

# Giới thiệu Thiên Nga Đen

Truyện Thiên Nga Đen, câu chuyện tình cảm đầy bi thương về một mối tình vì phải mất mát đi người mà mình yêu thương chính vì điều đó mà làm cho anh cảm thấy rất đau khổ và tuyệt vọng, chính ông trời đã cướp đi người mà anh yêu thương nhất.

Anh vốn dĩ đang có một tình yêu đẹp một tình yêu do chính tay mình và người ấy cùng vun đắp cứ ngỡ rằng những ngày tháng hạnh phúc sẽ là mãi mãi. Nhưng cũng chính ông trời đã cướp đi cô ấy và cũng là cướp đi sinh mạng của anh, anh đau khổ tột cùng và tuyệt vọng, cảm thấy cuộc sống này không còn ý nghĩa nữa.

Cho tới một ngày, định mệnh đã cho anh gặp một người con gái giống với người con gái anh rất yêu sâu đậm, liệu có phải cô ấy đã trở về hay chỉ là trên đời này có người giống người hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1

Bắc Kinh đầu hạ hơi lạnh, lúc 4-5 giờ sáng, ánh trăng còn tại chân trời, đại viện nhà họ Tiêu tắt nấp xe ra vào.

Hôm nay là cúng thất đầu của ông Tiêu, cán bộ tổng cục lâu năm sáng sớm đã mang theo nhân viên đến nhà an ủi, đồng thời báo cho thân bằng quyến thuộc, lễ truy điệu cùng an tang tại nghĩa trang Cách Mạng Bất Bảo Sơn tất cả đều đã được an bài thỏa đáng.

Ông Tiêu là thượng tướng 55 năm, chức vị cao nhất từng là Bộ phó Bộ Quốc Phòng, về hưu đã nhiều năm, sớm không màng thế sự, nhưng Đảng không vì nguyên nhân này mà quên ông.

Nay, từ Trung Ương đến địa phương, lãnh đạo lớn nhỏ không biết đến đây bao nhiêu, lí do đều giống nhau đơn giản là để cho người nhà nén bi thương, Đảng cùng Quốc gia không quên Tiêu lão tướng quân đã vì quốc gia cống hiến. Ngày đó nếu không có ông chiến đấu sinh tử hăng hái thì làm sao có đất nước cho hậu bối của ngày nay, nên Chính Phủ nhất định dùng hết khả năng để xử lý tốt hậu sự của Tiêu lão tướng quân.

Nhưng đạo lý “Người vừa đi trà liền lạnh” thì ai không biết. Tám mươi năm trước, một vị đại nhân vật đang nắm quyền có hiềm khích với Nhà họ Tiêu nên phái con trai trưởng Tiêu Tử Hoa đến quân khu Thẩm Dương, cả nhà điều ra khỏi Bắc Kinh; cho đến kia vị đại nhân vật kia chết đi, thế lực của Nhà họ Tiêu mới lại dần dần được khôi phục. Đền đời Tiêu Lỗi, tuy khó được huy hoàng như xưa, nhưng chung quy cũng tạo ra được chút thành tích.

Tiêu Lỗi ở trong phòng hơi buồn, nên ra hoa viên hút 1 điếu thuốc, thuận tiện nhìn xem sắc trời. Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa nhỏ đến mưa vừa, xem ra mưa sẽ đến rất nhanh, trong không khí có thể cảm giác được mưa bụi ẩm ướt. Tiêu Lỗi gọi điện xong, trở về phòng thay quần áo, đưa ông nội đoạn đường cuối cùng. Thân là cháu đích tôn, anh còn nhiều việc cần phải làm.

Chín giờ, lục tục có xe hơi cao cấp tiến vào bãi đỗ xe công cộng của nghĩa trang. Tổ nhân viên làm việc ở hiện trường lễ tang bận tới mảy tới mọt, vốn dĩ đây chính là trường hợp đại nhân vật tập hợp mà trời lại đổ mưa âm u, khiến hiện trường cho chút loạn, nhưng nhân viên công tác ở đây đều được huấn luyện tốt, nên rất nhanh sắp xếp chỗ để xe, không để chậm trễ mỗi một vị khách.

Đại sảnh lễ tang đầy vòng hoa, ở cửa có chuyên gia phụ trách phát bông hoa trắng cài áo cho khách đến phúng viếng. Lúc đầu còn có chút tiếng động xôn xao nhưng đến khi lãnh đạo Trung Ương đến thì hiện trường thì nhất thời trang nghiêm. Trong đại sảnh, trừ bỏ nhạc tang lễ, cũng chỉ có thể nghe được tiếng chụp ảnh của các phóng viên.

Người đến viếng cúi đầu 3 cái, chính là để an ủi người nhà. Tiêu Lỗi cùng cha là Tiêu Tử Hoa đại diện Nhà họ Tiêu đứng bên cạnh bắt tay với từng người. Ước chừng trong nhiều giờ sau khi mọi người rời đi thì Tiêu Lỗi mới có cơ hội thẳng lưng.

Ông Tiêu ra đi thanh thản, không phải chịu khổ sở gì. Đã trải qua chiến tranh triền miên, dù là lúc đang hấp hối cũng không chút sợ hãi mà còn đốc thúc con cháu tiến lên, không được để tổ tiên mất mặt. Nay ông nằm trong quan tài xung quanh là vụn bụi hoa, thân bao trùm cờ Đảng, khỏe miệng còn giống như lộ vẻ cười.

Trong tang lễ xảy ra chút vấn đề về việc đặt Cờ đảng hay quân kỳ ở trên gây tranh cãi, cuối cùng Tiêu Lỗi chọn cờ Đảng. Anh có nghe ông nội nói qua, đầu tiên là Đảng viên, tiếp theo mới là quân nhân, quân kỳ vĩnh viễn phải đi theo sau cờ Đảng. Đứa cháu này khi ông nội còn sống rất hiểu ông, bởi vậy mọi người nghe anh nói như vậy, cũng liền nhất trí ý kiến này.

Vì sao lại nghe anh? Vì mọi người đều biết rằng, Tiêu Lỗi tuy rằng tuổi trẻ, nhưng là người nổi tiếng trong Đảng, đúng là trò giỏi hơn thầy, Tiêu Tử Hoa tuy rằng là phó Tư Lệnh quân khu Bắc Kinh, nhưng kỳ thật đã sớm lui về ở ẩn, người chủ trì đại cục ở nhà họ Tiêu là Tiêu Lỗi.

Trong mưa, nghĩa trang thoát nhìn vắng vẻ, Tiêu Lỗi tiễn một vị lãnh đạo ra xe, gạt đầu ra hiệu cho tài xế lái xe đi làm nước bắn lên tung tóe.

Trong lúc vô ý, anh ngẩng đầu nhìn, thoát thấy một thân ảnh màu đen, anh cả kinh thiếu chút nữa đứng thẳng không được. Lại nhoáng lên một cái, bóng

đáng kia biến mất, nhưng mà trong lòng anh kích động không thôi.

Làm sao có thể là cô? Tại đây, trước mắt làm sao có thể xuất hiện bóng dáng của cô? Tâm Tiêu Lỗi co rút đau đớn kịch liệt, có lẽ là trong mấy ngày qua quá bận rộn cho lễ tang, ưu tư cùng mệt nhọc quá độ, thế cho nên xuất hiện ảo giác.

Tuyệt đối không có khả năng là cô, mình nhất định là hoa mắt, đem thân hình tương tự nghĩ lầm là cô. Nhưng là vì sao, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái, như là nhất định bóng dáng kia không phải chính mình nhìn lầm, mà là cô thật sự xuất hiện ở trước mắt anh.

"Anh... Cha gọi anh đấy, anh em họ Diệp đến, đứng rồi, còn có vài vị họ Trình nữa." Tiếng của Tiêu Miêu từ sau vang lên. Tiêu Lỗi lúc này mới lấy lại tinh thần, đi về hướng đại sảnh tang lễ.

Trong nháy mắt, anh lại thấy bóng dáng quen thuộc màu đen kia. Lần này anh tuyệt không nhìn lầm, đó là cô gái mặc váy dài màu đen mà anh cả đời không quên được.

Diệp Mộ Tinh!

Người đã chết 4 năm, có sao lại xuất hiện ở trước mắt anh.

"Miêu Miêu, em xem kia có phải Mộ Tinh hay không?"

Tiêu Lỗi kích động cầm lấy tay em trai mình hỏi. Tiêu Miêu theo tầm mắt của anh trai nhìn về phía đại sảnh tang lễ đông người, nào có thấy bóng dáng Diệp Mộ Tinh, không có khả năng này, cánh tay bị nắm đến đau nhức, nhìn không được kêu khổ:

"Anh, đừng dọa người được không, chị Mộ Tinh đã chết 4 năm, cử chỉ thật là điên rồ!". Tiêu Miêu nhủ thầm, lấy tay anh mình ra và quay người đi.

Diệp Mộ Tinh đã chết 4 năm, nhưng anh trai anh cho tới bây giờ vẫn nhớ cô không quên, mọi người đều biết. Hôm nay là lễ tang ông nội, anh cũng không cần nói chuyện đáng sợ như vậy, chuyện người chết sống lại chỉ có thể phát sinh ở trong phim mà thôi. Tiêu Miêu cảm thấy anh trai nhất định là lo trầm việc trước sau một muốn chết rồi nên mới có thể nói mê sảng như vậy.

Tiêu Lỗi đuổi theo vài bước, lại không thấy bóng dáng kia đâu nữa. Chẳng lẽ thật sự anh đã nhìn lầm? Anh có chút mơ hồ, nếu không phải cô, như thế nào bóng dáng lại giống đến như vậy? Mộ Tinh múa ballet đã mười mấy năm, dáng đi của cô người bình thường căn bản không thể bắt chước được.

Anh đứng lại tại chỗ day day thái dương, có lẽ là sự thật, có lẽ thật sự là nhìn nhầm, mới có thể đem một người giống cô nhìn thành cô. Cô đã chết, đã chết rồi sẽ không trở về nữa, trong lòng anh không ngừng nhủ thầm, buộc chính mình nhận nhìn sự thật tàn khốc này. Tựa như bốn năm trước khi nhận được tin cô chết, anh đã tự thôi miên mình cũng giống như thế.

Lúc Tiêu Lỗi đi đến linh đường, nhìn thấy anh em Diệp Tiểu Phảng và Diệp Tiểu Hàng đang cúi đầu 3 cái trước di thể liền đi qua đó. Diệp Tiểu Phảng nhìn thấy anh, cùng anh bắt tay: "Hãy nén bi thương! Ông nội của anh hai ngày nay thân thể cũng không được tốt, anh cùng Tiểu Hàng đại diện ông anh đến an ủi cậu, cha và chú của bọn anh chúc lát sẽ đến."

Đều là anh em, không cần phải để ý lễ tiết, Tiêu Lỗi kéo Diệp Tiểu Phảng sang một bên, nói nhỏ: "Em vừa mới nhìn thấy một người trông giống Mộ Tinh."

Trong nháy mắt, mặt Diệp Tiểu Phảng kinh ngạc đến biến dạng, đang ở linh đường mà nói chuyện này, quả thực là đang khảo nghiệm trái tim, rốt cuộc anh ta cũng trấn định, biểu tình khôi phục rất nhanh, an ủi Tiêu Lỗi: "Lỗi, chúng ta đều là quân nhân, không tin chuyện quỷ thần, Mộ Tinh cùng cô của anh đều đã chết ở Anh, tự anh đã qua đó làm thủ tục, thi thể đều bị nổ tung không ra hình dạng, không có khả năng xảy ra kỳ tích."

Nói đến việc này mà đau lòng. Mẹ của Diệp Mộ Tinh là Diệp Hình Nhiên cũng là cô ruột của Diệp Tiểu Phảng, là cô con gái duy nhất của Diệp Nhất Dân tướng quân. Năm đó, Diệp Hình Nhiên nổi tiếng là người vô cùng xinh đẹp, là vai chính của đoàn múa ballet quốc gia, người theo đuổi bà chật cả công nhà họ Diệp, nhưng ai cũng không lọt vào mắt một người tâm cao khí ngạo như bà, không hiểu tại sao cuối cùng lại sinh ra một bé gái.

Vào thập niên 80 của thế hệ trước, tư tưởng phong kiến bảo thủ, chưa kết hôn mà đã có con là chuyện làm gia tộc hổ thẹn, thiên hạ gièm pha. Vì thế, Diệp Nhất Dân vô cùng tức giận, buộc bà phải đoạn tuyệt quan hệ với người đó và bỏ đứa nhỏ, nhưng tính tình Diệp Hình Nhiên quật cường giống cha mình, kiên trì muốn sinh đứa bé ra. Do đó, Diệp Nhất Dân tuyên bố cùng con gái đoạn tuyệt quan hệ.

Trong nhiều năm, Diệp Hình Nhiên không bước chân vào cửa Diệp gia, một mình dẫn theo con gái Diệp Mộ Tinh ngăn cách với người nhà. Cho đến 4 năm trước, bởi vì ông dẫn khí gas phát nổ, bà cùng con gái đã chết ở trong nhà tại Luân Đôn, nước Anh.

Chuyện này là điều cấm kỵ ở Diệp gia, tuyệt đối không ai dám đề cập ở trước mặt lão gia. Chỉ có Diệp Tiểu Phảng nghe y tá bảo vệ sức khỏe trong lúc vô ý đề cập qua, khi lão gia nghe tin tức con gái cùng cháu ngoại chết thì mấy ngày nay hàng đêm không thể ngủ được, luôn nhìn di ảnh người vợ sớm qua đời của mình mà nhắc tên con gái để sám hối, bởi vậy đã đổ bệnh trong thời gian dài. Người đầu bạc tiền người đầu xanh, mà lại chết thảm thê lương, ngấm lại lòng càng thêm chua xót.

Cha của Diệp Mộ Tinh là ai, ngoại trừ Diệp Nhất Dân và Diệp Hình Nhiên, trên dưới Diệp gia đều không ai biết. Mà ngay cả Diệp Mộ Tinh cũng không biết, cô từng nói với Tiêu Lỗi vô số lần rằng nếu cha cô trở về tìm cô, cô khẳng định không nhận ông ta. Nhưng Tiêu Lỗi biết, làm sao cô có thể không nhận cha, từ nhỏ đến lớn, hy vọng của Mộ Tinh chính là có cha.

"Có thể là em nhìn lầm rồi." Giọng nói Tiêu Lỗi khàn khàn trầm thấp. Tiêu Miêu không thấy, Diệp Tiểu Phảng cũng không thấy, mà chỉ có anh thấy, ngấm

lại có thể là anh đã tưởng niệm đến phát điên, mới có thể nhìn lầm người. Ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê, chuyện mượn xác hoàn hồn là không thể tưởng tượng được.

“Chờ qua tang sự 2 ngày, chúng ta cùng nhau họp mặt, Tuyền từ Mỹ đã trở về, chúng ta tụ họp đánh vài ván, đến lúc đó cậu cũng đi đi.” Diệp Tiểu Phảng giống như một người anh cả vỗ lưng Tiêu Lỗi. Trong nhóm 8 người anh ta là lớn tuổi nhất, uy vọng cũng cao nhất, anh ta mời dùng com mà không đi tức là không nề mặt.

“Đi chứ, đến lúc đó chúng ta liên thủ, làm cho Tuyền cũng phải mất mặt.” Tiêu Lỗi tiễn Diệp Tiểu Phảng và Diệp Tiểu Hàng ra cửa, bàn bạc về chuyện họp mặt với Diệp Tiểu Phảng.

Diệp Tiểu Phảng lên xe, sóng vai ngồi cùng Diệp Tiểu Hàng, quay kính xe xuống nhìn thoáng ra bên ngoài, trong nghĩa trang người đến viếng tập nập không có gì khác lạ. Làm sao ban ngày có thể gặp quỷ được, khẳng định hơn phân nửa là ảo giác. Nghĩ đến sắc mặt vừa rồi của Tiêu Lỗi, Diệp Tiểu Phảng thở dài.

“Ngày giỗ cô và Mộ Tinh sắp đến, lúc đó đừng quên nhắc nhở anh đi tảo mộ.” Diệp Tiểu Phảng nói thầm với em trai Diệp Tiểu Hàng. Diệp Tiểu Hàng ngạc nhiên hỏi: “Tại sao bỗng nhiên anh nói như vậy?”

“Thấy cảnh sinh tình thôi.” Cảm xúc của Diệp Tiểu Phảng chỉ thoáng qua nên người bên cạnh không phát hiện. Diệp Tiểu Hàng liếc mắt, đoán không ra tâm tư của anh trai.

Thời điểm Diệp Hình Nhiên bỏ nhà đi, Diệp Tiểu Hàng còn nhỏ, từ đó đến nay cũng không gặp mặt, bởi vậy đối với người cô này không có ấn tượng, cũng chưa từng gặp mặt Diệp Mộ Tinh. Khi đó Diệp Tiểu Phảng đã lên tiểu học, anh còn nhớ rõ Diệp Hình Nhiên rất thích trẻ con nên thường xuyên mua đồ chơi cùng đồ ăn vặt cho anh.

Sau khi lễ truy điệu kết thúc, chỗ nào Tiêu Lỗi cũng không đi, trực tiếp lái xe về nhà. Trong phòng, anh yên lặng mở ngăn kéo, lấy ra một khung hình tình xảo, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người con gái trong ảnh chụp.

Cô gái cười rực rỡ như vậy, lại sớm âm dương cách biệt. Ngón tay búng một cái, tàn thuốc rớt một khối trên mặt cô, Tiêu Lỗi cười nhàn nhạt, lau đi.

Cô sợ nhất ngửi thấy mùi khói thuốc, lúc hai người ở cùng một chỗ anh cũng chưa bao giờ hút thuốc, thói quen hút thuốc là sau khi cô qua đời mới hình thành. Ngày đó, anh thống khổ tới cùng, cả đêm ngủ không được, cứ nhắm mắt lại là thấy bộ dạng bị nổ tung thành từng mảnh nhỏ của cô hướng về anh xin giúp đỡ, cả người đầy máu thịt, không thấy rõ khuôn mặt.

Nhận thấy được đáy mắt có chút lệ ướt át, Tiêu Lỗi đem khung hình một lần nữa bỏ vào ngăn kéo, không muốn mãi đắm chìm trong truyện cũ. Thời gian 4 năm đủ để cho anh nhận ra được sự thật là cô không còn trên cõi đời nữa, nhưng vết thương trong lòng vẫn không thể lành. Có lẽ là lúc nên thanh tỉnh lại, anh yên lặng tự nói với chính mình, đi ra khỏi phòng ngủ.

Vì chào đón Tần Tuyền, lần tụ họp này được an bài ở một nhà hàng mới mở tại Bắc Kinh, địa thế khó tìm, nên Tiêu Lỗi lái xe một vòng lớn mới tìm được, đem xe dừng ở dưới lầu.

Vừa vào cửa, đã thấy nữ lễ tân ân cần nhấn thang máy cho khách, Tiêu Lỗi ấn thang máy từ tầng trệt đến tầng anh muốn lên. Ngắm cảnh thang máy theo tầng trệt đi lên cách mặt đất càng xa, Tiêu Lỗi nhìn xuống bên dưới thấy Tần Tuyền lái chiếc Maybach từ ngoài đi vào, dừng xe ở chỗ khá xa.

Anh cùng Tần Tuyền không quen thân lắm, chỉ cùng nhau dùng com vài lần, đánh qua vài ván bài mà thôi. Diệp Tiểu Phảng mới thân thiết với Tần Tuyền, bởi vậy nên tổ chức tụ họp ở đây để chào đón hân.

Tần Tuyền không phải là cán bộ cao cấp, chỉ là một cậu ấm mới nổi, ba hân Tần Hạc An là đại viên ngoài tỉnh, bất quá mới được điều vào Trung ương mười năm. Trong một cuộc bầu cử phụ gần đây nhất, được đắc cử làm Ủy viên cục chính trị. Nghe đồn, Tần Hạc An làm việc rất nghiêm túc nên tiền đồ rất sáng lạn. Bởi vậy con trai bảo bối của ông ta ở Bắc Kinh cũng dần dần có danh tiếng.

Diệp Tiểu Phảng là chủ trì buổi tiệc nên đến sớm nhất, lúc Tiêu Lỗi vào, thấy anh em họ cùng Tạ Vũ Dương, Lý Trường Nhạc và một số bạn hữu quen biết đã ngồi ở một bên đánh bài liền qua đó góp vui. Diệp Tiểu Hàng muốn nhường chỗ cho anh, anh liền khoát tay, tỏ vẻ chỉ muốn đứng xem.

Không lâu sau, Tần Tuyền cùng một cô gái đi vào, mọi người nhìn thấy liền qua đó, không hẹn mà cùng cầm bài trong tay. Những người đang ngồi ở đây đều đã gặp qua vô số người đẹp, nhưng khi nhìn cô gái kia thì có một loại kinh ngạc và không nói nên lời. Không biết phải hình dung ra sao, mọi người chỉ cần thấy cô lẳng lặng đứng ở đằng kia, mà tâm mắt vô thức đã bị hấp dẫn.

Bộ dạng cô gái rất xinh đẹp, nhưng ăn mặc có chút không hợp thời. Nhiệt độ trong không khí gần 30°C, trong phòng mọi người đều mặc áo ngắn tay, còn cô lại mặc chiếc váy dài tay màu đen.

Hấp dẫn nhất là thân hình tao nhã của cô, đường cong từ bả vai đến phần eo thon dài vui mắt, sống lưng thẳng, chiếc cổ như tuyết trong suốt phối hợp với váy đen làm nổi bật nét thon gầy trông như cổ thiên nga. Tóc quấn dài mềm mại xoắn trên vai, khuôn mặt khéo léo tình xảo, hai hàng lông mày sắc nét, môi không hồng nhuận nhưng lại có màu hồng nhạt tự nhiên. Toàn thân cô không đeo bất cứ trang sức gì nhưng vì thế mà nổi bật lên khí chất động lòng người, làm cô thoát nhìn giống như một thiên nga đen tự phự.

Bị ánh mắt mọi người chú ý nhưng biểu tình của cô vẫn thản nhiên, im lặng đi theo phía sau Tần Tuyền, nghe hân giới thiệu mình với mọi người. Chỉ có lúc nhìn Tần Tuyền, biểu tình của cô mới có chút mỉm cười.

Tiêu Lỗi nhìn cô, choáng váng hoa mắt, trên đời sao lại có hai người giống nhau đến vậy? Không thể tưởng tượng nổi! Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô liền muốn kêu lên sợ hãi. Quả thực, dung mạo của cô cùng Mộ Tinh là cùng một khuôn đúc ra, nhưng cô lại xem anh như người xa lạ, thái độ lãnh đạm không có biểu hiện gì, làm anh tin tưởng người này không phải Mộ Tinh, chỉ là một người giống hệt cô mà thôi.

Cô tên Lâm Yên Vũ, là bạn gái của Tần Tuyền.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hoan nghênh trùng phùng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2

Sau khi mọi người đến đông đủ, Diệp Tiểu Phảng tuyên bố khai tiệc, bỗng nhớ tới một chuyện liên bổ sung: "Hôm nay là tiệc họp mặt của anh em chúng tôi, nói với giám đốc của các anh không phận sự thì đừng nên vào quấy rầy." Quản lý ca trực cúi đầu, lễ phép lui ra ngoài.

Nếu giám đốc nhà hàng nghe nói có mấy vị thiếu gia nổi tiếng Bắc Kinh họp mặt trong này sẽ muốn qua kính rượu, khó có dịp được khách quý đến, bình thường muốn mời cũng không được, đã đến rồi mà không tiếp đón chu đáo thì không được tốt cho lắm.

Vừa hoảng sợ lại vừa hưng phấn lẫn như có gì sơ suất trong phục vụ, làm cho các vị khách này mất hứng uống rượu, quản lý ca trực đối với tính cách của ông chủ mình hiểu rất rõ, thấy nhân vật lớn giống như thấy núi vàng núi bạc, không tiếc buông lời nịnh hót buồn nôn. Nhưng nếu không nói những lời này thì làm sao có thể câu dẫn khách đến đây.

Khi thực đơn được mang lên, tiếp viên theo lời dẫn của quản lý, đem thực đơn đặt trước mặt vị khách nữ duy nhất là Lâm Yên Vũ. Cô gái kia không tầm thường, quản lý vừa nhìn qua thì hiểu ngay, dẫn ra ngoài ăn cơm cùng với anh em, chỉ e sau này sẽ trở thành vợ chính thức, Tần Tuyền có thân phận gì, trong phòng này ai cũng biết rõ.

Lúc dùng cơm, mọi người say sưa ăn uống trò chuyện, không ai chú ý đến tâm trạng của Tiêu Lỗi. Anh càng không ngừng đánh giá Lâm Yên Vũ, càng phát hiện ra cô giống hệt Mộ Tinh.

Tần Tuyền rất yêu thương cô, mỗi lần dọn lên một món mới đều giảng giải cho cô, tên món ăn là gì, dùng nguyên liệu gì để chế biến, cô im lặng lắng nghe, không nói một lời nào, thi thoảng mới động đũa vào.

Trong nháy mắt, Tiêu Lỗi cảm thấy cổ họng khô khốc không nói ra lời, khuôn mặt kia thật nhỏ nhắn thanh tú, ngũ quan xinh xắn, đuôi lông mày khéo mắt có thần... cực kỳ giống Mộ Tinh. Chẳng qua Mộ Tinh sẽ không lạnh lùng xa cách như thế, Mộ Tinh xinh đẹp khả ái, dễ khóc dễ cười, mà cô gái trước mặt, mâu gian chất chứa u buồn, thoạt nhìn khí chất trong trẻo nhưng lại lạnh lùng cao quý, làm người khác không thể tiếp cận.

Lâm Yên Vũ chú ý tới ánh mắt sáng quắc của Tiêu Lỗi, lặng lẽ kéo tay áo của Tần Tuyền: "Tuyền, người bạn kia của anh cứ nhìn em". Tần Tuyền thần nhiên cười, hẩn hẩn ý tới ánh mắt Tiêu Lỗi lúc nào cũng nhìn Lâm Yên Vũ, chẳng qua hẩn hẩn rồi không tính toán, thấp giọng nói: "Em xinh đẹp, nên anh ta có nhìn em vài lần cũng rất bình thường, đàn ông đều thích nhìn người đẹp."

"Em không thích anh ta nhìn em như vậy." Lâm Yên Vũ nói thầm, tránh đi tầm mắt Tiêu Lỗi. Nhưng tầm mắt của Tiêu Lỗi không vì thế mà dời đi, ngược lại tự nhiên hỏi một câu: "Lâm tiểu thư là người ở nơi nào?"

Lâm Yên Vũ không lập tức trả lời, nhìn qua Tần Tuyền. Tần Tuyền yêu chiều kẻ vượt sống lưng cô, ôn nhu nói: "Lỗi hỏi em là người ở đâu kia." "Tôi sinh sống tại Mỹ." Lâm Yên Vũ đối diện với Tiêu Lỗi, trong ánh mắt ẩn chứa ý thù địch.

Tiêu Lỗi vừa nghe cô trả lời xong, biết thái độ của cô đối với mình không mấy thiện cảm, đại khái là ánh mắt càn rỡ đã làm cho cô mất hứng. Như tình lại từ trong mộng, theo sự hoảng hốt cùng mê mẩn, ý thức của anh thanh tỉnh rất nhiều, lấy lại tinh thần, tận lực muốn thoát khỏi nghi vấn từ khi bắt đầu đã áp đặt trong lòng cô, miễn cưỡng cười cười: "Lâm tiểu thư trông rất giống với một người bạn của tôi."

Lời nói vụng về và nụ cười cứng ngắt vẫn làm bại lộ sự chột dạ của anh, những người khác không để ý nên cho qua chuyện, chỉ có Diệp Tiểu Phảng lại hiểu được rõ ràng. Anh nhớ mang máng diện mạo người cô Diệp Hình Nhiên, cũng đã gặp qua Diệp Mộ Tinh vài lần, mặc dù ấn tượng không quá sâu, nhưng cũng cảm giác được rằng cô gái trước mặt này thật giống với Mộ Tinh.

Mộ Tinh và mẹ rất giống nhau, giống nhất là cái cằm mảnh khảnh và đôi mắt luôn ngập nước. Lần đầu tiên Diệp Tiểu Phảng gặp cô, cô khoảng độ 15-16 tuổi, Tiêu Lỗi dẫn cô đến vùng ngoại ô Bắc Kinh cười ngơ, mới gặp anh. Tuy rằng cô cũng mang họ Diệp, nhưng chưa từng gặp qua người anh họ này, nên ngại ngùng không biết nói gì cho phải, chỉ nhẹ nhàng đi bên cạnh Tiêu Lỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp luôn lộ vẻ mỉm cười, làm cho ai thấy cũng thích.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn vào bốn năm trước, đã cướp đi sinh mạng của cô, cô không có khả năng xuất hiện trước mặt họ lần nữa. Diệp Tiểu Phảng

tin tưởng tuyệt đối vào điều này.

Như vậy cô gái tên Lâm Yến Vũ trước mặt này, chỉ là người có bộ dạng tương tự với Mộ Tinh mà thôi, cô căn bản không phải, cũng không có khả năng chính là Mộ Tinh chết đi sống lại.

Lâm Yến Vũ thì thầm với Tần Tuyền, sau đó đứng lên rồi đi. Ánh mắt Tiêu Lỗi vô thức nhìn theo cô, dáng đi có chút giống, cũng không phải là rất giống nhưng chỗ nào không giống thì anh cũng không thể chỉ ra được, dáng đi Mộ Tinh rất nhẹ, như tiên nữ đạp trên đám mây, còn cô thì có phần nặng hơn.

Mọi người vừa uống vừa tán gẫu, hồi lâu cũng không thấy Lâm Yến Vũ quay lại, Tiêu Lỗi có chút ngoài ý muốn, lại biểu hiện ra ngoài không tốt. Đột nhiên, bên ngoài truyền vào tiếng cãi vã của phụ nữ, trong phòng chợt im lặng.

Nghe như có thanh âm của Lâm Yến Vũ, Tần Tuyền tò mò đứng lên đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy hai cô gái yêu kiều đang phách lối chỉ chi trò trò Lâm Yến Vũ.

“Làm sao vậy, àm ỹ cái gì?” Tần Tuyền đi tới ôm Lâm Yến Vũ hỏi. Lâm Yến Vũ ủy khuất nói với hắn: “Em ở trong toilet hơi lâu một chút, hai cô này liền đập cửa vô cùng lớn tiếng, la em mở cửa quá chậm, làm chậm trễ các cô ấy vào trang điểm lại.”

Thì ra chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, Tần Tuyền nhìn lướt qua hai cô gái kia, rất trẻ trung, xinh đẹp, cuồng ngạo, giữa chân mày tuấn lãng nổi lên chút ý cười: “Thật ngại quá, thân thể bạn gái tôi không được tốt, nên đã chiếm dụng toilet trong chót lát. Chuyện này rất lớn hay sao? Đáng để hai cô mắng cô như vậy? Ở nơi công cộng vốn là có trật tự trước sau, người trước chưa xong thì người sau không thể vào, đạo lý này ngay cả học sinh tiểu học cũng hiểu được.”

Hai người đẹp kia trời sinh vốn kiêu ngạo khí điểm, vừa nhìn thấy Tần Tuyền bỗng nhiên bị hóp hờn, người đàn ông xuất chúng như vậy, thái độ ôn hòa nhưng cả nửa câu cũng không cho người khác nói chen vào, nhất thời làm một trong hai người không biết trả lời thế nào cho phải, cô gái còn lại cười mỉa mai: “Oa, lời như vậy mà nói ra được, chúng tôi đợi hơn mười phút ngoài cửa, có đủ kiên nhẫn, nhưng do cô ta ở trong đó quá lâu, ảnh hưởng tới người khác nên chúng tôi mới gõ cửa.”

Nhóm người đẹp nhận thấy Lâm Yến Vũ như một đứa trẻ con dễ bắt nạt, nên mắng vài câu thô tục, nhưng khi thấy nhóm người từ phòng tư nhân đi ra, thái độ đột nhiên chuyển biến. Cô gái này lại lịch không nhỏ, một nhóm đàn ông theo hộ tống cô ta, phải công nhận mấy vị xuất hiện sau Tần Tuyền thực sự rất quyền rũ, không người nào không có tướng mạo xuất chúng, soái ca trước mặt không khỏi khiến hai cô choáng váng.

Lâm Yến Vũ ngẩng đầu nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt Tần Tuyền thay đổi, gắt gao ngậm chặt miệng, biết hắn đang rất tức giận, nên nắm tay hắn chặt một chút tỏ ý nói hắn không cần tức giận như vậy. Nếu hắn nổi giận thì hai cô gái này sẽ gặp rủi ro.

Tần Tuyền nhìn quét qua hai cô gái với thái độ khinh miệt: “Cô ấy muốn ở trong đó bao lâu thì ở, có bản lĩnh thì hai cô đem nước tiểu tạt vào cửa xem, thật là có đức hạnh, trang điểm dù dày đến mức nào, bất quá cũng chỉ là hai thằng hề.”

Lời nói chậm rãi và bừa bãi, người đàn ông này ngay cả tức giận cũng có thể đẹp mắt như vậy, nhưng đẹp trai thì đẹp trai, hai cô gái vẫn nổi trận lôi đình, không cần để ý đến hình tượng thực nữ, chửi ầm lên. Đàn ông phía sau hai cô lại lịch cũng không nhỏ, bình thường không đem soái ca để vào mắt. Đẹp trai có ích lợi gì, không có bối cảnh thì cũng thua thiệt.

Lúc này, người đàn ông đi cùng hai cô cũng từ phòng tư nhân khác đi ra ngoài, một người trong đó nhìn thấy Tần Tuyền và Diệp Tiểu Phảng, nhanh chóng bước lên phía trước xin lỗi: “Mấy vị thiếu gia, hạnh ngộ hạnh ngộ, không thể tưởng tượng lại gặp nhau ở đây, phụ nữ không hiểu chuyện, gây hiểu lầm, tôi nhận lỗi với các vị, châu hôm nay toàn bộ tính cho tôi.”

Thái độ khiêm tốn của hắn khiến Tần Tuyền người giận không ít, ôm lấy thất lưng Lâm Yến Vũ trở về phòng, nhìn lại khuôn mặt khó chịu của hai người đẹp kia như đang tức giận bất bình, nên dừng lại nói: “Không phải hai cô nói muốn đi vệ sinh hay sao, ở trong đó một đêm cũng được”. Nói xong, nghiêng ngàng rồi đi. Những người khác xem xong nào nhiệt cũng không ở lại, đều trở về phòng.

Tiêu Lỗi chú ý, biểu tình Lâm Yến Vũ biến hóa rất nhỏ, ánh mắt sâu thẳm, khóe mắt mang theo một tia khinh miệt cùng coi thường, thoát nhìn về mặt thâm sâu không lường được.

Sau khi bọn họ đi khỏi, hai người đẹp mới oán giận những người đàn ông xung quanh: “Sao các anh lại nhún nhường như vậy, vừa nhìn thấy họ thì không dám nói gì, chưa từng thấy qua đàn ông vô dụng như vậy.”

Người đàn ông đồ ập xuống mỗi cô bốn năm cái tát, kiềm chế cơn giận, tận lực giảm âm thanh tới mức thấp nhất: “Các người biết bọn họ là ai không, người đã mượn mấy lá gan mà dám đối co với họ, hôm nay xem ta trừng trị các người thế nào.” Dứt lời, người đàn ông mở cửa toilet ra, nhốt hai cô vào trong, còn bảo phục vụ đem chìa khóa lại, phân phó nhốt hai cô bên trong đến qua đêm mới được thả ra.

Trở lại phòng, mấy người còn lại mới hỏi: “Anh điên rồi à, tát đến tai và miệng đều chảy máu, còn nhốt trong nhà vệ sinh cả đêm sao?”

Người đàn ông nói: “Hai đứa là em gái tôi, nhưng cũng phải đánh mới khá lên được. Các người không biết mấy vị đó hay sao, dù đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với họ. Vị nói chuyện kia là Tần Tuyền, con trai của Tần Hạc An, đứng phía sau hắn là anh em nhà họ Diệp - Diệp Tiểu Phảng và Diệp Tiểu Hằng, người mặc áo sơ mi trắng chính là tiểu thái tử Tạ Vũ Dương, bên cạnh tiểu thái tử là Tiêu Lỗi, con trai Tiêu Từ Hoa”.

Mấy vị thiếu gia này, ở Bắc Kinh đều là cậu ấm gia đình có uy thế và giàu có, nghe danh như sấm bên tai, bình thường khó gặp, nào biết họ lại hớp mặt ở chỗ này, vì chuyện nhĩ nữ thường tình mà nổi lên xung đột. Người đàn ông nói chuyện không ngừng than khổ.

Lúc rời khỏi nhà hàng, mọi người đi ngang qua cửa nhà vệ sinh, nghe tiếng đập cửa của hai cô gái, đều buồn cười. Tần Tuyền cúi đầu hỏi Lâm Yên Vũ: "Người giận chưa?". "Nhiều chuyện" Lâm Yên Vũ khẽ cười.

Diệp Tiểu Hằng và Tạ Vũ Dương thấy tình hình trước mắt thì nhìn nhau cười. Chiều chuộng như vậy, thật là hiếm thấy ở Tần Tuyền. Hắn luôn luôn không thiếu bạn gái, nhưng không thấy hắn đặc biệt để ý đến người nào, lần này không chỉ dẫn cô gái kia tới tham gia tiệc tùng, còn nuông chiều như vậy, xem ra đã tìm được đối tượng kết hôn rồi.

Chỉ Tiêu Lỗi có tâm trạng vô cùng buồn bực, hít thở nặng nề không thông, ngực như bị tảng đá đè lên, hô hấp co rút đau đớn. Thái độ thân mật của Tần Tuyền và Lâm Yên Vũ anh đều thấy cả, bắt buộc bản thân không được suy nghĩ nhiều, nhưng đầu óc lại không tự chủ được, tận mắt chứng kiến một cô gái giống người yêu của mình như đúc lại nũng nịu trong lòng người khác, anh không chịu nổi.

Sau khi lên xe, Tiêu Lỗi ngồi một lát, vẫn không thể bình tĩnh suy nghĩ, gọi điện thoại cho Diệp Tiểu Phảng nói cho anh ta biết Lâm Yên Vũ và Mộ Tinh trông giống hệt nhau.

"Anh cũng nhìn ra có chút giống nhau." Diệp Tiểu Phảng nói mập mờ, anh căn bản không nhớ rõ bộ dáng của Mộ Tinh lúc lớn sẽ như thế nào, chỉ có thể nhớ lại bằng ấn tượng. "Không phải giống một chút, mà là giống nhau như đúc." Tiêu Lỗi nhấn mạnh.

"Vậy thì sao, bộ dạng giống nhau thì cô ấy cũng không phải là Mộ Tinh, cô ấy họ Lâm, là bạn gái của Tần Tuyền." Diệp Tiểu Phảng có thể đoán được ý của Tiêu Lỗi, cảm thấy anh không nên mất lý trí như vậy. Tiêu Lỗi im lặng một lúc mới nói: "Hiện trường vụ nổ năm đó cả anh và em đều không được chứng kiến, có lẽ cô ấy chưa chết? Em không tin trên đời này lại có hai người giống nhau đến vậy."

"Anh đã qua Anh, anh cũng đã xem qua báo cáo khám nghiệm tử thi, thân thể Mộ Tinh đều bị nổ tung, theo ảnh chụp hiện trường thì khắp nơi đều là máu thịt cùng xương người, phối hợp với các nhân viên khám nghiệm tử thi lại cho kết quả đúng. Lỗi à, không phải anh muốn đá kích cậu, nhưng con bé thực sự đã chết, là anh mang tro cốt về nước. Anh chụp hiện trường mà cảnh sát Luân Đôn cung cấp vẫn tồn tại trong tủ bảo hiểm ở văn phòng anh, nếu cậu muốn thì lúc nào cũng có thể xem." Thanh âm Diệp Tiểu Phảng trầm thấp đè nén cảm xúc.

Tiêu Lỗi lặng lẽ khép di động lại, cuối cùng nước mắt theo hốc mắt cũng chảy xuống, thống khổ gục đầu trên vô lăng, không ngăn chặn được thương tâm.

Thời điểm Mộ Tinh gặp chuyện không may, anh còn đang ở quân khu Bắc Kinh tiếp nhận huấn luyện, lúc đó quân nhân không dễ dàng xuất ngoại, anh và mẹ con Diệp gia lại không có quan hệ chính thức, bởi vậy quân đội không phê chuẩn đơn xin xuất ngoại của anh. Diệp Tiểu Phảng là thân nhân của người chết, nên đại diện nhà họ Diệp qua Anh mang tro cốt hai mẹ con trở về, ở trong lòng Tiêu Lỗi, đó vĩnh viễn là một nỗi đau.

Không biết đã khóc bao lâu, Tiêu Lỗi tiện tay rút khăn giấy ra lau nước mắt, lại gọi điện thoại. Lần này là gọi cho người bạn công tác trong ngành cảnh sát là Lý Trường Nhạc, nhờ anh ta giúp đỡ điều tra thân thể của Lâm Yên Vũ, có phải như cô đã nói hay không, cô chưa từng tới Trung Quốc, là người Mỹ gốc Hoa.

"Không phải cậu đang nói thật chứ, con nhóc kia là người của Tuyền, là hoa đã có chủ, cậu còn nhớ thương cái gì?" Lý Trường Nhạc tốt bụng nhắc nhở Tiêu Lỗi, không cần vì một cô gái mà đắc tội với bạn bè.

"Chúng ta là anh em nhiều năm như vậy, cậu còn không hiểu tính tớ sao, tớ là cái loại gặp sắc sinh lòng tham sao? Lâm Yên Vũ trông rất giống với một người bạn của tớ, tớ muốn tra xét xem, hai người đó có quan hệ thân thích gì hay không." Tiêu Lỗi giải thích, anh không phải là loại người nổi sắc tâm với người yêu của bạn bè.

Lý Trường Nhạc cười: "Cậu có bạn là phụ nữ à? Tiểu tử nhà ngươi, tuy rằng không công khai, nhưng xem ra cậu cũng ám muội không ít." Tiêu Lỗi luận gia thế, tướng mạo, tài cán, loại nào cũng thuộc dạng nổi tiếng, nhiều năm nay bên cạnh có rất nhiều oanh oanh yến yến vây quanh, lại không nghe nói anh có người bạn là con gái, mọi người còn cảm thấy kỳ quái, anh ta gần như không gần nữ sắc, thì ra người ta không công khai ra bên ngoài thôi.

Tiêu Lỗi cầu nhậu: "Cậu hỏi nhiều quá rồi, tìm người giúp tớ điều tra nhanh một chút, rất quan trọng". "Được, có thể giúp cậu điều tra, cậu lấy gì cảm ơn tớ đây?" Lý Trường Nhạc đùa giỡn, đàm phán điều kiện với Tiêu Lỗi.

"Piaget 125 (nhãn hiệu một loại đồng hồ cơ) phiên bản giới hạn thì thế nào?" Tiêu Lỗi rộng rãi nói.

"Thật sang khoái! Tớ sẽ phái người tra ngay cho cậu, xong rồi sẽ báo với cậu, cô ấy là người ngoại quốc, có khả năng phải hao tổn chút công phu, cậu chờ tớ vài ngày." Lý Trường Nhạc cười hóm hờ đáp ứng.

Cho dù là bạn hữu, cầu người làm việc giúp mình cũng phải chi tiêu một chút, đây là có qua có lại. Bạn chơi cùng một nhóm thì tài sản so với nhau cũng không cách biệt là mấy, nên ai cũng sẽ không ham lợi nhỏ, cha con Lý Trường Nhạc đều làm chức công kiểm pháp (chắc là công an - kiểm sát - tư pháp) cao cấp, có gia thế cùng uy quyền, nên nếu cùng Tiêu Lỗi nói điều kiện, bất quá chỉ là câu vui đùa.

Lý Trường Nhạc là một người làm việc luôn có kế hoạch, bạn bè đều biết danh tiếng của anh ta, việc nhờ anh ta điều tra, Tiêu Lỗi rất yên tâm, cũng rất tin tưởng nếu anh điều tra ra được bất cứ chuyện gì, cũng không bao giờ tiết lộ cho người nào khác biết ngoài mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trường Nhạc là đội viên cứu hỏa vui vẻ, người nào có phiền toái thì đến tìm hắn.

Các vị nam chính đang cần tìm người, điều tra, tán gái, ăn trộm, du lịch nên chuẩn bị tại nhà bạn thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng Tiêu Lỗi luôn luôn không tốt, nhận được điện thoại của Đoạn Nhạn Linh, tâm trạng càng tồi tệ hơn. Cô gái này công tác ở Bộ tổng tham mưu, cùng ngành với Diệp Tiểu Hằng, từ lúc gặp anh ở một bữa ăn tối, vẫn dây dưa không dứt, làm anh đã phiền càng thêm phiền.

“Lỗi...” Trước giờ Đoạn Nhạn Linh xưng hô thân thiết, nghe bạn bè của anh gọi anh như vậy, cũng gọi theo. “Nói chuyện!” Tiêu Lỗi mất kiên nhẫn. Điện thoại đã được kết nối, mà chỉ gọi tên, cả nửa ngày không nói lời nào, sao không phiền được chứ.

“Anh tức giận như vậy làm gì. Anh đang ở đâu?” Đoạn Nhạn Linh vẫn nhàn nhả, đối với thái độ của anh không chút phật lòng. Theo đuổi một người đàn ông cần phải có kiên nhẫn, đặc biệt là Tiêu Lỗi không phải là một người tùy tiện, không phải cùng anh ấy lên giường là xong.

“Tôi đang ở Tây Tam Hoàn, vừa qua khỏi Lục Lý Kiều.” Tiêu Lỗi vừa nói điện thoại vừa chú ý tình hình giao thông. “Thật đúng lúc, anh tới đón em nhé, em đang ở gần công viên Triều Dương, xe bị thùng lốp, đã tìm được xe kéo về.” Đoạn Nhạn Linh nhìn xung quanh, nói vị trí mình đang đứng cho anh biết.

“Tôi đang ở thành Tây, cô lại đang ở Triều Dương, căn bản là không tiện đường, tự cô kêu taxi đi về là được.” Tiêu Lỗi không có tâm tư để giúp cô, muốn gác máy.

“Đang là mùa hè, ban ngày trời rất nắng, anh có chút lòng từ bi được không, không cần vô tình như vậy, đến đón em nhé.” Đoạn Nhạn Linh nói xong câu này liền gác điện thoại, khoe miệng mang theo chút ý cười.

Đối với tính tình của Tiêu Lỗi, cô đoán rất chuẩn, phải nặt dày đeo bám anh ấy, anh mới để ý đến một chút. Nếu rút rè một chút, đối với khuôn mặt lạnh như tảng băng của anh, chỉ là hữu tâm vô lực mà thôi.

Lúc Tiêu Lỗi lái xe đến, Đoạn Nhạn Linh đi tới chỗ anh, mở cửa bước lên xe. Thấy gương mặt u ám của anh, chắc là tức giận vì mình, nên thức thời không nói lời nào, trong lòng mừng thầm, cho dù không hài lòng thế nào, rốt cuộc anh vẫn đến đây.

Phải nói rằng cô đã gặp qua không ít đàn ông, nhưng không trao trái tim cho người nào cả. Ngũ quan của Tiêu Lỗi anh tuấn, nhưng đây không phải là điểm hấp dẫn nhất của anh. Khí chất lạnh lùng của anh là hấp dẫn người ta nhất. Thậm chí có đứng trong một đám đông, thì anh cũng là người đặc biệt nhất, làm cho người ta khi nhìn thấy sẽ khó quên.

Anh có một loại uy nghiêm bẩm sinh, nhưng không phải dạng không xem ai ra gì, trên thực tế kỹ năng giao tiếp và cách thức làm việc của anh trong mối quan hệ bạn bè rất có danh tiếng.

“Đi chỗ nào?” Tiêu Lỗi khởi động xe, hỏi Đoạn Nhạn Linh. Đoạn Nhạn Linh nhún mày nhìn anh: “Em bận rộn từ sáng sớm, vẫn chưa ăn cơm, anh với em đi ăn chút gì được không?” Tiêu Lỗi cũng không phản đối. Lái xe chạy được hơn mười thước, bảng hiệu của một cửa hàng ven đường thu hút sự chú ý của anh.

Black Swan Gallery- một cái tên rất đặc biệt, logo của phòng triển lãm được thiết kế cũng rất đặc biệt, là một con thiên nga đen đội vương miện bằng vàng, phía bên dưới là tên cửa hàng bằng tiếng Trung Quốc được mạ vàng.

Khi anh nhìn lại lần nữa, phát hiện thấy Lâm Yến Vũ mặc một bộ váy màu đen từ trong phòng triển lãm đi ra, treo tấm bảng “mở cửa” lên.

“Đang nhìn gì vậy?” Đoạn Nhạn Linh thấy anh sững sờ, phóng tầm nhìn theo ánh mắt của anh. “Không có gì.” Tiêu Lỗi thu hồi tầm mắt, tiếp tục lái xe.

Đội hai ngày, Lý Trường Nhạc điều tra vẫn chưa có kết quả, Tiêu Lỗi có chút thiếu kiên nhẫn, quyết định tự đi tìm Lâm Yến Vũ nói chuyện. Để xua tan sự cảnh giác của cô, anh đặc biệt mang theo hai tấm ảnh của Mộ Tinh.

Vừa bước vào Black Swan Gallery, Tiêu Lỗi bị thu hút bởi cách trang trí bên trong của nó. Được trang hoàng theo phong cách Baroque (\*), phòng triển lãm thoát nhìn rất trang nhã, vận dụng đèn trang trí, hoa và cây xanh để làm gia tăng vẻ lãng mạn, giữa đại sảnh chỉ có duy nhất một cái tủ trưng bày, một tác phẩm điêu khắc bằng thủy tinh- Thiên nga đen đội vương miện bằng vàng dưới ánh đèn trông càng hoa lệ và tinh xảo.

(\*) Baroque là trường phái nghệ thuật phổ biến ở châu Âu từ cuối thế kỷ 17 - đầu thế kỷ 18 (theo Google).

Toàn bộ đại sảnh khiến người ta vừa bước vào đã cảm thấy ấm áp và yên tĩnh, bên trái là một phòng trà- cà phê nhỏ, có quầy bar và chỗ ngồi, còn đặt một giá sách có nhiều tập tranh bằng gỗ hồ đào, có lẽ là nơi để khách xem tranh và nghỉ ngơi, hương cà phê nồng đậm phêu phất trong sảnh triển lãm.

Thấy Tiêu Lỗi bước vào, nhân viên phòng tranh là Tuyết Nhi chủ động đón tiếp, mỉm cười khá ái: “Chào ngài, mời ngài vào tham quan. Nếu cần giới thiệu gì có thể gọi tôi.”



“Chào cô... Cô Lâm hiện có ở đây không?” Tiêu Lỗi suy đoán, chắc hẳn Lâm Yến Vũ là chủ nhân của phòng triển lãm này. Cách trang hoàng và bố trí ở đây rõ ràng mang phong cách của cô: quyến rũ, lộng lẫy, có một loại kim nén không thể diễn tả được.

Tuyết Nhi có chút kinh ngạc hỏi: “Người ngài nói có phải là cô Lâm Yến Vũ?” “Đúng vậy, chính là cô ấy, cô ấy không phải là chủ nhân nơi này sao? Có thể mời cô ấy ra đây hay không, tôi có việc cần tìm” Tiêu Lỗi quan sát một chút, không thấy bóng dáng Lâm Yến Vũ, không khỏi có chút thất vọng.

Tuyết Nhin âm thầm đánh giá anh, tuy rằng anh ta ăn mặc tùy ý, nhưng dáng vẻ không tầm thường, sau đó nói: “Cô Lâm ở văn phòng trên lầu, tôi có thể giúp ông nhắn với cô ấy, xin cho tôi danh thiếp để tôi đi thông báo.”

Tiêu Lỗi sờ túi, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi vội vàng ra ngoài, không có mang theo danh thiếp. Phần cô nói với cô Lâm là Tiêu Lỗi đến tìm cô ấy, tôi là bạn của Tần Tuyền.” Tuyết Nhi nghe anh nói xong lập tức hiểu rõ, nhờ một nhân viên khác tiếp đón khách, còn mình thì lên lầu tìm Lâm Yến Vũ.

Chỉ chốc lát, Lâm Yến Vũ tự đi xuống, nhìn thấy Tiêu Lỗi, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó như đã nhận ra anh, chào hỏi một cách lịch sự: “Anh Tiêu, làm thế nào anh biết được nơi này?” “Một lần lái xe đi ngang qua tình cờ nhìn thấy cô.” Tiêu Lỗi thản nhiên cười với cô. Khi nhìn thấy cô, phải cố gắng kìm chế tất cả các cảm xúc, Tiêu Lỗi sợ mình nhìn không được, ngón tay nắm thật chặt.

“Tuyết Nhi nói anh có việc tìm tôi, tôi có thể giúp anh được những gì?” Lúc nói chuyện, giọng của Lâm Yến Vũ rất ôn nhu, nhưng biểu tình thì lạnh lùng. Tiêu Lỗi nhìn lên lầu nói: “Chúng ta có thể vừa đi vừa nói không?” Lâm Yến Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu: “Vào văn phòng của tôi rồi nói.”

Tiêu Lỗi đi theo cô lên lầu, cầu thang khá hẹp, anh không dám đi quá gần, chỉ sợ thiếu chú ý mà va phải cô. Cô cũng giống như ngày đó, mặc một chiếc váy màu đen, nhìn kỹ thì kiểu dáng không giống lắm, cái váy này có ren viền hoa tinh xảo hơn, đôi chân trắng trẻo mảnh mai thấp thoáng dưới làn váy đen. Váy khê tung bay, cặp mông xoay nhẹ nhàng, cô chỉ đi lên lầu mà tư thái lại động lòng người như vậy, trạng thái động có phần đẹp hơn so với tĩnh.

Văn phòng ở lầu hai này, nói là văn phòng, chỉ bằng nói là phòng nghỉ cá nhân của cô thì có vẻ thích hợp hơn. Kệ sách trên tường có đầy đủ sách, máy hát đĩa đang phát ra âm nhạc của Tchaikovsky, là tổ khúc “Hồ Thiên Nga”, giai điệu hòa âm tuyệt vời, khi thì khí thế hùng hục khi thì nhẹ nhàng du dương.

Ấn tượng nhất phải kể tới bó hoa hồng đen trên bàn làm việc của cô, được cắm trong một bình pha lê khảm ngọc lam tương phản với đóa hoa màu đen âm u, nhưng thật kỳ lạ, bình hoa này cùng bầu không khí trong phòng lại rất hài hòa với nhau.

Mộ Tĩnh thích hoa hồng trắng, còn cô gái này lại thích màu đen, nó có đại diện cho việc hai cô không cùng một thế giới hay không? Hoặc tâm tình hoàn toàn khác nhau? Trong lòng Tiêu Lỗi nghĩ như vậy, ngồi xuống sofa cạnh cửa sổ.

Lâm Yến Vũ pha một tách cà phê cho anh. Ngũ quan của cô và Mộ Tĩnh giống nhau như đúc, nhưng cô chỉ có chút phong tình và quyến rũ hơn. Khi anh cúi xuống, vừa vận nhìn thấy đôi giày cao gót màu đen ở chân cô, mắt cá chân thanh nhã và tinh tế, làm cho lòng anh căng thẳng, đột nhiên kích thích tất cả hệ thần kinh cảm giác.

“Ngày đó thật xin lỗi, đúng là tôi có chút thất lễ.” Gặp mặt lần đầu tiên, Tiêu Lỗi đã nhìn chằm chằm Lâm Yến Vũ nên xin lỗi. Lâm Yến Vũ nhẹ nhàng ân một tiếng: “Không sao, không phải anh đã nói rằng tôi trông rất giống một người bạn của anh sao, nhìn thấy một người giống hệt bạn mình, kinh ngạc cũng là bình thường.”

Tiêu Lỗi lấy trong túi ra hình chụp của Mộ Tĩnh, đưa cho Lâm Yến Vũ: “Cô Lâm, đây là bạn của tôi, cô nhìn xem, có phải bộ dáng cô ấy và cô rất giống nhau không?”

Lâm Yến Vũ nhận lấy tấm ảnh, ánh mắt quả nhiên nổi lên kinh ngạc: “Đúng thật, nếu anh không nói, tôi còn tưởng đây là ảnh chụp của chính mình, nhưng cô gái trong ảnh này trẻ hơn tôi.” Cô nhìn một lát, trả tấm hình lại cho anh.

Tiêu Lỗi chú ý quan sát tỉ mỉ phản ứng của cô, trừ khi lúc mới nhận hình ngón tay run nhẹ ra, nét mặt của cô bình thường không có chỗ nào khác lạ.

Biết Tiêu Lỗi đang nhìn mình, Lâm Yến Vũ cũng nhìn lại anh: “Anh Tiêu, anh muốn biết cái gì thì cứ hỏi tôi. Anh là bạn của Tần Tuyền nên tôi tin anh.” Nghe ngữ khí vừa khách sáo vừa xa lạ của cô, trái tim Tiêu Lỗi khẽ đau.

“Cha mẹ cô Lâm có còn ở Mỹ hay không?” Tiêu Lỗi cố nén đau lòng, đi thẳng vào vấn đề. Lâm Yến Vũ cho biết: “Cha mẹ tôi ly hôn đã lâu, cha tôi kinh doanh ở Mỹ, trước giờ tôi vẫn sống cùng với cha.” Lời nói ngụ ý rằng cô chưa từng đến Trung Quốc bao giờ.

Tiêu Lỗi suy nghĩ ý nghĩa của những lời này có thể hiểu rằng, cô chỉ có cha, không có mẹ. “Tôi nghe cô phát âm tiếng Trung rất chuẩn, nên cứ nghĩ cô từng sống ở Trung Quốc chứ.” Tiêu Lỗi dùng suy nghĩ của mình mà dẫn dắt cô. Lâm Yến Vũ nói: “Cha mẹ tôi đều là người Trung Quốc, từ nhỏ họ đã dạy Hán ngữ cho tôi, và sau đó còn tìm gia sư cho tôi nữa.”

“Cô có anh chị em hay không?” Tiêu Lỗi nắm chặt tách cà phê trong tay, đôi lần lướt từ tay này sang tay kia, che giấu nội tâm bất an và kích động. Lâm Yến Vũ chú ý tới cử chỉ của anh, tình cờ nói: “Không có, tôi là con một.”

“Trên đời lại có người giống nhau đến thế, thật khiến người ta kinh ngạc.” Tiêu Lỗi ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt toát ra sự thất vọng thật sâu. Lâm Yến Vũ tựa hồ bị ánh mắt của anh làm cho xúc động, chủ động hỏi: “Anh có thể cho tôi biết, người bạn này của anh đã đi đâu rồi?”

“Cô ấy đã qua đời cách đây 4 năm, trong một sự cố nổ ống dẫn gas, cô ấy chỉ mới 24 tuổi.” Tiêu Lỗi dồn nén quá khứ trong lòng, thản nhiên giải thích. Lâm Yến Vũ cảm động thở dài: “Chuyện đó thật bất hạnh, trẻ tuổi như vậy mà đã qua đời, chắc anh rất có cảm tình đối với cô ấy.”



“Cô ấy là người tôi yêu nhất.” Tiêu Lỗi kéo dài giọng. Hai người im lặng khoảng mười giây, Tiêu Lỗi đứng dậy ra về, anh không thể ở lại lâu hơn nữa, nếu tiếp tục anh không thể đảm bảo mình có không chế được cảm xúc hay không. Đối mặt với gương mặt giống nhau đến thế, anh căn bản không thể che giấu được cảm xúc.

Lâm Yến Vũ đứng lên tiễn anh xuống cầu thang. “Cô Lâm không cần khách sáo, tự tôi đi xuống được rồi.” Tiêu Lỗi từ chối, nhanh chóng rời đi. Thế nên anh không chú ý tới Lâm Yến Vũ phải tựa vào thanh vịn cầu thang bên cạnh, bàn tay nắm thật chặt lan can mới có thể đứng vững. Đưa mắt nhìn anh rời đi, đôi môi cô khẽ động, hít sâu một hơi mới xoay người trở về văn phòng.

Tiêu Lỗi lái xe trên đường, cân nhắc một cách cẩn thận toàn bộ chi tiết lúc gặp Lâm Yến Vũ, tất cả câu trả lời và biểu hiện trên khuôn mặt cô đều hoàn hảo, không nhìn ra sơ hở, nhưng tại sao anh lại thấy có một cái gì đó quen thuộc trên người cô.

Đột nhiên, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu. Đứng rồi, chính là đĩa nhạc đang phát giai điệu của tổ khúc “Hồ Thiên Nga”. Lúc còn sống Mộ Tình cũng rất thích nghe tổ khúc này, cô luyện tập vũ đạo mười mấy năm, vô số lần trên sân khấu trình diễn vai nữ chính- công chúa thiên nga trong vở “Hồ Thiên Nga”.

Bị vương tà thuật nên công chúa thiên nga Odette bị ma vương và con gái của ông ta là thiên nga đen Odile biến cô thành một con thiên nga, cô đều có thể thể hiện xuất thần nhập hóa, mà bản thân cô, tựa như là một công chúa thiên nga thuần khiết, lương thiện, hoàn hảo, xinh đẹp làm say lòng người.

Sự phát hiện này làm Tiêu Lỗi mừng rỡ không thôi, thậm chí còn tự trách mình bất cẩn, không sớm nghĩ tới điểm này. Từ tên của phòng triển lãm là Black Swan, anh nên nghĩ đến, Lâm Yến Vũ và Mộ Tình không thể không có quan hệ. Trên thế giới không có hai người tương tự như vậy được, thậm chí ngay cả sở thích của họ cũng giống nhau.

Quay xe lại, Tiêu Lỗi kiềm chế sự phấn khích, muốn quay lại tìm Lâm Yến Vũ lần nữa, đi thẳng vào vấn đề, hoàn toàn hỏi cô rõ ràng. Đúng lúc này, Lý Trường Nhạc gọi điện đến, nói với anh là đã có kết quả điều tra.

“Thảo luận trong văn phòng rất bất tiện, chúng ta tìm một nơi bên ngoài để nói.” Lý Trường Nhạc không đem kết quả nói ngay cho Tiêu Lỗi. “Được, vậy lát nữa gặp.” Tiêu Lỗi hẹn Lý Trường Nhạc thời gian và địa điểm gặp mặt, vừa rồi tâm trạng còn lo sợ giờ lại cảm thấy thoải mái kỳ lạ. Mặc kệ thân phận Lâm Yến Vũ như thế nào, trong lòng anh cũng đã xác định được một số điều nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4

Hai người hẹn gặp mặt tại một quán trà, vì nơi này ra vào thuận tiện, Lý Trường Nhạc không mặc cảnh phục, thấy Tiêu Lỗi ngồi sẵn đó và nghiêm túc nhìn mình, Lý Trường Nhạc không nhịn được cười: "Có cần trông ngóng tớ như vậy không? Tớ cũng không phải là người đẹp". "Không cần nói lời vô nghĩa, ngồi xuống nói nhanh một chút". Tiêu Lỗi nhìn anh ta ngồi xuống.

Lý Trường Nhạc chậm rãi, điều chỉnh tốt tư thế ngồi mới nói: "Tớ bận rộn hai ba ngày nay, ngay cả nước miếng cậu cũng không cho tớ nuốt, thật không có suy nghĩ". "Nhanh nhanh, cậu uống nước trước đi". Tiêu Lỗi rót trà cho Lý Trường Nhạc.

Lý Trường Nhạc mỉm cười, chậm rãi thưởng thức trà: "Chỉ dễ dàng như vậy thôi sao, vì việc điều tra người cậu muốn tìm mà tớ tốn rất nhiều tâm tư. Đặc biệt còn đến tìm đồng nghiệp phụ trách sự vụ ở Cục điều tra hình cảnh quốc tế, nhờ họ liên lạc với bên Mỹ, điều tra sắp xếp từng chi tiết, mới tra được người cậu muốn tìm. Cậu cho tớ một cái tên, không biết bất kỳ thứ gì về người đó, nếu không phải cô ấy có hồ sơ nhập cảnh ở hải quan, căn bản như tìm kiếm một cây kim trong đồng cỏ".

"Tớ biết cậu đã làm một việc rất to lớn, nhưng cậu cũng đừng thừa nước đục thả câu để cho tớ phải sốt ruột, chuyện này đối với tớ rất quan trọng, một ngày chưa có kết quả, lòng tớ không thể yên ổn được". Ánh mắt Tiêu Lỗi đảo qua, thấy Lý Trường Nhạc có mang theo một túi hồ sơ.

Lý Trường Nhạc đem túi hồ sơ để lên bàn, mở ra, lấy ra một xấp tài liệu". Tài liệu bên Mỹ cung cấp và lời nói của Lâm Yến Vũ đại khái giống nhau, cha cô tên Lâm Lệ Sinh, là một doanh nhân Trung Quốc nổi tiếng, kinh doanh khắp Châu Âu và Bắc Mỹ, Lâm Yến Vũ sinh ra tại Mỹ, tốt nghiệp Học Viện Nghệ Thuật New York, giấy khai sinh và giấy nhập học đều được fax qua đây, cậu có thể tự xem".

Tiêu Lỗi cẩn thận nhìn một trang văn kiện bằng tiếng Anh, tìm ngày càng nặng nề, anh là chuyên gia mật mã thuộc Văn phòng Bộ tổng tham mưu, đã xem qua rất nhiều loại tập tin bí mật, anh cũng biết những tài liệu mà FBI cung cấp không thể là giả, thậm chí nếu đã được ngụy tạo, thì cũng không có cách nào tìm ra chỗ sơ hở.

Thậm chí ở trang cuối cùng, ngay cả thời gian và số chuyến bay cô và Tần Tuyền cùng trở về Trung Quốc cũng được ghi chép rõ ràng, tài liệu có thể nói là rất đầy đủ.

Lý Trường Nhạc thấy chân mày Tiêu Lỗi nhíu chặt, đoán được tâm trạng của anh, chủ động nói: "Nhưng lại không có phát hiện ra, bắt kẻ ghi chép những kỷ lục từng đoạt giải thưởng hoặc hồ sơ nhập học, cũng không có tấm hình gần đây nhất để đối chiếu, ngay cả có thì đều là hình chụp chung rất nhiều người, căn bản không thể phân biệt được cô là ai trong các bức ảnh đó".

Tiêu Lỗi không nói gì, lần lượt xem lại tài liệu đến trang đầu tiên, phía trên xác định Lâm Yến Vũ thuộc nhóm máu B, nhóm máu của Mộ Tinh lại là A, chỉ một điểm này cũng đủ giải thích tất cả.

"Cô ấy không phải là người tớ muốn tìm". Giọng nói Tiêu Lỗi lộ ra sự thất vọng. Trong nháy mắt, biểu hiện của Lý Trường Nhạc nhẹ nhõm đi rất nhiều: "Thật may là không phải, tớ rất sợ cô ấy chính là người cậu muốn tìm, Tuyền đã tốn nhiều công sức vào cô gái này, cậu cũng nhìn thấy, nếu cậu đắm sau lưng hần, hần nhất định sẽ hận cậu".

Tiêu Lỗi không nói lời nào, một chút nhẹ nhõm lúc trước toàn bộ tiêu tan, tâm tình lần nữa trầm thấp tới cực điểm. Vốn hy vọng kỳ tích xuất hiện, nào biết rằng kỳ tích căn bản sẽ không phát sinh.

"Cô gái cậu muốn tìm rốt cuộc là ai, cậu chỉ cần nói cho tớ biết tên, tớ nhất định đào ba thước đất quyết tìm cho ra". Mắt thấy vẻ mặt thống khổ của bạn, nhất thời Lý Trường Nhạc nổi lên nhiệt tình.

Tiêu Lỗi cười cay đắng: "Để tìm cô ấy thật sự phải đào ba thước đất, thi thể đều nổ tung, máu thịt đã sớm trộn lẫn vào bụi đất". Lý Trường Nhạc nghe anh mô tả một hồi, cơ mặt gật gật: "Cậu đang nói gì vậy?", "Tớ nói thật, cô ấy đã chết trong nhà riêng tại nước Anh, đường ống dẫn gas phát nổ, là ngoài ý muốn". Tiêu Lỗi kim chế thất vọng, đem chuyện của Mộ Tinh nói cho Lý Trường Nhạc.

Năm Mộ Tinh mười bảy tuổi, bị đưa vào Học Viện Vũ Đạo Hoàng Gia Vương Quốc Anh học múa ballet cổ điển, sau đó ở luôn tại Anh, kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm, cô sẽ trở về Trung Quốc một mình để đoàn tụ với Tiêu Lỗi. Buổi sáng hôm xảy ra tai nạn, cô có gọi điện thoại quốc tế cho Tiêu Lỗi, nói với anh là cô sắp tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp sẽ trở về nước kết hôn cùng anh.

Lý Trường Nhạc nghe xong chuyện xưa, thờ dài. Anh biết Tiêu Lỗi nhiều năm, nhưng không biết anh ta có một người bạn gái ở nước ngoài, cho tới bây giờ anh ta chưa từng nhắc qua với bạn bè. Có lẽ, bởi vì Diệp Mộ Tinh là con ngoài giá thú của Diệp gia, chuyện này không thích hợp tiết lộ ra bên ngoài, nên anh vẫn kín tiếng.

"Sự việc đã điều tra rõ ràng chưa, thật sự chỉ là một tai nạn?" Lý Trường Nhạc cảm thấy thật khó tin, tự nhiên đường ống dẫn gas trong nhà lại phát nổ, hơn nữa hai mẹ con bị nổ tung đến hài cốt cũng không còn. Tiêu Lỗi gật đầu: "Cảnh sát bên Anh cũng đã điều tra, sau đó Tiểu Phảng đi Luân Đôn cũng liên lạc với cảnh sát địa phương, xác định đó là một vụ tai nạn".

Đích thân Diệp Tiểu Phảng đi qua đó, vậy hần là không có gì khả nghi. Chỉ có thể nói rằng: "Thiên hữu bất trắc phong vân - Nhân hữu đán tịch họa phúc"(\*). Lý Trường Nhạc không biết làm thế nào để an ủi Tiêu Lỗi, nên ngồi cùng anh một lát.

(\*): Trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều. Họa phúc của con người xảy đến nhanh chóng và bất ngờ khó đoán.

Từ khi biết thân thế của Lâm Yến Vũ, Tiêu Lỗi không đến tìm cô nữa. Mỗi tối sau giờ làm việc, anh luôn lái xe hơn một nửa trung tâm thành phố, từ Tây Thành đến Triều Dương, đi qua phòng triển lãm của cô, nhìn cô đóng cửa, mới an tâm rời khỏi.

Dường như cô luôn mặc đồ đen, bất kể thời tiết nóng hay lạnh, không bao giờ thấy nàng mặc màu sắc nào khác. Đôi khi Tần Tuyền đến đón cô, hai người rất thân mật, nụ cười hiếm hoi của cô chỉ nở vì hần.

Tiêu Lỗi không biết tại sao anh lại muốn mua dây buộc mình như thế, anh chỉ biết, một ngày không nhìn thấy cô, cả ngày anh sẽ không thể nào an tâm được. Cô giống như là thuốc phiện, làm tê dại các dây thần kinh của anh, xoa dịu nỗi đau mất đi người thân yêu trong trái tim anh.

Tối nay, những cơn mưa thu âm ập từ sáng sớm đến giờ vẫn không ngừng, đến khi tan tầm thì mưa rơi nhanh hơn, trên đường xe cộ ngập một đồng đúc, hỗn loạn không chịu nổi, Tiêu Lỗi bị mắc kẹt, đi một dặm mà phải mất tới 40 phút, xe cộ lúc này mới tương đối ít đi một chút.

Vô số hạt mưa vỡ vụn đánh vào trước kiếng xe thủy tinh, hội tụ thành những làn nước nhỏ nhỏ chảy xuống, đèn hai bên đường đổ bóng dài trên kính xe, khiến tầm nhìn bị hạn chế.

Xa xa nhìn thấy cửa của Black Swan Gallery còn chưa đóng, trong lòng vui mừng, cuối cùng không uống công, anh lo lắng suốt đường đi, sợ cô đã sớm đóng cửa rồi đi. Không nhìn thấy cô, sẽ cảm thấy như thiếu cái gì đó.

Lâm Yến Vũ từ trong phòng triển lãm đi ra, bật chiếc ô ra đứng một mình ở ven đường, như đang đợi taxi, ánh sáng nhu hòa của đèn đường nhuộm lên mặt cô, vấy dài trong mưa gió phiêu dạt, có vẻ cô đơn mỏng manh. Tiêu Lỗi theo bản năng lái xe đến, dừng lại trước mặt cô.

"Tôi cho cô quá giang một đoạn, trời tối lại mưa, khó đón taxi". Tiêu Lỗi quay cửa kính xe xuống, thấy khuôn mặt cô nhỏ nhắn đông lạnh xanh tái, thỉnh thoảng lấy tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi hỗn loạn. Lâm Yến Vũ thấy anh, lông mày cong vút hình lưỡi liềm thâm thúy khó hiểu, nhưng không từ chối, mở cửa lên xe.

Lên xe, cô đem cái ô đặt ở bên chân, vẫy vẫy tóc: "Dưới cơn mưa nhỏ, trời liền trở lạnh a". "Lạnh không? Để tôi mở điều hòa không khí". Tiêu Lỗi hỏi cô.

Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Không cần, lên xe đã tốt hơn nhiều, tôi cứ nghĩ hôm nay anh sẽ không đến". Tiêu Lỗi nghe xong liền kinh ngạc, cô làm sao biết anh mỗi ngày đều đến đây nhìn cô? Cô thật cẩn thận, thêm vào đó, chiếc xe của anh cũng không khó xác định. Chiếc Mercedes-Benz bảng số quân đội

thuộc dạng xe ưu tiên, xe đỗ ở gần phòng triển lãm cũng không có bao nhiêu chiếc.

"Tôi xin lỗi". Anh nói xin lỗi.

"Anh xin lỗi gì, anh cũng không quấy rầy tôi. Xe của anh thích dừng chỗ nào thì dừng chỗ đó, dừng bao lâu tùy thích, không có vi phạm luật lệ, cảnh sát giao thông cũng không thể phạt anh". Khóe miệng Lâm Yến Vũ cong lên một đường cong duyên dáng, trông tâm trạng khá tốt.

"Tôi sợ cô không hài lòng". Anh nhìn cô chân thành nói. Ánh sáng bên trong xe lò mờ, cô thật sự xinh đẹp, nhất là cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, làm động lòng người.

Cô cũng đang nhìn anh, thông minh nói: "Tôi nghĩ tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, dù sao ngày nay đàn ông si tình cũng không nhiều lắm". Anh mất hai người chạm nhau, cô lập tức cúi đầu, lấy khăn giấy để lau nước mưa trên chân.

Anh không trả lời, bầu không khí đột ngột nguội lạnh. Không phải không muốn nói chuyện với cô, mà muốn nói quá nhiều, sợ nếu không cẩn thận sẽ khiến cô không vui, ngay cả quyền lợi đứng xa xa để nhìn cô cũng bị tước mất.

Tầm mắt của anh theo động tác của cô dời xuống, xương quai xanh xinh đẹp rơi vào mắt, xuống chút nữa, là một mảng nhu nhuận tuyết trắng, hôm nay cô mặc một chiếc váy cổ trễ, từ góc độ của anh mơ hồ có thể thấy đường cong nhu mỹ trước ngực cô, nhất là lúc cô nghiêng thân mình, cơ hồ có thể thấy hình dáng nửa vòng tròn rất no đủ, rất mềm mại và co dãn, gọi lên trí tưởng tượng vô hạn.

Trong giây phút đó, anh đột nhiên cảm thấy một âm thanh vang lên trong đầu, hệ thống máu chảy ngược lên đầu, có một loại xúc động khó có thể ức chế làm cả người anh run rẩy. Nhưng khi cô ngồi thẳng dậy, anh như thức tỉnh, nhìn đối phương trắng trợn như vậy, rất là bất lịch sự.

Lái xe đến khu cô sống, Tiêu Lỗi xuống mở cửa xe cho cô. Lâm Yến Vũ bước xuống, bật chiếc ô rồi nhìn anh, diện mạo của anh khi mặc quân trang trông anh rất hiền ngang, dáng đứng cao và thẳng, chẳng qua là đầu vai quân trang bị nước mưa làm ướt, không nhìn được nói: "Tại sao anh không che dù, quần áo ướt hết cả rồi".

"Không cần lo, mưa không lớn lắm". Tiêu Lỗi nói không sao. Nhìn hoàn cảnh xung quanh rất tốt, có vẻ như là Tần Tuyền tìm nhà cho cô, cách nhà anh ta không xa lắm". Anh muốn lên nhà uống chén trà không?" Lâm Yến Vũ bất ngờ mời anh.

"Có tiện hay không?" Tiêu Lỗi chưa quyết định, hỏi lại. Nếu cô sống chung với Tần Tuyền, anh sẽ không lên, tránh thấy cảnh đau lòng.

"Không sao, căn hộ này là tôi tự mua, Tần Tuyền ít khi đến". Lâm Yến Vũ nhìn ra nghi ngờ của anh, chủ động nói cho anh biết. Vì vậy, Tiêu Lỗi không ngần ngại, theo Lâm Yến Vũ đi lên tầng trên.

Ngôi nhà rất thoải mái, anh vừa bước vào liền cảm thấy sáng khoái. Đồ nội thất trong nhà đều được chạm trổ từ gỗ Đàn Hương màu đỏ, vô cùng tinh tế, không giống như đồ nội thất thông thường bằng gỗ Lim công kênh. Giữa phòng khách là một sofa phủ satin màu tím, gối tựa lưng cùng màu, hai bên cửa sổ sát đất là hai giàn trồng hoa chạm trổ từ gỗ Đàn Hương, làm nổi bật sắc xanh ngắt của cây xanh, chen chúc trong đám lá là những nụ hoa nhỏ đang hé nở.

Đích thực là hương thơm của thiếu nữ, hết thấy thiết kế đều là theo dạng giả cổ, ngay cả đèn bàn bên cạnh sofa cũng là dạng đèn măng sông, tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, cảm thấy thanh thần.

Cô lớn lên ở Mỹ, nhưng lại quan tâm đến sự tinh tế của Trung Quốc, thật là một cô gái kỳ lạ. Tiêu Lỗi nhìn tổng thể mọi nơi, biết chủ nhân là người tao nhã, hỏi: "Nội thất trong nhà cô trang trí rất Trung Quốc". Lâm Yến Vũ cười nhạt: "Cha tôi là người rất thích phong cách truyền thống, nên tôi cũng bị ảnh hưởng một chút".

Trong không khí mang theo một loại ngọt ngào kỳ lạ, Lâm Yến Vũ đi tới cạnh phòng khách, đẩy ra một cánh cửa sổ, để cho gió lạnh tràn vào trong phòng. "Thân thể cô không tốt, Bắc Kinh buổi tối gió nhiều, cẩn thận cảm lạnh". Tiêu Lỗi có ý tốt khuyên can cô. Lâm Yến quay đầu nhìn anh: "Làm sao anh biết thân thể tôi không tốt?"

"Không phải ngày đó Tần Tuyền có nói qua sao, thân thể cô không được tốt". Tiêu Lỗi mỉm cười. Ngày đó, cô và hai cô gái tranh chấp ở trước cửa nhà vệ sinh, nhắc đến không biết nên khóc hay cười.

"Ngày đó để anh nhìn thấy trò hề rồi, tôi vừa trở về nước, chưa thích nghi với khí hậu, cho nên chiếm dụng phòng vệ sinh hơi lâu, đâu biết hai cô gái kia thô lỗ như vậy, trực tiếp mắng lên, tôi cũng không nói gì với họ, chẳng qua là không nghĩ tới Tần Tuyền sẽ ra mặt". Lâm Yến Vũ chỉ vào ghế sofa, ý bảo Tiêu Lỗi ngồi đợi một lát.

"Anh đợi một chút, tôi về phòng thay quần áo thoải mái". Lâm Yến Vũ vừa nói vừa đi vào phòng của mình. Mất một lúc cô mới ra ngoài, đổi một trường bào satin màu trắng (Trường bào là một cái áo dài rộng, chất liệu lụa satin. Theo Google). Trường bào là một cái áo rộng thùng thình, có in hoa văn màu vàng, tay áo Hồ Điệp rộng rãi, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn mềm mại, trên tóc cài một kẹp tóc pha lê tinh xảo, kẹp lấy tóc mái trên trán, trông vừa dễ thương vừa quyến rũ.

"Ngại quá, ở nhà ăn mặc thoải mái, không thay quần áo tôi cảm thấy rất khó chịu". Lâm Yến Vũ xin lỗi Tiêu Lỗi, đi tới quầy bar bên cạnh nhà bếp nấu nước pha trà.

Tầm mắt của anh vẫn dừng lại trên người cô, chất liệu nàng mặc là lụa mỏng màu trắng mềm mại, chiếc cổ duyên dáng như thiên nga đang ngẩng đầu bên hồ, toàn thân như được khỏa nhẹ bao phủ, nhẹ nhàng thoát tục. Anh nhìn cô có chút ngây ngốc, say mê không nhúc nhích. Cô thấy ánh mắt anh sáng

quắc nhìn mình, ngạc nhiên nói: "Có cái gì không ổn sao?"

"Tôi chưa từng thấy cô mặc đồ trắng". Tiêu Lỗi ý thức được sự thất thố của mình, điều chỉnh tâm trạng. Mộ Tinh cũng thích mặc màu trắng, đó là màu của sự tinh khiết, cô cũng rất hợp với màu trắng, trong mắt anh không ai có thể mặc màu trắng mà thanh tao và thuần khiết đến vậy.

"Tôi thích màu trắng và màu đen, quần áo của tôi cũng không có màu sắc nào khác". Lâm Yến Vũ bụng hai tách trà có nắp khéo léo tinh xảo đến, đặt khay trà trước mặt Tiêu Lỗi, nhìn anh bụng lên nhấp một ngụm lại để xuống.

"Buổi tối không nên uống trà đậm, cho nên đã pha thực nhạt, thế nào?" Đôi mắt Lâm Yến Vũ hy vọng nhìn anh, lông mi chớp chớp. "Đương nhiên là ngon". Tiêu Lỗi khen một câu, tầm mắt dời xuống, chú ý trên cánh tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại đeo một vòng tay trong suốt, trên làn da tựa hồ có hai vết đỏ nhàn nhạt, không nhận được chỉ cánh tay cô: "Cô từng bị thương?"

"Trước đây cười ngựa bị ngã". Lâm Yến Vũ bụng cà phê lên, hồ hững trả lời. "Cô biết cười ngựa?" Tiêu Lỗi mở to mắt. "Dĩ nhiên... Là làm à?" Lâm Yến Vũ nhún vai.

"Không có gì lạ", Tiêu Lỗi đề nén nghi vấn trong lòng, anh nhớ lại, trong báo cáo mà Lý Trường Nhạc đưa ra trong đó có bệnh án trong những năm qua của cô, nhưng không có ghi chép chuyện bị ngã ngựa. Phát hiện này khiến nghi ngờ trong lòng anh lan tỏa, tại sao cô lại nói dối? Trên cơ thể người bình thường có một hai vết thương cũng không có gì đáng ngạc nhiên, có thể là lúc nhỏ nghịch ngợm hoặc do tai nạn tạo thành, không cần thiết phải che giấu.

"Quần trang của anh ướt cả rồi, thay ra để tôi giúp anh dùng máy sấy tóc sấy khô, nếu không mặc như vậy sẽ cảm lạnh". Lâm Yến Vũ nhìn quần trang Tiêu Lỗi, lâu như vậy chỉ sợ áo sơ mi bên trong cũng bị ướt, không khó chịu mới là lạ.

Giọng nói của cô không chứa chút ý tứ ám muội nào, như là quan tâm bạn bè bình thường, mà xui quýt khiến Tiêu Lỗi coi quần trang ra giao cho cô, nhìn cô lấy máy sấy trong phòng ra, cẩn thận từng chút sấy khô một phần vai áo bị ướt.

Cầm chén trà ấm trong tay, anh không cảm thấy lạnh, ngược lại có loại ấm áp trong lòng dần dần tan ra, các cuộc đối thoại với Lâm Yến Vũ đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đầu đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 5

Tiêu Lỗi chú ý tới kẹp tóc pha lê sáng bóng của cô, là tinh thể đen tạo hình thành thiên nga, thuận miệng nói: "Cô rất thích thiên nga?" Lâm Yến Vũ gật đầu: "Đúng vậy. Từ nhỏ tôi đã rất thích thiên nga, đặc biệt là thiên nga đen. Sau này xem vở ballet Hồ Thiên Nga, tôi càng thích thiên nga đen hơn."

"Thật sao, ta nhớ không lầm thì thiên nga đen Odile là con gái của lão phù thủy Von Rothbart, là phù thủy đã xen vào giữa hoàng tử và thiên nga trắng Odette." Đối với vở Hồ Thiên Nga, Tiêu Lỗi đã sớm thuộc lòng, hiểu rõ đến từng chi tiết.

Đôi mày thanh tú Lâm Yến Vũ khẽ chau lại: "Tôi không nghĩ như vậy, thiên nga trắng quá mức xinh đẹp thuần khiết, như một thiên sứ không rành sự đời, không đủ chân thật, ngược lại, thiên nga đen được nhân tính hóa hơn, nhân tính trên người cô được thể hiện ở chỗ ích kỷ và khôn ngoan, làm người ta cảm thấy rằng thiên nga đen có linh hồn hơn."

Tiêu Lỗi nhìn cô chăm chú, tầm mắt cô sớm dời về phía bên kia, sau khi sấy khô quần trang thì thuận tay đưa cho anh, giọng nhắc chân đều phong tình vạn chủng, thậm chí ở cùng phòng với một người đàn ông không quen, cô cư xử cũng rất thoải mái, không biểu lộ sự hèn nhát. Không giống Mộ Tinh, nhìn thấy người lạ liền rụt rè nhút nhát.

"Vậy cô có hứng thú đi xem lại vở ballet Hồ Thiên Nga hay không, Đoàn múa ballet Trung Ương biểu diễn, tôi có thể đặt được vé." Tiêu Lỗi chủ động đưa ra lời mời. Dường như cô có một loại ma lực, làm cho người khác sẵn sàng tiếp cận, ngay cả khi thái độ của cô làm người ta đoán không ra, nhưng cũng rất hấp dẫn.

"Tại sao không, chỉ là đi xem biểu diễn thôi mà." Lâm Yến Vũ đồng ý rất dễ dàng. Tiêu Lỗi nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần tám giờ, nếu ngồi lại một chút thì cảm thấy không thích hợp, nên đứng dậy tạm biệt. Lâm Yến Vũ tiễn anh ra cửa, lịch sự nói: "Anh còn chưa dùng cơm, sao không ở lâu thêm một chút, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà."

Tiêu Lỗi đứng ở cửa nhìn cô, tầm mắt một chút cũng không dời. Lâm Yến Vũ mỉm cười, đóng cửa lại. Tiêu Lỗi lúc này mới rời đi, lúc xuống lầu, tâm trạng của anh vui vẻ lên rất nhiều. Ít nhất anh đã biết nơi cô sống, không cần lo lắng cô sẽ đột nhiên biến mất.

Lâm Yến Vũ đi tới bên cạnh bệ cửa sổ, nhìn theo xe của anh rời khỏi, ho khan hai tiếng, gió lạnh thổi vào, cô rùng mình, cảm thấy có chút lạnh nên đóng

cửa sổ lại.

Tiền tay cầm áo choàng len bên cạnh sofa khoát lên người, châm một điếu thuốc, nhả vòng khói mờ, mùi thuốc lá cay nồng làm cô ho khan, nhanh chóng dập tắt, thân thể cuộn tròn tựa lưng vào ghế sofa, ngón tay cẩn thận chạm vào nơi anh đã ngồi qua, giống đang chạm vào một thứ đồ sứ trân quý.

Tiêu Lỗi nhanh chóng mua hai vé của buổi biểu diễn tại Nhà hát ballet Trung Ương, mời Lâm Yên Vũ đi xem. Cô vẫn mặc một bộ váy đen, chỗ khác nhau chính là cộng thêm một cái áo choàng gấm có thêu kim tuyến vàng và bạc, có trang điểm một chút, đôi môi nhìn hồng nhuận, nhưng vẫn không có đeo bất kỳ đồ trang sức nào.

Rõ ràng là một cô gái trẻ chưa đến hai mươi lăm tuổi, nhưng lại ăn mặc theo phong cách lạnh lùng và đứng tuổi, Tiêu Lỗi nghĩ, có lẽ là có liên quan đến tính cách của cô, hồ hững lạnh nhạt, phòng tỏa ngán dậm với người khác, nhưng không thể không nói, cách chọn quần áo có thể làm tôn lên khí chất của cô. Hơn nữa, tóc của cô cũng rất đẹp, tóc uốn nhuộm màu hạt dẻ trông vừa thanh lịch vừa phong cách, cũng như linh hoạt và tràn sức sống.

Hai người ngồi bên cạnh nhau không nói gì, vở kịch bắt đầu mờ nhạt, Lâm Yên Vũ xem chăm chú, nhưng Tiêu Lỗi lại có chút không yên. Vở diễn này anh đã xem qua hơn một trăm lần, âm nhạc nào là nhân vật nào diễn, nên không có gì phải hồi hộp. Trái lại, Lâm Yên Vũ bên cạnh càng làm cho anh thấy hứng thú hơn.

Khuôn mặt cô trắng nõn bị tóc dài che phủ nửa bên má, khoe miệng hơi nhếch nhẹ, khi chăm chú nhìn lên sân khấu cực kỳ dễ thương, nơi đó như thể có cái gì rất thu hút cô, biểu cảm trong mắt không giống nhau.

Lâm Yên Vũ sớm cảm giác được Tiêu Lỗi đang nhìn mình, nhưng giả vờ như không biết, khi thiên nga đen Odile xuất hiện trên sân khấu, mới thì thầm với Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi ừ một tiếng, dời tầm mắt lên sân khấu. Nhớ tới một chuyện, anh hỏi cô: "Cô học vũ đạo à, đã từng múa ballet sao?" "Không có." Cô đáp rõ ràng.

"Tôi cảm thấy con gái múa ballet đặc biệt có khí chất, tư thái đáng người đẹp." Anh tiếp tục thử dò xét cô. "Thế sao." Cô trả lời không rõ ràng, không nghe ra là tán thành hay phản đối.

Trên sân khấu, thiên nga đen và thiên nga trắng giống nhau như đúc, chỉ khác nhau màu sắc chiếc váy, thiên nga đen Odile đang múa cùng hoàng tử Zick Field, đây là một phân đoạn pas de deux (bước vũ ballet hai người biểu diễn) đặc sắc nhất, thiên nga đen có một cú xoay ba mươi hai vòng trên cao, mà hoàng tử không chút nào phát hiện cô gái hiện đang trong lòng không phải là người anh ngày đêm mong nhớ, tình ý dạt dào liên tục ôm lấy cô.

Khoe miệng Lâm Yên Vũ nổi lên một nụ cười mỉa mai, chờ đến thời điểm hoàng tử phát hiện ra thiên nga đen Odile chỉ là giả mạo, sẽ là phân đoạn cao trào nhất của vở diễn.

Quả nhiên trong nhảy mắt vũ khúc trở nên cao vút và đam mê, tình tiết đột ngột chuyển biến, lão phù thủy Von Rothbart bắt cóc thiên nga trắng Odette, để cho cô chứng kiến cảnh hoàng tử múa cặp với thiên nga đen, cầu hôn với cô ta, thề yêu cô ta mãi mãi, Odette buồn bã và bị phù thủy biến thành thiên nga một lần nữa.

Tiêu Lỗi nhìn chăm chú lên sân khấu, diễn viên đóng vai công chúa thiên nga múa không tệ, nhìn một chút, tầm mắt của anh có chút mơ hồ, nhắm mắt lại một chút, lại mờ nhạt ra, trước mắt lại trở nên rõ ràng. Trong bốn năm qua, đây là lần đầu tiên anh vào rạp để xem Hồ Thiên Nga, hơn nữa người ngồi bên cạnh anh lại giống người con gái ấy như đúc.

Sau khi vở ballet kết thúc, trời vẫn còn sớm. Tiêu Lỗi nói: "Tôi hơi đói, chúng ta đi ăn một chút gì nhé, cô muốn ăn món Trung Quốc hay là món Tây?" "Ăn món Trung Quốc đi, nhập gia tùy tục mà." Lâm Yên Vũ rất tự nhiên đi bên cạnh anh. Không có khoát tay anh, hai người vẫn duy trì một khoảng cách thích hợp.

"Muốn đến chỗ nào?" Tiêu Lỗi hỏi. Lâm Yên Vũ lắc đầu: "Tôi không quen thuộc Bắc Kinh lắm, anh chọn địa điểm đi." Ngừng một chút, cô lại bỏ sung một câu: "Tôi muốn đến nơi nào đó náo nhiệt một chút." "Náo nhiệt... Vậy thì đi ăn lẩu ở Đáy Đại Dương." Tiêu Lỗi mở cửa để cô lên xe.

Anh dẫn cô đến một thị trấn ven biển nổi tiếng với món lẩu - Đáy Đại Dương, hai người ngồi xuống gọi món ăn, anh đưa thực đơn cho cô để cho cô gọi món mình thích, cô tùy tiện chọn vài món, đưa thực đơn lại cho anh. Anh dựa vào sở thích của mình và Mộ Tình, lại gọi thêm vài món nữa.

"Nơi này hoàn cảnh không tệ, đông đúc nhưng không chật chội, không khác lắm so với quán lẩu ở phố người Hoa, ăn lẩu cần phải chú ý đến bầu không khí, càng nhiều người thì càng náo nhiệt." Lâm Yên Vũ nhìn chung quanh, thấy quán khách khứa ngồi đầy, nhưng ngay ngắn gọn gàng, cảm khái nói.////

Tiêu Lỗi nheo mắt: "Cô thích náo nhiệt sao? Tôi lại có cảm giác cô không phải dạng người thích náo nhiệt." "Tôi không thích, chẳng qua đôi lúc lại muốn náo nhiệt, nếu luôn ở một mình, sẽ rất cô đơn." Lâm Yên Vũ chuyển ly thủy tinh trong tay, bộ dáng có chút lơ đãng.

"Một người ở đất khách quê người, rất cô đơn, cha cô ở Mỹ, sao cô lại trở về nước mở một phòng trưng bày nghệ thuật?" Tiêu Lỗi vô thức muốn thám thính thân thế của cô. Lâm Yên Vũ khẽ liếm môi: "Ồ Mỹ đã lâu nên tôi muốn thay đổi hoàn cảnh sống, lần đầu tiên tôi gặp Tần Tuyền là tại một buổi đấu giá tác phẩm nghệ thuật ở New York, nên đi theo anh ta trở về nước."

Trong lời nói của cô, không nghe ra cảm xúc chân thật, nhưng ít ra Tiêu Lỗi cũng biết được cô và Tần Tuyền quen biết thế nào. Theo anh biết, Tần Tuyền học đại học ở Mỹ, sau khi tốt nghiệp thì ở luôn tại Mỹ mở công ty, kinh doanh còn rất vào quỹ đạo, trong giới thương nhân Hoa Kiều có chút danh tiếng.

Người nước ngoài không chỉ cảm thấy hứng thú với sự nhảy bén trong kinh doanh, mà còn vì bối cảnh con em cán bộ cách mạng cao cấp của anh ta. Viên chức chính phủ Tần Hạc An càng làm càng lớn, Tần Tuyền càng kiếm được nhiều tiền hơn.

"Yến Vũ, tôi có thể gọi em như vậy không?" Tiêu Lỗi nhìn vào ánh mắt Lâm Yến Vũ, nhìn cô cụp mắt xuống, nhưng vẫn không thả lỏng tầm mắt. Lâm Yến Vũ tự nhủ thầm, cho hay không anh cũng đã gọi rồi, còn hỏi cái gì mà hỏi, nhưng ngoài miệng lại nói: "Có cái gì không thể, tên được đặt ra chính là để cho người khác gọi."

Phục vụ bung lên một bình trà xanh, rót nước trà vào hai ly thủy tinh đặt trước mặt họ. Chắc nghi ngờ trà không đủ tốt, Lâm Yến Vũ không uống, ngón tay tùy ý nắm cái ly. Cái ly bị nước trà phản xạ ánh xanh biếc, ngón tay trắng nõn gần như trong suốt của cô cũng bị nhuộm màu xanh như ngọc bích, lại vừa như phi thủy, không gì sánh được.

Thật vất vả Tiêu Lỗi mới nhìn xuống được kích động muốn chạm vào bàn tay bé nhỏ của cô, cảm thấy kể từ khi gặp cô, bản thân như bị sắc lang nhập vào người, vừa thấy cô sẽ hiểu sai, nghĩ lệch đi ngay... Ngoài kiềm chế, vẫn là phải kiềm chế, trong lòng anh không ngừng nhắc nhở chính bản thân mình, không được làm ra hành vi cảm thú. Cảm giác tại thời điểm này, tựa như mối tình đầu của một thiếu niên, vừa nồng nóng muốn thử lại thấp thòm bất an.

Lúc ăn cơm, Lâm Yến Vũ chú ý tới trên tay Tiêu Lỗi có đeo một chiếc nhẫn đá quý tinh xảo, chính giữa một chút là đá quý màu đỏ sẫm, kiểu rất lạ, không nhìn được hỏi: "Tôi luôn nghĩ là quân nhân thì không thể đeo nhẫn." Tiêu Lỗi nói với cô: "Không mặc quân trang thì có thể, lúc mặc quân trang tôi không đeo, chiếc nhẫn này đối với tôi mà nói rất quan trọng, rất có giá trị kỷ niệm."

"Thế sao?" Lâm Yến Vũ nhìn thế nào cũng cảm thấy đá quý màu đỏ sáng bóng đó thoát nhìn rất quý dị, tựa hồ có một loại không nói ra được... làm người khác có cảm giác sợ hãi.

"Đây là một chiếc nhẫn tro cốt, từ tro cốt của người chết lấy ra nguyên tố carbon, trải qua áp lực cao thì kết tinh, sau đó các thợ thủ công sẽ cắt để tạo thành đá quý, làm thành nhẫn cho người thân bảo quản." Tiêu Lỗi bình tĩnh giảng giải nguồn gốc của chiếc nhẫn cho Lâm Yến Vũ nghe, cẩn thận quan sát nét mặt của cô.

Về mặt của cô ngạc nhiên hơn là kinh hãi, như khó có thể tin được, một hồi lâu mới nói: "Chuyện này để bạn gái hiện tại của anh biết, cô ấy chắc chắn sẽ không thấy hạnh phúc, người đã chết, mà còn..."

Cô vẫn không nói ra bốn chữ "âm hồn không tan", nhưng tầm mắt của cô không dám nhìn chiếc nhẫn nữa, có vẻ rất sợ ánh sáng quý dị của nó.

"Tôi rất ít khi đeo, hơn nữa... Tôi cũng không có bạn gái." Tiêu Lỗi gấp một miếng mỳ vào chén đặt trước mặt mình, cũng gấp mỳ cho Lâm Yến Vũ bằng đôi đũa khác. Như là biết cô thích ăn cái gì, anh chăm sóc cô rất chu đáo, gấp hầu hết mọi món ăn cho cô.

Cô nói cảm ơn với anh, nhìn trong nồi lẩu có thịt bò, thịt cừu, rau xanh, nấm mộc nhĩ hầm chung với nhau, nước lẩu sôi sùng sục, nhưng vẫn không thể làm tâm trạng thoải mái lên được.

Bầu không khí có chút khó hiểu, Lâm Yến Vũ nhận thức được, không có nói chuyện nhiều. Tiêu Lỗi âm thầm quan sát cô, không bỏ sót mỗi một động tác của cô, mỗi một điểm biến hóa trên mặt, như thể trên người của cô có lực từ trường mạnh mẽ, vững chắc hấp dẫn anh.

Cứ như vậy nhìn cô ăn cái gì, anh cũng rất vui vẻ rất hạnh phúc, trong nháy mắt thời gian như quay lại mười năm, như tình yêu của vị thành niên niên đang chăm chú nhìn cô gái mình yêu, tâm trạng này giống như chú nai con làm loạn, chẳng qua mười năm sau, nai con biến thành sói hoang dã. Mà con sói này, xua đuổi thế nào cũng không đi.

"Em có tin rằng con người có linh hồn hay không?" Tiêu Lỗi phá vỡ sự im lặng một lần nữa, nhìn Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Tôi không biết, linh hồn hư vô mơ hồ quá." Cô ngẩng đầu lên, mắt cũng nhìn anh: "Chẳng lẽ anh tin? Quân nhân không phải là người theo thuyết vô thần hay sao?"

Tiêu Lỗi cười yếu ớt, dùng thái độ gần như tôn kính nói: "Việc này không có liên quan đến tín ngưỡng, đây là một loại đức tin. Tôi tin tưởng vạn vật đều có linh hồn, chẳng qua phương thức tồn tại khác nhau mà thôi."

Lời nói của anh rất cuốn hút, hơn nữa giọng nói lại rất ngọt ngào, Lâm Yến Vũ nghe anh nói, quên mất động đũa, có chút si ngốc: "Nghĩ như vậy có thể làm lòng anh dễ chịu hơn một chút đúng không?"

Tiêu Lỗi cũng nhìn sâu vào mắt cô, ôn hòa nói: "Nếu như trong lòng một người một chút đức tin cũng không có, làm sao có thể đạt được điều mong muốn? Chỉ có bản thân tin chắc mình có thể đạt được, mới có khả năng đạt được mục tiêu."

"Xem ra nguyện vọng của anh rất khó đạt được, ngay cả Thiên Chúa cũng chưa hẳn đã có biện pháp." Lâm Yến Vũ không bị suy nghĩ của anh dẫn dắt, ánh mắt xoay chuyển, phóng tầm nhìn vào không khí.

Tiêu Lỗi thấy ánh mắt cô có ý lảng tránh, khóe miệng bắt đầu nở nụ cười, dùng một giọng bình thản nhưng cũng rất có lực nói: "Mỗi ngày tôi đều suy nghĩ, nếu Đấng Chúa Trời có thể mang cô gái đã mất của tôi trả lại cho tôi, tôi tình nguyện tin tưởng sự tồn tại của thần linh."

Lâm Yến Vũ nghe xong, có chút thần thờ, giống như đang suy nghĩ gì, hoặc là đang cân nhắc lời nói của anh. Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, Lâm Yến Vũ lấy ra xem, là Tần Tuyền gọi tới.

"Em đang ở đâu? Anh ở nhà em đợi hơn một tiếng cũng không thấy em trở về." Giọng nói lười biếng của Tần Tuyền vang lên từ phía bên kia điện thoại, tâm trạng có vẻ không tệ.

"Em ra ngoài dùng cơm với bạn, sẽ trở về ngay." Lâm Yến Vũ nói. Trong quán lẩu có nhiều người, đủ loại âm thanh ồn ào, cô không thể không cất cao giọng.

"Em có bạn bè ở Bắc Kinh, sao anh lại không biết?" Tần Tuyền quan tâm hỏi. Lâm Yến Vũ suy nghĩ một lát: "À, cha em có rất nhiều bạn bè kinh doanh ở Bắc Kinh, em cũng có bạn học ở Bắc Kinh. Thế nào, anh cảm thấy rằng em không thể có bạn bè ư?"

Tần Tuyền nghe ra bất mãn của cô, mỉm cười và nói: "Cũng không phải ý đó, em xã giao nhiều một chút cũng không có gì là không tốt, thời điểm anh không có ở đây cũng có người chăm sóc em. Ăn xong thì nhanh trở về, anh có việc cần nói với em." Lâm Yến Vũ ừ một tiếng.

"Tần Tuyền đang ở nhà tôi, ta phải nhanh chóng trở về." Lâm Yến Vũ cầm khăn giấy lau miệng, giải thích với Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi luôn nghe cô nói điện thoại, thấy cô phải đi, cũng không nhiều lời, chỉ là nói: "Đến chín giờ, tôi sẽ đưa em về."

"Không được, tôi có thể tự mình đón taxi. Bữa nay xem như tôi mời, cảm ơn anh đã mời tôi đi xem biểu diễn." Lâm Yến Vũ đứng lên muốn tìm người phục vụ để tính tiền. Tiêu Lỗi đã vượt lên thanh toán trước một bước.

"Em chờ một chút, tôi đưa em về... chỉ đưa đến trước cổng khu nhà, em tự mình đi vào." Tiêu Lỗi chột lại vấn đề và đuổi kịp cô. Anh không yên tâm để cô một mình đón xe, chưa kể cô chưa quen với đường xá ở Bắc Kinh, biết cô một thân một mình, anh liền không thể yên lòng. Huống chi, anh còn muốn nhìn cô thêm một lát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6

Suốt trên đường đi, Lâm Yến Vũ rất im lặng, chỉ là thỉnh thoảng, theo bản năng cô nhìn chiếc nhẫn ở tay trái Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi chú ý tới ánh mắt của cô, chủ động nói: "Nếu em sợ, sau này tôi sẽ không đeo nó." Lâm Yến Vũ không biết anh nói như vậy là có dụng ý gì, liếc nhìn anh, buồn bã nói: "Đeo nhẫn là quyền tự do của anh, huống chi lại là vật có ý nghĩa kỷ niệm."

"Thật sự là ý của tôi, nếu như em sợ, tôi sẽ không đeo nữa." Tiêu Lỗi ôn hòa dừng tầm mắt ở trên khuôn mặt cô, thu hết vẻ mặt bồn chồn lo lắng của cô vào trong mắt.

Chỉ trong chốc lát, vẻ mặt của cô bỗng lạnh lùng thờ ơ: "Điều này không liên quan đến tôi." Cô duy trì sự lạnh lùng kỳ lạ này đến lúc rời khỏi, không nói với anh quá một câu, xuống xe liền đi về phía nhà mình. Tiêu Lỗi nhìn thân ảnh của cô biến mất trong bóng tối, đánh xe quay lại.

Lúc chờ đèn đỏ, anh tháo chiếc nhẫn đá quý trên tay xuống, tiện tay bỏ vào túi. Khi đó, Diệp Tiểu Phảng mang tro cốt về, căn bản không phân biệt được đâu là của Diệp Hình Nhiên, đâu là của Diệp Mộ Tinh, người của Diệp gia cũng sẽ không cho anh mang tro cốt của hai mẹ con đi, cái gọi là chiếc nhẫn tro cốt, cũng chỉ là đạo cụ mà thôi.

Biểu hiện của Lâm Yến Vũ cũng không nằm ngoài dự đoán của anh. Bình thường mà nói, phụ nữ khi nghe những chuyện chết chóc chắc chắn sẽ có chút sợ hãi. Nếu tồn tại một chiếc nhẫn tro cốt, anh cũng không dễ dàng đem ra đeo, anh chính là muốn thử dò xét cô, muốn biết được rốt cuộc cô là ai. Trong sâu thẳm trong trái tim, anh luôn luôn cảm thấy Lâm Yến Vũ và Mộ Tinh quá mức tương tự, ngoài dung mạo ra, giữa họ còn có tâm linh tương thông, khiến anh vừa nhìn thấy cô, sẽ không nhận được mà nhớ tới Mộ Tinh.

Lâm Yến Vũ về đến nhà, thấy đèn sáng trong phòng khách, Tần Tuyền ngồi trên ghế sofa xem ti vi, trong tay cầm nửa cốc rượu Brandy màu hổ phách.

Tần Tuyền nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Yến Vũ trở về, đảo mắt từ trên xuống dưới: "Ăn mặc xinh đẹp quá." "Em luôn luôn xinh đẹp như vậy mà." Lâm Yến Vũ mỉm cười.

"Vào đi, ngồi xuống đây!" Tần Tuyền vẫy tay ra hiệu với Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ đi tới, vừa định ngồi xuống bên cạnh hắn, liền bị hắn kéo vào trong lòng. Tần Tuyền ôm cô, ngửi mùi hương trên vai cô, cười nói: "Đi ăn lẩu? Trên cơ thể toàn là hương vị của lẩu."

"Cái mũi của anh đúng là thính thật, chờ một chút, em đi thay quần áo." Lâm Yến Vũ cười đánh vai hắn một cái, trở về phòng. Một lúc sau, cô mặc chiếc áo ngủ dài màu đen đi ra.

Tần Tuyền vuốt ve mái tóc mềm mại của Lâm Yến Vũ, bàn tay đặt trong tóc cô, hôn lên má cô: "Ngày mai anh trở về Mỹ xử lý một số công việc kinh doanh, có thể ở lại hơn nửa tháng, tối nay cố ý đến gặp em. Gần đây như thế nào, việc kinh doanh ở phòng trưng bày có tốt không?"

Mỗi lần hắn trở về nước đều rất bận rộn, giải quyết công việc xong thì cũng bận rộn xã giao, hắn họp mặt bạn bè cô cũng lười đi cùng, thời gian hai người gặp mặt cũng không nhiều.

"Cũng tạm được, khách hàng lui tới đều là bạn thân của anh hoặc bạn của cha em, ra tay đều rất rộng rãi." Lâm Yến Vũ nhìn sang một bên, tránh ánh mắt



của hắn.

Tầm mắt Tần Tuyền vẫn dừng lại ở trên mặt cô, tỉ mỉ phát hiện trên mặt cô có hai luồng ửng đỏ, khiến cho sắc mặt vốn hơi tái nhợt trông kiêu kiêu hơn rất nhiều, không nhịn được nói: "Mở phòng trưng bày là để cho em giải sầu, không trông cậy vào nó để kiếm tiền. Em cũng không cần đầu tư quá nhiều, sức khỏe không tốt nên nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Em không phải là búp bê sứ, vừa chạm vào thì vỡ. Em thích hội họa mới mở phòng trưng bày, anh nói giống như em không có việc gì làm nên muốn giết thời gian." Lâm Yên Vũ hờn dỗi nói, đôi mắt trong trẻo hết sức thông minh. Tần Tuyền cười nhẹ một tiếng, ôm cô khẽ hôn.

"Đêm nay anh không đi, được không?" Tần Tuyền giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Yên Vũ hỏi. Một giây trước Lâm Yên Vũ vẫn còn thân thiết với hắn, một giây sau vẻ mặt liền biến hóa, chỉ nghe cô nói: "Anh cũng quá nôn nóng rồi, chúng ta chỉ mới biết nhau vài ngày, bắt quá chỉ ba bốn tháng, còn chưa hiểu rõ lẫn nhau."

Đối với Tần Tuyền ba bốn tháng kết giao với phụ nữ cũng không phải là quá ngắn, nhưng kể từ lúc cô nói như vậy, Tần Tuyền chỉ cười nhàn nhạt, không miễn cưỡng cô. Hắn không thiếu phụ nữ, bất cứ nơi nào cũng có thể giải quyết vấn đề sinh lý, không nhất định phải là cô.

Có lúc hắn cũng cảm thấy cô có chút ý "lạc mềm buộc chặt", còn thật sự tình nguyện dung túng cô, không thể nói rõ cô đặc biệt ở điểm nào, chẳng qua là lần đầu tiên nhìn thấy cô liền cảm thấy như trước đây đã từng gặp cô, cảm giác vô cùng thân thiết. Có lẽ đây chính là duyên phận trong cuộc sống, hắn sẵn lòng nâng niu cô trong lòng bàn tay để cưng chiều.

"Chờ nào anh đi, em tiễn anh." Lâm Yên Vũ kịp thời chuyển chủ đề khác. Tần Tuyền uể oải, điều chỉnh tư thế cứng nhắc của mình: "Buổi sáng ngày mai bay thẳng đến New York, anh phải đi sớm, em không cần tiễn, buổi sáng ngủ lâu thêm một chút." Lâm Yên Vũ biết hắn có hai chiếc máy bay tư nhân, dễ dàng bay đến khắp nơi trên thế giới, nên không hỏi nhiều nữa.

"Khi nào anh dẫn em đi gặp cha mẹ của anh?" Lâm Yên Vũ ở trong lòng hắn ngẩn đầu hỏi. Tần Tuyền có thể đoán được cô đang nghĩ gì, véo hai má cô: "Không thể chờ đợi nữa?" Lâm Yên Vũ chau mày.

Lúc này, Tần Tuyền mới không đùa với cô nữa: "Công việc của cha anh đặc biệt bận rộn, quanh năm suốt tháng không ở nhà, anh cũng hiếm khi gặp được ông. Sức khỏe của mẹ anh không được tốt, luôn ở biệt thự Hương Sơn để tịnh dưỡng, nhiều năm rồi không tiếp khách, chờ anh từ Mỹ về, sẽ an bài cho em gặp bà."

Phải nói Tần gia là gia đình như vậy, con trai không được dễ dàng dẫn phụ nữ về nhà, một khi đã dẫn về nhà thì trên cơ bản đồng nghĩa với việc chính thức ra mắt, thời gian hai người họ quen biết không lâu, vì vậy Tần Tuyền chỉ nói là dẫn cô về gặp mẹ hắn mà thôi.

"Theo như anh nói thì bác gái có sức khỏe kém, em nghĩ khi anh không có ở đây em có thể đi gặp bác, cùng trò chuyện với bác, thay anh báo hiếu, một năm thì hơn nửa năm anh ở nước ngoài, căn bản không có thời gian chăm sóc tốt cho bác gái." Lâm Yên Vũ nũng nịu ôm cổ Tần Tuyền, đáng yêu mà nhìn hắn.

Lời này khiến Tần Tuyền nghe qua rất hài lòng, cô gái này thực không tệ, rất khôn khéo, biết bắt đầu từ chỗ của mẹ hắn, đúng như lời cô nói, hắn rất bận rộn không có thời gian dành cho cha mẹ, để cô dành thời gian chăm sóc mẹ hắn, thật là một ý tưởng tốt.

Lâm Yên Vũ thấy khỏe miệng hắn giật giật, biết lời nói của mình làm cho hắn rất hài lòng, chẳng qua là hắn luôn luôn không dễ dàng biểu hiện vui buồn ra bên ngoài mà thôi, lặng lẽ chuyển tâm mắt.

Tần Tuyền từ trong túi lấy ra một danh thiếp bằng vàng đưa cho cô: "Lúc anh không có ở đây, nếu em gặp phải chuyện không thể giải quyết, có thể cầm danh thiếp của anh đi tìm thư ký trưởng của cha anh là Lý Học Chu, chuyện lớn đến đâu ông ta cũng có thể giải quyết cho em. Nếu chỉ là chuyện nhỏ nhặt, em hãy tìm trợ lý của anh - Kiều Dương. Đưa anh cây bút, anh ghi lại số điện thoại của họ cho em."

Hắn tiện tay cầm tờ giấy ghi chú trên bàn trà, Lâm Yên Vũ tìm bút cho hắn, hắn viết vài số điện thoại, kéo cô ngồi xuống: "Cho dù em gặp phải vấn đề gì, hai người này đều có thể giải quyết được." "Em gọi điện thoại cho anh không được sao, anh giải quyết cho em." Lâm Yên Vũ cười cười, nhận lấy danh thiếp.

"Anh luôn có cuộc họp hoặc không tiện nghe điện thoại, trong trường hợp đó em sẽ không tìm được anh đâu. Em cầm lấy đi, em sẽ cần nó." Tần Tuyền vỗ vỗ vai Lâm Yên Vũ, đứng lên sửa sang lại quần áo, chuẩn bị rời đi.

"Anh đi bây giờ à?" Lâm Yên Vũ cũng đứng lên tiễn hắn. Tần Tuyền nháy mắt: "Em không giữ anh lại à?" Lâm Yên Vũ nhếch môi: "Đi đi, đi nhanh lên một chút." Hắn bị đẩy tới cửa, hai người hôn nhau thắm thiết, lưu luyến không rời.

Chờ hắn đi khỏi, Lâm Yên Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, đến nhà vệ sinh đánh răng, đánh đến nổi nướu răng chảy máu, cô mới súc miệng. Đi tới phòng khách, cô nhặt danh thiếp lên nhìn một chút, theo tay vung lên, ném vào hồ cá. Cá vàng trong hồ sọt đến mức bơi tứ tán, danh thiếp lão đảo chìm xuống đáy.

Điện thoại trong phòng ngủ chợt reo vang, Lâm Yên Vũ ngồi xuống giường nghe điện thoại, là cha cô- Lâm Lệ Sinh gọi đến, quan tâm hỏi thăm cô đã uống thuốc chưa.

"Còn chưa uống, Tần Tuyền vừa mới đến đây, con nói chuyện với anh ta một chút." Lâm Yên Vũ bỏ đôi dép thêu hoa ra, ngồi hẳn lên giường. "Con phải uống thuốc đúng giờ, tránh để tái phát. Bác sĩ Davis nói, tốt nhất con nên có thói quen thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra định kỳ." Lâm Lệ Sinh dặn dò con gái trong điện thoại.

Lâm Yến Vũ cười khẽ một tiếng: "Con biết rồi, cha, gần đây thân thể con rất tốt, có thể quay về Bắc Kinh làm con vui vẻ lên rất nhiều." "Ta thấy con vẫn nên sớm trở về và quên đi, ta không yên tâm để con một mình ở Bắc Kinh." Lâm Lệ Sinh không khỏi lo lắng, Lâm Yến Vũ không chấp thuận: "Cha ơi, cha không thể bảo vệ con cả đời, con muốn có cuộc sống độc lập."

Hai cha con cô nói chuyện được một lát, Lâm Yến Vũ bước đến cửa sổ và kéo rèm lại, trong lúc vô tình nhìn xuống dưới lầu thấy có một người đàn ông đang lang thang dưới ánh đèn đường, trong lòng cả kinh, là Tiêu Lỗi, sau đó nhìn kỹ lại, không phải anh ta, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Một giây sau, cô không nhìn được nhìn qua khe hở của rèm cửa lúc này, người kia đã đi rồi, cô mới nhẹ nhàng đóng rèm cửa lại.

Tần Tuyền ngồi xe rời khỏi khu nhà của Lâm Yến Vũ, trong lòng luôn cảm thấy có khúc mắc mắc ở đâu đó không bỏ xuống được, đơn giản cảm điện thoại lên gọi một cuộc.

Tài xế lái xe đến một tiểu khu cao cấp, cảnh vệ thấy xe và bảng số của Tần Tuyền, bật đèn cho phép đi qua, ở tầng dưới có một hoa viên khuất sau nhiều căn hộ, một cô gái trẻ trung thon thả đã đứng đợi trước ở đó, thấy Tần Tuyền lái xe đến, bước lên chào đón.

Tài xế được phân phó xuống xe đi dạo một vòng, một mình Tần Tuyền ngồi ở ghế sau, sau khi cô lên xe, gọi một tiếng Tuyền thiếu. Tần Tuyền nói: "Ta còn có chút việc, chắc không lên được rồi."

Cô gái thấy hần tùy tiện nằm dựa vào ghế sau, hiểu ý, chủ động ngồi xuống, ngón tay mềm mại trườn qua thành thạo cởi bỏ khóa quần của hần, kéo quần lót hần xuống một chút, sử dụng cùng lúc cả tay và miệng.

Tần Tuyền không hề dao động, nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ chu đáo của người đẹp, nhưng cho dù là cao trào, hần cũng không liếc mắt nhìn qua người đẹp trước mặt lấy một lần, tâm trí không tự chủ mà nghĩ đến cuộc đối thoại trước đó với Lâm Yến Vũ.

Nhớ tới lần đầu bắt gặp gỡ cô, cô mặc một bộ đồ màu đen đứng cùng với một vị họa sĩ gốc Hoa nổi tiếng ở New York, tựa như viên ngọc trong đêm tối, cô sinh viên tươi cười rạng rỡ, quyến rũ động lòng người, vị họa sĩ giới thiệu hai người với nhau, thái độ tự nhiên duyên dáng của cô làm tăng lên gấp bội ấn tượng tốt trong hần.

Sau khi thuận lý thành chương (dựa vào lý thuyết để ấn định một sự việc nào đó là đúng) kết giao, cô có gia thế tốt và nền tảng giáo dục tốt nên rất nhanh đã có thể dung nhập vào cuộc sống của hần, hai người ở chung rất vui vẻ. Chẳng qua, cá tính của cô có chút bướng bỉnh kiêu ngạo, cho dù là đối với hần, cũng không chịu khuất phục, điều này làm cho hần cảm thấy rất mới mẻ, đồng thời, cô lại thông minh lạnh lùng, biết giới hạn của hần là gì, luôn luôn làm cho hần cảm thấy bị khuất phục.

Tần Tuyền nhẹ nhàng rên rỉ, thỏa mãn từ từ mở mắt, bên trong xe ánh sáng mờ mờ, cảm giác sự thư giãn dễ chịu, luồn tay vào trong áo người đẹp vuốt ve. Biết hần đến, cô ta từ trong nhà ra ngoài không có mặc nội y, chân không ra trần, hần cũng thuận tiện hơn.

Người đẹp rất tâm lý, cũng không kỳ vọng Tần Tuyền có thể đáp lại cho cô bao nhiêu, lấy thân phận và địa vị của hần, căn bản không cùng giai cấp với cô, vì vậy cô cũng không ảo tưởng hần có thể cho cô thứ gì ngoài tiền tài. Vật chất và tiện nghi phong phú, là liên kết duy nhất duy trì mối quan hệ ràng buộc giữa họ.

Nhưng hôm nay hần có chút khác thường, người đẹp có thể cảm nhận được, dường như hần có tâm sự. Cô không dám hỏi, vì biết hần sẽ không nói, tâm sự của hần luôn được chôn rất sâu, rất sâu.

Trước đây cô cũng thử hỏi qua một hai lần, bị hần trách mắng, nên không dám hỏi nữa. Thân phận của cô là gì, chỉ là một tình nhân được bảo dưỡng, không tự mình hiểu rõ thì không thể lâu dài được. Dù sao cũng còn trẻ, kim chủ không có khuynh hướng ngược đãi như vậy rất khó tìm.

Sau khi xong việc, người đẹp cầm khăn giấy ướt thay Tần Tuyền lau sạch sẽ, sửa sang lại quần cho hần, ngón tay khẽ vuốt ve cơ bụng gọi cảm rần rần, không nhìn được nhẹ hờn lên đó. Tuy rằng người đàn ông này sống sung sướng an nhàn, nhưng lại có một thân hình cân đối, cô cảm thấy ở chung một chỗ với hần là một loại hưởng thụ, không đơn giản chỉ là bán rẻ chính mình.

Tần Tuyền cúi đầu nhìn thấy hành động của cô ta, đẩy đầu cô ta ra, không phải là tức giận, mà không có thời gian cùng cô ta dây dưa nữa, lấy trong túi ra một viên kim cương, thả vào tay cô, miệng hơi cười cười. Người đẹp buông tay ra xem một chút, là một viên kim cương màu hồng, ít nhất cũng hai Carat.

Hần luôn luôn ra tay hào phóng, cô ta rất hài lòng tiếp nhận, kiềm chế xúc động muốn nhào tới ôm cổ hần hôn, giống như một con mèo xinh đẹp kêu một tiếng: "Cảm ơn Tuyền thiếu." "Đi đi." Tần Tuyền điều chỉnh tư thế ngồi, gọi điện thoại cho tài xế.

Người đẹp vui vẻ bước xuống xe, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Năm phút sau, tài xế lên xe khởi động chạy ra ngoài, Tần Tuyền ngồi ở chỗ ngồi phía sau, bật máy tính bảng xem lịch trình, suy nghĩ phải an bài thế nào sau khi về Mỹ.

Lâm Yến Vũ luôn luôn ở trong thư phòng nghe âm thanh trong máy tính truyền đến tai nghe, từ khi người đẹp bắt đầu lên xe, đến lúc tiếng động trên xe kết thúc, suốt nửa giờ, tất cả cô đều nghe được rành rạch.

Trên đời này không phải mèo luôn thích trộm đồ tanh sao? Trước vẫn còn ở trước mặt mình thế son sắt, quay người lại cùng cô gái khác chơi đùa trên xe, lời nói ma quỷ của đàn ông có mấy câu có thể tin cậy được? Lâm Yến Vũ nở nụ cười mỉa mai, nghĩ tới việc tìm cơ hội lấy lại thiết bị nghe lén càng sớm càng tốt. Tần Tuyền luôn luôn cẩn thận, nếu để hần phát hiện điều gì thì không tốt lắm.

Chạng vạng hôm nay, Tiêu Lỗi từ đơn vị về sớm một chút, muốn đến Black Swan Gallery tìm Lâm Yến Vũ cùng ăn cơm tối. Đã một tuần anh không đến,

không biết cô nhìn thấy anh có vui mừng hay không.

Điện thoại reo, anh cầm lên nhìn, bất ngờ là số điện thoại của cô, nhấn phím trả lời.

"Tiêu Lỗi, anh làm việc xong chưa, có thể đến phòng trưng bày một chút hay không, tôi gặp phải một ít rắc rối." Giọng nói Lâm Yến Vũ có vẻ rất lo lắng, xung quanh dường như có giọng nói của đàn ông.

"Được, mười phút sau tôi đến, em chờ tôi một lát." Tiêu Lỗi cúp máy, tăng tốc độ xe. Giờ tan tầm tất cả con đường Bắc Kinh đều đông, cũng may không ai dám giành đường của xe quân dụng, anh đã rất nhanh chóng đến gần phòng trưng bày.

Xuống xe phía trước, anh cởi bỏ quân trang, cả vạt cũng tháo xuống, mở 2 cúc áo sơ mi, xắn tay áo lên, điện thoại đặt vào túi quần, mở cửa xuống xe đi đến phòng trưng bày của Lâm Yến Vũ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: con nhện tinh ở Động Bàn Tơ chờ anh sa lưới...

PS: Tàn tiểu thiếu gia tặng kim cương cho tình nhân nhỏ, lạm phát, ngài nên ăn uống chi tiêu ít lại mới được

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Bước vào phòng trưng bày, Tiêu Lỗi nhìn thấy tủ trưng bày đặt Thiên Nga Đen pha lê giữa đại sảnh bị bể nát, đầu thiên nga không thấy đâu, thân thể vỡ thành nhiều mảnh, vài cái bàn ghế quây cả phê bị ném ra xa, hai người đàn ông ngồi trên ghế sofa, có vài người đứng bên cạnh họ, vừa thấy cũng biết không phải là người lương thiện.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Lỗi đứng ở bên cạnh Lâm Yến Vũ và nhân viên phòng tranh Tuyết Nhi hỏi. Lâm Yến Vũ nói: "Họ chê thái độ của nhân viên chúng ta không tốt, muốn gây sự". Thật ra thì không cần cô nói, Tiêu Lỗi vừa nhìn tình hình thế này cũng đoán được một nửa. Chung quanh đây có vài phòng triển lãm tranh, phòng tranh của Lâm Yến Vũ coi như là mới mở, bởi vì có quan hệ với Tần Tuyên, nên kinh doanh không tệ, đặc biệt với đối thủ.

Người đàn ông mập mạp đeo một sợi dây chuyền vàng to bản ngồi trên ghế sofa, dáng người có chút giống một diễn viên hài nổi tiếng, đôi mắt híp lại, không ngừng đánh giá Lâm Yến Vũ, nói một cách khó hiểu: "Muốn nói như thế nào? Không nói rõ ràng, chúng tao sẽ không đi".

Hắn còn tưởng rằng Lâm Yến Vũ gọi đến cái dạng cứu binh gì, ai dè lại là một tên quân nhân, không mang quân hàm cầu vai, không nhìn ra là cấp bậc gì. Nhìn anh ta, tuổi rất trẻ, tướng mạo rất anh tuấn, có vẻ chỉ là một tên mặt trắng dễ nhìn, tên mập không để Tiêu Lỗi ở trong mắt.

Tiêu Lỗi nhìn lướt qua miếng thủy tinh trên đất, Tuyết Nhi ghé vào tai anh nói: "Lâm tiểu thư mời hấn uống cà phê, mong hấn bớt giận, nhưng đưa một ly thì hấn đập một ly, rõ ràng là tới để gây sự".

Tiêu Lỗi cười lạnh, chậm rãi tiến lên một bước, ngón tay tùy ý chỉ vào tên mập: "Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là rút khỏi đây, hai là bảo đại ca của ngươi đến đây".

Ô hô, tên tiểu tử khá điên, tên mập cùng mấy tên còn lại nhìn nhau cười to, cười đủ, tên mập đứng lên nói: "Hôm nay các ngươi không giải quyết chuyện này cho tao, ngày mai chúng tao lại đến, xem các ngươi làm thế nào để xử lý nó".

"Cho các ngươi cơ hội để đi, không đi phải không? Được, vậy thì khỏi đi nữa". Tiêu Lỗi nhàn nhã, gọi một cú điện thoại. Mười lăm phút sau, có khoảng mười quân nhân đến, đều không có quân hàm cầu vai, nhưng khi nhìn thấy cách đi thì biết họ được huấn luyện tốt.

"Lỗi, chuyện gì vậy, mấy anh em đang đánh bài". Người đàn ông cầm đầu vừa vào phòng liền la hét. Áo sơ mi trắng trong quần lính màu xanh lục còn hơi nhăn nheo, trong tay đang kẹp nửa điếu thuốc lá, trang phục này hơi lạ, có vẻ như là chưa kịp thay quần áo liền chạy tới. Nhưng khuôn mặt của anh ta, làm cho người ta vừa thấy liền khó quên.

Xinh đẹp! Tuyệt đối là một người đẹp trai chết người. Anh vừa đi vào, người trong phòng chưa từng gặp qua một người như anh, cả nam lẫn nữ đều ngạc nhiên, tại sao lại có người đàn ông xinh đẹp như vậy, khuôn mặt mang theo yếu khí tà mị, nhưng tuyệt nhiên không giống phụ nữ, ngược lại là một người đàn ông chân chính chí khí và lỗi lạc.

Tốt thôi, lại tới một tên mặt trắng. Tên mập ngồi trên ghế sofa nhìn bọn quân nhân quê mùa bụi bặm này, có chút khinh thường, lại có chút suy nghĩ kỳ lạ. Hắn không biết, đám người kia đánh bài suốt đêm, là ở trên bàn bài bị kê tới.

Khi Diệp Tiểu Hàng nhận được điện thoại của Tiêu Lỗi, đang ở gần đó, liền dẫn theo toàn bộ bài hữu đến. Vừa nhìn thấy tình hình trong phòng tranh, Diệp Tiểu Hàng liền đoán ra ngay, cố ý chậm rãi nhìn Tiêu Lỗi cười nói.

"Mấy vị, ra ngoài luyện tập một chút". Tiêu Lỗi nhìn về phía nhóm của tên mập bủn xỉn, ra hiệu bọn họ đi ra bên ngoài. Một thù hằn của tên mập thấy tất cả đều là quân nhân, có chút sợ, muốn gọi điện thoại, Diệp Tiểu Hàng đi lên trước không khách khí đánh nhẹ vào tay hắn, điện thoại trong tay bị rơi xuống đất, thủ pháp gọn gàng mau lẹ, làm cho đối phương căn bản không chống đỡ được.

Tên mập lúc này mới có chút hoảng sợ, nhưng sợ thì có ích lợi gì, ai biểu hắn gặp phải người không nên chọc vào. Tiêu Lỗi gật đầu một cái, mọi người lập tức tiến lên đem tên mập và cả nhóm người của hắn lôi đi ngoài, không quanh co, trực tiếp đánh phủ đầu.

Lâm Yến Vũ cùng đi ra ngoài xem, thấy bên ngoài dừng ba bốn chiếc xe Jeep quân dụng, biết có chuyện không ổn, kéo Tiêu Lỗi: "Các anh định làm gì?". "Không có gì, chỉ là luyện tập một chút. Các cô vào trong phòng tranh quét dọn sạch sẽ, nhanh chóng đóng cửa đi. Tiêu Lỗi thờ ơ cho biết".

"Người đàn ông đó là ai vậy?" Lâm Yến Vũ chỉ Diệp Tiểu Hàng. Nhìn anh ta quen mặt, nhưng lại không nhớ ra là ai. Tiêu Lỗi cười nhẹ: "Em không nhớ anh ta? Lần trước dùng cơm anh ta cũng có đi, là Diệp Tiểu Hàng".

Diệp Tiểu Hàng! Lâm Yến Vũ Tâm giật mình. Chả trách trông quen mặt, thì ra là anh ta. Tiêu Lỗi thấy cô cúi đầu, vỗ nhẹ lên vai cô, ôn hòa nói: "Nhanh trở lại đi". Lâm Yến Vũ xoay người đi, phân phó nhân viên phòng tranh dọn dẹp mảnh thủy tinh trên đất cho sạch sẽ, đóng cửa hàng.

Tiêu Lỗi và Diệp Tiểu Hàng đưa băng nhóm của tên mập đến một bãi tập bắn bia ở quân khu Bắc Kinh, đem bọn họ toàn bộ trở thành bia ngắm thịt người, tên mập cùng người của hắn sợ tới mức tè ra quần, thét chói tai như heo bị chọc tiết, kêu cha gọi mẹ.

Tiêu Lỗi mang kính bảo hộ quang học đứng xa 25 mét, lấy một khẩu súng, nhắm về phía nửa thân trên của tên mập, tên mập nghe một tiếng súng nổ, ngay sau đó trên người giống bị va chạm kịch liệt, nghĩ là mình bị trúng đạn, trước mắt tối sầm hai chân run run, sợ đến nổi ngất đi.

"Ha ha, tên mập chết bầm bị dọa ngất". Diệp Tiểu Hàng sợ thiên hạ còn chưa loạn cười to, cầm súng nhắm vào một mục tiêu khác. Bọn họ đã sớm mặc áo chống đạn cho những tên này, chỉ cần không phải là súng máy hạng nặng, áo chống đạn sẽ không bị xuyên thủng bởi súng lục bình thường. Dù là người tử nhỏ đã nghịch súng, bọn họ biết nên bắn ở chỗ nào.

Tiêu Lỗi quay đầu nói với một anh lính: "Đánh thức tên mập kia tỉnh lại, không thể để hắn được dễ chịu như vậy". Anh lính cầm một ống nước dài bằng plastic mềm phun về phía tên mập, xối tên mập ướt sũng, tên mập bị cột nước dội thẳng vào, tỉnh lại, cầu xin tha thứ: "Tha cho tôi, quân gia, ông nội, các ngài giờ cao đánh khê mà tha cho tôi, tôi có mắt như mù, tôi chỉ lấy tiền để sống mà thôi, tôi là 250 (nghĩa là thằng ngu, đồ ngốc), các ngài tha cho tôi".

"Ai là ông nội của người, ta lại không phải họ Tất, cháu à, ông đây của người mang họ Diệp". Diệp Tiểu Hàng cười lớn, cầm lấy súng nhắm thẳng về phía tên mập, tên mập lại bị dọa ngất đi lần nữa.

"Mối như vậy đã sợ, thật không thú vị". Diệp Tiểu Hàng có chút thất vọng. Tên mập chết bầm này khi thấy anh ta thì ánh mắt có chút ý tứ dâm tà, anh ta đều nhìn ra, biết trong cái não heo của hắn không chừng đang suy nghĩ chuyện bần thiêu, nên Tiêu Lỗi vừa nói điếm cho bọn họ chút màu sắc để xem, anh ta lập tức bảo tài xế lái xe đến trường bắn này.

Tiêu Lỗi hừ lạnh: "Không tiền thì có thể đi bắt nạt phụ nữ à? Dám đập phá phòng tranh gây rối, gặp phải nó như gặp phải một cái mụn mủ". "Còn có trò nào khác vui hơn không, đã lâu không có trò cười rồi, có điều nhanh quá nên chưa nghĩ ra phải chơi như thế nào". Một khi Diệp Tiểu Hàng nổi lên ý xấu, không chơi cho đã thì không bỏ qua. Tiêu Lỗi nói: "Anh đã sai người chuẩn bị một số thuốc, rót hết vào miệng bọn chúng, đủ cho chúng HIGH đến sáng mai".

"Ai uy, anh thật hư hỏng nha, thật là mẹ nó đen tối, khó trách mọi người nói, trong bốn thiếu gia ở Bắc Kinh này không thể đắc tội nhất chính là hai người: một là anh, người còn lại chính là anh trai em". Diệp Tiểu Hàng biết rõ chiêu mà Tiêu Lỗi dùng để chinh đốn kẻ ăn hại, coi như nhóm người của tên mập kia gặp xui xẻo, hoa cúc tàn, đất tan hoang là còn nhẹ.

"Nếu anh của cậu ở đây, bọn họ sẽ thảm hại hơn nhiều. Mấy năm nay Tiểu Phảng kiểm chế hơn rất nhiều, chứ mấy năm trước ai cũng sợ anh ta". Tiêu Lỗi lạnh nhạt nói, quét qua nhóm người kia một cái, xoay người đi.

"Anh định đi đâu à?" Diệp Tiểu Hàng thấy anh định rời khỏi, cảm thấy hơi lạ. Bọn họ mang người đến, chẳng lẽ anh không muốn tự mình xử lý mấy tên đó? Tiêu Lỗi quay đầu lại: "Anh còn có chút việc gấp, đám người kia giao cho cậu dọn dẹp sạch sẽ, hãy hỏi rõ ràng kẻ đứng sau bọn chúng".

"Không thành vấn đề". Diệp Tiểu Hàng đáp rõ ràng. Tiêu Lỗi nhớ tới cái gì, đi vài bước lại quay đầu nói: "Đừng làm chết người, bọn cá tôm lâu la không đáng phải chơi lớn". "Anh yên tâm, không rắc rối đâu, trừ phi bọn chúng tự tìm cái chết". Diệp Tiểu Hàng phất tay, mấy anh chiến sĩ đem đám người kia từ trên bia ngắm kéo xuống.

Tiêu Lỗi lái xe đi tìm Lâm Yến Vũ, xem chừng cô đã rời phòng trưng bày, anh trực tiếp lái xe đến nhà cô. Có chuyện anh phải hỏi cô cho rõ, thậm chí không thể chờ đến ngày hôm sau.

Lâm Yến Vũ nghe được tiếng chuông cửa, từ mất thần trên cửa nhìn ra ngoài, thấy Tiêu Lỗi đứng ở ngoài cửa, trong lòng có chút thấp thỏm, giờ cũng hơn mười giờ, anh ta tới làm gì.

Gọi điện thoại cho anh ta: "Thật ngại quá, bây giờ quá muộn rồi, không tiện mời anh vào nhà". Tiêu Lỗi nói: "Tôi có chuyện muốn hỏi em". "Hôm khác đi, hôm nay thật sự đã quá muộn". Lâm Yến Vũ không thể giải thích được cảm giác căng thẳng này, chán chường không chịu mở cửa.

"Không được! Dù thế nào thì tôi cũng phải nói ngay bây giờ, em không mở cửa cho tôi, tôi sẽ không đi. Em biết tôi có rất nhiều cách để vào, nếu như em không muốn gây ra tiếng động lớn thì hãy mau mở cửa cho tôi". Tiêu Lỗi đứng ở bên ngoài, không đặt mục đích thì không bỏ cuộc.

Lâm Yến Vũ do dự một lát, nghe chuông cửa vang không ngừng, sợ quấy rầy hàng xóm, đành phải cắn răng mở cửa. Cửa mở ra một khe hẹp, cô thử nghiêng nửa bên đầu nhìn Tiêu Lỗi, muốn xác định xem anh ta có nguy hiểm hay không, ngạc nhiên thấy anh ta dùng ánh mắt nóng bỏng để nhìn mình.

Có lẽ trước đó có người gây chuyện đã dọa đến cô, nên mới dùng vẻ mặt phòng bị để nhìn anh, Tiêu Lỗi hơi buồn cười, đóng cửa lại, đi theo sau lưng Lâm Yến Vũ.

Lâm Yến Vũ cố tự trấn định cảm xúc, muốn làm cho không khí thoải mái một chút, hỏi anh ta: "Anh có muốn uống chút gì không?" Tiêu Lỗi lắc đầu: "Tôi không muốn uống gì hết, chỉ cần em thành thực trả lời tôi một số câu hỏi". Vẻ mặt của anh không giống như đang đùa, nên Lâm Yến Vũ cũng không hỏi nhiều nữa, ngồi vào ghế sofa.

Tiêu Lỗi thấy cô có chút bồn chồn lo lắng, đi thẳng vào vấn đề: "Chuyện ngày hôm nay, tại sao em không gọi điện cho Tần Tuyền, mà lại gọi cho tôi trước?" Lâm Yến Vũ hơi sững sốt, không ngờ tới anh ta sẽ hỏi như vậy, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được lý do nào, chậm rãi nói: "Tần Tuyền đang ở nước ngoài, tìm anh ta không tiện lắm".

"Nhưng em nên biết, trường hợp hôm nay chỉ cần một cú điện thoại của anh ta là có thể giải quyết, hơn nữa trước khi anh ta ra nước ngoài không thể nào không sắp xếp cho em mọi việc, chắc chắn anh ta đã nói với em, gặp phải chuyện nào thì nên đi tìm ai". Tiêu Lỗi không hài lòng với câu trả lời của Lâm Yến Vũ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, dường như muốn nhìn xuyên qua những suy nghĩ thực sự trong nội tâm của cô.

"Tính khí của anh ấy không được tốt, tôi không muốn anh ấy vì chuyện bé như vậy mà xé ra to, việc kinh doanh là phải hòa khí sanh tài". Đối mặt với chất vấn của anh, Lâm Yến Vũ bình tĩnh giải thích. Nhưng trong lòng cô không thể nào bình tĩnh được, cô cũng không thể nào giải thích được tại sao khi gặp phải chuyện thì người đầu tiên nghĩ đến lại là anh ta.

Tiêu Lỗi cười lạnh, nhưng một chút ý cười trên mặt cũng không có: "Sợ anh ta chuyện bé xé ra to, nhưng lại không sợ tôi chuyện bé xé ra to sao? Vạn nhất tôi so với anh ta càng thiếu kiên nhẫn hơn, không biết chuyện bé này xé ra to đến mức nào?"

Lâm Yến Vũ dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn: "Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?" Tiêu Lỗi đến gần cô, mặt của hai người chỉ cách nhau mấy tấc, nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Nói cho tôi biết, đến tận cùng em là ai?"

"Đương nhiên tôi là chính tôi". Lâm Yến Vũ cũng không bị ánh mắt bức người của anh ta áp đảo, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng. "Em không phải!" Tiêu Lỗi tận lực hạ thấp giọng, giọng điệu không thể chối cãi. Phải thừa nhận rằng, cô trả lời vô cùng khéo léo.

"Vậy anh cảm thấy tôi là ai?" Giọng nói của Lâm Yến Vũ đã hoàn toàn bình tĩnh lại, khoanh tay nhìn Tiêu Lỗi. Nhưng Tiêu Lỗi nhìn thấy tư thế tự vệ của cô, ý cười trên môi trở nên hơi mập mờ: "Em là ai trong lòng em biết rõ, tôi có rất nhiều cách để làm cho em thừa nhận. Tốt lắm, hôm nay đã rất muộn, không quấy rầy em nghỉ ngơi, thiên nga đen bằng pha lê ở phòng trưng bày đã bị vỡ, tôi sẽ đặt làm lại cho em".

"Không cần, tôi có thể liên lạc với đại lý cấp cho tôi cái mới". Lâm Yến Vũ từ chối. Tiêu Lỗi coi lời nói của cô như gió thoảng qua tai, quay lại nói: "Hai ngày nữa sẽ đem đến phòng tranh cho em".

"Cái người này!" Lâm Yến Vũ không thể nhịn được nữa. Rốt cuộc anh có nghe được lời của cô hay không, hoặc là không thêm chú ý đến nó. Tiêu Lỗi đứng lại ở cửa, nắm tay của cô, động tình nói: "Trên người em khẳng đã xảy ra rất nhiều chuyện mà tôi không biết, tôi có đủ kiên nhẫn, từ từ sẽ biết hết thật. Tôi không quan tâm trước kia em là người nào, quan trọng là trong lòng tôi đã xác định em là ai".

Lâm Yến Vũ âm thầm nhìn anh, muốn rút tay về, nhưng anh ta nắm tay cô thật chặt, sức lực của cô căn bản không làm được gì. Buông tôi ra!" Cô dùng sức rút tay về. "Tôi không cho phép em rời khỏi tôi, đã mất đi một lần, tuyệt đối sẽ không để mất đến lần thứ hai". Thần sắc Tiêu Lỗi trông tự nhiên nhưng biểu hiện như không thể nghiêm túc hơn.

"Tôi không phải là Diệp Mộ Tinh, càng không phải là thể thân của cô ấy, anh muốn tìm người thay thế thì hãy tìm một người khác, đừng có quấy rầy tôi!" Cuối cùng Lâm Yến Vũ không thể kiểm soát được cảm xúc, tức giận tăng cao âm lượng.

Tiêu Lỗi nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của cô, ngay cả vẻ mặt tức giận cũng giống hệt Mộ Tinh, mỉm cười: "Làm sao em biết tên cô ấy là Diệp Mộ Tinh, tôi không nhớ tôi đã đề cập qua tên của cô ấy".

Lâm Yến Vũ đóng băng tại chỗ, không cam lòng: "Anh đã từng nói, do anh quên mà thôi. Tốt lắm, sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn, anh đi mau, nếu anh không đi tôi sẽ gọi điện thoại cho Tần Tuyền". "Em cứ việc gọi, tôi lại không sợ anh ta". Tiêu Lỗi nói xong lời này, mở cửa rồi đi.

Dù cô tức giận thế nào, anh đều không quan tâm, sau khi đóng cửa lại, cô chạy đến bên cạnh ghế sofa nơi anh đã ngồi trước đó dùng sức đánh vào, đánh đến tay đều đỏ, mệt mỏi không còn sức lực mới nằm sấp xuống.

Sau khi phòng triển lãm bị người đến gây sự, đóng cửa ba bốn ngày, mới hoạt động trở lại. Tiêu Lỗi đặt người ta làm một con thiên nga đen bằng pha lê đã được đưa đến đúng hạn, hình dáng giống hệt như cái trước, nhưng so với cái cũ thì đẹp hơn, vương miện của thiên nga làm bằng vàng nguyên chất, mỏ làm bằng ruby, thêm vào một tá ngọc đen, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Nhận được hàng chưa?" Tiêu Lỗi gọi điện thoại cho Lâm Yến Vũ. "Nhận được rồi". Lâm Yến Vũ trả lời rất đơn giản, dường như không muốn nhiều lời với anh ta.

"Tôi đặt nhà máy làm việc ngày đêm không nghỉ, trong vòng ba ngày phải làm cho xong, em xem, hiệu quả làm việc của bọn họ cao hơn bình thường". Tiêu Lỗi đang ngồi trong phòng làm việc, hứng thú trò chuyện cùng cô. "Vâng, cảm ơn anh, có khách đến, không nói với anh nữa". Lâm Yến Vũ muốn

ngắt điện thoại.

"Vậy em hôn tạm biệt tôi đi". Anh nói.

"Anh bị bệnh à!" Cô nói.

Không biết xấu hổ, trong lòng cô mắng hấn, thật là không thèm bận tâm đến ý tứ của anh ta.

Lâm Yến Vũ để cho nhân viên phòng tranh mang thiên nga pha lê đặt lại vào tủ trưng bày, chỉ có đặt thiên nga pha lê vào đó mới thích hợp. Tuyết Nhi không nhịn được nói: "Chị Lâm, thiên nga pha lê lần này thật sự rất đẹp, vương miện cũng là vàng thật". Lâm Yến Vũ chỉ cười không nói lời nào.

Tuyết Nhi thấy cô không nói lời nào, lén mím môi cười. Hai vị cậu ấm tranh nhau lấy lòng, cô thật sự rất may mắn, Tuyết Nhi cũng không biết thân phận của Tần Tuyền và Tiêu Lỗi là gì, nhưng là một cô gái Bắc Kinh, cô có thể cảm giác được, hai vị kia tuyệt đối đều là nhân vật không tầm thường.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nửa đầu của chương này đơn thuần chỉ là hư cấu, trẻ em không nên bắt chước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8

Trở lại văn phòng của mình, Lâm Yến Vũ lật xem lịch ngày, Tần Tuyền từ lúc đi đã được mười ngày, còn bốn năm ngày nữa hần mới trở về. Kéo ngăn tủ và lấy ra tờ giấy có số điện thoại hần viết khi đó, Lâm Yến Vũ quay số.

Tiếp điện thoại là Kiều Dương, trợ lý của Tần Tuyền. Kiều Dương biết quan hệ giữa Lâm Yến Vũ và Tần Tuyền, vì vậy vừa nghe giọng nói của cô liền vô cùng khách sáo hỏi: "Xin chào cô Lâm, có gì cần tôi giúp đỡ sao?"

Lâm Yến Vũ hít một hơi thật sâu, hỏi về mẹ của Tần Tuyền là Trữ Suong Khiết. Kiều Dương nói cho cô biết, sức khỏe của Trữ Suong Khiết không được tốt lắm, vẫn đang điều dưỡng ở biệt thự Hương Sơn.

"Là như thế này, lúc Tần Tuyền đi có nói với tôi, nếu tôi rảnh rỗi thì đến chăm sóc mẹ anh ấy một chút, vừa vặn hai ngày nay tôi có thời gian, muốn qua đó xem một chút. Anh Kiều, nếu anh cảm thấy bất tiện thì cho tôi biết địa chỉ của biệt thự là được?" Lâm Yến Vũ ở trong điện thoại hỏi thăm.

Kiều Dương suy nghĩ một chút: "Chi bằng như vậy, tôi lái xe đưa cô đi. Muốn ra vào biệt thự Hương Sơn đều phải có giấy thông hành, chỉ xe đã đăng ký mới có thể đi vào."

Nghe anh ta nói như vậy, Lâm Yến Vũ cũng không hỏi tiếp, hẹn thời gian, anh ta hứa sẽ lái xe tới đón cô. Gác điện thoại, Lâm Yến Vũ không khỏi có chút lo lắng, đứng lên đi tới đi lui.

Có người gõ cửa, làm gián đoạn suy nghĩ của Lâm Yến Vũ. "Chị Lâm, dưới lầu có người tìm chị." Giọng nói của Tuyết Nhi từ ngoài cửa truyền vào. Lâm Yến Vũ mở cửa, hỏi: "Là ai?" "Hình như là chủ phòng trưng bày ở đối diện." Tuyết Nhi đem danh thiếp người nợ đưa cho Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ xem qua, trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng cũng đoán được ý đồ của đối phương khi đến đây.

"Mời cô ta lên đây." Lâm Yến Vũ phân phó Tuyết Nhi dẫn người lên lầu, còn mình thì trở lại ngồi lại trên ghế như ban đầu.

Người đó bước vào văn phòng, Lâm Yến Vũ quan sát cô ta, thấy đối phương là một phụ nữ nhan sắc không tệ, tầm ba mươi tuổi.

"Cô Đường, mời ngồi." Lâm Yến Vũ chỉ vào ghế sofa, mời đối phương ngồi xuống. Người phụ nữ cũng không khách khí, ngồi xuống, hỏi thăm vài câu, vào luôn vấn đề chính: "Tôi không bao giờ nói dối trước mặt người khác, mạo muội hỏi cô Lâm, đạo đức trong kinh doanh của cô là gì?"

Lâm Yến Vũ liếc nhìn cô ta: "Lời này của cô là có ý gì, tôi mở cửa ra kinh doanh, có gì trái với đạo đức?" Cô ta mỉm cười: "Cô Lâm là người thông minh, tôi và chồng tôi chân thành muốn kết giao với cô. Vài ngày trước là do tôi mạo phạm, đắc tội với cô, hôm nay tôi tới để xin lỗi." Khi đang nói chuyện, cô ta từ trong ví da cầm tay lấy ra danh thiếp vàng, đặt trên bàn Lâm Yến Vũ.

Lâm Yến Vũ vừa nhìn danh thiếp cũng biết, đối phương lai lịch không nhỏ, sau lưng nhất định là có thế lực chính phủ làm chỗ dựa, lạnh lùng giương mắt nhìn đối phương: "Thế nào, đây là tiền bình hậu lễ của các người?"

Cô ta nghe giọng nói của cô không tốt, vẫn mỉm cười: "Cô Lâm, chuyện ngày đó thật rất xin lỗi, thủ hạ của tôi không hiểu chuyện, mạo phạm cô, tất cả tổn thất, chúng tôi sẽ bồi thường gấp mười lần, kính xin bạn bè của cô giờ cao đánh khẽ, đừng đến đập phá phòng tranh nữa."

Người phụ nữ này, rõ ràng là bị thua thiệt mới đến xin khoan dung. Lâm Yến Vũ cũng mỉm cười: "Tôi không tìm người đập phá phòng tranh của cô."

“Đã đập phá ba ngày rồi, vừa khám lại kính thủy tinh thì bị đập tiếp, cứ như vậy chúng tôi không có cách nào làm ăn được. Việc kinh doanh chú trọng hòa khí sanh tài, kính xin bạn bè của cô tha cho chúng tôi một con đường sống.” Cô ta lấy lòng.

Không cần phải nói, nhất định là Tiêu Lỗi tìm người làm, gây ông đập lưng ông. Trong lòng Lâm Yến Vũ biết rõ, có khả năng đối phương đã thăm dò bối cảnh của cô, mới tìm tới cửa như vậy.

“Tôi mở phòng trưng bày, chỉ làm tốt bốn phần kinh doanh, những chuyện khác tôi không quan tâm, chuyện qua rồi thì để nó qua luôn đi.” Giọng nói Lâm Yến Vũ không cao, thái độ khá kiêu căng. Người phụ nữ nghe ra được ý tứ trong lời nói của cô, có vẻ là sẽ không truy cứu nữa, không khỏi vui mừng, từ trong ví lấy ra một tờ chi phiếu đặt trên bàn làm việc của Lâm Yến Vũ.

Chi phiếu trước mặt mệnh giá hơn một trăm vạn, Lâm Yến Vũ không thèm nhìn, hừ lạnh: “Lấy đi đi, tôi không cần.” Người phụ nữ hơi lúng túng, nhưng rất có cặp mắt nhìn người, gặp người không nhìn trúng chút tiền này, liền cất lại chi phiếu.

“Đúng rồi, Cô Lâm, rất hiếm khi gặp cô ở các dịp xã giao trong giới, có lẽ vì cô sống ở nước ngoài nên không biết, đúng lúc tôi là quản lý của một câu lạc bộ quý tộc ở Bắc Kinh, nếu cô có hứng thú, cô có thể gia nhập cùng chúng tôi, chúng tôi thường làm một số hoạt động từ thiện và dạ tiệc xã giao.” Người phụ nữ chủ động mời.

Lâm Yến Vũ cười nhạt: “Cám ơn cô, không cần, tôi luôn luôn không thích giao tế.” Cô quá biết những thứ gọi là câu lạc bộ quý tộc, đơn giản là một số phụ nữ có chút tài sản tập hợp lại cùng nhau sống phóng túng, tiêu tiền như nước, trong xã hội thượng lưu Đông Thượng này, nếu không có hào quang của tiền bạc và quyền lực mang lại, những người này cũng chẳng là gì. Họ làm từ thiện, đơn giản là làm dáng, bên trong có được bao nhiêu ý tốt?

Cô ta biết bối cảnh của cô đặt biệt, nên tâm cao khí ngạo, cũng không nhiều lời, rất nhanh rời khỏi. Lâm Yến Vũ xem lịch trình một chút, sắp đến giờ hẹn với Kiều Dương, cô đi tới phòng làm việc, nhìn vào gương sửa lại tóc, đánh một chút phấn lên mặt, mặc áo khoác vào.

Kiều Dương đứng ở tầng dưới phòng trưng bày, nhìn Lâm Yến Vũ mặc nguyên bộ quần áo màu đen cùng áo khoác ngang eo từng bước từ tầng hai đi xuống, phong thái yếu điệu, trong lòng khinh ngạc, tuy cô gái này còn trẻ, nhưng quả thật có một loại hương vị không thể diễn tả được, ngay cả cách đi đứng cũng đẹp hơn so với người khác, khó trách Tuyền thiếu lại thích, dặn đi dặn lại phải chiều cô thật tốt.

Kiều Dương tiếp xúc với người thuộc tầng lớp này thường xuyên, quen nhìn thấy bên cạnh cậu chủ có đủ dạng người đẹp, không thiếu người có xuất thân tốt, bộ dáng trẻ trung vượt trội, nhan sắc Lâm Yến Vũ cũng không phải là thượng thừa nhất, nhưng khí chất của cô, rất động lòng người. Thời điểm cô nhìn mình, sẽ làm mình cảm thấy cổ họng khô khốc, tim đập thình thịch; nếu không được cô chú ý đến, sẽ sinh ra cảm giác mất mát cùng bất mãn. Người phụ nữ như thế này sinh ra là để đàn ông cưng chiều.

“Cô Lâm, có thể đi được chưa?” Kiều Dương hỏi, tầm mắt lễ phép hạ thấp. Người đẹp như vậy, nhìn nhiều cũng là một cái tội. “Đi”. Lâm Yến Vũ cùng anh ta rời đi, phân phó Tuyệt Nhi chú ý trông nom phòng tranh. Tuyệt Nhi chưa từng thấy qua Kiều Dương, nhưng không dám hỏi nhiều.

Biệt thự Hương Sơn, nhân viên an ninh đứng gác thấy bảng số xe của Kiều Dương, bật đèn ra hiệu cho qua. Kiều Dương vừa lái xe vừa nói chuyện với Lâm Yến Vũ, bên trong khu đại viện này có mười mấy ngôi biệt thự, một số có sẵn trước giải phóng, một số chỉ mới xây dựng sau này, Hương Sơn là khu biệt thự lớn nhất, là nơi ở của cán bộ cao cấp và gia đình của họ.

“Sức khỏe của Tần phu nhân không tốt, đã lâu không tiếp khách, Tuyền thiếu cũng rất ít tới đây.” Kiều Dương bật đèn chuyển hướng, chạy sâu vào một rừng cây um tùm, băng qua một tòa lâu đài mang đậm phong cách phương Tây. Thấy Lâm Yến Vũ không nói lời nào, chỉ nhìn ngoài cửa sổ, Kiều Dương lại nói: “Do chúng ta lên đây hơi sớm, nếu một tuần nữa thì khắp núi đồi nơi đây đều là lá đỏ.”

Lâm Yến Vũ quay đầu lại: “Một lát có thời gian thì ghé qua biệt thự Song Thanh một chút.” “Vâng, đợi khi xuống núi thì sẽ ghé qua.” Kiều Dương dừng xe ở cửa biệt thự Tần gia.

Quản gia đã sớm đứng ở cửa đón tiếp, Kiều Dương và Lâm Yến Vũ lần lượt xuống xe, giới thiệu Lâm Yến Vũ cho quản gia, để bà ấy lên lầu thông báo cho Trữ Sương Khiết, có bạn gái của thiếu gia Tần Tuyền đến thăm.

Quản gia dẫn hai người họ đến phòng khách ngồi, còn mình lên lầu thông báo. Một lát sau, có một nhân viên cần vụ khác bưng trà nóng và trái cây tới, phục vụ vô cùng chu đáo.

Lâm Yến Vũ tỉ mỉ quan sát nội thất của biệt thự, phòng ốc có chút cũ kỹ, không sang trọng lắm, nhưng khắp nơi đặc biệt rất gọn gàng, tất cả đồ vật đều không nhiễm một hạt bụi, thu hút sự chú ý của người khác.

Tuy nhiên, người quản gia xuống lầu lại mang tới cho bọn họ một tin tức xấu, Trữ Sương Khiết không muốn gặp khách. “Phu nhân nói, thân thể người khó chịu, xin cô Lâm hãy về trước, đợi ngày khác khi sức khỏe người tốt hơn, lúc đó sẽ mời cô Lâm và Tần Tuyền cùng nhau tới đây uống trà.” Quản gia thông báo lời của Trữ Sương Khiết đến cho hai người.

Lâm Yến Vũ vừa nghe thì hiểu ngay, Trữ Sương Khiết căn bản không muốn gặp cô. Ngoài ra, cô có thân phận gì, phu nhân cán bộ cao cấp, bà ấy làm sao có thể dễ dàng ra ngoài gặp khách, huống chi còn là một nha đầu chưa từng gặp mặt. Cho dù là Tần Tuyền đích thân dẫn đến, mẹ hân chưa chắc đã tiếp chuyện.

“Tôi xin lỗi đã làm phiền, vui lòng nói một tiếng với bác Trữ, chờ Tần Tuyền quay về thì chúng tôi sẽ cùng nhau đến thăm.” Lâm Yến Vũ rất thức thời đứng lên cáo từ. Kiều Dương thì thăm vài câu cùng với quản gia, sau đó đuổi theo cô.



Lên xe, Kiều Dương cho biết: “Cô không cần phải để ý, đây là quy tắc của Tần gia, chờ Tuyền thiếu về, hai người cùng nhau tới thăm, chắc chắn phu nhân sẽ ra gặp.” Lâm Yên Vũ cười nhạt: “Tôi không có để ý, khách theo chủ là điều tất nhiên. Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta có thể lưu lại biệt thự Song Thanh nhiều hơn một chút.”

Xe chạy dọc theo đường núi, ở giữa sườn núi phía nam Hương Sơn, Lâm Yên Vũ bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn đại môn cổ kính tráng lệ trước mặt. Đi vào bên trong cánh cửa, cây cổ thụ cao chót vót che lấp ánh sáng mặt trời, cây bách màu xanh đậm, cây bạch quả cao ngất, sơn tuyền xanh biếc, khung cảnh yên tĩnh.

Biệt thự Song Thanh được xây dựng từ triều đại Kim Thế Tông hoàng đế trong khu vườn hoàng gia, hoàng đế Càn Long đã đề tự hai chữ Song Thanh, thời kỳ dân quốc từng là dinh thự của cựu thủ tướng Lý Hùng Hy; trước ngày giải phóng, bộ tổng Trung Ương từng làm việc tại nơi này, vĩ nhân cũng lưu lại đây vô số dấu chân, ngày nay Hương Sơn là một trong những thắng cảnh tham quan nổi tiếng nhất.

Trong đình viện, Lâm Yên Vũ đưa mắt nhìn một gốc cây bạch quả cổ thụ cao lớn, lá cây màu vàng kim sáng bóng trên nền trời xanh biếc hết sức chói mắt, ngay cả dưới chân cũng đầy lá rụng, cảnh đẹp trước mắt làm cô lưu luyến.

“Mẹ tôi lúc còn nhỏ thường tới nơi này.” Lâm Yên Vũ vuốt nhẹ thân thẳng của cây bạch quả, nói với Kiều Dương. “Thật sao, tôi nghĩ là cha mẹ cô vẫn luôn sống tại Mỹ. Cô chọn một góc độ thích hợp đi, tôi chụp một tấm ảnh cho cô để lưu niệm.” Kiều Dương lấy điện thoại từ trong túi ra, hướng về phía Lâm Yên Vũ chụp hình.

Cây đẹp người cũng đẹp, cổ thụ và giai nhân, đúng là bổ sung cho nhau. Một bức ảnh đẹp, anh ta đưa cho Lâm Yên Vũ xem, cô để anh ta gửi tấm hình qua MMS cho Tần Tuyền. Kiều Dương vừa gửi xong, ngước nhìn lên, cô đã đi khá xa.

Từ trên núi đi xuống, Lâm Yên Vũ nói: “Trực tiếp đưa tôi về nhà, tôi không quay lại phòng tranh.” Kiều Dương ừ một tiếng, chạy xe về phía nhà cô. Trên đường đi, cô rất trầm lặng, anh ta nghĩ chắc vì mẹ của Tần Tuyền không tiếp khiến cô cảm thấy mất mát, nên không có quá rầy cô.

Xe chạy đến cổng tiểu khu, Lâm Yên Vũ nói với Kiều Dương, cô muốn đi bộ một lát, Kiều Dương dừng xe lại, để cô xuống xe. Lâm Yên Vũ trùm kín áo khoác, một mình đi trong đêm gió lạnh.

Kiều Dương nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, quay đầu xe lại, gọi điện thoại báo cáo với Tần Tuyền.

“Mẹ ta không gặp cô, cô có khó chịu hay không?” Sau khi Tần Tuyền nghe anh ta kể lại liền hỏi. Kiều Dương cho hắn biết, dường như cô Lâm có chút mất mát, nhưng tâm tình cũng không có biến động lớn.

“Rất tốt, thay ta chăm sóc tốt cho cô.” Tần Tuyền rất hài lòng, Lâm Yên Vũ đối với hắn cũng không phải là vô tâm, nếu không cũng sẽ không chủ động yêu cầu gặp mẹ hắn. Tuy nhiên, còn chưa phải lúc, cho nên lúc trước hắn cũng không nhắc tới cô với cha mẹ.

“Yên tâm, tôi sẽ làm như vậy.” Kiều Dương trung thành đáp. Hắn ở bên cạnh Tần Tuyền nhiều năm, tính khí Tần Tuyền hơi lớn, nhưng đối đãi với thuộc hạ luôn luôn không tệ.

Tâm tư Tần Tuyền chuyển biến, ở trong điện thoại hỏi: “Người cảm thấy cô như thế nào?” Kiều Dương biết hắn nói đến Lâm Yên Vũ, cũng biết hắn đang nghĩ gì, thẳng thắn nói: “Cô Lâm rất nữ tính.” Quả nhiên, Tần Tuyền cười cười. Hắn thích nghe thủ hạ nói thật, nhất là lời nói phù hợp với lòng hắn. Đối với Lâm Yên Vũ, là đàn ông thì không thể không có cảm giác, nói thật ra là được rồi.

“Đúng rồi, Tuyền thiếu, vài ngày trước có vài tên đến phòng trưng bày của cô Lâm quấy rối, nhưng có người đã đứng ra thay cô ấy giải quyết rồi.” Kiều Dương nhớ tới chuyện này, làm hết phận sự đem sự việc hôm đó báo lại với Tần Tuyền.

Ở đầu dây bên kia, sắc mặt Tần Tuyền dần dần tối sầm. Hắn không nghĩ tới, hắn vừa ra nước ngoài liền gặp phải chuyện như vậy, tại sao Lâm Yên Vũ không nói với hắn, tại sao phải tìm tới Tiêu Lỗi? Điều này làm cho hắn như nghẹn ở cổ họng.

Nhắm mắt lại trầm tư một lúc, Tần Tuyền nhắc điện thoại lên muốn gọi cho Lâm Yên Vũ, suy nghĩ một chút, lại đặt điện thoại xuống. Tâm trạng lúc này của hắn không thích hợp để nói chuyện với cô, có thể sẽ cãi nhau, hắn không muốn ầm ỹ với cô.

Trời đã gần tối, trong tiểu khu rất yên tĩnh. Lâm Yên Vũ chậm rãi tản bộ, sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Không gặp được Trữ Surong Khiết, cô cũng không cảm thấy tiếc nuối, thậm chí có chút hưng phấn. Sống một mình trong tòa nhà nhỏ, ru rú trong nhà, chồng con một năm cũng khó gặp một lần, có thể thấy được cuộc sống cũng không được như ý. Đây có phải là báo ứng hay không? Lâm Yên Vũ phán đoán tràn đầy ác ý.

Xe của Tiêu Lỗi dừng ở dưới nhà Lâm Yên Vũ, thấy bóng dáng mảnh khảnh của cô từ trong bóng tối đằng xa chậm rãi tiến đến. Tóc xoắn dài thả một bên vai, tay nắm chặt chiếc eo nhỏ nhắn, ban đêm trời hơi lạnh, dựng thẳng cổ áo khoác, hai tay bỏ vào trong túi.

Đợi nửa ngày rốt cục mới nhìn thấy cô, Tiêu Lỗi hơi kích động, bước xuống xe, sai bước đi qua, giữ lấy cánh tay cô. Lâm Yên Vũ giật mình ngẩng đầu, thấy anh, ánh mắt bình tĩnh lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Đi theo tôi.” Anh dẫn cô lên xe, giọng nói hơi giả. Thái độ của anh, hành động của anh, sâu trong đôi mắt anh nồng đậm ngọn lửa thiêu đốt, làm cho lời nói của anh có lực không thể kháng cự, Lâm Yên Vũ cảm thấy mình như bị trúng lời nguyền, rất nghe lời mà đi theo sau anh.

Tiêu Lỗi mở cửa xe, ý bảo cô lên xe, Lâm Yên Vũ thấy trong xe tối đen, cảm giác được nguy hiểm, tay vịn cửa xe, từ chối lên xe: “Không thể nói ở đây

sao?”

“Nói ở chỗ này, em không sợ người khác nhìn thấy sao?” Tiêu Lỗi khẽ nâng cằm, khuôn mặt mang theo một chút xảo quyết. Lâm Yến Vũ không nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi đầu lên xe, anh sợ cô đụng vào cửa xe, bàn tay vẫn đặt ở mũi xe.

Chờ Lâm Yến Vũ ổn định chỗ ngồi trên xe, Tiêu Lỗi mới lên xe, chốt cửa xe lại. Hai người ngồi song song ở ghế sau, không gian bên trong xe nhỏ hẹp làm cho không khí trở nên tĩnh tế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9

Ngón tay chạm vào tóc của Lâm Yến Vũ không muốn rời xa, rốt cuộc Tiêu Lỗi cũng bắt chấp cả lý trí, ôm chặt cô vào lòng, cúi xuống hôn cô. Đôi môi cô đỏ mọng mềm mại, mang theo vị ngọt, anh càng hôn càng sâu.

Cảm xúc của anh từ một khắc nhìn thấy cô đã không thể đè nén hơn nữa, như thể thời điểm núi lửa bộc phát, bất cứ lúc nào cũng có khả năng phun ra nham thạch nóng chảy, nộ hỏa nồng nhiệt muốn hòa tan cô, để anh và cô kết hợp lại làm một.

Lâm Yến Vũ phục tùng nhắm mắt lại, cảm giác được thịnh thoảng môi của anh vuốt ve trên khắp khuôn mặt và bên tai mình, cô muốn giãy giụa, nhưng cô không thể cưỡng lại sức mạnh của anh, thần trí chùn xuống dần dần u mê, loại cảm giác này làm tan vỡ lòng cô, khiến tâm trí cô trống rỗng, bất cứ cái gì cũng không muốn nhớ, không muốn đối mặt. Đối diện là muôn trùng sóng cả, một mảnh bao la hùng vĩ, mà cô chính là một chiếc thuyền lá, được biển cả ôm ấp mà nhàn nhã rong chơi.

Cơ thể của cô đầy đặn hơn Mộ Tình, mềm mại khi ôm vào lòng, cảm giác rất tốt, tay anh nhẹ nhàng tham lam thăm dò, chạm vào bộ phận mềm mại nhất trên người cô, tay bao phủ lên đó, chậm rãi mút vào, dùng lời lẽ an ủi cô, muốn nuông chiều thì nuông chiều, thì thầm bên tai cô: "Đi đâu vậy? Để tôi phải chờ em".

Trái tim Lâm Yến Vũ đang run rẩy, nghe được câu hỏi của anh, khôi phục được một chút ý thức, thờ gáp: "Hương Sơn". Vẫn còn say mê, vẫn còn khát vọng nộ hỏa sâu của anh, hơi thở trên người anh khiến cô bị cuốn hút.

"Đi cùng ai?" Anh hơi buông cô ra, nhìn hai má đỏ bừng và ánh mắt mê ly của cô, nhẹ nhàng hôn cắn vành tai cô, tiếp tục câu hỏi. Cô không trả lời, cánh tay ôm cổ anh làm nũng, cọ vào gáy của anh. Căn bản không cần suy nghĩ nhiều, cô lập tức có thể tìm được nơi phù hợp với anh.

Trong phút chốc, Tiêu Lỗi có chút ý loạn tình mê, trước kia thích Mộ Tình làm nũng như vậy nhất, cô thích cọ cọ vào cổ anh giống như một con mèo nhỏ mềm mại đáng yêu. Hành động quen thuộc mà thân mật này đã phá hủy toàn bộ lý trí của anh, anh bắt đầu luồn tay vào trong quần áo cô mà vuốt ve, mê sảng mà gọi: "Mộ Tình... Mộ Tình..."

Ngay khi nói ra, anh bỗng nhiên cảm thấy người trong lòng đang sử dụng một lực rất mạnh để hất anh ra. Anh không thể không dừng lại hành động, mở mắt nhìn cô. Chỉ thấy cô nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp căng ra, đôi môi bị hôn đến đỏ au vừa cười lập tức phát cáu, trong đôi mắt không hề che giấu sự tức giận.

"Tôi không phải là Diệp Mộ Tình, Diệp Mộ Tình đã chết rồi!" Lâm Yến Vũ không kiềm chế được sự tức giận, kéo cửa muốn xuống xe. Kéo thế nào cũng không ra, cô liền đập cửa xe, đập đến đau tay cũng không chịu ngừng.

Tiêu Lỗi bị thái độ cuồng loạn của cô thức tỉnh, ôm cô lại chặt chẽ đặt trên đùi mình: "Em muốn như thế nào mới có thể thừa nhận? Không cần ngại trang nữa, căn bản em không phải là Lâm Yến Vũ".

Vô số lần anh phỏng đoán, nguyên nhân khiến Lâm Yến Vũ không nhận ra anh, có thể là do cô bị mất đi một phần trí nhớ. Đây là lời giải thích hợp lý nhất mà anh có thể nghĩ ra.

Lâm Yến Vũ vùng cánh tay lên, không ngừng đánh vào người Tiêu Lỗi, không khống chế được cảm xúc. Tiêu Lỗi không khách khí đem hai tay cô bắt chéo ra sau lưng, buộc cô phải ngồi trên đùi anh. Lâm Yến Vũ có cảm giác cổ tay mình đang bị anh ta bóp nát, đau đớn làm cho trong mắt cô nổi lên một tầng sương mù.

Anh vẫn chưa buông tha cô, dùng một tay kéo khóa áo khoác của cô, như không thể chờ đợi hơn nữa, xé rách nút áo sơ mi của cô, cho đến khi đồ lót ren màu đen bày ra toàn bộ trước mắt anh.

Anh tiện tay bật đèn ở mũi xe, dưới ánh sáng mờ mờ, làn da trắng mềm mại của cô nổi bật trong đồ lót màu đen càng thêm trong suốt, đường cong pháp phồng mê người. Nhìn thấy trong mắt cô sự buồn bã và tuyệt vọng, anh hít một hơi thật sâu, đè nén ngọn lửa đang chạy loạn trong cơ thể xuống, nhẹ nhàng tháo dây áo lót bên vai trái xuống.

Nhưng mà nằm ngoài dự kiến của anh, khuôn ngực trái đầy đặn đến dưới nách Lâm Yến Vũ hoàn toàn trắng muốt, không có vết bớt hồng như anh nghĩ,

anh có chút sốt ruột, lật người cô lại, sau lưng cũng không có, chẳng lẽ bản thân mình nhớ nhầm?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, mỗi một chi tiết trên cơ thể của Mộ Tinh anh đều nhớ rất rõ ràng. Từ nhỏ cô đã có vết bớt này, nằm ở ngực trái đến gần dưới nách, mỗi lần họ âu yếm nhau, anh khẽ cắn cái bớt đáng yêu này của cô, cô sẽ hưng phấn không thôi.

"Anh đang làm gì vậy?" Cuối cùng Lâm Yến Vũ nhịn không được nữa khóc lên, đáng thương lấy tay che trước ngực, nhưng làm sao che được. Tiêu Lỗi có cảm giác đầu mình sắp nổ tung. Tại sao lại không phải là cô ấy, rõ ràng chính là cô ấy mà.

"Trước kia ở chỗ này của em có vết bớt hay không?" Tiêu Lỗi chỉ tay vào khuôn ngực xinh đẹp của Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ ừ ừ khua mắt, tuyệt vọng lắc đầu, trên mặt toàn là nước mắt.

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc là có hay không?" Tiêu Lỗi nóng nảy. "Không có là không có! Đồ vô lại!" Lâm Yến Vũ khóc và la mắng anh. Tiêu Lỗi cảm thấy thất bại, tất cả sức lực sụp đổ trong nháy mắt, giống như bị hút hết linh hồn, mất hết tinh thần, ánh mắt không có chút sinh khí đáng sợ đến dọa người.

Lâm Yến Vũ bị bộ dạng của anh làm cho sợ hãi, không biết phải làm gì, cố gắng cài lại nút áo sơ mi, vội vã nắm chặt áo khoát, mở cửa xuống xe. Cửa bị khóa, vẫn mở không được. Lâm Yến Vũ vừa kinh vừa sợ, quay lại nhìn Tiêu Lỗi, Tiêu Lỗi lấy chìa khóa xe ấn nút một cái, cửa xe được mở, lúc này cô mới có thể xuống xe.

Cô vừa đi vừa khóc, mất nửa ngày Tiêu Lỗi mới phục hồi lại tinh thần, đầu ong ong, từ chỗ ngồi phía sau xe, mở cửa xe ngồi lên ghế trước, lái xe rời đi.

Lâm Yến Vũ đứng ở bệ cửa sổ, nhìn xe của anh chạy đi, trong ánh mắt xẹt qua một tia ưu thương, nước mắt từ hốc mắt rơi xuống là chảy. Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm đầu gối ngồi ở góc tường, mặt chôn vào giữa đầu gối, âm thầm khóc. Khóc đủ rồi, cô nhắm mắt một lúc, sau đó mở mắt ra, đôi mắt đen sâu thẳm, nhưng không còn thấy vẻ u oán.

Về đến nhà, Tiêu Lỗi tắm rửa sạch sẽ, để vòi hoa sen phun nước nóng lên mặt mình, anh lắc đầu, muốn cho đầu óc tỉnh táo, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy mệt mỏi, nên trở về phòng ngủ nghỉ ngơi sớm. Em trai Tiêu Miêu ở bên ngoài gõ cửa". Vào đi, cửa không khóa". Tiêu Lỗi mở cái chăn đang đắp trên mặt ra.

Tiêu Miêu đi tới trước giường anh trai, đảo mắt một vòng, nhìn kỹ trái phải, như không phát hiện ra điều gì mới, ngạc nhiên hỏi: "Anh, gần đây anh luôn luôn kỳ lạ, bây giờ là mấy giờ mà anh lại buồn ngủ".

Tiêu Lỗi không để ý đến cậu ta.

"Anh. . . . .".

Cũng không để ý.

"Anh anh anh anh. . . . .".

Vẫn như cũ không thèm để ý tới.

"Anh, anh nói chuyện với em một chút".

"Người muốn tìm cái gì, đi ra ngoài!" Tiêu Lỗi không có tâm tư cùng em trai tán gẫu, thiếu kiên nhẫn quát lớn. Tiểu tử Tiêu Miêu này chưa đến hai mươi tuổi, nghịch ngợm gây sự, làm xằng làm bậy, là một phức hợp nổi danh trong quân khu. Cũng do cha mẹ quá nuông chiều, từ nhỏ đã vô pháp vô thiên, vậy mà bất cứ ai Tiêu Miêu cũng không sợ, chỉ sợ mỗi anh trai, anh trai hần hừ một tiếng, hần cũng không dám cãi lại.

Tiêu Miêu cười toe toét, xấu hổ với anh trai: "Anh, cho em ít tiền tiêu vặt đi, chi tiêu tháng này mẹ cho em em đã dùng hết rồi". Cả ngày Tiêu Miêu không có việc gì làm, tiêu tiền như nước, vì kiểm chế tật xấu tiêu tiền bừa bãi của con trai, bà Tiêu không thể không khống chế tiền tiêu vặt của hần lại, mỗi tháng chỉ cho hần một số nguyên, tiêu hết cũng không cho thêm. Lúc không có tiền, hần liền lên xin anh mình, anh trai hiểu rõ hần nhất, yêu cầu của hần luôn luôn được đáp ứng.

"Không phải mấy ngày trước mới đưa cho người năm vạn sao, thế nào lại xin thêm". Tiêu Lỗi cau mày, ngồi dậy. Tiêu Miêu thấy anh trai không hài lòng, vội vàng nói: "Tháng trước không phải là đã mua chiếc xe mới sao, đặc biệt chạy bằng dầu, mẹ và anh cho em chút tiền, tiền dầu còn không đủ, em cùng thằng Ben ra ngoài chơi, cũng không thể ăn mãi của người khác được".

"Anh đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không nên giao du với đám thằng Ben, người luôn nghe tai này thì lọt qua tai kia, thằng nhóc đó không phải là người tốt, sớm muộn gì cũng làm hư người. Anh không có tiền, muốn tiền thì xin mẹ đi". Tiêu Lỗi lại nằm xuống, không để ý đến em trai nữa.

Thằng em trai này, không thể nào bỏ lo được, cả ngày cùng với đám con cháu quân nhân nhàn rỗi trong quân khu sống phóng túng, đi khắp nơi gây họa, không biết bao nhiêu lần bị người ta tìm tới nhà, đôi khi ông bà Tiêu tức giận đến nản lòng, muốn đưa hần ra nước ngoài du học, nhưng không bỏ được con trai sống một mình ở bên ngoài, sau cùng vẫn dung túng hần.

"Anh không cho em, em sẽ đi xin chị Nhạn Linh, nhà chị ấy nhiều tiền lắm". Tiêu Miêu cố tình nói khích anh trai. Quả nhiên, Tiêu Lỗi mở mắt, vỗ vỗ đầu mình: "Tiểu tử nhà người lại bị ngứa da phải không, người dám xin cô ta, ta sẽ đá chết người". Tiêu Miêu nhảy lên, toàn bộ ngũ quan xinh đẹp tập trung lại một chỗ, hai tay đáng thương chấp lại giả làm động tác ăn xin: "Váy xin anh bỏ thí cho em ít tiền".

Tiêu Lỗi thực sự không có biện pháp với đứa em trai này, đành phải kéo ngăn tủ, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, ném cho hắn: "Chỉ cho phép rút năm vạn, nếu rút nhiều hơn ta sẽ không tha cho ngươi". Tiêu Miêu vui vẻ cầm tấm thẻ chạy mất, Tiêu Lỗi thở dài, lại nằm xuống lần nữa.

Ngủ một lát, mở mắt ra, anh muốn gọi điện thoại cho Lâm Yến Vũ, nhưng kìm lại. Không còn gì nghỉ ngơi, hành động tối nay của anh đã xúc phạm cô, cô mới khóc mà chạy xuống xe. Tuy nhiên, nghi vấn chôn sâu trong lòng anh lại không vì cử chỉ đó của cô mà dao động. Trên cơ thể cô, nhất định là có chuyện mà anh không biết.

Lúc ôm cô, cái cảm giác quen thuộc đó làm cho anh tin chắc rằng, trái tim của họ hòa hợp vào nhau, nếu như không phải do anh kích động mà gọi ra cái tên đó, bọn họ nhất định tiếp tục dây dưa.

Tiêu Lỗi ngồi dậy, kéo ngăn tủ đầu giường ra lần nữa, lấy ra khung hình của Mộ Tinh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tươi cười của cô, suy nghĩ xa xôi.

"Anh, anh giống như một người góa vợ cả ngày đều xem hình của chị ấy, chị ấy sẽ không quay trở lại nữa đâu". Tiêu Miêu như một hồn ma bay tới trước giường Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi ngẩng đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Tránh sang một bên".

Tiêu Miêu không đi, mở lòng bàn tay ra, để Tiêu Lỗi nhìn một vật gì đó trong bàn tay của hắn. "Lúc này quên đưa cho anh, Đại Miêu đi du lịch ở Nam Mỹ, được một pháp sư Hatti cho hắn, nghe nói là khối tinh thể này có sức mạnh cải tử hồi sinh, em đã dùng một chai Louis XIII để đổi với hắn".

Đại Miêu là bạn đồng trang lứa với hắn, là con trai của Tham mưu trưởng Bộ tư lệnh quân khu Bắc Kinh - Điền Tế Sinh, thích đi du lịch khắp nơi, kiến thức rộng rãi, Tiêu Miêu vẫn luôn sùng bái hắn.

Tiêu Lỗi nhìn khối tinh thể, đen thui, nửa điểm đặc biệt cũng không có, vừa định nói nhất định Tiêu Miêu bị người ta gạt, nhưng nghĩ lại, đây là tâm ý của em trai, cầm lấy hắc tinh thể trong tay hắn. Tiêu Miêu vui vẻ cười toe toét, chạy mất.

Y như con nít! Tiêu Lỗi lại thở dài. Tiêu Miêu đã hai mươi rồi, lại giống như một đứa trẻ, không chịu trưởng thành, nhưng không thể không thừa nhận, cảm giác tương thông giữa anh em ruột thịt với nhau, rất kỳ diệu.

Suốt mấy ngày, gọi điện thoại cho Lâm Yến Vũ không được, đến phòng trưng bày tìm cô, thì Tuyết Nhi nói với Tiêu Lỗi, chị Lâm cảm thấy không khỏe, muốn nghỉ ngơi vài ngày mới đi làm lại. Tiêu Lỗi muốn đi thăm, nhưng lại không tiện. Dưới lầu nhà Lâm Yến Vũ anh thấy xe của Tần Tuyền ở đó.

Tối nay, anh hết giờ làm từ tòa nhà đơn vị đi ra, chiếc xe thể thao màu đỏ của Đoạn Nhạn Linh chạy đến chặn anh lại: "Lên xe đi, em có chuyện tìm anh". "Tôi không rảnh!" Tiêu Lỗi thẳng thừng từ chối.

"Liên quan tới Lâm Yến Vũ, anh có thời gian để nghe một chút hay không?" Đoạn Nhạn Linh ra đòn trí mạng. Trán Tiêu Lỗi nhăn lại, nhìn Đoạn Nhạn Linh cũng không giống như đang nói dối, lên xe của cô.

Trên xe, Đoạn Nhạn Linh nói: "Trước đây vài ngày anh và Diệp Tiểu Hằng cùng nhau chinh đồn đám người kia, Tần Tuyền đã biết". "Làm sao cô biết?" Tiêu Lỗi hỏi vì tò mò. Đoạn Nhạn Linh làm chung đơn vị với Diệp Tiểu Hằng, quan hệ khá tốt, tin tức của cô ta sẽ không bao giờ sai.

Đoạn Nhạn Linh đem chuyện cô biết toàn bộ nói hết cho Tiêu Lỗi, chuyện bọn họ chinh đồn đám người kia, đối phương cũng có chút bối cảnh, cậy vào quan hệ với thư ký của cha Lâm Yến Vũ, thư ký đến tìm cô, muốn cô giúp đỡ tìm Diệp Tiểu Hằng cầu cạnh, hai bên dần xếp ổn thỏa, đừng gây sự nữa, kết quả Tần Tuyền không đồng ý, buộc phòng trưng bày kia phải đóng cửa.

"Anh nghĩ xem, Tần Tuyền biết là các anh ra mặt, hắn sẽ nghĩ như thế nào? Diệp Tiểu Khả có quan hệ tốt với Tần Tuyền nên không tính, không đến nỗi đào góc tường của anh trai cô, còn anh, anh vì người phụ nữ kia ra mặt, chẳng lẽ không có mục đích khác?" Đoạn Nhạn Linh lạnh lùng liếc Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi không đồng tình, hừ lạnh: "Cô cho rằng tôi có mục đích gì?" Đoạn Nhạn Linh nói: "Ai uy, còn không rõ ràng sao, anh xem trọng cô ta, không phải là em ghen tuông gì, loại phụ nữ đó, không nói đến chuyện lai lịch không rõ ràng, thù đoạn cao mình, hai người đàn ông bị cô ta dụ dỗ xoay như chong chóng, chỉ sợ các anh còn chưa phát hiện ra".

Không thể nghe cô ta vu khống Lâm Yến Vũ, biểu tình của Tiêu Lỗi không mấy hài lòng: "Cô ấy không phải là người như cô nói". Đoạn Nhạn Linh nghe ra ngữ khí của anh, nhìn anh: "Anh không cho đó là sự thật sao? Không nói đến chuyện anh làm như vậy, tuy Tần Tuyền với anh không phải rất thân thiết, nhưng cũng chơi chung trong cùng một nhóm bạn".

Tiêu Lỗi không nói lời nào, trong đầu cũng đang nghĩ đi nghĩ lại lời nói của Đoạn Nhạn Linh. Xem ra Tần Tuyền đã biết phòng trưng bày của Lâm Yến Vũ bị người khác đến gây rối, cho nên quyết liệt thu mua đối phương. Trong lòng hắn ta có thể vì chuyện đó mà sinh ra hiềm khích đối với Lâm Yến Vũ hay không? Nếu sinh hiềm khích, cuộc sống Lâm Yến Vũ nhất định sẽ không được dễ dàng, cũng có thể vì như vậy, cô có thể sẽ ngã bệnh? Nghĩ tới đây, trái tim của anh như bị bóp nghẹt đau đớn.

Đoạn Nhạn Linh lái xe ra biển đến một quán bar, hai người uống rượu. Tiêu Lỗi uống hơi nhiều, một chai lại một chai, giống như đang trút giận vào chính mình, hoặc là đang mượn rượu giải sầu. Đoạn Nhạn Linh cũng không khuyên anh, cô ta biết lúc này khuyên anh cũng vô ích, chỉ bằng để cho anh phát tiết một chút sẽ tốt hơn.

Đợi đến khi anh uống say, đi bộ bắt đầu loạng choạng, ánh mắt cũng bắt đầu nhắm lại, cô mới gọi bảo vệ quán bar giúp đỡ đưa anh ra ngoài.

Đi đâu? Đoạn Nhạn Linh vừa lái xe vừa tính toán, trong đầu ảo tưởng vô số khả năng, giẫm chân ga, chiếc xe chạy nhanh ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm ơn các vị bạn đọc ủng hộ, còn có một điểm xuất hiện, tiếp tục duy trì.

Người đàn ông này nếu là lưu manh, cô ta căn bản không phải là đối thủ, khảo nghiệm phụ nữ nắm bắt thời cơ thích hợp...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

Trong xe hơi nóng, Tiêu Lỗi kéo cổ áo sơ mi ra, Đoạn Nhạn Linh mở cửa thông gió ở mui xe ra, gió lạnh tràn vào, có lẽ sẽ làm dịu đi khô nóng của anh.

Cổ áo sơ mi cổ rộng mở, nhưng dường như ý thức của anh không vì vậy mà tỉnh táo, Đoạn Nhạn Linh liếc nhìn anh, trong lòng cảm thán, đừng quá gọi cảm như vậy a, tại sao anh ta ăn mặc kiểu gì cũng đẹp trai như vậy, không biết rằng ngồi đang ngồi bên cạnh một sắc nữ ư, bất kỳ thời điểm nào cũng có thể liễu lĩnh tấn công đem anh ta giải quyết nhanh gọn ngay tại chỗ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lỗi, cầu chì não của Đoạn Nhạn Linh liền bị đứt, không cần điều tra nhiều, cô chỉ nghe anh nói vài câu, biết ngay người đàn ông này là một cực phẩm. Giọng nói của anh, mang lại cảm giác chí khí và coi thường, vừa có khí chất lạnh lùng của một quân nhân, nhưng không ngăn được tính ương ngạnh của một thiếu gia, những người khác làm thế nào cũng không bắt chước được, phải thuộc dạng gia đình thế này, chỉ có người đàn ông từng trải mới có được.

Họ dần dần quen biết, đó là vì lý do công việc, hai người được điều động vào một nhóm công tác tạm thời, chịu trách nhiệm giải mã một tập tin bí mật. Trình độ tiếng Anh của cô trong ba đơn vị quân đội ở Bắc Kinh là giỏi nhất, còn chuyên môn của anh là mật mã học, họ đều là nhân viên tình báo ưu tú nhất, họ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, sau khi công việc của nhóm kết thúc, họ đều được nội bộ khen ngợi.

Trong xe tràn đầy hơi rượu và kích thích tố, bị gió lạnh thổi qua, làn da càng bị kích thích lẫn nhau. Mà tâm trí của Tiêu Lỗi chỉ có gương mặt xinh đẹp của Lâm Yến Vũ, hoặc nói cách khác là gương mặt của Diệp Mộ Tinh, trong tiềm thức của anh, từ lâu đã xem hai người là một, Lâm Yến Vũ chính là Diệp Mộ Tinh, Diệp Mộ Tinh cũng chính là Lâm Yến Vũ.

Đến tầng trệt đại viện quân khu thuộc tòa nhà Nhà họ Tiêu, Đoạn Nhạn Linh gọi điện thoại cho Tiêu Miểu, để hân ra ngoài giúp cô đưa anh trai lên lầu. Đầu Tiêu Lỗi đau dữ dội, dưới chân nhẹ hẫng, nằm xuống giường liền ngủ say.

Tiêu Miểu chỉ vào anh trai, quay qua hỏi Đoạn Nhạn Linh: “Chị, anh của em cũng đã như vậy rồi, chị còn không mau mau chủ động một chút, còn chờ gì nữa.” Đoạn Nhạn Linh đánh Tiêu Miểu: “Đây chính là anh trai của em! Để nói sau đi, chị Nhạn Linh của em cũng không tùy tiện như vậy.”

Nhìn Tiêu Lỗi chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa, Đoạn Nhạn Linh nói: “Hãy chăm sóc anh trai của em thật tốt, để người giúp việc lau dọn chỗ này.” Tiêu Miểu gật đầu, đưa Đoạn Nhạn Linh xuống lầu.

“Chị Nhạn Linh, chị vẫn nên bỏ nhiều công phu vào anh trai một chút, nếu không, sớm muộn gì anh cũng bị ma quỷ làm cho hoảng sợ.” Tiêu Miểu cảm thấy rằng anh trai bị ám ảnh với suy nghĩ nhớ thương một cô gái đã chết, đó là một loại hành vi tự hủy hoại. Đoạn Nhạn Linh bĩu môi: “Nhưng anh ấy cũng phải đề ý đến chị mới được, anh của em tính tình khó chịu, không phải quần quít lấy anh ta thì có thể thành chuyện, anh ta lý thuyết lắm.”

Tiêu Miểu cười cười, tuổi nhỏ quý quyết: “Cái này chị phải tự mình tranh thủ, không ai có thể giúp chị, điều kiện của anh trai tốt thế này, chưa chắc chị có thể gặp được người thứ hai.” “Ồ, cậu cũng đánh giá cao anh trai mình quá nhỉ.” Đoạn Nhạn Linh cười ha ha không ngừng.

Tiêu Miểu quay đầu: “Em lớn như vậy, nhưng chưa từng gặp qua người nào mạnh hơn anh trai.” Đoạn Nhạn Linh lắc đầu: “Gần đây anh của em coi trọng một cô gái, đáng tiếc là người yêu của bạn bè, cho nên anh ấy buồn.”

“Có chuyện như vậy sao? Không có khả năng, anh trai không phải loại người như vậy, anh luôn luôn trọng nghĩa khí.” Tiêu Miểu không tin anh trai sẽ làm ra việc cướp bạn gái người khác. Đoạn Nhạn Linh cắn môi: “Điều này không thể nói trước được, gặp được tình yêu đích thực của mình, anh ta sẽ không quan tâm là của ai.” Tiêu Miểu suy nghĩ một chút, không lên tiếng.

Lâm Yến Vũ bị bệnh suốt một tuần, không đến phòng trung bày làm việc. Tiêu Lỗi xin nghỉ nửa ngày, lợi dụng thời gian làm việc để thăm cô, mong rằng lúc này Tần Tuyền không có ở đó. Phải nói rằng thời gian này Tần Tuyền chăm sóc cô rất cẩn thận, hầu như mỗi buổi tối đều đến thăm cô, cho nên sau khi hết giờ làm việc anh muốn đến thăm cô, hơn phân nửa đều không thành công.

Tiêu Lỗi nhún chuồng cửa, qua nửa ngày Lâm Yến Vũ mới ra mở cửa. Sau khi được tiêm thuốc, cô đã hạ sốt, nhưng cơ thể vẫn còn khó chịu, người có chút buồn ngủ.

“Tại sao bỗng nhiên lại bị bệnh? Đã đi bác sĩ khám chưa?” Tiêu Lỗi nhìn cơ thể xanh xao của cô, suy đoán cô tự nhiên lại bệnh nặng như vậy, có liên quan tới hành vi táo bạo ngày đó của mình hay không.

“Mấy ngày nay thời tiết lúc lạnh lúc nóng, ban đêm bị lạnh.” Lâm Yến Vũ dẫn anh vào phòng khách, mời anh ngồi bên trái, bản thân cũng ngồi xuống, cố ý giữ một khoảng cách với anh. Tiêu Lỗi đứng lên, muốn đỡ cô trở về phòng ngủ: “Sắc mặt em rất kém, vẫn nên trở vào giường nằm đi, nghỉ ngơi nhiều thân thể mới nhanh hồi phục được.”

Lâm Yến Vũ né tránh bàn tay của anh, lắc đầu: “Không cần, tôi đã nằm mấy ngày rồi.” Tiêu Lỗi nhân thể ngồi kế bên cô, thấy cô muốn chuyển đến bên cạnh, anh đã ra tay trước vòng tay ôm cô vào lòng.

“Xin anh đừng như vậy.” Lâm Yến Vũ như là sợ anh chạm vào mình, cơ thể căng thẳng. Lúc người đàn ông này bá đạo, làm cho người khác không thể trốn chạy. Thấy cô không ngừng ho khan, anh ôm cô thật chặt, thân thể hai người dán lại một chỗ, có một loại nhiệt độ lạ.

“Tôi rất lo lắng cho em, trong những ngày này luôn luôn muốn nhìn thấy em, thật vất vả mới tìm được cơ hội.” Tiêu Lỗi nhẹ nhàng vuốt ve tay cô, vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay, vòng ngọc đeo vào cổ tay cô đặc biệt thanh mảnh, mu bàn tay trắng xanh gầy yếu, nhìn kỹ đều là lỗ kim tiêm.

“Anh ngồi là được rồi, đừng như vậy nữa, anh còn như vậy lần sau tôi không dám cho anh vào nhà.” Lâm Yến Vũ giãy giụa để đẩy anh ra. Tiêu Lỗi nhìn thấy vẻ mặt cô hốc hác, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thâm quầng, không muốn làm cô khó xử, nhẹ nhàng buông ra.

Kể từ lúc gặp cô, không bao giờ nhìn thấy cô cười, cô biết cười không? Hay là giống như băng tuyết lạnh giá, không lúc nào tan rã?

“Bệnh khá nặng, chắc là rất khó chịu.” Tiêu Lỗi có chút đau lòng hỏi. Lâm Yến Vũ muốn nói chuyện, đột nhiên cổ họng khô khốc, ngứa ngáy khó chịu, đành phải ho khan một lát mới nói: “Khả năng miễn dịch của tôi kém, mùa này thời tiết thay đổi đột ngột nên rất dễ ngã bệnh.”

“Ngày đó... Thật xin lỗi.” Tiêu Lỗi không biết mở miệng thế nào, lời muốn hỏi bị mắc kẹt trong cổ họng, sợ kích thích đến cô nhiều hơn. Lâm Yến Vũ đoán được ý định của anh: “Đừng nhắc lại chuyện hôm đó, tôi cũng quên rồi.”

” Tàn Tuyền đã biết sự việc xảy ra ở phòng triển lãm... anh ta có làm khó em không?” Tiêu Lỗi cân nhắc, quyết định đem chuyện này hỏi Lâm Yến Vũ, cho dù Tàn Tuyền không làm bất cứ điều gì thì cũng muốn Lâm Yến Vũ chuẩn bị tâm lý trước.

“Không có, anh ấy không đề cập qua với tôi, tôi còn tưởng anh ấy không biết.” Lâm Yến Vũ suy nghĩ lại thái độ của Tàn Tuyền trong mấy ngày qua, không phát hiện ra có bất kỳ chỗ nào không ổn. Tàn Tuyền hoàn toàn là người có thể làm điều đó, đôi khi người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Vì vậy Tiêu Lỗi không đề cập đến nữa, từ trong túi lấy ra khối hắc tinh thể mà Tiêu Miêu cho anh, đặt vào tay Lâm Yến Vũ: “Đây là hắc tinh thể mà một người bạn của em trai tôi mang về từ Nam Mỹ, một vị pháp sư đã cho nó, nghe nói có sức mạnh cải tử hồi sinh, có thể xua đuổi tà ma.”

Lâm Yến Vũ cầm khối tinh thể trong tay, nhìn thấy trong ánh mặt trời nó phát ra ánh sáng kỳ lạ, trong lòng không khỏi có chút cảm giác. Tiêu Lỗi lại ôm thân thể mảnh mai của cô vào lòng lần nữa, mặt dán vào tóc cô. Cơ thể của cô rất lạnh, anh muốn làm cô ấm lên.

Lần này, Lâm Yến Vũ dung túng bản thân một chút. Người bệnh rất dễ bị tổn thương, cảm xúc ủy mị bất giác lan tràn khắp trái tim của Lâm Yến Vũ. Từ lúc hai người bắt đầu gặp nhau, cô đã có thể cảm giác được rằng, anh ta có sức hấp dẫn trí mạng đối với cô. Tựa như một chất độc chết người, cố gắng trốn thoát cũng không được.

Cô ngẩng mặt nhìn anh, trong tiền thức đưa tay khẽ vuốt ve má anh, anh nắm tay cô lại, môi tiến tới hôn cô. Cô muốn nói anh đừng đến tìm cô nữa, nhưng không nói nên lời. Dịu dàng như vậy, yêu thương như vậy, kìm lại nước mắt, cô lại ho khan một lát.

“Tôi dẫn em đi bác sĩ khám, để bác sĩ Trung Y bắt mạch cho em, chẩn bệnh hốt thuốc trị tận gốc, ông nội tôi lúc trước có một bác sĩ Trung Y chăm sóc sức khỏe cũng không tệ.” Tiêu Lỗi hỏi tham khảo ý kiến. Lâm Yến Vũ từ chối: “Không cần, tôi uống thuốc là được rồi.”

Nhiều lần trốn tránh, vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc lẫn nhau giữa hai người, Tiêu Lỗi không buông tay, luôn luôn giữ tay Lâm Yến Vũ nằm trong tay mình, thấy cô cúi đầu, hai hàng lông mi dày chớp như hai đèn nháy, anh nhìn ra sự do dự trong mắt cô, kiên trì muốn dẫn cô đi: “Đây là do em chưa chữa đúng bệnh, Tây y không trị khỏi được, vẫn nên khám Trung y thì tốt hơn.”

Lâm Yến Vũ nhìn lên thấy ánh mắt tha thiết của anh, như thể miễn là cô gật đầu, ngay lập tức anh sẽ bay đi cùng cô, nơi anh muốn dẫn cô đi không phải bệnh viện, mà là một nơi xa xôi.

“Không thích đi bệnh viện.” Lâm Yến Vũ cúi đầu ho nhẹ. “Tôi đi với em, không bao giờ để em một mình đơn độc, tôi cũng cùng em vào gặp bác sĩ.” Tiêu Lỗi thương yêu siết chặt tay cô.

Cô hơi mệt, hầu như không chống đỡ được trong lòng cơ thể, Tiêu Lỗi nhận thấy được sự mệt mỏi của cô, đỡ vai cô, cố ý truyền sức mạnh của bản thân cho cô, thì thầm vào tai cô: “Đi thôi, đi theo tôi, đến bác sĩ khám một chút, em mới có thể tốt hơn được.” Không lay chuyển được Tiêu Lỗi, Lâm Yến Vũ thay quần áo để đi ra ngoài với anh, sợ cảm mạo nặng hơn, cô mặc một áo khoát len Riga (Riga là thủ đô của Latvia, là xuất xứ của chiếc áo khoát len), quấn một chiếc khăn quanh cổ.

Họ đến Bệnh Viện Đa Khoa Quân Đội Giải Phóng Nhân Dân, lấy số phòng khám chuyên khoa. Đầu mùa đông trời lạnh, người đến khám bệnh rất nhiều, trên hành lang cũng ngồi đầy các bệnh nhân đang truyền nước, tiếng người nói ồn ào.

Có lẽ muốn có thời gian ở bên nhau nhiều hơn một chút, bọn họ không có chen ngang, kiên nhẫn ngồi ở hành lang chờ gọi tên. Thình thoảng Lâm Yến Vũ ho khan, Tiêu Lỗi chu đáo vuốt lưng cô, đặt bàn tay nhỏ bé của cô trong bàn tay ấm áp của mình. Chờ cô được gọi vào, anh cũng theo cô vào văn phòng khoa Trung Y.

Khi bác sĩ nhìn thấy Tiêu Lỗi, rất nhiệt tình, đứng lên bắt tay với anh. Lâm Yến Vũ nhìn bác sĩ, thấy ông ta đã ngoài sáu mươi, đã quá độ tuổi về hưu, có lẽ là y thuật giỏi, được bệnh viện mời trở lại làm chuyên gia.

Tiêu Lỗi tự dẫn đến một cô gái vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, vị bác sĩ vừa nhìn liền đoán ra được quan hệ của họ, tận tình chẩn đoán bệnh cho Lâm Yến Vũ, đầu tiên là nhìn lưỡi một chút, yêu cầu cô cởi áo khoát ra, nghe hô hấp tim phổi có bình thường hay không. Sau khi bắt mạch xong, bác sĩ nói cơ thể Lâm Yến Vũ bị mất cân bằng âm dương, thiếu máu cơ thể bị lạnh, để cho cô dùng chút thuốc điều hòa khí huyết.

Lúc ra về, một mình Lâm Yến Vũ ra ngoài trước, bác sĩ tiễn họ, nói nhỏ với Tiêu Lỗi: “Mạch tượng của cô ấy bất ổn, giống như sinh ra một căn bệnh nghiêm trọng, thể chất lại lạnh, cần phải điều trị cho tốt, nếu không, tương lai sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh sản.” Trái tim Tiêu Lỗi thất lại.

Vài cửa sổ của hiệu thuốc đều mở, nhưng mọi người vẫn xếp hàng dài, đông đúc nhón nháo. “Em ra bên cạnh ngồi xuống đi, tôi đứng xếp hàng ở đây được rồi.” Tiêu Lỗi sợ Lâm Yến Vũ đứng lâu sẽ mệt mỏi, muốn cho cô ngồi bên cạnh chờ đợi.

Lâm Yến Vũ lắc đầu, nắm thật chặt tay của Tiêu Lỗi, giống như lo sợ sẽ đánh mất anh. Cô đặc biệt sợ đến bệnh viện, cô luôn luôn cảm thấy có một loại áp bách không diễn tả được, như thể sẽ có ai đó bắt cô và giam lại.

Tiêu Lỗi như hiểu được tâm trạng của cô, cúi đầu hôn lên trán cô, Lâm Yến Vũ không nghĩ tới anh ở trước mặt mọi người làm vậy, thực sự hoảng sợ một chút, còn chưa kịp di chuyển, cánh tay Tiêu Lỗi đã ôm lấy cô.

Càng giãy giụa thì càng dễ làm người khác chú ý, Lâm Yến Vũ đành phải chôn khuôn mặt mình trong ngực anh, cố gắng giả bộ như đang bị bệnh đến tiêu tụy ốm yếu, để tránh người quen nhìn thấy, người được mùi hương quen thuộc trên người anh, trong lòng dần dần bình tĩnh lại. Chỉ có khi ở bên cạnh anh, cô mới có thể loại bỏ hết lớp rào cản tâm lý, thể hiện một mặt yếu ớt của mình.

Từ nhà thuốc của bệnh viện đi ra, Tiêu Lỗi ôm eo Lâm Yến Vũ, đi đến bãi đậu xe. Hai người họ không chú ý, Tiêu Miêu từ phòng bệnh nhân lưu trú đi ra, thấy hai người đằng xa, kinh ngạc cả nửa ngày nói không ra lời.

Tiêu Miêu đuổi theo hai người họ, kêu lên: “Anh... Anh...” Tiêu Lỗi quay đầu nhìn lại, thấy em trai mình, cau mày nói: “Em chạy tới bệnh viện làm gì?” Không cần phải nói, đám nhóc kia chắc lại gây họa phải vào bệnh viện. Cứ hai ba ngày bọn chúng lại đánh nhau, vào bệnh viện là chuyện bình thường như cơm bữa.

Tiêu Miêu thấy khuôn mặt của Lâm Yến Vũ, gần như khiếp sợ, mái tóc xoăn dài che kín một nửa gương mặt thanh tú, một môi dựa vào lòng Tiêu Lỗi, đôi mắt như nước trong eo, chân mày thanh tú như vẽ, không phải là Diệp Mộ Tinh thì là ai, chân hơi run run: “Chị Mộ Tinh... Như thế nào lại là chị?” Dù bình thường hân hoan đối cũng to gan, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ma vào ban ngày.

“Đây không phải là Mộ Tinh mà là cô Lâm.” Tiêu Lỗi vội vàng giải thích, nhưng trong lòng cũng cảm thấy phiền muộn. Anh tự trách bản thân, sớm không nghĩ tới Tiêu Miêu sẽ nhìn thấy Lâm Yến Vũ, ngoại trừ anh, Tiêu Miêu chính là người tiếp xúc nhiều nhất với Mộ Tinh.

“Đây là em trai của anh?” Về mặt Lâm Yến Vũ hơi nhột nhột cũng không biểu hiện nhiều, giọng nói mờ nhạt. Tiêu Lỗi ừ một tiếng, giới thiệu hai người với nhau. Tiêu Miêu như bị đóng băng tại chỗ, làm thế nào cũng không tin được cô gái trước mặt này không phải là bạn gái của anh trai, Diệp Mộ Tinh. Hắn tự nhận trí nhớ không kém, cũng không phải là cận thị, làm sao có thể nhận lầm người.

Lâm Yến Vũ thấy Tiêu Miêu nhìn mình không chớp mắt lại có biểu hiện như thể không thể tin được, dòi tầm mắt, Tiêu Lỗi phát hiện cô hơi mất tự nhiên, nói vài câu với Tiêu Miêu, dẫn cô rời đi. Tiêu Miêu đứng tại chỗ, bối rối gỡ đầu bứt tóc.

Ra khỏi bệnh viện, Tiêu Lỗi lái xe đưa Lâm Yến Vũ về nhà, xe đang chạy dần giảm tốc độ, dừng lại trước một cửa hàng. “Tôi đi mua chút đồ, em chờ tôi một lát.” Tiêu Lỗi để xe dừng hẳn, xuống xe rời đi.

Lâm Yến Vũ nhìn theo bóng lưng của anh, thấy anh đi vào cửa hàng bán hạt dẻ rang nổi tiếng lâu năm ở Bắc Kinh “Hạt Dẻ Thu Hương”, không khỏi nhìn bằng hai mắt, trước cửa đứng xếp hàng dài, xem ra phải đợi rất lâu.

Nào ngờ, chưa đến mười phút anh đã trở lại, sau khi lên xe, đem một túi hạt dẻ rang đường đưa cho Lâm Yến Vũ: “Cửa hàng này bán hạt dẻ rang đường nổi tiếng ở Bắc Kinh, nếm thử xem”

Lâm Yến Vũ mở túi giấy ra, thấy từng viên hạt dẻ tròn trĩnh vàng óng ánh, tựa hồ còn vương mùi thơm hoa quế, không thể không hỏi: “Tôi thấy người ta xếp hàng rất dài, không phải là anh chen ngang chứ?”

“Tôi không chen ngang, chỉ là tôi chờ mấy vị xếp hàng phía trước mua xong hạt dẻ tặng lại cho tôi.” Tiêu Lỗi mỉm cười. Lâm Yến Vũ càng nghĩ càng không hiểu, người nào lại khổ nhọc xếp hàng mua hạt dẻ xong rồi tặng cho anh ta? Nhưng cô rất thông minh, lập tức đoán ra ngay: “Anh đã ra giá cao mua lại?”

“Gấp mười lần, có tính là cao hay không? 20 đồng một cân, tôi trả cho cô ấy 200 đồng.” Tiêu Lỗi thấy Lâm Yến Vũ ngạc nhiên, về mặt lại có chút cảm động, rất hài lòng. Lâm Yến Vũ cúi đầu, bóc một hạt dẻ bỏ vào trong miệng, thực sự rất ngon, có vị ngọt trên mặt.

Tiêu Lỗi đã không nói với cô, trước kia Mộ Tinh thích ăn hạt dẻ nhất, có một lần cơ thể cô không được khỏe, anh đã xếp hàng hơn một tiếng để mua bao hạt dẻ đưa cho cô ăn, cô đã rất cảm động.

Khi đó thật là ngốc, không nghĩ tới chuyện ra giá cao mua lại của người khác? Xem ra bởi vì người đang yêu luôn có lúc ngớ ngẩn như vậy. Nhưng mà



luôn một lòng, từ trước đến nay, vẫn không thay đổi.

“Anh ăn không?”

“Tôi không ăn, tôi lái xe, em ăn đi.”

Vì vậy Lâm Yến Vũ nghiêng người, bóc vỏ hạt dẻ ra, muốn dứt cho anh, lại cảm thấy không ổn, nên đành bỏ vào miệng mình, hạt dẻ rất thorn ngọt, lại nghẹn ở cổ họng không thể nuốt xuống, nước mắt lã lẽ rơi xuống. Cô vội vã quay mặt ra cửa, kìm nén lại nước mắt, giả vờ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa, không để cho anh thấy cô đang khóc.

Được người như vậy nhớ thương, là điều tốt hay xấu? Rõ ràng muốn quên đi, lại phải luôn luôn vật lộn với những ký ức tràn ra quấy phá, những thứ hương vị ngọt ngào kia, theo dấu lười khuếch tán đến từng tế bào. Thì ra, yêu không cần sang quý, một chút chi tiết vụn vặt cũng đủ khiến người ta hèn thè sống chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: anh yêu em sâu đậm đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

Xe chạy về đến dưới nhà Lâm Yến Vũ, Tiêu Lỗi xuống xe thay cô mở cửa, yêu thương nắm lấy tay cô. Lâm Yến Vũ đứng đó, do dự một lúc rồi cục nhìn lên, dùng một giọng rất nhẹ nói: "Anh đừng đi tìm tôi nữa, được không?"

Tiêu Lỗi sùng sốt, trái tim giống như là bị vũ khí đâm trúng, hít một hơi: "Tại sao?" Lâm Yến Vũ rũ mắt, dường như không biết nên diễn đạt thế nào, hồi lâu mới nói: "Tôi căn bản không phải là người trong trái tim anh, dù bề ngoài giống nhau thì cũng không phải, chúng tôi là người của hai thế giới khác nhau."

"Làm sao em biết được trong lòng tôi đang nghĩ gì, có lẽ tôi cũng chẳng quan tâm, tôi chỉ muốn gặp em, điều đó làm tôi thấy rất hạnh phúc." Tiêu Lỗi thẳng thắn nói, có chút thổ lộ ý tứ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt chiếc má thorn ngắt mềm mại của cô.

Lâm Yến Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, chôn cằm trong khăn choàng cổ, để tránh đi bàn tay của anh: "Tôi chỉ là một nơi để anh ủy thác, và tôi không muốn tiếp tục mối quan hệ này với anh, chuyện đó làm tôi cảm thấy có lỗi với Tần Tuyền."

"Em thích anh ta ư, sao tôi không cảm nhận được." Tiêu Lỗi không phải là một người phản ứng chậm chạp. Lâm Yến Vũ không có dụng tâm nhiều đối với Tần Tuyền, anh có thể cảm giác được điều đó.

"Dù sao đi chăng nữa, hiện tại tôi là bạn gái của anh ấy, tôi không thể phản bội anh ấy được. Tôi cũng không muốn vì tôi mà các anh tranh chấp với nhau." Lâm Yến Vũ nói xong lời này, xoay người rời đi. Nếu không đi, cô sợ mình sẽ khóc trước mặt anh, trong trường hợp đó, chắc chắn cô không thể đi được nữa.

Tiêu Lỗi không đuổi theo cô, cảm thấy có chút buồn bã, nhưng lại không hoàn toàn thất vọng. Lâm Yến Vũ nói những lời này với anh mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu của anh, điều này nói lên việc cô đã cảm giác được mối quan hệ của họ đã phát triển vượt qua khỏi phạm vi kiểm soát của cô, cô bắt đầu muốn trốn tránh.

Trên đường lái xe về nhà, Tiêu Lỗi một tay tiếp tục lái xe, một tay nhét tai nghe gọi điện thoại cho em trai Tiêu Miểu, kêu nó về nhà gấp, anh có chuyện muốn nói với nó.

"Anh, anh tìm được chị ấy ở đâu vậy, giống chị Mộ Tinh y như đúc." Tiêu Miểu vừa vào thư phòng liền lớn tiếng. Tiêu Lỗi nói: "Em cũng cảm thấy cô rất giống Mộ Tinh?" "Đúng vậy, thật là quá giống, như thể được nhân bản vô tính." Tiêu Miểu không thể nào tin được, trên thế giới lại tồn tại một người giống y chang như vậy.

Tiêu Lỗi không nói gì, chìm vào suy tư. Tiêu Miểu lại nói: "Có khi nào chị ấy chính là chị Mộ Tinh hay không, em thấy khi chị ấy đứng chung với anh, mang giày cao gót đứng cao hơn cả vai anh một chút, chiều cao đó rất giống với chị Mộ Tinh." "Em cảm thấy đó là cô ấy sao?" Tiêu Lỗi nhìn Tiêu Miểu.

Tiêu Miểu không chút do dự: "Em cảm thấy chính là chị ấy, các giáo sư đều nói, trên thế giới không thể nào có hai chiếc lá cây hoàn toàn giống nhau, huống chi là người, đặc điểm trên gương mặt và vóc dáng thì có thể tương tự, nhưng không thể hoàn toàn chính xác như nhau, còn chị ấy và chị Mộ Tinh thì giống hệt nhau như đúc."

Thấy trên bàn có đặt một quyển album, Tiêu Miểu mở ra xem, tất cả đều là hình của Mộ Tinh, chỉ vào trong đó nói: "Anh thấy đó, trên thế giới sẽ có hai người tương tự như thế sao?"

"Nhưng cô ấy nói là không phải." Tiêu Lỗi yếu ớt thờ dài. Tiêu Miêu hừ một tiếng: "Chị ấy cố ý lừa anh đương nhiên nói không phải, nếu không thì có thể chị ấy bị mất trí nhớ, nên đã quên anh." "Anh thấy cô ấy không giống như bị mất trí nhớ, chẳng qua là cô ấy không muốn thừa nhận." Tiêu Lỗi nhớ tất cả mọi cử chỉ của Lâm Yến Vũ, cảm thấy cô không giống bị mất trí nhớ, ngược lại, tư duy của cô rất rõ ràng.

"Chị ấy sợ cái gì mà không thừa nhận, có khi nào đó là cách để xác minh danh tính, tình cảm của hai người tốt như vậy, em không tin anh không biết được đặc điểm của chị ấy, coi như ngay cả điểm đặc biệt chị ấy cũng không có, anh cũng có thể dẫn chị ấy đi xét nghiệm nhóm máu hoặc kiểm tra DNA." Tiêu Miêu cảm thấy điều này thực sự không phải là vấn đề gì khó khăn, y học ngày nay phát triển hiện đại như vậy, muốn chứng thực một người là một chuyện quá đơn giản.

Tuy nhiên, Tiêu Lỗi lại từ chối ý kiến đó. Tiêu Miêu nghi hoặc nhìn anh trai, bình thường anh trai không phải là người không quyết đoán, làm sao lúc này lại có vẻ do dự như vậy.

"Anh, anh còn muốn cái gì, dẫn chị ấy đi hóa nghiệm là được. Xác suất nhỏ như vậy cũng bị anh gặp được, anh còn không nhanh chóng nắm bắt." Tiêu Miêu khuyến khích.

"Anh sợ cô ấy không phải." Tiêu Lỗi lại yếu ớt thờ dài, rốt cục nói ra suy nghĩ trong lòng của mình với em trai. Vô số lần anh nghi ngờ Lâm Yến Vũ chính là Mộ Tình, nhưng cuối cùng khi thời khắc mấu chốt gần kề, anh lại cẩn thận suy nghĩ, bản thân không dám ôm quá nhiều hy vọng, khi bị mất đi hy vọng anh sẽ bị dả kích không thể chịu đựng nổi.

Tiêu Miêu nói: "Không đúng thì thế nào, bề ngoài chị ấy và chị Mộ Tình giống hệt nhau, ngay cả khi nếu thực sự chị ấy không phải, em thấy anh đã thích chị ấy rồi, nếu chị ấy là chị Mộ Tình thì không phải vừa vận hay sao, kể từ lúc chị Mộ Tình qua đời, anh cả ngày đều nhớ đến chị ấy, cũng sắp mắc bệnh tương tự rồi." Ý thức được mình lỡ lời, Tiêu Miêu thề lưỡi. Trước mặt anh trai kiêng kỵ nói chuyện Mộ Tình qua đời, thường ngày mọi người trong gia đình luôn luôn dằn dò nhiều lần.

Đúng vậy, người bên ngoài nhìn vấn đề rất đơn giản. Có phải là Mộ Tình hay không không quan trọng, quan trọng là anh muốn giữ cô bên cạnh, cho dù là một sự an ủi, cô cũng có thể cho anh, việc mà người khác không thể nào làm được.

Nhưng trong lòng Tiêu Lỗi, vẫn luôn hy vọng cô chính là Mộ Tình sống sót sau tai nạn đó, loại tình yêu và đau lòng này, không phải chỉ một hình dáng tương tự là có thể thay thế được. Từ nhỏ, Mộ Tình đã không có cha, nên rất ỷ lại vào anh, anh làm tất cả những gì có thể cho cô, cô ấy chính là bộ phận không thể thay thế của cuộc đời anh.

Gọi điện thoại cho Diệp Tiểu Phảng, Tiêu Lỗi nói có chuyện vô cùng quan trọng tìm anh ta, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Buổi tối, Tần Tuyền đến nhà Lâm Yến Vũ, vừa vào nhà đã nghe mùi thuốc Đông y nồng đậm, tò mò hỏi Lâm Yến Vũ: "Em đã đi khám Trung Y sao?" Lâm Yến Vũ thay hần treo áo khoác lên, gạt đầu: "Một người bạn của cha em giới thiệu, nghe nói là bác sĩ Trung Y nổi tiếng ở Bắc Kinh, thân thể em mấy ngày nay không được tốt, nên đã đi tìm ông ta bắt mạch, ông ấy bốc cho em mấy thang thuốc Đông y, để cho em uống trước."

Tần Tuyền đi theo phía sau cô, bất thành linh ôm lấy cô, đôi môi cọ vào tai cô, thì thầm: "Em đi cùng à?" "Em đi một mình." Lâm Yến Vũ bình tĩnh trả lời.

"Một mình em đi? Bệnh nặng sao không gọi điện thoại cho anh, một mình đi ra ngoài, không sợ té xỉu ở ngoài đường sao?" Tần Tuyền hơi hoài nghi hỏi. Lâm Yến Vũ xoay người, cố ý phàn nàn: "Anh bận rộn như vậy, cả ngày cũng không thấy thì làm thế nào để quấy rầy anh được, bắt quá anh có bí mật gì đó không thể cho ai biết."

"Trách anh lạnh nhạt với em? Không phải mấy ngày nay, ngày nào cũng tới thăm em sao?" Tần Tuyền cung chiều nheo cái mũi tình tẻ của Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng cau gợn trông rất là quyền rũ.

Một lát sau, Tần Tuyền lại nói: "Nghe nói Tiêu Lỗi thường đi tìm em, hai người rất thân với nhau?" Lâm Yến Vũ không nghĩ tới hần bỗng nhiên nhắc đến Tiêu Lỗi, rất ngạc nhiên, nhưng vẫn chống chế: "Ai nói, cái gì gọi là thường đi tìm em, em mở phòng trưng bày để kinh doanh, người mua tìm tới cửa cho dù là ai cũng không cự tuyệt."

Cô nghe ra được Tần Tuyền chỉ đang thử dò xét, chưa chắc nắm giữ được bao nhiêu chứng cứ, nhưng người này làm việc gì cũng luôn luôn điềm tĩnh, lại tuyệt đối độc ác, nếu đã hỏi, ít nhất cho thấy trong lòng hần đã có mối nghi ngờ.

"Tốt nhất là không phải, em là của anh, bất cứ ai cũng đừng nghĩ sẽ cướp đi sự chú ý của em, dù là bạn bè cũng vậy, anh sẽ không bao giờ bỏ qua cho hần." Lúc nói lời này, giọng điệu của Tần Tuyền rất bình thản, nhưng mỗi chữ làm cho người ta hoảng sợ.

Lâm Yến Vũ hừ lạnh: "Anh đang uy hiếp em? Hừ, em muốn yêu ai thì yêu, muốn ở chung với ai thì ở, anh cho rằng em sợ anh! Em nói cho anh biết, trên đời này không có ai hay chuyện gì có thể làm em sợ hết." Cô muốn hất cánh tay hần ra, lại bị hần ôm lấy, không tình nguyện, chỉ đánh đánh vào vai hần.

"Tốt tốt, coi như anh nói sai, bảo bối, đừng giận, tức giận không xinh đẹp, ngoan, không tức giận nữa a." Tần Tuyền ngang bướng ôm cô, hôn vài cái trên mặt cô, coi cô như một đứa trẻ mà dỗ dành. Lúc này cô mới không làm loạn nữa, cánh tay quàng lên cổ hần, đầu tựa vào vai hần.

"Bị bệnh cũng không trung thực, xem ra anh phải trông chừng em mỗi ngày mới được, hai ngày nay không được phép ra ngoài chạy loạn nữa, có nghe không." Tần Tuyền ngồi trên sofa, ôm Lâm Yến Vũ, hôn vào mặt cô. Trong vòng tay của hần Lâm Yến Vũ bối rối không biết làm thế nào, giống như không được thoái mái lắm. Tần Tuyền cảm thấy được sự căng thẳng của cô, nghĩ rằng cô đang bị bệnh nên không được thoải mái, nói lỏng tay một chút, nói sang chuyện khác.

Lúc hắn nói chuyện, tầm mắt Lâm Yến Vũ rơi vào trên cổ hắn, chỗ sâu bên trong cổ áo, lơ mơ hiện ra dấu hôn nhàn nhạt, đưa ngón tay vào trong cổ áo hắn nhẹ nhàng vuốt ve. Góc độ rất chếch, có lẽ chính hắn cũng không để ý đến, cô biết điều đó có ý nghĩa là gì, nhưng giả vờ như không nhìn thấy, cũng không vạch trần hắn.

"Hai tháng nay cha anh đều ở ngoài đi thanh tra tại các tỉnh, chờ sau khi ông trở về, anh sẽ dẫn em đến gặp." Tần Tuyền tình cờ đem tin tức này nói với Lâm Yến Vũ. Cô hơi ngạc nhiên: "Gặp bác trai một lần, quả thật không dễ dàng, còn phải xếp lịch hẹn với thư ký của ông."

"Điều đó là đương nhiên, xưa nay vẫn vậy, lúc anh còn nhỏ, trừ phi ngày đó cha anh về nhà, nếu không anh hầu như không gặp được ông. Mấy năm nay, nếu muốn gặp ông thì phải chào hỏi với thư ký của ông trước, để xem ông có thời gian hay không, tâm trạng có được tốt hay không." Tần Tuyền khi nói lời này thì trong ánh mắt hiện lên một tia u ám.

Từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, cha hắn luôn luôn rất bận rộn, thỉnh thoảng trở về nhà, cùng mẹ hắn nói không được mấy câu liền cãi vã, thời thơ ấu của hắn chính là trải qua cùng với tiếng cãi nhau âm ỹ của cha mẹ và sự âm thầm.

Đều là con em của cán bộ cao cấp, ăn ngon mặc đẹp, sống một cuộc sống phú quý mà người bên ngoài khó có thể với tới được, hắn cũng chưa bao giờ thiếu người chăm sóc, nhưng người chăm sóc hắn lại không phải là cha mẹ, mà là bảo mẫu và người giúp việc.

Lâm Yến Vũ như có thể hiểu được lời nói của hắn, đưa tay lên vuốt mi tâm hắn. Hắn mỉm cười với cô, cánh tay thân mật vòng qua người cô, mong đợi: "Yến Vũ, trong tương lai nếu chúng ta có con, anh nhất định phải tự mình chăm sóc, sinh mà không dưỡng, chỉ bằng không sinh ra thì tốt hơn, em nói có phải không?"

Sinh mà không dưỡng, chỉ bằng không sinh?

"Đúng vậy, ai nói không phải đâu, sinh ra một đứa trẻ trên đời này, lại không làm tròn nghĩa vụ của bậc cha mẹ, người như vậy không xứng đáng làm cha làm mẹ người khác." Giọng nói Lâm Yến Vũ lạnh lùng.

"Anh đã ăn cơm chưa?" Lâm Yến Vũ chợt nhớ tới chuyện này. Tần Tuyền cười cười: "Chưa ăn, anh cũng quên mất anh còn chưa ăn cơm, anh vốn định đến dẫn em ra ngoài ăn."

"Đề em nấu cho anh ăn." Lâm Yến Vũ đứng lên. Tần Tuyền kéo cô: "Cơ thể em còn khó chịu, vẫn là không nên làm, để anh làm cho." "Anh biết nấu ăn?" Lâm Yến Vũ không tin tưởng lắm, cậu ấm như hắn mà biết nấu ăn.

Tần Tuyền cười: "Thế nào, em không tin anh biết nấu ăn? Anh sống ở Mỹ mười năm, nấu ăn giặt giũ anh đều biết." Lâm Yến Vũ ấn hán ngồi xuống: "Vẫn là đề em làm, anh nhiều nhất cũng chỉ nấu mì gói thôi. Lúc này em cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, xào hai ba món ăn không thành vấn đề, ngồi xuống đi, trong tủ lạnh có sẵn đồ ăn rồi."

Tần Tuyền nhìn bóng lưng của cô, trong lòng lơ mơ ấm áp. Cô không phải là loại con gái biết lấy lòng đàn ông, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, cô cũng không phải người để ý đến thân phận của hắn, vừa không cố ý xu nịnh cũng không giả đồ thanh cao, ngược lại có một loại cảm giác điềm đạm, có khả năng liên quan đến nền giáo dục ở nước ngoài, không giống các cô gái trong nước, vì gia thế của hắn mà lấy lòng, làm người ta sinh ra chán ghét.

Lâm Yến Vũ nấu xong thức ăn, gọi Tần Tuyền. Tần Tuyền nhìn qua, cá hun khói hoa hồng, rau xanh và nấm hương xào tôm, gà hầm đậu, salad sứa trộn ớt đỏ, còn có cháo kiều mạch, món ăn không nhiều lắm, nhưng rất tinh tế, cách phối hợp màu sắc làm người ta không khỏi tán thưởng. Lâm Yến Vũ múc cho hắn một chén cháo, nhìn hắn ăn, bản thân thì không ăn.

"Sao em không ăn?" Tần Tuyền ngẩng đầu lên hỏi Lâm Yến Vũ. "Em mới vừa uống thuốc, không muốn ăn." Tay Lâm Yến Vũ gõ nhịp, nhìn hắn.

Cô không có cảm giác ngon miệng, chỉ là vì hắn mới xuống bếp, việc ở nhà nấu ăn khiến tình cảm tốt hơn một món ăn ngon tại nhà hàng cao cấp, Tần Tuyền nghĩ, nếu mỗi ngày đều có thể ăn món ăn do chính tay cô làm, thì đó chính là thú vui lớn nhất của cuộc sống, so với bữa ăn lộn xộn thì thích hơn nhiều. Khó trách lần đầu tiên gặp cô ở phòng đấu giá, như là bị thần Cupid bắn trúng, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhìn lại cô, như một con mèo nhỏ nằm ở trên bàn ăn nhìn mình, đôi mắt như sóng nước lấp lánh, khuôn mặt gầy đi, ốm yếu phần nào nhưng không làm giảm bớt đi vẻ đẹp của cô, ngược lại càng tăng thêm vẻ mềm mại đáng yêu khiến người ta thương tiếc, trong lòng Tần Tuyền nhu tình lan rộng, nhìn cô cười.

Sau khi Tần Tuyền ra về, Lâm Yến Vũ đi vào thư phòng, ngồi xuống trước đèn bàn, kéo ngăn tủ, lấy ra một xấp giấy viết thư, và một phong bì.

Giấy viết thư rất sang trọng, màu lam nhạt viền vàng, in chìm là một tiểu thiên sứ màu vàng, chỉ khi được ánh sáng chiếu vào, mới có thể nhìn thấy, Lâm Yến Vũ viết hai dòng chữ, gấp giấy viết thư lại thành hình một con thiên nga, bỏ vào trong phong bì.

Phong bì cũng là màu lam nhạt, sau khi dán lại, Lâm Yến Vũ đã chuẩn bị sẵn một con niêm phong, đóng vào nơi mới dán lại, con dấu được tạo hình theo điệu nhảy ballet của thiên nga đen Odile.

Viết xong bức thư, Lâm Yến Vũ đặt nó sang một bên, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển nhật ký đã ố vàng, tỉ mỉ lật xem từng tờ.

Giấy của quyển nhật ký và giấy viết thư là cùng một dạng, đều là màu lam nhạt viền vàng, in chìm là tiểu thiên thần màu vàng, nhưng khổ giấy nhỏ hơn, chữ viết trên đó thanh tú, giống như bút tích của một người phụ nữ, Lâm Yến Vũ nhìn một lát, để chắc chắn rằng bút tích của chính mình và bút tích trên nhật ký là giống hệt nhau.

Trong một căn phòng riêng tại một câu lạc bộ cao cấp, Tiêu Lỗi và Diệp Tiểu Phảng hẹn nhau gặp mặt.

*Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xin hãy đón xem chương tiếp theo, chân tướng chỉ có một.*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12

"Gặp như vậy hẹn anh ra ngoài, có chuyện gì vậy?" Diệp Tiểu Phảng ngồi xuống, uống một hớp trà làm thông cổ. Tiêu Lỗi nói: "Có một chuyện cần phải xin anh."

"Là chuyện gì, nói ra nghe xem, nếu có thể giúp đỡ, anh nhất định sẽ giúp." Diệp Tiểu Phảng là một người hào phóng, rất có uy tín trong giới. "Em muốn xem qua ảnh chụp hiện trường của sự cố 4 năm trước." Tiêu Lỗi quyết định bắt tay từ nguồn, điều tra chuyện này cho rõ ràng.

Diệp Tiểu Phảng không ngờ anh ta lại đề cập tới chuyện này, trầm tư một hồi lâu, đốt một điếu thuốc: "Có cần thiết phải nhắc lại chuyện xưa không? Lỗi à, chúng tôi ai cũng hi vọng cậu sẽ bước ra khỏi bóng ma của quá khứ." "Em biết, nhưng hiện tại sự việc này đã xuất hiện chuyển biến mới, em nghi ngờ Lâm Yên Vũ chính là Mộ Tinh."

Tiêu Lỗi đem một số tình huống mà anh biết kể lại với Diệp Tiểu Phảng, ban đầu Diệp Tiểu Phảng vốn không tin, nhưng càng nghe lại càng cảm thấy khả nghi, hít sâu một hơi thuốc: "Được rồi, anh lấy cho cậu, anh để nó trong tủ bảo hiểm ở đơn vị."

Diệp Tiểu Phảng biết Tiêu Lỗi cũng gần 20 năm rồi, lúc hơn mười tuổi đã chơi với nhau, phải nói tình bạn rất sâu sắc khi Diệp Tiểu Phảng ở quân khu Thẩm Dương.

Trong lòng Diệp Tiểu Phảng hiểu, mặc dù gia đình anh ở Bắc Kinh rất có thế lực, nhưng tình hình ở địa phương lại không phải đơn giản như vậy. Nhà họ Tiêu ở Đông Bắc có nền tảng vững chắc hơn nhiều, chưa kể đến năm đó ông nội của Tiêu Lỗi chính là xuất thân từ quân đã chiến ở Đông Bắc, mà cả cha và chú của cậu ấy cũng công tác ở quân khu Thẩm Dương trong nhiều năm. Rất nhiều chuyện xảy ra, nếu như không có cha con họ Tiêu đứng ra làm trung gian cho anh, anh cũng không thể đối phó với các thế lực đang hoành hành ở địa phương dễ dàng như vậy.

Chuyện này Diệp Tiểu Phảng luôn luôn ghi nhớ, vì vậy khi Tiêu Lỗi có chuyện muốn nhờ anh, anh tự nhiên sẽ làm mọi thứ có thể, dù sao anh cũng hiểu rất rõ cá tính của Tiêu Lỗi, nếu cậu ta không đạt được mục đích sẽ không dễ dàng từ bỏ, vì vậy để cho cậu ta điều tra một lần, nếu không, cậu ta vĩnh viễn sẽ không an tâm.

Tầng một - Trụ sở chính Tổng Cục Hậu Cần, Diệp Tiểu Phảng và Tiêu Lỗi lần lượt đi vào văn phòng của anh, Diệp Tiểu Phảng đóng kín cửa, từ trong ngăn kéo lấy ra chìa khóa tủ bảo hiểm, đi vào phòng làm việc, chỉ chốc lát sau anh đi ra, cầm trong tay một túi hồ sơ màu nâu.

Diệp Tiểu Phảng đặt túi hồ sơ lên bàn: "Tất cả các tài liệu và hình ảnh đều ở đây, chỗ này còn có số điện thoại của viên cảnh sát ở Luân Đôn năm đó trực tiếp phụ trách vụ án, nếu cần, cậu có thể liên lạc với anh ta." Tiêu Lỗi gật đầu, không có mở túi hồ sơ tại chỗ, chỉ nói cảm ơn với Diệp Tiểu Phảng rồi rời đi.

Trên đường, Tiêu Lỗi vừa lái xe vừa suy nghĩ, quyết định đem những tài liệu này đến đơn vị, scan vào máy tính để nghiên cứu phân tích cẩn thận. Là một chuyên gia trọng điểm được đào tạo tình báo quân sự, anh đã có văn phòng làm việc độc lập, được trang bị các thiết bị và dụng cụ tiên tiến nhất, đối với bất kỳ tập tin nào cũng có thể tiến hành nghiên cứu và giải mã, bao gồm cả những tập tin đã được mã hóa.

Như chúng ta đã biết, hai tổ chức bí mật nhất của Bộ Tham Mưu chính là phụ trách thu thập và cung cấp lại thông tin tình báo quân sự cùng với ba bộ cục, nói là tổ chức cốt lõi nhất của Bộ Tham Mưu cũng không quá đáng, rất nhiều người công tác ở hai tổ chức này đều là con em cán bộ, có bối cảnh quân đội. Không phải có gốc rễ màu đỏ (màu đỏ ở đây tượng trưng cho cách mạng và giác ngộ cao), không hiểu biết nhiều, thì ngay cả cửa của hai tổ chức này sẽ mở ở hướng nào còn không biết, nói chỉ là vào làm việc.

Người bên ngoài đồn đại, nhân viên biên chế trong cả nước của hai tổ chức này gần 100.000 người, bất luận là các phương tiện truyền thông và các tổ chức nghiên cứu trong và ngoài nước, đối với người trong nội bộ biên chế hàng ngày làm việc chung với nhau còn không biết rõ, rốt cuộc là trực thuộc thẩm quyền giải quyết của Bộ Tổng Tham Mưu hay thuộc về các đại quân khu, đều là một bí ẩn.

Anh lái xe đến một đại viện ở nội thành phía Tây, bởi vì sắp tan tầm, xe ra vào tương đối nhiều, nhân viên an ninh làm hết phận sự xác minh dấu vân tay của nhân viên ra vào, kiểm tra thân phận.

Sau khi Tiêu Lỗi xác minh dấu vân tay xong, trực tiếp lái xe vào bên trong, đại viện được bao quanh bởi cây xanh, anh đậu xe ở tầng dưới của một tòa nhà bằng gạch đỏ. Anh có một phòng làm việc trong toàn nhà đó, bình thường ít khi sử dụng, chỉ khi nào anh nhận được tài liệu tuyệt mật thì mới tới đây làm việc. Hoàn cảnh tuyệt đối im lặng, sẽ không có bất kỳ ai quấy rầy.

Trước khi mở túi hồ sơ ra, Tiêu Lỗi hít một hơi thật sâu, từ từ gỡ bỏ dấu niêm phong, rút ra hình ảnh và tài liệu. Lần đầu tiên trong 4 năm qua, lần đầu tiên anh xem ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn của Mộ Tinh, một xấp hình thật dày, mở đầu là mấy tấm ảnh chụp gần nơi ở của mẹ con Diệp gia tại Luân Đôn, tất cả ảnh còn lại đều là chụp hiện trường.

Địa điểm phát nổ hình như là nhà bếp, bị nổ tung thành một đồng đồ nát, lượng vết máu ở trên tường và dưới đất cho thấy nơi đó đã từng cực kỳ bí thảm. Tiêu Lỗi bật máy tính quét tài liệu vào, sau khi lưu lại thì kết nối với máy chiếu, anh kéo tất cả rèm cửa sổ lại, tắt hết đèn trong phòng.

Di chuyển con chuột, một tấm ảnh đầm máu tái hiện lại hiện trường. Khắp nơi đều là bộ phận cơ thể người, không phân biệt rõ là của ai. Trong đó có một tấm giống như chụp chính diện khuôn mặt, Tiêu Lỗi cho dừng tấm hình đó lại, phóng to lên, đột nhiên phát hiện đây là ảnh chụp đỉnh đầu của phụ nữ, đặc điểm khuôn mặt có chút không rõ, nhưng Tiêu Lỗi lập tức nhận ra, đó chính là mẹ của Mộ Tinh- Diệp Hình Nhiên.

Như là một hiệu ứng tâm lý, dường như anh ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong không khí, một cơn buồn nôn dữ dội kích thích anh, sau gáy dần sinh ra cảm giác lạnh lẽo, anh trấn định lại tinh thần, châm một điếu thuốc, tiếp tục rê chuột.

Thật kỳ lạ, trừ bức ảnh nhìn ra đỉnh đầu có thể chứng minh thân phận người chết, số hình còn lại không thấy có bất kỳ tấm nào xác minh thân phận người chết còn lại là Diệp Mộ Tinh, chủ yếu đều là tứ chi hài cốt.

Theo lý thuyết mà nói, phần xương hộp sọ của con người là bộ phận cơ thể kín đáo và cứng rắn nhất, cho dù là xác chết bị phân thành nhiều mảnh, bộ phận đầu cũng sẽ được bảo tồn đầy đủ, chẳng lẽ phía cảnh sát cũng không tìm được phần hộp sọ của Diệp Mộ Tinh?

Trong lòng hoài nghi, Tiêu Lỗi xem cẩn thận hơn, nhưng bức ảnh cuối cùng trên màn hình lớn thu hút sự chú ý của anh. Trong hình, mái tóc người chết rất dài, rõ ràng là của phụ nữ, chỉ có nửa thân trên, không có nửa thân dưới, người chết nằm trên sàn nhà, trên cơ thể đều là máu, không nhìn thấy khuôn mặt. Ghi chú của cảnh sát trên tấm ảnh, đây là một xác chết khác- Diệp Mộ Tinh.

Đối mặt với cảnh tượng đầm máu khủng khiếp, Tiêu Lỗi rốt cục không nhìn được nữa, cố gắng bịt miệng không để cho mình khóc lên, nhưng nước mắt vẫn thấm ướt hốc mắt, vượt khỏi tầm kiểm soát, sau vài phút, anh mới ổn định lại tâm trạng, tiếp tục phân tích các tài liệu do cảnh sát Luân Đôn cung cấp.

Trong tài liệu ghi rõ, đây là một sự cố nổ ống dẫn gas ngoài ý muốn, một tháng trước khi sự cố phát sinh vài hộ dân gần đó từng khiếu nại đường ống dẫn gas trong nhà họ có hiện tượng rò rỉ, công ty gas còn cử nhân viên chuyên nghiệp đến tận nơi kiểm tra sửa chữa, nhưng không phát hiện khác thường gì lớn.

Căn hộ của hai mẹ con Diệp gia nằm trong một thị trấn bình thường tại Luân Đôn, dân địa phương hơn phân nửa là Hoa Kiều, an ninh luôn không tệ, tỷ lệ phát sinh các vụ án nghiêm trọng rất thấp, cảnh sát Luân Đôn trước sau điều tra gần một tháng, không có bất kỳ manh mối nào, vì vậy phán định là sự cố ngoài ý muốn, thông báo cho gia đình nạn nhân nhận thi thể, tiến hành công việc hậu sự, sau đó kết án.

Bản án ghi là hai người bị thiệt mạng và một người bị thương... Khoan đã, còn có một người bị thương? Trong lúc lật xem hồ sơ, Tiêu Lỗi vô tình phát hiện ra điều này, vội vàng xem cẩn thận một chút. Thì ra là hôm xảy ra vụ tai nạn, một người bạn của Diệp Hình Nhiên từ quần đảo Canary ở Đại Tây Dương bay qua thăm bà, có ghi rõ trong tài liệu nhập cảnh, người ấy tên gọi là Cynthia, sau 3 ngày nhập cảnh, gặp phải sự cố nên bị thương, nhưng vì được chữa trị kịp thời, không bị đe dọa đến tính mạng, được gia đình cô ở Anh đón về Liverpool.

Cynthia là ai? Tiêu Lỗi không có bất kỳ ấn tượng, cảnh sát Luân Đôn có cung cấp hình ảnh và hộ chiếu của cô, là cô gái người Trung Quốc, hơn 20 tuổi, rất xinh đẹp. Tiêu Lỗi chậm rãi suy nghĩ, mơ hồ nhớ lại, Mộ Tinh đã từng nói, mẹ của cô có một người bạn tốt, cháu gái của người đó rất thích đi du lịch, mỗi khi đến một nơi sẽ gửi bưu thiếp cho cô, từ nhỏ Mộ Tinh đã có thói quen sưu tầm bưu thiếp phong cảnh các nơi.

Cynthia Lâm? Tên trên hộ chiếu càng làm Tiêu Lỗi kinh ngạc hơn. Lâm Yến Vũ cũng mang họ Lâm, đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay còn có nội tình khác?

Tuy nhiên, khi xem qua tất cả tài liệu về Cynthia, dường như Lâm Lệ Sinh và Lâm Yến Vũ không có bất kỳ quan hệ cha con nào. Gia đình của Cynthia đều ở Liverpool, bao gồm cha mẹ, em trai và một người chú, thời gian xảy ra tai nạn, chính là người chú này đại diện gia đình đón cô về Liverpool.

Điếu thuốc trong tay đã cháy hết, Tiêu Lỗi lại châm thêm một điếu, vào máy vi tính lần nữa, đăng nhập vào trang web của Học Viện Nghệ Thuật New York, tìm kiếm thông tin của Lâm Yến Vũ ở trường.

Kỳ lạ thay, trên trang web của trường, Lâm Yến Vũ mặc dù có một không gian, nhưng không có đăng tải bất kỳ tấm ảnh nào, không lưu lại bất kỳ văn bản nào, thời gian đăng nhập cuối cùng của cô đã là 3 năm trước.

Rất có thể, trong lần đăng nhập cuối cùng đó, Lâm Yến Vũ đã xóa bỏ tất cả nội dung bên trong không gian này? Tiêu Lỗi thử dựa theo tài liệu thông tin trước kia Lý Trường Nhạc cung cấp về Lâm Yến Vũ, tốn một chút thời gian, bề mặt khẩu không gian của cô, liên lạc với bạn học cùng lớp đang online, đợi hơn một giờ, mới có một bạn học trả lời.

"Hi, Cynthia, how are you? We haven't seen you so long." (Chào Cynthia, bạn khỏe không? Tụi mình đã lâu không gặp bạn.)

Phản hồi của bạn học này làm Tiêu Lỗi vui mừng không ngớt, thì ra tên tiếng Anh của Lâm Yến Vũ chính là Cynthia, thay vì là Jessica như đã ghi trong tài liệu.

Tiêu Lỗi dùng cách nói của Lâm Yến Vũ trò chuyện cùng với người bạn học kia, từ người đó có thể thấy được, sau khi tốt nghiệp Lâm Yến Vũ thì không

tiếp xúc qua lại với bạn học, một mình cô đi nước ngoài để du lịch.

Tiêu Lỗi hơi suy nghĩ một chút, nói dối là do máy tính của Lâm Yến Vũ bị nhiễm virus, toàn bộ hình ảnh bị mất hết, hỏi đối phương có thể gửi lại hình tốt nghiệp cho anh không. Đối phương đáp ứng, năm phút sau, gửi một tập tin cho anh.

Tiêu Lỗi mở hình ra xem, trên hình có mười mấy người, trong một nhóm người nước ngoài thì nhận ra một người Trung Quốc cũng không phải là quá khó, Tiêu Lỗi rất nhanh chóng tìm ra Cynthia, tuổi tác và hình dáng của cô ấy và Mộ Tinh có điểm tương tự, mái tóc dài, dáng người thon thả, thanh xuân động lòng người, nhưng người quen vừa nhìn cũng biết rằng cô ấy không phải là Lâm Yến Vũ mà anh đã gặp.

Nếu Cynthia mới thật sự là Lâm Yến Vũ, như vậy Lâm Yến Vũ hiện tại là ai? Cô có thể là Mộ Tinh hay không, trong hiện trường vụ tai nạn năm đó, người may mắn sống sót không phải là Lâm Yến Vũ, mà là Mộ Tinh? Do một nguyên nhân nào đó, Mộ Tinh đã mượn thân phận của Lâm Yến Vũ. Tiêu Lỗi có cảm giác rằng suy đoán này của mình có khả năng xảy ra là rất lớn.

Tại sao muốn thay đổi thân phận của mình? Đối với một cô gái bị thương đang điều trị liệu tại bệnh viện mà nói, điều này dường như là một nhiệm vụ không thể, trừ phi có ai đó giúp cô hoàn thành. Mà mục đích của người này là gì? Trong lúc nhất thời, Tiêu Lỗi chưa tìm ra đầu mối cho bí ẩn này.

Trừ phi vụ nổ năm đó không chỉ đơn giản là một sự cố ngoài ý muốn! Điều này có thể giải thích hợp lý nhất lý do tại sao Mộ Tinh phải thay đổi thân phận. Do ý thức được sự nguy hiểm vẫn còn tồn tại, cho nên người đã đưa cô đi đã thay cô nguy tạo thân phận, hơn nữa còn tạo hiện trường giả, che mắt cảnh sát.

Có thể có tài lực và chỉ số IQ cao như vậy, ắt hẳn không phải là một người bình thường, Tiêu Lỗi xem lại tài liệu, Lâm Lệ Sinh, cha của Lâm Yến Vũ, trước khi ra nước ngoài để làm kinh doanh vào cuối thập niên 80, trước đó, tài liệu về Lâm Lệ Sinh có 10 năm bị bỏ trống.

Tại sao lại bỏ trống? Một người làm sao có thể trải qua thời gian 10 năm không rõ tung tích? Tiêu Lỗi trăm mối nghi không cách nào hóa giải được. Ngay cả tài liệu FBI cung cấp cũng không ghi lại chi tiết tường tận thông tin về ông ta, chỉ có thể giải thích thời điểm ông ta ở Trung Quốc có thân phận rất đặc thù. Hơn nữa, từ việc ông ta có qua lại với mẹ con Diệp gia thì có thể thấy được, ông ta cũng sinh ra trong một gia đình cán bộ cao cấp, ít nhất là nằm trong phạm vi những người có quen biết với Diệp gia.

Tiêu Lỗi cẩn thận hồi tưởng, vào thập niên 80 của thế kỷ trước, trăm vạn quân giải phóng trải qua lần giải trừ quân bị thứ nhất, đó cũng là lần giải trừ quân bị lớn nhất từ sau khi xây dựng đất nước, vì thế rất nhiều người rời khỏi quân đội, được phân phối xuống các đơn vị cơ sở, cũng có người chuyển qua làm kinh doanh. Khi đó Tiêu Lỗi mới được sinh ra không lâu, biết chuyện cũng là nghe bậc cha chú thường xuyên đề cập tới.

Trong thời kỳ đó, các doanh nghiệp lớn muốn mở rộng kinh doanh ra nước ngoài, ít nhiều gì cũng phải có chút bối cảnh màu đỏ, liên tưởng như vậy, Tiêu Lỗi đột nhiên thông suốt mọi chuyện, chắc chắn Lâm Lệ Sinh đã từng công tác trong quân đội, hơn nữa cấp bậc không thấp, thông tin của ông được quân đội giữ bí mật, cho nên giai đoạn trải qua phục vụ trong quân đội đã được giấu kín.

Thời điểm trăm vạn quân giải trừ quân bị, Lâm Lệ Sinh chuyển nghề đến một nơi khác, hơn nữa còn thay đổi tên họ bắt đầu việc kinh doanh, sau đó qua Mỹ. Có khi nào ông ta chính là chủ của Cynthia? Thời điểm hai mẹ con họ xảy ra tai nạn, cháu gái của ông ta là Lâm Yến Vũ đúng lúc cũng đến Luân Đôn vào kỳ nghỉ, bất hạnh qua đời. Chắc chắn khi đó Lâm Lệ Sinh cũng ở đang Anh, cho nên sau khi ông ta nhận được tin tức mới có thể là người đầu tiên đến Luân Đôn.

Lấy bối cảnh cùng tài lực của ông ta, cùng với mức độ quen biết với Diệp Hình Nhiên, phán đoán của ông đối với chuyện này chắc chắn thấu đáo hơn so với cảnh sát, từ một mục đích nào đó, ông không nói ra chân tướng, mà hoán đổi thân phận của Mộ Tinh và người cháu gái đã chết của mình là Lâm Yến Vũ, và đưa cô tới Mỹ, nhận làm con gái của mình, hơn nữa thay cô nguy tạo thân phận không chút sơ hở.

Trong tài liệu không có bất kỳ thông tin nào có liên quan đến mẹ của Lâm Yến Vũ, Tiêu Lỗi mạnh dạn phán đoán, Lâm Lệ Sinh căn bản chưa từng kết hôn.

Ông ta và Diệp Hình Nhiên phải quen rất thân, mới có thể coi con gái của bà như con gái ruột của mình, muốn bảo vệ Diệp Mộ Tinh. Có thể trong tai nạn lần đó, Mộ Tinh bị kích thích quá mạnh, vì vậy cô không muốn đối mặt với quá khứ của mình, tình nguyện đi theo cha nuôi sang Mỹ, bắt đầu cuộc sống mới, sau đó gặp gỡ Tần Tuyền, mới theo anh ta trở về nước.

Nghĩ tới đây, Tiêu Lỗi ho khan vài tiếng, lúc này mới phát hiện trong phòng làm việc tràn ngập khói thuốc, trong lúc vô thức, anh đã hút hết 1 gói thuốc lá, xem đồng hồ, đã qua 12 giờ khuya, anh đã ngồi đây suốt năm tiếng.

Anh là quá khứ mà em không muốn nhớ đến? Trong lòng Tiêu Lỗi đau đớn, dập tắt điều thuốc. Đã nhiều ngày Lâm Yến Vũ không để ý tới anh, gọi điện thoại, gửi email cô cũng không hồi âm, cô cũng không đến phòng trưng bày, hiện tại anh thực sự không muốn bản thân giống như một tên vô lại, biết rõ cô không muốn gặp anh, còn ngồi chờ trước cửa nhà cô.

Tiêu Lỗi tựa vào bàn làm việc, tay xoa ngực, nỗi thống khổ từ đáy lòng dần dần lan rộng ra ngoài khiến anh không thể suy nghĩ được gì. Anh cần chút thời gian để tiêu hóa tốt hết thảy mọi chuyện.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nam chính thật đáng thương, muốn nói lời yêu mà còn phải đi điều tra, còn phải có tố chất tâm lý vững vàng. Vì một chương này mới đi thu thập các bình luận không có hiệu lực khi thấy thập đại kỳ án Hongkong và bài viết về vụ án một người đàn ông phanh thây.

PS: chúc mọi người Halloween vui vẻ, xem chương này lúc nửa đêm tương đối có cảm giác.

## Chương 13

Vào buổi tối ngày hôm sau, khi Tiêu Lỗi chuẩn bị nghiên cứu tiếp những hình ảnh và tài liệu kia thì mẹ của anh gọi điện đến, nói anh về nhà ăn cơm.

"Hôm nay là sinh nhật của con, hãy về nhà sớm một chút để ăn tối". Trong điện thoại, bà Tiêu nói với con trai, cha anh Tiêu Từ Hoa an dưỡng ở Lư Sơn đã trở về, muốn về nhà ăn cơm tối. "Tốt quá!" Tiêu Lỗi rất ít khi làm trái ý cha mẹ.

Về đến nhà, anh mới phát hiện trong nhà có thêm một người, cô Đoạn Nhạn Linh kia đã ngồi sẵn bên cạnh bà Tiêu, thân thiện giống như cô ấy đã là một thành viên trong gia đình này.

Bà Tiêu đang ngồi trên ghế xem ti vi, thấy con trai đang ngạc nhiên, mỉm cười và nói: "Đứng gần ở đó làm gì, còn không mau đi tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị ăn cơm". Tiêu Lỗi nhìn Đoạn Nhạn Linh, cau mày: "Sao cô lại tới đây?"

"Là mẹ gọi Nhạn Linh tới, sinh nhật con, người trong nhà cùng tập hợp lại". Bà Tiêu rất hài lòng với tất cả mọi mặt của Đoạn Nhạn Linh, từ lâu đã muốn nước về nhà làm con dâu. Nếu con trai đối với người ta lãnh đạm, người làm mẹ này nên thay con trai thấp một ngọn lửa.

Tiêu Lỗi không muốn vì chuyện này mà tranh chấp với mẹ, dù sao quyền quyết định là ở anh, lặng lẽ đi lên lầu thay quần áo, rất nhanh chóng thay một bộ đồ thường đi xuống.

Cô giúp việc Tiểu Tương bưng bánh sinh nhật từ phòng bếp đi ra, cùng với Đoạn Nhạn Linh cẩn thận cắm từng cây nến lên bánh, gọi Tiêu Lỗi: "Anh Lỗi, đến đây cầu nguyện rồi thổi nến". Cô gái trẻ ở tuổi đôi mươi, nói chuyện còn mang đậm giọng địa phương, nghe rất thú vị.

Cô ở thành phố Quảng Nguyên thuộc tỉnh Tứ Xuyên, mặc dù thời gian tới Nhà họ Tiêu không lâu, nhưng rất được người trong Nhà họ Tiêu yêu mến, cách xưng hô với hai cậu con trai của Nhà họ Tiêu cũng rất tùy ý. Nhà họ Tiêu có vài người giúp việc, chủ nhân ở nhà ăn cơm cũng không nhiều, vì vậy Tiểu Tương chỉ làm chút việc nhà đơn giản, rất nhàn hạ.

Tiêu Lỗi đối với mấy chuyện này luôn không có hứng thú, mọi người hăng hái, nên anh cũng không muốn làm họ mất hứng, hướng về phía cây nến thổi tắt. "Anh đã cầu nguyện điều gì?" Đoạn Nhạn Linh hứng thú hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi cười cợt, cố ý chọc giận cô: "Sinh nhật năm sau sẽ không nhìn thấy cô".

Cắt! Đoạn Nhạn Linh mất hứng, chu môi. Tiêu Miểu thấy thế, an ủi cô: "Anh trai cố ý chọc giận chị. Anh luôn luôn khẩu thị tâm phi (Tương tự câu: Nói một đằng nghĩ một nẻo của VN mình). Sang năm nếu chị quên sinh nhật của anh trai, chắc chắn anh sẽ không thấy vui".

Đoạn Nhạn Linh nghe xong lời này, nhìn chằm chằm vào Tiêu Lỗi, thấy anh ta ngồi ở đó ăn bánh kem, Tiểu Tương đứng ở bên cạnh thay anh cắt bánh kem thành từng miếng nhỏ, để anh ăn dễ dàng, nghĩ thầm, anh đối với cô giúp việc còn tốt hơn so với mình, không khỏi có chút thất vọng. May mắn là bà Tiêu và Tiểu Miểu đối với cô rất tốt, trong lòng cô mới thấy thoải mái.

Trong sân có tiếng động cơ xe, người giúp việc Tiểu Triệu chạy ra cửa nhìn, sau đó thông báo với mọi người, ông chủ đã trở về. Bà Tiêu nghe chồng đã trở về, vui mừng trong lòng, không tự chủ được đứng dậy đi ra cửa nghênh đón, mọi người cũng đi theo phía sau bà.

"Mọi người đều đứng ở đây làm gì?" Tiêu Từ Hoa thấy vợ và hai con trai, cùng với Tiểu Tương và Đoạn Nhạn Linh đang đứng ở cửa, tò mò hỏi.

"Hoan nghênh Tiêu Từ Lệnh về nhà chỉ đạo công việc, để tỏ lòng tôn kính, chúng tôi xếp hàng để chào đón, con cái bước lên ôm hôn. Cha, con quá yêu người". Tiêu Miểu tùy tiện cười, hay nói đùa với Tiêu Từ Hoa, nhào tới ôm cha hẳn.

Tiêu từ này tình cảm luôn hướng ngoại, lúc nào cũng hồn nhiên vui vẻ, người trong nhà đều nuông chiều hẳn, nên càng ngày càng không có quy củ. Tiêu Từ Hoa đau đầu nhất là đứa con này, vừa nhìn thấy hẳn liền cau mày, nghe hẳn ba hoa, càng thêm trừng mắt: "Lại nói hươu nói vượn". Nhưng Tiêu Miểu đâu có quan tâm, hẳn biết cha của hẳn là một con hổ giấy, mặc dù chức vị bên ngoài cao làm người khác kính sợ, nhưng ở trong nhà, rất yêu thương hai anh em họ.

Cả nhà bắt đầu dùng cơm tối, uống qua 3 tuần rượu, dùng qua 5 món ăn, Tiểu Tương bưng lên cho mỗi người một bát mỳ sợi. Đoạn Nhạn Linh nhìn trong bát mì có mấy lát thịt bò non, trứng muối Hương Hương, hành lá cắt nhỏ, cải bẹ, rất nhiều loại rau xanh, nhìn sắc – hương – vị đều đủ, khen ngợi: "Thật giống với mỳ bán trong tiệm a, không biết mùi vị thế nào".

"Chị ném thử xem, Tiểu Tương làm mỳ sợi ngon nhất nhà, nếu đã đến nhà dùng cơm, không ăn mỳ sợi thì như là chưa đến". Tiêu Miểu giải thích với Đoạn Nhạn Linh, nhìn qua bát mì của anh mình, phàn nàn: "Thật là thiên vị, tại sao anh trai có hai cái trứng muối, còn tôi chỉ có một". Lúc nói chuyện, nháy mắt với Tiểu Tương.

"Vì hôm nay là sinh nhật của anh Lỗi". Tiểu Tương cười ha hả, vẻ mặt thật thà. Chờ tất cả mọi người trong nhà và Đoạn Nhạn Linh bắt đầu ăn mỳ, cô



mới cho làm cho mình một bát, ngồi ăn bên cạnh, vừa ăn vừa lưu ý, ai không đủ ăn, chuẩn bị tiếp thêm mỳ sợi.

Sau bữa ăn, Tiêu Lỗi không ở lại phòng khách nói chuyện cùng cha mẹ, một mình đi lên lầu. Bà Tiêu biết tính tình con trai bướng bỉnh, nên cũng không miễn cưỡng anh, nháy mắt với Đoạn Nhạn Linh, ra hiệu cô đi theo sau.

Đoạn Nhạn Linh đi theo lên tầng hai, thấy sau khi Tiêu Lỗi vào phòng liền đóng cửa lại, do dự không biết nên theo vào hay không. Tiêu Miêu đứng ở cầu thang vẫy tay với cô, hạ thấp giọng gọi cô: "Chị Nhạn Linh--"

Đoạn Nhạn Linh ngập ngừng đi tới chỗ hắn. Tiêu Miêu kéo cô đến thư phòng, đóng cửa lại, lặng lẽ nói với cô, gần đây anh trai hay đi cùng với một cô gái, cô gái đó giống y hệt người bạn gái quá cố của anh - Diệp Mộ Tinh.

"Bề ngoài gần như giống y hệt, nếu em không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản sẽ không tin trên đời lại tồn tại hai người giống nhau đến thế. Không chừng linh hồn của anh ấy lại bị đánh mất". Tiêu Miêu thần bí nói.

Trong lòng Đoạn Nhạn Linh nghi ngờ lan tỏa, suy đoán cô gái đó có phải là Lâm Yến Vũ - bạn gái của Tần Tuyển hay không. Nếu thật là cô ta, vừa đúng lúc có thể giải thích được lý do tại sao Tiêu Lỗi lại coi trọng cô ta như vậy.

"Em không muốn anh mình và cô ấy ở chung một chỗ?" Đoạn Nhạn Linh hoài nghi nhìn Tiêu Miêu, không đoán được ý định của hắn. Tiêu Miêu nói: "Cũng không hẳn, em hy vọng anh trai được hạnh phúc. Trước kia anh và chị Mộ Tinh ở chung một chỗ, rất hạnh phúc, nhưng bây giờ, chị xem anh ấy thật sự hạnh phúc sao?"

Sức quan sát của tiểu tử này đúng là không tầm thường, anh hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì hắn đều biết. Đoạn Nhạn Linh gật đầu: "Anh trai của em cũng không vui vẻ gì, thời gian gần đây, mỗi lần chị thấy anh ấy, anh ấy đều râu rĩ không vui".

"Em cũng nghĩ như vậy, nếu cô ấy không thể mang lại hạnh phúc cho anh trai, không thể làm anh ấy vui vẻ, vẫn nên cách xa ra thì tốt hơn". Tiêu Miêu nói xong lời này, rồi khỏi thư phòng.

Đoạn Nhạn Linh suy nghĩ một lát, quyết định khi có cơ hội sẽ đi tìm Lâm Yến Vũ nói chuyện, bất kể là vì tốt cho cô ta hay cho Tiêu Lỗi, nếu họ cứ tiếp tục mối quan hệ này thì tình hình sẽ càng xấu đi, nhất định có người sẽ bị tổn thương.

Tiêu Lỗi ở trong phòng ngủ một lát, trong đầu đều là hình ảnh hiện trường tai nạn nổ tung ở Luân Đôn, suy nghĩ lung tung như tê dại, anh quyết định không suy nghĩ về nó thêm nữa, nhắn tin cho Lâm Yến Vũ.

"Hôm nay là sinh nhật của tôi". Anh nhìn màn hình, tin nhắn được gửi, mong đợi cô sẽ hồi âm. Một ngày đặc biệt thế này, nếu như cô vẫn không trả lời, đối với anh sẽ là đá kích rất lớn.

Khoảng 10 phút sau, cô hồi âm cho anh một câu "Sinh nhật vui vẻ", không thể giải thích được sự phấn khởi của mình, anh lại nhắn tin cho cô: "Tôi muốn có một món quà sinh nhật".

"Muốn quà gì?" Lúc này cô trả lời rất nhanh. Tiêu Lỗi kiềm chế kích động, nhìn đồng hồ đã hơn 8 giờ, gọi cô ra ngoài gặp anh đoán chừng là điều không thể nào, như vậy, nghe giọng nói của cô một chút cũng tốt, gọi tin nhắn lại cho cô: "Em gọi điện thoại nói chuyện với tôi, tôi có rất nhiều lời muốn nói với em".

"Tôi không muốn nghe". Cô từ chối. Anh kiên nhẫn, lại gửi: "Chỉ 10 phút, tôi muốn nghe giọng nói của em, nếu không tôi sẽ không ngủ được, một năm tôi chỉ có một ngày sinh nhật". Cô không trả lời, vì vậy anh trực tiếp ấn số điện thoại của cô.

"Em đã ăn cơm tối chưa?" Lời dạo đầu rất đơn giản.

"Ăn rồi". Giọng nói của cô nghe rất bình tĩnh.

"Trời càng ngày càng lạnh, em đi ra ngoài thì mặc nhiều quần áo một chút, đừng để bị cảm lạnh". Lời nói của anh đều là vụn vặt, không biết làm thế nào để thể hiện cảm xúc thực sự trong trái tim mình.

"Biết rồi, cảm ơn anh". Giọng của cô trầm ấm.

"Mỗi ngày tôi đều nhớ em, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến em". Anh rốt cuộc vẫn không kiềm chế được ý muốn bày tỏ tình yêu của mình.

"Người anh nghĩ không phải là tôi, là Diệp Mộ Tinh". Cô lạnh lùng trả lời một câu.

"Chuyện này có khác nhau u, em không phải là Mộ Tinh". Đầu óc Tiêu Lỗi chuyển rất nhanh, thử dò xét cô.

"Tôi nghĩ anh bị điên rồi, tôi là tôi, thế nào tôi lại là Diệp Mộ Tinh. Tiêu Lỗi, anh cứ tiếp tục như vậy nữa, thật sự sẽ bị phát điên mất, một người khi bị thương cũng nên có giới hạn, anh hãy vì tương lai của mình mà suy nghĩ một chút đi, vì cha mẹ của anh mà suy nghĩ lại, đừng như vậy nữa". Lâm Yến Vũ khuyên anh.

"Tôi biết tôi đang làm gì, được rồi, nếu như em không thích chủ đề này, chúng ta nói chuyện khác. Vừa rồi tôi mới ăn mỳ sợi, cô giúp việc Tiểu Tương nhà tôi là một cao thủ làm mì sợi, ngon cực kỳ". Tiêu Lỗi kịp thời thay đổi chủ đề.



Lâm Yến Vũ ừ một tiếng, khôi phục lại giọng điệu: "Lúc tôi ở Mỹ, sinh nhật hàng năm của tôi, cha cũng sẽ tự mình xuống bếp nấu mỳ sợi cho tôi ăn, ông không khéo tay, đều là mua sẵn, nhưng ăn rất ngon".

Đúng lúc này, có người gõ cửa. Tiêu Lỗi nghe thấy giọng nói của Tiểu Tương, nhỏ giọng nói với Lâm Yến Vũ, để cho cô chờ một lát, gọi Tiểu Tương vào.

Tiểu Tương bung vào một đĩa trái cây nhỏ, đặt lên tủ đầu giường của Tiêu Lỗi, xấu hổ cười: "Anh Lỗi, em chúc anh có một ngày sinh nhật thật nhiều ý nghĩa và hạnh phúc". Tiêu Lỗi thấy cô đỏ mặt, khẽ mỉm cười: "Cảm ơn em".

"Đừng ngại, là việc em phải làm. Ngày lễ ngày tết, anh luôn lì xì hồng bao lớn cho em, em vẫn luôn muốn nói cảm ơn với anh". Tiểu Tương cúi đầu nhìn xuống mũi chân của mình, có vẻ hơi ngượng ngùng.

Tiêu Lỗi chú ý tới nét mặt của cô, đoán được cô có lời muốn nói, chủ động hỏi: "Em có chuyện gì muốn nói, cứ nói thẳng ra không sao đâu". "Là như vậy... Em, em cái đó..." Tiểu Tương ấp a ập úng. Tiêu Lỗi suy nghĩ một chút, thay cô nói: "Người bạn trai kia của em năm nay sẽ xuất ngũ, em muốn ta thay anh ấy an bài tốt công việc phải không?"

Tiểu Tương ngược nhìn anh, không nghĩ tới anh lập tức có thể đoán trúng ý định của mình, mặt càng đỏ hơn, vội vàng gật đầu. Tiêu Lỗi ừ một tiếng: "Như vậy anh ta muốn tiếp tục ở lại Thành Đô, hay là đến Bắc Kinh để công tác?"

"Đến Bắc Kinh, ước mơ của anh ấy là được đến Bắc Kinh công tác, anh ấy biết em đang làm việc ở nhà thủ trưởng, luôn luôn lo lắng sợ em làm không tốt". Nói đến người yêu của mình, Tiểu Tương ngượng ngùng cười.

Tiêu Lỗi gật đầu: "Được, chuyện như vậy anh sẽ nghĩ thay em, em đi gọi điện thoại cho anh ta, đến lúc đó đem hồ sơ tới Bắc Kinh, anh sẽ tìm một công việc béo bở cho, hai người có thể tiết kiệm đủ tiền để kết hôn".

"Cảm ơn anh Lỗi, cảm ơn, em thay mặt cho toàn thể gia đình em cảm ơn anh". Tiểu Tương liên tục cúi đầu một lần lại một lần. Tiêu Lỗi phát tay: "Đừng khách kháo như vậy làm gì, ông nội anh khi còn sống cũng đã nói, không thể bạc đãi gia đình em, thời điểm Cách Mạng Văn Hóa, nếu không phải là chính ông cũng bị ảnh hưởng trực tiếp, sẽ không để cho ông của em chịu khổ lúc hồi hương. Mỗi lần nhắc tới chuyện này, trong lòng ông nội anh rất khổ sở".

Tiểu Tương nhớ tới cha mẹ đang ở xa, trong lòng cũng buồn bã, ngay sau đó lấy lại tinh thần: "Mọi người trong Nhà họ Tiêu đối với em rất tốt, cả đời em sẽ không quên". Tiêu Lỗi mỉm cười: "Anh cho em mấy cuốn sách ôn tập, chuẩn bị thi vào trường cao đẳng, em có xem không?" "Có xem qua, khi không làm gì em lấy ra ôn tập, cuối tuần còn đi học bổ túc". Tiểu Tương vội nói.

"Em cũng tốt nghiệp trung học loại tốt, không thể cả đời làm giúp việc. Bất kể thi đậu hay không đậu, xem nhiều sách cũng không phải xấu. Được rồi, chuyện này anh sẽ nghĩ thay em, anh còn có điện thoại, lần tới có thời gian sẽ nói với em". Tiêu Lỗi sợ Lâm Yến Vũ chờ lâu sốt ruột, ý bảo Tiểu Tương anh còn có việc.

Tiểu Tương biết điều lui ra ngoài, thay anh đóng cửa lại. Tiêu Lỗi cầm điện thoại lên, thấy Lâm Yến Vũ không có gác máy, tò mò hỏi: "Tôi nghĩ là em đã cúp máy rồi, đang định gọi lại cho em". "Cô bé anh vừa nói chuyện là ai? Là người giúp việc nhà anh?" Lâm Yến Vũ hỏi.

"Đúng vậy, cùng tuổi với em trai tôi, nhà khó khăn quá, không có tiền lên đại học, nên ra ngoài làm giúp việc".

"Anh còn rất đồng cảm".

"Tôi luôn luôn có lương tâm, thời điểm Cách Mạng Văn Hóa ông nội tôi cũng bị tác động, lúc ấy ông của Tiểu Tương là vệ sĩ của ông nội, khi ông ấy bị quân phản loạn tra tấn dã man thế nào, ông ấy cũng không khai ra một câu về ông nội, cuối cùng bị bỏ đói đến chết ở quê hương".

"Vì vậy người nhà anh nhận cô ấy làm giúp việc".

"Nói là giúp việc, nhưng không có người nào sai bảo cô ấy, nhà tôi có vài người giúp việc, không cần cô ấy phải làm việc, bắt quá chi theo giúp mẹ tôi giải sầu. Nhà đầu kia rất có trách nhiệm, ba mẹ tôi cũng rất thích cô ấy".

Hai người nói chuyện phiếm một lát, bắt gặp 1 - 2 tiếng đã trôi qua.

"Tôi mai cũng giờ này, chúng ta lại nói chuyện điện thoại được không?" Tiêu Lỗi thử hỏi. Lâm Yến Vũ nói: "Chỉ cần anh không nói với tôi điều gì kỳ quái, tôi sẽ coi anh là bạn. Những lời của anh, tôi không thể tiếp nhận nổi, cho nên tôi không muốn nghe".

Tiêu Lỗi cúp điện thoại, cảm thấy hài lòng, có thể bình yên chìm vào giấc ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay là sinh nhật ngẫu nhiên, lộn lộn, lộn qua lộn lại. . .

Cảm tạ mọi người đối với bài này vẫn ủng hộ, cúi đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14

Cùng Lâm Yến Vũ ngã bài, để cho cô thừa nhận thân phận của mình, rõ ràng còn chưa đến lúc, có một số chuyện vẫn nên trực tiếp gặp mặt để nói mới có thể thấy được cảm xúc của đối phương, Tiêu Lỗi yên lặng suy nghĩ, cố gắng nhớ lại từng chi tiết trước kia nói chuyện với Lâm Yến Vũ, càng nhận ra rằng cô không phải được sinh ra và lớn lên tại Mỹ, hành vi và nhận thức của cô, hoàn toàn được ảnh hưởng của Trung Quốc.

Hơn nữa, việc quan trọng nhất là, cô tình nguyện lắng nghe bất cứ chuyện vụn vặt nào mà anh nói, không phải là hư tình giả ý (nghĩa là giả dối, không có ý tốt, tương đương với câu Khẩu Phật tâm xà), cũng không phải thiếu nhân, là cô thật lòng thích nghe, anh có thể cảm giác được. Ý ở trong lời, lắng nghe cách thức nói chuyện của đối phương, tốc độ ngữ điệu, đều là phương pháp trực tiếp nhất nắm bắt được suy nghĩ logic của nhau.

Có thể nói, Lâm Yến Vũ che giấu cảm xúc của bản thân rất tốt, nhưng dù sao cô cũng không có trải qua bất kỳ huấn luyện nào, nên vô tình sẽ tiết lộ ra cảm xúc chân thật. Cuộc chiến này ngay từ lúc mới bắt đầu thì thế lực đã không ngang nhau, khó trách cô sẽ từ từ rút lui.

Tiêu Lỗi suy nghĩ xong thì mỉm cười, người khác đều yêu bằng cảm tính, chỉ có anh cực khổ như vậy, phải phân tích tới phân tích lui, cân nhắc mỗi một suy nghĩ, đánh giá tâm lý của đối phương, thật sự rất mệt mỏi. Nhưng vì sao, có lúc anh lại cảm thấy thích thú trong đó? Anh nhắm mắt lại và suy nghĩ, có lẽ ở trong mắt người khác, anh thực sự là một người điên.

Tựa như một dạng thích ứng, yêu điên điên cuồng cuồng. Trải qua hai ngày lo lắng, bây giờ tâm trạng của anh đã tốt hơn nhiều. Thì ra chỉ cần nói chuyện với Lâm Yến Vũ, sẽ có hiệu quả trị liệu lớn như vậy, sau này nếu có vấn đề về tâm lý, nhất định phải tìm cô.

Chẳng lẽ không tương tư, tương tư khiến con người mau già, tư vị trong đó, chỉ có yêu mới biết say mê, từ đó liền tin vào một bài thơ trong Hồng Lâu Mộng, ngay cả là tề mi cử án [án đặt ngang mày], rốt cuộc cũng ư nan bình [vẫn thấy bản khoản], không đối trước: son trung cao sĩ tình oánh tuyết [Tro tro rừng tuyết trên cao], chung bất vong: thể ngoại tiên xu tịch mịch lâm [Ngoài đời, rừng vắng khuây sao được cô]. Cái được gọi là tình yêu cũng vậy, cũng là vận, cũng là mệnh. . .

Bà Tiêu đẩy cửa bước vào, thấy con trai đang lăn lộn trên giường, ngạc nhiên nói: "Chuyện gì khiến con cao hứng như vậy?" Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, bà sẽ nghĩ đứa đang lăn lộn trên giường là con trai út nghịch ngợm của bà, mà không phải là con trai lớn chừng chạc.

Tiêu Lỗi ngồi dậy, ngượng ngùng cười: "Mẹ, sao mẹ vào đây?" Bà Tiêu chủ động ngồi lên mép giường, thảo luận việc gia đình với con trai: "Lúc Nhận Linh về, con cũng không ra tiễn người ta." "Cô ấy cũng không phải là khách của con, là khách của mẹ, mẹ tiễn là được." Tiêu Lỗi biết ý định của mẹ, nói chặn trước.

"Đưa con này, thế nào một chút tấm lòng cũng không có, con không biết tâm tư của Nhận Linh đối với con sao, hay là con có ý giả bộ hồ đồ?" Bà Tiêu rất không hài lòng với biểu hiện của con trai. Sao lại cả lơ phất phơ như vậy, không thật lòng nói chuyện yêu đương. Cô gái có điều kiện tốt như vậy, đối với trường bối cũng kính trọng, người vợ như vậy còn không mau rước về nhà."

Tiêu Lỗi lắc đầu: "Con không thích cô ấy." Bà Tiêu hừ lạnh: "Vậy rốt cuộc con muốn tìm dạng người nào? Nhận Linh có điểm gì không hợp ý con? Hiểu chuyện, biết rõ đạo lý, điều kiện gia đình hay cá nhân có chỗ nào không xứng với con."

"Cô ấy không xinh đẹp." Tiêu Lỗi thuận miệng tìm đại một lý do. Quả nhiên, bị mẹ anh mắng: "Nói bậy, Nhận Linh không xinh đẹp thì người nào xinh đẹp, nói xem, khuôn mặt xinh đẹp có ích lợi gì. Thật ra thì..."

Bà Tiêu chuyển đề tài: "Cũng không phải bảo con nhanh chóng đính ước cùng con bé ấy, quan sát kỹ trước, nói không chừng sẽ thích hợp thì sao, chỗ nào con cũng không chịu, vậy hãy tự tìm chỗ thích hợp đi." Tuy nói là con cái lớn lên không nương nhờ mẹ, nhưng là con thì rốt cuộc vẫn là con, đứa con chính là tài sản riêng của người mẹ. Nhất là đại sự cả đời, không phải là anh nghĩ thế nào thì có thể tùy anh thế đó.

"Con muốn một người như Mộ Tình vậy." Tiêu Lỗi cố ý nhắc tới chuyện này, thử dò xét thái độ của mẹ. Trong tương lai nếu anh dẫn Lâm Yến Vũ về nhà, người trong gia đình có thể chấp nhận cô hay không?

Bà Tiêu nghe nói như thế, lỗ mũi cay cay, khuyên nhủ: "Con trai ngốc, con bé Mộ Tình cho dù rất tốt, nhưng cũng đã không còn ở đây, đi đâu tìm một người giống y như con bé được." "Nếu con có thể tìm được người giống y chang thì sao?" Tiêu Lỗi tiếp tục hỏi.

Bà Tiêu kinh ngạc, không hiểu ý tứ trong lời nói của con. Trên thế giới sẽ có hai người giống y hệt nhau? Không thể nào! Đứa con này lại phát bệnh rồi, tâm bệnh ngốc nghếch, đã bốn năm rồi, tâm bệnh này của nó còn chưa khỏi, nhưng vậy là tốt sao? Người khác giới thiệu cho biết bao nhiêu cô gái tốt, nó nhìn ai cũng không hợp mắt.

"Con sẽ tìm ra." Tiêu Lỗi lẩm bẩm. Giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng bà Tiêu lại nghe được, nói tiếp: "Nếu con có thể đúc ra tượng đất giống y hệt con bé đó cưới về làm vợ, mẹ với cha con không có ý kiến, nhưng là, con đừng mong dùng con bé đó để đánh lừa chúng ta, trong vòng 5 năm, con nhất định phải kết hôn."

"Không chỉ có 5 năm, Tiêu Miểu cũng được tuổi rồi, cha mẹ thúc giục nó đi, không chừng thằng nhóc đó còn kết hôn trước con." Tiêu Lỗi đem em trai ra làm bia đỡ đạn. Tiêu Miểu còn khá trẻ, nhưng bạn gái cũng không ít, trước có nhìn thấy nó và một cô gái qua lại với nhau, cũng không phải là dạng chỉ chơi qua đường.

Bà Tiêu bữu môi: "Tại sao tôi lại sinh ra hai đứa con trai như thế, cả lớn lẫn nhỏ đều không thể khiến tôi bớt lo được. Mẹ rất thích con bé Nhận Linh, không thể để người khác đoạt đi mất."

Mặt khác, sau khi Lâm Yến Vũ gác điện thoại, cuộn mình trên ghế sofa, ôm thật chặt con gấu bông Tiểu Hùng trong ngực. Tiểu Hùng thoạt nhìn vừa bần vừa rách nát, cô lại xem như báu vật, đưa tay kéo khóa bên dưới quần áo của Tiểu Hùng, trong bụng lộ ra một tấm ảnh nho nhỏ, cô lấy tấm ảnh ra xem, một cậu thanh niên mặc một bộ quân trang áo sơ mi màu xanh nhạt, đứng thẳng, tư thế có chút cứng nhắc, nhưng nụ cười trên khuôn mặt lại vô cùng ấm áp.

Đây là tấm ảnh duy nhất còn sót lại của anh, bởi vì giấu ở trong bụng Tiểu Hùng mới có thể còn nguyên vẹn, ngón tay vuốt ve khuôn mặt anh, cô nhìn vào tấm ảnh rồi mỉm cười, nhét ảnh lại chỗ cũ, lấy từng cây nến trên bàn trà thấp sáng bánh sinh nhật, dưới ánh nến, cô lặng lẽ nhìn sáp nến cứ từng giọt chảy xuống, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của thời gian.

Khi Lâm Lệ Sinh gọi điện thoại tới, Lâm Yến Vũ lau khô mắt đang nhòa lệ, nghe điện thoại. Lâm Lệ Sinh nghe giọng nói của con gái có chút bất thường, ân cần hỏi: "Bị cảm à? Tại sao giọng của con với lúc bình thường lại không giống nhau?" Lâm Yến Vũ vội nói: "Có chút ho khan, cha không cần lo lắng."

Lúc này Lâm Lệ Sinh mới nói với cô, ông đã giúp cô tìm được địa chỉ trụ lý của ông, gửi đến hộp thư của cô. Lâm Yến Vũ mừng rỡ ngạc nhiên: "Quá nhanh, cha, cảm ơn cha." "Chuyện nhỏ mà thôi, ở Bắc Kinh con hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt, có cần gì thì gọi điện cho ta." Lâm Lệ Sinh luôn không yên tâm khi con gái ở bên ngoài một mình. "Con rất ổn, cha không cần lo lắng cho con."

Đoạn Nhận Linh đã tự hành động, vài ngày sau đã đến Black Swan Gallery. Lâm Yến Vũ không biết Đoạn Nhận Linh, nghe Tuyết Nhi thông báo rằng có một nữ sĩ quan tìm cô, vô cùng ngạc nhiên, cho đến khi Đoạn Nhận Linh bước vào phòng làm việc của cô, tự giới thiệu mình là một người bạn của Tiêu Lỗi, cô mới hiểu được một chút.

Chắc chắn cô gái này đến đây vì Tiêu Lỗi.

Hai cô gái ngằm đánh giá nhau, từ lúc bắt đầu bước vào cửa, quan sát lẫn nhau, cả hai phát hiện đối phương đều là người xinh đẹp. Lâm Yến Vũ lịch sự mời Đoạn Nhận Linh ngồi xuống, tự mình đi pha cà phê, kiên nhẫn lắng nghe cô ấy giải thích nguyên nhân đến đây.

"Cô Lâm, không biết Tiêu Lỗi đã nói với cô chưa, bạn gái trước đây của anh ấy có bộ dáng rất giống với cô không." Đoạn Nhận Linh vào thẳng vấn đề, trong lòng lại đang suy nghĩ, quả nhiên Lâm Yến Vũ là một người xinh đẹp vừa thấy đã yêu, nhỏ nhắn yếu ớt, phụ nữ khi nhìn thấy cũng sẽ sinh ra một loại ý muốn bảo hộ, huống chi là những người đàn ông có tình trạng lên não kia.

Vậy mà, khi Lâm Yến Vũ nghe được những lời này cũng không kinh ngạc như dự tính của Đoạn Nhận Linh, cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Tiêu Lỗi đã nói với tôi, trước kia anh ta có tình cảm rất sâu đậm với một người bạn gái, tên là Diệp Mộ Tinh, bề ngoài cô ấy rất giống tôi, anh ta còn cho tôi xem hình của cô ấy nữa."

Đoạn Nhận Linh kiềm chế kinh ngạc, biết thời biết thế: "Vậy cô có từng nghĩ tới, điều đó có nghĩa là gì không?" Ý tứ trong lời nói của cô ta sinh động như thật, trong lòng Lâm Yến Vũ hiểu rõ, không có biểu hiện gì, trả lời một câu hỏi hột: "Tôi với anh ta chỉ là bạn bè."

Bề ngoài điềm tĩnh, nhưng ánh mắt lại quan sát Đoạn Nhận Linh từ trên xuống dưới lần nữa, ngón tay thon dài trắng nõn, có thể thấy bình thường rất được chăm sóc đúng cách, dưới chân mang một đôi giày da màu đen kiểu dáng rất phổ biến, nhưng Lâm Yến Vũ biết đôi giày này thuộc nhãn hiệu Church's nổi tiếng nhất ở Anh, giày da thủ công tinh xảo sẽ không thấp hơn một vạn, nghe nói Đức Giáo Hoàng và cựu Thủ Tướng Tony Blair ở Anh lúc trước cũng rất thích mang nhãn hiệu giày này.

Đoạn Nhận Linh không hài lòng với câu trả lời của cô, nóng nảy la lên: "Nhưng hiện tại anh ấy xem cô là thể thân, chẳng lẽ cô không phát hiện ra, anh ấy tiếp cận cô, ở bên cạnh cô, cũng là bởi vì cô giống với Diệp Mộ Tinh, người anh ấy yêu chỉ có Diệp Mộ Tinh, chứ không phải là cô."

"Điều này thì có liên quan gì đến tôi, cũng không phải là tôi chủ động quyến rũ anh ta." Lâm Yến Vũ có thể lờ mờ đoán được mối quan hệ giữa Đoạn Nhận Linh và Tiêu Lỗi, cũng đoán ra được nguyên nhân cô ta đến đây.

Nếu như không phải có tình cảm với Tiêu Lỗi, thân là sĩ quan Đoạn Nhận Linh tuyệt đối sẽ không mạo muội tìm tới cửa như vậy, tuy nhiên, trực giác cũng nói với Lâm Yến Vũ, cô gái này biết rõ trong trái tim của Tiêu Lỗi chỉ có Diệp Mộ Tinh, vậy mà trong lời nói còn bộc lộ sự quan tâm và tình cảm như vậy, xem ra là thật sự rất thích anh ta.

Đoạn Nhận Linh nhận thấy trong lời nói của Lâm Yến Vũ ẩn chứa sự không vừa lòng, giọng điệu chậm lại: "Cô Lâm, biểu đạt của tôi có thể không đủ chính xác, để cho cô hiểu lầm, tôi không phải là có ý đó, thực ra thì điều tôi muốn nói ở đây là, nếu như cô đã biết quá khứ của anh ấy, nên hiểu cho tâm trạng của anh, không cần cho anh một hi vọng ảo, đối với anh ấy như vậy là rất tàn nhẫn."

Lâm Yến Vũ cắn môi dưới, trả lời sâu xa: "Tôi chưa bao giờ chủ động tìm anh ta, tôi không muốn anh ta tự mua dây buộc mình, càng không muốn làm tổn thương anh ta." Đối với anh nhìn tâm như vậy, làm cho trái tim cô rất đau, nhưng không có cách nào, cô cũng biết, họ không có tương lai.

Đoạn Nhận Linh thấy mi tâm cô ấy nhíu lại, vẻ mặt phiền muộn ảm đạm, không giống như là đang nói dối, chợt có chút động lòng, cô ấy có phải đã yêu Tiêu Lỗi rồi không, nếu không tại sao lại có vẻ mặt như vậy, có bao nhiêu người đàn ông khi nhìn thấy vẻ mặt điềm đạm đáng yêu như vậy sẽ không bị cảm dỗ, coi như Tiêu Lỗi nhất thời xem cô ấy là thể thân, một thời gian sau không thể đảm bảo rằng sẽ không thật lòng yêu cô ấy.

"Bạn trai Tần Tuyền của cô và Tiêu Lỗi là bạn bè, mối quan hệ của hai người nếu còn tiếp tục phát triển như vậy, khó tránh khỏi cả ba đều bị tổn thương. Cô Lâm, xin đừng trách tôi nhiều chuyện, người ngoài cuộc thì sang còn trong cuộc thì u mê, tôi hi vọng cô hãy đứng trên lập trường của Tần Tuyền và

Tiêu Lỗi để suy nghĩ." Đoạn Nhận Linh chân thành nói.

Lâm Yến Vũ không nói gì, vì vậy Đoạn Nhận Linh biết mình đã đạt được mục đích, nên cũng không nói thêm nữa, đứng dậy cáo từ. Lâm Yến Vũ đưa cô ấy ra cửa, lặng lẽ quan sát động tác cô ấy xuống lầu.

Động tác của cô rất thanh cao, giờ tay nhắc chân đều lộ ra khí thế của một nữ sĩ quan quân nhân oai hùng mạnh mẽ, nhưng lại không hề cứng nhắc, ngược lại thể hiện một vẻ xinh đẹp anh tuấn.

So sánh với cô ấy, mình có vẻ quá nhu nhược, như thể gió thổi qua là có thể bị ngã, Lâm Yến Vũ quay trở lại phòng làm việc, cởi nhanh áo choàng, tự rót cho mình rót một tách sô cô la nóng nồng đậm, cầm chặt trong lòng bàn tay.

Tiêu Lỗi bị tâm bệnh là do cô, muốn hoàn toàn trị tận gốc, phải khoét trái tim ra, cô cũng không muốn một chân đạp hai thuyền, nhưng trên thực tế cô đang làm như vậy, dung túng anh tiếp cận, dung túng anh càng ngày càng không muốn xa rời cô, nhưng lại không thật lòng đáp lại anh.

Cô còn có trái tim hay không? Lâm Yến Vũ tự hỏi, thực sự sợ hãi hoang mang, thậm chí có lúc cô không biết tại sao mình lại muốn trở về nước, làm rối tung mọi thứ lên.

Suy nghĩ thật lâu, trái tim dần dần trở nên tê liệt, Lâm Yến Vũ rời khỏi phòng trung bày, một mình đi bộ trên đường phố mùa đông hiu quạnh của Bắc Kinh. Khắp nơi đều là lá rụng, giống như sinh mệnh con người, không biết sắp trôi dạt về phương nào, chỉ có thể không ngừng đuổi theo hướng gió.

Gần tới giờ tan tầm, trên đường xe cộ đông đúc, Lâm Yến Vũ thất hồn lại phách đi thật lâu, cảm thấy bản thân hoàn toàn xa lạ với thành phố sôi động này, tựa như một cô hồn dã quỷ, không biết đâu là kết thúc.

Lên xe taxi, người tài xế hỏi cô: "Cô gái, cô muốn đi đâu?" "Đến Bát Bảo Sơn." Lâm Yến Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ. "Trời sắp tối rồi, còn đến Bát Bảo Sơn?" Người tài xế hơi kinh ngạc, thấy cô không trả lời, nghĩ tới chỉ cần cô thanh toán tiền xe, bất kể muốn đi đâu cũng được. Lâm Yến Vũ nhìn thành phố lên đèn, không nói gì chỉ thờ dài.

Tiêu Lỗi đến Black Swan Galley tìm Lâm Yến Vũ, được thông báo rằng cô đã sớm rời khỏi.

"Cô ấy đi đâu vậy?" Tiêu Lỗi hỏi Tuyết Nhi. Tuyết Nhi lắc đầu: "Cô Lâm đi đã hơn bốn tiếng, cũng không nói đi chỗ nào. À, hồi chiều nay có một nữ sĩ quan tìm đến cô ấy, sau khi nữ sĩ quan đó ra về, cô Lâm cũng đi ra ngoài."

Nữ sĩ quan... Không cần phải nói, nhất định là cái cô Đoạn Nhận Linh kia, trừ cô ta ra sẽ không có người nào khác, cô ta nhất định là đã nghe được gì, mới có thể đến tìm Lâm Yến Vũ, Tiêu Lỗi tức giận không thôi, buồn bực ra về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tương tư khiến con người mau già, nên chớ có tương tư . . .

(\*) Cừ án tề mi: Câu thành ngữ này có ý là chỉ người vợ kính yêu chồng, hoặc vợ chồng cùng kính trọng và thương yêu lẫn nhau. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ cuốn "Đông Hán Quan ký - truyện Lương Hồng".

Chú thích: Nguyên văn đoạn này trích trong một bài thơ có tựa là Chung Thân Ngộ trong Hồng Lô Mộng.

Nguyên văn:

終身誤

都道是金玉良姻，

俺只念木石前盟。

空對著、山中高士晶莹雪；

終不忘、世外仙姝寂寞林。

嘆人間、美中不足今方信。

縱然是齊眉舉案，到底意難平！

Phiên âm Hán Việt:

Chung thân ngộ

Đô đạo thị kim ngọc lương nhân

Yêm chỉ niệm mộc thạch tiền minh

Không đối trước: sơn trung cao sĩ tinh oán tuyết

Chung bất vong: thể ngoại tiên xu tịch mạch lâm

Thần nhân gian, mỹ trung bất túc kim phương tín

Túng nhiên thị tề mi cử án, đáo đề ư nan bình.

Dịch thơ:

Lỡ nhau suốt đời (Nhóm dịch Vũ Bội Hoàng)

Ai rằng vàng ngọc duyên ưa,

Ta quên cây, đá, thề xưa được nào

Tơ tơ rừng tuyết trên cao

Ngoài đời, rừng vắng khuấy sao được nàng

Cuộc đời ngán nỗi tang thương

Đẹp không hoàn đẹp, lời càng đúng thay

Dù cho án đặt ngang mày

Cuối cùng vẫn thấy lòng này băn khoăn

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 15

Trên xe, Tiêu Lỗi gọi điện thoại cho Đoạn Nhạn Linh: "Cô nói gì với Lâm Yên Vũ rồi?" Đoạn Nhạn Linh bị lời chất vấn này làm cho tức giận: "Anh đang mắng ai vậy?"

"Cô nói gì với Lâm Yên Vũ rồi? Ai cho cô cái quyền đi tìm cô ấy nói chuyện lung tung?" Tiêu Lỗi thấy cô ta không phủ nhận chuyện đã đi gặp Lâm Yên Vũ, càng thêm nổi nóng. Đoạn Nhạn Linh cũng thờ ra một hồi lãnh khê: "Cô ta đã nói với anh?"

Người phụ nữ đó thật là ghê gớm, trước mặt thì vậy sau lưng lại nói khác, vừa mới nói chuyện với cô ta, nháy mắt liền đi tố cáo với Tiêu Lỗi, khó trách quyền rũ đàn ông thuần thực như vậy, đúng là một con hồ ly tinh.

Tiêu Lỗi ngăn chặn lửa giận: "Cái gì cô ấy cũng không nói với tôi, là nhân viên ở phòng tranh nói với tôi là cô đã đến tìm cô ấy. Đoạn Nhạn Linh, sau này cô có thể đừng tự chủ trương trông nom chuyện của tôi hay không?"

Đoạn Nhạn Linh nghe anh gọi cả tên lẫn họ của mình, một chút tình cảm cũng không có, không nên được đau lòng: "Em chỉ muốn tốt cho anh, mới đến tìm cô ta nói cho rõ ràng, cô ta quán lấy anh như vậy, một chân đạp hai thuyền, anh nghĩ cô ta muốn tốt cho anh sao? Nếu cô ta thực sự thích anh, tại sao lại không rời khỏi Tần Tuyền, còn không phải là đã nhìn trúng gia thế nhà Tần Tuyền."

Tiêu Lỗi im lặng không nói một lời, một lúc lâu sau mới nói: "Mọi chuyện không phải như cô nghĩ, căn bản là cô không hiểu rõ tình hình." "Em có cái gì không hiểu, không phải là vì cô ta giống hệt Diệp Mộ Tinh, anh mới đi dỗ cô ta, nhưng em muốn nói cho anh biết, đáng đáp giống thế nào đi nữa thì cô ta cũng không phải là Diệp Mộ Tinh, không phải là nữ thần trong lòng anh, chẳng qua anh đem cô ta ra làm thế thân mà thôi." Đoạn Nhạn Linh đối chọi gay gắt.

Tiêu Lỗi vừa nghe xong lời này, anh đoán chắc chắn tên tiểu tử Tiêu Miểu kia đã lăm lăm, kể sự tình hôm đó với Đoạn Nhạn Linh, tiểu tử kia ngày nào mà không cho anh gặp rắc rối thì thực sự ngày đó mặt trời mọc ở hướng Tây.

"Làm sao cô biết tôi xem cô ấy là thế thân, cô cũng không phải là tôi, làm sao biết được trong lòng tôi nghĩ thế nào. Ngay cả khi tôi có ý đó, cũng là chuyện của tôi, không liên quan tới cô." Tiêu Lỗi trách móc Đoạn Nhạn Linh đã làm việc không nên làm.

Đàn ông chính là bạc tình như vậy, nếu hắn không thích người, lòng tốt của người sẽ bị xem là lòng lang dạ thú, Đoạn Nhạn Linh buồn bực không thôi: "Tiêu Lỗi, anh thật khôn kiếp, nếu em không quan tâm anh thì anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn? Em thấy anh đã bị cô ta làm cho mê muội mất rồi, ngay cả tốt xấu cũng không biết phân biệt. Cô ta đang bốn cọt anh, anh có biết không?"

"Chuyện của tôi và cô ấy tự chúng tôi biết rõ, không có liên quan đến bất cứ ai. Cô là người ngoài cuộc, có rất nhiều chuyện cô không hiểu, hơn nữa cô biết càng ít càng tốt, tôi không hy vọng cô bị cuốn vào, từ nay về sau tôi không muốn cô tìm cô ấy lần nào nữa." Tiêu Lỗi thờ dài, khuyên Đoạn Nhận Linh đừng nhiều chuyện thêm nữa.

Đoạn Nhận Linh nghe được trong giọng nói của anh chứa sự chán nản, lòng đau như bị kim chích: "Nói như vậy là anh không có ý định buông tay? Anh nhất định phải cùng với Tần Tuyền cạnh tranh cao thấp?" "Tôi chỉ lấy lại những cái vốn thuộc về mình." Tiêu Lỗi gần từng tiếng một.

"Nhưng anh có từng nghĩ qua, thân phận của anh là gì, anh là nhân viên tình báo ưu tú nhất trong nước, quốc gia chi tiêu rất nhiều tiền để đào tạo kỹ thuật thông tin và trình độ hóa giải mật mã, Lâm Yến Vũ là công dân Mỹ, bất luận anh có yêu hay kết hôn với cô ấy, đều phải tiếp nhận thẩm tra, mà tỷ lệ quốc gia đồng ý cho anh kết hôn với người Mỹ gốc Hoa là bằng con số 0." Đoạn Nhận Linh nói một hơi, nhắc nhở Tiêu Lỗi. Cô biết, lời nói của mình anh không thể nào bỏ ngoài tai, anh có thân phận đặc thù nên nhất định anh không thể cứ thích là làm theo ý mình được.

"Những chuyện này trong lòng tôi đều biết, hơn nữa tôi tin tưởng thân thể của cô ấy sẽ chống lại hết thảy các cuộc thẩm tra." Tiêu Lỗi nói xong lời này liền cúp điện thoại.

Nếu thật sự Lâm Yến Vũ là Diệp Mộ Tinh, như vậy cô sẽ là cháu ngoại của Diệp Nhất Dân, là gia đình cách mạng cả ba thế hệ đều có xuất thân tốt, chống lại bất kỳ kỳ thẩm tra chính trị nào. Về phần cha cô là ai, lấy bối cảnh của Diệp Hình Nhiên, cũng không ra khỏi phạm vi đó. Tại sao không công khai, chỉ có một nguyên nhân, người đàn ông đó đã có gia đình, Tiêu Lỗi sớm đã phân tích những điều đó rất triệt để.

Lâm Yến Vũ rất khuya cũng chưa về nhà, gọi điện thoại cũng không nhận, không biết đã đi đâu. Tiêu Lỗi vô cùng lo lắng, lái xe khắp nơi tìm, nhưng vẫn không tìm được cô.

Chết tiệt, rốt cuộc Đoạn Nhận Linh đã nói cái gì với cô, hại cô đau lòng như vậy, bỗng nhiên không thấy tăm hơi, Tiêu Lỗi hoang mang nhưng lại không thể không chịu kiên nhẫn, chuẩn bị lái xe đến dưới nhà Lâm Yến Vũ canh chừng.

Xa xa, anh thấy cô ngồi trong một quầy hàng rộng lớn gần tiểu khu, chiếc lều màu đỏ sẫm, còn cô như thể không quan tâm đến hoàn cảnh tạp nham xung quanh, cầm cái ly giống như là đang uống rượu. Bắc Kinh vào cuối mùa thu, buổi tối nhiệt độ giảm mạnh, cô cũng không sợ lạnh.

Nếu như trong lòng cô không có anh, làm sao bởi vì vài câu nói của người ngoài liền mua say, anh gần như không khống chế được xúc động, muốn xuống xe đưa cô về nhà, chỉ sau một lúc do dự, anh lái xe chạy đi.

Nếu Lâm Yến Vũ chính là Mộ Tinh, như vậy động cơ cô trở về nước lần này khẳng định không đơn giản, cần thận suy nghĩ, Tiêu Lỗi quyết định tìm cơ hội để thăm dò cô. Còn đêm nay, cô muốn uống rượu thì cứ để cho cô uống, con người có lúc cần phải phát tiết, nếu anh đi qua an ủi ngược lại sẽ làm cô mất hứng.

Lâm Yến Vũ gọi một bàn thức ăn, một mình uống rượu, mùi khói dầu xào thức ăn bị gió làm bay tứ tán, tiếng thực khách xung quanh ồn ào, tiếng chó sủa, tiếng còi xe... phối hợp lại với nhau, khu dân cư luôn luôn náo nhiệt nhất vào thời gian này.

So với phần khích của bàn kế bên, hoàn toàn không ăn khớp với Lâm Yến Vũ, cô cũng không quan tâm, uống một ly rồi một ly. Càng muốn quên, càng không thể quên được, những lời của Đoạn Nhận Linh như một mũi khoan xoay vào trong tâm trí cô, tra tấn linh hồn cô, làm cho cô cảm thấy yếu đuối và bất lực.

Trong lòng đau khổ, lại không thể nói ra, chỉ có thể một mình uống rượu. Trong cái thế giới lạnh lẽo này, ngay cả tìm một người để bày tỏ cũng không có. Không muốn ý lại vào anh, cô không muốn để cho mình có bất kỳ sự phụ thuộc nào, chỉ có người từng trải qua mới biết, tư vị thiên đường trong nháy mắt sụp đổ thành địa ngục, so với ban đầu ở trong địa ngục còn tàn khốc hơn gấp trăm lần.

"Cô gái, chúng tôi sắp tới giờ đóng cửa rồi, cô cũng nên về nhà sớm một chút, đi về muộn, trên đường không an toàn." Chủ quán là một người đàn ông trung niên mập mạp, thấy Lâm Yến Vũ ngồi cả đêm, hầu như không động đũa, chỉ vừa uống rượu vừa khóc, chân thành khuyên cô.

Lâm Yến Vũ ngẹn ngào, thấy ông chủ đã sớm thu dọn xong bàn ghế khác, chỉ còn lại bàn của mình, cũng không nhiều lời, trả tiền xong lặng lẽ rời đi. Chủ quán nhìn chằm chằm bóng lưng của cô một lát, lắc đầu, nghĩ thầm nhất định cô đang bị thất tình.

Về đến nhà, Lâm Yến Vũ mở điện thoại ra xem, Tiêu Lỗi gọi cho cô vô số cuộc điện thoại, hộp thư đến cũng bị tin nhắn của anh chiếm hết, cô không mở tin nhắn ra xem, kiềm chế nước mắt xóa hết đi tất cả. Trái tim đột nhiên đau đớn, cô cuộn tròn trên ghế sofa thổn thức.

Không nhận được bất kỳ hồi âm nào từ Lâm Yến Vũ, Tiêu Lỗi không khỏi cảm thấy buồn bực, tính toán nên cời nút thắt này như thế nào. Rõ ràng, lời của Đoạn Nhận Linh có tác dụng với cô, anh phải nhanh chóng cho cô biết, trong lòng anh chỉ có cô, chưa bao giờ chứa đựng bất kỳ người nào khác. Bất kể người khác đánh giá cô thế nào, anh luôn luôn cảm thấy vì cô mà trả giá hết thảy đều đáng giá.

Gặp lại Lâm Yến Vũ vào một buổi chiều cuối tuần, cả nhóm hẹn nhau tụ họp tại một câu lạc bộ nông thôn, Tiêu Lỗi và Diệp Tiểu Hàng cùng dẫn một con ngựa từ chuồng ngựa, đi về phía trường đua.

"Tại sao cậu lại gọi Đoạn Nhận Linh tới?" Tiêu Lỗi không khỏi trách móc nói. Diệp Tiểu Hàng cười khúc khích: "Người khác đều có đôi có cặp, anh chỉ có một mình, cho nên tìm bạn đồng hành cho anh không tốt sao? Nhận Linh cũng không tệ, vừa đúng lúc có thể an ủi trái tim cô đơn của người đàn ông trường thành như anh."

Đoàn người cùng đi, ai cũng dẫn theo bạn gái, Diệp Tiểu Hàng sợ Tiêu Lỗi không được tự nhiên, cố ý gọi Đoạn Nhận Linh tới để đi cùng anh ta, ai kêu

anh là bạn thân của Tiêu Lỗi, bình thường quan hệ với Đoạn Nhận Linh cũng tốt.

Haiz, Tiêu Lỗi thờ dài, biết mọi người ai cũng muốn tác hợp cho hai người họ, nhưng anh không có ý gì đối với cô ấy cả, không phải là cô ấy không đủ tốt, mà là thế nào cũng không thể có tình cảm. Điều này không giống như những chuyện khác, muốn miễn cưỡng cũng miễn cưỡng không được.

Anh dùng sức đạp, leo lên ngồi trên ngựa, tầm mắt càng thêm trống trải, vô tình nhìn thấy, Tần Tuyền cũng dẫn Lâm Yên Vũ đến đây.

Con ngựa của Tần Tuyền là một con ngựa Arab (Ả Rập) thuần chủng toàn thân màu đen trông cao lớn và mạnh mẽ, dưới ánh mặt trời, màu lông rực rỡ như satin đen, hàng năm chi ra mấy trăm vạn để nuôi dưỡng, không muốn xinh đẹp cũng khó. Nhưng hiện tại, con ngựa hần yêu thích nhất, lại để cho Lâm Yên Vũ cưỡi, đủ thấy được địa vị của Lâm Yên Vũ trong lòng hần.

Tiêu Lỗi ngồi trên lưng ngựa, nhìn hai người từ xa, tầm mắt luôn luôn dừng lại trên người Lâm Yên Vũ. Nàng mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu xanh thủy thủ, thoạt nhìn xinh đẹp giòn giang, tư thế cầm dây cương vô cùng thuần thực, Tần Tuyền có vẻ không yên tâm với kỹ thuật cưỡi ngựa của cô, vẫn nhân nhả đi theo sau.

"Ôi trời, em nói này, sao tự nhiên thất thần vậy, đang đi tản bộ à, hàng năm tốn tiền chăm sóc ngựa, không chỉ nuôi cho bọn nó mập lên đâu." Diệp Tiểu Hằng cưỡi ngựa đi trước, quay đầu nhìn Tiêu Lỗi. "Cậu đi trước đi." Tiêu Lỗi thu hồi tầm mắt. Diệp Tiểu Hằng vung roi ngựa lên, thúc ngựa chạy ra ngoài.

Một lúc sau, ngựa của Tần Tuyền cũng chạy ra, Lâm Yên Vũ cưỡi ngựa theo sau họ, không dám chạy quá nhanh, nên bị bỏ lại phía sau. Thấy Tần Tuyền cùng vài người bạn đã chạy xa, Lâm Yên Vũ càng thêm thả chậm tốc độ.

Phơi lâu dưới ánh nắng mặt trời rớt cuộc cũng cảm thấy nóng, Lâm Yên Vũ lập tức xuống ngựa, tháo nón xuống, lấy tay quạt gió. Khi cô vuốt ve lưng ngựa bóng loáng, vừa tùy ý cầm khăn giấy lau mồ hôi, một đôi tay mạnh mẽ vòng qua eo cô, chỉ trong chớp mắt, cô cảm thấy trời đất di chuyển, cũng chỉ trong chớp mắt, cô được ôm vững vàng trên lưng ngựa.

Quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Lỗi đang cười với mình, Lâm Yên Vũ vô cùng lo sợ, anh muốn làm gì, trước mặt mọi người, trực tiếp ôm cô lên ngựa, giống như thổ phi cướp bóc bắt cóc cô dâu, lực tay của anh ta thật đúng là kinh người, cứ như vậy ngồi trên lưng ngựa nhẹ nhàng ôm, xem cô như là chiến lợi phẩm của anh.

"Anh để tôi xuống đi. . . Để cho tôi xuống. . . Tôi không muốn để Tần Tuyền nhìn thấy." Lâm Yên Vũ hoảng loạn, giãy giụa đòi xuống ngựa. Tiêu Lỗi hù dọa cô: "Em lộn xộn nữa, ngã xuống bị ngựa dẫm lên tôi cũng mặc kệ em."

Mặc dù Tiêu Lỗi vẫn siết dây cương, con ngựa chạy không nhanh, nhưng Lâm Yên Vũ cũng không dám lơ đãng, cơ thể đành phải cứng đờ không dám di chuyển, anh ngồi phía sau đưa cánh tay ôm thắt lưng cô, đôi môi đang di chuyển trên cổ trắng nõn của cô, hơi thở ấm áp phả bên tai cô, không có một chút ý tứ tránh nghi ngờ nào.

"Nói cho tôi biết, tên tiếng Anh của em có phải là Cynthia hay không? Không nói thật tôi sẽ không thả em xuống." Tiêu Lỗi tùy ý liếm mút nhẹ chiếc cổ Lâm Yên Vũ, làm tan rã ý chí của cô. Tâm trạng của anh lúc này, không chút nào kiềm chế được phần kích.

Lâm Yên Vũ bị anh khiêu khích, toàn bộ cơ thể đều tan chảy, nghe được lời này của anh thì càng ngạc nhiên hơn nữa, làm sao anh ta biết được Cynthia, làm sao có thể biết được?

"Tôi. . . Tôi, không phải là. . . A, anh đừng như vậy. . ." Lâm Yên Vũ muốn phủ nhận, nhưng bàn tay anh đã thò vào trong áo khoát của cô, chỉ cách một lớp áo ở ngực cô mà vuốt ve. Nơi đó là vùng mẫn cảm của cô, không chịu đựng nổi sự xoa nắn như vậy, rất nhanh đã bị đánh bại, gần như rên rỉ: "Tôi. . . Tôi. . ."

Người này thật là tồi tệ, mỗi lần nhìn thấy cô liền muốn lợi dụng cô, không phải ôm thì là hôn, như muốn ăn cô, lần này quá đáng hơn, cư nhiên sờ soạng lên người cô. Trước đó vẫn luôn trốn tránh anh, không nghĩ tới vẫn không thể thoát khỏi.

"Trả lời tôi, tên tiếng Anh của em không phải là Jessica, mà là Cynthia, đúng không? Trả lời tôi!" Tiêu Lỗi khế cắn vành tai Lâm Yên Vũ, rất có kỷ xảo kéo chậm rãi. Đợi toàn thân cô tê dại, hỏi cái gì cô cũng sẽ nói.

Lâm Yên Vũ cố gắng thoát khỏi sự thân mật với anh, nhưng anh lại tấn công thô lỗ và xúc phạm hơn, anh đưa tay vào trong quần áo của cô, nhẹ nhàng vân vê nơi mềm mại đó, chiều thức khiêu khích thành thạo ấy làm cô nhần nhẹn muốn ói máu mới không bật ra tiếng rên rỉ, chỉ đành ngoan ngoãn thừa nhận: "Tôi là Cynthia, sau đó đã đổi tên."

"Tại sao lại thay đổi tên?" Anh tiếp tục hỏi. Từ xa, Lâm Yên Vũ thấy cuối đồng cỏ xuất hiện đốm đen không ngừng đến gần, đoán được là Tần Tuyền cùng mọi người sắp trở lại, não bộ vừa chuyển, nhẹ nhàng cạo vào anh, lấy bàn tay đang đặt trước ngực mình ra, làm nũng như một đứa trẻ: "Anh đừng như vậy, tôi không thoải mái, buông tôi ra đi, tôi không thể thờ. ."

Quả nhiên, chiều làm nũng này khá hữu ích, rốt cục Tiêu Lỗi cũng buông người đẹp nhỏ nhắn trong lòng ra, để cho cô hít thở, cũng để cho bản thân mình nhẹ nhõm một chút, vạn nhất không cẩn thận cạo xát làm sưng cướp cò ở trên ngựa thì coi như xong, không thể ở chỗ này muốn cô, cô sẽ liều mạng với anh.

Ngay thời điểm anh còn đang ngây người, Lâm Yên Vũ lập tức từ trên ngựa nhảy xuống, ngã thật mạnh ở trên bãi cỏ, Tiêu Lỗi sợ cô ngã bị thương, dưới tình thế cấp bách muốn kéo cô lên, nhưng không với tới.

Lâm Yên Vũ không thể nhiều lời với anh nữa, oán hận cài lại nút áo, cúi đầu nhìn, trước ngực trắng nõn bị anh ta giầy vò bị hồng một mảng, mà anh ta tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) ngồi trên lưng ngựa, giống như một người đàn ông hư hồng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt tham lam như lang sói vẫn dừng lại ở trên người cô.

Cuối cùng cũng sửa sang xong quần áo, Lâm Yên Vũ đứng lên, hung hăng đạp ngựa của Tiêu Lỗi một đạp, thành công khi nghe con ngựa hí vang một tiếng, cô chạy thật nhanh đến con ngựa của mình, chân dùng sức leo lên lưng ngựa.

Tiêu Lỗi không đuổi theo cô, chỉ ôn nhu nhìn nhất cử nhất động của cô, ánh mắt vừa mê luyến vừa nuông chiều, bất luận thế nào, cô cũng đã thừa nhận, Lâm Yên Vũ chính là Cynthia Lâm, về phần cô là có phải là Lâm Yên Vũ chân chính hay không, sẽ tra ra manh mối rất nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16

Bị Tiêu Lỗi bắt nạt, Lâm Yên Vũ quyết định trả đũa lại. Sau khi Tần Tuyền trở về, cô vẫn dính lấy hắn, không cho Tiêu Lỗi có bất kỳ cơ hội nào để đến gần cô. Nhưng bất kể cô đi tới đâu, vẫn không thoát khỏi tầm mắt của anh, điều này làm cho cô rất sợ hãi, sợ hãi một khi tăng cửa sổ giấy kia bị xuyên thủng, cả ba người đều khó xử.

Cô có thể cảm giác được bầu không khí giữa Tần Tuyền và Tiêu Lỗi có chút không tốt, nhưng lại không nói được không tốt ở điểm nào. Nhìn hai người bọn họ vừa nói vừa cười khách khách khí khí, nhưng cảm giác được sau lưng họ đang che giấu giương cung bạt kiếm (guom súng sẵn sàng bất kỳ lúc nào cũng có thể chiến đấu). Tất cả những chuyện này lại không nằm trong tầm kiểm soát của cô, nếu như có thể kiểm soát, cô sẽ không đi cùng với Tần Tuyền tới đây.

"Lỗi, chúng ta so tài đi!" Tần Tuyền phá vỡ cục diện căng thẳng, chủ động hạ chiến thư, dắt con ngựa mà Lâm Yên Vũ đã cười lúc trước. Tiêu Lỗi hơi sững người, gật đầu đồng ý.

Mọi người nghe hai người họ muốn so tài với nhau, sôi nổi vây lại xem. Hai vị thiếu gia nổi tiếng khí phách ở Bắc Kinh tranh giành tình cảm, tình huống này hiếm gặp, người nhiều chuyện tất sẽ thêm mắm dặm muối, sẽ trở thành đề tài bàn tán nhất. Đoạn Nhận Linh lo lắng, đi theo Tiêu Lỗi, cố gắng thuyết phục anh, nhưng tất cả mọi người đều không lên tiếng, cô lên tiếng ngăn cản e rằng không thích hợp lắm.

"Người nào tới sườn đồi trước thì người đó thắng". Tần Tuyền vung chiếc roi ngựa chỉ về một ngọn đồi nhỏ ở phía xa, quyết định đích cuối của trận đấu. Tiêu Lỗi không phản đối, theo bản năng nhìn về Lâm Yên Vũ, ngạc nhiên khi thấy cô đang trong vòng tay của Tần Tuyền khẽ cau mày, độ cong khỏe miệng rất lạ, có vẻ như trong ánh mắt chứa một ý nghĩ sâu xa khó hiểu.

Nhưng Tiêu Lỗi lại ngầm hiểu được, anh biết ý nghĩa của ánh mắt kia, đó là muốn nói với anh không cần cạnh tranh với Tần Tuyền trong thời điểm này, muốn anh phải chú ý đến sự an toàn. Họ trao đổi bằng ánh mắt, chỉ cần trong chớp lát, là có thể thấu hiểu tâm tư của nhau.

Nhìn thấy hai con ngựa như mũi tên cùng lúc phi ra ngoài, Lâm Yên Vũ đuổi theo vài bước, trong lòng có một dự cảm xấu, nhưng lại không biết sẽ phát sinh ra điều gì, bất an nhìn về triển núi, hai kỵ mã tuyệt vời, dần dần biến thành đốm đen, Lâm Yên Vũ cúi đầu, trong lòng cực kỳ cảm thấy có lỗi.

"Cô lo lắng cho người nào hơn?" Giọng nói của Diệp Tiểu Hàng đột nhiên vang lên từ phía sau. Lâm Yên Vũ thấy anh ta, không lập tức trả lời, anh ta nói như vậy, đã nhìn ra được cái gì rồi? Cũng khó trách, lần trước Tiêu Lỗi tìm anh ta đi dạy dỗ nhóm người của tên mập, nhất định anh ta đã đoán ra được cái gì rồi.

"Tôi lo lắng cho chính mình". Lâm Yên Vũ ném xuống một câu như vậy, đi về hướng câu lạc bộ nông thôn. Diệp Tiểu Hàng mỉm cười, cô gái này thật là thú vị, nhưng cũng đúng, kỹ thuật cưỡi ngựa của hai người kia điêu luyện, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng con mồi của họ chỉ có một, mặc kệ người nào lấy được cô, mồi vị bị hai con sói tranh đoạt câu xé tuyệt đối sẽ không dễ chịu chút nào.

Hình như hai con ngựa leo lên đồi cùng một lúc, sau khi thúc ngựa đứng vững vàng, Tần Tuyền thờ hồn hên: "Cậu cũng không tệ, nhiều năm như vậy, tôi chưa gặp được người nào có kỹ thuật cưỡi ngựa có thể so với tôi". Tiêu Lỗi cười một tiếng: "Quá khen".

Tần Tuyền vung roi chỉ vào ngựa của mình, hỏi Tiêu Lỗi: "Cậu cảm thấy con ngựa của tôi thế nào?" "Rất tốt". Lời bình của Tiêu Lỗi rất ngắn gọn, anh mơ hồ đoán ra ẩn ý mà Tần Tuyền muốn cùng so tài với anh, là muốn tránh mọi người, muốn một mình nói chuyện với anh.

"Mặc dù tốc độ của nó so ra kém con ngựa thuần chủng Anh của cậu, nhưng ngoại hình và sức bền của nó thuộc hàng đầu. Tặng cho cậu thì thế nào?" Tần Tuyền nhìn ánh mắt Tiêu Lỗi, vẫn có chút ý cười trên môi.

Tiêu Lỗi chậm rãi lắc đầu, biết suy đoán của anh là đúng, lời nói của tên này mang hàm ý khác. Tần Tuyền thở dài: "Lỗi, cậu đã xem tôi là bạn bè, có một số chuyện tôi cũng nói thẳng, một con ngựa tốt, một chiếc xe sang trọng, du thuyền, cho dù là khu nhà cao cấp, những thứ này đều là đồ chơi, nếu bạn bè ưa thích, Tần Tuyền chấp tay xin nhường, mắt cũng sẽ không chớp, nhưng có một số đồ... không thể được!"



Tuy rằng hắn không nói ra, nhưng Tiêu Lỗi sao không hiểu được lý lẽ đó, cười nhẹ: "Tôi cũng cảm thấy vậy, của người nào chính là của người đó, muốn cướp đi cũng vô dụng, đồ của mình thì mãi mãi là của mình". Nói xong, hai chân anh kẹp chặt hông ngựa, vung roi, phi nhanh như bay.

Tần Tuyền đứng tại chỗ nhìn anh ta, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, giục ngựa đi từ từ. Lúc hắn trở về cổng câu lạc bộ, đã thấy Lâm Yên Vũ đợi ở đó từ trước, lập tức nhảy xuống ngựa, hắn sai bước đi tới chỗ Lâm Yên Vũ, ôm lấy cô hung hăng hôn xuống.

Lâm Yên Vũ không biết hắn đang tức giận hay là cao hứng, chỉ có thể khó chịu không lên tiếng. Lúc Tiêu Lỗi trở lại đầu tiên, cô sợ anh ta sẽ đi quá giới hạn, nên trốn đi, chờ đến khi nhìn thấy Tần Tuyền, mới đi ra ngoài, không nghĩ đến Tần Tuyền cũng như vậy, vừa nhìn thấy cô liền nhào đến hôn cô, làm tay chân cô luống cuống.

Tiêu Lỗi đứng ở cửa sổ đứng lúc nhìn thấy cảnh này, tim đột nhiên đau nhói, đau đến không thể hô hấp. Tận mắt chứng kiến rốt cuộc không giống lời anh nói, người anh yêu, lại đang trong vòng tay kẻ khác.

Trong phòng riêng của câu lạc bộ Nông Thôn, đàn ông ngồi chung một chỗ đánh bài, phụ nữ không phải là ngồi ở sau lưng bạn trai xem bài thì ngồi ở bên cạnh nói chuyện phiếm, mười mấy người, rất náo nhiệt.

Bạn gái Diệp Tiểu Hàng là Trình Dục có lẽ rất quen thuộc với nhóm người này, so với những cô gái câu nệ khác, cô ấy rất khéo léo, với ai cũng bắt chuyện được.

Lâm Yên Vũ nghe Tần Tuyền nói về chuyện riêng tư của cô ấy, cô ấy và nhóm đàn ông này đều mới phát lên, xem tình yêu như trò chơi, tính cách tùy tiện, không quan tâm nặng nhẹ, vì vậy ở trong nhóm rất được lòng người.

Lâm Yên Vũ biết, đây là bởi vì bối cảnh của Trình Dục không khác biệt với nhóm người này, cô ấy không phải bị đàn ông mang vào cái vòng này, mà bản thân cô ấy chính là ở trong vòng luẩn quẩn này, cho nên cô ấy mới hòa đồng cởi mở như vậy, khác với những cô gái khác, nhiều hoặc ít đều phải xem sắc mặt đàn ông, không được tự do như vậy.

Đoạn Nhạn Linh ngồi bên cạnh Trình Dục, mặc dù thỉnh thoảng tán gẫu với cô ấy, nhưng ánh mắt lại thường xuyên nhìn Lâm Yên Vũ. Lâm Yên Vũ ngồi bên cạnh Tần Tuyền với một tư thế vô cùng ưu nhã, có lúc xem bài một chút, có lúc cúi đầu nghịch điện thoại, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, bộ dạng thoát nhin thực đáng yêu.

Nhiệt độ trong phòng vừa phải, cô nói rộng bộ quần áo cưỡi ngựa màu xanh hải quan của mình ra, một hàng nút đồng khảm pha lê rực rỡ ở dưới ánh đèn, phía trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng chất liệu tơ tằm quý giá, cổ áo thả hai nút, làn da cổ trắng nõn đẹp tuyệt trần, quần dài màu đen cắt may tinh xảo, phô bày đường cong hoàn mỹ của cơ thể và đôi chân dài, giày boots màu nâu càng tăng thêm vài phần xuất sắc.

Tần Tuyền thỉnh thoảng đặt tay trên đùi cô, cô tự nhiên nghiêng người dựa vào hắn thì thầm, mười ngón tay hai người đan vào nhau, thoát nhin tình cảm rất tốt. Đoạn Nhạn Linh nhìn bọn họ một lát, lại lên nhìn Tiêu Lỗi, cảm thấy bầu không khí này thật sự là lạ.

Lâm Yên Vũ cúi đầu xem tin nhắn, là Tiêu Lỗi đã gửi một tin nhắn cho cô, mở ra xem.

"Đừng dựa vào anh ta gần như vậy". Anh chàng này đang ghen tỵ.

"Chán ghét, liên quan gì tới anh". Lâm Yên Vũ tức giận vặn lại.

"Làm thế nào lại không liên quan đến tôi, người em yêu rõ ràng là tôi". Tiêu Lỗi tranh luận.

"Anh thật phiền". Lâm Yên Vũ trả lời xong liền bỏ điện thoại lại trong túi của mình.

Trên bàn bài không biết ai đã nói điều gì đó, mọi người đều cười, Tần Tuyền cũng cười theo, tay đặt trên hông Lâm Yên Vũ, chọc nhẹ vào eo của cô. Lâm Yên Vũ giật mình, cũng không có thể hiện sự bất mãn nào.

Lâm Yên Vũ nhìn Trình Dục, lại nhìn Diệp Tiểu Hàng và Diệp Tiểu Phảng, người cùng một nhà thật là ăn ý, cô cảm thấy mũi có chút chua xót, lấy cớ đi vào nhà vệ sinh. Đoạn Nhạn Linh lặng lẽ đi theo.

Tiêu Lỗi vốn chú ý nhất cử nhất động của Lâm Yên Vũ, thấy cô và Đoạn Nhạn Linh một trước một sau đi ra ngoài, có cảm giác không ổn, vội dụng cớ đi mua thuốc, cũng theo ra ngoài, kết quả thấy cả hai cùng vào nhà vệ sinh. Lần này anh không còn cách nào theo sau, đành đứng chờ ở hành lang.

Trong nhà vệ sinh, Lâm Yên Vũ rửa tay, lấy ra một chiếc khăn giấy lau nhẹ khóe mắt, nước mắt làm ướt khăn tay, lại thấy Đoạn Nhạn Linh xuất hiện ở trong gương, khôi phục lại tinh thần, lấy hộp phấn ra trang điểm lại.

"Xuất hiện cục diện thế này, cô hài lòng?" Đoạn Nhạn Linh không định quanh co lòng vòng. Lâm Yên Vũ nghe ra giọng nói không có ý tốt của cô ta, nhất định là phần nộ với cuộc tranh đua giữa Tần Tuyền và Tiêu Lỗi, chỉ đành giải thích: "Tôi không biết Tiêu Lỗi sẽ đến, lúc Tần Tuyền dẫn tôi tới đây chỉ nói là dẫn tôi đi cưỡi ngựa".

Đoạn Nhạn Linh giật mình, không nghĩ tới cô ấy sẽ thẳng thắn như vậy, thấy vẻ mặt cô ấy buồn buồn, trong đôi mắt có một màn hơi nước mông lung, giống như là mới khóc xong, cảm thấy có chút khó xử, không biết làm thế nào tiếp tục đề tài này, sau đó điều chỉnh lại cảm xúc: "Như cô thấy đấy, bọn họ vừa chạm mặt thì bầu không khí trở nên căng thẳng, tiếp tục như vậy đối với người nào cũng không có lợi".

Lâm Yến Vũ không nói gì, cúi đầu trầm tư.

"Làm người đừng nên quá tham lam, tôi thấy Tần Tuyền đối với cô không tệ, tại sao cả hai người họ cô đều muốn chiếm, kết quả không nắm được à?". Đoạn Nhạn Linh thẳng thắn. Nếu cô ấy đã cởi mở lời nói, bản thân cũng không có gì phải kiêng kị. Đứng trên lập trường của chính mình, chỉ cần là vì Tiêu Lỗi, tiếng xấu gì cô ấy cũng tình nguyện cam chịu.

"Tôi không có". Lâm Yến Vũ phủ nhận, nhưng lời nói này vô lực, ngay chính cô cũng cảm thấy phiền lòng, cô không công khai trêu chọc anh ta, nhưng lại ngầm cho anh ta cơ hội tiếp cận cô, không phải sao?

"Cô Lâm, tôi cũng không muốn làm một người nói năng thô lỗ làm người khác phải khó chịu, nhưng hành vi của cô ở đây, đừng nói với tôi là cô không muốn anh ta. Nếu cô không ám chỉ với anh ta, anh ta không thể nào mê luyến cô như vậy được". Đoạn Nhạn Linh đã sớm nhìn ra, ánh mắt Tiêu Lỗi luôn luôn dừng trên người Lâm Yến Vũ, bất kể ở đây có bao nhiêu người, phần tâm tư kia căn bản không thể che giấu.

Đoạn Nhạn Linh chưa từng thấy qua biểu hiện đó, luôn nghĩ anh sẽ không có vẻ mặt như vậy, sau khi tận mắt chứng kiến, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Cho tới nay, cảm giác Tiêu Lỗi mang đến cho cô là một bầu không khí thoải mái và cởi mở, không dính vào si tình, nhưng ai có thể nghĩ đến, khi một người đàn ông thật tâm yêu, mà lại không chiếm được tình yêu, sẽ có một dáng vẻ tội nghiệp ủy khuất. Đoạn Nhạn Linh là đồ ngốc, cô lại không cảm thấy ghen tỵ, chỉ cảm thấy đau lòng.

Lâm Yến Vũ như có điều suy nghĩ, im lặng chốc lát mới nói: "Cô rất thích anh ta?"

"Đúng". Đoạn Nhạn Linh không chút nào phủ nhận.

Lâm Yến Vũ rơi vào trầm mặc, nội tâm không ngừng giãy giụa, thật lâu sau mới rốt cục nhẹ giọng nói: "Đối với anh ấy tốt một chút, anh ấy đáng để cô yêu". Nói xong lời này, cô cúi đầu, rời khỏi nhà vệ sinh.

Đoạn Nhạn Linh nghe được ra được ý tứ trong lời nói của cô, cũng soi gương một chút, lấy lại tinh thần đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa liền thấy Tiêu Lỗi đứng ở hành lang, lúc Lâm Yến Vũ đi ngang qua bên cạnh anh, anh vươn tay giữ chặt cánh tay cô, thấy mí mắt cô ửng đỏ, cúi đầu liền muốn cùng cô nói chuyện, lại bị cô quay nhanh đi.

Vừa vặn lúc này, Diệp Tiểu Hằng từ trong phòng đi ra, trong lúc vô tình thấy một màn như vậy, ra về tình bơ, trực tiếp hướng hành lang bên kia đi tới.

Tiêu Lỗi đang khó hiểu, thấy Đoạn Nhạn Linh cười như không cười đi tới, liền hỏi: "Cô nói với cô ấy cái gì?" "Không có gì, chỉ là đề tài con gái, anh phải nghe sao?" Đoạn Nhạn Linh ung dung cười, tinh thần phấn chấn, thoát nhìn so bình thường có thêm mấy phần quyến rũ. Nhưng Tiêu Lỗi lại vô tâm thưởng thức, người trong tâm khảm của anh, đang không tiếng động mà tra tấn anh.

"Đừng làm khó cô ấy, lòng tôi sẽ đau". Tiêu Lỗi nói xong lời này, đi vào trong phòng mà không quay đầu lại. Đoạn Nhạn Linh bị lời nói đó của anh, nước mắt bất giác tuôn ra từ hốc mắt. Đây chính là đàn ông, anh ta có thể vì người con gái anh ta yêu mà băng qua sông vượt qua lửa, thần hồn điên đảo, còn đối với người anh ta không thương, ngay cả một câu nói ám áp cũng sẽ tiết kiệm.

Lúc ăn cơm, Tần Tuyền cùng Tiêu Lỗi đều trầm mặc, vợ chồng Diệp Tiểu Phảng cũng không phải là người nói nhiều, Lý Trường Nhạc chỉ lo cùng bạn gái mới thì thầm cười nói to nhỏ không coi ai ra gì, nhóm người còn lại cũng đều không biết mở miệng thế nào, cục diện có chút áp lực, thật may là còn có Diệp Tiểu Hằng cùng Trình Dục hai người này giỏi về điều chỉnh không khí, không khí mới vừa nặng nề như vậy, sau lại cùng Lý Trường Nhạc nói đến một đề tài mà tất cả mọi người cảm thấy hứng thú thoải, không khí mới sinh động lại.

Tiêu Lỗi yên lặng chú ý nhất cử nhất động của Tần Tuyền cùng Lâm Yến Vũ. Tần Tuyền giống như không biết Lâm Yến Vũ thích ăn cái gì, mỗi lần đem lên món mới cũng sẽ gấp cho cô một chút, mà cô thích ăn nhất là thịt dê thì hẳn lại không có gấp cho cô, có thể chính hắn không thích ăn, cho nên cho là cô cũng sẽ không thích ăn.

Các món ăn ở Câu lạc bộ nông thôn đều là món ăn gia đình, không có gì quá đắt giá, nhưng khẩu vị lại ngon vô cùng. Tiêu Lỗi không lộ dấu vết, xoay nôi Dê nấu tiêu và kim châm chuyển tới trước mặt Lâm Yến Vũ. Lần đó bọn họ cùng nhau ăn lẩu, anh biết là cô thích ăn thịt dê, mà trước kia, Mộ Tinh cũng thích ăn nhất là thịt dê.

Lâm Yến Vũ dĩ nhiên là ngầm hiểu được, vừa định gấp một miếng vào bát, chợt nhớ tới cái gì, liền rút chiếc đũa lại, gấp một chút món ăn khác.

Một loại tương tư, hai nơi nhân sâu, rõ ràng là ý hợp tâm đầu, nhưng lại không thể không thể bên nhau, so sự tra tấn không tiếng động này khiến cho tình thần chán nản, gặp nhau làm như không thấy, hữu tình mà phải vô tình, mắt thấy trong lòng suy nghĩ đều là tình thế bất đắc dĩ, nhưng lại cũng chỉ có thể yên lặng không nói gì.

Lâm Yến Vũ khó xử nhìn thấy tình hình của Tiêu Lỗi, khó chịu không nói nên lời, mà nhìn trong mắt Đoạn Nhạn Linh có chút hả hê, cảm giác ác ý tại đáy lòng nhanh chóng nảy sinh lan tràn, cô không tiếng động đem nôi thịt dê chuyển tới trước mặt mình, gấp mấy đũa, ăn không vui cũng phải ăn.

Tần Tuyền cùng Trình Dục ngồi chung một chỗ, hai người thỉnh thoảng nói đùa, nhưng tâm tư của hắn vẫn ngầm đặt ở trên người Lâm Yến Vũ, thế nào cũng cảm thấy cô cùng Tiêu Lỗi có cái gì không thích hợp, nhưng Tiêu Lỗi vẫn rừ mi mắt, không nhìn ra bất kỳ biểu tình nào, tầm mắt Lâm Yến Vũ cũng không có nhìn về hướng hắn, điều này làm cho hắn ghen một bụng không được tự nhiên.

Hắn từ nhỏ đến lớn, đi nơi nào cũng được săn đón dụ dỗ, luôn luôn là tùy lòng ham muốn, bao lâu lại vì một cô gái mà đa nghi như vậy, vậy mà ngại vì

trong này toàn là anh em, hần bình thường đều tu dưỡng, cũng không thể vô duyên vô cớ bộc phát.

Lâm Yến Vũ dĩ nhiên đối với sự việc hết thấy đều biết rõ, trong đầu tính toán làm sao có thể qua được cửa ải này, như thế nào mới có thể để cho trong lòng Tàn Tuyền hết nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 17

(\*) chỉ tai họa không phải chỉ đến 1 lần mà thôi.

Vừa đúng lúc nữ nhân viên phục vụ cẩn thận bưng một thố canh đi tới, Lâm Yến Vũ định bất cứ giá nào quay người lại, cô phục vụ không tránh kịp, thố canh bị nghiêng, nước canh văng vào tay của Lâm Yến Vũ, canh nóng tiếp xúc làn da, trên tay nhất thời đỏ một mảng. Lâm Yến Vũ cố nén đau nhức, hít một hơi.

Mất thấy làn da mềm mại bị nóng tựa như pháo nổ, tất cả cảm xúc không vui nhất thời ném ra phía sau, Tàn Tuyền khản trương nắm lấy tay Lâm Yến Vũ lên, đau lòng hỏi: "Có đau hay không?" Lâm Yến Vũ không kịp trả lời, Tàn Tuyền trách cứ nhân viên phục vụ: "Cô bị làm sao vậy, mắt đề ở nơi nào?"

Nữ phục vụ đã sớm bị dọa đến choáng váng, bị anh ta khiển trách như vậy, càng thêm nói không ra lời, run run nói: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, thật xin lỗi. . . . ."

Cô biết một bàn này đều là khách quý không đặc tội nổi, thất nghiệp là chuyện nhỏ, vạn nhất bọn họ muốn phạt cô, vậy cũng liền. . . Cô làm phục vụ viên đã hai năm ở chỗ này, đã biết quá rõ những người có tiền bởi vì ngại phục vụ viên hậu hạ không chu toàn, mà để cho nhân viên phục vụ bị phạt quỳ, bị đánh cũng có, tóm lại đặc tội với bọn họ, mình chịu không nổi.

Những vị khách hôm nay, nghe quản lý nói đều là cán bộ cao cấp, trong lòng cô phục vụ sợ hãi, cô từng nghe người khác nói, so với những công tử nhà giàu mới nổi thô tục không chịu được, những người này bình thường trông nhã nhặn lịch sự, nhưng thật ra bản chất bên trong lại hoành hành ngang ngược, một khi bị chọc giận sẽ càng đáng sợ hơn, thủ đoạn bọn họ tra tấn không đơn giản chỉ có một từ "hung ác", mà còn "biến thái".

Nhìn thấy cô phục vụ bị dọa sợ hãi đến sắp khóc, Tiêu Lỗi nói: "Cô ra ngoài đi, gọi quản lý của cô tới đây." Làm sao anh không biết, Tàn Tuyền đang mượn đề tài khác để nói chuyện của mình. Chỉ sợ hần đã sớm ôm một bụng tức tối, chờ đợi tìm một cơ hội để phát tiết.

Cô phục vụ như được đại xá, chạy nhanh ra ngoài, chỉ chốc lát sau, cả giám đốc và quản lý cùng nhau bước vào, xin lỗi Tàn Tuyền và Lâm Yến Vũ. Tàn Tuyền đề ngoài tai lời xin lỗi của họ, mặt lạnh như sương giá nắm chỗ tay bị bỏng của Lâm Yến Vũ vuốt ve.

"Không có sao, nước súp cũng không nóng lắm. Do bản thân tôi không cẩn thận, không thấy cô phục vụ đang đi tới." Lâm Yến Vũ muốn làm dịu đi không khí, người quản lý đưa ra một tuýp thuốc mỡ trị bỏng chuyên dụng của đầu bếp, sau khi bôi một ít lên bề mặt da bị bỏng thì chỗ đau vô cùng mát mẻ, giảm bớt đi không ít cảm giác nóng rát.

Tàn Tuyền cũng không chịu đồng ý theo, nói trước mặt quản lý không thể không khai trừ cô phục vụ kia. Những người khác vì nể mặt hần, không tiện nói gì. Tiêu Lỗi muốn nói lại, nhưng bị Diệp Tiểu Hàng lạnh lẽo đe dọa, ra hiệu anh không nên xung đột chính diện với Tàn Tuyền.

Thấy mọi người không còn tâm trạng dùng cơm, Lâm Yến Vũ biết mình là đầu mối gây ra, đành phải ấn tay của Tàn Tuyền: "Đừng nóng giận, không phải em vẫn tốt sao." Cô nhắc cầm, ra hiệu cho giám đốc và quản lý rời đi. Hai người họ thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, biết Tàn Tuyền đang giận dữ, không dám tự tiện rời đi.

"Tốt cái gì, em xem tay của mình xem, phỏng rộp lên hết rồi. Tôi đã nói với các anh, nhất định phải khai trừ cô phục vụ vừa rồi, bằng không tôi sẽ không đề yên chuyện này." Không rõ là Tàn tuyền đang đau lòng hay không vui, tóm lại chuyện này cũng đã xảy ra rồi, trong lòng hần không bức bối không được.

"Anh đừng như vậy!" Lâm Yến Vũ không thể nhịn được nữa, đứng lên rồi khỏi. Tàn Tuyền thấy thế, đành phải đuổi theo. Những người đang ngồi đây nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều tròn mắt há hốc mồm. Là thật sao, cô gái này quả nhiên lợi hại, không nói đến việc chinh đồn Tàn Tuyền thành người dễ bảo, bản thân cô còn nổi giận, thật là. . . Vô quyết đây có móng tay nhọn, ngoài câu nói này, không nghĩ ra từ ngữ khác để hình dung.

"Đi rồi thì cứ đi, chúng ta tiếp tục dùng cơm của chúng ta, đây đây, Trình Dục, anh gấp cho em món thịt sườn Đông Pha mà em thích ăn nhất." Diệp Tiểu Hàng kịp thời phá vỡ sự im lặng. Trình Dục liếc anh ta một cái: "Béo ngấy, người nào thích ăn món này, anh tự ăn đi, anh thích làm đẹp mà, ăn cái này vừa đúng xinh đẹp luôn."

Mọi người nghe vậy cười rộ lên, không khí thoải mái một chút, tiếp tục dùng cơm. Chỉ có Tiêu Lỗi ăn gì cũng không thấy ngon, tâm trạng giống như bị súp đổ, trái tim bị khuấy đảo đến thất linh bát lạc (vụn vặt), rồi tỉnh rồi mê.

Lúc ra về, Diệp Tiểu Hàng nói vài câu với anh làm tâm trạng của anh càng tồi tệ hơn.

"Anh Lỗi, hôm nay anh có thể đừng nói gì được không, anh lại để ý cô đó, cũng phải cho Tuyền chút thể diện chứ." Diệp Tiểu Hàng hiếm khi nói chuyện nghiêm túc, nên Tiêu Lỗi hiểu được, ngay cả anh ta cũng không chịu được nữa, nên chắc chắn trong lòng Tần Tuyền không vui về đến cỡ nào.

"Tiểu Hàng..." Tiêu Lỗi không biết làm thế nào để bày tỏ cảm xúc của mình. Diệp Tiểu Hàng vỗ nhẹ vào vai anh: "Không cần giải thích, đều là bạn bè, có chuyện gì không nhìn ra được, lần đó anh gọi em đến phòng trưng bày, em liền đoán được anh xem trọng cô ấy. Nhưng dù sao cô ấy cũng đã có bạn trai, nếu anh thích người ta, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn."

Tiêu Lỗi cười cay đắng, trong lòng phiền muộn không thôi. Tất cả bạn bè đều cảm thấy anh quá cố chấp, nhưng anh vẫn không thể nào buông tay. Nếu như vì chuyện này mà đắc tội với tất cả bạn bè, như vậy đáng giá không? Tiêu Lỗi hồi tưởng lại về mặt cô đơn của Lâm Yến Vũ khi nhìn Diệp Tiểu Hàng và Trình Dục, lập tức không dao động niềm tin, hít một hơi thật sâu.

"Cám ơn cậu đã nhắc nhở, chuyện của anh bản thân anh biết rõ." Tiêu Lỗi đi về phía chiếc xe của mình. Diệp Tiểu Hàng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh, tự nói với mình: "Đều vì hồng nhan mà phẫn nộ."

Bạn gái Trình Dục của anh ta đứng một bên đã không chờ đợi thêm được nữa, gọi to: "Diệp Tiểu Hàng, tai của anh bị điếc sao, gọi một trăm lần anh cũng không nghe." "Lỗi tại không có điếc cũng bị tiếng rống sét đánh của em làm cho điếc, kêu la cái gì." Diệp Tiểu Hàng vừa nghe được giọng nói của Trình Dục, tâm trạng liền tốt lên. Ai nói không phải là oan gia (\*).

(\*): tiếng gọi người mà mình hờn giận, nhưng sâu trong lòng lại rất yêu thương, thường thấy trong hỷ kịch, dân ca.

Lâm Yến Vũ chạy một hơi ra khỏi câu lạc bộ nông thôn, Tần Tuyền đuổi theo sau lưng cô, có một bụng câu hỏi muốn chất vấn cô. Lâm Yến Vũ chạy đến bãi đậu xe, thì bị hãm bắt được.

"Em..."

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, đôi môi bị ngón tay mảnh khảnh của Lâm Yến Vũ chặn lại. "Suyt, đừng giận, chúng ta chạy như vậy, anh không cần phải thanh toán tiền. Một bàn đó ít nhất cũng vài ngàn, vừa đủ trả chi phí thuốc men cho em." Lâm Yến Vũ tựa vào vai hắn, cười đến run rẩy cả người.

Tần Tuyền không có biện pháp đối với suy nghĩ kỳ quái của nha đầu này, đành vỗ vỗ lưng cô: "Được rồi, anh không tức giận nữa, lúc này quả thật anh cũng hơi quá đáng, cô phục vụ kia cũng không phải cố ý, ngoan nào, đưa tay của em cho anh xem nào, rốt cuộc có bị bỏng không?"

"Anh thử bị một nồi súp nóng đổ vào tay xem, nếu không phải em mau tránh đi, cánh tay này chắc tàn phế luôn rồi. Tốt rồi, anh yêu, đừng tức giận nữa, anh hay nói câu như vậy, rất có hại cho sức khỏe, hơn nữa sẽ mau già, anh xem Diệp Tiểu Phăng nhà người ta, trời có sập xuống thì mặt cũng không biến sắc." Lâm Yến Vũ chạm vào gương mặt hắn, hôn một cái, biết đồ dành để hắn cao hứng.

Tần Tuyền xem tay của cô, ngẩng lên: "Anh dễ nổi cáu còn không phải là vì em sao, nếu không phải là em, anh phải nổi giận với một tiểu nha đầu sao! Ngày nào đó nếu bỗng nhiên anh bị đột quỵ, thì tám phần là tức giận vì em"

Lâm Yến Vũ không muốn tiếp tục đề tài này với hắn, dựa vào vai hắn: "Tay bị đau, còn không đưa em đến bệnh viện, nhanh chóng đưa em đến bệnh viện đi." "Chỉ lo tức giận, quên mất đại sự, đến bệnh viện nhanh lên, em bị thương như vậy phải nhanh chóng xử lý, nếu không sẽ để lại sẹo." Tần Tuyền mở cửa xe, để cho Lâm Yến Vũ lên xe. Tài xế ngồi ở ghế trước, hắn và Lâm Yến Vũ ngồi cạnh nhau ở ghế sau.//////////

Ngồi ổn định trên xe, Lâm Yến Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sớm nhận ra không khí trên bàn ăn không tốt, nên đã suy nghĩ tìm một lý do rồi đi, thật may là nồi súp kia đổ xuống kịp thời, coi như giải vây, cô thực sự không muốn nhìn hắn và Tiêu Lỗi trở mặt.

"Tiêu Lỗi theo đuổi em?" Bỗng nhiên Tần Tuyền đề cập tới chuyện này. Lâm Yến Vũ rung mình, biết chuyện này không dễ dàng lừa dối cho qua như vậy, ừ một tiếng.

Tần Tuyền nghĩ ngợi một lát: "Em đối với anh ta... Nếu em cũng có cảm giác đối với anh ta, anh hi vọng em có thể thẳng thắn nói với anh, đừng để anh là người cuối cùng biết chuyện đó."

"Em đối với anh ta không có cảm giác, là anh ta đơn phương tình nguyện. Nếu anh không vui khi em nói chuyện với anh ta..., về sau em sẽ không gặp lại anh ta nữa." Lâm Yến Vũ rất thông minh, biết đây chỉ là kế thăm dò của Tần Tuyền, cô hiểu rõ tính tình của hắn thế nào, hắn không bao giờ độ lượng như vậy.

Quả nhiên Tần Tuyền rất hài lòng, giọng nói cũng thay đổi: "Con người của Lỗi không tệ, anh cũng không muốn mất đi người bạn này. Còn em nữa, anh đối với em như thế nào, trong lòng em rõ ràng, anh sẽ không nói những lời dư thừa này nữa." Lâm Yến Vũ lặng lẽ nắm bàn tay của hắn, để cho cảm xúc của mình dần dần ổn định lại, suy nghĩ.

Nghe được ý nghĩa trong lời nói của Tần Tuyền, trước mắt hắn còn chưa dự định có hành động gì, một khi hắn hành động, chỉ sợ Tiêu Lỗi muốn đối phó cũng không phải dễ dàng như vậy, đầu tiên anh là một quân nhân, có rất nhiều bất tiện, không giống như Tần Tuyền tự do ở mọi nơi. Nhưng mà Lâm Yến Vũ cũng biết, trong chuyện lần này, cô không thể biện hộ thay Tiêu Lỗi được, một câu cũng không thể.

Tần Tuyền dẫn Lâm Yến Vũ đến bệnh viện cẩn thận kiểm tra, xác định vết bỏng trên tay cô không sao, mới đưa cô về nhà. Sau khi Lâm Yến Vũ tiến hẳn ra cửa, tắm rửa đơn giản sạch sẽ và nghỉ ngơi.

Lên giường ngủ một lúc, Lâm Yến Vũ cảm giác đầu càng ngày càng đau, cả người rét run, xem ra là bị cảm lạnh khi cười ngửa rồi, vội vàng đi tìm thuốc uống.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, chợt nghe điện thoại ở đầu giường vang lên, nhìn thấy số của Tiêu Lỗi, cô không nhận, trực tiếp nhấn nút từ chối. Nhớ tới tình hình buổi chiều, anh ta quấy rối cô, cô hận đến ngứa răng, cảm giác trên ngực đến bây giờ vẫn còn hơi đau, xúc cảm nơi những ngón tay của anh chạm vào vẫn còn trên làn da cô. Ngược lại, anh ta rất biết điều, không gọi lại, nhưng lại gửi một tin nhắn.

"Tần Tuyền tìm tôi ngà bài." Tiêu Lỗi nhắn tin nói với Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ thấy mấy chữ này, con buồn ngủ biến mất, chớp lấy điện thoại ở đầu giường, gọi cho anh.

"Anh nói gì với Tần Tuyền rồi, tôi cho anh biết, nếu anh nói lung tung với anh ấy, cả đời tôi sẽ không bao giờ gặp anh nữa." Lâm Yến Vũ vô cùng bức bối nói. Với cá tính của Tiêu Lỗi có thể suy ra, tất nhiên là có sao nói vậy, sẽ không né tránh.

"Tôi không nói gì với anh ta hết, em khẩn trương như vậy làm gì." Tiêu Lỗi tựa vào cạnh giường của mình, tâm trạng nặng nề. Từ câu lạc bộ nông thôn trở về, tâm trạng của anh luôn luôn không tốt, quả thực không thể chịu đựng thêm nữa, đành phải gọi điện cho cô.

"Vậy thì tốt, không có việc gì thì tôi cúp máy đây." Lâm Yến Vũ biết anh sẽ không nói dối, nếu anh đã nói là không nói gì với Tần Tuyền, vậy thì sẽ không nói bất cứ điều gì.

"Đừng gác máy!" Tiêu Lỗi nghe nói cô muốn cúp điện thoại, gấp gáp: "Tay của em không sao chứ?" Thấy tay cô bị nôi súp nóng hắt vào, anh lo lắng đến chết, nhưng hết lần này tới lần khác trong tình huống tương tự, anh phải dè dặt sự quan tâm đó.

"Không sao, Tần Tuyền dẫn tôi đến bệnh viện rồi, bác sĩ nói không bị bỏng nhiều, bôi thuốc vào chỗ bỏng sẽ khỏi. Anh... Ngày mai còn phải đi làm, nên ngủ sớm một chút, đừng gắng gượng." Lâm Yến Vũ hạ thấp ngữ điệu, thanh âm êm dịu đi rất nhiều.

"Thanh âm của em làm sao thế, bị cảm à?" Tiêu Lỗi nghe ra giọng nói của cô mang theo giọng mũi, sau câu cuối cùng còn ho nhẹ. "Còn không phải điều tại anh!" Trong lòng Lâm Yến Vũ báo oán, ngoài miệng lại nói: "Hơi bị cảm lạnh, tôi đã uống thuốc rồi."

Lời này rót vào tai của Tiêu Lỗi như đánh đổ ngũ vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn), do dự một lát, cuối cùng Tiêu Lỗi hỏi: "Anh ta đối với chuyện này ra sao, có làm gì em không?" Nếu không hỏi những câu này, chắc anh đoán đến chết. Theo như tình hình trước mắt, Tần Tuyền không thể nào không chất vấn cô, vạn nhất đối với cô. . . . . Chiều nay tâm hoang ý loạn\* (hoang mang, lòng dạ rối bời) là vì cái gì, trong lòng anh rất rõ ràng.

Lâm Yến Vũ chau mày, lời này của anh là có ý gì, đứng trên lập trường nào mà nói với cô những lời như vậy, cố tình chọc giận anh: "Anh ấy là bạn trai tôi, có làm gì với tôi cũng không cần báo cáo lại với anh." Tiêu Lỗi nghe xong, tức giận, sặc sụa: "Em đừng lừa mình dối người, em không yêu anh ta!"

"Làm sao anh biết tôi không yêu anh ấy, anh đâu phải là tôi." Lâm Yến Vũ đối chọi gay gắt.

"Nếu em yêu anh ta, cần gì phải diễn trò trước mặt anh ta, thật may là nôi súp kia không nóng lắm, bằng không tay của em đã sớm tróc da, em cho rằng tôi không nhìn ra sao. Em muốn tôi lôi tất cả chân tướng ra ngoài thì em mới bằng lòng thừa nhận sao? Em căn bản không phải là Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ thực sự đã bị chết ở hiện trường vụ nổ 4 năm trước." Tiêu Lỗi hoảng loạn, nói ra hết suy đoán của mình. Anh đau lòng vì tay của cô, nhưng cô lại tuyệt tình không cảm kích.

Những ngày qua, anh đem tài liệu lấy được từ Diệp Tiểu Phảng và Lý Trường Nhạc cẩn thận nghiên cứu vô số lần, nhận định kết luận lúc trước anh suy đoán là chính xác, trước mắt Lâm Yến Vũ vốn không phải cô gái đã tốt nghiệp Học Viện Nghệ Thuật New York- Cynthia Lâm, còn chuyện cô có phải là Mộ Tinh hay không thì chưa thể chắc chắn, nhưng khẳng định cô không phải là Lâm Yến Vũ thật.

Quả nhiên, Lâm Yến Vũ im lặng, bị sốc đến nỗi nói không nên lời. Cô không thể xác định cuối cùng Tiêu Lỗi đã biết được những gì, nhưng bản năng nói với cô, anh ta rất nguy hiểm. Anh ta suy nghĩ quá kín đáo, quá đáng sợ, kể từ lúc họ gặp lại nhau, cô đều bị anh dẫn dắt, mỗi một bước đều nằm trong phạm vi kiểm soát của anh.

Vì cô giống hệt Diệp Mộ Tinh, cho nên anh muốn cô, hơn nữa theo ý nghĩ của anh, từng bước một biến cô thành mẫu người mà anh muốn, việc này thật khủng khiếp, cô không thể tiếp tục rơi xuống, tiếp tục sơ hở trong lời nói, như vậy tất cả kế hoạch của cô cũng sẽ bị làm cho rối tung lên.

Vì muốn tiếp cận Tần gia, cô tốn toàn bộ thời gian 1 năm để nghiên cứu cuộc sống của Tần Tuyền, từ việc ít được quan tâm trong gia đình, cũng như tính cách, sở thích, thói quen của hắn trong cuộc sống; ngay cả lần vô tình gặp gỡ ở buổi đấu giá, cũng là hao tâm sắp xếp, cô không thể nào kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

Tiêu Lỗi có thể đoán được tâm tình của cô lúc này, giọng khàn khàn, dùng một giọng nói rất ưu thương: "Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để cho em phải ở lại bên cạnh hắn, tôi sẽ điều tra rõ, hứa với tôi, trong khoảng thời gian này, không được để anh ta chạm vào em... Nếu không tôi..." Anh khổ sở nói không được.

Trao tim Lâm Yến Vũ đau như dao cắt, hóp từng ngụm không khí, lời nói này của Tiêu Lỗi làm cho cô vừa tức giận lại vừa chua xót. Rốt cuộc là một người đàn ông, suy nghĩ của anh rất bá đạo, anh không hy vọng cô bị người đàn ông khác chiếm lấy, ngay cả khi người đàn ông đó là bạn trai của cô, còn anh hiện tại cái gì cũng đều không phải. Tuy nhiên, cô lại rất hiểu rõ tâm trạng của anh, vì hiểu rõ nên cô đau đến không muốn sống, nhưng lại không thể làm được gì.

"Yến Vũ... Yến Vũ... Hứa với tôi, tôi chỉ có yêu cầu như vậy thôi." Tiêu Lỗi nài nỉ. "Ngốc nghếch, anh thật quá cố chấp." Lâm Yến Vũ rốt cuộc cũng kiềm chế không được, lên tiếng.

Suy nghĩ lại cảm thấy không ổn, cô nhanh chóng bổ sung thêm: "Tôi đối với anh không tốt như vậy, tôi căn bản không thích hợp với anh. Tần Tuyền đã biết chuyện này, bất cứ ai cũng không lường trước được anh ấy sẽ đối phó anh thế nào, tôi không muốn liên lụy anh." Cô cúp điện thoại, giật hết dây điện thoại ra, tắt luôn điện thoại di động.

Lâm Yến Vũ ngồi trên giường, ôm mặt phiền não, sự tình có cục diện hôm nay, cô phải chịu hơn một nửa trách nhiệm. Nhớ tới khuôn mặt âm ỉ của Tần Tuyền lúc tối, lòng cô không khỏi lo lắng.

Chi bằng, bỏ đi một thời gian? Lâm Yến Vũ tự hỏi. Cô trở về nước gần nửa năm, cũng nên về Mỹ thăm cha cô - Lâm Lệ Sinh. Nói là làm, cô lập tức gọi điện thoại đặt vé máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18

Ở lại Mỹ đúng một tháng, cho đến khi kỳ nghỉ Giáng Sinh trôi qua, Lâm Yến Vũ mới trở về nước. Tại phòng trưng bày, Tuyết Nhi lặng lẽ nói với cô, Tiêu Lỗi đến tìm cô vô số lần.

"Em nói thế nào với anh ta?" Lâm Yến Vũ lo lắng nhưng thực sự đang lo không biết Tuyết Nhi có nói chuyện này với Tần Tuyền không. Tuyết Nhi nói: "Em nói với Tiêu Lỗi, chị trở về Mỹ khoảng một tháng để mừng Giáng Sinh với cha, nhưng anh ta luôn không từ bỏ ý định, cứ cách hai ngày lại đến hỏi chị đã trở về chưa, còn hỏi em là chị đi cùng với ai."

Trong lòng Lâm Yến Vũ chua xót, nhưng không thể để Tuyết Nhi nhận ra, nên không lên tiếng. Tuyết Nhi tiếp tục nói: "Em nói cho anh ta biết, một mình chị trở về Mỹ, vài ngày trước Tuyền thiếu mới qua thăm chị nhân dịp lễ Giáng Sinh, anh ta không hỏi thêm gì nữa."

Lâm Yến Vũ hơi cau mày, Tuyết Nhi thấy cô như đang suy nghĩ, cũng không nói thêm nữa. Lúc này, Lâm Yến Vũ nhận được điện thoại của Tần Tuyền, vội vàng rời khỏi phòng trưng bày, quả nhiên nhìn thấy xe của hắn dừng cách đó không xa, đi tới chỗ hắn.

Lần đầu tiên Lâm Yến Vũ gặp cha của Tần Tuyền- Tần Hạc An là vào một buổi chiều lạnh, Tần Tuyền lái xe chở cô tiến vào một khuôn viên trường đại học, nói với cô, cha hắn tốt nghiệp ở trường đại học này.

"Năm đó ông ngoại anh là Phó hiệu trưởng trường đại học này, mẹ và cha anh là bạn học cùng lớp, hai người họ đều học ngành Công Trình Điện Tử, biết nhau tại trường này." Tần Tuyền kể một số chuyện mà cha mẹ hắn đã trải qua với Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ gật đầu, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khuôn viên trường rất lớn, xe chạy một lúc mới đến tòa nhà mà họ muốn. Tòa nhà mang đậm kiến trúc cận đại, lát gạch đỏ theo phong cách phương Tây, bóng râm cây cối bên cạnh nó có vẻ rất yên tĩnh.

Hai người cùng bước xuống xe, Tần Tuyền nắm tay Lâm Yến Vũ đi vào trong. Vài người ở cửa nhìn thấy họ, có một người chủ động tiến lên dẫn đường giúp họ. Lâm Yến Vũ ngoái đầu lại nhìn, biết những người mặc thường phục đứng ở cửa chính là vệ sĩ, thủ trưởng trở về thăm trường học cũ, công tác bảo vệ là không thể thiếu.

Xây dựng lâu năm, trong tòa nhà có chút âm u, may mắn là bàn tay của Tần Tuyền thật ấm áp, Lâm Yến Vũ không cảm thấy lạnh. Một căn phòng ở cuối hành lang, Tần Tuyền gõ cửa, nghe có tiếng trả lời mới đẩy cửa bước vào.

Lâm Yến Vũ nhìn thấy, trong căn phòng không quá lớn có vài người đang ngồi, đặc biệt là vị ngồi trên ghế sofa cực kỳ có khí chất. Tuổi ngoài 50, nhưng trạng thái tinh thần rất tốt, đôi mắt thông minh sáng ngời, rất có phong độ của một học giả, tuy rằng đã lớn tuổi, dáng người vừa vặn không phát tướng chút nào, chỗ duy nhất không hợp với tướng mạo chính là mái tóc hoa râm, thoạt nhìn sẽ làm cho người ta khó quên.

Đây có lẽ là Tần Hạc An- cha của Tần Tuyền, Lâm Yến Vũ đoán như vậy, kiềm chế sự kích động trong lòng. Người đàn ông trung niên đeo mắt kính gọng vàng đứng bên cạnh nhất định là thư kí trưởng của ông ta Lý Học Chu, thái độ lịch sự tao nhã.

"Cha, con đã dẫn Yến Vũ đến." Tần Tuyền rất lễ phép, chờ cha hắn và người bên cạnh nói chuyện xong, mới mở miệng. Mấy người trong phòng lục tục lui ra ngoài, chỉ còn lại cha con họ và Lâm Yến Vũ.

"Cháu chào bác Tần." Lâm Yến Vũ thấy Tần Hạc An nhìn mình không chớp mắt, không khỏi có chút khản trương, cũng đánh giá ông. Ông và Tần Tuyền đúng là hai cha con, giống nhau như cùng một khuôn khắc ra, chẳng qua là phong thái và khí phách, Tần Tuyền nhất thời không thể so bì được, Lâm Yến Vũ cảm thấy khi ông nhìn mình, nhã nhặn hơn so với nhìn con trai rất nhiều.

"Ngồi xuống đi." Tần Hạc An nhìn họ gật đầu, rất đúng mực đánh giá cô gái mà con trai dẫn đến. Không nghĩ ngờ chút nào, cô gái rất đẹp, hơn nữa đuôi lông mày khéo mắt có một loại cảm giác rất quen thuộc, ông nhận thấy có chút khác thường.

Thuận miệng hỏi một chút chuyện nhà của cô, Lâm Yến Vũ một câu lại một câu đáp lại, nhịp nhàng ăn khớp, không có bất kỳ sơ hở nào. Cô gái này thật phóng khoáng, gây nhiều ấn tượng tốt trong lòng Tần Hạc An.

"Một lát gọi Học Chu sắp xếp một chút, chúng ta sẽ dùng cơm ở căng tin trong trường. Trước tiên con hãy dẫn cô Lâm ra ngoài đi dạo đi." Tần Hạc An gọi điện thoại cho Lý Học Chu. Chỉ chốc lát sau, Lý Học Chu đẩy cửa đi vào, dẫn Tần Tuyền và Lâm Yến Vũ rời đi.

Cha của hắn rất hài lòng, Tần Tuyền biết, mặc dù biểu hiện rất bình thản, nhưng lại sắp xếp dùng cơm tối, đủ để chứng minh ông cảm thấy Lâm Yến Vũ làm bạn gái của con ông là rất tốt.

Nghĩ tới đây, Tần Tuyền đi bộ cũng nhẹ nhàng hơn, nắm tay Lâm Yến Vũ đi tản bộ trong trường, đôi khi còn chạy hai bước. Lâm Yến Vũ hiếm khi thấy được tính trẻ con của hắn, khỏe miệng cũng có chút nụ cười, nhưng chỉ trong nháy mắt, nụ cười của cô lại biến mất không thấy.

Tiêu Lỗi gọi điện thoại cho cô, cô nhìn số điện thoại của anh trên màn hình, cúp máy không nhận. Chỉ chốc lát sau, nhận được tin nhắn của anh: "Yến Vũ, tôi muốn gặp em."

"Tôi nói rồi, chúng ta không cần gặp nhau nữa. Tôi đã ra mắt cha của Tần Tuyền, anh sẽ không có cơ hội nào đâu, nên đừng làm phiền tôi nữa." Lâm Yến Vũ nhấn tâm, đem tin nhắn gửi đi.

Thật lâu sau không thấy anh hồi âm, cô có một chút lo lắng, trong đầu luôn nghĩ đến, liên tục nhiều lần nhìn điện thoại. Tần Tuyền gọi cô vài lần, cô cũng không nghe.

"Này, nghĩ gì thế, anh gọi em không nghe thấy à?" Tần Tuyền vỗ nhẹ lên vai cô. Lâm Yến Vũ bỏ điện thoại lại vào trong túi của mình, mỉm cười: "Em đang bận rộn nhìn các nam sinh đang chơi bóng rổ ở đằng kia, nên không nghe anh gọi." "Đi, anh dẫn em đến một nơi." Tần Tuyền nắm tay Lâm Yến Vũ, dẫn cô đi tiếp.

Lâm Yến Vũ đi theo hắn, nhưng trong tâm trí lại mong chờ tin nhắn hồi âm của Tiêu Lỗi. Nghe được âm báo tin nhắn, lấy ra xem, quả nhiên có tin nhắn mới chưa đọc.

"Anh rất nhớ em."

Tin nhắn của anh chỉ có bốn từ, Lâm Yến Vũ nhìn rất đau khổ, khóe mắt có chút ẩm ướt, trả lời lại cho anh: "Đừng như vậy, anh sẽ gặp được người tốt hơn tôi, đắm mình vào trong nỗi nhớ thương thì vĩnh viễn anh sẽ không tìm được hạnh phúc cho mình."

"Anh yêu em, đến chết không đổi."

Lâm Yến Vũ nhìn thấy tin nhắn này của anh, không thể kiềm chế được nữa, nước mắt trào ra. Thừa dịp Tần Tuyền không quay đầu lại, vội vàng gấp điện thoại lại, lau đi nước mắt.

Tần Tuyền quay lại nhìn cô: "Tại sao tay em lạnh như vậy, có phải mặc quá ít hay không?" Lâm Yến Vũ lắc đầu, cắn môi. Tần Tuyền thấy cô cúi thấp đầu trông rất đáng yêu, dừng lại ôm cô: "Trách anh không tốt, biết rõ hai ngày nay em bị cảm còn để cho em hoạt động ngoài trời lạnh, chạy hai bước sẽ không lạnh, trong khi anh gọi tài xế lái xe tới đây, chúng ta trực tiếp đến căng tin dùng cơm."

Hắn kéo tay Lâm Yến Vũ chạy về phía trước, Lâm Yến Vũ đè nén thương tâm, bước nhanh đuổi theo hắn.

Bữa ăn này là vì sự hiện diện của Lâm Yến Vũ, tâm trạng cha con Tần gia cũng rất vui vẻ, Tần Hạc An càng nhìn bạn gái của con trai càng thuận mắt, càng xem càng cảm thấy cô giống với một người.

Tần Tuyền rốt cục nhận thấy ánh mắt cha mình nhìn Lâm Yến Vũ có chút khác thường không thể diễn tả, cẩn thận quan sát. Tần Hạc An luôn luôn kín đáo, tuy rằng vợ ông mắc bệnh nhiều năm, nhưng không bao giờ bị vướng vào những vụ bê bối tình ái, tâm tư của ông hơn một nửa đều đặt vào con đường sự nghiệp. Nhưng mà, ánh mắt ông khi nhìn Lâm Yến Vũ, làm cho Tần Tuyền có cảm giác kỳ lạ.

Phải hình dung như thế nào, loại cảm giác đó giống như một người cha đang nhìn cô con gái nhỏ của mình thương yêu, lại có chút giống như một người đàn ông đang nhớ nhung người yêu, tóm lại là rất thích, Tần Tuyền cũng là đàn ông, hắn nhìn ra được thâm ý trong đáy mắt của cha hắn, trong lòng có một ít dự cảm xấu.

Lâm Yến Vũ ăn rất ít, gấp vài miếng rồi lại không gấp nữa. Tần Hạc An nghĩ là do món ăn không hợp khẩu vị của cô, ân cần nói: "Thế nào lại không ăn, có phải ăn không quen hay không?" Lâm Yến Vũ cười nhẹ: "Dạ không phải vậy, bác Tần, cháu ăn rất ít, vào buổi tối cháu ăn ít hơn nữa."

"Vài ngày trước cô ấy trở về Mỹ thăm người thân, quay lại Bắc Kinh thì ngã bệnh, vẫn đang uống thuốc Đông Y, do thuốc cũng có ba phần độc hại, có chút kích thích đối với dạ dày, cho nên ăn không được nhiều." Tần Tuyền thương yêu siết chặt bàn tay nhỏ bé của Lâm Yến Vũ.

Những người khác không biết, chỉ có trong lòng Tần Tuyền hiểu rõ, cha hắn chưa bao giờ như vậy, cho dù là đối với hắn, đứa con trai duy nhất này, cũng không hề han ân cần đến vậy. Từ nhỏ đến lớn, người cha ở trong cảm nhận của hắn là người nghiêm khắc nhiều hơn là hiền hoà, nhưng ông lại đối với một cô gái xa lạ, lại có thể như vậy...

Lý Học Chu cũng sớm nhìn ra tình hình trên bàn ăn, thức thời nói chuyện, làm dịu đi không khí. Sau khi dùng xong cơm tối, Tần Tuyền dẫn Lâm Yến Vũ ra về.



Ở dưới nhà Lâm Yến Vũ, Tần Tuyền khóa xe, ôm Lâm Yến Vũ cùng nhau lên nhà. Hắn vừa đi vừa thân mật hôn lên má cô, tình cảm dây dưa, cô không chút nào phản ứng, luôn phảng phất như có một sự u buồn khó giải, làm cho cô không thể mỉm cười. Không còn nghi ngờ gì, mấy tin nhắn của Tiêu Lỗi đã để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí cô, làm cho cô mất hồn mất vía.

"Bảo bối, tự nhiên cả đêm thấy em không vui, có phải đang có tâm sự gì không?" Tần Tuyền nhận thấy được trạng thái tinh thần lúc bình thường và hiện giờ của Lâm Yến Vũ không giống nhau, có chút ỉu xìu.

Lúc này Lâm Yến Vũ mới miễn cưỡng cười: "Anh nói xem, bác Tần có thích em không?" "Anh thấy cha là rất thích em, nhưng có hơi quá." Tần Tuyền nói nửa thật nửa đùa. Thật ra hắn cảm thấy lo lắng của mình là dư thừa, nhân phẩm của cha rất chính trực, làm sao có thể thích bạn gái của con trai mình.

"Vậy thì tốt. Lần trước em đi Hương Sơn, bác gái không gặp em, em còn lo lắng cho rằng họ không thích em." Lâm Yến Vũ từ trong túi xách lấy ra chìa khóa để mở cửa, Tần Tuyền đi theo sau lưng cô.

"Không cần lo lắng, cha mẹ anh không phải là dạng người yêu sĩ diện. Anh đã nói với em, cán bộ càng lớn càng không chú trọng vẻ bề ngoài, người thích kiểu cách nhà quan đều là quan không lớn, khi cấp bậc cao đến một trình độ nhất định, tầm nhìn cũng cởi mở hơn, sẽ không câu nệ một chút chi tiết vụn vặt." Tần Tuyền xuất thân từ gia đình cán bộ cao cấp, từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, rất quen thuộc với chuyện trong quan trường.

"Vậy mẹ của anh thì sao, bác ấy thuộc dạng người như thế nào, có phải đặc biệt nghiêm khắc hay không?" Lâm Yến Vũ chuyển đề tài nói chuyện qua con người của Trữ Sương Khiết.

Tần Tuyền suy nghĩ một chút, mới nói: "Mẹ anh là con gái duy nhất của ông ngoại, từ nhỏ đã được nuông chiều, tính tình không phải là tốt lắm, vì một chút chuyện vụn vặt mà vài ba ngày là âm ỉ với cha anh, khi còn bé anh chính là nơi trút giận của mẹ, khi mẹ cãi nhau với cha, liền đem anh ra trút giận, may mắn là cơ bắp anh rắn chắc, chịu đựng được sự đánh đập."

Lâm Yến Vũ nghe hắn vừa nói vừa cười, giọng điệu có vẻ nặng nề, không nhịn được nói: "Tại sao bác gái lại đối xử với anh như vậy, anh là con trai duy nhất của bác mà."

"Anh cũng không biết, có thể mẹ luôn cần nơi để phát tiết, thân thể mẹ anh không tốt lắm, người trong nhà cũng tận lực không làm mẹ giận, nhưng nhiều khi người làm mẹ tự dưng nổi giận lại là chính mẹ." Tần Tuyền cũng rất đau đầu với mẹ mình, trong ấn tượng của hắn, Trữ Sương Khiết chính là loại người hi nộ vô thường.

"Bác gái như vậy, chắc chắn bác trai sẽ rất không vui, công việc bận rộn như vậy, chuyện gia đình còn không hài lòng." Lâm Yến Vũ rử mi mắt, trong đầu hồi tưởng lại tình hình lúc này khi gặp mặt Tần Hạc An.

Tần Tuyền ừ một tiếng, biện hộ cho cha mẹ mình: "Thật ra thì mẹ anh cũng vì quá yêu mà sinh lòng nghi ngờ, phụ nữ trung niên trong thời kỳ mãn kinh thường như vậy, vì một chút chuyện nhỏ cũng nghi ngờ lung tung, nên bây giờ cha anh làm cho mẹ mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền." Nói xong, hắn muốn thay đổi chủ đề, pha trò: "Sau này em già rồi sinh tật xấu hay nổi giận, anh cũng làm như vậy với em."

"Anh thôi đi, em đâu phải là phụ nữ trung niên." Lâm Yến Vũ cũng thay đổi chủ đề với hắn. Không thể hỏi quá cận kề, nếu không Tần Tuyền sẽ nghi ngờ.

Lúc này, Lâm Lệ Sinh gọi điện thoại tới, Tần Tuyền thấy hai cha con họ nói chuyện với nhau, có lẽ là muốn tán gẫu một lúc, không quấy rầy họ nói chuyện, ôm và hôn vào cổ cô. Lâm Yến Vũ cảm giác được một hồi đau nhói trên cổ, theo bản năng lấy tay sờ, Tần Tuyền ngăn tay của cô lại: "Đừng sờ, kéo sẽ nhiễm trùng." Lâm Yến Vũ cười cười với hắn, dặn dò hắn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.

Trong bóng tối, Tiêu Lỗi nhìn thấy chiếc xe Maybach của Tần Tuyền từ xa chạy ra ngoài, mới yếu ớt nhìn lên cửa sổ nhà Lâm Yến Vũ. Lúc trước, Lâm Yến Vũ nói Tần Tuyền không thường xuyên tới đây, sự thật lại không phải Tần Tuyền thường xuyên đến thăm cô, mặc dù chưa bao giờ qua đêm ở nhà cô, nhưng ai biết bọn họ ở trên đó làm chuyện gì.

Nhìn cửa sổ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, Tiêu Lỗi cảm thấy mình ngu ngốc đến buồn cười, chưa từng có cảm giác như thế, rõ ràng là cô đang ở trước mắt, rõ ràng mình vô cùng ghen tị sâu sắc, lại chỉ có thể quanh quẩn dưới lầu.

Cô luôn luôn lẩn tránh, không thể tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải nghĩ biện pháp để cho cô thừa nhận thân thể của cô. Tiêu Lỗi nghĩ như vậy, trong lòng dần dần có chủ ý, biểu tình theo đó thoải mái lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19

Trên đường trở về Ngọc Tuyền Sơn, Tần Hạc An căn dặn Lý Học Chu bên cạnh: "Đi điều tra thân thế cô gái mà Tiểu Tuyền dẫn đến." Lý Học Chu dạ một tiếng, cảm thấy có chút lạ. Chẳng lẽ thủ trưởng thật sự để tâm? Ông ấy luôn nhất quán tự ràng buộc mình, chưa bao giờ sai lầm trong vấn đề như thế này, huống chi còn là con dâu tương lai của mình.



"Học Chu, anh có cảm giác rằng cô gái đó rất giống với một người hay không?" Tần Hạc An hỏi Lý Học Chu. Lý Học Chu nhú mày, cố gắng nhớ lại tướng mạo của Lâm Yên Vũ, cẩn thận suy nghĩ một chút, đúng là rất giống một người trong trí nhớ. Chẳng qua là người đó, họ không nhìn thấy đã nhiều năm.

"Đứa bé kia nếu còn sống, cũng trạc tuổi như vậy." Tần Hạc An thở dài, giọng điệu nặng nề. Lý Học Chu an ủi: "Tiểu Tuyền và cô Lâm, rất có thể chính là mình mình trong duyên phận." Tần Hạc An gật đầu.

Đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng thủ trưởng, Lý Học Chu im lặng. Ông đi theo Tần Hạc An đã nhiều năm, từ chính quyền địa phương đến trung ương, đối với chuyện riêng tư của Tần Hạc An cũng có một số hiểu biết nhất định.

"Nói với tài xế, đến biệt thự Hoài Sơn, tối nay ở lại đó nghỉ ngơi." Tần Hạc An phân phó một câu. Lý Học Chu gọi điện thoại cho đội trưởng dẫn đầu đoàn xe hộ tống, để anh ta mở đường đến biệt thự Hoài Sơn, sau đó gọi cho cán vụ ở biệt thự, để họ chuẩn bị đón tiếp thủ trưởng.

Biệt thự Hoài Sơn nằm ở khu tiểu Xương Bình gần khu Tiểu Thang Sơn, được bao quanh bởi non xanh nước biếc, lân cận không chỉ có suối nước nóng Hoàng Gia đời Minh Thanh, còn có rất nhiều kiến trúc cổ đặc sắc, hàng năm Tần Hạc An đều sống ở nơi này một thời gian, thư giãn để giảm bớt áp lực công việc.

Vừa bước vào thư phòng của biệt thự không lâu, có nhân viên đến gõ cửa. "Thủ trưởng, sáng sớm hôm nay nhận được cái này, thư ký Lý bảo tôi mang cho ngài xem qua." Nhân viên công tác đem một phong thư màu lam nhạt đặt lên bàn.

Tần Hạc An vừa nhìn thấy phong thư liền ngây dại, sắc thái quen thuộc, bút tích quen thuộc, làm sao có thể? Ông cầm phong thư lên, thấy mặt sau của phong thư có dấu niêm phong thiên nga đen, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

Mở phong thư, lấy bức thư được xếp thành hình thiên nga ra, trên tờ giấy màu lam nhạt chỉ viết hai dòng chữ: "Dục ký thái tiên kiêu xích tố- Sơn trường thủy khoát tri hà xứ?(\*)".

(\*): Đây là 2 câu thơ cuối cùng trong bài thơ Điệp Luyến Hoa của Án Thù.

Nguyên văn Phiên âm Hán Việt

欲寄彩箋兼尺素，Dục ký thái tiên kiêu xích tố，

山長水闊知何處。Sơn trường thủy khoát tri hà xứ？

Dịch thơ Dịch nghĩa

Tắc lưa, tờ hoa mong đến chóng, Muốn gửi tờ thư, giấy lưa đi

Nào biết nơi đâu, núi sông rộng, Nhưng núi dài biển rộng, nào biết nơi đâu?

Chỉ một thoáng, trước giờ ông gặp chuyện gì cũng không sợ hãi nay sắc mặt thay đổi, thể chữ quen thuộc, câu chữ quen thuộc trong nháy mắt làm đầu óc ông trống rỗng, bởi vì kinh hãi mà hô hấp trở nên thận trọng, dần dần, ông mới bình tĩnh lại, dựa lưng vào ghế da, nghiêm mật nhìn bức thư.

Trong lúc hoảng hốt, dường như ông nhìn thấy một gương mặt. Trẻ trung, xinh đẹp, tóc dài xõa ngang vai, chiếc váy phiêu dật, duyên dáng yêu kiều; lại bóng dáng khác, tinh tế thon thả, nữ nhân vật chính của vở ballet “Giselle”(\*) đang múa trên sân khấu; lại lần nữa, hai gương mặt xinh đẹp một lớn một nhỏ xuất hiện ở trong tâm trí ông.

(\*)là một vở ballet kể về một cô gái quê tên là Giselle, sau cái chết trẻ tức tưởi của mình đã bảo vệ người cô yêu thoát khỏi sự trả thù của một nhóm linh hồn độc ác gọi là Willis.

Tần Hạc An nhìn chăm chú vào ống đựng bút trên bàn làm việc, vẻ mặt sa sút không chịu đựng nổi, trong ánh mắt không có thần thái, giống như lập tức già đi 10 tuổi.

Qua thật lâu, Tần Hạc An ngồi thẳng lên, gấp bức thư lại cẩn thận, bỏ lại vào phong bì, mở ngăn kéo ra, trịnh trọng đặt phong thư vào đó. Tay chạm phải một tấm hình, ông lấy ra xem. Bởi vì thường xuyên lấy ra nhìn, tấm hình đã ố vàng cũ kỹ, trong tấm ảnh là một bé gái tầm ba bốn tuổi, răng còn chưa mọc hết, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cười rất đáng yêu.

Em tha thứ cho anh sao, có thể mang con gái đến gặp anh hay không? Lá thư này, có phải em từ thiên đường gửi đến hay không? Trái tim Tần Hạc An đau đớn, đè nén, đặt tấm hình về chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại.

"Thủ trưởng, ở nhà gọi điện thoại tôi, thông báo bệnh cũ của phu nhân lại tái phát, mong người nhanh trở về." Lý Học Chu sau khi gõ cửa, đi vào nói cho Tần Hạc An một tin tức xấu.

Tần Hạc An lấy lại tinh thần, cùng cả nhóm nhân viên vội vã rời khỏi biệt thự Hoài Sơn về nhà, cùng lúc đó, Tần Tuyền cũng nhận được điện thoại, đang lái xe trở về Hương Sơn.

Giữa trưa ngày hôm sau, Lâm Yên Vũ nhận được điện thoại của Tần Tuyền, hần muốn đưa mẹ đến bệnh viện ở Thụy Sĩ để tiếp nhận điều trị, phải đi

khoảng nửa tháng.

"Tại sao bác gái lại đi gấp như vậy?" Lâm Yến Vũ ân cần hỏi. Tần Tuyền không muốn để cô lo lắng, nói đơn giản: "Vết thương cũ ở khớp gối tái phát, cốt chất tăng sinh (xương mọc thêm ra), có khả năng phải tiểu phẫu, vấn đề cũng không lớn."

"Vậy anh đến nơi thì gọi điện thoại lại cho em." Lâm Yến Vũ nói. Tần Tuyền chợt nhớ tới điều gì: "Hay là em cùng đi với anh và mẹ?" Hắn thực sự không yên tâm để cô ở lại Bắc Kinh một mình, ngoại trừ tên Tiêu Lỗi đang như hổ đói rình mồi, hắn luôn cảm thấy rằng bên cạnh còn có một nhóm người đang có chủ ý với Lâm Yến Vũ.

"Không được, anh đưa bác gái đi chữa bệnh, em không tiện đi theo." Lâm Yến Vũ từ chối. Tần Tuyền ngẫm lại thấy cũng đúng, bận rộn với chuyện của mẹ cũng đủ khiến hắn bận khoăn rồi, lại có ý định lôi kéo cô, hiện tại đang là ngày đông giá rét, Thụy Sĩ rất lạnh, tốt nhất không nên mang cô theo.

Tạm biệt Tần Tuyền xong, Lâm Yến Vũ trở về phòng tranh, thấy xe Tiêu Lỗi dừng ở bên cạnh, cô không dám nhìn lâu, nhanh chóng quay đầu bỏ đi, muốn chạy đến ven đường gọi một chiếc taxi rời khỏi đó.

Tiêu Lỗi ở trong xe thấy cô, cũng biết nguyên nhân cô chạy trốn, nhắn tin cho cô.

"Ra ngoài gặp anh." Tin nhắn của anh kiệm chữ như kiệm vàng.

Cô vẫn không quay lại.

"Em không ra, anh sẽ gửi đoạn ghi âm này cho Tần Tuyền." Tiêu Lỗi dùng di động gửi cho Lâm Yến Vũ một tập tin âm thanh. Lâm Yến Vũ có chút nghi ngờ, đeo tai nghe lên, mở tập tin ra nghe thử.

Trong tai nghe truyền đến tiếng rên rỉ của cô, rất yếu ớt, rất gợi cảm, còn có giọng nói của anh. Đây rõ ràng là ở chuyện xảy ra hôm đi cưới ngựa, những đôi thoại lúc anh ta "bức cung", không nghĩ tới anh ta sẽ ghi âm lại.

"Anh thật hèn hạ!" Lâm Yến Vũ tức giận, gọi điện thoại cho Tiêu Lỗi. Người đàn ông này thật sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, vừa đấm vừa xoa, lúc dụ dỗ lúc cứng rắn, làm cô không biết làm thế nào.

Tiêu Lỗi cười lạnh: "Anh thuộc hạng người nào không phải em không biết, đúng lúc anh có mang theo bút ghi âm và camera lỗ kim, tất cả dụng cụ và thiết bị nghe lén hoặc giám sát mà em chưa từng thấy qua, anh đều có hết."

"Cả ngày anh không có chuyện gì để làm nên kiên trì nghĩ cách đối phó tôi thế nào à, anh có cần phải bức tôi phát điên thì mới hài lòng?" Lâm Yến Vũ hùng hổ hỏi. Tiêu Lỗi lạnh lùng nói: "Lại đây gặp anh, em biết anh đang ở đâu mà."

"Tôi sẽ không gặp anh." Lâm Yến Vũ tức giận. Tiêu Lỗi thản nhiên hừ một tiếng, giọng nói chân thật đáng tin: "Anh cho em 10 phút." Nói xong, anh gác máy. Không uy hiếp cô, cô sẽ không đi vào khuôn khổ.

Lâm Yến Vũ biết anh ta nói là làm, một cửa ải cô cũng không thể thoát, tức giận nhưng không có biện pháp nào, chỉ đành thỏa hiệp, nói tài xế quay đầu xe lại, trở về phòng tranh. Quả nhiên, xe của anh còn đậu ở đó. Lâm Yến Vũ đi tới trước chiếc xe, thấy anh từ trong xe bước xuống.

"Lên xe!" Vẻ mặt của anh hoàn toàn khác với lúc bình thường, có một loại đáng sợ cùng đoạn tuyệt khiến cô sợ hãi, dường như ánh mắt kia có thể xuyên thủng tất cả, cũng rất lạnh giá và kiên nghị. "Em không nhận điện thoại của anh, không chịu gặp anh, anh chỉ có thể ra hạ sách này." Tiêu Lỗi nhìn vào đôi mắt của Lâm Yến Vũ.

Lâm Yến Vũ đến gần mới nhìn rõ khuôn mặt anh, hình như đã không nghỉ ngơi tốt, trong đôi mắt hiện đầy tia máu, thực không có tinh thần, vô thức cảm thấy trái tim đau đớn, quên mất chuyện không vui vừa rồi: "Tại sao anh còn chưa từ bỏ ý định, không phải tôi đã nói với anh vô cùng rõ ràng rồi sao, tôi với anh không có khả năng, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều sẽ đau khổ, cả ba đều đau khổ."

Anh có biết hay không, cô rất lo lắng sợ anh bị tổn thương, không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa, chuyện đáng sợ như vậy phát sinh một lần là đủ rồi.

"Em đi theo anh, anh dẫn em đến một nơi." Tiêu Lỗi kéo cánh tay cô đi phía trước. "Tôi không đi! Tiêu Lỗi, tôi không đi!" Lâm Yến Vũ cố gắng hất anh ra, đánh vào tay anh, nhưng thế nào anh không chịu buông ra.

Đến trước xe của mình, anh bế cô lên, trực tiếp nhét vào trong xe, tay cô gắt gao siết chặt cửa xe, không chịu buông ra, anh dùng lực gỡ tay cô ra, thiếu chút nữa bẻ gãy ngón tay của cô, cô mới thả ra. Cô đau đến phát khóc, anh không chút thương tiếc đóng cửa xe lại.

Lên xe, anh mới nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, xoa các đốt ngón tay, giảm bớt đau đớn. Xem ra là rất đau, cô uất ức khóc nức nở, đôi môi phát run, hai má ửng đỏ, kháng cự không chịu đến gần anh. Anh đến gần một chút, cô liền lùi về phía sau một chút, đôi mắt trong suốt đầm lệ thoát nhìn rất trong sáng và đáng yêu, làm cho lòng anh đau đớn không thôi, thậm chí bản thân xuống tay quá nặng, làm đau tay cô.

"Đưa đoạn ghi âm cho tôi." Lâm Yến Vũ rút bàn tay đang trong tay của Tiêu Lỗi về.

"Không thể nào!" Tiêu Lỗi nói như đinh đóng cột, ánh mắt vẫn chú ý tới các khớp ngón tay cô, tin chắc không sao mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Yến Vũ tức giận vô cùng, với tay phải lục lọi túi của anh, muốn tìm ra điện thoại của anh, còn có bút ghi âm mà anh đã nói. Tiêu Lỗi rất khéo léo

đẩy tay cô ra, mà không làm đau cô.

Lâm Yến Vũ không chịu bỏ qua, nắm chặt cánh tay anh không buông, nhất định phải làm cho anh giao ra đoạn ghi âm. Tiêu Lỗi suy nghĩ một lượt, trêu chọc: "Chi bằng em lục soát thân thể của anh, em làm được không? Đừng phí công vô ích, hãy suy nghĩ biện pháp khác đi." Ánh mắt cố ý quan sát trên người Lâm Yến Vũ.

Lâm Yến Vũ trừng mắt với anh: "Anh hãy thử nhìn ra bên ngoài, trên đường đầy rẫy phụ nữ, với điều kiện của anh, dạng người nào mà không tìm được, cần gì phải hao tổn tâm tư với tôi."

"Anh chỉ muốn em." Mặt Tiêu Lỗi không chút thay đổi.

Lâm Yến Vũ cắn môi, bày ra tư thế sẵn sàng hy sinh, cởi nút áo khoác ngoài của mình: "Anh muốn "làm việc" ở nơi nào? Trên xe? Đã chiến? Hay là đi thuê phòng? Hôm nay cái gì tôi cũng cho anh được không, anh không cần quấy rầy tôi nữa."

Tiêu Lỗi thấy cô cởi hết nút áo khoác ngoài, lộ ra áo lót bằng len, đường cong mềm mại. Lâm Yến Vũ thấy anh không nhúc nhích, chỉ nhìn mình chằm chằm, có chút kinh ngạc, dừng động tác lại: "Nhìn cái gì, nếu muốn thì nhanh một chút." Cô không biết, Tiêu Lỗi đã nhìn thấy dấu hôn ở trên cổ cô, đôi mắt tóe ra lửa.

"Cởi hết." Mặt Tiêu Lỗi không có chút biểu cảm nói. Lâm Yến Vũ ngây ngẩn cả người. Ở đây? Ở khu trung tâm náo nhiệt này? Làm ơn, người qua kẻ lại bên ngoài cửa xe, hơn nữa kính xe của anh cũng không phải là loại kính mờ ngăn ánh sáng, đèn gần vẫn có thể nhìn thấy.

"Anh..." Lâm Yến Vũ không thể nhìn được nữa, túm chặt quần áo trước ngực mình, phần nộ cắn chặt môi. Cô chưa bao giờ chịu đựng sự nhục nhã như vậy, anh ta tìm đúng điểm yếu của cô, hung hăng kích thích.

"Trước mặt người đàn ông khác, em cũng có thể tùy tiện cởi quần áo như vậy sao? Nói cho anh biết, có thể hay không?" Tiêu Lỗi nói. Anh không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng thì khiến cô không thể phản bác lại được. Lâm Yến Vũ trong lòng căm giận, cô bắt đầu nhận ra rằng, bản thân khi ở trước mặt anh không chỗ nào che giấu. Đối với người đàn ông khác, đừng nói là cởi quần áo, ngay cả để cho Tần Tuyền hôn một cái cũng cảm thấy khó chịu, nhưng khi ở trước mặt anh, hết thảy đều trở nên thân nhiên.

Thấy Lâm Yến Vũ im lặng, ngón tay Tiêu Lỗi khẽ vuốt ve chiếc cổ của cô: "Đây là cái gì?" Lúc đầu Lâm Yến Vũ có chút sững sờ, đột nhiên nhớ lại đêm trước khi Tần Tuyền rời khỏi đã hôn mình, sắc mặt chợt tái xanh.

"Em đã hứa với anh điều gì, em quên rồi sao?" Giọng nói của Tiêu Lỗi nghe rất lạnh lùng.

Lâm Yến Vũ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn anh, rót cuộc hơi chột dạ: "Anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn nghe em giải thích."

"Tại sao tôi phải giải thích với anh."

"Bằng cả trái tim và sự tín nhiệm của anh đối với em."

"Vậy thì không nên hỏi tôi, tôi không có lỗi với sự tín nhiệm của anh."

Hai người im lặng đối diện nhau, ai cũng không chịu mở lời trước, cuối cùng, Tiêu Lỗi là người đầu tiên nói: "Mộ Tĩnh, em đừng đóng kịch nữa!" Tiêu Lỗi cảm thấy vở kịch này không có cách nào diễn tiếp nữa, nếu diễn nữa thì anh sẽ phát điên lên mất.

Lâm Yến Vũ không nói lời nào, gắt gao cắn chặt môi, đôi môi chảy máu, cô không quan tâm, chỉ cần không nói chuyện với anh là được. Tiêu Lỗi đặt ngón tay lên môi cô, nói: "Buông ra! Đừng cắn mình bị thương." Cô không nghe, trên môi đều là máu. Tiêu Lỗi đưa tay ra trước mặt cô: "Em muốn phát tiết thì hãy cắn anh, tay của anh để cho em cắn." Bàn tay chạm vào môi cô, cô không cắn, nói lòng hàm răng ra.

"Tôi hận anh, anh thật xấu xa!" Lâm Yến Vũ muốn chịu đựng không khóc, nhưng vẫn không nhịn được. Mũi đỏ lên, mắt cũng đỏ, liều mạng đánh vào người Tiêu Lỗi. Oan gia, thật là một oan gia, chuyên tra tấn cô.

Tiêu Lỗi không để ý tới lời của cô, một mực hôn cô mãnh liệt, đem nhớ thương trong những ngày qua biểu đạt hết ra ngoài, cô kháng cự cũng vô ích, sức lực của anh lớn hơn cô. Hơn nữa anh cũng không nhả nhận giống như Tần Tuyền, động tác thường xuyên cuồng dã, không chừa cho cô một chút đường sống.

Cô không hợp tác, dùng móng tay bấm vào lưng anh, bấm không nổi liền cắn, chỉ chốc lát sau, trên cổ anh xuất hiện nhiều dấu răng sâu cạn không đồng nhất do bị cô cắn. Anh cũng cắn cô, cô theo bản năng hét lên, nhưng thân thể khám chung một chỗ, vô lực thoát khỏi. Nhưng cô càng như vậy, trong lòng anh càng phát hỏa.

"Về sau em muốn đi đâu thì nói trước với anh một tiếng, đừng giống như lần này không nói tiếng nào bỏ về Mỹ như vậy, có nghe không?" Tiêu Lỗi nhẹ nhàng cắn vành tai Lâm Yến Vũ, cảm giác được thân thể của cô dần dần mềm nhũn.

"Nghe rồi, chúng ta có thể đổi địa điểm khác hay không..." Điều Lâm Yến Vũ có thể làm là đau khổ cầu xin. Lúc này có một công nhân vệ sinh môi trường đi qua tựa vào cửa sổ xe nhìn nửa ngày, cô muốn chết đi vì xấu hổ.

"Không đòi, anh sẽ ở tại đây." Lúc Tiêu Lỗi cố chấp tuyệt đối có thể là bất cứ loại người nào. Vào lúc này anh đang bắt đầu hứng thú, dừng xe ở một nơi phố xá náo nhiệt, anh muốn ở trên phố biểu diễn chơi đùa trong xe. Anh lại không phạm pháp, ai có thể làm gì anh.

Lâm Yến Vũ vừa gặp anh, chiều gì cũng không còn, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy anh chi phối, trong lòng này sinh khó chịu, dù anh chơi đùa cô thế nào, cô cũng không kêu la.

"Em đừng gắng gượng như vậy được không, nếu không phối hợp anh sẽ quay kính xe xuống." Tiêu Lỗi đe dọa cô.

"Đừng đừng đừng." Lâm Yến Vũ nói liên tiếp ba chữ.

Chuyện như vậy không thể kích động anh, anh thực sự dám làm vậy nếu chọc giận anh, mặc dù lúc này anh không mặc quân trang, nhưng nếu sự việc này bị truyền đi cũng ảnh hưởng không tốt lắm, vạn nhất bị người nhiều chuyện lấy được đăng lên mạng, mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, bị xử phạt theo quân kỷ mới nguy hiểm.

Nhiều năm trước, cô cãi nhau anh, giận dữ muốn chia tay anh, lúc đó anh vẫn còn đi học ở trường quân sự, sau khi gác điện thoại liền từ Trường Sa bay tới Bắc Kinh tìm cô, bị ba anh đánh một trận không nói, còn bị trường cấm túc trong một tháng, gần như bị quản chế. Kể từ đó, cô không còn dám dùng chia tay để hù dọa anh.

Nhìn cô ủy ủy khuất khuất cời nút áo khoác ra, khuôn mặt cũng ửng đỏ, Tiêu Lỗi không nhịn được trêu chọc cô: "Nếu không, chúng ta thay đổi địa điểm khác, tìm một nhà vệ sinh công cộng gần đây nhất?"

Nhà vệ sinh công cộng! ! Xem cô ra cái gì? Ra ngoài bán cũng không rẻ như vậy, ít nhất phải tìm một khách sạn chứ. Lâm Yến Vũ lập tức cho anh một đám: "Anh thích ở chỗ này, thì ở đây đi." Nhà vệ sinh công cộng cái gì! Có chết cô cũng không đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20

May mắn thay phía trước đầu xe là một khu vực xanh hóa, sẽ không ai chú ý tới hành động trong xe của hai người. Tiêu Lỗi ôm Lâm Yến Vũ quỳ ở trên đùi anh, vô lăng chống đỡ sau lưng cô, để cho cô chỉ có thể dán thật chặt vào người anh, bàn tay lần vào bên trong áo len của cô, khẽ vuốt ve sau lưng cô, cánh tay vòng qua mông mẫn đến khóa áo lót.

"Nếu em thấy xấu hổ, hãy cởi áo khoác ngoài ra, đắp lên người chúng ta." Tiêu Lỗi nhin cười. Lâm Yến Vũ không cười, cảm thấy chủ ý này không tệ, nhanh chóng cởi áo khoác ra, đắp lên khuôn mặt và thân thể của hai người.

Giống như một đôi thanh niên yêu đương trong công viên vào thập niên 80, bọn họ ở bên dưới áo khoác chuyển động thể nào, người bên ngoài không nhìn thấy được. Đây chính là tình hình lúc này, thật sự rất buồn cười.

Tiêu Lỗi nhớ lại lúc nhỏ anh dẫn em trai đi công viên chơi, cảnh như vậy không phải là hiếm. Khi ấy đã nghĩ, những người kia ở bên dưới lớp quần áo làm gì vậy? Có phải đang đánh nhau hay không? Có một lần, anh nảy ra ý xấu, đùa dai khuyến khích Tiêu Miêu vén quần áo lên nhìn xem.

"Miêu Miêu, em đi nhìn xem, có phải bọn họ đang đánh nhau hay không, đánh nhau thì phải báo cảnh sát." Tiêu Lỗi nghịch ngợm.

"Dạ." Tiêu Miêu khi đó mới 3 tuổi, chỉ là một đứa trẻ ngây thơ ngu ngốc, anh trai bảo nó làm gì, nó liền làm cái đó, kết quả bị một nam một nữ đuổi theo. Cô gái thấy Tiêu Miêu bị vấp ngã, còn chạy tới đỡ nó dậy.

Trong xe vốn đã tối, che thêm quần áo nên cái gì cũng không thấy được, hai người càng hôn càng tập trung, cuối cùng bất chấp mọi tạp niệm trong đầu, thế giới của họ chỉ còn lại đối phương.

Một loại cảm xúc đánh mất mà tìm lại được đan xen va chạm lẫn nhau trong lòng, ôn nhu và đau đớn vô hạn, đều tìm được lối thoát tại nụ hôn trên miên này, giờ khắc mỹ lệ này, sẽ trở thành một cõi vĩnh hằng khác.

"Lạnh không, bàn tay của em có chút lạnh." Tiêu Lỗi hỏi người ở trong lòng. Cánh tay cô ở bên ngoài ôm gáy anh, ngón tay lạnh lạnh. Cô ừ một tiếng. Anh kéo áo khoác lên trên, bọc cô lại, tiện tay chỉnh điều hòa không khí trong xe cao một chút.

Nhiệt độ trong xe ấm lên nhanh chóng, quần áo trên người cô sớm bị anh mò mẫm cởi xuống hết, nụ hôn nóng bỏng từ từ hạ xuống, tìm được nơi anh muốn ở lại, dừng lại ở đó. Cánh tay cô quấn quanh cổ anh, khuôn mặt dán vào tóc anh. Râu tóc cứng cáp của anh đâm vào làn da của cô, nhưng cô hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ cảm thấy thoải mái không sao nói hết.

Chiếc lưỡi mềm mại liếm hôn nơi nhạy cảm nhất của cô, một tình huống mà cô thường gặp trong giấc mơ của mình, bàn tay của cô cũng phải làm chút gì

đó. Vì vậy, khi cô nghe tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, vươn tay ra lần mò muốn giúp anh lấy điện thoại.

"Sờ vào đâu vậy, không phải chỗ đó. . . Nhẹ một chút, đừng nắm lung tung!" Tiêu Lỗi lầm bầm kháng nghị. Lâm Yến Vũ cười xấu xa, dĩ nhiên cô biết không phải chỗ đó, chỉ muốn cố ý muốn trêu chọc anh, ai bảo anh vẫn hay bắt nạt cô.

Sờ soạng cả nửa ngày, cuối cùng cô lấy ra điện thoại từ trong túi quần anh, còn mang theo nhiệt độ ẩm áp của cơ thể anh.

"Nhận hay không? Là Đoạn Nhận Linh." Lâm Yến Vũ nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình. Nhận từ, anh gọi cô ta là Nhận từ. Cách xưng hô vô cùng thân thiết này làm cho lòng cô mềm đi, không biết là tức giận hay thất vọng. Có thể nói, mỗi lần Đoạn Nhận Linh nói chuyện với cô đều đâm thẳng vào sâu trong tim cô, làm cho cô cảm giác được sự uy hiếp.

"Không nhận, không cần đếm xia tới cô ta." Tiêu Lỗi đang ý loạn tình mê, làm sao có tâm trí để nhận điện thoại.

"Ngộ nhớ có chuyện gì xảy ra thì sao?" Lâm Yến Vũ thấy Đoạn Nhận Linh vẫn không ngắt máy, tên nhấp nháy liên tục, có chút lo lắng. Nghĩ lại, nếu Đoạn Nhận Linh biết anh đang làm gì, thì dù là chuyện động trời cũng không có tâm tư để nói.

"Vậy cũng không nhận. Ném điện thoại ra phía sau đi, không được phân tâm."

Cô không lên tiếng, tiếp tục nghịch điện thoại của anh, tìm thấy tên cô trong danh bạ điện thoại, ba từ Lâm Yến Vũ, hừ, anh đặt biệt danh cho Đoạn Nhận Linh, nhưng cô lại không có, cô có chút không hài lòng, lần lượt kéo xuống, kết quả nhìn thấy tên trước kia của cô.

"Bảo bối Mộ Tinh." Quả nhiên, tên thân mật này vẫn tồn tại trong danh bạ của anh không thay đổi. Anh vẫn không xóa số điện thoại trước kia của cô, dù biết rõ ràng số điện thoại này mãi mãi sẽ không nhấp nháy nữa.

Trong lòng anh, có phải chỉ có Mộ Tinh mới là bảo bối của anh, còn Lâm Yến Vũ thì không? Cô yên lặng nhìn dãy số kia, cảm giác được anh đang mút nhẹ làn da của mình.

Tìm nửa ngày, cuối cùng cũng xóa được đoạn ghi âm đó, Lâm Yến Vũ không nhịn được cười trộm: "Đồ trứng thối, xem anh làm thế nào để uy hiếp tôi."

"Em không nghĩ rằng anh đã sao lưu ra một bản dự bị hay sao, ở nhà anh nhiều lắm, hầu hết mỗi lần anh nói chuyện với em đều có ghi âm lại, anh thường lấy ra để nghe." Tiêu Lỗi cũng cười, chỉ có điều nghe qua rất gian xảo.

Trong lòng Lâm Yến Vũ vô cùng chua xót, anh là một người dụng tâm như vậy sao, để chứng minh người yêu đã chết bốn năm trước vẫn còn sống, anh tính toán sử dụng hết toàn lực sao. Ghi âm lại giọng nói của cô, nghe đi nghe lại, ngoài việc muốn biết được chân tướng, có phải cũng giải được nỗi tương tư hay không.

Một kẻ ngốc! Kẻ ngốc nhất thế giới là anh. Lâm Yến Vũ nghẹn ngào, buộc bản thân không thể khóc thành tiếng, khuôn mặt kẻ vào trán của Tiêu Lỗi, hôn anh mãnh liệt.

"Cúc áo của anh làm cắn tôi." Lâm Yến Vũ ôn nhu thì thầm vào tai anh. Tiêu Lỗi không lên tiếng, cởi bỏ áo khoác, ném xuống ghế sau, nút áo sơ mi cũng mở bung ra, ngực dán vào người cô.

Vừa êm ái vừa mềm mại, tính đàn hồi tốt, ai nói anh hùng không khó qua ải mỹ nhân, để cho chính người đó tới thử, Tiêu Lỗi nhẹ nhàng thờ dài, dẫn dắt tay của cô tháo thắt lưng của anh, kéo khóa quần xuống, để bàn tay đi vào bên trong, cho cô cảm thụ được sự nhiệt tình của anh. Cô không ngưng ngừng, mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Từ đó tương đối thẳng thắn hơn, vứt bỏ quan hệ không rõ ràng này.

Bàn tay nhỏ bé của cô rất mềm mại, nhưng lực đạo làm cho anh rất thoải mái, theo bản năng mò mẫm cởi nút quần jean của cô, bàn tay rất nhanh vươn vào tìm tới nơi tư mật ẩm ướt và mềm mại của cô, hai cánh hoa nhỏ khít chặt chẽ, vất vả mới luôn được ngón tay vào trong, vừa chạm liền bị hút vào, nhẹ nhàng vân vê nhụy hoa.

Ghế ngồi được điều chỉnh đến góc độ thích hợp nhất, cả cơ thể Lâm Yến Vũ nằm trọn trên người Tiêu Lỗi, khuôn mặt vùi vào ngực anh, hai người cùng nhắm mắt lại, không thấy được biểu hiện trên khuôn mặt của nhau, đều chiếm lấy nơi yếu ớt nhất của đối phương, cảm thụ tư vị như xương cốt bị đục khoét, có thể phá hủy toàn bộ lý trí con người. Bách chuyển thiên hồi (trăm lần nghĩ ngợi), nghe được trong không khí đều là tiếng rên rỉ tình tế và hơi thở nhẹ.

"Thoải mái không?" Tiêu Lỗi hỏi Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ ừ một tiếng. Tay anh lại tăng thêm chút lực, cô run rẩy không ngừng. Bốn năm rồi, trừ anh ra không ai chạm qua cô như vậy, giờ phút này thân thể của cô như một xử nữ nhạy cảm. Anh đúng là oan gia, chỉ cần một bàn tay cũng làm cho cô muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

"Tại sao lại không tiến vào?" Ngón tay mảnh khảnh đặt tại cơ ngực rắn chắc của anh, nũng nịu hỏi. Nghe được giọng cười nhàn nhạt, sau đó anh nói: "Sao có thể để cho em ăn no trong một lần chứ.". Cô hừ một tiếng, nhéo tai anh.

"Em muốn sao, cầu xin anh đi." Anh ôm cô vào lòng, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi rót vào tai cô, ma sát lẫn nhau. Cô không nói lời nào, cọ xát vào thân thể anh, xê dịch chiếc mông lui về sau, để anh dễ dàng đi vào. Bàn tay của anh trượt xuống nhẹ nhàng nâng mông cô lên, rất thuận lợi tiến vào, trong khoảnh khắc đó, mười ngón tay của hai người giao nhau rất ấn ý.

Anh vận động không kịch liệt lắm, nhưng mỗi lần lại rất ổn định, mỗi một chuyển động của anh, cô giống như bị ném lên đám mây, không nắm bắt được anh, chính là không nắm bắt được anh, cô đột nhiên sợ cái cảm giác này, giống như những gì xảy ra trong cơn ác mộng, càng lúc càng cách xa anh.

Lúc này, có người gõ gõ kính xe. Lâm Yến Vũ sợ hết hồn, cơ thể theo bản năng co rụt lại, mặt dán vào ngực Tiêu Lỗi, thì thầm: "Đừng mở đừng mở." Thân thể còn đang gắt gao dính chặt tại một chỗ, sao không sợ hãi được.

"Sợ cái gì." Tiêu Lỗi cười vang, cánh tay nhẹ nhàng ôm vòng qua lưng cô, một tay khác vươn ra ấn kính xe xuống. Thì ra là một cô nhóc bán hoa đang đứng bên ngoài xe.

Cô nhóc đột nhiên nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Lỗi, hơi choáng váng, người đàn ông này làm sao có thể mị hoặc đến vậy, chân mày đuôi mắt phong tình kêu gọi đến bất trị, hơn nữa trên người anh ta đang đắp một chiếc áo khoác, giống như đang ôm người nào đó, nhất thời nhìn đến ngây người, thiếu chút nữa quên hết lời muốn nói.

"Có chuyện gì sao?" Tiêu Lỗi tò mò hỏi. Cô nhóc này, xách theo một giỏ hoa hồng chắc là đang muốn chào hàng, nhưng sao thấy người cùng không nói. Lúc này cô nhóc mới xấu hổ cười: "Anh trai à, mua hoa tặng cho bạn gái đi, chỉ mười đồng một cành."

Tiêu Lỗi thấy trong giỏ hoa của cô còn lại mười mấy cành, hoa hồng đủ màu sắc: đỏ, vàng, xanh, trắng đều có, hoa thoát nhìn còn rất tươi, vỗ nhẹ Lâm Yến Vũ: "Cục cưng à, em thích màu nào, tự mình chọn đi."

Lâm Yến Vũ vừa sợ vừa xấu hổ, chỉ sợ anh bỗng nhiên vén áo khoác đang đắp trên người lên, nên ở bên dưới ôm anh thật chặt, khuôn mặt gắt gao dán vào người anh, đầu lười nhẹ nhàng liếm cắn trên ngực anh, uy hiếp trong im lặng, nếu dám làm bậy sẽ cắn anh.

Dĩ nhiên Tiêu Lỗi hiểu ý của cô, cười cười, từ trong túi lấy ra hai trăm đồng đưa cho cô nhóc bán hoa: "Lấy cho ta cả giỏ." Nhưng anh chỉ vừa động, cô bị tiến vào sâu hơn, nháy mắt hôn xiêu phách lạc. Nhất định là anh cố ý, cô hung hăng cắn một cái trên người anh.

Đúng là đại soái ca, ra tay hào phóng, cô nhóc vui mừng không dứt, sau khi nhận tiền, hai tay đưa hết giỏ hoa, nhìn anh nâng kính xe lên, lại thấy anh ôm người được gọi là cục cưng bên dưới lớp quần áo vào lòng như đang di chuyển, không khỏi nở nụ cười.

Lâm Yến Vũ chờ anh hoàn toàn đóng cửa xe rồi, mới thò nửa đầu ra ngoài, hít một ngụm sâu không khí: "Suýt nữa làm tôi ngạt chết." Tiêu Lỗi rút một cành hoa hồng đỏ trong giỏ hoa ra, quét một vòng trên gương mặt cô, cúi đầu nhìn cô, dùng cành hoa nâng cằm cô: "Ai bảo lá gan em nhỏ như vậy."

Lâm Yến Vũ tựa vào ngực anh, cầm lấy cành hồng từ tay anh, đặt ở dưới mũi ngửi, khoe miệng xuất hiện nụ cười. Tiêu Lỗi ngồi dậy, từ trong cơ thể cô rút ra: "Lần sau chúng ta nên đổi một chỗ tốt hơn, rồi cuộc trong xe cũng không thuận tiện lắm, em không thoải mái, anh cũng không sung sướng."

Còn muốn sung sướng như thế nào? Sau lần này, cô bị giầy vò đến không biết phân biệt tốt xấu rồi hay sao. Lâm Yến Vũ nghĩ thầm trong lòng, trên cổ đột nhiên tê rần: "Tại sao lại cắn tôi, anh không thể cắn nhẹ hơn chút xíu à." . Đoán được Tiêu Lỗi muốn để lại dấu hôn trên cổ cô, bèn xích đẩy đầu anh ra, đồ lót bị ném ở đâu rồi, Lâm Yến Vũ kéo vạt áo khoác lên che kín thân thể, vươn tay ra tìm kiếm.

Từ đầu đã xác định không thể tiếp tục dây dưa với anh nữa, nhưng cô không thể kiểm soát được trái tim của mình, vừa nhìn thấy anh sẽ bị mất không chế, mặc cho anh muốn làm gì thì làm, ở trong xe làm điều xằng bậy. Tiếp tục như vậy sao được, anh hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của cô.

"Trước kia anh từng cắn em sao?". Tiêu Lỗi nắm bắt được câu nói lúc vô tình của cô, như cười như không. Để xem cô làm thế nào chống chế việc cô không phải là Diệp Mộ Tinh. Lâm Yến Vũ nhìn anh, cố tình chọc giận anh: "Vừa rồi tôi cứ nghĩ anh là Tần Tuyền."

Vừa nói như thế, sắc mặt Tiêu Lỗi thay đổi, ấn cô ngã xuống ngồi trên đùi mình, túm mở áo khoác cô ra, hung hăng cắn vào da cô, bàn tay đặt lên ngực cô vừa giầy vò vừa xoa nắn, lực đạo lớn đến dọa người. Lâm Yến Vũ không một mảnh áo che thân, vừa sợ hãi vừa đau đớn, cầu xin tha thứ: "A... Đau... Thả tôi ra... Đau..."

"Em còn chọc tức anh nữa, anh sẽ cắn từng khối thịt trên người em xuống và nuốt vào bụng." Tiêu Lỗi hài lòng khi thấy dấu răng của mình lưu lại trên người cô, trước ngực trắng nõn một mảnh phấn hồng. "Không dám." Lâm Yến Vũ bĩu môi, Tiêu Lỗi ngang nhiên xông qua chạm vào môi của cô, thay cô che áo khoác lại, để cô mặc quần áo vào.

"Anh hài lòng chưa? Tôi có thể đi rồi chứ?" Lâm Yến Vũ mặc quần áo từ tế, cài chiếc cúc áo cuối cùng lại, hỏi Tiêu Lỗi. Anh đã chiếm được hết thứ anh muốn, làm toàn bộ những gì có thể làm, còn không thỏa mãn ư, đối với việc vụng trộm như vậy anh đã bị nghiền?

"Nghĩ hay quá nhỉ." Tiêu Lỗi mỉm cười, không thừa nhận mình có nói qua để cô rời đi. Lâm Yến Vũ nóng nảy: "Tổ tông, cái gì tôi cũng cho anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Anh không thể bắt nạt tôi như vậy được." Cô nghiêng đầu tức giận, ánh mắt lại không thành thật quan sát bốn phía, xác định mình có thể cứ như vậy xuống xe hay không, nhìn qua cửa trước cửa sau, cửa thông gió trên mũ xe cô cũng nhìn.

"Đừng nhìn nữa, cửa xe đã bị khóa hết rồi." Tiêu Lỗi lật tẩy cô. Lúc này Lâm Yến Vũ mới uể oải ngồi lại trên ghế, u oán liếc Tiêu Lỗi. Cứng rắn không được thì dùng biện pháp mềm mỏng, trực tiếp dùng mỹ nhân kế, cô dựa vào người anh: "Anh xóa đoạn ghi âm đi, tôi sẽ ở lại."

Làm sao Tiêu Lỗi không biết ý định của cô, hừ lạnh một tiếng: "Em đừng trêu chọc anh nữa, nếu không, không chỉ là đoạn ghi âm, ngay cả video cũng sẽ được phát tán ra ngoài." Lâm Yến Vũ thở hổn hển, hung hăng cắn một cái vào môi anh, giận dữ nghiêng đầu qua phía ghế phụ, trong lòng lại đang suy nghĩ, trái tim của anh trở nên cứng rắn rồi, cho dù cô giở đủ trò, cũng không thể gạt được anh nữa.

Tiêu Lỗi không nói lời nào, lái xe đi ra ngoài. Lâm Yến Vũ biết nhiều lời cũng vô ích, đành ngậm miệng lại. Xe chạy trên đường thật lâu, cô vẫn ngồi suốt ở chỗ đó, ánh mắt sáng ngời trông rất nhanh nhẹn, như một chú nai con ngây thơ, cô chỉ có thể im lặng như lúc trước.

Thấy cô có chút rầu rĩ không vui, Tiêu Lỗi tiện tay kéo một ngăn ở góc dưới bên phải vô lăng, lấy hộp chocolate đưa cho cô. Lâm Yến Vũ mở ra nhìn, là

một hộp chocolate thủ công ở Thụy Sĩ, năm đó cô thích ăn nhất ăn chocolate hiệu này, còn có kẹo que, như một cầu vòng đủ màu sắc.

"Không phải anh không thích ăn chocolate sao?" Lâm Yến Vũ ngậm kẹo que, hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi nói: "Thời điểm kẹt xe quá nhàm chán, sẽ ăn một hai viên.", "Thật sao, anh lớn như vậy, còn ăn kẹo que?" Lâm Yến Vũ chớp mắt nhìn anh. Tiêu Lỗi mỉm cười: "Đó là chuẩn bị cho em, sợ rằng em ngồi trên xe sẽ nhàm chán."

Anh xem cô là một con nhóc hay sao, thật không biết nên khóc hay nên cười đây, lầm bầm: "Làm sao anh biết tôi sẽ ngồi xe của anh?". "Không phải bây giờ em đang ngồi trên xe của anh sao?" Tiêu Lỗi cười xảo trá.

Ánh mắt hai người vô tình giao nhau, Lâm Yến Vũ trừng mắt với anh, nghiêng đầu qua một bên, cho đến khi nhìn Tiêu Lỗi lái xe quẹo vào một trụ sở lớn có vài chiến sĩ mang súng ống, Lâm Yến Vũ mới ngẩng đầu nhìn quanh, nơi này rất yên tĩnh, có quân y mặc áo blouse trắng, giống như bệnh viện, xem ra anh thực sự muốn nghiệm chứng thân phận của cô.

Nơi này là Trung Tâm Kiểm Nghiệm Kiểm Tra Đo Lường bí mật của Bộ Tham Mưu, ra vào đều phải xuất trình giấy chứng nhận. Tiêu Lỗi rất quen thuộc với người ở đây, vì vậy sắp lịch hẹn để Lâm Yến Vũ tới xét nghiệm ADN, người nơi này sẽ tuyệt đối giữ bí mật. Sau khi được sự đồng ý của Diệp Tiểu Phảng, đã lấy mẫu máu của anh ta và bảo tồn trong cơ sở dữ liệu, chỉ chờ Lâm Yến Vũ đến.

Lâm Yến Vũ đi theo sau Tiêu Lỗi, có chút hoảng sợ, cho tới bây giờ cô chưa từng tới những chỗ như thế này, không biết người ở đây sẽ đối phó cô thế nào. Tiêu Lỗi nói gì đó với một bác sĩ, còn chỉ chỉ cô, rất nhanh chóng, có một y tá tới gọi Lâm Yến Vũ.

Lâm Yến Vũ muốn đấu tranh, tiếc rằng Tiêu Lỗi đang nắm cánh tay của cô không chịu buông. Anh biết cô rất sợ vào bệnh viện, nên quan sát cô chặt chẽ, không để cô có cơ hội trốn thoát.

Y tá dẫn họ tới một căn phòng, để Lâm Yến Vũ cởi áo khoác ra và ngồi xuống, lấy một ít máu từ cánh tay cô. Lâm Yến Vũ có vẻ rất sợ hãi khi nhìn thấy máu, vẫn nghiêm mặt, Tiêu Lỗi nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, để cô tránh đi cảnh rút máu này.

Lấy máu xong, Tiêu Lỗi dẫn cô qua một căn phòng khác, nói với cô: "Bốn tiếng sau sẽ có kết quả xét nghiệm, sau đó có thể ra ngoài." Lâm Yến Vũ không nói lời nào, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Tiêu Lỗi ôm cô: "Giữ lại chứng cứ, để cho em không có cách nào chống chế nữa." Cô vẫn không nói gì, nhưng để mặc cho anh ôm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21

"Anh nhờ Diệp Tiểu Phảng giúp anh làm giám định, anh ta là trưởng tôn Diệp gia, anh họ của em, có báo cáo giám định này, tương lai khi em trở lại Diệp gia, cũng có bằng chứng." Tiêu Lỗi nói mục đích của mình cho Lâm Yến Vũ biết. Anh không chỉ nghiệm chứng thân phận của cô, quan trọng hơn là, anh nhất định tính toán cho tương lai của cô, cô không thể nào ở bên ngoài cả đời cô lập với gia tộc, cô nhất định phải nhận tổ quy tông.

Lâm Yến Vũ vẫn không lên tiếng. Tiêu Lỗi tiếp tục nói: "Anh đã tra tài liệu, nếu một người đã trải qua cấy ghép tế bào tủy xương, nhóm máu có thể thay đổi, nhưng DNA thì không thể, hồng huyết cầu trong tủy xương không có nhân tế bào và lạp thể, nói cách khác, hồng cầu không tồn tại trong cấu trúc DNA."

"Như vậy thì sao, có ý nghĩa gì, ngay cả khi anh biết thân phận của tôi, cũng không thay đổi được hiện thực trước mắt, tôi không còn là Diệp Mộ Tĩnh." Cuối cùng Lâm Yến Vũ cũng mở miệng, trong đôi mắt đều là thể lương.

Tiêu Lỗi nói: "Nếu như em không bị mất trí nhớ, em nói rằng em có ý nghĩa gì đối với anh? Chẳng lẽ em không biết trong bốn năm qua anh đã sống như thế nào, anh vẫn luôn suy nghĩ về em, anh vẫn thường mơ thấy em, mơ thấy cả người em toàn là máu, hướng về anh xin giúp đỡ, nhưng anh không có biện pháp nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn em... nhìn em..." Giọng nói của anh nghẹn ngào, không thể nói tiếp được nữa. Vừa mới trải qua triền miên như vậy, cô vẫn ngoan cố, thực sự làm người khác phải đau lòng.

"Van cầu anh, đừng nói nữa." Lâm Yến Vũ che mặt nước nôi. Tiêu Lỗi giữ lấy hai vai cô: "Cần anh đem kết quả đặt trước mặt em thì em mới bằng lòng thừa nhận sao?" Lâm Yến Vũ lắc đầu, vẻ mặt khô sớ: "Không cần... Đừng tàn nhẫn như vậy, tôi không muốn nhớ lại quá khứ, tôi không muốn biết gì hết, anh để cho tôi đi đi."

"Nếu như em không nói hết mọi chuyện cho anh biết, anh sẽ không để em đi, nhất định em phải chờ ở đây với anh đến khi có kết quả xét nghiệm." Giọng nói của Tiêu Lỗi rất kiên định. Lâm Yến Vũ suy sụp ngồi xuống, vừa bất lực vừa ngỡ ngàng.

Bốn tiếng đồng hồ gay go như bốn thế kỷ, Lâm Yến Vũ không nói gì, tinh thần hốt hoảng, Tiêu Lỗi nói chuyện với cô, cô cũng không trả lời, chỉ ngồi chờ đợi, giống như là chờ đợi bản án xét xử, một loại bất lực tuyệt vọng.

Nhân viên công tác đến tìm họ, Tiêu Lỗi kéo tay Lâm Yến Vũ bước lên phía trước nghe kết quả, nhân viên nói cho họ biết, Lâm Yến Vũ và Diệp Tiểu Phảng thuộc phạm vi huyết thống trong vòng ba đời, nói cách khác, Lâm Yến Vũ chính là em họ của Diệp Tiểu Phảng.

Tiêu Lỗi mừng như điên, luôn miệng nói cảm ơn với nhân viên công tác, dẫn Lâm Yến Vũ rời đi. Lâm Yến Vũ lúc này giống như một con rối, đi theo phía sau anh, ra khỏi trụ sở, Tiêu Lỗi bế Lâm Yến Vũ xoay hai vòng, sau đó mạnh mẽ ôm vào lòng.

"Mộ Tình, Mộ Tình, em còn gì để nói không? Anh đã sớm đoán được là em, anh vừa thấy em thì biết em nhất định là Mộ Tình. Nhất định em phải nói cho anh biết, làm thế nào em còn sống, nhất định phải nói cho anh biết!" Tiêu Lỗi kích động không biết phải làm gì, cứ lặp đi lặp lại mấy câu nói đó.

Lâm Yến Vũ bị anh lúc ôm lúc hôn nóng bỏng nhất thời bị khó thở, nhưng cũng không nói gì cả. Tiêu Lỗi đưa cô lên xe, chạy về hướng nội thành. Xe chạy đến tầng dưới của một khách sạn thì dừng lại, anh dẫn cô đến trước quầy lễ tân để đặt một phòng.

Sau khi vào phòng, Tiêu Lỗi khóa trái cửa, nói với Lâm Yến Vũ: "Nơi này không có người ngoài, em có thể kể hết mọi chuyện mà em đã trải qua cho anh biết. Nếu em không nói, anh sẽ không cho phép em rời khỏi đây nửa bước." Anh đã nhìn ra, cô chịu kích thích quá mạnh, nếu không ép buộc cô, cô sẽ không nói gì cả.

Cô bị anh bức bách đến khốn đốn, ngồi dờ dẩn trên giường, bỏ nhào xuống đó khóc lớn. Tiêu Lỗi ngồi ở bên giường, kéo cô lên ôm vào lòng, không có ý định buông ra.

Anh luôn luôn ôm cô, bất kể cô khóc nhiều đến thương tâm đều không buông ra, bởi vì cô đang phát tiết. Cuối cùng cô cũng không còn sức để cử động nữa, nước mắt khô cạn chỉ còn lại tiếng nức nở nghẹn ngào, cô đáng thương như một con mèo nhỏ bất lực, ngoan ngoãn cuộn mình lại trong vòng tay anh.

"Em không muốn nói bây giờ thì ngày mai hãy nói, anh có rất nhiều thời gian và kiên nhẫn để nói chuyện với em." Tiêu Lỗi vỗ nhẹ lưng của Lâm Yến Vũ, an ủi cô. Cô thút thít nói: "Vì sao anh... Không nên ép em, hãy xem như em đã chết... Hãy quên em đi, cho dù hôm nay em trở về đứng trước mặt anh, cũng không phải là Mộ Tình ngày trước, em đã thay đổi... Chẳng lẽ anh không phát hiện được sao?"

"Anh biết em đã thay đổi, trải qua sinh tử, em không thể không thay đổi, nhưng anh không quan tâm, anh chỉ mong em còn sống, em còn sống chính là hy vọng của anh. Bất kể em biến thành người như thế nào, em vẫn là Mộ Tình của anh." Cầm của Tiêu Lỗi dựa vào mái tóc mềm mại của Lâm Yến Vũ, không ngừng cúi đầu hôn cô.

Lâm Yến Vũ vẫn khóc không thành tiếng, nhưng ở trong vòm ngực ấm áp của Tiêu Lỗi, cô có cảm giác rất an toàn, mặc dù cái gì cũng không nói, cứ như vậy tựa vào ngực anh, cô cũng cảm nhận được sự kiên định của anh. Môi của anh nhẹ nhàng in trên môi cô, lấy đi sự sợ hãi cuối cùng còn sót lại của cô. Rốt cục, cô cũng bắt đầu nói chuyện.

Không sai biệt lắm với suy đoán lúc trước của Tiêu Lỗi, ngày xảy ra sự cố, người ở trong nhà bếp cùng làm bữa tối với Diệp Hình Nhiên chính là Cynthia, không phải cô, cô đang ở phòng tập múa của mình trên tầng hai. Sau một tiếng nổ vang kịch liệt, cả căn phòng bắt đầu lung lay, sàn nhà vỡ vụn, cô dường như bị rơi từ trên cao xuống, chưa kịp phản ứng với sự đau đớn dữ dội đã làm cô mất đi tri giác trong nháy mắt, thậm chí mình bị thương thế nào cũng không biết.

Hôn mê trong bệnh viện 3- 4 ngày, khi cô tỉnh lại, mới phát hiện mình giống như một con búp bê rách nát, hai chân và cánh tay đều bó bột thạch cao, trên cổ mang theo ống dẫn khí, phần đầu không thể cử động, lúc này cô mới ý thức được mình bị thương rất nặng.

"Chú Lâm nói với em, mẹ em và chị Cynthia đều gặp tai nạn, chỉ còn lại mình em... Chú ấy muốn đưa em sang Mỹ điều trị." Lâm Yến Vũ nói đến đây, nước mắt rơi xuống lăn tăn, ngay lập tức sự sợ hãi và lạnh lẽo dâng lên trong lòng, cảm xúc gần như sụp đổ. Biểu hiện sợ hãi của cô làm cho Tiêu Lỗi cảm thấy mỗi một tế bào của bản thân đều đang đau đớn, áp sát khuôn mặt mình vào mặt cô, ôn nhu an ủi: "Ngoan nào, đều đã qua rồi."

Anh nhẹ nhàng an ủi, thật vất vả Lâm Yến Vũ mới khắc chế được cảm xúc để tiếp tục kể, nói cho anh biết, cô đã trải qua hàng chục cuộc giải phẫu lớn nhỏ trong bốn năm, mới có thể khôi phục lại trạng thái cơ thể như hiện giờ, chân trái của cô sau tai nạn đó bị gãy xương, Lâm Lệ Sinh tìm toàn bộ bác sĩ khoa chỉnh hình giỏi nhất để làm giải phẫu cho cô, cô mới có khả năng đứng lên lần nữa. Mặc dù tình trạng xương hồi phục rất tốt, nhưng cô vĩnh viễn không có cơ hội đứng trên sân khấu nữa.

"Chú Lâm đưa em sang Mỹ về sau mới nói cho em biết, vì để cho em quên đi những chuyện đáng sợ kia, chú ấy đã thay đổi cho em một thân phận khác. Khi đó tình trạng thể chất của em rất kém, trạng thái tinh thần cũng không tốt, phải tư vấn tâm lý suốt nửa năm, nhưng vẫn không hiệu quả, chú ấy đưa em đến nông thôn điều dưỡng, tinh thần của em mới dần dần khá hơn."

Đã từng chịu đựng qua đau khổ, lúc này chẳng qua chỉ là nói qua loa vài câu, nhưng người nghe có thể từ nét mặt của cô mà cảm nhận được nỗi đau như cắt da cắt thịt đó.

"Vết bớt ở chỗ này của em có phải do làm phẫu thuật cấy ghép da mới mất đi đúng không?" Tiêu Lỗi nhẹ nhàng đặt ngón tay ở trước ngực cô. Lâm Yến Vũ ừ một tiếng: "Chú Lâm tìm cho em toàn là bác sĩ chỉnh hình nổi tiếng, cho nên không để lại vết sẹo rõ ràng, nhưng trên lưng em có hai vết bóng tương đối nghiêm trọng, cho nên đến bây giờ vẫn còn để lại sẹo."

"Có thể để cho anh xem qua một chút không?" Tiêu Lỗi khẽ vuốt ve lưng của Lâm Yến Vũ. Khó có thể tưởng tượng, trên chiếc lưng mịn màng xinh đẹp lại lưu lại vết sẹo, đối với một cô gái mà nói có bao nhiêu tàn nhẫn, cho nên khi Lâm Yến Vũ lắc đầu, Tiêu Lỗi cũng không miễn cưỡng cô.

"Tại sao em không trở về nước tìm anh, trở về rồi lại không chịu nhận anh?" Tiêu Lỗi hỏi người trong lòng.

Lâm Yến Vũ không trả lời ngay, hồi lâu mới nói: "Sau vụ tai nạn đó, mỗi đêm em thường ngủ không ngon, luôn mơ thấy mẹ, cơ thể của em từ tai nạn đó thì bị thương nặng, vẫn luôn không tốt, mỗi khi trời mưa, xương cốt sẽ đau nhức, em không biết em còn có thể sống được bao lâu, thể xác và tinh thần



đều nát vụn, không bao giờ là em nguyên vẹn giống như xưa, thay vì để anh thất vọng, chỉ bằng để anh nghĩ rằng em đã chết, ít nhất trong ký ức của anh, em còn tốt đẹp. Em chết, nỗi đau của anh chỉ là tạm thời, nhưng nếu anh tiếp tục ở cùng với em, anh sẽ đau suốt cả đời."

"Em đang nói cái quái gì thế!" Tiêu Lỗi có chút tức giận: "Chẳng lẽ em không biết, đối với anh thì sinh mạng của em mới là quan trọng nhất, suốt bốn năm qua anh thường xuyên hy vọng, chỉ cần ông trời có thể trả em lại cho anh, cái gì anh cũng tình nguyện trao đổi. Bất kể em biến thành hình dáng gì, ngay cả khi chỉ là thể xác, anh cũng muốn em. Cho đến bây giờ, tình yêu của anh dành cho em không bao giờ thay đổi."

Sau khi nghe điều này, Lâm Yến Vũ lại tiếp tục khóc, thân thể co rút vào một chỗ, giống như muốn đem cả người rúc vào trong vỏ. Tiêu Lỗi nghĩ tới cô từng trải qua kích thích và thống khổ, trong lòng rất luyến tiếc, an ủi: "Em không tiếp nhận anh, trong lòng anh rất khó chịu, nhưng chỉ cần em được tốt, anh thế nào cũng không quan trọng. Nhưng hiện tại em lại cho anh cảm giác rằng em sống quá không tốt. Em nói cho anh biết, ở chung một chỗ với Tần Tuyền thật sự có thể khiến em hạnh phúc?"

Lâm Yến Vũ im lặng, không có nửa câu giải thích về quan hệ giữa cô và Tần Tuyền.

"Em đã quyết định quên đi quá khứ, lý do tại sao lại xuất hiện trước mặt anh lần nữa, chẳng lẽ là do trời định? Hoặc là các vị thần linh đã nghe thấy lời cầu nguyện của anh? Mộ Tĩnh..." Tiêu Lỗi nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng nõn của Lâm Yến Vũ, như là đang nói chuyện với chính mình.

Sau khi họ gặp lại nhau, mặc dù cô có trốn tránh anh do tình hình đặc biệt lúc ấy, nhưng luôn luôn có tình cảm, anh có thể phát hiện ra, cô cũng không cách nào phủ nhận. Tựa như lúc ở trong xe, miệng cô thì nói bài xích, nhưng trong lòng vẫn nghênh hợp với anh. Chỉ có những người yêu nhau trong lúc đó mới có thể hiểu và ăn ý với nhau được.

Rất nhớ anh. Cô nói với chính mình. Bốn năm qua, nếu như không có ý niệm muốn gặp lại anh chống đỡ, cô sẽ không cố gắng làm nhiều cuộc phẫu thuật như vậy, mỗi lần đều có cảm giác mình sẽ chết trên bàn mổ, nhưng là không có cách nào khác, cô phải còn sống, chỉ có còn sống mới có thể gặp được anh.

"Em cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại anh, cái thế giới này vẫn là quá nhỏ." Lâm Yến Vũ ho khan hai tiếng, rốt cuộc vẫn không nói ra lời trong tận đáy lòng. Tiêu Lỗi vỗ nhẹ sau lưng cô, lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Lâm Yến Vũ nói với anh, kể từ ba năm trước đây cô tiếp nhận phẫu thuật cấy ghép tế bào, mỗi ngày cô đều phải uống thuốc, gần một năm qua tình trạng ổn định rồi cô mới dần dần giảm bớt dùng thuốc.

"Em trở về nước vì mục đích gì?" Tiêu Lỗi có cảm giác Lâm Yến Vũ còn có chuyện giấu anh.

"Tìm cha em." Lâm Yến Vũ nói: "Trong quyển nhật ký của mẹ, em đã phát hiện ra một chút manh mối, vừa đúng khi đó gặp được Tần Tuyền, nên cùng anh ấy trở về nước. Đáng tiếc là, mẹ lưu lại hai quyển nhật ký, một quyển là viết chuyện mẹ trải qua trước đây ở bên ngoài, quyển còn lại là viết chuyện sau khi sinh em ra, chuyện ít nhất là năm năm trước khi em ra đời, em không tìm thấy có bất kỳ ghi chép nào, nhưng em nghĩ, quyển nhật ký đó nhất định có tồn tại, chẳng qua là ở đâu thì không rõ."

"Di Diệp có thói quen viết nhật ký sao?" Tiêu Lỗi hỏi. Lâm Yến Vũ gật đầu: "Hầu như mỗi ngày mẹ em đều viết, dù chỉ là một đoạn ngắn, mẹ cũng sẽ ghi lại một chút tâm trạng của mình."

Thập niên đó chưa có Internet và Blog, một người nhạy cảm giống như Diệp Hình Nhiên có thói quen viết nhật ký cũng chẳng có gì lạ, có lẽ giữa những dòng chữ trong nhật ký thật sự có tiết lộ thông tin về cha của Mộ Tĩnh cũng chưa biết chừng.

"Vậy em vẫn chưa tra ra được cái gì?" Tiêu Lỗi lại hỏi. Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Mẹ luôn luôn quanh quẩn trong nhà, anh cũng biết, trừ khi mẹ dạy học sinh, rất ít giao tiếp với người ngoài. Bạn bè của mẹ cũng không nhiều, trừ chú Lâm ra thì chỉ có di Thường."

"Di Thường là ai?" Tiêu Lỗi chưa nghe nói qua người này. Thời điểm anh và cha mẹ chuyển nhà từ Cấp Nhĩ Tân đến Bắc Kinh đã hơn mười tuổi, tình cờ ở cùng thiếu niên gặp được Mộ Tĩnh, mới bắt đầu tiếp xúc với cô, nhưng cũng không hiểu biết nhiều về gia đình của cô, cũng là sau này mới biết cô là con gái riêng của Diệp Hình Nhiên, cháu ngoại của Diệp Nhất Dân.

"Là bạn học trước kia của mẹ, sau này làm bác sĩ. Em có đến bệnh viện di ấy từng công tác để tìm, nhưng người ở bệnh viện nói rằng, di đã sớm từ chức về quê rồi, sức khỏe của cha di không được tốt." Lâm Yến Vũ đem tình huống cô biết thuật lại cho Tiêu Lỗi. Chỉ bằng năng lực của cô, căn bản không tìm thấy di Thường sau nhiều năm không liên lạc.

"Tên của di Thường là gì, quê quán ở đâu?" Tiêu Lỗi hỏi. Lâm Yến Vũ suy nghĩ một chút: "Di ấy tên là Thường Diệp Bình, quê của di hình như ở Y Xuân, em cũng không nhớ rõ có phải là Y Xuân hay không, trước kia di cùng đồng nghiệp công tác ở khoa Mắt của bệnh viện Đồng Nhân."

"Y Xuân? Ngay bên cạnh Cấp Nhĩ Tân, em yên tâm, nơi nào anh cũng có người quen, sẽ giúp em tìm được di ấy." Tiêu Lỗi tính toán trước. Lâm Yến Vũ chưa nói, không biết đang suy nghĩ gì.

"Mộ Tĩnh..."

"Anh không cần phải nhúng tay vào, anh còn công việc của anh, không cần lo chuyện của em, hơn nữa chuyện này..." Lâm Yến Vũ muốn nói, chuyện này không phải là chuyện anh có thể quản được, suy nghĩ một chút vẫn là không nên nói ra.

"Thế nào, đến giờ em vẫn còn xem anh là người ngoài?" Tiêu Lỗi rất mất hứng. Lâm Yến Vũ lắc đầu, trấn an anh: "Không phải vậy, anh đừng hiểu lầm, em chỉ không hy vọng anh tham dự vào, ngay cả khi em biết được cha của em là ai, cũng không thể nhận ông ta."

Cô vẫn rất tự ti với thân phận con gái riêng của mình, sinh ra mà không biết cha là ai đã rất đáng buồn, thêm vào đó cô và mẹ còn bị cô lập với gia tộc

càng làm cho cô từ nhỏ đã cô đơn.

Không thể theo họ cha, chỉ có thể theo họ mẹ, chẳng qua là nhiều năm như vậy, Diệp gia cho tới bây giờ cũng không thừa nhận cô. Diệp gia chỉ có duy nhất một đứa cháu gái là Diệp Tiểu Khả, chưa từng có cháu ngoại là Diệp Mộ Tinh. Hiện tại cô mang họ Lâm, càng thoát ly quan hệ với nhà họ Diệp.

Bởi vậy cô vừa nói thế, Tiêu Lỗi dường như hiểu được nỗi băn khoăn của cô, nhưng vẫn không yên lòng: "Anh thay em an bài trước, đến lúc đó thương lượng lại."

"Làm thế nào anh phát hiện ra chuyện em và chị Cynthia tráo đổi thân phận cho nhau?" Lâm Yến Vũ vô cùng hiếu kỳ đối với chuyện này. Lâm Lệ Sinh đã tốn rất nhiều tiền mới có thể an bài chuyện này không có một chút sơ hở nào, anh lại ở trong nước thì làm sao phát hiện được?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22

Tiêu Lỗi nói với Lâm Yến Vũ, anh không chỉ thông qua bạn bè là cảnh sát điều tra cận kề thân thể của cô, mà còn từ chỗ Diệp Tiểu Phảng lấy đi rất nhiều tài liệu và hình ảnh của hiện trường nổ gas năm đó, tỉ mỉ nghiên cứu và phân tích, mới phát hiện ra manh mối.

"Mặc dù phía cảnh sát cung cấp hình ảnh chỉ có bóng lưng của người chết, nhưng anh khẳng định, đó không phải là em." Tiêu Lỗi nghĩ đến những hình ảnh của hiện trường bị thảm kia, trong lòng cảm thấy khó chịu.

"Có thể cho em xem những hình ảnh đó một chút hay không?" Cho tới bây giờ Lâm Yến Vũ vẫn chưa xem qua những tấm ảnh đó, Lâm Lệ Sinh không cho cô xem.

"Không được!" Tiêu Lỗi trả lời rất kiên quyết. Ngay cả anh khi nhìn những tấm ảnh kia còn có chút không chịu nổi, huống chi là cô, cô nhìn thấy nó sẽ bị kích thích như thế nào, anh thật không dám tưởng tượng.

"Em chỉ là xem qua một chút."

"Anh nói không được là không được, anh đã trả hình lại cho Diệp Tiểu Phảng rồi."

Lâm Yến Vũ không có nói gì nữa, cầm bàn tay của Tiêu Lỗi lật qua lật lại tìm kiếm, thấy trên tay anh trống trơn, ngẩng đầu nhìn anh: "Chiếc nhẫn tro cốt của anh đâu rồi?"

"Cái gì mà chiếc nhẫn tro cốt, đó là lừa gạt em, cho dù là có, em nghĩ anh có thể lấy ra đeo sao?" Tiêu Lỗi thông minh cười, tay kia sừng nịnh vuốt tóc cô.

Lâm Yến Vũ cúi đầu hôn lên mu bàn tay anh, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, mỉm cười, rất đáng yêu. Trước kia cô thường có vẻ mặt như thế, nếu anh làm chuyện xấu bị cô phát hiện thì cô sẽ nhìn anh như vậy, Tiêu Lỗi nhìn chăm chú, khẽ vuốt khuôn mặt cô. Tay của hai người đan vào nhau không xa rời, như thể trở lại cuộc sống không buồn không lo trước kia.

Giữa họ có quá nhiều kỷ niệm, chỉ thuộc về hai người, chỉ có thời điểm ở cùng một chỗ với anh, Lâm Yến Vũ mới có thể quên đi những điều kinh khủng kia trong trí nhớ, trở lại là chính mình như xưa.

Thậm chí có một khắc, trong lòng cô muốn, nếu thời gian có thể dừng lại, cứ cùng anh tiếp tục ngồi như vậy thì thật là tốt. Nhưng dần dần, bóng ma từ đâu lại chạy lên não, nếu không giải quyết được tâm kết của mình, cô vĩnh viễn không thể có được hạnh phúc chân chính nữa.

"Mộ Tinh, chúng ta..."

"Đừng gọi cái tên này nữa." Anh còn chưa nói hết, cô liền cắt đứt. Anh ngạc nhiên chốc lát: "Tốt. Em thích anh gọi em là gì, anh sẽ gọi như vậy. Yến Vũ, em đối bụng không, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?" Cô đứng lên, cùng anh rời đi.

Tiêu Lỗi dẫn Lâm Yến Vũ đến Vạn Thọ Đường ở Hải Điện- chi nhánh Đông Lai Thuận ăn thịt cừu xỏ xâu, nơi này gần nhà anh, là nơi trước kia họ thường xuyên đến nhất.

Người phục vụ mang thực đơn lên, Lâm Yến Vũ gọi vài món ăn, ngoại trừ thịt cừu, còn có vài món điểm tâm mà bình thường anh thích ăn. Trong khi chờ thức ăn được dọn lên, Tiêu Lỗi nắm tay của cô: "Có lạnh hay không?" "Không lạnh, máy sưởi khá ấm áp." Lâm Yến Vũ cảm thấy chán nên cầm đĩa lên gõ trên mặt bàn, Tiêu Lỗi thì cầm điện thoại để xem tin tức.

Ánh mắt anh tập trung làm người ta mê muội, sống mũi thẳng, đường cong sườn mặt rất nam tính, Lâm Yến Vũ vô tình nhìn anh đến mê mẩn. Cảnh này, giống y như trong giấc mộng của cô. Anh và Tần Tuyền rất khác nhau, mặc dù Tần Tuyền cũng thích cô, nhưng sẽ không đặt cô ở vị trí ưu tiên hàng đầu, anh thì khác, chuyện gì anh cũng lấy cô làm đầu.

"Tíc te (I)... Tíc tíc te te (L)... Te te te (O)... Tíc te te tíc (V)... Tíc (E)... Te tíc te te (Y)... Te te te (O)... Tíc te tíc (U)." (Tín hiệu Morse khi sử dụng tháp Morse)

Tiêu Lỗi nghe chuỗi tín hiệu giống như giai điệu dài ngắn, nên lắng tai nghe, là tín hiệu Morse câu "I Love You", để điện thoại xuống, chống cảm nhìn Lâm Yên Vũ: "Anh dạy tín hiệu Morse cho em, em vẫn còn nhớ?"

"Những thứ anh dạy em, em đều nhớ rõ, rất có ích cho chức năng tăng cường trí nhớ của não bộ." Lâm Yên Vũ dùng một loại ánh mắt sùng bái để nhìn anh, lại cầm chiếc đĩa gỗ mấy cái, lúc này là gỗ chữ "Stone", Tiêu Lỗi không nhịn được cười rộ lên.

"Chờ có thời gian anh sẽ dẫn em đi khám Trung Y, điều trị bằng cách châm cứu, hiệu quả phục hồi lại như cũ đối với tổn thương về xương vô cùng tốt." Tiêu Lỗi nhớ tới lời cô nói lúc trước, nhìn cô đề nghị. Lâm Yên Vũ nói: "Bác sĩ cũng khuyên em nên làm nhiều Ôn Tuyền Thủy Liệu Pháp (\*)." Tiêu Lỗi thấy đôi mắt trong sáng của cô, cúi xuống hôn lên trán cô.

(\*): là dùng nước có chất lượng tốt để tiến hành phương pháp trị liệu và nâng cao sức khỏe một cách tự nhiên.

"Mọi người đang nhìn kìa." Lâm Yên Vũ nở nụ cười, chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt bị hơi nước của nồi lẩu phản chiếu lên hồng hồng. "Không sợ, anh không có mặc quân trang." Tiêu Lỗi cười xảo trá. Lâm Yên Vũ nhăn mũi: "Xem ra khi không mặc quân trang anh sẽ không kiêng dè gì, có thể xem thường quân kỷ, muốn làm gì thì làm. Sớm biết như vậy, mới vừa rồi ở trong xe em chụp lại bộ dạng của anh, tố cáo anh, sắc lang đội lốt cừu non."

Thời gian ở bên nhau luôn trôi qua thật nhanh, trải qua một đêm, Tiêu Lỗi đưa Lâm Yên Vũ về nhà. Hai người tạm biệt nhau, Tiêu Lỗi hỏi: "Anh có thể lên nhà được không?" Lâm Yên Vũ bĩu môi: "Sau này đi, hôm nay em hơi mệt."

"Vậy em phải đồng ý với anh, sau này không được từ chối tiếp điện thoại của anh, lúc anh muốn gặp em, hãy ngoan ngoãn ra ngoài gặp anh. Nếu không, cái gì anh cũng nói cho Tần Tuyền biết." Tiêu Lỗi sợ cô lại thay đổi, muốn cô phải cam đoan.

"Anh lại uy hiếp em." Lâm Yên Vũ nhếch miệng, nhưng vẫn đáp ứng. Tiêu Lỗi thân nhiên cười, thế nào cũng luyến tiếc không muốn buông tay để cô đi, tựa hồ sợ rằng nếu buông tay, cô sẽ lập tức biến mất.

"Ngày mai anh phải gặp được em."

"Ừ."

"Ngày kia cũng muốn gặp."

"Đồ ngốc."

"Tối mai anh đến phòng trưng bày đón em tan tầm, chúng ta cùng đi ăn cơm tối, sau đó đi." Tiêu Lỗi khẽ vuốt ve gương mặt Lâm Yên Vũ, hôn rồi lại hôn.

"Đừng đến phòng tranh, Tuyết Nhi sẽ báo cáo với Tần Tuyền. Anh đợi em ở cổng công viên Triều Dương nhé, em sẽ đến tìm anh." Lâm Yên Vũ rất cẩn thận.

Tiêu Lỗi gật đầu, sau đó lại nói: "Mau chóng nói rõ ràng chuyện của chúng ta cho Tần Tuyền biết." Lâm Yên Vũ có chút khó xử, cô mới vừa ra mắt cha của Tần Tuyền, sự tình mới có chút chuyển biến, anh liền vạch trần thân phận của cô, điều này khiến cô không biết phải làm gì bây giờ?

Tiêu Lỗi thấy cô không nói lời nào, cũng không tiện ép buộc cô, thương yêu xoa đầu cô, dặn dò cô lên nhà thì điện thoại cho anh. Lâm Yên Vũ ngoan ngoãn đáp ứng.

Anh nắm tay cô thật chặt, vì vậy cô tự nhiên vòng cánh tay quanh cổ anh, đặt hai nụ hôn lên khuôn mặt anh, chiếc môi mềm mại ngọt ngào hôn anh, cuối cùng anh cũng buông tay, nhìn cô xuống xe rồi đi, tảng đá đè nặng trong lòng đã lâu nay rốt cục cũng rơi xuống, khiến anh cảm giác được một loại áp lực để chịu không nói nên lời.

Ở một nơi khác, Tần Tuyền đang cùng với mẹ là Trữ Surong Khiết ngồi ở khoang hạng nhất trên máy bay. Trữ Surong Khiết ngủ một giấc, tỉnh lại thấy con trai đang ngồi xem tạp chí bên cạnh, hỏi: "Còn bao lâu mới đến nơi?". "Còn chưa tới một tiếng nữa." Tần Tuyền để tạp chí xuống, đưa mắt nhìn nữ tiếp viên hàng không bên cạnh, ý bảo cô mang một chút sữa tươi cho Trữ Surong Khiết.

"Mẹ nghe nói hôm qua con đã dẫn con bé kia đến gặp cha con?" Trữ Surong Khiết đột nhiên nhắc đến chuyện này. Trong lòng Tần Tuyền trầm xuống, nhanh như vậy mẹ của hắn đã biết, thái độ có vẻ là không cho phép, rầu rĩ ừ một tiếng.

"Cha con cảm thấy thế nào?" Trữ Surong Khiết thấy con trai không nói lời nào, lại hỏi. Lúc này, Tần Tuyền mới nói: "Cha nói không tệ, cha rất vừa lòng." Trữ Surong Khiết gật đầu, mấy năm nay bạn gái của đứa con trai này không ít, nhưng dẫn về ra mắt cha nó, chỉ có một mà thôi, chắc là vô cùng xem trọng cô ta.

"Điều tra rõ ràng, gia thế trong sạch thì không thành vấn đề." Trữ Surong Khiết cũng không quan tâm những thứ khác, chỉ cần con trai bà thích, gia thế trong sạch, bà cũng không nói gì. "Cô ấy sống cùng với cha, cha cô ấy làm kinh doanh, thành viên gia đình rất đơn giản." Tần Tuyền cũng đã điều tra qua thân thế của Lâm Yên Vũ, không cảm thấy có gì không ổn.

"Cha con và con đều đã đồng ý rồi, vậy con hãy kiềm chế lại tính rong chơi của mình, thành gia lập thất đối với một người đàn ông mà nói rất quan trọng." Trữ Suong Khiết nói xong lời này, nhắm mắt lại.

Tần Tuyền không nghĩ tới mẹ của hắn lại nói chuyện tốt như vậy, có chút không thích ứng. Hắn biết tính khí của mẹ mình, không có chuyện dễ dàng như vậy, thái độ hiện tại của mẹ hắn, chẳng qua là chưa nắm giữ bằng chứng chính xác có cái gì không tốt, một khi mẹ đã bắt được cái chuỗi, Lâm Yên Vũ muốn vào cửa Tần gia cũng không dễ dàng như vậy.

Lúc trước, hắn ở Mỹ có kết giao với một bạn gái, tình cảm của hai người cũng không tệ lắm, nhưng Trữ Suong Khiết điều tra ra được cô gái kia trước khi quen Tần Tuyền từng có rất nhiều bạn trai, ngay lập tức tỏ vẻ không đồng ý cho bọn họ qua lại với nhau.

"Cô gái muốn gả vào Tần gia, nhất định phải trong sạch, người tùy tiện giống như cô ta, về sau cũng sẽ không tốt." Lúc ấy Trữ Suong Khiết đã nói với hắn như vậy, bà luôn luôn không ưa cái loại con gái nước ngoài đặc biệt chủ động, có tác phong hào phóng.

Tần Tuyền và cô gái gái kia vốn cũng không có tình cảm đặc biệt sâu đậm, thêm vào việc mẹ hắn ngăn trở, sau đó cũng chia tay. Sau này, hắn quen rất nhiều bạn gái mới cũng chỉ giữ trong lòng, không dễ dàng nói cho mẹ hắn biết.

Vài ngày sau, khi Lâm Yên Vũ đang ở phòng trưng bày bàn bạc hợp đồng với một vị họa sĩ, nhận được điện thoại ngoài ý muốn của Lý Học Chu. Trong điện thoại, Lý Học Chu nói với cô, đã phái xe tới đón cô, thủ trưởng muốn gặp cô.

"Được." Bên môi Lâm Yên Vũ nở một nụ cười quý dị, đi vào phòng nghỉ bên trong thay váy, khoác một chiếc áo nhung da dê màu trắng kiểu dáng đơn giản, thoát nhìn thanh lịch trang nhã, tiện tay cầm lọ nước hoa xịt một ít trên cổ. Ngón tay mảnh khảnh lướt qua chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, cô ngắm mình trong gương, rất hài lòng với bộ dạng của mình.

Lúc này, Tần Hạc An đang ở trong thư phòng tại biệt thự Hoài Sơn chờ Lâm Yên Vũ đến. Những ngày qua ông liên tục nhận được phong thư màu lam nhạt giống y như lần trước đó, làm nội tâm của ông hết sức bất an, cảm thấy như có một màn sương mù bao quanh mình, để cho bản thân không phân biệt rõ đây là sự thật hay trong mơ.

Trong bức thư cuối cùng này, trên giấy viết thư dính đầy máu, chữ viết trên thư cũng dùng máu để viết, thoát nhìn thấy rợn người. Tần Hạc An vừa mở phong thư ra, đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, nhìn giấy viết thư lại càng thêm sợ hãi. Theo bản năng, ông sai Lý Học Chu mời Lâm Yên Vũ đến, hy vọng có thể từ chỗ cô lấy được chút manh mối. Không biết tại sao, trực giác nói cho ông biết, chuyện này có liên quan với cô.

Lúc Lâm Yên Vũ đi vào thư phòng của Tần Hạc An, tiện tay đóng cửa lại. Thấy Tần Hạc An nhìn mình không chớp mắt, tâm tư cô chuyển biến, gọi ông ta: "Bác Tần, bác tìm cháu có việc gì?"

Trong nháy mắt, Tần Hạc An phục hồi lại tinh thần, mặt mũi dịu mát, hướng về Lâm Yên Vũ phát tay, ý bảo cô ngồi xuống, ôn hòa hỏi: "Trước kia cháu từng đến biệt thự Hoài Sơn chưa?" "Dạ chưa. Nơi này ra vào đều phải có giấy thông hành đặc biệt, cháu không có khả năng vào được." Lâm Yên Vũ cười xảo quyệt.

Thái độ duyên dáng tự nhiên của cô làm Tần Hạc An có chút bất an, chỉ đành tìm lời để nói: "Tiểu Tuyền đưa mẹ nó đi phẫu thuật, có thể nó còn phải ở Thụy Sĩ chờ hơn nửa tháng..."

"Anh ấy đã nói với cháu rồi, sức khỏe của bác gái quan trọng hơn, anh ấy không muốn cháu lo lắng." Lâm Yên Vũ nhìn chăm chú vào đôi mắt của Tần Hạc An.

Trực giác nói với Tần Hạc An, cô bé này tuy rằng bên ngoài ôn nhu khả ái, trong ánh mắt lại có một loại ý đồ gì đó không thể diễn tả, rất lạ, tựa hồ có thể đâm thẳng vào lòng người.

"Mẹ cháu... Cha mẹ cháu đều ở Mỹ sao?" Tần Hạc An muốn hỏi cái gì, cuối cùng sửa miệng lại. Lâm Yên Vũ gật đầu: "Cha cháu luôn luôn ở Mỹ lo việc kinh doanh, còn mẹ cháu... Lúc cháu còn rất nhỏ, hai người họ đã ly hôn."

Tầm mắt Tần Hạc An luôn dừng lại ở trên người Lâm Yên Vũ, ánh mắt giống như là giăng co, một chút cũng không chịu dời đi. Con bé cùng người trong trí nhớ kia của ông thật sự quá giống, tư thế dáng đi, thần thái mỉm cười, đều giống như người đó tái sinh.

Lâm Yên Vũ đã sớm chú ý tới ánh mắt không bình thường của ông ta, lại giả bộ như không biết, ngón tay nghịch tóc: "Bác Tần, cháu biết gia đình bác tương đối đặc thù, bác và bác gái nếu không hài lòng việc cháu quen với Tần Tuyền, vậy cháu liền tuân theo ý của hai bác... Bất kể nói thế nào, hai bác là cha mẹ của anh ấy, cháu sẽ không làm mọi người khó xử."

Nhìn vẻ mặt vô tội của con bé, Tần Hạc An nghĩ rằng cô đã hiểu lầm dụng ý mình khi tìm cô đến, cười yếu ớt: "Chuyện của Tiểu Tuyền, bác và mẹ nó luôn luôn không can dự vào, người trẻ tuổi bọn cháu tự mình làm chủ là được, trưởng bối chúng ta làm sao có thể không đồng ý được."

Lâm Yên Vũ hơi cười, tình cờ chuyển ý định, tầm mắt rơi vào mái tóc hoa râm của ông, cố ý nói: "Bác so với cha cháu nhỏ hơn hai tuổi, thế nào mà tóc đã bạc?"

"Có thể tâm tình của bác đã già, trên thực tế tuổi của bác cũng không còn trẻ nữa, đã qua năm mươi, sống một ngày thì tính một ngày." Tần Hạc An hòa ái cười cười, vẻ mặt thoát nhìn sáng ngời mạnh mẽ, không thấy chút nào hoàng hôn nặng nề. Nếu như không phải vì màu tóc, nhìn bề ngoài của ông tuyệt đối không giống với người ở tuổi 52.

"Không đâu, bác Tần, cháu cảm thấy bác không già chút nào cả." Lâm Yên Vũ mở to mắt, cười khê đáng yêu. Tần Hạc An vừa cười, che giấu cảm xúc:

"Buổi tối bác còn có tiệc xã giao, trước hết để tài xế đưa cháu về nhà."

Lâm Yến Vũ gật đầu. Cô vốn cho rằng Tần Hạc An sẽ giữ cô lại ăn cơm, nhưng không có, làm cho cô không khỏi hơi thất vọng, nảy ra một ý: "Bác trai, cháu có thể tham quan nơi này một chút rồi về được không?" "Có thể." Tần Hạc An nói xong lời này, gọi điện thoại cho Lý Học Chu, để ông ta đi an bài.

Chỉ chốc lát sau, Lý Học Chu đi vào, tự mình dẫn Lâm Yến Vũ đi tham quan xung quanh biệt thự. Lâm Yến Vũ đi theo sau ông ta, cẩn thận dò xét biệt thự này.

Trong nhật ký của mẹ đã nhiều lần nhắc tới nơi này, thời kỳ huy hoàng những năm 60-70, nơi này từng là một trong những văn phòng tạm thời của Quân Ủy trung Ương, Diệp Hình Nhiên là con gái út ở trong nhà, rất được cha mẹ thương yêu, khi Diệp Nhất Dân tới nơi này để họp, thường dẫn Diệp Hình Nhiên theo.

Khi những nhân vật cao cấp đang họp trong phòng hội nghị ở tầng một, trẻ em sẽ được an bài trong phòng ở tầng hai, đọc sách hoặc là được chăm sóc đặc biệt. Biệt thự Hoài Sơn có đầu bếp và chuyên gia phân phối thức ăn, trước kia ở đây vật chất thiếu thốn, bây giờ thì đã cải thiện được một chút về thức ăn.

Tay vịn cầu thang thông lên tầng hai trông rất công kênh, mang bóng dáng phong cách kiến trúc của đầu thế kỷ trước, Lâm Yến Vũ nhớ tới, trong nhật ký của mẹ có viết qua, nhóm đại nhân vật thường tổ chức hội nghị bí mật trong phòng họp bên phải của tầng một, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, khi đó mẹ cô nhiều lắm chỉ 4-5 tuổi, thường xuyên ngồi ở cầu thang trước cửa phòng họp cùng với chú Lâm chờ cha họp xong ra ngoài, trong không khí thoang thoảng mùi thơm của món thịt bò hầm khoai tây, hội nghị thường xuyên diễn ra đến tận khuya, đôi lúc họ đói bụng đến ngủ thiếp đi, cha mới họp xong ra ngoài.

Từ nhỏ, chú Lâm và mẹ đã biết nhau, nhưng hết lần này tới lần khác mẹ không yêu chú, chú đợi nhiều năm như vậy, mẹ vẫn không yêu, có lúc Lâm Yến Vũ nghĩ mãi mà không hiểu, chú Lâm có cái gì không tốt, tại sao mẹ tình nguyện yêu một người đàn ông không thể cho mẹ hạnh phúc, cũng không yêu chú Lâm.

Hành lang lầu hai rất dài, mỗi cánh cửa đều đang đóng, tựa hồ có vô số bí mật ẩn giấu bên trong, Lâm Yến Vũ biết nơi này có một cửa ngầm, có thể không cần đi lên cầu thang vẫn trực tiếp vào được mật đạo ở tầng một, mật đạo thông với hầm trú ẩn dưới đất.

Lúc trước thiết kế như vậy là vì thời chiến cần phải có, có thể để cho nhân viên trong toàn nhà rút lui đến nơi an toàn trong thời gian ngắn nhất. Về phần hầm trú ẩn kia thông với nơi nào, trong nhật ký của mẹ cũng không có đề cập tới, chẳng qua là mẹ nhớ mang máng rồi viết ra, có một ngày cùng chú Lâm thám hiểm bên trong toà nhà, đến một nơi rất kỳ quái, cuối cùng bị người lớn bắt trở lại, hung hăng trách mắng một trận, vài trang nhật ký phía sau bị xé mất, cho nên tình huống đến tột cùng diễn biến ra sao thì không biết.

Mỗi một cánh cửa đều không sai biệt lắm, không nhìn ra có chút nào khác thường, Lâm Yến Vũ tỉ mỉ nhìn hồi lâu, cũng không thấy cái gì không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23

Lý Học Chu dẫn Lâm Yến Vũ vào một căn phòng, chỉ khung cảnh bên ngoài cửa sổ: "Ở chỗ này có thể nhìn thấy khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Tiểu Thang Sơn, phong cảnh cũng không tệ."

Lâm Yến Vũ theo tầm mắt của ông nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy một kiến trúc xinh đẹp cách đó không xa, còn có núi Tiểu Thang ở xa xôi, đáng tiếc chính là độ cao ngọn đồi nơi này so với mặt biển rất thấp, không nhìn ra khí thế nguy nga, kiến trúc cũng không có gì đặc sắc, với với cảnh trí ở Hương Sơn, vẫn còn kém xa.

"Bác Tần thường tới nơi này sao? Không phải bác ấy làm việc ở Trung Nam Hải sao?" Lâm Yến Vũ tò mò hỏi. Lý Học Chu khẽ mỉm cười: "Hoàn cảnh nơi này thanh u, thủ trưởng thường đến đây. Trung Nam Hải là cơ quan trung ương để ngài ấy làm việc và thường trú, nhưng không phải quanh năm họ đều sống ở nơi đó, có một số người ở tại Tây Sơn cùng Ngọc Tuyên Sơn, có người ở tại Hương Sơn, còn có người ở tại khu Tứ Hợp viện\*, không có quy định đặc biệt nào bắt buộc phải ở cố định nơi đó."

(\*): những căn nhà kiểu Trung Hoa có một khoảng sân ở giữa, khu phố cổ.

"Xem ra bác Tần có tình cảm đặc biệt đối với biệt thự Hoài Sơn, mới thường xuyên đến đây, cháu có đến nhà bác ấy ở Hương Sơn, phong cảnh ở đó so với nơi này đẹp hơn nhiều." Lâm Yến Vũ giả vờ không để ý khi nhắc tới việc này. Lý Học Chu nghe xong chỉ nói: "Phụ nhân của ngài ấy sức khỏe không tốt, cần tịnh dưỡng."

Hừ! Lâm Yến Vũ nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên có chút lạnh lùng. Lý Học Chu chú ý tới biểu hiện nhất thời đó của cô, nhưng không chút nào thể hiện ra mặt.

Sắp xếp tài xế đưa Lâm Yến Vũ về nhà, Lý Học Chu đi vào phòng làm việc của Tần Hạc An, nói chuyện của Lâm Yến Vũ với ông. "Lần trước ngài bảo

tôi điều tra thân thế của cô Lâm, tôi đã kiểm tra qua, giống với những gì Tiểu Tuyền nói, cô sinh ra ở Mỹ, cha là một phú thương, kinh doanh đang lúc phát đạt, không có chỗ nào khả nghi."

Tần Hạc An lắc đầu: "Những thứ đó đều là mặt ngoài, sau khi tiếp xúc, ta cảm thấy con bé này có gì đó bất thường, nhưng không biết phải diễn tả thế nào..." Hình như đang xem xét lời nói, Tần Hạc An không tiếp tục nói nữa.

Lý Học Chu thay ông tiếp lời: "Tâm tư có chút thâm sâu." Tần Hạc An gật đầu: "Anh cũng đã nhìn ra?" Lý Học Chu nói: "Vừa rồi tôi dẫn cô ấy đi tham quan xung quanh, cô ấy như rất quen thuộc đối với biệt thự này." "A, thật sao? Khả năng này không lớn, với thân phận của con bé mà nói, không thể nào đã tới nơi này." Tần Hạc An nghi ngờ nói.

"Cũng có thể cô ấy nghe người khác nhắc qua." Lý Học Chu thấy thủ trưởng cau mày, tức thời khuyên một câu. Tâm trạng của Tần Hạc An thoải mái một chút: "Thật ra cũng không phải là không có thể."

"Ngài xem, ngài có muốn ngăn cản cô ấy tiếp tục qua lại với Tiểu Tuyền không?" Lý Học Chu thử hỏi. Tần Hạc An nói: "Không cần, để cho chúng nó tiếp tục lui tới đi, tính khí đứa con Tiểu Tuyền này bướng bỉnh y chang mẹ nó, càng phản đối thì nó càng phản kháng mạnh hơn."

Vì vậy trong lòng Lý Học Chu hiểu rõ, thủ trưởng không muốn vì một đứa con gái mà hai cha con xảy ra xung đột chính diện, mặc dù Tần Tuyền xem trọng Lâm Yên Vũ, nhưng chưa tới mức độ tiến tới hôn nhân, nếu chỉ nói chuyện yêu đương, bậc trưởng bối không cần thiết quan quá nhiều. Vốn là thời gian ở chung với con trai không nhiều, nếu gây ra mâu thuẫn, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm hai cha con.

"Những bức thư này, anh đã hỏi qua nhân viên cần vụ chưa, là ai đưa tới?" Tần Hạc An chỉ vào một mấy phong thư màu lam nhạt, hỏi Lý Học Chu.

Lý Học Chu gật đầu: "Đều đã hỏi hết tất cả nhân viên có cảm qua, băng ghi hình trong biệt thự tôi cũng xem kỹ, thư này là do người đưa thư đem tới, tôi cũng tìm người đưa thư để hỏi, đối phương gửi thư từ nhiều bưu điện khác nhau, chỉ là hòm thư ven đường, nhưng viết địa chỉ vô cùng cẩn kẽ, tên người nhận là nhân viên cần vụ tại biệt thự này, nhân viên cần vụ đó sau khi nhận phong thư thì mở ra xem, mới thấy bên trong còn có một phong thư, là cho ngài."

Người gửi thư suy nghĩ rất cẩn thận, hơn nữa hiểu rất rõ việc ở biệt thự Hoài Sơn này có bao nhiêu nhân viên công tác, đây không phải là người bình thường, người bình thường không thể nào biết nhiều chuyện cơ mật như vậy, sau lưng ắt có cao nhân chỉ dẫn.

"Học Chu, hãy nghĩ biện pháp tìm vài tấm hình của cha Lâm Yên Vũ đến đây." Tần Hạc An vẫn cảm thấy Lâm Yên Vũ có chút khả nghi, muốn bắt tay từ gia đình của cô để điều tra chuyện này.

Lý Học Chu nói: "Tôi có phái người đi tìm, nhưng rất tiếc, Lâm Lê Sinh rất ít giao du với bên ngoài, ngay cả nhân viên công ty gặp được ông ta cũng không nhiều, chuyện của công ty cũng bàn giao cho giám đốc chuyên môn đi vận hành, tất cả các hội nghị điều hành đều thông qua video và âm tần, phân phối công việc cho nhân viên cấp dưới."

Tần Hạc An nghĩ ngợi một chút: "Làm ăn ngay thẳng, tại sao lại sợ gặp gỡ mọi người? Loại bỏ các nhân tố tính cách cá nhân, có phải đang trốn tránh điều gì không?" Lý Học Chu gật đầu: "Rất có khả năng, xem tài liệu của ông ta là xuất ngoại từ trong nước." "Điều tra rõ ràng." Nội tâm Tần Hạc An luôn cảm thấy bất an.

Về đến nhà, Lâm Yên Vũ lấy ra quyển nhật ký của Diệp Hình Nhiên xem đi xem lại nhiều lần, về biệt thự Hoài Sơn, trong nhật ký miêu tả, từ cuối những năm 1970, nơi đó không còn là địa điểm xử lý công vụ của Ủy Ban Quân Sự Trung Ương nữa, mà là đồi thành biệt thự dùng để nghỉ phép, tiếp đãi các quan chức cao cấp đến tuổi nước nóng ở núi Tiểu Thang điều dưỡng, quyền quản lý biệt thự đã được bàn giao cho bộ phận trực thuộc Văn Phòng Nội Các Chính Phủ (hay còn gọi là Quốc Vụ Viện).

Một khoảng thời gian giữa thập niên 80, sức khỏe mẹ của Diệp Hình Nhiên không tốt, nên đã điều dưỡng ở biệt thự Hoài Sơn một thời gian, khoảng hai năm, trong lúc ở đó, Diệp Hình Nhiên luôn ở biệt thự Hoài Sơn làm bạn với mẹ đang dưỡng bệnh, nhưng nhật ký viết tới đó thì ngưng.

Có khi nào quyển nhật ký bị mất đang ở trong biệt thự Hoài Sơn hay không? Rất có thể trong lúc đó Diệp Hình Nhiên biết được người đàn ông kia đã làm bà mang thai, hơn nữa ở trong nhật ký có ghi lại quá trình sống chung cùng với ông ta. Trong đầu Lâm Yên Vũ vừa suy nghĩ vừa nhớ lại mọi biểu hiện của Tần Hạc An.

Ông ta ít nhiều có chút khủng hoảng, nếu không sẽ không lệnh cho Lý Học Chu đi dò xét cô. Loại chuyện con con như dẫn cô đi tham quan biệt thự, mà phải cần tới đích thân thư ký trưởng đi làm, nhân viên cần vụ bình thường cũng có thể làm được, hoặc giả để giảng giải tốt hơn, Lý Học Chu tự thân xuất mã, chính là để quan sát cô.

Lâm Yên Vũ đặt quyển nhật ký qua một bên, nằm ngửa trên ghế sofa, lại bị cảnh tượng đáng sợ trong giấc mộng đánh thức, không biết đã ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy khi tỉnh dậy thì trong phòng tối om. Bật đèn lên xem, đã hơn 8 giờ.

Xoa nhẹ nơi trái tim, bật đèn bàn lên, trước cảnh tượng vô cùng thâm thúy trong giấc mộng đó giống y như thật làm cho cô khi nghĩ lại vẫn còn thấy phát sợ, quyển nhật ký của Diệp Hình Nhiên đã bị tụt xuống sàn.

Cô nhấc lên, thề làm dấu rơi xuống, Lâm Yên Vũ lại nhấc lên và nhìn, có vẻ như là một bản sao chép lời của một ca khúc, Diệp Hình Nhiên là fan hâm mộ của Đặng Lệ Quân, có lẽ là ca khúc của Đặng Lệ Quân.

"Những đám mây tím, đang bay về đâu?"

Em nguyện cười gió mãi mãi theo anh

Nhờ kì duyên mà ta được gặp mặt

Dẫu có phải chết em không hối hận

Nhu tình của em thâm sâu tựa biển

Si mê của anh có thể hỏi trời

Thề mãi bên nhau, luôn luôn quyến luyến

(Dù) năm này rồi năm khác (trôi qua)

Em sao có thể xa anh?

Em sao có thể bỏ anh?

Anh luôn trong trái tim em

Xin đừng nghi ngờ điều đó

Uớc sao tình ta luôn bên nhau

Tại một nơi vĩnh viễn gắn bó

Ngoài anh, ai cùng em thành đôi?" (\*)

Nhìn kỹ ca từ, Lâm Yến Vũ kinh ngạc, nước mắt từng giọt rơi xuống trang nhật ký, sợ làm nhòa chữ viết trên đó, cô vội vàng lấy khăn giấy thấm khô đi nước mắt.

“Nhờ kì duyên mà ta được gặp mặt, dẫu có phải chết em không hối hận...” Có thể gặp nhau dĩ nhiên là duyên phận, hôm nay trái tim của cô như bị bóng tối không ngừng cắn nuốt, mới vừa giây giụa thoát ra khỏi đó, lại rơi vào. Không người nào có thể cứu vớt cô, ngoại trừ chính bản thân cô.

Chỉ có khi nhớ đến anh, cô mới có được một chút sự yên tĩnh, hắc tính thể mà anh tặng cô vẫn mang theo bên người, thỉnh thoảng lấy ra xem một chút.

Càng đến gần chân tướng, cô lại càng thấy được, Bắc Kinh và Tần gia này như một hồ nước thâm sâu, chưa tính đến việc cô bị mắc kẹt bên trong đó, dù sao cô cũng là người từng chết đi sống lại, sinh mạng đối với cô mà nói, là một món quà của ông trời, sống một ngày là qua được một ngày, cô chỉ sống để trả ra sự thật của vụ nổ đó, nhưng là cô biết, không thể để Tiêu Lỗi bị cuốn vào trong mối quan hệ phức tạp như thế. Anh tham dự vào, thật quá nguy hiểm.

Em không thể để cho anh bị tổn thương nữa, tránh xa em ra, anh sẽ sống tốt hơn, Lâm Yến Vũ cảm hắc tính thể làm bầm hương về phía ánh đèn soi tới soi lui, hắc tính thể giống như mang theo vô số bí mật, đôi góc độ sẽ thấy ánh sáng khúc xạ khác nhau, tầng tầng lớp lớp, như thể bên trong chứa một thế giới khác.

Khi Tiêu Lỗi gọi điện thoại đến thì Lâm Yến Vũ đang ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi, tiện tay nhận điện thoại, từ loa truyền đến giọng nói của anh.

"Anh làm xong việc qua đón em, họ nói em đi Xương Bình, tại sao lại không gọi điện thoại báo cho anh biết?" Lúc này Tiêu Lỗi cũng đang tựa người trên giường trong phòng của mình, vừa xem tivi vừa gọi điện thoại. "Cha của Tần Tuyền muốn gặp em, nên đã phái xe đến đón em đi núi Tiểu Thang." Lâm Yến Vũ không giấu giếm anh.

"Không phải Tần Tuyền đã đi nước ngoài rồi sao, thế nào tự dưng cha của anh ta muốn gặp em? Ông ta có nói gì với em không?" Tiêu Lỗi ngồi dậy, cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Tuy là cha của Tần Tuyền nhưng lại là một trong những nhân vật cấp cao, trừ phi vô cùng coi trọng Lâm Yến Vũ, nếu không căn bản sẽ không tồn tại việc chủ động hẹn gặp mặt bạn gái của con trai như vậy.

"Em cũng không biết, bác ấy không nói gì với em hết, chỉ nói cho em biết, cuộc phẫu thuật của mẹ Tần Tuyền sẽ bị chậm trễ, có thể sẽ trở về nước muộn một chút, và thăm hỏi một ít về hoàn cảnh gia đình em." Lâm Yến Vũ không tính kể hết tất cả mọi chuyện.

Nhưng Tiêu Lỗi lại không nén được tức giận: "Anh nói... Em có thể chia tay với anh ta sớm một chút không, như bây giờ, không phải là biện pháp, em phải nói chuyện rõ ràng với anh ta."

"Chuyện của em em sẽ tự xử lý." Lâm Yến Vũ vẫn từ chối thay đổi ý định. Tiêu Lỗi rất tức giận: "Rốt cuộc em muốn như thế nào? Lương lự ở giữa anh và Tần Tuyền khiến em rất dắc ý?"

"Em biết anh đã chờ đợi em suốt 4 năm, nhưng trong 4 năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, em đã sớm không phải là em của 4 năm trước đây, anh không thể cho em thêm một chút thời gian, để em..." Lâm Yến Vũ không biết giải thích với anh thế nào, cô không thể nói ra chuyện của Tần gia được.

"Đừng nói những điều vô nghĩa đó với anh, trực tiếp nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn như thế nào?" Tiêu Lỗi lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nổi giận với cô.

Lâm Yến Vũ bị anh la một trận, biết chuyện này tiếp tục kéo dài cũng vô ích, đành phải chịu đựng đau đớn mà bỏ đi những thứ mình yêu thích: "Em đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chúng ta không cách nào tái hợp với nhau nữa, em không..." Cô cắn răng, nhưng vẫn không thể nói ra là không còn yêu anh nữa, đành phải đổi cách nói khác: "Em ở chung một chỗ với Tần Tuyền tương đối thích hợp hơn, cha anh ấy cũng rất tán đồng việc em và anh ấy lui tới với nhau." Nói xong, cô ra sức ngăn lại những giọt nước mắt đang chực trào ra.

"Em chết chắc rồi!" Tiêu Lỗi nói xong lời này, cúp điện thoại cái đùng. Lâm Yến Vũ đóng băng tại chỗ, nửa ngày mới hết thần thờ. Anh nói cô chết chắc, đây là ý gì? Cô mơ hồ có chút bất an.

Tiêu Lỗi không gọi lại. Lúc nửa đêm, Lâm Yến Vũ đang ngủ, thì bị một tràng tiếng gõ cửa thức tỉnh, trực giác nói cho cô biết, nhất định là Tiêu Lỗi đến, trần trọc trở mình, âm thanh kia vẫn không chịu dừng lại, cô chỉ đành nhắm mắt ra mở cửa, quả nhiên thấy anh đang đứng ở cửa với bộ mặt đầy tức giận.

"Hơn nửa đêm rồi, tại sao anh lại đến đây, đừng làm ồn có được không?" Lâm Yến Vũ đau khổ nhìn anh, do đang còn buồn ngủ, cô cảm thấy choáng váng. Tiêu Lỗi không lên tiếng, đẩy cô ra, trực tiếp bước vào nhà, nặng nề đóng cửa lại.

"Thu dọn quần áo và tài liệu của em xong, cùng anh rời khỏi đây!" Tiêu Lỗi ra lệnh, mặt nghiêm túc như sương giá. Cái gì! Lâm Yến Vũ tưởng mình nghe nhầm.

"Anh bảo em đi thay quần áo và thu dọn đồ đạc, không nghe thấy sao, không nghe lời thì em mặc bộ áo ngủ này cũng được." Về mặt Tiêu Lỗi trông rất đáng sợ, như thể đêm trước trận bão táp, làm người ta cảm giác được một loại sức mạnh hủy diệt. Nếu không phải hai người đã quen biết nhau nhiều năm, Lâm Yến Vũ đơn giản sẽ bị bộ dáng này của anh làm cho hoảng sợ.

"Em không muốn ở cùng một chỗ với anh, anh đi đi, không muốn anh tới tìm em nữa, em không muốn ở chung một chỗ với anh." Lâm Yến Vũ cố nén thương tâm, quyết định lúc này nên nói rõ ràng với anh, sau đó kết thúc.

Tiêu Lỗi thấy cô ngồi bất động, tự mình đi vào phòng ngủ, thay cô thu dọn vài bộ quần áo, lấy vali ra, bỏ tất cả vào trong. Lâm Yến Vũ thấy thế, nhào đến: "Anh làm gì thế, muốn bắt cóc em à, anh không thể làm như vậy được!"

"Có thể hay không thể, chính anh là người quyết định." Tiêu Lỗi không để ý tới cô, đẩy cô sang một bên, không để cô can thiệp vào, nhanh chóng giúp cô thu dọn xong một vali quần áo để thay, đem vali đặt ở phòng khách.

Lúc này Lâm Yến Vũ mới chú ý tới trên trán anh có vết sưng đỏ, đưa tay lên vuốt ve theo bản năng, nhưng Tiêu Lỗi lại hất tay cô ra. Những lời nói trước đó của cô làm anh rất tức giận, trong lòng lo lắng, lúc bước xuống xe không chú ý nên va vào cửa xe, cái trán chưa kịp đau đớn, nỗi đau trong lòng khiến anh sâu não không thôi.

Hành động này được xem là gì, mới vừa rồi còn nói không muốn ở chung một chỗ với anh, chỉ chớp mắt thì khẩu thị tâm phi (nói 1 đằng làm 1 nẻo), cô gái này từ lúc nào trở nên thay đổi thất thường như vậy?

Anh dùng một lực rất lớn, Lâm Yến Vũ bị ngã ngồi ở trên giường, anh cũng không thèm nhìn cô. Cô ôm lấy chiếc eo bị đụng đến đau nhức, thật vất vả mới đứng lên được, nước mắt ứa ra vòng quanh hốc mắt, cô nhịn không để rơi xuống.

"Giấy tờ tùy thân để ở đâu?" Tiêu Lỗi hỏi Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ vô lực chỉ vào ngăn tủ ở đầu giường. Tiêu Lỗi kéo ngăn tủ đầu giường ra, quả nhiên thấy căn cước và hộ chiếu của cô đặt ở bên trong, lấy ra và bỏ vào túi.

Thấy cô còn mặc bộ đồ ngủ ngồi bất động tại đó, anh bước lên phía trước, lôi cô đến tủ quần áo bên cạnh, tháo dây lưng, kéo áo ngủ trên người cô xuống, thuận thực cởi bỏ hết quần áo của cô.

"Em sẽ tự làm... Em sẽ tự làm." Lâm Yến Vũ quá hiểu tính khí của Tiêu Lỗi, biết lúc anh tức giận thì không được chống lại anh, nếu không chuyện gì anh cũng làm ra được.

Thấy anh không có ý định rời khỏi phòng, cô đành phải lách người qua, tìm một bộ quần áo mặc vào. "Mặc nhiều một chút, bên ngoài rất lạnh." Nhìn nàng mặc xong áo len, Tiêu Lỗi đi tới tủ quần áo lấy ra một áo khoát nhưng lông dài, mặc vào cho cô.

Không đến 10 phút, cô đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở phòng khách, Tiêu Lỗi tỉ mỉ tắt hết cầu dao điện nước, chỉ vào hồ cá: "Đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho cá chưa?" "Không cần, ăn nhiều quá cá sẽ chết, mùa đông không cần cho ăn." Lâm Yến Vũ nghĩ, xem ra người này chuẩn bị bắt cóc mình trong một thời gian không ngắn.

Tiêu Lỗi đi tới bên cạnh hồ cá xem xét, trong lúc vô tình nhìn thấy danh thiếp vàng ròng của Tần Tuyền bị ném vào trong đó, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao em làm vậy? Em rất ghét anh ta à?" "Không phải vậy, em cũng không biết vật kia tại sao lại bị ném vào hồ cá, cũng có thể do chính anh ấy ném vào." Lâm Yến Vũ nói dối.

Tiêu Lỗi đưa mắt nhìn cô: "Chừng nào thì em mới có thể nói thật?" Lâm Yến Vũ cúi đầu, giấu cảm bên trong khăn quàng cổ, không nói gì. Tiêu Lỗi không hỏi tới nữa, một tay kéo vali, một tay kéo Lâm Yến Vũ đi, dẫn cô rời khỏi nhà.

"Khoan khoan, có một thứ em quên lấy." Lâm Yến Vũ chạy lại mở cửa. Tiêu Lỗi đứng đợi cô ở cửa, lại thấy cô ôm con gấu bông Tiểu Hùng cũ rách đến không chịu nổi đi ra.



"Cái đồ chơi gì đây, dơ bẩn như vậy." Tiêu Lỗi cau mày. Lâm Yến Vũ không trả lời, ôm thật chặt Tiểu Hùng, theo anh vào thang máy. Trong những năm qua, đêm nào đi ngủ cô cũng ôm con Tiểu Hùng này, nếu không cô không thể ngủ được.

Tác giả có lời muốn nói: Anh Lỗi rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! !

(\*) Ca khúc 我怎能离开你 ( Ngã chảm năng li khai nhĩ) – Em sao thể xa anh? - Đặng Lệ Quân

问彩云,何处飞 – Vãn thái vân, hà xứ phi – Những đám mây tía, đang bay về đâu?

愿乘风永追随 – Nguyên thừa phong vĩnh truy tùy – Em nguyện cưỡi gió mãi mãi theo anh

有奇缘,能相聚 – Hữu kì duyên, năng tương tụ - Nhờ kì duyên mà ta được gặp mặt

死亦无悔 – Tử diệc vô hối – Dầu có phải chết em ko hối hận

我柔情深似海 – Ngã nhu tình thâm tự hải – Nhu tình của em thâm sâu tựa biển

你痴心可问天 – Nhĩ si tâm khả vấn thiên – Si mê của anh có thể hỏi trời

誓相守,长缱绻 – Thệ tương thủ, trường khiển quyến – Thề mãi bên nhau, luôn luôn quyến luyến

岁岁年年 – Tuế tuế niên niên – Tuế tuế niên niên – (Dù) năm này rồi năm khác (trôi qua)

我怎能离开你 – Ngã chảm năng li khai nhĩ - Em sao có thể xa anh?

我怎能将你弃 – Ngã chảm năng tương nhĩ khí – Em sao có thể bỏ anh?

你常在我心底 – Nhĩ thường tại ngã tâm để - Anh luôn trong trái tim em

信我莫疑 – Tín ngã mạc nghi – Xin đừng nghi ngờ điều đó

愿两情常相守 – Nguyên lưỡng tình thường tương thủ - Ước sao tình ta luôn bên nhau

除了你还有谁 – Tại nhất xứ vĩnh trừ mầu – Tại một nơi vĩnh viễn gắn bó

除了你还有谁,和我为偶 – Trừ liễu nhĩ hoàn hữu thùy, hòa ngã vi ngẫu – Ngoài anh, ai cùng em thành đôi?

蓝色花一丛丛 – Lam sắc hoa nhất từng từng – Những chùm hoa màu xanh lam

名叫做勿忘侬 – Danh khiếu tổ vật vong nông – Gọi là Foget-me-not

愿你手摘一枝,永佩心中 – Nguyên nhĩ thủ trích nhất chi, vĩnh bội tâm trung – Anh hãy ngắt một nhành, và mãi đặt trong tim

花虽好有时枯 – Hoa tuy hảo hữu thi khô – Hoa dù đẹp, cũng có lúc tàn

只有爱不能移 – Chỉ hữu ái bất năng di – Chỉ tình yêu là ko thay đổi

我和你共始终,信我莫疑 – Ngã hòa nhĩ cộng thủy chung, tín ngã mạc nghi – Em và anh mãi mãi bên nhau, anh không cần nghi ngờ điều đó

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24

Nhiệt độ vào ban đêm ở Bắc Kinh xuống ít nhất âm 10 độ, Lâm Yến Vũ lạnh đến phát run, Tiêu Lỗi đặt vali vào cốp xe sau, mở cửa xe, để cô lên xe, còn mình thì ngồi vào vị trí điều khiển. Chờ nhiệt độ trong xe ấm lên một chút, mới khởi động xe.

Biết anh đang nổi nóng, hỏi cái gì anh cũng sẽ không nói, Lâm Yến Vũ im lặng suy nghĩ, phỏng đoán chắc là lời nói trước đó của cô đã làm anh bị tổn thương, nếu không anh sẽ không ưu tư như vậy.

Nhiều năm sống chung với nhau, tính tình của anh cô đều biết hết, sự nuông chiều của anh tuyệt đối có giới hạn, khi anh không thể dung túng cô được nữa, có thể cường thế gần như nghệt thối.

Tầm mắt của Tiêu Lỗi thoáng nhìn qua, cô luôn luôn xoa xoa cổ tay, nhìn kỹ mới phát hiện trên cổ tay của cô bị bầm tím, đều là vết tụ máu, xem ra là do sợ cô không chịu đi theo anh, lúc lôi kéo cô xuống lầu đã dùng sức quá lớn. Làn da tinh tế non mềm như vậy, làm sao chống lại bàn tay thường xuyên cầm súng của anh, hơn nữa thực sự anh có dùng sức, có chút ý định trừng phạt và giận dữ.

Lại nhìn qua con gấu bông Tiểu Hùng mà cô đang ôm thật chặt kia, đáng vẻ ngây thơ đáng yêu dường như có chút quen thuộc, hình như anh đã tặng con gấu bông Teddy này vào ngày sinh nhật 16 tuổi của cô, làm sao lại bị hư hao như vậy?

Suy nghĩ lại, anh chợt nhận ra, chắc là cô mang nó từ Anh trở về, bẩn và rách nát như vậy là vì vụ nổ lần đó, trong nhà đều bị nổ đến không còn hình dạng, đây là vật kỷ niệm cuối cùng của cô. Nghĩ đến đây, trong lòng anh đều rõ ràng.

Xe chạy thật lâu mới đến nơi, Lâm Yến Vũ đang tựa vào ghế phụ ngủ ngon lành, thì nghe Tiêu Lỗi gọi cô.

"Tỉnh dậy, đến nơi rồi." Anh nói.

"Đến rồi?" Cô háo hức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong bóng đêm Lâm Yến Vũ không nhìn rõ Tiêu Lỗi dẫn cô đến chỗ nào, chỉ nhìn thấy đó là một đại viện có chiến sĩ giải phóng quân đứng gác.

"Đó đều là súng thật, hơn nữa bên trong còn có đạn, trong đầu em đừng có ý định bỏ trốn, trừ phi anh dẫn em ra ngoài, em chỉ có thể ở lại đây." Tiêu Lỗi cảnh cáo Lâm Yến Vũ, đừng mơ tưởng đến việc lên bỏ trốn.

Sau khi xuống xe, Tiêu Lỗi cẩn thận không nắm tay đang bầm tím của cô, đổi lại nắm tay kia, cũng không để cho cô tách hành lý, anh tự xách hết.

Anh đưa cô đến một nơi trông như một khách sạn, cũng giống như một nhà khách, phía trước có nhân viên lễ tân, nhân viên lễ tân là nữ quân nhân, sau khi đăng ký thì đưa thẻ phòng cho họ.

Trong phòng, Tiêu Lỗi đặt hành lý bên cạnh Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ nhìn xung quanh, thấy hoàn cảnh nơi này cũng không tệ lắm, ngoài cửa sổ chính là sân tennis, bên cạnh sân tennis là hoa viên, có đài phun nước và vườn hoa.

"Nơi này không phải là nơi giam giữ phạm nhân đó chứ?" Lâm Yến Vũ ghé vào bên cạnh cửa sổ quay đầu hỏi. Tiêu Lỗi cười lạnh: "Em cũng có chút giác ngộ đó, không phải giam giữ phạm nhân, mà là nơi bảo vệ các nhân chứng quan trọng và quản chế một số nghi phạm trọng yếu mà cảnh sát không tiện nhúng tay vào."

"Anh chuẩn bị giam giữ em ở đây bao lâu?" Lâm Yến Vũ ngồi lên giường, ngẩng mặt lên nhìn anh, hỏi thẳng vào bản chất của vấn đề. Tiêu Lỗi cười quỷ dị: "Đến khi em sinh con xong, cũng gần như vậy."

"Cái gì, anh có bị bệnh không, anh có quyền gì mà nhốt em!" Lâm Yến Vũ tức giận muốn nhảy dựng lên. Tay của Tiêu Lỗi đặt lên vai cô, ấn cô xuống: "Anh có lý do hoài nghi em là gián điệp của nước Mỹ, mở một phòng trưng bày ở Trung Quốc chỉ là vỏ bọc để làm nhiệm vụ thu thập tình báo, do đó cấu thành mối đe dọa đối với an ninh quốc gia của chúng tôi."

Lâm Yến Vũ bị lời nói của anh làm cho tức giận đến méo miệng, nổi cáu: "Em là gián điệp nước Mỹ? Em uy hiếp đến an ninh quốc gia? Như vậy, ngài thượng tá, ngài đem tôi bí mật nhốt ở trong này, là muốn dùng hình phạt riêng đối với tôi hay là muốn như thế nào?". "Em nghĩ sao?" Tiêu Lỗi buồn cười nhìn cô, cố ý trêu chọc cô.

Lâm Yến Vũ mỉm cười: "Anh vì chiếm lấy tôi, bịa đặt cho tôi cái tội gián điệp, sau đó nhốt tôi ở trong này, làm đồ chơi của anh, anh sẽ không nghĩ như vậy đó chứ."

"Anh chính là nghĩ như vậy, chỉ cần anh cảm thấy em khả nghi, anh có quyền thu giữ giấy tờ tùy thân của em để cách ly thẩm tra, tùy ý giám sát mọi hành động của em, 24/24, việc tắm rửa cũng do anh giám sát." Tiêu Lỗi không e dè thừa nhận, ánh mắt không có ý tốt nhìn quét qua người cô.

Cởi áo khoác ra, cô chỉ mặc duy nhất chiếc áo len trắng đơn giản, kiểu dáng hoa văn vặn xoắn, phong cách của Anh, cổ áo hơi mờ, lộ ra chiếc cổ trắng trẻo xinh đẹp, trông có vài phần ngây thơ. Sao cô mặc cái gì cũng đều xinh đẹp như vậy? Tiêu Lỗi hít một hơi thật sâu, khắc chế bản thân khỏi sự cảm dỗ của cô.

Lâm Yến Vũ theo bản năng khoanh tay lại, ánh mắt đề phòng. Biểu tình buồn cười của cô làm Tiêu Lỗi không khỏi cười thầm, muốn hù dọa cô, tiến lên dùng một tay ấn cô ngã lên giường, cởi bỏ thắt lưng quần jeans của cô.

Liều mạng! Tại sao người này lại hư hỏng như vậy, bất cứ lúc nào, nơi nào đều có thể làm ra hành động vô si với cô. Mặt Lâm Yến Vũ đỏ lên: "Anh không thể đối với em như vậy, em có thể tố cáo anh giam giữ người phi pháp, hơn nữa còn có ý đồ cưỡng..." Cô nói không được từ tiếp theo nữa.

"Cưỡng cái gì?" Tiêu Lỗi hừ lạnh, thuận thực mở khóa quần của cô, tay anh xâm nhập vào bên trong, lập tức xuyên thấu cô, bàn tay giữ chặt tay cô ở trên giường, cô giống như một tiêu bản bướm xinh đẹp, không có cách nào nhúc nhích.

"Cưỡng... bức..." Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ cần cô vừa động, bàn tay của anh đang đặt bên dưới cũng sẽ động, khiến cô gần như hét lên thành tiếng, định tiện tay túm lấy cái gì đó nhưng lại không bắt được bất cứ gì.

Tiêu Lỗi dù đang bận vẫn thông dong sờ lông mày, nhìn biểu hiện tức giận của cô, lấy tay nâng cằm cô lên, ngón tay cái khẽ vuốt lên đôi môi đỏ mọng của cô, giống như đang đùa giỡn với món đồ chơi nhỏ: "Em đi tố cáo anh đi, tùy em gọi 110 hay 911, nếu anh ngồi tù thì cũng phải kéo em theo."

Lâm Yến Vũ vừa định cắn ngón tay của anh, dường như đoán được cô sẽ ra chiều này, rút tay về, cười thành tiếng. Lâm Yến Vũ bị bốn cọt thê thảm, tức giận đến nổi ngực phập phồng liên tục: "Có phải nếu em chết tại đây cũng sẽ không có người biết? Cũng sẽ không có ai truy cứu anh?"

"Em đã trả lời rồi đó!" Tiêu Lỗi cười như một tên vô lại, một tay chiếm giữ cô, tay kia thì luồn vào trong áo len của cô, thuận thực cởi bỏ áo lót, tay phủ lên ngực cô xoa nắn.

Đây là cảnh tượng rất lạ, Lâm Yến Vũ trơ mắt nhìn hai tay của anh ở trên người cô muốn làm gì thì làm. Cô càng tức giận, theo hô hấp khiến ngực phập phồng càng nhanh, anh càng vừa lòng. Ánh mắt anh nhìn cô, ánh mắt cực kỳ phong phú, như là im lặng tuyên bố với cô, cô đã thất bại. Cô muốn mắng anh, nhưng khi mở miệng thì âm thanh phát ra lại giống như tiếng rên rỉ.

Chỉ một đôi tay của người này có thể khiến cho cô thành ra như vậy, không thể để cho anh ta thành công được, Lâm Yến Vũ thờ hờn hờn, bắt đầu liều mạng phản kháng. Tiêu Lỗi đặt cô trên giường, đầu gối đè lên đùi phải của cô. Tính khí quá mạnh mẽ, phải làm cho cô không chế lại tính nóng mới được.

Lâm Yến Vũ gắt gao cắn chặt răng, khuôn mặt đều nhen đỏ, theo bản năng kẹp chặt hai chân, tay anh vẫn còn ở bên trong không thể di chuyển. Anh hơi dùng sức, nghe được tiếng kêu thảm thiết của cô, cơ thể bắt đầu co giật đến run rẩy.

"Làm sao vậy?" Tiêu Lỗi khàn trương không thôi. Lâm Yến Vũ cắn môi, nét mặt rất đau đớn, nhưng không nói lời nào. "Nói chuyện đi!" Tiêu Lỗi vội vàng nói. Lâm Yến Vũ chỉ vào đùi phải bị đầu gối của anh đè lên: "Gãy xương chân rồi." Nét mặt của Tiêu Lỗi trong chớp mắt có sự thay đổi, tay không lộn xộn nữa, theo bản năng xem xét chân của cô.

Lâm Yến Vũ tìm thấy thời cơ để đá anh, kết quả vẫn không thực hiện được, bị anh đè lại. "Anh..." Lâm Yến Vũ không thể tưởng tượng được anh có thể dữ tợn với cô như vậy.

"Lần trước em nói với anh, chân trái của em bị gãy xương, em cho rằng trí nhớ của anh kém như vậy sao." Tiêu Lỗi cười nhạt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng của cô, trong ánh mắt lộ ra vẻ xảo quyệt. Nếu lúc bình thường, vẻ mặt của người đàn ông này sẽ làm say mê biết bao nhiêu người. Lâm Yến Vũ không trả lời, bấu chặt môi nhỏ nhắn, chậm rãi nằm lên giường, chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi cúi xuống áp sát vào cô: "Không cần dùng ánh mắt thô con để nhìn anh, anh biết em không phải là thỏ con, em đã sớm biến thành mèo hoang rồi, cô gái có móng vuốt sắc nhọn ạ."

"Chuyện giữa chúng ta đã trở thành quá khứ rồi." Lâm Yến Vũ ngồi xuống, mặc quần jean vào, có chút ừ ừ nhìn Tiêu Lỗi. "Đã trôi qua cũng có thể bắt đầu lại." Tiêu Lỗi không thêm đề ý đến sự lãnh đạm của cô.

"Sớm muộn gì anh cũng sẽ hối hận." Lâm Yến Vũ cô đơn ngồi ở trên giường, hay tay ôm đầu gối, hai chân cũng khép lại, bộ dáng rất ngoan ngoãn rất lạnh lị. "Làm sao em biết anh sẽ hối hận, em cũng không phải là anh, không có quyền quyết định thay anh."

Không đợi Lâm Yến Vũ nói chuyện, Tiêu Lỗi đã đứng dậy. "Sáng mai anh đến, từ giờ trở đi, em không thể liên lạc với bên ngoài, tất cả điện thoại ở đây đều là điện thoại nội bộ, muốn gọi điện thoại ra ngoài phải được anh đồng ý. Em có thể đi đến trung tâm thể dục và sân tennis ở đây, nhưng đừng cố gắng bỏ trốn, bằng không em sẽ rất thê thảm, trừ anh ra, ở đây không có ai biết được thân phận thật sự của em, đừng trách anh không nhắc nhở em."

Nói xong lời này, anh rời đi, còn cầm theo điện thoại di động của cô, rõ ràng là muốn giam lỏng cô. Cô không nói được lời nào, tức giận ngồi đó, tâm trí rối bời. Đột nhiên, cô chợt nhớ đến cái gì, chạy nhanh đuổi theo anh.

"Tiêu Lỗi... Tiêu Lỗi..." Nhìn thấy thân ảnh của anh vẫn chưa biến mất ở hành lang, Lâm Yến Vũ gọi anh. Tiêu Lỗi quay đầu lại nhìn cô, nhưng vẫn không dừng lại. Lâm Yến Vũ sợ anh đi mất, đuổi theo anh: "Quyền nhất kí của mẹ em còn để trong phòng khách, anh giúp em mang đến đây, trong thư phòng của em còn có hai quyển nữa, chìa khóa đặt giữa tấm lót ngăn kéo thứ nhất, nhất định phải giúp em mang đến đây." Cô lắc cánh tay anh.

Anh gật đầu. Thế này cô mới yên tâm, giao nhà và chìa khóa ngăn tù cho anh. "Nhớ kỹ lời dặn của anh, nơi này không có ai biết thân phận thật sự của em, nếu em chạy trốn, sẽ rất thê thảm, chuyện nghi phạm chạy trốn bị đả thương thậm chí bắn chết, không phải là không có." Tiêu Lỗi vỗ vỗ vai cô, trong giọng nói ám chỉ chút nguy hiểm mang hàm ý đe dọa.

"Được, anh cứ đe dọa em đi, em rất sợ rất sợ!" Lâm Yến Vũ nhăn mũi nhìn anh, nặn ra mặt quỷ. Anh ôm lấy cô, hôn lên má cô, tối nay khó có được một chút ôn nhu: "Em phải ngoan ngoãn, biết không. Hiện tại là anh chọn em, không phải là em chọn anh."

Lâm Yến Vũ ân một tiếng, ngoan ngoãn một mình trở về phòng. Chẳng qua anh chỉ lên tiếng đe dọa vậy thôi, làm sao cô không biết, bất cứ nơi nào có một chút nguy hiểm, anh sẽ không bao giờ dẫn cô đến, huống hồ nơi có thể đe dọa đến tính mạng của cô.

Trở về phòng, Lâm Yến Vũ xem tivi một lát, cảm thấy nhàm chán nên đi ngủ. Ngủ mơ mơ màng màng, mơ thấy Tiêu Lỗi, giống như khi cô 14 tuổi lần đầu tiên gặp anh tại cửa phòng học vũ đạo ở cung thiếu nhi, thần thái của anh luôn luôn vân đạm phong khinh (chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi).

Cô từng hỏi anh, vì sao khi đó lại chạy tới cung thiếu nhi. Anh nói, khi đó ở cung thiếu nhi có lớp cờ vây, nhưng sau này Lâm Yến Vũ hỏi các bạn học trong lớp cờ vây, họ nói chưa từng gặp qua Tiêu Lỗi, hơn nữa khi đó anh đã 17 tuổi.

Biết lúc ấy Tiêu Lỗi trả lời cô như thế nào không? Anh nói: "Đến tán gái, nếu không em nói anh ra khỏi chỗ đó thì làm sao." Nhìn bộ dáng hiểu ra mọi chuyện của Lâm Yến Vũ, anh nhìn không được cười to: "Tiểu Hằng nói nữ sinh của lớp học vũ đạo và thanh nhạc ở cung thiếu nhi đều đặc biệt xinh đẹp, nên đã rủ anh với Vũ đi xem, tụi anh phải đi, hai người họ thì lang thang ở cửa lớp học trình diễn nhạc dân tộc, còn anh thì đến lớp học của em."

Với một lý do đơn giản như vậy, kể lại thì có chút buồn cười. Lâm Yến Vũ nhắm mắt lại, hồi tưởng lại tình huống lúc gặp Tiêu Lỗi, dù chỉ là một đoạn ngắn của ký ức, nhưng cả đời cô không thể quên.

Buổi trưa hôm đó gió rất ấm áp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xạ vào phòng luyện tập của lớp vũ đạo, bên trong sáng sủa và yên tĩnh. Tiêu Lỗi vô tình đi ngang qua cửa lớp vũ đạo, tầm mắt bị hấp dẫn bởi cảnh tượng bên trong.

Cô mặc một cái váy lụa màu trắng, tóc dài vấn ở sau đầu, đứng bên cạnh chiếc gương nghiêng người lặp lại động tác múa ballet, cánh tay tinh tế, đôi chân kéo căng thẳng tắp, ánh mặt trời chiếu lên người cô, thật sự rất giống với thiên nga trắng, phong thái duyên dáng của cô trong nhảy mắt làm người khác phải ngạt thở.

"Hi, xin chào, bạn tên là gì?" Tiêu Lỗi không cần nghĩ ngợi, chủ động đến chào hỏi cô bé xinh đẹp. Cô nghe có tiếng nói, quay đầu nhìn thoáng qua, gặp phải một anh chàng không quen biết, nhanh chóng xoay qua chỗ khác, không để ý tới anh.

Tiêu Lỗi lập tức đi về phía cô: "Bạn tên là gì?" Cô thấy anh ta tự tiện xông đến, thậm chí giày cũng chưa thay, kêu lên: "Tại sao bạn làm bẩn sàn tập của tôi, tôi phải lau hơn nhiều giờ mới sạch sẽ."

Cô chủ động xin ở lại lau sàn, vì để có thêm hai giờ luyện tập thêm, thế nhưng thành quả lao động của cô lại bị anh ta vô tình "phá hoại" như vậy. Anh ta còn cười chẳng biết xấu hổ, thực là một con người đang ghét!

"Tôi lau giúp bạn, bạn hãy nói cho tôi biết, bạn tên là gì?" Ánh mắt Tiêu Lỗi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô bé. Làn da của cô bé mềm mại và mịn màng, khuôn mặt thanh tú như tranh vẽ, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, lông mi thật dài giống hai cái quạt nhỏ, đôi mắt lại vô cùng trong suốt, nhìn gần, cô bé này cực kỳ xinh đẹp. Cô bị anh ta nhìn đến bối rối, xoay người sang chỗ khác, không nghĩ rằng anh ta không thuận theo cũng không buông tha cùng đi qua, vẫn nhìn cô không tha.

"Bạn còn như vậy, tôi sẽ gọi người đến." Cô bé bị anh ép đến nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu phồng hồng. Tiêu Lỗi sợ sẽ dọa đến cô, lúc này mới thu lại nét mặt, nghiêm túc một chút: "Tôi chỉ muốn biết bạn tên gì, tôi ở... Ở lớp cờ vây trên lầu, đi ngang qua cửa phòng học của bạn, thấy bạn đặc biệt xinh đẹp, tôi không phải cố ý làm bẩn sàn của bạn."

Cuối cùng cô bé cũng không chịu nhận lời tặng bốc, nghe lời nói của anh, mặt cũng không đổi, Tiêu Lỗi kiên nhẫn đợi một hồi lâu, mới nghe được giọng nói tinh tế nhỏ nhỏ của cô: "Tôi tên là Lý Tiểu Hoa."

Lý Tiểu Hoa! Phụt! Một cô bé xinh đẹp như vậy cư nhiên lại có cái tên rất tầm thường, Lý Tiểu Hoa, cô như thế nào có thể tên là Lý Tiểu Hoa, hẳn là cô tên Lý... Lý cái gì nhỉ? Trong đầu Tiêu Lỗi cố gắng suy nghĩ tên của một cô gái xinh đẹp mang họ Lý, bất đắc dĩ trầm nghĩ ra một cái tên là Lý Gia Hân. Đùng nói Lý Gia Hân không xinh đẹp, cho dù cô không đẹp, cũng rất thanh thuần và đáng yêu.

Thấy Lý Tiểu Hoa đi đến bên cạnh cầm giẻ lau lại, ngồi xổm trên sàn lau dấu chân của anh, bỗng nhiên trong lòng anh nảy sinh yêu mến, đoạt lấy giẻ lau trong tay cô: "Để tôi lau giúp bạn."

Không đợi cô đồng ý, anh ra sức lau, nhanh chóng lau sàn đến sáng như tuyết. Lý Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn anh, người này làm việc rất tháo vát, cuối cùng sau này lúc trực nhật sẽ tìm anh đến lau.

Nhưng mà, anh tuyệt đối không nghĩ tới Lý Tiểu Hoa này còn rất thông minh, sau khi biết tên cô, anh tìm đến lớp vũ đạo hỏi thăm cô, lại được thông báo là trong lớp học này không có cô bé nào tên là Lý Tiểu Hoa cả. Anh đoán được cô nói dối, nhưng không tức giận, mỗi ngày đều đến lớp vũ đạo quấy rầy cô, nhanh chóng biết được cô tên là Diệp Mộ Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 25

Gia đình của Diệp Mộ Tinh có lẽ cũng biết có một cậu bé luôn quấy rầy con gái của họ, bắt đầu cho xe đưa đón, Tiêu Lỗi có rất ít cơ hội để tiếp cận cô. Tuy vậy anh vẫn không nản lòng, nhìn thấy mẹ cô đi chiếc Audi tới đón cô, anh biết gia đình của cô chắc chắn không đơn giản. 10 năm về trước, xe ô tô chưa phổ biến như hiện nay, anh cẩn thận ghi nhớ bảng số xe, nhanh chóng tra ra được địa chỉ nhà cô.

Từ cung thiếu nhi đến khu đại viện dành cho người nhà của Đoàn Múa Ballet Trung Ương, từ trường học của cô đến những nơi cô thường đi, anh thăm dò tất cả tuyến đường mỗi ngày cô đi qua, khi có cơ hội thì lập tức bám đuôi, giống như một miếng cao dính chó \*(tục ngữ, gần với câu “đeo như sam” của VN mình), anh nhận định về sau sẽ đeo bám cô.

Mộ Tinh vẫn không để ý đến anh, anh cũng không ngại, vẫn đi theo cô. Cho đến một ngày, cô nảy sinh tranh chấp với mẹ cô là Diệp Hình Nhiên, từ trong nhà khóc chạy ra ngoài, anh mới có cơ hội tiếp cận thế giới nội tâm của cô.

"Bạn muốn đi đâu tôi đưa bạn đi." Nhìn thấy cô từ nhà đi ra, Tiêu Lỗi theo sau lấy lòng. Trong những ngày này, anh có thời gian rảnh sẽ đi loay hoay quanh nhà cô, tìm cơ hội. Mộ Tinh dừng lại, nước mắt lưng tròng, về mặt mang theo một chút quật cường, nhìn anh: "Tôi muốn đi Hương Sơn."

"Đi Hương Sơn? Chỗ đó khá xa." Tiêu Lỗi có chút do dự, anh còn chưa đến 18 tuổi, tuy rằng thường xuyên trộm xe của gia đình đi ra ngoài, nhưng vẫn chưa đủ tuổi thi giấy phép lái xe.

"Tôi sẽ đi Hương Sơn!" Mộ Tinh bướng bỉnh nói. Bình thường cô luôn là một cô bé ngoan hiền, nhưng khi âm ỉ cũng làm cho người khác phải đau đầu. Tiêu Lỗi lo lắng cô một mình chạy đến Hương Sơn, lại thấy trên mí mắt của cô còn vương lại vài giọt nước mắt, bộ dáng vô cùng động lòng người, đành nghe theo cô: "Được được, tôi dẫn bạn đi Hương Sơn, bạn muốn đến chỗ nào ở Hương Sơn?" "Biệt thự Song Thanh." Sau khi Mộ Tinh lên xe thì nói cho Tiêu Lỗi nơi mà cô muốn đi.

"Vì sao phải đến đó?" Tiêu Lỗi khó hiểu hỏi. Mộ Tinh liếc anh: "Đi tìm cha tôi." "Hả? Cha bạn ở chỗ nào? Nơi đó là một thắng cảnh mà, cha bạn là hướng dẫn viên du lịch à? Hay là nhân viên quản lý khu vực đó?" Tiêu Lỗi càng nghe càng hồ đồ. Cho tới giờ anh chưa từng gặp qua cha của cô, cũng biết cô không có cha, chỉ hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau.

Mộ Tinh không nói gì, kỳ thật cô cũng không biết cha đang ở đâu, thậm chí không biết cha cô là ai. Từ nhỏ đến lớn cô có hỏi qua vô số lần, nhưng Diệp Hình Nhiên không trả lời, sau này khi cô dần hiểu chuyện, rất ít khi hỏi đến.

Nhưng hôm nay, cô nhắc tới với mẹ Diệp Hình Nhiên, trường học tổ chức đi cắm trại ở Hương Sơn, thái độ Diệp Hình Nhiên khác thường bảo cô không được đi, cô phản đối, còn bướng bỉnh đòi đi tìm cha, làm Diệp Hình Nhiên rất tức giận, hai mẹ con nảy sinh tranh cãi kịch liệt.

Tiêu Lỗi và Mộ Tinh đi dạo một vòng lớn quanh biệt thự Song Thanh, đến khi mặt trời đỏ rực lặn ở hướng Tây mới chạy xuống núi, kết quả gặp phải kiểm tra trên đường cao tốc, lái xe mà không có giấy phép, cả hai bị đưa đến đồn cảnh sát.

Tiêu Lỗi không dám báo cho gia đình, anh lái xe chở một cô gái ra ngoài dạo chơi kết quả bị nhốt vào đồn cảnh sát, muốn gọi điện thoại cho thư ký của cha mình, đề thư ký đến bảo lãnh họ ra ngoài. Mộ Tinh ngăn cản anh: "Đừng gọi điện thoại, chúng ta ở trong này một đêm đi."

"Tại sao?" Tiêu Lỗi làm sao biết được tâm tư của một cô bé, sao có thể đoán được chính là cô muốn giận dỗi với mẹ. "Không tại sao cả, bạn muốn đi thì đi, tôi không đi, tôi sẽ ở lại đây." Mộ Tinh nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Tiêu Lỗi nghiêm túc nhìn cô: "Bạn không đi tôi cũng sẽ không đi, bàn tay lạnh quá, để tôi ủ ấm cho." Không phân trần nữa, nắm bàn tay nhỏ bé của cô lên cuộn vào trong lòng.

"Bạn làm gì vậy?" Mộ Tinh đỏ mặt muốn rút tay ra. Da mặt cô bé mỏng, họ còn chưa quen thân với nhau lắm, anh đã nắm tay cô, tính sao bây giờ. Tiêu Lỗi vội vàng nói: "Tôi sợ bạn bị lạnh, bạn xem xem bạn mặc ít như vậy, buổi tối gió rất lạnh." Lúc đó mới qua Trung thu, làm sao trời lạnh được, anh đúng là đang mượn cơ hội để lấy lòng.

Tâm trạng của Mộ Tinh vốn không tốt, thấy anh ân cần như vậy, tâm trạng tốt lên rất nhiều, mỉm cười nhìn anh. Hai người ngồi trên băng ghế của trại tạm giam, dựa sát vào nhau nói chuyện.

"Bạn đói bụng không?" Tiêu Lỗi hỏi Mộ Tinh. Mộ Tinh gật đầu: "Đói.". Vì thế Tiêu Lỗi làm ồn trong đồn cảnh sát, nói họ cung cấp chút gì để ăn, cảnh sát nhìn hai người họ vẫn còn là những đứa trẻ, nên đã cho hai người họ hai gói mì ăn liền.

"Cho bạn hết đó." Tiêu Lỗi sợ Mộ Tinh không đủ ăn, nên giao luôn phần của mình cho cô. Mộ Tinh lắc đầu: "Bạn cũng ăn một chút đi, nếu không sẽ đói chịu không nổi đâu."

"Bạn là con gái, bạn ăn nhiều một chút, tôi là một người đàn ông, nhịn một hai bữa cũng không sao." Tiêu Lỗi cười nói. Mộ Tinh nhoen miệng cười, anh nói anh là một người đàn ông, anh nhiều nhất cũng chỉ mới 17 tuổi, ngay cả giấy phép lái xe cũng không có.

Viên cảnh sát cảm thấy hai người họ thực là thú vị, còn nhỏ tuổi nhưng rất ân ái, biết khiêm nhường.

Giải quyết xong vấn đề đói bụng, nhân tiện giải quyết hết thù, hai người lại dựa vào nhau nói chuyện. Bỗng nhiên Mộ Tinh có cảm giác, cô thích nói chuyện với Tiêu Lỗi, anh biết tất cả mọi chuyện, nhưng lại thuận theo cô, không phản bác lời của cô, cô không biết chuyện gì, anh có thể bỏ sung vào rất nhanh.

"Còn vài ngày nữa tôi sẽ đi Hồ Nam học đại học, bạn cho tôi số điện thoại đi, tôi sẽ gọi điện cho bạn." Tiêu Lỗi hỏi số điện thoại của Mộ Tinh. Mộ Tinh lắc đầu: "Tôi không có số di động, mẹ tôi chưa cho tôi mua, mẹ nói tôi còn là học sinh trung học, không cần xài di động." Thời điểm đó, điện thoại di động chưa thông dụng như hiện tại.

Tiêu Lỗi suy nghĩ: "Ngày mai tôi sẽ mua cho bạn một cái." "Tôi không cần." Mộ Tinh lại lắc đầu. Từ nhỏ Diệp Hình Nhiên đã dạy cô, không thể tùy tiện nhận quà của người khác, cô và Tiêu Lỗi lại không thân thiết lắm.

Tiêu Lỗi đoán được suy nghĩ của cô, ra một ý cho cô: "Tôi mua điện thoại cho bạn, bạn đừng cho người khác số điện thoại, bạn chỉ gọi điện và gửi tin nhắn với một mình tôi thôi, mẹ của bạn sẽ không biết đâu."

À, Mộ Tinh suy nghĩ, không nói gì. Ánh mắt trầm tư, lông mi thật dài chớp động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn hồng hào, bộ dáng của cô khiến cho người khác yêu mến.

Tiêu Lỗi sợ cô không đồng ý, vội vã nói: "Tôi học Đại Học Khoa Học- Công Nghệ Quốc Phòng, là trường quân đội, kiểm soát rất nghiêm ngặt, bình thường không cho ra ngoài, giống như ngồi tù vậy, rất buồn chán, bạn đồng cảm với tôi một chút đi, nói chuyện phiếm với tôi, bằng không tôi sẽ buồn đến chết."

Mộ Tinh nghe anh nói nghiêm trọng như vậy, tin là thật: "Thật sao? Trường quân đội nghiêm ngặt như vậy sao?" Tiêu Lỗi trịnh trọng gật đầu: "Rất nghiêm ngặt, nếu không sao gọi là trường quân đội được, cách quản lý được quân sự hóa, cái gì cũng phải nghe chỉ huy và phục tùng mệnh lệnh, một năm cũng được phép về nhà một lần, kỳ nghỉ đông và nghỉ hè cũng rất ngắn. Hơn nữa... Trong trường học cũng không có mấy nữ sinh."

"À." Mộ Tinh ừ một tiếng. Tiêu Lỗi thấy thái độ của cô đang dao động, trong lòng biết trò lừa gạt của mình đã có tác dụng, không ngừng cố gắng: "Tôi gọi điện thoại cho bạn, tôi còn có thể dạy bạn làm bài tập về nhà, tất cả các môn như Anh Văn, Vật Lý, Hóa Học, bạn làm bạn với tôi, sẽ không bị ảnh hưởng gì đâu."

Rất cục Mộ Tinh cũng cười rộ lên, người này thật là không khiêm tốn, tự khen ngợi bản thân như một bông hoa, cũng khó trách, nghe người khác nói thì vào trường quân đội rất khó khăn, nhất là trường Đại Học Khoa Học- Công Nghệ Quốc Phòng, toàn đào tạo ra phần tử bộ đội tinh anh, nếu chỉ là gọi điện thoại, chắc là không có vấn đề gì, vì thế cô đồng ý.

"Tôi sẽ viết thư cho bạn, gửi đến trường học của bạn, bạn không hồi âm cũng không sao." Tiêu Lỗi dặn dò Mộ Tinh. Mộ Tinh gật đầu: "Không cần viết thư, nếu giáo viên của tôi biết tôi thường xuyên thư từ qua lại với người khác, sẽ nói với mẹ tôi. Tôi cho bạn nick QQ của tôi, chúng ta có thể nói chuyện phiếm trên QQ, mẹ tôi sẽ không phát hiện ra."

Suy nghĩ rất chu đáo, Tiêu Lỗi đồng ý gật đầu, sờ túi, không có giấy bút gì hết, cuối cùng thừa dịp chú cảnh sát đang thi hành công vụ không chú ý, lấy trộm cây bút trên bàn, nhưng lại không tìm thấy giấy, đành phải để Mộ Tinh viết nick QQ trên tay anh.

Nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của Mộ Tinh khi cúi đầu viết, trái tim của Tiêu Lỗi không ngừng xao động, giống như trên người cô có một lực từ trường rất mạnh, chặt chẽ thu hút sự chú ý của anh. Cô bé này, cô sao có thể xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy, như vậy... Mộ Tinh ngẩng đầu thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, như đoán được điều gì, khuôn mặt ửng hồng.

Hơn 9h, thư ký của cha Tiêu Lỗi dẫn theo vài người đến làm thủ tục bảo lãnh Tiêu Lỗi ra ngoài, kết quả thấy anh và một cô bé thân mật ngồi sát vào nhau trò chuyện, đầu dựa đầu, còn cười hi hi, nghĩ rằng thằng nhóc này thật là, vào đồn cảnh sát mà còn nhân hạ như vậy, chỉ đề ý đến cô bé đó, cũng không sợ về nhà bị cha đánh.

Tiêu Lỗi không chỉ mua cho Mộ Tinh một chiếc điện thoại nhỏ gọn tinh xảo, mà còn mua thêm một cái móc treo điện thoại hình con gấu nhỏ bằng thạch anh xanh xán, Mộ Tinh vô cùng yêu thích, nên đã đồng ý cho anh chụp vài tấm ảnh của mình để đem theo khi học đại học.

Trường quân đội kiểm soát rất nghiêm ngặt, nhưng Tiêu Lỗi vẫn thường xuyên lén lút gọi điện thoại và nhắn tin với Mộ Tinh, Mộ Tinh sợ tiếng chuông điện thoại bị mẹ cô nghe được, luôn để chế độ rung, nên đôi khi bỏ lỡ cuộc gọi của anh, khi nhìn thấy hiển thị có cuộc gọi nhớ, sẽ gửi tin nhắn lại cho anh.

Kết giao một thời gian, Tiêu Lỗi mới phát hiện Mộ Tinh bị mẹ cô quản thúc rất nghiêm, hơn nữa ngoại trừ đến trường và luyện tập võ đạo, cơ hồ không được giải trí gì hết, đừng nói đến những vùng khác, thậm chí trong thành phố có rất nhiều phong cảnh đẹp cô cũng chưa từng đến, mẹ cô cũng rất ít dẫn cô ra ngoài dùng cơm, Tiêu Lỗi thỉnh thoảng dẫn cô ra ngoài ăn tối, cô luôn rất hưng phấn, ăn uống chỉ là thứ yếu, cô thích cái cảm giác này.

Hai người âm thầm qua lại, vẫn giấu Diệp Hình Nhiên. Đến khi Diệp Hình Nhiên phát hiện quan hệ của hai người họ, Mộ Tinh đã qua 16 tuổi, đang học trung học.

Ngày đó Chính phủ lâm thời thông báo tổ chức hội nghị, sau khi kết thúc, Diệp Hình Nhiên lái xe về nhà, kết quả ở đối diện công tiểu khu nhìn thấy một cô gái đáng người thon thả từ chiếc xe Jeep quân dụng bước xuống, ngay sau đó một thanh niên cao lớn cũng từ trong xe bước xuống, ôm cô gái hôn vài cái, cô gái phẩy rời đi, anh ta còn luyến tiếc không muốn buông tay.

Cô gái đó là con cái nhà ai, thế nào lại trông rất giống Mộ Tinh? Diệp Hình Nhiên nhìn không rời mắt, lúc đó trời khá tối, nhìn không rõ ràng lắm, nhưng bà nhận ra quần áo của cô gái, chính là con gái Mộ Tinh của bà. Trong lòng Diệp Hình Nhiên kinh hãi, như thế nào không tin vào mắt của mình, con gái của bà luôn luôn ngoan ngoãn và vâng lời, thế nhưng lại yêu sớm như vậy. Khó trách trong khoảng thời gian này cô thường hay trang điểm.

Diệp Hình Nhiên vô cùng tức giận, khó khăn lắm mới khắc chế được cảm xúc không đi quấy nhiễu đôi tình nhân nhỏ bé ôm hôn quyến luyến, chờ Mộ Tinh về nhà, Diệp Hình Nhiên mới chất vấn cô lui tới với người nào. Mộ Tinh không thể chịu đựng được sự gặng hỏi của mẹ, vừa khóc vừa kể hết tất cả sự tình.

Dáng vẻ của Mộ Tinh xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đều có người theo đuổi, cho nên bình thường Diệp Hình Nhiên quản cô rất chặt, không nghĩ vẫn chẳng thể đề phòng.

Diệp Hình Nhiên nhớ đến hành động vừa rồi của Tiêu Lỗi, tức giận đến phát run, 2 năm trước có một thằng nhóc không tốt hay quấy rầy con gái bà nhưng vẫn không có hy vọng, mà nay Mộ Tinh với thằng nhóc kia quen nhau hơn một năm, lại giấu không cho bà biết, khẳng định là chủ ý của thằng đó, sợ gia đình cô không đồng ý, nên dụ dỗ cô gạt cha mẹ.

"Con phải đoạn tuyệt quan hệ với nó, có nghe không, con vẫn còn là học sinh trung học!" Diệp Hình Nhiên hận mình sợ hãi, không trông coi tốt Mộ Tinh. Cũng là, Mộ Tinh rất ngoan ngoãn, vâng lời làm cô không có chút lo lắng, mỗi ngày đều đến trường tan học đúng giờ, ngoại trừ ngày lễ thỉnh thoảng đi chơi với bạn học, cô hầu như không có giải trí gì.

Diệp Hình Nhiên cẩn thận nhớ lại, Mộ Tinh học ở Học Viện Trung Học Vũ Đạo, cuối tuần đều có tiết học văn hóa ở lớp phụ đạo, nhất định lúc ấy đã đi hẹn hò với thằng nhóc đó. Mỗi lần cô nói đi qua nhà bạn học, chắc chắn cũng là nói dối.

Diệp Hình Nhiên đâu biết rằng, đôi tình nhân này bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, khi đó Tiêu Lỗi học Đại Học Khoa Học- Công Nghệ Quốc Phòng ở Trường Sa, một năm chỉ có vài ngày nghỉ, có được một kỳ nghỉ, anh trở về Bắc Kinh thăm Mộ Tinh, ở bên cạnh nàng, cho dù là nàng lên lớp học phụ đạo, anh và nàng đều như hình với bóng.

"Con muốn ở bên cạnh anh ấy." Lần đầu tiên Mộ Tinh cãi lời mẹ, tỏ thái độ quật cường. Diệp Hình Nhiên tức giận đến đau đầu: "Con có biết nó là loại người nào không, con lại muốn ở bên cạnh nó, lỡ như nó lợi dụng con, con sẽ khóc với ai đây, con vẫn còn là một đứa trẻ, tuổi của nó cũng không lớn, nó có đủ khả năng gánh vác tương lai của con sao? Congái không thể so bì với con trai được."

Diệp Hình Nhiên ngẫm lại thì thấy lòng chua xót, không biết đứa con này và thằng nhóc kia phát triển tới mức độ nào, nhìn thấy bộ dạng mê đắm của con gái, xem ra quan hệ khá sâu đậm. Từ nhỏ Mộ Tinh đã không có cha, bà một mình nuôi con gái, thường cảm thấy thể chất và tinh thần mệt mỏi quá độ, bây giờ con gái đã đến tuổi trưởng thành, bà không biết làm sao để quản giáo nàng.

Thấy Mộ Tinh vẫn giấu tay trái ở sau lưng, Diệp Hình Nhiên bắt lấy tay của nàng, Mộ Tinh không dám cãi lời, đành rút rờ sợ hãi đưa tay ra, Diệp Hình Nhiên mới thấy trên ngón tay tinh tế trắng trẻo của nàng đeo một chiếc nhẫn kim cương hình hoa hồng rất nhỏ nhắn tinh xảo.

Không cần hỏi, nhất định là thằng nhóc kia tặng nàng. Thằng nhóc kia chắc chắn dựa vào ân huệ nhỏ này để lừa gạt những cô gái không hiểu chuyện, nói cách khác, làm sao Mộ Tinh dễ dàng mắc mưu như vậy.

"Anh ấy đối xử với con tốt lắm." Nhìn thấy dáng vẻ trừng mắt lạnh lẽo của mẹ, Mộ Tinh thì thầm giải thích giúp Tiêu Lỗi. Diệp Hình Nhiên cười buồn bã: "Con có biết cái gì là tốt hay không? Mua cho con quần áo đẹp, tặng quà cho con, như vậy thì gọi là tốt lắm?"

"Tui con không có dung tục như mẹ nói, anh ấy giúp con học phụ đạo, còn dạy con làm bài tập, anh ấy học đại học ở Hồ Nam, mỗi ngày đều gọi điện thoại viết thư cho con, ba mẹ anh ấy đều là quân nhân, anh ấy cũng đã dẫn con về nhà của anh ấy, gia đình anh ấy ở trong một đại viện tại quân khu." Mộ Tinh huyền thuyên, đem gia cảnh của Tiêu Lỗi nói hết với Diệp Hình Nhiên.

Lại là con cháu đại viện, xem ra thật sự là số mệnh đã định sẵn, chính bà đã mang con gái thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn đó, không nghĩ tới con gái bà vẫn bị "quân khu tiểu trướng thổi" dụ dỗ.

"Nó còn dẫn con đến nhà nó? Đến nhà nó làm cái gì?" Diệp Hình Nhiên cảnh giác hỏi. Mộ Tinh hơi xấu hổ: "Anh ấy dẫn con tới đó xem bộ sưu tập của anh ấy, anh ấy thích sưu tầm trường đao Thụy Sĩ và các loại vật dụng quân đội."

"Nó có làm gì hay không... Đối với con..." Diệp Hình Nhiên lo lắng nhất chính là thằng nhóc kia có làm ra chuyện gì với Mộ Tinh hay không, ở tuổi dậy thì mấy đứa trẻ thường hay hồ đồ, chỉ không cẩn thận sẽ dễ dàng... Nhưng chuyện này, bà làm sao hỏi ra miệng được đây.

Mộ Tinh là một đứa trẻ thông minh, nàng biết mẹ đang lo lắng điều gì, nhanh chóng giải thích: "Không có gì hết! Anh ấy không làm gì con hết... Cái gì cũng không có!"

Mấy chữ cuối cùng, giọng của nàng rất nhỏ, mẹ đã nhìn thấy Tiêu Lỗi hôn nàng, nàng lại nói cái gì cũng chưa làm qua, như vậy tựa hồ không hợp lý lắm. Trên thực tế, Tiêu Lỗi không chỉ ôm nàng hôn nàng, còn vuốt ve nàng, tuy rằng nàng nói anh đừng làm như vậy, nhưng nếu anh thực sự muốn như vậy, nàng cũng không chán ghét, cũng may anh không đi quá giới hạn, nàng chắc chắn sẽ không hài lòng, nên anh không làm.

Diệp Hình Nhiên thở dài, ý thức được, con gái rất cô đơn, cần có một người bạn, mới có thể nảy sinh tình cảm với một đứa con trai xa lạ, nhưng mà phải ngăn cản họ, không nói đến việc Mộ Tinh còn nhỏ, mà Tiêu Lỗi lại sinh ra trong gia đình quân nhân, bà cũng không vừa lòng, vì như vậy gia đình sẽ rất bảo thủ, làm sao có thể chấp nhận thân phận đứa con ngoài giá thú như Mộ Tinh.

Diệp Hình Nhiên cân nhắc trong hai ngày, quyết định mau chóng đưa Mộ Tinh ra nước ngoài du học

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26

Mộ Tinh nghe nói mẹ muốn đưa cô ra nước ngoài du học, vội khóc lên, nói bản thân không muốn xuất ngoại, vốn dĩ cô và Tiêu Lỗi rất khó gặp mặt, một khi xuất ngoại, chẳng khác nào đoạn tuyệt quan hệ.

Tất nhiên Diệp Hình Nhiên không theo ý cô, bà ngày càng cảm thấy nên mau chóng cắt đứt mối quan hệ của hai người họ, nếu không, con gái bà sẽ càng

lún càng sâu. Mộ Tinh thấy tâm ý mẹ đã quyết, khóc suốt mấy ngày, gọi điện thoại cho Tiêu Lỗi, thông báo mẹ cô muốn đưa cô đi sang Anh.

"Mẹ em đã biết chuyện của tụi mình... Mẹ muốn đưa em đi..." Mộ Tinh khóc rất đáng thương, run rẩy, khóc không ra tiếng. Tiêu Lỗi nghe xong trái tim đều đau đớn, sốt ruột: "Làm sao mà đi biết được? Di nhìn thấy?"

"Ngày đó anh đưa em về nhà, mẹ đã thấy được, mẹ không muốn tụi mình bên nhau. Hôm nay mẹ còn nói, muốn đưa em sang Anh... Hu hu... Lỗi ơi, làm sao bây giờ?" Mộ Tinh hoang mang lo sợ, chỉ có thể hỏi Tiêu Lỗi. Muốn cô phản kháng lại mẹ, cô chỉ mới 16 tuổi, không có năng lực đó.

Tiêu Lỗi nghe cô chỉ biết khóc, rất lo lắng, đành phải nói: "Đừng khóc, ngoan, đừng khóc nữa, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, bây giờ anh phải đến nhà em, nói rõ ràng với dì Diệp, anh yêu em, dì không thể chia rẽ tụi mình." "Em cũng yêu anh." Mộ Tinh khóc thút thít nghẹn ngào nói. Đôi tình nhân nhỏ bày tỏ nỗi lòng.

May mắn lúc ấy Tiêu Lỗi đang trong kỳ nghỉ hè, nhanh chóng đi đến Diệp gia.

Ở Diệp gia, Tiêu Lỗi và Mộ Tinh cùng nhau cầu xin Diệp Hình Nhiên cả nửa ngày, Diệp Hình Nhiên cuối cùng mới không kiên trì tiếp nữa, nhưng muốn Tiêu Lỗi phải hứa, trước khi Mộ Tinh trưởng thành, hai người không thể "vượt rào", chờ Mộ Tinh thi vào Học Viện Vũ Đạo Hoàng Gia Anh xong, hai người mới chính thức xác định quan hệ yêu đương.

Tiêu Lỗi bằng lòng, vì thế Diệp Hình Nhiên ngầm thừa nhận để hai người họ qua lại với nhau. Tình cảm của đôi tình nhân nhỏ này phát triển rất ổn định, sau này Tiêu Lỗi dẫn Mộ Tinh đến gặp cha mẹ và người nhà của anh, người trong Nhà họ Tiêu cũng rất thích Mộ Tinh, không ngại cô là con gái riêng. Mộ Tinh càng lớn càng xinh đẹp, dịu dàng và thông minh, Tiêu Lỗi yêu như báu vật.

Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, nhưng cảnh còn người mất, Lâm Yến Vũ mệt mỏi mở mắt, bốn phía im ắng, một chút âm thanh cũng không có, kéo rèm cửa sổ, cũng không có ánh sáng chiếu vào, bỗng nhiên cô có chút cảm giác ngột thở, có chút sợ hãi, muốn gọi điện thoại cho Tiêu Lỗi, ngồi dậy mới nhớ, điện thoại đã bị lấy đi, cô thở dài, lại rúc vào chăn ngủ tiếp.

Suốt hai ngày, Lâm Yến Vũ bị giam ở trong này, ngoại trừ lúc ăn cơm, không thể tiếp xúc gì với bên ngoài. Về mặt nhân viên công tác đều lạnh lùng, tuy rằng rất lễ phép, nhưng vốn đã được huấn luyện, chẳng ai dám đến gần. Mà Tiêu Lỗi kể từ ngày đem nhật ký của Diệp Hình Nhiên đến cũng không thấy nữa, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi, giống như đã quên mất cô.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, Lâm Yến Vũ thật sự không chịu nổi nữa, rời khỏi phòng xuống vườn hoa dưới lầu tản bộ. Cô chú ý thấy, trên bức tường sâu trong sân quả nhiên có lưới sắt, vườn hoa tuy lớn, nhưng không có bao nhiêu người.

Ngồi ở thành bồn hoa nhìn lên trời cao, bầu trời mùa đông ở Bắc Kinh xanh thẫm, không có một gợn mây, không khí lạnh lẽo nhưng tươi mát, ngẫu nhiên một đàn bồ câu bay qua, để lại một tràng âm thanh chim hót êm tai kéo dài. Ánh mặt trời giữa trưa ấm áp, tiếng bồ câu hót ở Bắc Kinh, là một loại phong cảnh rất khác, lúc còn rất nhỏ, cô đã thích ngồi dưới ánh nắng nhìn lên bầu trời như vậy.

Vẫn còn trẻ, tại sao tâm tình lại như một người già thế này? Thích phơi nắng, thích nhìn trời, hoài niệm những chuyện trước đây, hoài niệm vu vơ, những phở nhỏ với bức tường đỏ và ngôi xóm cùng với dòng sông sau Tử Cấm Thành, những củ khoai lang nướng ngọt lành mềm dẻo, kẹo hồ lô đỏ tươi ướt át, tất cả hương vị quê nhà, như thể một giấc mộng dài và sâu sắc, hiện tại đặt mình vào trong đó, lại phát hiện rằng mộng đẹp khó tìm lại được.

Tiêu Lỗi nhìn thấy cô từ đằng xa, đi đến. Anh đến phòng của cô tìm, kết quả không thấy đâu, hỏi nhân viên công tác, mới biết cô đang tản bộ ở vườn hoa.

Trời rất lạnh, cô ở bên ngoài mà không mang mũ và khăn quàng cổ, thật không hiểu cô nghĩ gì, rõ ràng rất sợ lạnh mà. Tiêu Lỗi nhẹ nhàng đến gần, không làm phiền cô.

Cô không thấy anh, cho đến khi anh giật lấy quyển nhật ký từ trong tay cô, cô hoảng sợ, đứng phắt dậy, thấy anh, đôi mắt sáng lên: "Rốt cục anh đến rồi, mau dẫn em đi đi, em không muốn ở đây nữa." Tiêu Lỗi không để ý đến cô, cầm quyển nhật ký quay đầu bước đi.

Chẳng lẽ anh vẫn còn tức giận? Hay hờn thật, qua vài ngày rồi mà anh còn chưa nguôi giận. Lâm Yến Vũ không còn cách nào khác, đành bước theo sau, bắt lực bấm vào cánh tay anh: "Rốt cuộc anh có dẫn em đi hay không?" Tiêu Lỗi dừng lại, nghiêng nhìn cô: "Mới ở hai ngày đã không chịu nổi nữa? Tính khí này của em, cần phải học kiên trì một chút."

Lâm Yến Vũ không trả lời, lấy lại quyển nhật ký từ tay anh, ôm vào trong lòng giống như bảo bối, liếc nhìn anh, mới phát hiện hôm nay anh không mặc quân trang, một thân anh tuấn mặc một chiếc áo da có cổ lông, dáng người cao ngất, trông thật tràn trề sức sống.

Trở lại phòng, Tiêu Lỗi nói việc anh đã sắp xếp cho Lâm Yến Vũ nghe: "Anh đã mua vé máy bay, cũng tốt lắm, trưa nay chúng ta xuất phát đi Cáp Nhĩ Tân, ở đó gặp vài người, sau đó ngồi xe từ Cáp Nhĩ Tân đi Y Xuân."

"Anh tìm được dì Thuồng rồi?" Lâm Yến Vũ không nghĩ tới hiệu suất làm việc của anh nhanh như vậy. Cũng may, anh làm công tác tình báo, không khó tra ra căn nguyên của một người, huống hồ còn là người có danh tiếng trong đơn vị công tác.

Thấy Lâm Yến Vũ ngồi bất động trên sofa, Tiêu Lỗi ngồi xuống bên cạnh cô: "Em làm sao vậy, không muốn gặp dì ấy sao?"

"Em sợ..." Giọng của cô nhẹ nhàng.

"Sợ cái gì?" Anh khó hiểu.



"Em sợ." Cô nắm chặt gấu áo.

"Không cần sợ, có anh ở đây." Lúc này anh hiểu được ý tứ của cô, an ủi cô.

"Anh là quân nhân, như thế nào có thể bỏ bê công việc để dẫn em đi Y Xuân, anh xin nghỉ phép, lãnh đạo sẽ không có cách nhìn gì đối với anh sao? Người khác sẽ không bàn tán gì về anh sao?" Lâm Yên Vũ giương mắt nhìn anh.

Tiêu Lỗi lắc đầu: "Anh có ngày phép mà, vẫn chưa nghỉ một ngày nào cả, bây giờ gom lại nghỉ một lần, hơn nữa do tính chất công việc của anh, chẳng cần phải làm việc đúng giờ, có lúc công việc bận bịu, bình thường cũng không quá cấp bách. Ai thích nói gì thì mặc cho bọn họ nói, chừng nào nói trước mặt anh, mới tính là bạo gan."

Chưa đề cập đến việc anh là một nhân tài về kỹ thuật, chỉ tính đến thân phận của anh, cấp bậc của lãnh đạo so với ba anh thấp hơn vài cấp, làm sao quản chặt chẽ được, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, chỉ cần sự việc không mắc sai lầm gì lớn, bởi vì theo họ việc xin nghỉ phép là vấn đề tích cực, không đáng lắm.

Lâm Yên Vũ thu dọn hành lý, Tiêu Lỗi thấy cô đem con Tiều Hùng rách nát kia bỏ vào trong vali, khuyên nhủ: "Rách nát như vậy thì ném đi, anh sẽ mua lại cho em một con mới." Lâm Yên Vũ lắc đầu: "Em không mang nó theo, ban đêm ngủ không được." Tiêu Lỗi xúc động, cười nói: "Ngủ không được thì ôm anh, anh cho em ôm đó." Lâm Yên Vũ nhìn anh, khẽ mỉm cười, nhưng vẫn mang theo Tiều Hùng.

Sau khi thu dọn xong hành lý, Lâm Yên Vũ gọi điện thoại cho Lâm Lệ Sinh, đi theo Tiêu Lỗi ra sân bay thủ đô, vé máy bay anh đặt là khoang hạng nhất, hai người dùng cơm trưa tại phòng VIP.

"Lúc anh giúp em tìm nhật ký thì thấy có một hộp trang sức, anh đã mang về nhà anh, mang theo bên người không an toàn." Tiêu Lỗi nói với Lâm Yên Vũ. Lâm Yên Vũ gật đầu, trong đầu đang suy nghĩ về chuyện khác, không quan tâm lắm đến tung tích của đồ trang sức.

"Tần Tuyền sẽ không biết được hành tung của chúng ta chứ?" Lâm Yên Vũ do dự hỏi. Tiêu Lỗi liếc nhìn cô: "Em nói gì vậy?"

"Em nói không tốt lắm, anh ấy đang bận rộn việc của mẹ anh ở Thụy Sĩ, có lẽ không có thời gian để quan tâm đến em, nhưng anh ấy có tai mắt ở Bắc Kinh, luôn theo dõi phòng trưng bày của em, còn có cha anh ấy, việc em theo anh đi Y Xuân, bọn họ sẽ sớm biết được." Lâm Yên Vũ cắn khoăn chông chênh, hiện tại cô sợ nhất chính là hành động của mình sẽ gây sự chú ý cho cha con họ.

"Em cảm thấy em có quan trọng đến nỗi họ phải cử tai mắt ngày đêm theo dõi nhất cử nhất động của em không? Bạn gái của Tần Tuyền rất nhiều, không phải chỉ có một mình em, chưa bàn đến việc cha anh ta... Một lãnh đạo của quốc gia, mỗi ngày trăm công nghìn việc, bận rộn quốc sự, còn có thời gian rồi phải người giám sát em?" Tiêu Lỗi cảm thấy Lâm Yên Vũ đang lo lắng chuyện không đâu.

Lâm Yên Vũ thở dài, trong lòng nói, ân oán giữa cô và bọn họ anh không thể nào hiểu được, như vậy cũng tốt, anh không biết sẽ không bị cuốn sâu vào, không bị cuốn sâu vào sẽ giảm đi rất nhiều nguy hiểm.

Tiêu Lỗi cẩn thận quan sát cô, trực giác nói với anh, đuôi lông mày khóe mắt của cô che giấu u buồn không phải không có nguyên nhân, trên thực tế, từ lúc họ gặp lại nhau, anh nhìn ra được, cô đang có tâm sự, luôn luôn quấy nhiễu cô, mà cô cũng che giấu anh rất nhiều chuyện.

Thấy Lâm Yên Vũ không chút để tâm tới bữa ăn, Tiêu Lỗi nói: "Không muốn anh đút cho em ăn thì em hãy ăn nhanh lên một chút, sắp đến thời gian đăng ký rồi." Lâm Yên Vũ buồn bực, xiên miếng bít tết đưa lên miệng, chưa nhai xong lại đút thêm miếng trái cây, nhét hết vào miệng thì nhai từ từ, trông rất buồn cười. Tiêu Lỗi biết cô đang giận dỗi, đành vỗ nhẹ lưng của cô: "Được rồi, anh không giục em nữa, ăn từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn."

Nói vậy mới được, Lâm Yên Vũ nhai miếng thịt bò, ăn rất chậm rãi, cô ghét nhất lúc cô ăn cơm mà người khác thúc giục cô, ăn cơm phải có tâm trạng tốt, bằng không sẽ ảnh hưởng đến sự thèm ăn và tiêu hóa.

Lên máy bay, Tiêu Lỗi xem tạp chí, Lâm Yên Vũ ngủ gà ngủ gật bên cạnh anh. Tuy rằng là khoang hạng nhất, nhưng duy trì một tư thế ngủ lâu vẫn cảm thấy không thoải mái. Cô xoay đủ hướng, chiếc cổ vẹo vẹo, lâu lâu lại giật mình.

Tiêu Lỗi nhìn thấy động tác cô, nghĩ rằng cô cảm thấy lạnh, bảo tiếp viên hàng không mang cho cô thêm một cái chăn. Bỗng nhiên Lâm Yên Vũ mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

"Ngủ không được à? Cũng sắp đến rồi." Tiêu Lỗi buông tạp chí xuống. "Em không buồn ngủ, anh kể chuyện xưa cho em nghe đi." Lâm Yên Vũ nói. Tiêu Lỗi không khỏi bật cười: "Tại sao bảo anh kể chuyện xưa cho em nghe." "Em muốn nghe anh kể chuyện." Lâm Yên Vũ chớp mắt nhìn anh.

"Được." Tiêu Lỗi ôm cô vào lòng, để cô thoải mái gối đầu lên vai mình, bắt đầu kể lại cuộc sống của anh trong vài năm nay, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, anh ở lại quân khu Bắc Kinh một thời gian, sau đó được điều về Bộ Tổng Tham Mưu, về phần chi tiết cụ thể công việc của anh, anh không tiết lộ nhiều.

Lâm Yên Vũ say đắm nhìn anh, im lặng lắng nghe, ngữ âm ngữ điệu của anh, nét mặt khi anh nói chuyện, cô đều nhớ rõ ràng rành mạch, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong giọng nói du dương của anh, cô cảm thấy rất ấm áp rất yên bình.

Khi cô im lặng, vô cùng dịu dàng, những lọn tóc dài thật dài rối tung ở trên người, có một chút cảm giác ấm áp yên tĩnh, Tiêu Lỗi cúi đầu nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng hỏi: "Trong mấy năm ở Mỹ, em có nghĩ đến anh không?" Lâm Yên Vũ ừ một tiếng.

"Trả lời anh." Tiêu Lỗi nhìn cô. "Nhớ anh." Lâm Yên Vũ chân thành nói. "Anh cũng vậy, ngày ngày tưởng niệm, hình bóng của em cứ vây quanh trong giấc mơ." Giọng nói Tiêu Lỗi rất nhẹ, tình ý rất sâu nặng.

"Ngày ngày tưởng niệm, hình bóng của em cứ vây quanh trong giấc mơ", từ thời niên thiếu đến hiện tại, trong tình yêu anh luôn luôn rất cảm tính, cho tới bây giờ cũng không che giấu tình cảm trong lòng, cho nên nhất định là người dễ dàng bị tổn thương. Lâm Yên Vũ nắm tay Tiêu Lỗi, chân thành đặt một nụ hôn sâu sắc lên mu bàn tay anh.

Tiêu Lỗi nhìn hành động này của cô, đột nhiên có một loại ảo tưởng kỳ lạ, tựa như cảm thấy cô ở trước mắt không chân thật, nâng khuôn mặt cô lên nhìn nghiêm túc, trong đôi mắt sáng trong veo có bóng dáng của anh, gất gao ôm cô vào lòng, mới có thể tin rằng cô không phải là một giấc mơ.

"Làm sao vậy?" Lâm Yên Vũ có chút không hiểu tại sao anh đột nhiên ôm cô thật chặt như vậy. "Sợ sẽ đánh mất em một lần nữa." Giọng của Tiêu Lỗi rất trầm thấp. Lâm Yên Vũ gối mặt lên đầu vai anh: "Không phải em đang ở đây sao." Tiêu Lỗi khẽ vuốt lưng của cô: "Đừng rời khỏi anh nữa." Ngược Lâm Yên Vũ đau nhói, vẫn ôm lấy anh.

Sau khi máy bay bay trên bầu trời trong hơn 2 tiếng, mới hạ cánh xuống sân bay quốc tế Thái Bình ở Cáp Nhĩ Tân, ở đó còn có người ra đón, Lâm Yên Vũ nhìn kỹ, toàn bộ đều là quân nhân và xe con cao cấp mang biển số quân đội.

Họ ngồi trên một chiếc xe Mercedes-Benz S600L màu đen, xe chạy tăng tốc vững vàng mạnh mẽ, Tiêu Lỗi phân phó tài xế đưa họ đến trung tâm mua sắm lớn nhất ở Cáp Nhĩ Tân. "Chúng tôi mặc quần áo không đủ ấm, bà xã của tôi rất sợ lạnh." Tiêu Lỗi giải thích như vậy với đối phương, trong giọng nói tràn đầy sùng ái.

"OK, dù sao thời gian vẫn còn sớm, hai người có thể đi dạo trong thành phố, bọn Hồn tử đã sắp xếp một bữa ăn tối để đón tiếp hai người từ phương xa đến ở khách sạn Sophie, chúng ta vội vàng ghé qua là được." Tài xế là một Trung Tá, nói giọng Đông Bắc, mắt to mày rậm, có chút giống Trương Phi trên sân khấu kịch.

Mùa đông ở Cáp Nhĩ Tân và Bắc Kinh không giống nhau, từ trên xe bước xuống, cái lạnh tới cực điểm trong không khí khi tiếp xúc làm cho làn da nhảy mất như đông cứng lại, Lâm Yên Vũ chà xát mặt mình, nghĩ mình mặc vẫn ít, đáng tiếc là quần áo đều ở trong vali, trong lúc nhất thời không thuận tiện lấy ra.

Tiêu Lỗi dẫn Lâm Yên Vũ đi vào trung tâm mua sắm, Lâm Yên Vũ khó hiểu đi theo anh: "Đâu phải chúng ta không có quần áo ấm, tại sao còn muốn mua thêm?" Tiêu Lỗi nói: "Hiện tại đang là mùa lạnh nhất trong năm, Y Xuân còn lạnh hơn Cáp Nhĩ Tân, em càng phải mặc ấm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27

Hai người dừng lại trước một cửa hàng bán áo khoác lông chồn, nhân viên bán hàng đến gần giới thiệu, tất cả các áo khoác lông trong cửa hàng đều được sản xuất tại Bắc Âu và Bắc Mỹ, đều bằng da thật, kiểu dáng mới mẻ độc đáo.

Tiêu Lỗi thay Lâm Yên Vũ chọn một chiếc áo khoác lông chồn dài, màu xám bạc, chất lông mềm mại mịn màng, lại đưa cô đi chọn một chiếc mũ cùng màu.

"Em không muốn mặc cái này, giống như bọn nhà giàu mới phát, còn có, không có một chút bảo vệ môi trường." Lâm Yên Vũ từ chối mặc áo khoác bằng lông chồn. "Mặc vào thử xem, chắc chắn ấm áp hơn so với chiếc áo trên người em." Tiêu Lỗi tuyệt đối tự tin với gu thưởng thức của chính mình, đích thân chọn quần áo cho cô gái của mình, không nói đến vật liệu phải là tốt nhất, kiểu dáng cũng phải vừa ý.

"Mặc da động vật, là tội nghiệt." Lâm Yên Vũ luôn cảm thấy không thoải mái. Tiêu Lỗi thay cô mặc quần áo vào: "Trước tiên mặc tạm như vậy đi, lúc trở về nếu em không mặc thì đi quyên góp cũng tốt."

Tiêu Lỗi cũng không rảnh rỗi cùng cô nói chuyện bảo vệ môi trường gì đó, trân trọng động vật gì đó. Bảo vệ động vật, khái niệm chúng sinh bình đẳng, như vậy tốt nhất là nên ăn chay. Chẳng lẽ gà vịt ngỗng cá không phải là động vật, chẳng lẽ thấp kém hơn so với chồn.

Một bên thì hưởng thụ sự tiện lợi của nền văn minh hiện đại, khí thải của xe hơi gây ra hiệu ứng nhà kính, sản xuất rác thải không phân hủy; một bên làm bộ làm tịch bảo vệ động vật, điều này không phải ý nghĩa thực sự của việc bảo vệ môi trường. Bảo vệ động vật, phải bắt tay vào làm ngay từ đầu, việc bảo vệ môi trường của Trái Đất, chính là trân trọng tất cả mọi chúng sinh.

Lâm Yên Vũ ngoan ngoãn mặc vào, bộ dáng không cồng kềnh chút nào, trông rất sang trọng và quyền rũ. Quần áo chính là như vậy, không cần quá đắt tiền, còn phải xem người đó mặc có đẹp hay không, Tiêu Lỗi chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra được, cô thích hợp mặc loại quần áo này, quyền rũ mà không hề dung tục, đánh giá một lượt, cảm thấy không sai, quẹt thẻ trả tiền.

Có vài thứ đạo lý, đồ quý ắt đắt tiền, đắt tiền chưa chắc là đồ tốt, nhưng đồ tốt nhất định là đồ quý, cạm từ hàng đẹp giá rẻ, đến ngày nay chỉ tồn tại trong từ điển thành ngữ, tiền nào của nấy, chỉ có mua lầm, không có bán sai.

Tiêu Lỗi không biết, trong khi anh nhìn Lâm Yến Vũ, các nhân viên trong cửa hàng cũng vụng trộm đánh giá anh, một người đàn ông đẹp trai tinh tế, lại ra tay hào phóng, người phụ nữ được anh xem trong thật là may mắn. Động tác ký vào hóa đơn cũng cực kỳ đẹp, chữ viết cũng đẹp, các nhân viên bán hàng hâm mộ nhìn theo đôi tình nhân tuyệt đẹp rồi đi, bàn tán cả nửa ngày.

Mua áo khoác xong, Tiêu Lỗi lại dẫn Lâm Yến Vũ đi mua giày. Lâm Yến Vũ không thích mang UGG\*, chê kiểu dáng không đẹp mắt, đành phải dẫn cô đi mua giày ổng.

Một đôi giày da nai con làm bằng tay xinh đẹp, đế bằng, mang ở chân rất thoải mái, hơn nữa còn rất ấm. Tiêu Lỗi ném đôi giày cao gót của Lâm Yến Vũ đi: “Em mang cái này, không lạnh chân mới là lạ.” “Nhưng đó là hàng hiệu Italy, anh lại ném đi như vậy...” Lâm Yến Vũ có chút đau lòng. Tiêu Lỗi cười khinh thường.

“Có nhớ lần đầu tiên anh dẫn em đi mua quần áo không?” Tiêu Lỗi cầm theo hai túi to, nắm tay Lâm Yến Vũ, hỏi cô. “Không nhớ.” Lâm Yến Vũ xoay đi, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua chát.

Siết chặt tay, cả hai cùng đắm chìm trong ký ức...

Lần đầu tiên anh dẫn cô đi mua quần áo, là mua nội y. Khi đó cô mới 15 tuổi, quen anh chưa lâu, anh phải đi học đại học, trong kỳ nghỉ hè trở lại Bắc Kinh mới dẫn cô đi chơi.

Trên xe, anh vốn định giúp cô thắt dây an toàn, kết quả nhìn thấy cô kín đáo co ngực thu lưng lại ngồi ở ghế phụ, rất là kỳ lạ, nên cúi xuống vỗ nhẹ vào lưng của cô: “Thăng lưng lên, em ngồi như vậy trong thời gian dài lưng sẽ bị gù đó.”

Cô hơi hơi ưỡn ngực lên, nhưng rất nhanh thân thể lại đổ xuống, dường như có chút ngượng ngùng, anh lại càng thấy lạ: “Bé con, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Cô lắc đầu, nét mặt có chút thẹn thùng.

Anh nghi ngờ không thôi, tầm mắt đảo một vòng trên người cô, nhẹ nhàng đặt tay lên ngực cô, ngạc nhiên: “Không có mặc nội y?” Cô bé này, cô có biết hay không một cô gái xinh đẹp mà “trung tâm trống rỗng” sẽ đưa đến bao nhiêu ánh mắt lang sói của đàn ông.

Khuôn mặt của cô bởi vì sự đụng chạm của anh mà sớm xinh đẹp như hoa đào, khẩn trương đẩy tay anh ra: “Đừng chạm vào em.” Anh ngượng ngùng cười: “Anh không phải cố ý, chỉ cảm thấy lạ, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh, tại sao không mặc nội y?”

“Vội vã ra ngoài, kéo gấp làm dây đeo bị hỏng rồi.” Cô nhấp khóe miệng, có một chút ý cười ngượng ngùng: “Vậy em có thể mặc cái khác, cũng đâu phải chỉ có một cái.” Tiêu Lỗi nói.

Đầu của cô càng cúi thấp hơn, dùng một âm thanh như tiếng muỗi kêu hừ hừ: “Đều nhỏ cả, mặc rất chặt, không thoải mái, hơn nữa dây đeo dễ dàng bị chặt căng đứt hết.” Tiêu Lỗi lúc này mới ân một tiếng, nhìn cô: “Vậy tại sao em không nói với dì Diệp, để dì mua cái mới cho em.”

Thế này cô mới ngẩng mặt lên: “Mẹ em đi biểu diễn ở nước ngoài rồi, hơn nửa tháng nữa mới trở về.” “Vậy em có thể tự đi mua, việc nhỏ như vậy em không thể tự mình làm à.” Tiêu Lỗi thấy rất lạ, chẳng lẽ ngay cả cái nội y cô cũng không tự mua được? Trong trung tâm mua sắm có rất nhiều quầy thời.

Cô không nói gì, nét mặt có chút không vui. Tiêu Lỗi chú ý tới biểu tình cô có biến hóa, có chút đoán không ra tâm tư của cô, đành hỏi: “Nếu không, anh dẫn em đi mua, em suy nghĩ xem em muốn mua kiểu gì, tự em chọn.” Cô vẫn lắc đầu: “Không cần.” Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, diện mạo vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Tiêu Lỗi nghĩ chắc là cô đang ngượng ngùng, cười nhẹ: “Anh chỉ đưa em đến dưới lầu của trung tâm mua sắm, tự em đi lên, được không?” “Trong nhà một ngày ba bữa đều có người giúp việc đến làm, mẹ em chỉ cho em đủ tiền sinh hoạt phí, mẹ không cho em tiêu tiền lung tung.” Cô xoa gấu áo, lại dùng âm thanh như tiếng muỗi kêu nói.

Lúc này Tiêu Lỗi mới hiểu ra, vì sao nét mặt vừa rồi của cô không được tự nhiên như vậy. Mẹ cô cũng thật là, chăm sóc con gái thành ra như vậy? Đã 15 tuổi rồi, còn kiểm soát chặt chẽ tiền tiêu vặt của cô, gia đình cô cũng không phải là không có tiền, không cho tiền thì ít nhất cũng phải quan tâm quan tâm đến con gái một chút, 14- 15 tuổi, đây là thời điểm các cô gái dậy thì nhanh nhất, chuyện quần áo nhỏ không thể mặc là thường xuyên, làm mẹ thế nào lại không chú ý đến điều này?

“Dì Diệp cũng thật là, dì không phát hiện ra quần áo của em nhỏ đi sao, sao em không nói với dì?” Tiêu Lỗi trêu mếu nhẹ vỗ về mái tóc dài của Mộ Tinh. Mộ Tinh nhăn mặt cau mày: “Anh không được nói mẹ em như vậy, do mẹ em quá bận, nên đã quên.”

Tiêu Lỗi nhún vai: “Được rồi, anh không nói. Anh dẫn em đến trung tâm mua sắm để mua, em yên tâm, anh có mang tiền. Con gái không mặc nội y sao được, ảnh hưởng đến sự phát triển.” Mộ Tinh cười với anh, trong lòng ngọt ngào.

Thời gian họ biết nhau cũng không phải dài, nhưng giống như đã biết nhau mấy trăm năm về trước, không cảm thấy xa lạ, cô có tâm sự gì đều sẵn sàng nói với anh, cho dù đó là tâm sự không thể nói với người khác, bản thân anh cũng giống như cô, có thể chia sẻ bất cứ điều gì.

Sau khi đến trung tâm mua sắm, họ đến một cửa hàng nội y, nhân viên bán hàng nhiệt tình giúp Mộ Tinh đo kích cỡ, lại giới thiệu vài kiểu nội y thích hợp với một cô gái cho cô. Mộ Tinh chọn vài kiểu mình thích vào phòng thay đồ mặc thử, cuối cùng chọn hai cái, một cái màu hồng có in hình gấu, một cái màu trắng có hoa, đều rất đáng yêu. Mặc vào người, cô cảm thấy thật hài lòng.

Tiêu Lỗi đến quầy thu ngân thanh toán tiền, thấy tinh thần của Mộ Tinh tốt hơn nhiều so với trước kia, cũng không còn co ngực thu vai nữa, nắm tay cô đi vào thang máy. Thang máy có nhiều người, Tiêu Lỗi ôm Mộ Tinh vào lòng, không để cho người khác có cơ hội tiếp xúc cô. Khung xương của cô nhỏ nhỏ, ôm lấy không chút tổn sức. Mộ Tinh tựa vào vai anh, suy nghĩ, đây là anh muốn bảo vệ hay là ham muốn chiếm giữ, ở trong thang máy, dường như không cần che chở cho cô kỹ như vậy?

Hơi thở của anh phả vào gáy cô, nhiệt độ cơ thể lờ mờ xuyên thấu qua lớp áo sơ mi mà tập kích cô, cả người cô được bao bọc trong thế giới nhỏ ấm áp của anh, rất có cảm giác an toàn, loại cảm giác này cô chưa trải nghiệm qua bao giờ. Hít một hơi thật sâu, hương vị trên người anh cũng rất dễ chịu, nhàn nhạt có một chút vị bạc hà mát lạnh.

Mộ Tinh nói: “Hết bao nhiêu tiền? Đợi em có tiền sẽ trả lại cho anh.” Tiêu Lỗi cúi đầu và hôn cô: “Đừng khách sáo với anh, không có bao nhiêu tiền, không cần trả anh.”

Mộ Tinh lắc đầu: “Không được, em không thể luôn nhận quà tặng của anh.” “Tại sao không thể, anh vui khi mua cho em, lại không tốn bao nhiêu tiền. Em nghĩ xem em muốn gì, anh đều mua cho em.” Tiêu Lỗi cười với cô, lời ngon tiếng ngọt nói cô không cần cân nhắc. Hoàn cảnh gia đình anh ưu việt, tốn vài trăm đồng mua nội y cho cô, thật sự không là gì cả.

Mộ Tinh có chút suy nghĩ nhìn anh, lập tức cúi đầu, không nói gì. Tiêu Lỗi sợ cô hiểu lầm ý tứ của mình, nhanh chóng nói: “Anh mua cho em bất cứ thứ gì em muốn đều do anh tự nguyện, anh không cần em báo đáp gì cả, em không cần mang gánh nặng tâm lý. Mộ Tinh, em sẽ không tức giận chứ, không phải anh đang khoe khoang đâu.”

Lúc này Mộ Tinh mới ngẩng đầu: “Em không nghĩ như vậy, em chỉ muốn nói, anh thật tốt.” “Thật không, em cảm thấy anh rất tốt à?” Tiêu Lỗi nở nụ cười. Còn điều gì có thể cảm động hơn so với một lời khen của người yêu trong tình yêu đôi lứa?

Mộ Tinh gật đầu rất nghiêm túc. Tiêu Lỗi càng hạnh phúc, ôm lấy eo cô: “Chốc nữa lên xe em lại cho anh ôm một cái nha.” Mộ Tinh nhăn mũi: “Em đã nói gì nào, anh không có khả năng không mưu cầu báo đáp. Tuy rằng anh không cần tiền của em, nhưng anh muốn em cho anh ôm một cái, cái này không được tính là mưu cầu à.”

Tâm tư của cô bé này thật linh hoạt, Tiêu Lỗi có chút ngượng ngùng, cười nói: “Cái này không giống, cho dù anh không mua gì cho em hết, anh muốn ôm em một cái, chẳng lẽ em không cho anh ôm?” “Cũng không nhất thiết.” Khóe mắt Mộ Tinh thông minh nhìn lướt qua, ánh mắt đáng yêu giống như một tiểu hồ ly.

Lên xe, Tiêu Lỗi ôm Mộ Tinh vào lòng, anh in nụ hôn đầu tiên lên môi cô. Trước kia, anh chỉ hôn lên má cô, chiều nay, anh muốn nhiều hơn nữa.

Lúc đầu cô còn ngầy ngời, không biết tại sao anh đưa cô lên ghế sau của xe, đến khi anh ôm cô ngồi lên đùi, mới biết anh có ý định xấu, nhưng sau khi ngồi vào trong không gian nhỏ hẹp, cô không có chỗ nào để tránh, chỉ có thể để mặc anh liếm hôn môi cô. Ngựa ngáy, đầu lưỡi của anh trong miệng cô liếm mát, khiến cho cô trầm mê trong đó.

Anh không chút che giấu khát vọng đối với cô, hết lần này tới lần khác hôn cô, trong lúc vô ý bàn tay trượt xuống ngực cô, nhẹ nhàng nắm lấy, thật mềm mại, sờ vào thật dễ chịu, cô xấu hổ đỏ mặt, xoay chỗ khác, anh cũng nhanh chóng rút tay về, vì anh cảm giác được vị trí nào đó bên dưới thân thể có phản ứng.

Vì để che giấu dục vọng, anh buông cô ra, hai người ngồi lại ghế trước. Mộ Tinh nhìn thấy hành động cứng ngắc của anh, tay chân có chút luống cuống cài dây an toàn, nhin không được hỏi: “Anh làm sao vậy? Sợ cái gì?”

Giết người, bàn tay nhỏ bé của cô còn vươn ra đặt trên đùi anh, điều này làm cho anh làm sao nhìn được, ban đầu tiếp xúc quá thân mật với cô, cũng là một loại tra tấn. Tiêu Lỗi chỉ đành nhẹ nhàng lấy tay cô ra, sợ cô nghe được giọng nói như một sắc lang của anh, khàn cả cổ họng: “Ngồi xuống đi, anh lái xe.”

“Anh hơi lạ.” Mộ Tinh nghi hoặc nhìn anh. Sức quan sát của cô bé này rất mạnh, tầm mắt di chuyển xuống dưới, nhìn thấy dưới lưng quần của anh có chút khác thường, ngạc nhiên nói: “Này, nơi này của anh bị làm sao vậy?”

Tiêu Lỗi quả thực muốn phát cuồng, rốt cuộc vẫn là một cô bé, cái gì cô cũng không hiểu, muốn anh phải giải thích như thế nào, bởi vì anh ôm cô hôn cô, kết quả có phản ứng sinh lý, bản thân anh cũng chỉ là một con nghé mới sinh, anh đâu phải là người đã đánh trăm trận gặp tình huống gì cũng đều có thể bình tĩnh xử lý.

“Không làm sao hết, em không nên nhìn.” Tiêu Lỗi cười xấu hổ. Tuy rằng Mộ Tinh chỉ mới 15 tuổi, nhưng cô cũng dần dần hiểu ra, biết rằng dưới tình huống như vậy, cô không nên hỏi nhiều, nhưng vì nhìn thấy mặt anh đều đỏ, bộ dáng còn có chút thống khổ, lại nhìn không được hỏi: “Anh có nghiêm trọng lắm không? Rất khó chịu sao?”

“Rất là khó chịu, nhưng đừng lo, anh chịu đựng được...”

“Nhìn không được thì làm sao bây giờ?”

“Anh nhìn được. Chờ đến khi anh không nhìn được nữa, em đã trưởng thành, có thể giúp được anh.”

“Em trưởng thành có thể giúp anh? Giúp như thế nào?”

“Này... Ách (tiếng nạt cụt)... Chờ em trưởng thành anh sẽ dạy em.”

“Thế em phải lớn lên bao nhiêu mới đủ?”

“Chờ chỗ này của em từ size A thành size B, cũng không lâu lắm đâu.” Anh chỉ chỉ vào ngực cô.

Cắt! Thật là lưu manh, trong lòng cô lăm bằm, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang chỗ khác, không thèm để ý đến anh. Phải mất một lúc lâu, đại khái anh không còn khó chịu nữa, mới khởi động xe chạy đi.

Nghĩ đến đây, Lâm Yến Vũ nhin không được bật cười khanh khách. Tiêu Lỗi ngồi bên cạnh cô nhìn qua: “Tại sao bỗng nhiên cười ngây ngô vậy?” Lâm Yến Vũ cắn môi, không nói lời nào.

“Có phải nhớ tới anh hay không?” Tiêu Lỗi vừa cười vừa hỏi. Lâm Yến Vũ kinh ngạc nhìn anh: “Anh biết em đang suy nghĩ cái gì à?” “Đương nhiên anh biết, bởi vì vừa rồi anh cũng nhớ lại thời thơ ấu của em, khi em mặc cái áo màu hồng nhạt in hình con gấu...” Tiêu Lỗi cười khà khà.

Chẳng lẽ đây gọi là tâm linh tương thông sao? Lâm Yến Vũ cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa có chút hạnh phúc, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Cáp Nhĩ Tân có rất nhiều kiến trúc mang phong cách Nga, Tiêu Lỗi ra hiệu cho vị sĩ quan kia lái xe chậm một chút, để cho Lâm Yến Vũ thưởng thức một vài công trình kiến trúc trong nội thành, Lâm Yến Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy rất trong lành.

Trong bóng đêm, xe đồng loạt dừng lại trước một tòa nhà được chiếu rọi bởi ánh đèn neon đủ màu sắc, sau khi Lâm Yến Vũ bước xuống xe ngược mắt nhìn, một tòa nhà cao chót vót, dường như là một nhà hàng- khách sạn sang trọng.

Xuyên qua đại sảnh hoa lệ, đoàn người bước vào thang máy. Trước đó Tiêu Lỗi đã nói với họ đặt một phòng cùng Lâm Yến Vũ nghỉ ngơi hồi phục, những người còn lại đi đến phòng riêng để chơi đánh bài.

Tiêu Lỗi mở cửa phòng, dẫn Lâm Yến Vũ vào trong. Trong phòng rất ấm áp, Lâm Yến Vũ cởi áo khoác ra, nói muốn đến trung tâm thương mại để mua gì đó, để Tiêu Lỗi thu dọn hành lý trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28

Nửa tiếng sau, Lâm Yến Vũ trở lại, cầm trong tay một hộp giày, nói với Tiêu Lỗi, cô mua một đôi giày cao gót ở trung tâm thương mại của khách sạn. Tiêu Lỗi đang bày biện mỹ phẩm của cô lên bàn trang điểm, quay đầu nhìn lại thấy chân cô đang mang một đôi giày cao gót satin màu đen mới mua, ngạc nhiên hỏi: "Sao lúc này lại phải mua giày mới? Còn là giày cao gót nữa."

"Phối hợp với quần áo của em, tý nữa chúng ta xuống lầu dùng cơm, em nghĩ rằng nên xinh đẹp một chút mới xứng đôi với anh. Bạn bè của anh nếu thấy anh dẫn theo một cô gái có dáng vẻ quê mùa mộc mạc, phần lớn sẽ cười nhạo anh." Lâm Yến Vũ rất chú ý đến chất lượng cuộc sống của con người, trong trường hợp tham dự gì, sẽ phối hợp với cách ăn mặc thế nào, cô không chấp nhận sự tạm bợ.

Tiêu Lỗi cười khì khì, anh thường không để tâm đến mấy chuyện này, nhưng anh biết, Lâm Yến Vũ là vì muốn giữ thể diện cho anh. Trong vòng luẩn quẩn này có một số quy tắc riêng, như thân phận của Tiêu Lỗi vậy, người phụ nữ bên cạnh không thể quá thấp kém.

Đêm nay, Lâm Yến Vũ trang điểm đậm hơn lúc bình thường, đôi mắt của cô là bộ phận xinh đẹp nhất trên khuôn mặt, dùng bút kẻ mắt tô lại toàn bộ viền mắt rất ấn tượng, cầm dụng cụ bấm mí kẹp chặt lông mi, làm cho ánh mắt thoát nhìn tới mà sâu thẳm, cực kỳ quyến rũ.

Trong nháy mắt có chút ngẩn ngơ, trong gương là một người đẹp xinh xắn tinh tế, không còn là cô gái thuần khiết và đáng yêu năm nào. Lâm Yến Vũ tự đánh giá chính mình, không khỏi có chút thương cảm. Lúc trước cô tốn tâm tư học trang điểm và phong cách ăn mặc, vì muốn khiến Tần Tuyền nhất kiến chung tình \*(vừa gặp đã yêu), còn cô hiện tại, còn có thể trở lại là chính mình của lúc trước không?

Sau khi sửa sang lại tóc, cô thay một chiếc váy lông cừu màu đen đơn giản thuần khiết, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp và chiếc cổ trắng trẻo, chiếc váy được cắt may khá tốt, phác thảo tỉ mỉ vóc dáng của cô vô cùng tuyệt vời, để tỏ rõ sự trịnh trọng, cô cố ý chọn một đôi hoa tai kim cương sáng chói.

"Trang phục tham dự?" Tiêu Lỗi ngửi thấy mùi nước hoa trên cổ tay cô, nắm vai của cô để nhìn.

"Đẹp không?" Lâm Yến Vũ quay đầu hỏi.

"Cực kỳ xinh đẹp." Tiêu Lỗi cúi đầu hôn lên gáy cô, không chạm vào đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át kia. Môi đỏ mọng như vậy, giống như một trái dâu tây tươi mới, nên giữ lại để buổi tối chậm rãi thưởng thức.

Lâm Yến Vũ vươn tay chạm nhẹ lên mũi Tiêu Lỗi, ngón tay trượt xuống môi anh, dừng ở đó một chút, trong nháy mắt anh cắn ngón tay kia một cái, cô nhanh chóng rút tay về, thản nhiên cười.

Tiêu Lỗi bị cô khiêu khích đến trong lòng ngứa ngáy, đánh giá cô từ trên xuống dưới, đặt tay trên người cô vuốt ve: "Em và trước đây, không giống lắm." Lâm Yến Vũ cũng ung dung nhìn anh: "Như thế nào là không giống lắm?"

Tiêu Lỗi hé môi cười: "Khi còn bé em tựa như một thiên sứ, thanh thuần hoạt bát, giống như con mèo nhỏ, làm cho người khác chỉ muốn ôm vào lòng; hiện tại thì..." Anh dừng lại một chút nói vào tai cô: "So với trước kia thì gọi cảm hơn, đã trở thành yêu tinh." Dĩ nhiên ôm vào trong lòng thì chưa đủ, còn muốn đặt ở dưới thân hung hăng mà yêu.

"Vậy anh thích thiên sứ hay thích yêu tinh hơn?"

"Cả hai đều thích. Chỉ cần là em, chỉ cần lòng em không thay đổi, cho dù trong dáng vẻ nào anh cũng đều thích."

Đôi mắt đẹp của Lâm Yến Vũ nhìn anh, trong lòng cô nói, lòng em đối với anh vĩnh viễn cũng không thay đổi, cho dù là còn sống hay đã chết, cho dù bị đốt thành tro bụi, cũng chỉ yêu một người là anh. Nhưng mà, cô không nói ra những lời này, chỉ lặng lẽ để ở trong lòng.

Dáng vẻ mê người như vậy, đường cong như ẩn như hiện, không thể để cho ánh mắt của người khác chia sẻ quá nhiều, bỗng nhiên Tiêu Lỗi rất muốn đem cô giấu đi, không muốn để cho người khác nhìn thấy cô, dường như chỉ có như vậy, cô mới là kho tàng bí mật thuộc sở hữu của anh. Cuối cùng cũng hiểu được vì sao những người giàu có ở thời xa xưa không cho phụ nữ đi ra ngoài, phụ nữ quá xinh đẹp, vẫn nên đóng cửa lại để chính mình chậm rãi thưởng thức là tốt rồi, dẫn đi ra ngoài, cho dù không gây ra tai họa, cũng sẽ dẫn đến việc bị người khác bình phẩm lung tung.

Che giấu tư tâm, Tiêu Lỗi cố tình thờ ơ tìm trong hành lý của cô một chiếc áo choàng gấm màu rượu đỏ khoác lên vai cô: "Mặc nhiều một chút, đừng để cảm lạnh."

Làm sao lạnh được, hệ thống sưởi trong khách sạn rõ ràng rất ấm áp, trong lòng Lâm Yến Vũ cười, cũng không nói thẳng ra, kéo áo choàng che khuất ngực theo ý anh, quay đầu lại thay Tiêu Lỗi sửa sang lại áo. Có một số việc, cô chưa bao giờ làm trái ý anh, cũng là tôn trọng, cũng là một dạng tín nhiệm xuất phát từ đáy lòng.

Trong gương, một đôi trai tài gái sắc, ngoại hình của họ thật xứng với nhau. Vừa ra khỏi cửa, còn không quên ôm nhau, mười ngón đan vào nhau, cô dịu dàng đi theo bên cạnh anh.

Nhân viên phục vụ dẫn họ đến một gian phòng được trang hoàng rực rỡ. Vừa bước vào cửa, ánh đèn lóa mắt làm cho mọi người ở trước mặt sáng lên. Đến một nơi xa lạ, Lâm Yến Vũ gắt gao nắm chặt tay của Tiêu Lỗi, nhìn thấy có sáu người ngồi trong phòng, có người mặc quân trang, có người không, ngoại trừ cô ra thì không có khách nữ.

Mọi người nhìn thấy Tiêu Lỗi bước vào, đều đến chào hỏi, Tiêu Lỗi còn ôm một người trong số, xem ra có quan hệ khá tốt.

"Có muốn tìm một người để tiếp đãi cô Lâm không?" Người đó nhìn qua Lâm Yến Vũ, hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi khoát tay: "Không cần, cô không uống rượu, ăn cũng rất ít." Tiêu Lỗi quay người lại dẫn Lâm Yến Vũ tiến lên phía trước, giới thiệu mọi người cho cô biết.

Lâm Yến Vũ ra trận làm người khác phải há mồm đến kinh ngạc, không thể giải thích cụ thể tại sao cô lại hấp dẫn người khác, nhưng lại khiến cho những người đàn ông khi nhìn thấy cô không rời được tầm mắt.

Giày cao gót tinh tế, không những làm đường cong của chân dài ra, mà còn khiến cho dáng đi càng thêm tao nhã hơn, nhất là đôi mắt sáng đẹp, thật xứng với nét mặt dịu dàng và thanh nhã, lông mi dài chớp động, khiến cho người khác nhìn thấy liền có cảm giác thương tiếc đau khổ động lòng người, một sức hấp dẫn lò mờ từ trong ra ngoài, giờ tay nhắc chân đều rất phong tình.

Đôi cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé xanh như ngọc, gắt gao nắm chặt, cô không phải khoá chặt cánh tay Tiêu Lỗi, mà chỉ nắm chặt tay anh, nhìn thấy trong mắt có chứa một loại hàm ý nhu mì.

Thâm khen ngợi, Tiêu Lỗi này thật điểm phúc, khó trách anh ta đi ra ngoài đều dẫn theo. Bộ dạng tuyệt đẹp như vậy, trong lòng cũng phải may mắn bận tâm nhớ nhung. Nếu đổi lại là mình, e rằng cũng gắn bó ngày đêm với nhau.

Lâm Yến Vũ âm thầm đánh giá người đang nói chuyện trước mặt, thấy anh ta không mặc quân trang, thân hình cao to cường tráng, khuôn mặt rất tinh anh có thần, ngoài 30 tuổi, nghe Tiêu Lỗi gọi anh ta là Nam Hồn, con trai của chính ủy (hay còn gọi là ủy viên chính trị) quân khu Thẩm Dương, có lẽ anh ta là người đứng đầu nhóm người này, bằng không anh ta sẽ không thay mặt họ đứng ra tiếp đón khách từ nơi xa đến.

Lâm Yến Vũ lễ phép chào hỏi với Nam Hồn, Nam Hồn bắt tay cô. Mặc dù anh ta rất nho nhã lễ phép, nhưng Lâm Yến Vũ có thể cảm giác được, người này là một nhân vật quyền lực. Thường thường thì như thế này, người lễ phép nhất hẳn nhận nhất trong một nhóm người, hoàn toàn là người quyền lực nhất. Một phòng toàn Thượng tá Trung tá, thậm chí còn có một Đại tá, tất cả đều do anh ta làm chủ, sai đâu đánh đó, đủ để chứng minh điểm này.

Mọi người ngồi xuống, đích thân quản lý đến hỏi Nam Hồn, muốn lên rượu gì, Nam Hồn nói: "Trước tiên hãy lên năm bình Mao Đài(\*)." Sau đó dừng lại, hỏi Lâm Yến Vũ: "Cô Lâm có thể uống một chút không?"

(\*) Rượu Mao Đài: đặc sản của thị trấn Mao Đài, tỉnh Quý Châu, Trung Quốc.

"Cô không thể uống, gọi cho cô chút thức uống nóng là được." Không đợi Lâm Yến Vũ nói chuyện, Tiêu Lỗi đã thay mặt nói giúp cô. Đặc biệt gọi thức uống nóng, có lẽ là sợ dạ dày của người đẹp nhỏ chịu không nổi lạnh, trong lòng Nam Hồn hiểu rõ, có chút ý cười, dặn dò quản lý một câu, có chuyện gì cần hỏi, không cần xin chỉ thị của anh ta, mà hỏi cô Lâm trước.

Sau khi quản lý lui xuống, lặng lẽ gọi nhân viên phục vụ ra ngoài, nói với cô ta, trong phòng này đều là khách quý, nhất định phải phục vụ cẩn thận. Cô phục vụ gật đầu liên tục, sau khi trở lại phòng ân cần bưng trà rót nước cho tất cả mọi người.

Nhóm người này, vừa thấy đã biết nhất định là các thiếu gia quân nhân có gia thế tốt, ngay cả tư thế hút thuốc cũng không tầm thường, có một loại dung hợp giữa sự tao nhã và kiểu phóng đảng ngỗ ngược không nói nên lời, chỉ có một vị khách nữ, xinh đẹp rực rỡ, làm trung hòa bầu không khí trong phòng toàn là đàn ông, khiến họ thoát nhìn càng loá mắt hơn.

Do có khách nữ, các anh đều dập tắt thuốc, cô phục vụ cẩn thận mở quạt thông gió, làm cho mùi khói trong phòng nhanh chóng tản đi. Đến bên cạnh Lâm Yến Vũ, cẩn thận hỏi cô: "Sữa của khách sạn chúng tôi đều được nhập khẩu nguyên chất từ Australia, nước ép hoa quả cũng vậy, không biết cô Lâm muốn uống loại nào?"

"Cho tôi một bình sữa đậu nành đi, nếu có đậu đen và đậu xanh thì xay chung vào." Lâm Yến Vũ đối với sữa và nước trái cây đều không có hứng thú. Uống nhiều sữa sẽ bị nhiệt, còn uống nhiều nước trái cây sẽ dễ dàng sinh ra axit dạ dày.

Thời điểm dùng cơm, mọi người trò chuyện, Lâm Yến Vũ cũng không quan tâm. Chưa kể đến việc cô không chút cảm thấy hứng thú với đề tài của họ, trong trường hợp này, cô cũng không thích hợp để mở miệng. Thức ăn rất tinh tế, Lâm Yến Vũ nếm thử vài món, nhưng cũng không ăn nhiều.

Không thể nghi ngờ nhóm người này đều rất xuất sắc, nhưng mà Tiêu Lỗi so sánh với họ, chỉ có hơn chứ không kém, khí chất sơ lãng của anh làm cho khi đặt bản thân vào bất cứ nơi nào, đều là rực rỡ nhất. Tùy tiện không nói lời nào, nhưng mỗi một câu anh nói ra, đều có thể khiến người khác cảm phục.

Gặp lại lâu như vậy, cô cũng chưa có dịp nhìn kỹ anh, anh thuộc dạng đàn ông rất đáng để tỉ mỉ thưởng thức, lúc nhìn mặt tươi cười, đẹp đến thấu xương, cộng thêm khí thế bức người, mũi nhọn của anh chính là nội liễm, tuyệt đối không chỉ có mẽ bề ngoài. Bây giờ, anh đã không còn trong bộ dáng ngây ngô như lúc thiếu niên nữa. Thế mà trong quá trình biến đổi hoàn mỹ của anh, cô lại không thể cùng anh chia sẻ.

Lúc anh nói chuyện, Lâm Yến Vũ im lặng nhìn anh, trong mắt chứa bao nhiêu sự sùng bái. Tình yêu của phụ nữ đòi hỏi phải có sự ngưỡng mộ, một người đàn ông nếu không thể làm người phụ nữ của mình ngưỡng mộ, sẽ không thể khiến cô khắc cốt ghi tâm.

"Tiểu Phảng nghe nói tôi sẽ đến Cát Nhĩ Tân, nhờ tôi thay mặt anh ta gửi lời thăm hỏi tới các vị, kính mọi người một chén rượu." Tiêu Lỗi giờ chén rượu, cùng nói đùa với những người có mặt tại đây.

Những người trong này có một hai cá nhân là may mắn chịu đựng qua Diệp Tiểu Phảng, nghe nói như thế, đều tươi cười cứng ngắt. Trong đó một người cười khò: "Diệp lão hồ cũng đã đi nhiều năm rồi, như thế nào anh còn nhắc đến anh ta, đêm nay nếu tôi thấy ác mộng, anh phải chịu trách nhiệm." Mọi người cười ha ha. Tiêu Lỗi ôm ôm Lâm Yến Vũ: "Tiểu Phảng không tới, nhưng nha đầu nhà tôi là em họ của anh ta."

Lâm Yến Vũ biến sắc, trước mặt mọi người anh nhắc tới chuyện này là có ý gì, tạo thành việc đã rồi? Người này tại sao lại xấu như thế nhỉ, đây chẳng khác nào tuyên bố quan hệ của họ trước mặt tất cả bạn bè, làm cho cô không còn đường để từ chối.

Lâm Yến Vũ âm thầm cho Tiêu Lỗi một đấm, Tiêu Lỗi bắt được tay cô ở gằm bàn, dùng sức nắm chặt, nắm đến làm đau tay cô, ngay sau đó lại nhẹ nhàng xoa xoa. Lâm Yến Vũ cảm thấy dưới gằm bàn, nảy sinh một chút hứng thú, tức khắc biến mất không dấu vết.

Tiêu Lỗi chăm sóc Lâm Yến Vũ rất chu đáo, lúc dọn lên món cá hồi Tùng Hoa Giang(\*) hấp, gấp một miếng cho cô, loại cá này thịt rất ngon, là đặc sản sông Tùng Hoa, đến Cát Nhĩ Tân, không nếm thử món ăn này coi như uống một chuyến. Sợ cô bị mắc xương cá, anh cẩn thận lựa hết xương cá ra, mới đem thịt cá đưa cho cô.

(\*)Sông Tùng Hoa: là một sông ở Đông Bắc Trung Quốc, và là chi lưu lớn nhất của Hắc Long Giang (sông Amur), với chiều dài 1.434 kilômét (891 mi) từ dãy núi Trường Bạch qua hai tỉnh Cát Lâm và Hắc Long Giang. Lưu vực sông rộng 557.180 dặm vuông (1.443.100 km<sup>2</sup>) và trải dài trên địa bàn Liêu Ninh, Hắc Long Giang, Cát Lâm và Nội Mông. Có chảy qua phía tây Cát Nhĩ Tân.

Sau khi Lâm Yến Vũ nhận lấy, cười ngượng ngùng: "Tự em làm được rồi, anh ăn của anh đi, bằng không mọi người sẽ cười anh." Ngồi đây đều là đàn ông, nhìn thấy tình cảnh này sợ rằng sẽ bị chế giễu, cô không hy vọng anh bị người khác chê cười, dù sao cũng là trước mặt người lạ, ngượng thái quá sẽ dẫn đến không đứng đắn.

"Đừng lo, em cứ ăn từ từ đi." Tiêu Lỗi không cần quan tâm tới cách nhìn của người khác, anh muốn làm gì đều là tự do của anh. Hơn 10 tuổi họ đã bắt đầu yêu nhau, anh luôn nuông chiều cô như vậy, cô thích ăn cá, nhưng lại ghét xương cá lòi thối, anh liền lựa hết xương cá ra, đưa phần thịt cá cho cô.

Là một đứa trẻ trưởng thành trong gia đình đơn thân, một chút nhút nhát trong suy nghĩ, cô lại dịu dàng thông minh như vậy, đừng nói chăm sóc chu đáo, ngay cả nói chuyện lớn tiếng với cô anh cũng chưa từng.

Theo anh không biết như vậy đã đủ đàn ông chưa, ngược lại, phải chăm sóc người phụ nữ của chính mình mới được gọi là đàn ông, phụ nữ chỉ dùng để bảo vệ và yêu thương, một người đàn ông chân chính sẽ không làm mưa làm gió trước mặt phụ nữ, bởi vì họ không cần dùng phương thức này để nâng cao sự tự tin.

Giờ thói ngang ngược là lỗi om sòm, làm ra vẻ ta đây hơn phân nửa là tên tiểu nhân có nhân cách không kiên toàn, mới cần dùng đến ưu thế phân biệt



gối tỉnh để được coi trọng, không ngờ rằng, càng làm ra vẻ càng mất phẩm cách.

Trên bàn ăn có một người chứng kiến hết tình hình, cặp mắt nhìn qua Nam Hồn, ra hiệu anh ta nhìn xem. Nam Hồn đã sớm thấy được, nhưng cũng không quay lại. Tiêu Lỗi cũng không phải là người sắt, nuông chiều cô gái kia như vậy, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết trong lòng đã yêu. Đàn ông chính là như vậy, không dễ dàng muốn anh ta thật lòng, một khi đã đặt vào tâm khảm, thì sẽ hết lòng hết dạ.

Lại là một người phụ nữ duyên dáng, cô được người đàn ông của mình chăm sóc cũng phải, khí chất của phụ nữ có quan hệ rất lớn đến người đàn ông bên cạnh, Lâm Yên Vũ thế này, vừa nhìn cũng biết Tiêu Lỗi đã tốn tâm tư nuông chiều, không phải dạng nuông chiều cung cấp tiền bạc là được, mà phải dụng tâm yêu thương, cô và anh ta mới có thể như hơi thở và mạch máu.

Anh vừa liếc mắt, cô liền biết anh muốn cái gì, trước khi anh hút thuốc, cô liền đặt gạt tàn trước mặt anh; khăn ẩm bị hệ thống sưởi làm bay hết hơi, cô cho người đổi cái khác cho anh; lúc anh uống rượu đến quá hào hứng, thỉnh thoảng anh làm càn ôm eo của cô một chút, biểu hiện của cô cũng rất bình tĩnh, đặt tay lên tay anh.

Một người biết tiến thoái đúng mực, ở trước mặt người đàn ông của mình có năng lực làm nũng vừa phải mà không làm người xung quanh có cảm giác buồn nôn, bản thân cô đã trở thành một người quyền rũ, đã ăn vào máu thịt, được gặp mà không thể cầu.

Cổ tay trắng như ngọc, càng làm nổi bật chiếc vòng tay bằng ngọc bích tinh tế, một đôi tay thon dài trắng đẹp, đang bóc tôm, không phải cho cô ăn, mà cho Tiêu Lỗi, bóc hai ba con để vào cái đĩa đặt trước mặt anh, lúc anh uống rượu, thỉnh thoảng mới ăn một chút, gặp được món ăn anh thích, cô gấp một ít cho anh, để lúc rồi anh ăn một ít, để bụng trống mà uống rượu sẽ bị đau dạ dày.

Nam Hồn im lặng nhìn một đôi trước mắt này, trong lòng âm thầm tán thưởng, Tiêu Lỗi không phải là dạng tay chơi có tiếng ở bên ngoài, khi anh ta thực sự chuyên tâm vào việc gì, khả năng quan sát kén chọn không như bình thường, hoặc là không cần, khi cần phải cần thứ tốt nhất. So với tay chơi tầm thường, anh ta có đẳng cấp hơn.

Chiều chuộng phụ nữ, cũng có phân chia cao thấp, tiểu thư khuê các chân chính, mặc dù bản thân ở hoàn cảnh tối tăm đến đâu, sẽ vẫn duy trì được thái độ kiêu ngạo. Đến người trước còn ý lại vào sự ủng hộ mà sinh những nhẽo, đàn ông tăng bốc nữa sẽ làm cho người khác cảm giác không có mức độ.

Nam Hồn nhớ lại trước kia mình có xem qua một quyển sách nào đó, có một đoạn nói về cô con gái thứ 7 của Thịnh Tuyên Hoài\* (đây là một thương nhân, năm 1902 trở thành Bộ trưởng Bộ Giao Thông)- tiểu thư Thịnh Ái Di nổi tiếng xinh đẹp ở Thượng Hải. Vị thiên kim này rất có khí chất, thời điểm Tổng Từ Văn theo đuổi cô, người nhà họ Thịnh xem thường gia thế của Tổng gia, nhạo báng cha của Tổng Từ Văn là Tổng Diệu Như từng đàn đương cầm cho Giáo Hội, không thèm để mắt đến anh ta, nhưng thất tiểu thư càng thêm coi trọng anh.

Các bậc trưởng bối ở Thịnh gia nhiều lần phản đối, Tổng Từ Văn hiển nhiên thấy không thể có hôn nhân, cũng là người tâm cao khí ngạo, một mạch rời khỏi Thượng Hải xuống phía nam Quảng Châu, đem theo một vốc vàng lá mà chị của Thịnh thất tiểu thư đưa cho dẫn thân vào Cách Mạng.

Rất nhiều năm về sau, Tổng Từ Văn trở thành người có địa vị cao quý- Viện Trưởng của Hành Chính viện Trung Hoa Dân Quốc (trương đương với Thủ Tướng), đường làm quan rộng mở, có quyền lực trong chính phủ lẫn nhân dân, trở lại Thượng Hải, thất tiểu thư là người đã có chồng, chờ đợi anh nhiều năm trong vô vọng, gặp lại cũng khó quay đầu.

Tổng Từ Văn thông qua huynh trưởng của thất tiểu thư muốn gặp mặt cô một lần, cũng không thể được, thất tiểu thư nói: "Giờ anh ta đã có quyền cao lộc hậu, em cần gì phải đi nịnh bợ, vàng lá mà anh ta mang đi còn không trả lại cho em mà."

Lại sau đó, cháu ngoại trai của Thất tiểu thư là Thịnh Dục Độ bị tổng giam vào ngục, cả nhà tìm mọi phương pháp cũng cứu không được, Thất tiểu thư gọi một cú điện thoại cho Tổng Từ Văn, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngay ngày hôm sau, Thịnh Dục Độ được phóng thích. Mặc dù đến lúc này, Thất tiểu thư cũng không gặp lại Tổng Từ Văn lần nào.

Sau khi Thượng Hải giải phóng, đã trải qua ba năm thiên tai, lại trải qua chuyện chồng qua đời, Thất tiểu thư luôn giữ thái độ bình tĩnh xử thế, lúc nhàn hạ, đặt một cái ghế dựa nhỏ ngồi ở ven đường, tạo nhã hút một điếu xì gà, nhìn người xa lạ qua lại, không ai biết, đây chính là tiểu thư hào môn vọng tộc danh tiếng lẫy lừng năm đó ở bến Thượng Hải.

Những thiếu gia này, cần nhắc chính sự không suy xét tới đã sử thôn ngôn (đã sử là ký ức lịch sử được lưu truyền trong nhân gian qua lời thô lỗ) uyên thâm, chính sự đối với họ chính là làm từng bước, đều có một bộ các quy tắc bất thành văn, tại đây không dễ dàng đưa ra mẫu nội thể chế mới, có thể suy nghĩ nhiều đường ngang ngõ tắt bất chính hơn.

Trong lòng Nam Hồn đang suy nghĩ chuyện trên trời dưới đất, biểu tình hờ hững, ngẫu nhiên cùng Lâm Yên Vũ đối diện ánh mắt, thấy cô rất lễ phép gật đầu, khúc miệng không khỏi có chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



## Chương 29

Có một món canh nấm hầm trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, Lâm Yến Vũ cảm thìa mức một ít để nếm thử, hương vị thật sự không tồi. "Đây là canh quả phi và nấm Tùng nhung (còn gọi là nấm Thông) hầm chung với nhau, uống một chút sẽ rất tốt cho cơ thể." Tiêu Lỗi thấy cô hiếm khi tự động đưa, biết cô thích món ăn này, thay cô mức một chén nhỏ, đặt trước mặt cô.

Lâm Yến Vũ chậm rãi thưởng thức, cảm thấy nhai trúng một cái gì đó là lạ, nhai vào giống như chưa nhừ, không thể không hỏi Tiêu Lỗi: "Đây là cái gì vậy, sao giống như chưa nhừ, cũng là một loại loài nấm à?" Tiêu Lỗi nhìn thoáng qua, không khỏi bật cười: "Nhai chưa nhừ cũng đừng ăn, đó là lộc tiên."

Lộc... Lộc tiên! Nhìn ánh mắt quái lạ như muốn cười của tất cả mọi người trong bàn, Lâm Yến Vũ rốt cuộc không chống đỡ được, nhổ ra ngay tại chỗ, Nam Hồn gật đầu với phục vụ, phục vụ hiểu ý, mang đến cho Lâm Yến Vũ một ly nước lọc.

Đúng là đồ... mà, biết rõ trong nồi là canh lộc tiên, còn lừa để cô uống nó, thật là quá xấu xa. Mất hết hứng thú với món ăn, tiếp đó cô không còn thêm ăn nữa, sợ món ăn này lại được làm từ nguyên liệu kỳ quái gì đó.

Thật vất vả mới dùng xong bữa tiệc này, mọi người đã lên kế hoạch đi tiếp tầng hai. Trước đó Tiêu Lỗi đã uống không ít rượu, trong lòng Lâm Yến Vũ không muốn cho anh đi, nhưng lại khó nói điều gì ở trước mặt người khác, người ta đã cố ý tới tiếp đãi, an bài trước tiết mục, đi xã giao thì cần phải xã giao, nếu không sao gọi là bạn bè, bởi vậy tuy cô không đồng ý, nhưng cũng phải giữ thể diện cho Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi hỏi Lâm Yến Vũ có muốn đi theo hay không, Lâm Yến Vũ nói: "Em không đi đâu, em trở về phòng ngủ." Từ lúc ăn canh lộc tiên kia, cô luôn cảm thấy cả người không thoải mái, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không.

"Vậy em nhớ khóa cửa cẩn thận, đừng đi đâu hết. Em không quen thuộc nơi này, nên đừng đi lung tung." Tiêu Lỗi dặn dò Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ gật đầu: "Trở về sớm một chút, không chơi quá khuya." Nhớ tới chuyện gì đó, cô lại kéo anh lại dặn dò: "Có xem biểu diễn đêm thì kiểm chế một chút, đừng làm loạn để xảy ra sự cố."

Lúc đến đây, cô đã chú ý tới, Cấp Nhĩ Tân không hề thiếu dạng quán bar phong tình ngoại quốc của Nga, bọn đàn ông này ra ngoài chơi, không thể thiếu bãi đáp, xã giao một chút thì không thành vấn đề, cũng không nên chơi quá trớn làm chậm trễ việc quan trọng của họ.

Tiêu Lỗi cười nhẹ, vãn về cánh tay của cô: "Trong lòng anh biết rõ." Lâm Yến Vũ còn lo lắng, dặn thêm: "Tối nay anh đã uống không ít rượu, gió lạnh làm hơi rượu nồng hơn nhất định rất khó chịu, tìm phục vụ pha cho anh một chút nước mật ong để uống giải rượu."

"Biết rồi." Tiêu Lỗi vỗ hai má của Lâm Yến Vũ, trong lòng thật cao hứng. Cô quan tâm anh như vậy, khiến cả người anh thỏa mãn nói không nên lời, dạ dày bị một chút kích thích này có đáng kể gì, từ lượng của anh xưa nay luôn cao mà.

Nam Hồn cùng vài người bạn đứng cách đó không xa kiên nhẫn chờ anh ta anh anh em em hai người họ nói lời âu yếm, đều có chút ý cười, nhưng không ai hé răng, tất cả đều quá thấu hiểu bạn bè quen thuộc, thấy dạng tình huống này cũng rất biết điều.

Đưa Lâm Yến Vũ vào thang máy, Tiêu Lỗi cùng nhóm bạn của anh rời khỏi đó. Lâm Yến Vũ ở một mình trong phòng của khách sạn, tắm rửa sạch sẽ bằng nước nóng xong, toàn thân vẫn còn cảm giác được có chút khô nóng.

Nhất định là do ăn lộc tiên kia, Lâm Yến Vũ tràn đầy tức giận, ngâm mình ở trong nước thật lâu mới ra ngoài. Nhìn vào gương, tóc ướt sũng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, giống như đã uống rượu. Cô mau chóng lau khô cơ thể, chạy về giường nằm, một ngày mệt mỏi làm cho cô đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng.

Trong chăn quá nóng, bất giác, cô xốc góc chăn lên, qua không bao lâu, lại cảm thấy lạnh, lấy tay kéo trở về, lại nóng, lại xốc lên, cứ lặp lại như thế, rốt cục cô từ trong mộng bừng tỉnh, theo ánh đèn sáng lờ mờ trước giường, dường như thấy một cái bóng đen đang ngồi trên giường của cô, theo bản năng thét lên: "Là ai?"

Tiêu Lỗi lấy khăn nóng thay cô lau mặt, không nghĩ tới bỗng nhiên cô tỉnh lại, an ủi nói: "Đừng sợ, là anh!" Lâm Yến Vũ thích ứng với ánh sáng mờ mờ trong phòng, thấy rõ ràng là anh, tâm từ mới thả lỏng, ôm chần ngồi xuống.

"Tại sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy?" Tiêu Lỗi lấy khăn mặt ra một chút, khó hiểu hỏi. "Trong phòng quá nóng." Lâm Yến Vũ thuận miệng trả lời, bỗng nhiên trùng mắt với anh: "Anh biết rõ trong nồi canh kia có lộc tiên, tại sao còn kêu em uống?"

Tiêu Lỗi thấy cô còn nhớ đến việc này, cười khi khi: "Lộc tiên làm ấm cơ thể, mùa đông uống vào rất bổ, có cái gì không tốt, Trung y nói thể chất của em hư hàn.", "Em không cần ăn cái thứ kinh tởm đó." Lâm Yến Vũ phun ra một hơi. Tiêu Lỗi lại có một trận cười khê.

Bỗng nhớ đến một chuyện, Lâm Yến Vũ khẽ vuốt khuôn mặt anh, hỏi anh: "Dạ dày của anh có khó chịu không, em đã nhờ phục vụ chuẩn bị canh giải rượu cho anh, đặt ở trong bếp, hâm nóng lại cho anh nha?" "Không cần, khỏi phiền phức vậy, uống một chút rượu này với anh mà nói chẳng đáng là gì." Tiêu Lỗi không quan tâm.

Lâm Yến Vũ thấy thần sắc của anh cũng như bình thường, tin chắc anh không uống say, cũng không miễn cưỡng, ngáp một cái: "Mấy giờ rồi?" "Hơn 1h." Tiêu Lỗi nói với cô.

"Tại sao anh không ngủ?" Lâm Yến Vũ nhìn anh, thấy anh đang ngồi trên giường, trên người vẫn mặc quần áo lúc nãy, chỉ cởi áo khoác ra, tò mò tại sao anh không thay quần áo để nghỉ ngơi.

"Anh nhìn em."

"Nhìn em làm gì, trên mặt em có cái gì đẹp à."

"Em đập chăn, ngủ không an giấc."

"..."

"Vừa rồi em mơ thấy gì, ngủ không yên?" Tiêu Lỗi nhìn cô thật lâu, thấy cô ở trong chăn liên tục trở mình, biết cô không an giấc.

"Em..." Lâm Yến Vũ nghẹn lời, thay đổi đề tài: "Đêm nay vì sao anh lại nói ra quan hệ giữa em và Diệp gia?" Nghĩ đến chuyện này cô vẫn còn có chút tức giận. Tiêu Lỗi nghe giọng điệu chất vấn của cô, cười nhạt: "Như thế nào, không hài lòng? Vốn dĩ em chính là em họ của Diệp Tiểu Phảng, anh có nói sai sao."

Lâm Yến Vũ càng nổi cáu: "Em mới không nghĩ dính vào Diệp gia họ có cái gì tốt!" Tiêu Lỗi nhũn nhặn mi tâm: "Em đang nói cái gì vậy, tuy rằng di Diệp đã mất, nhưng quan hệ huyết thống giữa di và Diệp gia không bao giờ thay đổi, em vĩnh viễn là cháu gái của Diệp gia, ngay cả người thân em cũng không cần?" "Bọn họ có nhận em là người thân sao? Em đã sống hơn 20 năm, có ai thừa nhận em không?" Lâm Yến Vũ khinh thường kéo chăn trùm kín đầu.

Tiêu Lỗi kéo cô từ trong chăn ra ngoài: "Tại sao không nhận em là người thân, thời điểm em và di Diệp gặp chuyện không may ở Luân Đôn, chính Tiêu Phảng là người đi Luân Đôn làm thủ tục, mang tro cốt của hai người về nước an táng, thời điểm hạ táng, ông ngoại em cùng chú bác cậu di đều có mặt." Lâm Yến Vũ tự nhận mình đuối lý, không nói gì, chỉ chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Em không muốn sửa lại tên ban đầu thì tùy em, nhưng em không nên trách Diệp gia gì cả, trong nhà họ không ai nợ em cả." Lúc Tiêu Lỗi nghiêm túc, khiến người khác sợ hãi.

Lâm Yến Vũ không phải không biết, là Diệp Hình Nhiên tự đoạn tuyệt với gia tộc, một mình nuôi nấng con gái trưởng thành, cũng không phải người của Diệp gia đã quên hai mẹ con cô. Ngày lễ tết, Diệp gia đều điện thoại gọi hai người họ về nhà dùng cơm, nhưng Diệp Hình Nhiên không muốn trở về. Trong hơn 20 năm, các anh của Diệp Hình Nhiên luôn không ngừng âm thầm chăm sóc cô em gái này.

"Họ sẽ thích em sao?" Mắt Lâm Yến Vũ ươn ướt. Tiêu Lỗi khẽ vuốt tóc trên trán cô, vô cùng trìu mến: "Làm sao có thể không thích em, năm đó ông ngoại em yêu thương mẹ em nhất, em lại không làm gì sai."

Lâm Yến Vũ thở dài: "Diệp... Diệp Tiểu Phảng anh ấy dữ tợn lắm sao, vài người trên bàn ăn nghe được tên anh ấy, sắc mặt đều thay đổi."

Tiêu Lỗi ân một tiếng: "Em nghĩ xem, hồ Đông Bắc đều gọi anh ta là lão hồ, anh ta có bao nhiêu lợi hại. Người nói chuyện kia, nếu không vì có quan hệ tốt với Nam Hồn, đã sớm ngồi trong ngục giam rồi."

Thời điểm Tiểu Phảng vừa đến Cấp Nhĩ Tân, được bố trí ở Bộ Trang Bị (vũ khí, quân trang, khí tài...), ngành quản lý quân tư (tài sản của quân đội) luôn là ngành béo bở nhất trong quân đội, cũng khó kiểm soát nhất, những người đó thấy anh ta là người mới tới, đều không phục, không nghe theo điều động, ngầm giờ trò xấu với anh ta không ít, anh ta một mạch dẫn theo một đại đội ngay cả người cầm quân phân khu Bộ Trang Bị cũng bị đánh, người cầm đầu kia bị anh ta tìm người ném xuống sông Tùng Hoa, thời tiết âm ba mươi mấy độ cực lạnh, tuy rằng sau đó vẫn giữ được tính mạng, nhưng người cũng bị tàn phế. Từ đó về sau, không ai dám chọc giận anh ta nữa."

"Cái gì gọi là tàn phế? Em nhìn thấy chiếu trên tivi còn có người đi bơi ở sông Tùng Hoa vào mùa đông, điểm nước đóng băng là 40C, nhiệt độ dưới nước cao hơn so với trên sông mùa hè." Lâm Yến Vũ khó hiểu hỏi.

Tiêu Lỗi giải thích cho cô: "Ngâm trong nước đá thời gian quá dài, dẫn đến phổi bị nhiễm, còn có ‘phần dưới’ cũng bị tổn thương nghiêm trọng do giá rét, ăn bao nhiêu lộc tiền cũng không thể trở lại thành đàn ông." Lâm Yến Vũ nghe đến đó, mặt đỏ lên: "Anh ấy tàn nhẫn xấu xa như vậy sao? Thật đáng sợ."

"Việc đó thì có là gì, anh còn thấy việc tàn nhẫn hung ác hơn so với việc này, nếu anh ta không làm vậy, cũng sẽ có người đối phó lại như vậy với anh ta. Mỗi người có một hoàn cảnh riêng, nếu mà không thể sinh tồn như một con sói, thì chỉ có thể tồn tại như một con chó mà thôi." Khi Tiêu Lỗi tường thuật lại việc này, giọng điệu cũng là nhàn nhạt. Từ nhỏ đến lớn, anh đã nghe quen tai nhìn quen mắt rất nhiều sự tình, đã sớm không sợ hãi khi thấy chuyện quái lạ.

Muốn sinh tồn như một con sói, không muốn sống sót như một con chó... Lâm Yến Vũ cân nhắc lặp lại những lời này, dường như có chút suy nghĩ.

"Em nhớ ra rồi, trước đây em có gặp qua anh ấy." Lâm Yến Vũ cố gắng nhớ lại, hình như nhớ lại thời gian năm nhất cô tham gia diễn xuất, nhìn thấy Diệp Tiểu Phảng dẫn theo một cậu bé đến xem, sau khi kết thúc biểu diễn ở phía sau hậu trường gọi Diệp Hình Nhiên là cô.

Diệp Tiểu Phảng dẫn theo một cậu bé có đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, nghĩ lại chắc là một người anh họ khác của cô- Diệp Tiểu Hàng. Khi đó bắt quá cô chỉ vài tuổi, nên không nhớ rõ chính xác diện mạo của họ.

"Anh đó, anh có làm ra chuyện xấu gì không?" Lâm Yến Vũ hỏi Tiêu Lỗi. Trực giác nói với cô, trong vòng lần quần này Tiêu Lỗi vẫn rất có uy tín, mặc dù anh còn rất trẻ. Tiêu Lỗi cười nhợt nhạt: "Anh có làm ra chuyện xấu, tuy không thể so với hai người anh họ của em, nhưng nói ra em sẽ sợ anh mất, tốt nhất là không nên nói."

Lâm Yến Vũ ôm lấy chân ngồi dậy, trán vẫn còn ướt đầm, Tiêu Lỗi cẩn thận dùng tay giúp cô chải lại mái tóc dài, phát hiện chân tóc của cô đều bị mồ hôi thấm ướt. "Em cảm thấy nóng thì đắp ít chăn thôi, trong phòng có hệ thống sưởi ấm, nhiệt độ vốn đã cao rồi."

"Ừ." Mặt Lâm Yến Vũ gồng lên trên chăn, không biết suy nghĩ cái gì. "Thân thể của em vẫn rất yếu ớt, mới có thể uống một chút canh liền đổ mồ hôi. Sau này anh sẽ nói với người giúp việc của nhà anh nấu nhiều canh cho em uống, để điều dưỡng lại." Tiêu Lỗi sợ Lâm Yến Vũ lúc lạnh lúc nóng như vậy sẽ bị cảm, kéo chăn đắp lên lưng giúp cô.

Lúc này Lâm Yến Vũ mới ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt nổi lên tầng sương mù, hỏi Tiêu Lỗi: "Mẹ em mất rồi, bọn họ vẫn sẽ thích em sao?" Nói đi nói lại, vẫn trở về vấn đề này, căn bản là cô để ý đến thái độ của người trong Diệp gia đối với cô.

Tiêu Lỗi ôm cô: "Nha đầu ngọc, ai không thích em? Cho dù người của Diệp gia không tiếp nhận em, thì đã làm sao, em vẫn là em của trước kia."

Em vẫn là em của trước kia? Em còn là em của trước kia sao? Trong lòng Lâm Yến Vũ nghĩ. Lần đó ở Câu lạc bộ Nông Thôn, cô đã nhìn ra, Diệp Tiểu Phảng trái lại còn không hề gì, Diệp Tiểu Hằng không thể nào thích cô, đại khái là vì cảm thấy cô chen vào giữa Tần Tuyên và Tiêu Lỗi, làm cho hai người đàn ông này vì cô mà trở mặt với nhau, bọn họ không thể không phát hiện ra điều đó.

Tiêu Lỗi thấy cô im lặng không nói, nhẹ nhàng buông cô ra, thu xếp cho cô ngủ an ổn, mới cầm quần áo vào phòng tắm tắm rửa.

Lâm Yến Vũ nhắm mắt lại, chỉ trong chớp lát, cô chìm vào giấc ngủ, thế nên không biết anh trở lại giường khi nào. Bên cạnh bao nhiêu là nguồn nhiệt, cô cảm thấy lúc lạnh lúc nóng nhưng trái lại tốt hơn rất nhiều, chân hướng về nơi ấm áp duỗi ra một cách vô thức. Ôm vào lòng rất ấm áp, nếu có thể dựa vào cả đời thật tốt biết bao.

Buổi sáng hôm sau, cô tỉnh giấc, cảm thấy ngực như đang bị cái gì đè nặng, nặng trĩu trĩu, tung chăn ra nhìn, bất ngờ phát hiện một tấm lưng đàn ông rộng lớn, thân hình cao lớn có hiệu quả trong việc không chế thân thể cô, bàn tay còn rất biết chỗ để đặt vào, trong lúc ngủ mơ vẫn muốn hưởng thụ nơi non mềm của cô.

Sờ đủ rồi còn chưa chịu lấy tay ra, hừ, thói quen này một chút cũng không thay đổi, trong lòng Lâm Yến Vũ nhủ thầm, sợ đánh thức anh, nhẹ nhàng nhấc tay anh ra khỏi áo ngủ, rút chân của cô đang ở giữa hai chân anh ra, định bước xuống giường.

"Em đi đâu vậy, vẫn còn sớm mà." Tiêu Lỗi mơ mơ màng màng túm cô ôm lại như cũ, vùi về ngực cô. Cô gái nhỏ, mới sáng sớm đã muốn chuồn mất, anh còn chưa ngủ đủ giấc mà, thế nào cũng phải ôm cô không thể không ngủ.

"Đi vệ sinh." Lâm Yến Vũ giẫy giụa trong lòng anh. Tiêu Lỗi mở to mắt: "Đi xong rồi thì nhanh chóng quay lại." Lâm Yến Vũ không có biện pháp, đành phải làm theo, vào nhà vệ sinh xong quay lại, chui vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Anh ôm cô, ôm vào trong lòng hân nồng nhiệt, cô bị hôn đến ngửa ngáy, cười duyên mãi, mềm mại tựa một tiểu súng vật, cô cực kỳ đáng yêu. "Đừng làm loạn nha, không phải anh còn muốn ngủ à, mau đi ngủ đi." Lâm Yến Vũ tránh đôi môi của anh, nhưng không nghĩ rằng môi của chính mình lại dừng ở trước ngực anh.

Cô gắt gao nhắm mắt lại, hai má trắng trẻo ửng hồng, lông mi lại khẽ run, Tiêu Lỗi nhìn thấy động lòng mãi không thôi, lại ôm chặt hơn, cách một lớp quần áo mà vẫn có thể cảm giác được tim của cô đập rất nhanh.

"Đêm qua uống canh lộc tiên, chắc nóng và khó chịu lắm?" Tiêu Lỗi hơi nheo mắt, nhớ tới việc này lập tức cảm thấy buồn cười. Lâm Yến Vũ chọc vào mặt anh: "Còn nói nữa, đều do anh hại."

"Rõ ràng là em hại anh, sao em không nghĩ lại xem tối qua em đã làm cái gì với anh."

Làm cái gì? Nhìn thấy Tiêu Lỗi cười không có ý tốt, Lâm Yến Vũ cả kinh mở to mắt nhìn anh. Cô nhớ rõ cô đang ngủ, sau đó... Không có sau đó, cô chính là đang ngủ, người này rõ ràng đang lừa gạt cô.

"Cái gì em cũng chưa làm." Lâm Yến Vũ cưỡng từ đoạt lý (cả vú lấp miệng em). Tiêu Lỗi ngáp một cái: "Còn nói cái gì cũng chưa làm, sờ tới sờ lui trên người anh, hại anh cả đêm không thể ngủ, anh khốn khổ chết được."

Không thể nào! Mặt Lâm Yến Vũ càng đỏ hơn, làm sao cô có thể trong lúc ngủ mơ còn sử dụng ma trảo với anh, không có khả năng đó, cô chưa bao giờ làm như vậy. Anh chàng Tiêu Lỗi này, hay đem cô ra làm trò đùa, vì thế cô nhắm mắt lại không để ý tới anh.

Thời điểm cô không để ý tới anh, anh lại quấy rầy cô, một tay ôm cô, một tay vuốt ve từ trên xuống dưới. Lâm Yến Vũ vốn định kháng nghị, nghĩ lại nên thôi đi. Anh muốn sờ, thì để cho anh sờ, 4 năm anh nhớ cô, cũng nên đền bù một chút cho anh.

Sự thân mật bờ ngõ dần dần trở nên quen thuộc, trên người anh có hương vị mà cô quen thuộc, trong ký ức một vài thứ nào đó bắt đầu nứt ra. Tay anh luồn vào bên trong áo ngủ nhẹ nhàng xoa nắn trên cơ thể cô, muốn cởi bỏ áo ngủ của cô. Vào lúc này, cô lại ngăn cản anh.

## Chương 30

"Không cởi quần áo." Lâm Yến Vũ thấp giọng nói. "Làm sao vậy, cũng không phải anh chưa nhìn qua em." Tiêu Lỗi có chút kinh ngạc. Bắt đầu khi cô 18 tuổi, anh đã nhìn thấy cơ thể của cô không biết bao nhiêu lần, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

"Trên người em có sẹo, rất xấu xí." Về mặt Lâm Yến Vũ âm trầm, nửa khuôn mặt chôn vào trong chăn. Trải qua quá nhiều cuộc phẫu thuật cấy ghép da như vậy, cho dù bác sĩ chỉnh hình cao minh tới đâu, cũng không có khả năng không để lại vết sẹo. Sợ anh nhìn thấy tổn thương này, sẽ phá hủy hết hồi ức tốt đẹp trong cảm nhận của anh.

"Anh không quan tâm." Tiêu Lỗi thờ hờn hển nhẹ cô vuốt ve thân thể cô, cởi bỏ áo ngủ của cô, say sưa hôn lên môi, lên cổ cô. Cô có thể sống sót lần nữa xuất hiện trước mặt anh, đã là Lão Thiên Gia ban ơn xuống.

Tầm mắt của anh chậm rãi di chuyển xuống dưới, nhìn thấy dưới lưng cô chỗ gần mông có hai vết sẹo dài, bàn tay khẽ chạm vào đó vuốt ve. Lâm Yến Vũ xoay người lại, định chui vào trong chăn, không muốn để anh nhìn thấy chỗ không hoàn mỹ của cô. Tiêu Lỗi mở chăn ra, nhìn thấy khóe mắt cô có một chút nước mắt, đau lòng thương tiếc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hôn: "Anh cảm thấy em rất đẹp." Đôi mắt Lâm Yến Vũ đã ươn ướt.

Trời sinh cô có vóc dáng của một diễn viên múa, tỷ lệ khung xương nhỏ cân đối, hơn nữa có đôi chân thon dài, lúc gầy trông rất thanh mảnh, không luyện tập nên đầy đủ nhiều thịt hơn một chút, nhưng mà không phải quá béo, ôm vào lòng mềm mại như không có xương.

"Em béo lên đúng không?"

"Không có, anh cảm thấy vừa vặn, trước kia em rất gầy."

"Từ lúc em không còn múa nữa đã béo lên 20 cân (1 cân = 1/2kg), trước kia em vẫn 80 cân, hiện tại đã 100 cân rồi."

"Anh cảm thấy hiện tại tốt hơn, trước kia sờ chỗ nào cũng toàn là xương, cuối cùng bây giờ cũng giống một người phụ nữ chân chính, có eo có ngực có mông, sờ vào rất thoải mái."

"Cát, lời này của anh thực sự rất buồn nôn, em là đồ chơi của anh sao."

"Cái gì mà buồn nôn, đây đều là lời nói chân thật của đàn ông."

Mái tóc dài đen của cô xõa tung phân tán, giống như đoá Mắc Liền (hoa sen màu đen) nở rộ; thân thể trắng muốt thuần khiết, lại như một đoá Bạch Liên (hoa sen màu trắng) tươi mát; cánh tay cong như trăng lưỡi liềm, mặt anh chôn ở trước ngực ôn hương nhuyễn ngọc\* (vừa mềm mại, vừa thơm tho, vừa ấm áp, vừa căng tròn) của cô, anh đã quá chìm đắm cảm nhận nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt của cô.

Nhẹ nhàng cắn mút da thịt non mềm của cô, tình cảm mãnh liệt trong bốn năm đã trở về làm anh vừa say mê vừa nghiện, sau chốc lát ngay trên người cô lưu lại nhiều vết bầm li ti, bàn tay nhẹ nhàng chơi đùa cô, không đợi cô có nhiều phản ứng hơn, động thân tiến vào, cô bị chấn động hoảng sợ kêu lên một tiếng, móng tay bầu chặt vào lưng anh.

Anh cảm thấy lạ, ngẩng đầu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, ngạc nhiên hỏi: "Em làm sao vậy?" Lâm Yến Vũ ôm vùng bụng dưới co giật, đẩy anh ra: "Làm sao anh... Trực tiếp xông thẳng vào như vậy, rất đau?"

Tiêu Lỗi có chút lờ mờ, cô sớm không còn là xử nữ rồi mà, ở trên giường cô luôn luôn rất ướt át mà, không cần khúc dạo đầu, nước cũng có thể chảy thành sông, lần trước ở trong xe không phải rất nhẹ nhàng thì đã có thể đi vào được hay sao, lúc này tại sao lại kêu đau?

"Anh cho là..."

"Anh cho là cái gì! Anh cho là em không còn là xử nữ thì sẽ không thấy đau? Ngang ngược đâm thẳng vào." Lâm Yến Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn phàn nàn. Tiêu Lỗi hoài nghi vùi đầu vào trong xem, còn dùng tay sờ sờ, đáng thương thật, đúng là có hơi rít, tại sao có thể như vậy?

"Vậy anh có lỗi khi đã quá dùng sức đúng không? Nhưng anh vẫn chưa dùng hết sức mà." Anh chưa thông suốt.

Đồ ngốc! Có bao nhiêu người đàn ông có thể không chế được lực đạo khi ở trên giường. Lúc kích tình dâng trào, làm sao còn lý trí gì, bất chấp không quan tâm mà chiếm đoạt lấy. Phấn eo và mông của Lâm Yến Vũ vận vẹo, nổi cầu đá anh một cước: "Cũng đã qua bốn năm rồi, lại dài ra thêm."

Tiêu Lỗi im lặng mỉm cười, từ trong chăn chui ra, mãnh liệt ôm cô vào lòng. Đương nhiên Lâm Yến Vũ biết anh hưng phấn cái gì, ho khan: "Anh đừng cho rằng em giống với đàn ông các anh, nhìn thấy phụ nữ liền sáp vào không muốn rời."

"Nói bậy, anh không phải loại người như vậy." Tiêu Lỗi kháng nghị. Anh chỉ thủy chung đối với một mình cô, si tình đến mức mọi người đều cảm thấy anh đang làm chuyện ngu ngốc. Mắt Lâm Yến Vũ liếc nhìn anh, cô ý nói: "Khi em vừa trở về nước, có một hôm trời mưa rất to, anh lái xe đưa em về nhà, anh quên rồi à? Ở trên xe anh liền phát sinh ý muốn không đứng đắn, khi đó anh đã biết thân phận của em đâu."

Tiêu Lỗi nhớ lại, đúng là có một lần như vậy, cô mặc một chiếc váy thấp cổ, đường cong ẩn hiện, thiếu chút nữa ở trên xe anh đã có phản ứng, cũng may

còn đủ sức để bình tĩnh, chưa để cô xem trò cười.

Nói như vậy, lúc ấy cô đã sớm nhìn ra lòng dạ đen tối của anh, còn chủ động mời anh vào nhà, có thể thấy được cô cũng không có tâm tư tốt, một bên là công khai động tâm, một bên là âm thầm câu dẫn.

Tiêu Lỗi hôn nhẹ vào môi đỏ mọng đang mỉm cười của Lâm Yến Vũ, yêu thương vô vẻ, cảm giác được nơi hẹp nhất nhanh chóng trở nên ướt át, mới lại đẩy mạnh vào. Cảm giác lúc này tốt hơn nhiều, cô không hề kêu đau, hai má cũng ửng lên hồng nhuận, ánh mắt di chuyển nhìn anh, giống mưa đổa tường vì trải qua mưa và sương ẩm ướt, cô quyến rũ làm say lòng người.

Vai rộng eo hẹp, tỷ lệ đáng người của anh có thể nói là hoàn mỹ, cơ thể nỗ lực dùng phần eo một lần lại một lần truyền sức lực cho cô, nhưng ngoài đôi mắt sáng mờ màng của cô và tiếng ngâm nhẹ ra, lại không biết đang mấy tầng mây xanh.

"Vật nhỏ, mở mắt ra nhìn anh..." Tiêu Lỗi sùng ái nâng khuôn mặt của Lâm Yến Vũ lên, in lên đó một rồi lại một một nụ hôn. Cô cố ý bất động, đôi mắt nhắm chặt, nhưng về mặt say mê kia đã sớm bán đứng cô.

"Mở ra, nhìn anh!" Giọng của anh trầm khàn, ngay cả trong lời nói đều hàm chứa chút bá đạo. Cô vẫn không động, vì thế ngón tay anh mang theo chút lực đạo mon trón vào nơi nào đó ở sau lưng cô, nơi đó lại là nơi mẫn cảm của cô, chạm vào lập tức vừa xót vừa tê, trong lòng còn không ngừng cảm thấy nhột.

Cô sợ nhột, chịu không nổi, cơ thể xoay tới xoay lui, muốn tránh khỏi tay anh, mất hạnh mờ to thâm thúy, về mặt yêu kiều một mặt, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, bộ dạng chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đến cực điểm, tựa như cô gái nhỏ năm đó, cô vừa xinh đẹp lại hoạt bát, múa ballet trong thời gian dài, hai chân đều rất có sức lực, đột nhiên khép chặt hai chân lại, khiến cho anh thiếu chút nữa là chịu không nổi, chỉ có thể càng tiến sâu hơn nữa mà yêu thương cô.

Cứ như vậy ở trong cơ thể cô không chịu đi ra, tìm được chỗ sâu nhất, tư vị nóng rực mà tuyệt vời khi được sự chặt khít của cô bao bọc lấy, mỗi một tác tế bào trong thân thể đều được thỏa mãn.

Cả buổi sáng quấn lấy nhau trên giường, rốt cục Lâm Yến Vũ cũng mệt mỏi rúc vào lòng Tiêu Lỗi, cơ thể vừa ẩm ướt vừa dính dính, Tiêu Lỗi ôm lấy cô đi vào phòng tắm, đặt vào trong bồn tắm lớn, giúp cô xả nước ấm tắm rửa. Cô ở trong nước nhìn anh, tay nhẹ cô vuốt ve sau gáy anh, hôn lên môi lên trán anh.

Bất luận phát sinh thay đổi như thế nào, họ vĩnh viễn yêu thương lẫn nhau. Lâm Yến Vũ nhìn anh, trong lòng có chút chua chát, không biết vì sao, cho dù biết rằng rất yêu rất thương anh, nhưng lại cảm thấy nợ anh rất nhiều rất nhiều, cho dù biết rõ phía sau là vực sâu vạn trượng, cô cũng tự nguyện cùng anh chìm đắm vào, cứ như vậy dung túng anh.

"Yến Vũ, sáng mai chúng ta xuất phát đi Ý Xuân được không? Chiều nay anh dẫn em đi xem điêu khắc băng tuyết." Tiêu Lỗi đề nghị với Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ ừ một tiếng.

"Trưa nay anh muốn ăn gì?" Lâm Yến Vũ hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi suy nghĩ nói: "Muốn ăn cơm chiên hải sản và salad tôm hùm do em làm." "Còn ăn gì nữa không?" Lâm Yến Vũ dự định đến siêu thị gần đây mua chút nguyên liệu nấu ăn, khách sạn sa hoa chính là tốt như vậy, muốn ăn gì đều có thể làm tại gian phòng bếp.

"Không cần gì khác, em làm tốt hai món này là được, anh không kén chọn." Tiêu Lỗi lấy khăn mặt lau tay, đứng dậy. Lâm Yến Vũ chớp mắt nhìn anh: "Anh không kén chọn mới là lạ đó, anh đối với việc ăn uống là hay soi mói nhất, không hợp khẩu vị, anh sẽ không ăn đến lần thứ hai."

Hai người ở bên nhau suốt 7 năm, tính tình gì của anh, làm sao cô có thể không biết, anh vĩnh viễn biết nhà hàng quán ăn nào có thức ăn ngon nhất, không hợp khẩu vị của anh, anh nhìn cũng không muốn nhìn lần thứ hai.

"Cho nên, em hãy làm hai món mà anh nói tình xạo một chút, anh không có yêu cầu nào khác." Tiêu Lỗi thần nhiên cười, rời khỏi phòng tắm.

Ừ! Lâm Yến Vũ gật đầu. Đây là điểm tốt của anh, không tham lam, chỉ cần cho anh điều tốt nhất, anh không cần gì nhiều, cơm chiên hải sản, salad tôm hùm, anh ăn nhiều năm như vậy, vẫn thích ăn.

Bộ dáng cô bận rộn trong bếp thật sự rất đẹp, các loại nguyên liệu nấu ăn tươi sống được cô chế tác thành từng món ăn mỹ vị, cô cực kỳ kiên nhẫn, lại chịu khó hao tổn tâm tư, làm ra món ăn tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Lâm Yến Vũ bày ra hai món ăn được làm rất tốt trước mặt Tiêu Lỗi, nhìn cô ăn, cao hứng hơn nhiều so với bản thân mình ăn sơn hào hải vị, vì người yêu của anh làm ra món ăn mà anh thích, đó là một loại lạc thú tuyệt vời không thể tả.

Mùa đông ở Cap Nhĩ Tân là mùa đẹp nhất trong năm, khắp nơi tràn ngập băng tuyết, giống y như ngọc lưu ly trong các câu chuyện cổ tích thế giới. Tiêu Lỗi dẫn Lâm Yến Vũ đi thăm nhà thờ Saint Sophia (\*) nổi tiếng nhất Cap Nhĩ Tân, với phong cách mái vòm Byzantine, giống như một tòa lâu đài cổ.

Lâm Yến Vũ sợ lạnh, che khăn choàng cổ và mũ kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt đen lũng lểng, đi sát sau Tiêu Lỗi, ngắm phong cảnh ven đường, thỉnh thoảng lấy máy ảnh ra chụp hình.

"Anh nhìn vài cô gái người Nga kia kìa, bộ dạng thật xinh đẹp." Lâm Yến Vũ chỉ Tiêu Lỗi vài người đẹp Nga đang chụp hình ở cách đó không xa. Tiêu Lỗi nhìn qua, gật đầu, đánh giá: "Con gái Nga lúc trẻ rất xinh đẹp, chỉ khi nào lấy chồng sinh con, dáng người giống như quả bóng được thổi hơi, trở thành một cái thùng phuy." Lâm Yến Vũ cười ha ha.

Tại Thế giới băng tuyết và Vườn Băng đẳng (\*), nhìn thấy có người đang ở hiện trường chế tác điêu khắc băng. Lâm Yên Vũ kéo tay Tiêu Lỗi dừng chân tham quan. "Rất giống thủy tinh." Lâm Yên Vũ chỉ vào một con đại bàng được chạm khắc sống động như thật, nhìn Tiêu Lỗi nói. Tiêu Lỗi gật đầu, nãy ra ý tưởng, bước lên phía trước mượn công cụ của nhà điêu khắc.

Lâm Yên Vũ khó hiểu nhìn anh, thấy anh ngồi trên mặt đất, tìm một khối băng không lớn cầm lấy búa và dùi đục đục, rất là tò mò, anh lại không có học qua điêu khắc, có thể tạc ra cái gì?

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Lỗi cầm một khối băng đã khắc xong thành tâm đưa cho cô. Lâm Yên Vũ nhìn khối "Băng tâm" (Trái tim băng) kia, muốn cười lại nhìn xuống, tuy rằng có chút khó coi, nhưng đó là một mảnh "Tâm ý" (Tâm lòng) của anh, vì thế cô tiếp nhận, đặt trong tay để xem. Anh mặt trời chiếu xuống, khối băng phản xạ ánh sáng, rực rỡ giống hệt kim cương.

Cô nắm khối băng trong tay, khối băng dần dần tan ra, cuối cùng chỉ còn lại một khối nhỏ, cô không chút nghĩ ngợi, liền nhét khối băng kia vào miệng nuốt xuống. Vừa vặn lúc này Tiêu Lỗi quay đầu lại thấy cảnh tượng như vậy: "Em đưa nhóc này tại sao cái gì cũng nhét hết vào miệng vậy, bản quá là bản à." Giọng điệu trách móc nghe qua giống như người cha. "Đó không phải là trái tim của anh sao, làm sao có thể bản được." Lâm Yên Vũ cười khi khì.

Mặt băng trên sông Tùng Hoa rất dày, nhưng vẫn không ngăn được nhưng người mạo hiểm đi bơi trong mùa đông giá lạnh. Lâm Yên Vũ đứng nhìn, cả người run rẩy. Tiêu Lỗi ôm cô từ phía sau, hôn lên mặt cô: "Sao vậy, run rẩy cái gì?" Lâm Yên Vũ chỉ vào nhóm người đi bơi trong mùa đông kia: "Nhìn thấy họ, em cảm thấy rất lạnh."

"Đúng là rất lạnh, bắt quá rèn luyện thân thể, nhất là tăng cường chức năng tim phổi, rất tốt trong việc phòng ngừa xơ cứng động mạch. Em xem, cơ thể họ rất đỏ." Tiêu Lỗi chỉ vào đám người đứng trên cầu đang chuẩn bị nhảy xuống mặt băng, thì thầm với Lâm Yên Vũ. "Vậy anh có dám bơi không?" Lâm Yên Vũ hỏi. "Trước đây thật đúng là anh đã từng bơi qua, nhưng rất nhiều năm không luyện tập, hiện tại thì không thể." Tiêu Lỗi nói.

"Không được sao?" Lâm Yên Vũ cười trộm. Tiêu Lỗi nghe ra trong lời nói của cô có ý chế nhạo, môi cọ vào tai cô: "Quả là không được, một ngày một lần chắc chắn là không được, ít nhất phải hai lần."

"Anh đúng là đại xấu xa." Lâm Yên Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn ra hừ một tiếng, thấy xa xa có người ngồi xe trượt tuyết, cô xoay người nói: "Em muốn ngồi cái kia, em muốn ngồi cái kia." "Đi, đi ngồi nào, đó là chó kéo xe trượt tuyết, Bắc Kinh cũng có, nhưng không chạy nhanh bằng." Tiêu Lỗi kéo tay cô dẫn cô đi.

Ngồi trên xe trượt tuyết, gió thổi vù vù bên tai, Lâm Yên Vũ cảm thấy rất kích thích, Tiêu Lỗi sợ cô thấy lạnh, vẫn ôm chặt cô.

Phóng tầm mắt nhìn lại, trước mặt là một thế giới màu trắng, phản xạ dưới ánh nắng, mặt đất đầy tuyết trắng xóa làm cho người khác không thể mở mắt ra được.

"Đừng có lúc nào cũng nhìn dưới đất, thời gian lâu sẽ bị chứng quáng tuyết (\*), hãy nhìn ra xa." Tiêu Lỗi khiến Lâm Yên Vũ ngẩng đầu. Lâm Yên Vũ nhìn về phía xa, có du khách, có cây cối, còn những tòa nhà, dần dần tầm mắt thoải mái lên rất nhiều.

(\*)Chứng quáng tuyết: khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt.

Mất thấy phần đầu xe trượt tuyết bởi vì đụng vào sườn dốc phủ tuyết nên ngã nghiêng về một bên, Tiêu Lỗi nhanh chóng ôm chặt Lâm Yên Vũ từ trên xe trượt tuyết lăn xuống, sợ cô bị thương, ôm cô thật chặt.

Hai người lăn mấy thước, bốn mắt nhìn nhau, tư thế và ánh mắt này, làm cho cô lập tức nhớ tới đủ kiểu ôn nhu và yêu thương của anh khi ở trên giường, không dám nghĩ nhiều, cô giả vờ báo oán: "Nhìn cái gì, còn không mau đứng lên, em sắp bị anh đè bẹp rồi." Tiêu Lỗi cười cười, gạt lớp tuyết trên mặt cô.

Chờ anh ngồi dậy, mới nhìn đến mấy con chó cùng phần đầu xe trượt tuyết đụng vào nhau, người ngã xe đổ, trông rất buồn cười. Ha ha ha, Lâm Yên Vũ ngồi trên tuyết cười không ngừng. Tiêu Lỗi đứng dậy trước, sau đó kéo cô lên vỗ vỗ tuyết trên người cô.

Người Cáp Nhĩ Tân thích ăn kem vào mùa đông, Tiêu Lỗi nhìn thấy có bán ven đường, đi qua đó mua hai que kem. "Cái này rất lạnh đó, em có thể ăn không?" Tiêu Lỗi đưa kem tới trước mặt Lâm Yên Vũ. Lâm Yên Vũ lắc đầu: "Sợ lạnh lắm, ngộ nhờ hàm răng bị đông lạnh sẽ rụng hết."

"Không đâu, trước đây anh thích ăn kem vào mùa đông nhất." Miệng Tiêu Lỗi ăn kem, cảm giác lạnh lẽo rất thoải mái, thấy Lâm Yên Vũ dùng một đôi mắt đẹp để nhìn chính mình, đưa kem cho cô: "Ăn một miếng đi, đừng lo." Lâm Yên Vũ vẫn do dự.

"Không sao đâu, ăn đi." Tiêu Lỗi ôm cô, phóng kem đến bên môi cô, hứng thú nhìn cô liếm thử một chút kem, đầu lưỡi trắng trắng hồng hồng thoát nhìn cực kỳ đáng yêu, khuyến khích cô ăn nhiều một chút.

Lâm Yên Vũ đâu biết rằng anh đang suy nghĩ cái gì, liền cắn một miếng kem to trên tay anh, cắn một cách thích thú, nhưng không ngờ anh bỗng nhiên cúi đầu xuống hôn cô, đem hết kem đang ở trong miệng cô ăn sạch.

Người này thật là xấu, thảo nào khuyến khích cô ăn kem, hóa ra lại muốn chiếm tiện nghi của cô. Không chút để ý đến ánh mắt của người ngoài, chỉ cần anh thích, thì mặc kệ có phải đang ở chốn đông người hay không, Lâm Yên Vũ chà xát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đông cứng đỏ bừng, găt gao dựa sát vào anh.

Hai người họ đi chơi đến tối, sau khi dùng cơm chiều xong lại đi công viên Triệu Lân xem băng đảng. Ban ngày và ban đêm không giống nhau, buổi tối có các ánh đèn màu nổi bật, khiến Cung Điện Băng Tuyết càng thêm mộng ảo.

Người đến xem băng đảng rất nhiều, sân công viên thì có hạn, Tiêu Lỗi cẩn thận nắm tay Lâm Yến Vũ, sợ đám đông sẽ tách hai người họ ra.

"Băng đảng thiên nga là đẹp nhất." Lâm Yến Vũ chỉ vào một tác phẩm điêu khắc băng hình thiên nga tung cánh, ghé mắt hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi gật đầu: "Trên đầu khắc một cái vương miện nữa sẽ rất đẹp." Lâm Yến Vũ nhớ tới tượng thiên nga đen bằng thủy tinh mà anh đưa cho cô, mỉm cười.

Chỉ cần ở bên cạnh anh, dường như cô sẽ hạnh phúc như một đứa trẻ. Hóa ra tình yêu thật sự có thể làm cho người ta sinh ra lòng ý lại, có một bờ vai để dựa vào, có một đôi tay ấm áp để nắm, ngay cả bản thân cũng thấy yêu bản thân hơn.

"Băng đảng khổng tước kia thật đẹp, chúng ta qua đó xem đi." Lâm Yến Vũ kéo Tiêu Lỗi tiến lên phía trước, trong lúc vô ý đã buông lỏng tay anh, đến khi cô phát hiện ra, thì không còn nhìn thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Đứng im tại chỗ, Lâm Yến Vũ lo lắng nhìn xung quanh cả nửa ngày cũng không thấy Tiêu Lỗi đến, sốt ruột không thôi, lấy điện thoại ra muốn gọi cho anh. Gần hết pin, cô vừa bấm xong số của anh, nghe được anh alo một tiếng, điện thoại liền bị cắt.

Cái điện thoại điên chết tiệt này, tại sao ở thời khắc mấu chốt lại hết pin, có lẽ do ban ngày chụp ảnh quá nhiều, tốn nhiều pin hơn, Lâm Yến Vũ không còn cách nào khác, đành phải tìm kiếm khắp nơi.

"Tiêu Lỗi —— Tiêu Lỗi ——" Lâm Yến Vũ vừa đi vừa nhìn, nhìn thấy người đàn ông nào có thân hình và chiều cao xấp xỉ Tiêu Lỗi liền chạy tới, đáng tiếc chính là, nhiều người qua lại như vậy, nhưng không có ai là anh hết.

"Tiêu Lỗi... Đừng bỏ lại em!" Lâm Yến Vũ sắp khóc, hồn bay phách lạc tiêu sái trong đám đông, thỉnh thoảng dừng lại nhìn, chờ mong giây tiếp theo có thể nhìn thấy anh.

Chú thích:

Nhà thờ Sophia: Ra đời từ tháng 3 năm 1907, Sophia (ở Cáp Nhĩ Tân, Trung Quốc) vốn là nhà thờ của quân đội Nga khi xây dựng tuyến đường sắt Trung Đông. Với diện tích 721 m2, cao 53.3 m, nhà thờ nổi bật giữa thành phố với phong cách kiến trúc Byzantine kinh điển.

"Ice and Snow World" (Thế giới băng tuyết và Vườn Băng Đảng: Công viên Triệu Lân): Mùa đông ở Cáp Nhĩ Tân lạnh thấu xương. Cũng bởi khí hậu rất đặc trưng cho nên vào mùa đông nơi này thường diễn ra lễ hội băng tuyết. Lễ hội diễn ra từ ngày 5/1 và kéo dài đến 50 ngày. Khắp không gian tràn ngập trong cái lạnh nhưng cũng chìm đắm trong vẻ đẹp trong suốt của băng, của tuyết. Cây cỏ, hoa lá, con thú và các công trình kiến trúc nổi tiếng của Trung Quốc cũng như thế giới đều được tái hiện ở đây bởi bàn tay tài hoa của những nghệ nhân chạm trổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31

Lúc này, trong lòng Tiêu Lỗi cũng đang nóng như lửa đốt đi tìm cô, chẳng qua anh chỉ gọi một cuộc điện thoại, đã không thấy tăm hơi cô đâu, ngộ nhờ bị thất lạc mất, phải làm sao bây giờ? Ở Cáp Nhĩ Tân cô không quen ai cả, lỡ như gặp phải kẻ xấu...

Trong đám đông có dáng người cao gầy giống với Lâm Yến Vũ, thật sự có nhiều cô gái mập ồm ồm, trời thì tối, tầm nhìn lại không rõ, Tiêu Lỗi tách đám người ra nắm lấy vai của cô gái đó, xác nhận đối phương không phải là Lâm Yến Vũ mới buông ra.

Tính khí bạn trai của cô gái đó nóng nảy, thấy Tiêu Lỗi nắm lấy vai của bạn gái mình nên hất ra, bực bội nhưng không đánh anh, chỉ không khách sáo đẩy anh một cái: "Anh bị bệnh thần kinh à."

Tiêu Lỗi thấy cô gái kia không phải Lâm Yến Vũ, vội vàng nhận lỗi: "Rất xin lỗi, tôi bị lạc mất bạn gái, tôi đang đi tìm cô ấy." Đối phương thấy vẻ mặt anh sốt ruột, không giống như đang nói dối, cũng không truy cứu nữa. Tiêu Lỗi mất hồn đứng trong đám đông, cảm giác trong đầu vang lên tiếng ong ong, trái tim giống như sắp nhảy ra ngoài.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng nổ, Tiêu Lỗi và rất nhiều người theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện pháo hoa hình trái tim rất lớn, màu sắc rực rỡ, vô cùng xinh đẹp, như có một tia chớp lóe lên trong đầu, hướng về một nơi nào đó chạy đến.

Lúc này Lâm Yến Vũ đang ngồi ở trước tượng băng đảng hình thiên nga nhìn lên không trung, những màn pháo hoa xinh đẹp này làm cho cô xem không hết, gần như mỗi một tiếng nổ vang đều là hình trái tim, trong lòng nghĩ, không biết ai có tâm tư như vậy, chọn pháo hoa thế này để bắn. Nhưng âm thanh kia thật lớn, như tiếng sấm nổ trên đỉnh đầu, cô bịt tai lại, nhưng mắt vẫn cứ nhìn.

Trong lúc vô ý, cô cảm giác được có đôi tay ấm áp đặt lên tai của mình, ý thức được gì đó, nhanh chóng quay lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Lỗi. Anh đang đứng ở phía sau cô, điềm đạm nhìn cô.

"Anh chạy đi đâu vậy, em tìm cả nửa ngày vẫn không thấy anh, di động lại hết pin, em bị dọa đến chết, đành phải ngồi đợi ở đây." Lâm Yến Vũ nhảy dựng lên, nhào vào lòng anh.

Tiêu Lỗi ôm lấy cô: "Anh biết gì đâu, chẳng qua anh chỉ gọi một cuộc điện thoại, đã không thấy tăm hơi của em, hại anh phải đi tìm. Còn em thì rất thông minh, biết ôm cây đợi thỏ." "Hai người mù quáng tìm nhau, ngộ nhờ đi chệch hướng lại càng không tìm được." Khi nói chuyện Lâm Yến Vũ vẫn nhìn lên không trung.

"Thấy đẹp không?" Tiêu Lỗi ôm cô. Lâm Yến Vũ gật đầu: "Đẹp lắm. Pháo hoa thì làm sao có thể xấu được." "Em xem tiếp đi!" Tiêu Lỗi chỉ vào cách đó không xa. Lâm Yến Vũ nhìn qua, trước mắt là một vùng đèn hoa rực rỡ, như một thác nước ánh vàng, ngôi sao rơi xuống, đẹp không sao tả xiết.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một quả pháo hoa, là tạo hình thiên nga, bỗng nhiên Lâm Yến Vũ hiểu ra mọi chuyện: "Là anh yêu cầu họ bắn?" Tiêu Lỗi ừ một tiếng: "Anh vừa mới gọi điện thoại chính là gọi họ chuẩn bị bắn pháo hoa, vậy mà kinh ngạc vui mừng không thành, biến thành hoảng sợ, chỉ chớp mắt làm lạc mất em."

Lâm Yến Vũ vô cùng cảm động, dựa đầu vào vai anh: "Anh thật là, tại sao anh không nói cho em biết. Anh có biết rằng vừa rồi em không tìm thấy anh, sốt ruột gần chết hay không."

"Anh cũng sốt ruột muốn chết, tìm em khắp nơi, thấy ai có dáng cao xấp xỉ em, quần áo cũng gần giống vậy liền chạy qua xem có phải là em hay không, người ta cho là anh bị tâm thần, thiếu chút nữa đã đánh anh." Tiêu Lỗi đang giữ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Lâm Yến Vũ và hôn lên đó.

Một hồi sợ bóng sợ gió, cũng may không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ôm nhau đứng đó, yên lặng nhìn những đóa hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời, mỗi một hình trái tim màu đỏ kia, chói lọi như thể tuyệt vời như thế...

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Lỗi dẫn Lâm Yến Vũ rời khỏi Cấp Nhì Tân ngồi xe đi Y Xuân. Dọc đường gió tuyết đầy trời, đường cao tốc bị phong tỏa, chỉ có thể đi đường tỉnh, tốc độ xe luôn luôn không cao, đến Y Xuân thì trời đã tối hẳn.

"Nhà của di Thường cách khách sạn chúng ta ở không xa, sáng mai chúng ta cùng nhau đến đó." Tiêu Lỗi nhìn Lâm Yến Vũ cởi áo khoác ngoài ra treo vào trong tủ âm tường, đem lộ trình đã sắp xếp nói với cô.

"Khi nào thì trở về Bắc Kinh?" Lâm Yến Vũ hỏi. Cô không nói với Tiêu Lỗi, cô nhận được điện thoại của Tần Tuyên, trong điện thoại anh ta hỏi cô có phải đã rời khỏi Bắc Kinh không, cô nói dối là đi xuống địa phương thăm bạn bè.

"Còn phải xem tình hình nữa, hai ngày nay ở Y Xuân đều có tuyết, cho dù có vé máy bay, cũng phải phụ thuộc vào điều kiện thời tiết." Tiêu Lỗi có ý định riêng của mình, nếu đã đến đây, sẽ không dễ dàng trở về.

"Em không thể rời khỏi Bắc kinh thời gian quá lâu, nói cách khác, khi trở về sẽ không có cách nào lấp liếm được." Lâm Yến Vũ đành ăn ngay nói thật. Tiêu Lỗi trầm tĩnh nhìn lướt qua: "Vậy thì em nói là đã ở bên anh, xem anh ta có thể làm gì."

"Chúng ta đã thế này rồi, em còn không định nói rõ ràng với anh ta?" Tiêu Lỗi mất hứng, ngồi đó tức giận. Lâm Yến Vũ đành phải đi qua an ủi anh, ôm anh, để anh tựa vào trong lòng cô, mặt dán vào ngực cô, khẽ vuốt ve cổ anh: "Em còn có chút việc không thể không làm, nói cách khác, em không thể an lòng được. Chỉ cần anh biết rằng, em vĩnh viễn sẽ không phản bội lại anh."

Tiêu Lỗi biết, cô vẫn luôn muốn tìm ra cha mình, nhưng tìm cha thì có liên quan gì với Tần Tuyên, vì sao không ở bên cạnh anh ta thì không thể được? Những nghi vấn này ở trong lòng anh, trước sau gì anh cũng sẽ tìm hiểu cho rõ ràng.

Lâm Yến Vũ đã suy nghĩ, từ chỗ di Thường có thể tra được những gì, trực giác nói với cô, trước kia với tính cách của mẹ cô- Diệp Hình Nhiên, căn bản sẽ không nói quá nhiều sự tình với người bên ngoài, còn về thân phận của cha cô, lại càng là bí mật của bí mật.

Tiêu Lỗi không nói lời nào, Lâm Yến Vũ cũng không nói nữa. Tất cả những lời an ủi đều có hạn, cái anh muốn chính là trái tim của cô, nhưng trước mắt trái tim cô vẫn không có cách nào không tạp niệm.

Nửa đêm, hai người ngủ trên một cái giường, Lâm Yến Vũ nửa mê nửa tỉnh mở mắt ra, trên người cảm thấy hơi lạnh, xoay qua nhìn sang bên cạnh hướng Tiêu Lỗi ngủ, thấy anh đang đưa lưng về phía cô để ngủ.

Anh làm sao vậy? Lâm Yến Vũ có chút cảm giác không tốt, mấy ngày nay, có tối nào mà anh không ôm cô, sao bỗng nhiên cho cô một cái lưng lạnh nhạt như thế?

Tay lần mò đi qua, trên người anh rất ấm áp, cô nhích lại gần anh, thế nhưng anh không đáp lại, cũng không biết vì sao, cô có cảm giác là anh chưa ngủ. Cô kéo chăn lên trên, ở phía dưới chăn thì bò qua người anh, cả người ghé vào trong người anh, anh vỗ nhẹ mông cô, cất giọng trầm thấp: "Sao ngủ còn không có nếp?"

"Trên người anh ấm quá." Lâm Yến Vũ thoải mái ôm anh, cảm thấy thỏa mãn. "Em xem anh là túi chườm nóng? Trời không lạnh thì không cần anh." Tiêu Lỗi hừ lạnh một tiếng, không cần nhìn cũng biết về mặt không được tốt.



Lâm Yến Vũ nghe ra giọng điệu bị tổn thương, thấy khó chịu trong lòng, vùi đầu vào ngực anh: "Vì sao lúc nào anh cũng phải suy nghĩ như vậy, em không thể có chút bí mật sao?"

"Không thể! Cái mà em gọi là bí mật thật ra chính là đang giấu diếm anh." Giọng điệu của Tiêu Lỗi chân thật đáng tin. Lâm Yến Vũ sờ soạng lên trên, dấn mặt mình vào mặt anh: "Cho dù em có bí mật, cũng không phải bởi vì không yêu anh." Tiêu Lỗi thở dài một tiếng, Lâm Yến Vũ gắt gao ôm anh, rốt cục anh cũng mệt mỏi tựa vào trong lòng cô mà ngủ.

Đêm nay, cũng không biết là ai đang dựa vào ai.

Nhà của di Thường ở nội thành Y Xuân trong một tiểu khu có phong cảnh tao nhã, khi Lâm Yến Vũ và Tiêu Lỗi gõ cửa, ra mở cửa là một cô gái mập mạp.

"Xin chào, xin hỏi đây có phải là nhà của Thường Diệp Bình không?" Lâm Yến Vũ chủ động chào hỏi cô gái kia. Cô gái gật đầu: "Di Thường, có người tìm." Nghe giọng điệu chắc là người giúp việc ở Thường gia.

Tiêu Lỗi âm thầm nắm tay Lâm Yến Vũ, cho cô một lời an ủi trong im lặng. Tâm tình Lâm Yến Vũ vừa ổn định, nhìn thấy di Thường đi tới, hốc mắt lại ươn ướt.

"Cô là..." Di Thường nhìn thấy Lâm Yến Vũ đứng ở cửa, có chút không nhận ra. "Di Thường, con là Mộ Tinh." Lâm Yến Vũ kiềm chế kích động.

"Mộ Tinh... Ôi trời, con thật sự là tiểu Mộ Tinh... Di không phải đang nghe lầm chứ, mau vào đây vào đây." Di Thường nhanh chóng mời Lâm Yến Vũ và Tiêu Lỗi vào trong nhà.

Chứng kiến Mộ Tinh còn sống đứng trước mặt bà, di Thường cầm tay cô đánh giá từ trên xuống dưới, nhìn không được nước mắt rơi xuống là chã: "Di còn tưởng rằng con cùng Hình Nhiên... Mộ Tinh, con phải kể lại sự tình với di."

Lâm Yến Vũ đem tình hình nói đơn giản với di Thường, lại giới thiệu Tiêu Lỗi với bà, di Thường thấy vẻ mặt Tiêu Lỗi sáng láng, trong lòng sớm có thiện cảm, lại nghe anh nho nhã lễ độ với người khác, nói năng không tầm thường, càng yêu mến, nghĩ đứa nhỏ Mộ Tinh này tuy rằng mệnh khổ, cũng may gặp được một nơi gửi gắm tốt, Diệp Hình Nhiên trên trời có linh thiêng cũng có thể yên tâm.

"Di, di có biết rốt cuộc cha của Mộ Tinh là ai không?" Tiêu Lỗi quan tâm nhất chính là vấn đề này, cũng biết Lâm Yến Vũ quan tâm nhất cũng chính là chuyện đó.

Người làm Thường gia bụng khay trà đến, rót cho mỗi người một tách trà. Di Thường uống một ngụm trà, thấm ướt cổ họng, cố gắng nhớ lại mỗi một chi tiết vào năm đó, bắt đầu kể lại chuyện năm đó của Diệp Hình Nhiên.

Lúc đó đàn ông theo đuổi Diệp Hình Nhiên nhiều không kể xiết, nhiều người có điều kiện khá tốt, nhưng cô ấy cũng không để vào mắt. Cô ấy từng nói với bạn bè rằng, trừ phi là có một người đàn ông làm trái tim cô vô cùng rung động, nếu không nình khuyết vô lạm (thà thiếu không ầu).

"Nhưng có một ngày, cô ấy bỗng nhiên đến bệnh viện tìm di, nói với di rằng cô ấy đang mang thai, muốn chuyển ra khỏi nhà, di hỏi cô ấy khi nào kết hôn, thì cô ấy không nói. Sau đó di tiếp tục truy vấn, cô ấy mới nói, cha của đứa nhỏ này đã có gia đình. Di khuyên cô ấy nên bỏ đứa nhỏ đi, nhưng cô ấy không nghe." Nói tới đây, di Thường thở dài.

Nhìn thấy Lâm Yến Vũ cắn khước miệng, di Thường nói: "Mẹ con khi đó vẫn là cô gái chưa lập gia đình, sinh con nuôi con quả thực không dễ dàng, lúc sinh con ra, chính di là người đến bệnh viện để chăm sóc cô ấy. Từ đầu tới cuối chưa từng thấy cha con đi thăm, di đoán chắc có lẽ hán không biết mẹ con mang thai."

"Vậy di có thể cố gắng nhớ lại, ngoại trừ di và chú Lâm, năm đó mẹ con có qua lại với người nào khác không?" Lâm Yến Vũ hỏi. Di Thường cố gắng suy nghĩ, nhều mày: "Việc này thực sự di không có ấn tượng, di không nhớ rõ trong số bạn bè của cô ấy có người họ Lâm, con nói chú Lâm có phải là Phùng Khiên hay không? Di đã từng nghĩ ông ta chính là cha của con, sau này mới biết là không phải."

Phùng Khiên là ai? Trong đầu Tiêu Lỗi và Lâm Yến Vũ đều hiện lên nghi vấn. Cái tên này cả hai người họ cũng chưa từng nghe nói qua.

Lâm Yến Vũ đoán Phùng Khiên có thể chính là cha nuôi hiện tại của cô- Lâm Lệ Sinh, vì thế nói: "Chú Lâm là thanh mai trúc mã với mẹ con, ở chung một đại viện, nếu chú ấy là cha của con, làm sao có thể không kết hôn với mẹ con, hai người họ lúc ấy vẫn chưa lập gia đình mà."

"Nói thật chuyện này di cũng không rõ ràng lắm, di chỉ biết Phùng Khiên là cán bộ quân nhân, hình như cấp bậc không thấp. Ông ta rất thích mẹ của con, thường xuyên chiều cổ cả hai mẹ con. Sao ông ta có thể mang họ Lâm được, rõ ràng là họ Phùng. Hai con chờ một chút, di cho các con xem ảnh chụp." Di Thường suy nghĩ một chút, đứng dậy trở về phòng lấy một bức ảnh mỏng manh.

Nghe hai người đối thoại, trong đầu Tiêu Lỗi nhớ lại, hệ thống quân đội có gia tộc họ Phùng hay không, chung một đại viện với họ Diệp, đáng tiếc là, anh suy đi nghĩ lại, thế nào nghĩ cũng không ra, xem ra gia đình thế lực này đã sớm ẩn lui khỏi quân đội.

Đột nhiên, trong đầu Tiêu Lỗi chợt lóe sáng, hiểu ra, nếu Phùng Khiên dùng tên giả khi phục vụ trong quân đội, mọi thứ liền được giải thích thông suốt, Phùng Khiên đích thực mang họ Lâm, về phần tên có phải là Lâm Lệ Sinh hay không, thì không thể biết được.

Người dùng tên giả để công tác trong quân đội, kỳ thật không ít, bản thân Tiêu Lỗi cũng có vài cái tên giả, vì dễ thuận tiện trong việc giữ bí mật công tác. Phùng Khiên, cũng chính là Lâm Lệ Sinh, chức vụ trong quân đội của ông chắc chắn có liên quan với việc bảo mật công tác, cho nên khi ông rời khỏi

quân đội, không chỉ thay tên đổi họ, còn xóa hết thấy tư liệu của chính mình. Đây là một thực tế khá phổ biến trong hệ thống bảo mật quân sự.

Từ trong phòng di Thường lấy ra một quyển album, đưa cho Lâm Yến Vũ xem. "Đây đều là ảnh chụp năm đó của chúng ta và vài bạn cùng lớp thời trung học, đây là mẹ con, đây là dì, đây là Trữ Surong Khiết, đây là... Lúc ấy dì mới từ Đông Bắc đến Bắc Kinh, có quan hệ tốt nhất với mẹ của con."

Tầm mắt Lâm Yến Vũ dừng lại ở khuôn mặt của một cô gái trong bức ảnh, chứng thực nghi ngờ chưa có kết quả từ lâu trong lòng, sắc mặt âm trầm. Đáng tiếc là, vô luận là Tiêu Lỗi hay di Thường, đều không chú ý tới vẻ mặt đáng sợ này của cô.

Di Thường chỉ vào một tấm ảnh khác: "Nhìn nè, đây là mẹ con và Phùng Khiên, khi đó con vừa tròn 1 tuổi, hai người họ ôm con chụp ảnh. Ôi, giả như đây thật sự là một nhà ba người thì thật tốt, đáng tiếc."

Lâm Yến Vũ nhìn bức ảnh kia, trong lòng muôn vàn cảm động, vào thời đại đó chất lượng phim chụp hình phổ biến không cao, màu sắc cũng không tươi sáng lắm, thế nhưng hai người trong bức ảnh vô cùng đẹp mắt.

Diệp Hình Nhiên xinh đẹp dịu dàng, trong lòng ôm một đứa trẻ không mập mạp, trên người đứa trẻ mặc một chiếc áo len hồng nhạt, trên cổ áo len có treo hai quả bóng len màu vàng nhạt, Diệp Hình Nhiên đang cầm một quả bóng len trong đó đùa cho đứa trẻ cười. Cô ngồi bên cạnh một người đàn ông mặc quân trang, tuy rằng là tư thế ngồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng người khôi ngô, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, rất điềm đạm nhìn hai mẹ con cô.

"Đúng vậy, đây chính là chú Lâm." Lâm Yến Vũ ghen ngào. Tiêu Lỗi thấy tâm trạng của cô không tốt, tay giữ lấy vai cô, ý bảo cô không cần cảm thấy quá khó khăn như thế.

Ngồi trong nhà di Thường suốt cả buổi sáng, đều là nói chút chuyện vụn vặt, việc liên quan đến thân thể của Lâm Yến Vũ và quyển nhật ký kia, di đều không biết rõ. Mặc dù như thế, Lâm Yến Vũ vẫn có thể xác định, lần này cô đến không uống công.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32

Rời khỏi nhà di Thường, tuyết rơi càng nhanh, Tiêu Lỗi và Lâm Yến Vũ chậm rãi dạo bước trên đường phố trắng xóa. "Không cần phải thất vọng, toàn bộ sự tình có thể tra ra manh mối trong một ngày." Tiêu Lỗi nắm tay Lâm Yến Vũ, đút vào trong túi của mình.

"Phải không, làm sao anh biết?" Lâm Yến Vũ hỏi lại một câu. Tiêu Lỗi nói: "Anh tin tưởng sự tình là do con người gây ra, chỉ cần muốn tra, toàn bộ đều có thể điều tra ra."

"Ngay cả chú Lâm còn không biết ai là cha của em, hơn nữa em nghĩ, cho dù chú ấy biết cũng sẽ không nói cho em biết." Đột nhiên Lâm Yến Vũ nói ra những lời này, khiến Tiêu Lỗi lấy làm sững sốt. "Em đã từng hỏi chú ấy?" Tiêu Lỗi kinh ngạc.

"Đã từng hỏi qua, nhưng chú ấy nói chú không biết. Với lại anh biết không, trong cơ thể của em hiện tại có chảy dòng máu của chú ấy, chính chú ấy đã lấy tủy của mình để cấy ghép cho em, mới làm thay đổi nhóm máu của em." Những lời kể tiếp này của Lâm Yến Vũ càng khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Lỗi kinh ngạc, không rõ Lâm Lệ Sinh làm như vậy với mục đích gì: "Làm sao chú ấy biết được máu của em phù hợp với máu của chú ấy để có thể thành công, cấy ghép tủy không phải ai cũng đều có thể sử dụng được." Lâm Yến Vũ thở dài: "Em cũng không rõ lắm, sự đời khó đoán, trong hàng ngàn hàng vạn người, may mắn lại có người thích hợp. Có lẽ anh sẽ không nghĩ ra trên thế giới sẽ có một người cuồng đại như chú Lâm, chú ấy vì mẹ của em, vẫn chưa lập gia đình."

Mới nghe lần đầu! Tiêu Lỗi có chút tò mò đối với người tên Lâm Lệ Sinh này. Ý chí kiên định như vậy, người như vậy thật hiếm thấy. Biết rõ di Diệp yêu người khác cũng không yêu ông, vẫn như cũ ở bên cạnh trông nom bà.

"Nếu thật sự em đã chết, anh có thể lấy người khác hay không?" Lâm Yến Vũ hỏi Tiêu Lỗi. "Không biết nữa." Tiêu Lỗi là một người thành thật, không hề đặt trên môi lời thề non hẹn biển. Nếu sự tình đúng như vậy, ai có thể nói được chính xác, thay vì nói lời thề son sắt, chỉ bằng dùng hành động để chứng minh.

"Nếu thật sự em đã chết, em hy vọng anh có thể buông bỏ những hoài niệm, yêu một người khác đi, tình yêu cần phải thuần khiết kiên định, nhưng không phải là khư khư cố chấp, chú Lâm đau khổ nhiều năm như vậy, em không hy vọng anh giống như chú ấy, nếu thật sự em không còn ở nhân thế, anh phải sống thật tốt, em mới có thể nhắm mắt." Lâm Yến Vũ rút tay về, đút vào trong túi của chính mình.

Tiêu Lỗi nghe cô nói thế, tim như bị dao cắt, đứng tại chỗ nhìn cô, cuối cùng cũng hiểu được vì sao cô không muốn sửa họ, trong lòng cô, đã sớm xem Lâm Lệ Sinh thành cha cô, có phải cha ruột hay không thì thế nào, suốt đời cô mang họ Lâm, cô chính là con gái của Lâm Lệ Sinh.

Mất thấy Lâm Yến Vũ đi xa, Tiêu Lỗi đuổi theo cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, mới phát hiện trên khuôn mặt bạch ngọc của cô tuôn ra hai hàng lệ trong suốt, ngón tay thay cô lau khô nước mắt, xúc động nói: "Đừng quá đau lòng, cha em là ai không quan trọng, quan trọng là có người yêu em."

"Có một số người chính là nghĩ không thông, nghĩ không thông... Cuối cùng hại người hại mình..." Lâm Yến Vũ nước mắt ràn rụa. Tiêu Lỗi cảm nhận được tâm tình của cô, cũng không hỏi ý kiến của cô, gắt gao ôm cô. Không biết hai người đứng ở trong tuyết bao lâu, tuyết chút nữa thành người tuyết.

Hai người đến một quán ăn đặc sắc bên đường dùng cơm trưa, hoàn cảnh trong quán cũng không tệ, mang phong cách người Đông Bắc, nhưng không gian rất nhỏ, mỗi bàn chỉ cách nhau một lớp vải màn, tất cả khách hàng đều nhập gia tùy tục ngồi trên giường đất (hay giường lò của người phương bắc Trung Quốc) nóng.

Tiêu Lỗi tùy ý gọi vài món ăn gia đình, Lâm Yến Vũ nói phục vụ mang lên một bầu rượu. "Em có thể uống sao, nồng độ của rượu Đông Bắc đều rất cao." Tiêu Lỗi sợ Lâm Yến Vũ uống không quen. "Có cái gì không thể, em uống ít một chút là được." Lâm Yến Vũ có phần không đồng ý.

Sau khi Lâm Yến Vũ ngồi xuống, thấy trên giường đất có trưng bày một đôi giày bông đầu hổ, cầm lên xem, hỏi Tiêu Lỗi: "Hỏi nhỏ anh có từng mang giày đầu hổ chưa?" "Đã từng, còn tự mình soi gương, là bà nội anh làm cho anh. Em chưa từng mang sao?" Tiêu Lỗi tiếp nhận đôi giày bông từ trong tay cô, tay nghề hết sức cầu thả, vừa thấy cũng biết không phải hàng thêu tay.

Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Không có ai làm cho em cả, giày em mang đều là mẹ em mua cho." "Cái này so với cái bà nội anh làm còn kém xa." Tiêu Lỗi nhấp một ngụm trà, cũng nhìn xem xung quanh, trên tường dán nhiều bức tranh chúc mừng năm mới và tranh cắt giấy.

Ở đại sảnh quán ăn có một sân khấu kịch nhỏ, hai diễn viên trang điểm đậm xinh đẹp đang biểu diễn hát Nhị Nhân Chuyển (\*). Lâm Yến Vũ thấy hai diễn viên kia mặc đồ đỏ đội mũ xanh lá, ngôn ngữ cơ thể phong phú và khoa trương, nhìn không được trở hai mắt nhìn. Bọn họ hát cũng rất thú vị, như là dân ca.

(\*) Hát Nhị Nhân Chuyển (二人转) là một loại hình nghệ thuật dựa trên các điệu ca dân gian ở vùng Đông Bắc Trung Quốc, hấp thụ nghệ thuật Liên hoa lạc (lân điệu 'hoa sen rụng' (điệu hát đánh nhịp bằng phách, sau mỗi đoạn thường đệm câu 'hoa sen rụng, hoa sen rụng') của Hà Bắc, thêm vào vũ đạo, đáng bộ. Theo dòng lịch sử, Nhị nhân chuyển hình thành bốn phái Đông, Tây, Nam Bắc.

Tiểu thư xinh đẹp là tiểu thư phóng túng

Tiểu thư đi vào ruộng đồng xanh tươi

Bên này ngô đã kết trái tua tủa

Gió nhỏ thổi nhẹ này

Em nhìn đồng ngô tây

Chiều muộn không thấy người yêu, lang quân của em

Chàng à chàng đang trốn ở đâu

Em bận tâm tìm chàng

Lâm Yến Vũ uống vào một chén rượu nhỏ, nghe xong ca từ thì cười khanh khách không ngừng. Tiêu Lỗi thấy thế, hỏi: "Cười cái gì vậy, chưa từng nghe hát Nhị Nhân Chuyển sao?" "Không có, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua." Lâm Yến Vũ uống cạn một chén, lại tự mình rót thêm chén nữa.

"Phóng túng là lời hay sao, vì sao tiểu thư xinh đẹp còn phải phóng túng nhỉ?" Lâm Yến Vũ hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi nói: "Rất khó giải thích, trong mỗi ngữ cảnh khác nhau thì sẽ có ý nghĩa khác nhau, theo ta hiểu ý nghĩa của câu hát này là tiểu thư nhiệt huyết dâng trào."

Dừng một chút, Tiêu Lỗi hỏi: "Khi này đi Thường giữ chúng ta ở lại nhà đi ăn cơm, tại sao em không chịu?" "Em không thích ăn cơm ở nhà người khác." Lâm Yến Vũ trả lời rất ngắn gọn.

"Anh nghĩ rằng em nhìn thấy đi thì nhớ đến mẹ em, sợ bản thân sẽ lại khóc." Tiêu Lỗi vạch trần tâm tư của cô. Lâm Yến Vũ miễn cưỡng nuốt miếng salad lap bi trong miệng, không trả lời, đáy mắt dâng lên ẩm ướt nhưng không cách nào xua đuổi, đành phải nhét một thứ khác vào miệng, che giấu cảm xúc.

"Yến Vũ, em không thể giống như trước kia sao, trong lòng nghĩ như thế nào, thì ngoài miệng nói như thế ấy?" Tiêu Lỗi cảm thấy càng ngày Lâm Yến Vũ càng có thói quen che giấu tâm sự, cũng không chịu tỏ lộ tình cảm đối với anh. Lâm Yến Vũ vừa mới không chế tốt cảm xúc, lại bị những lời này của anh quấy rầy, nổi cáu: "Em đã sớm nói với anh là em thay đổi rồi, vì cái gì mà anh đòi hỏi em phải giống như trước vậy."

Tiêu Lỗi im lặng không nói. Dường như lời nói của cô cũng có đạo lý riêng, con người không thể mãi mãi giống thời niên thiếu, trưởng thành sẽ thay đổi, tính cách cũng sẽ dần dần thâm trầm theo, có thể phát sinh một vài nguyên nhân thật sự nào đó, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Sự thay đổi của cô, đối với anh là tốt hay xấu đây?

Không nên hung dữ với anh, Lâm Yến Vũ thấy tâm tình của anh giảm sút, trong lòng co rút đau đớn, chủ động tiến sát lại, kề mặt vào mặt anh, sau đó, cô lui về, cúi đầu buồn bã uống một chén nhỏ rượu, hai má hồng hồng, sắp say mềm, hốc mắt luôn ẩm ướt. Tiêu Lỗi nhìn thấy biểu tình của cô, đau lòng xiết.

"Anh nói xem mẹ em có phải rất ngốc hay không?" Lâm Yến Vũ đột nhiên hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi lắc đầu: "Trong tình yêu, chỉ có yêu và không yêu, không có chuyện đáng giá hay không. Cả đời có thể gặp được một người như vậy, cũng coi như không uống phí một đời."

"Nhưng người kia, không thể cho mẹ danh phận, không thể cho mẹ hạnh phúc, hủy hoại cả đời mẹ." Lâm Yến Vũ không đồng ý với lời nói của Tiêu Lỗi. Căn bản Tiêu Lỗi chỉ muốn an ủi cô, không nghĩ tới cô lại tích cực như vậy, đành phải nói: "Di Diệp đã mất rồi, em cần gì phải đi vào chỗ bế tắc." "Do em cảm thấy khó chịu." Lâm Yến Vũ lại uống thêm một chén rượu.

Khi Lâm Yến Vũ được Tiêu Lỗi đưa về khách sạn, cơ hồ đã say đến mê man bất tỉnh, miệng mơ mơ hồ hồ nói mớ, không biết làm bầm cái gì. Tiêu Lỗi đặt cô lên giường, thay cô cởi áo khoác, đắp chăn để cô ngủ.

Anh vừa định đi rót một ly nước cho cô uống để giải rượu, lại bị cô kéo cánh tay lại. "Đừng đi... Đừng đi..." Cô vô thức nắm cánh tay anh, cả người quỳn luyến kẻ sát vào, anh rút tay ra, cô liền ôm đùi anh, giống như một đứa trẻ dấy dưng không dứt.

"Em ngủ một lát đi, anh rót nước cho em uống." Tiêu Lỗi vỗ nhẹ lưng của Lâm Yến Vũ. "Đừng đi... Đừng đi..." Lâm Yến Vũ vẫn còn làm bầm, thế nào cũng không chịu buông anh ra. Tiêu Lỗi không còn cách nào khác, đành phải ngồi vào trong chăn, để cho cô tựa vào lòng mình.

Cô uống rượu, hô hấp nặng nề, lúc ngủ lúc không, bỗng nhiên hắt hơi một cái, anh đưa tay khẽ vuốt mái tóc cô, nhu tình vô hạn.

"Yến Vũ..." Anh thử gọi cô. Cô không trả lời.

"Mộ Tĩnh..."

"Ừ." Sau khi thay đổi cách xưng hô, cô đáp trả rồi. Trái tim Tiêu Lỗi lộ vẻ xúc động, tiếp tục hỏi: "Nhớ mẹ em sao?" "Ừ." Lâm Yến Vũ mơ mơ màng màng lại ừ một tiếng.

"Có biết anh là ai hay không?" Tiêu Lỗi cúi đầu dựa sát vào cô. "Ừ." Cô lại ừ một tiếng, tầm mắt mơ hồ, căn bản thấy không rõ của khuôn mặt của anh, nhưng hơi thở của anh làm cô quen thuộc.

"Là ai?" Bờ môi của anh ghé sát vào tai cô. "Lỗi..." Môi cô mấp máy, mê mẩn. Tiêu Lỗi rất hài lòng, khoe miệng có chút tươi cười, lại hỏi: "Em yêu anh không?" "Ừ." Cô giống như là sắp ngủ, hỏi cái gì đều chỉ biết ừ một tiếng.

"Yêu hay không yêu?" Tiêu Lỗi tiếp tục hỏi cô, rượu vào nói lời thật lòng, anh muốn nghe thử sau khi cô say còn có thể giấu diếm điều gì hay không. "Yêu." Cô có chút nóng, cào cào lỗ tai. Tiêu Lỗi vươn tay sờ sờ vào chỗ nóng trên lỗ tai cô, có lẽ cô cảm thấy rất thoải mái, không cào nữa.

"Tiêu Lỗi và Tần Tuyền, em muốn người nào?" Tiêu Lỗi nhẹ giọng đặt câu hỏi bên tai cô. Môi cô lại mấp máy, nhưng không nghe rõ đang nói cái gì. Tiêu Lỗi khẽ vuốt tóc cô, hỏi lại: "Tiêu Lỗi và Tần Tuyền, muốn người nào?" "Lỗi..." Giọng nói của cô vừa nhỏ vừa mảnh, nhưng cuối cùng anh vẫn nghe rõ, thật cao hứng.

Điều chỉnh tư thế một chút, Tiêu Lỗi thay cô cởi bỏ móc khoá áo lót, từ dưới lớp quần áo rút ra, để cô ngủ thoải mái hơn một chút, lại hỏi cô: "Có nghĩ đến cha em không?" "Cha... Xấu xa... Xấu xa..." Lâm Yến Vũ nói xong câu này thì không nói thêm điều gì nữa.

Cha rất xấu xa ư? Hóa ra trong tiềm thức của cô, cha cô là người xấu. Cũng không khó để lý giải, để hai mẹ con cô lẻ loi hiu quạnh nhiều năm như vậy, đều là do người cha ấy ban tặng.

Hô hấp dần dần trở nên đều đều, Tiêu Lỗi biết cô đang ngủ. Cô luôn luôn khó ngủ, bị quấy nhiễu sẽ bừng tỉnh, nếu không phải uống vào chút rượu, sẽ không ngủ sâu như vậy, anh không dám cử động, luôn luôn duy trì tư thế ban đầu.

Cô ngủ thẳng một mạch tới hơn 10 giờ tối, lúc Lâm Yến Vũ tỉnh lại nhìn thấy Tiêu Lỗi đang đứng ở cửa sổ gọi điện thoại, định ngồi dậy, đầu nặng chân nhẹ, thiếu chút nữa ngã xuống. Tiêu Lỗi quay đầu lại thấy động tác của cô, nhanh chóng chạy đến giúp đỡ cô, gấp điện thoại lại.

"Uống nhiều vô, bảo em đừng uống thì không nên uống, có biết rượu Đông Bắc rất mạnh không?" Lời nói của Tiêu Lỗi có chút trách móc. Lâm Yến Vũ ôm đầu, ngược nhìn anh: "Em không nói cái gì chứ?" Ánh mắt Tiêu Lỗi mập mờ, cố ý trả lời: "Nói rồi."

"Nói cái gì?" Lâm Yến Vũ có chút khản trương, không xác định được bản thân mình có thể uống rượu nói nhảm hay không. "Em nói..." Tiêu Lỗi thấy vẻ mặt cô ngỡ ngàng lại hơi khản trương nhìn mình, kéo dài âm cuối ra, trêu tức: "Muốn sinh em bé, sinh thật nhiều em bé."

Sinh em bé? Lâm Yến Vũ nghe như thế thì biết Tiêu Lỗi đang nói vớ vẩn, lười biếng duỗi thẳng lưng, hỏi anh về máy bay trở về Bắc Kinh thế nào, Y Xuân là sân bay nhỏ, hẳn là không khó đặt vé máy bay.

"Ngày mai." Tiêu Lỗi nói với cô. Nếu cô không đi không được, vậy thì theo cô. Lâm Yến Vũ nào biết trong hồ lô của anh bán thuốc gì, cũng không bận tâm.

Nhớ tới lời anh nói trước đó, cô có chút lo lắng, lén lút tìm trong hành lý một bình thuốc nhỏ, thừa dịp anh không để ý, cầm vào nhà vệ sinh.

Cả đêm chưa ăn gì hết, Tiêu Lỗi tìm Lâm Yến Vũ hỏi cô muốn ăn món gì, anh gọi điện thoại cho bộ phận phục vụ của khách sạn để đặt món, đi đến cửa nhà vệ sinh, thấy cô đang ngửa cổ uống rất nhiều nước, có vẻ như là đang uống thuốc.

Vừa thấy Tiêu Lỗi đến, Lâm Yến Vũ nắm chặt tay lại theo bản năng. Tiêu Lỗi có chút hoài nghi, mâu quang liếc nhìn tay cô: "Cầm cái gì trong tay vậy?" Lâm Yến Vũ cười miễn cưỡng: "Không có gì, thân thể có chút khó chịu."

Nắm tay quá chặt chẽ, tầm mắt của Tiêu Lỗi từ tay cô hướng về đôi mắt của cô, ánh mắt của cô lấp lánh, rõ ràng đang ẩn giấu bí mật, chăm chú nhìn cô trong vài giây.

Ánh mắt của anh nhìn cô không sắc bén, nhưng có lẽ xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, khiến cho đối phương có một loại cảm giác áp bách im lặng, giống như chỉ cần một biểu tình rất nhỏ cũng có thể hiểu rõ tất cả về đối phương. Lâm Yên Vũ có chút khần trương, nếu cho anh biết cô uống thuốc gì, anh có thể tức giận hay không?

"Thuốc đó uống nhiều sẽ có tác dụng phụ đối với cơ thể, sau này đừng uống nữa." Tiêu Lỗi nói xong lời này thì đi ra ngoài. Lâm Yên Vũ từng người tại chỗ, tâm tình rất hỗn loạn. Rõ ràng, anh biết cô uống thuốc ngừa thai, mặc dù không phản đối, nhưng có thể nhìn ra anh đang rất không vui.

Tùy tiện gọi mấy món ăn nhẹ và cháo, hai người dùng bữa tối trong phòng khách. Bầu không khí luôn luôn có chút lạnh nhạt, Lâm Yên Vũ cảm thấy mình nên nói chút gì đó, bèn giải thích: "Em... hai ngày này không phải là kỳ an toàn."

"Lần trước anh dẫn em đi khám Trung Y, bác sĩ nói, thể chất của em hàn, không dễ dàng thụ thai, sau này đừng uống thuốc bậy bạ, uống nhiều không tốt. Chờ khi chúng ta trở về, anh sẽ dẫn em đi bác sĩ." Giọng điệu của Tiêu Lỗi nhàn nhạt.

Anh cũng không rõ vì sao tâm tình của mình lại như vậy, hai người họ còn chưa kết hôn, tránh thai thì có gì là không đúng, nhưng vì sao, trong lòng vẫn đau đớn. Nghiên cứu nguyên nhân của nó, có lẽ là sợ mất đi cô, chung quy vẫn cảm thấy cô có thể rời khỏi mình bất cứ lúc nào.

Lâm Yên Vũ nghe nói vậy, im lặng cúi đầu không nói, nửa ngày mới lại ngẩng đầu lên: "Sau khi quay lại Bắc Kinh rồi hãy tính tiếp." Tiêu Lỗi không nói chuyện.

Sáng hôm sau hai người tới sân bay mới được cho biết, bởi vì nguyên nhân thời tiết nên chuyến bay đã bị hoãn lại. Dự báo thời tiết nói, Y Xuân sắp sửa hứng chịu một cơn bão tuyết lớn nhất trong mùa đông.

Lâm Yên Vũ chưa từ bỏ ý định, kéo Tiêu Lỗi vào trong phòng chờ đợi, hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện, nhưng mà đợi trong nhiều giờ, cũng không thấy có chuyến bay nào khởi hành.

Nhìn một chuyến rồi một chuyến qua lại cô đứng lên xem đường băng bên ngoài sân bay, còn Tiêu Lỗi rất thờ ơ, như thể máy bay có thể cất cánh hay không không liên quan đến anh, anh chỉ để ý chơi trò chơi trong chiếc điện thoại Black Berry của anh.

"Không đi được." Lâm Yên Vũ nôn nóng ngồi nhìn đường băng bên ngoài phòng chờ khởi hành, một máy bay chở hành khách lớn vẫn dừng ở đó, nhưng là không có một chút chuẩn bị để cất cánh.

Thấy Tiêu Lỗi không trả lời, Lâm Yên Vũ đẩy đẩy cánh tay anh: "Anh suy nghĩ biện pháp đi!" Lúc này Tiêu Lỗi mới lười biếng giãn ra một chút gân cốt, ung dung: "Anh không có biện pháp, thời tiết không tốt, chuyến bay không thể cất cánh, anh còn có cách nào."

"Anh có thể dẫn em đến sân bay quân dụng, anh biết ở đây có một căn cứ không quân." Lâm Yên Vũ nhìn Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi lờ mờ cô một cái: "Em không phải là đại nhân vật gì cả, cũng không phải nhân viên quân đội quan trọng, dựa vào cái gì yêu cầu không quân chấp hành nhiệm vụ bay trong thời tiết xấu, em không thấy bên ngoài có tuyết rơi sao?"

Nghe anh nói vậy, nghĩa là sẽ không giúp đỡ cô suy nghĩ chủ ý trở về Bắc Kinh. Lâm Yên Vũ cắn môi, oán thăm không thôi. Tiêu Lỗi đứng lên, xách theo hành lý rồi đi, Lâm Yên Vũ đuôi theo: "Anh đi đâu vậy?" "Trở về nội thành, nếu em không muốn ngồi một đêm ở đây, thì đi theo anh." Tiêu Lỗi dạo bước cũng không quay đầu lại. Lâm Yên Vũ đành phải kéo hành lý đuổi theo anh.

Tiêu Lỗi đến bộ phận hậu cần mặt đất của sân bay sửa lại vé máy bay, lập tức gọi một cuộc điện thoại, hai người đợi hơn mười phút ở ngoài cửa sân bay, có hai chiếc xe jeep quân dụng tiến về phía họ. Vài sĩ quan bước từ trên xe xuống, nhìn thấy Tiêu Lỗi thì tiến đến chào hỏi, bắt tay, một tiểu chiến sĩ đến giúp đỡ hai người họ chuyển hành lý lên xe.

Nhìn vào bộ dáng của vài sĩ quan kia, chắc chắn chức vị không thấp, một người trong đó cũng như Tiêu Lỗi, mang quân hàm hai gạch ba sao (Thượng Tá). Lúc này Lâm Yên Vũ mới biết, anh gọi điện thoại thông báo cho bạn bè trong quân khu, để bọn họ phái xe đưa hai người về khách sạn. Vài đoạn đường cao tốc đến sân bay này đều đã bị phong tỏa, nếu không có giấy thông hành đặc biệt, căn bản chỉ sợ không đến được nội thành.

Trời đông giá rét, sợ Lâm Yên Vũ quá lạnh, Tiêu Lỗi để cô lên xe trước, còn mình thì đứng ở bên ngoài xe nói chuyện với các sĩ quan một hồi lâu, vẫn chưa lên xe. Lâm Yên Vũ chờ đợi có chút sốt ruột, đã hơn 10 phút, anh còn chưa chịu lên xe.

"Tiêu Lỗi, có đi hay không vậy?" Lâm Yên Vũ quay kính xe xuống, lộ ra nửa bên mặt, nếu không gọi anh, anh có thể đông lại thành kem mắt. Tiêu Lỗi nghe vậy quay đầu nhìn cô một cái, ý bảo cô an tâm một chút đừng nóng vội.

Một tiểu chiến sĩ đứng bên cạnh nhìn trộm đánh giá cô gái đang trong xe, thấy cô mặc một chiếc áo khoác màu xám bạc, trên đầu đội một chiếc mũ lông chồn mềm mại cùng màu, bộ dáng rất xinh đẹp, tóc xoắn dài màu nâu, răng trắng mắt sáng như nước trong veo, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tươi đẹp như hoa đào, tuyết rơi vào cửa kính xe, cô cũng không quay kính xe lên, đôi mắt đen lúng liếng nhìn xe người bên ngoài, hai má càng lúc càng đỏ tươi, bộ dáng đó khiến mọi động lòng người không nói nên lời.

Một cô gái có thể cùng đến đây với vị thiếu gia ở kinh thành này, chắc hẳn sau này cũng là quyền quý. Bình thường khó gặp, tiểu chiến sĩ nhìn không được nhìn vài lần, đến khi chạm phải ánh mắt của Lâm Yên Vũ, mới ngưng ngừng dời tầm mắt đi. Lâm Yên Vũ thấy trên mặt anh ta hơi phỉm đỏ ửng, không khỏi cười yếu ớt.

Tiêu Lỗi nói xong mới lên xe, cùng ngồi song song với Lâm Yến Vũ ở ghế sau. Tất cả các sĩ quan ban đầu lái xe đến đều ngồi lên một chiếc xe khác, một người trong đó dặn dò lái xe, nhất định phải đưa khách đến mục đích an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 33

Điều hòa trong xe thật ấm áp, hai tay của Lâm Yến Vũ rút vào bên trong áo khoác lông chồn. Trước đó do Tiêu Lỗi đứng lâu trong gió lạnh, mặt mũi đều bị đông lạnh tím ngắt, tháo bao tay ra, chà xát hai tay, đặt bên môi hà hơi nóng, lại tháo mũ xuống xoa xoa hai tai. Lâm Yến Vũ nắm tay anh bọc vào trong áo, che tay của anh lại, nhẹ nhàng giúp anh chà xát tai, bàn tay nhỏ bé ôn nhu, từ tai vãn về mở rộng đến vành tai, vô cùng thoải mái.

Trong phút chốc cử chỉ quan tâm nhỏ nhặt của cô lại có thể làm cho sống mũi của anh chưa xót, có một loại thương cảm kỳ lạ, lo sợ rằng đây chỉ là giấc mơ của chính mình, trong giấc mơ tỉnh lại, cô vẫn ở một thế giới xa lạ băng giá nào khác.

"Em nghe người dân nơi đây nói, ở Đông Bắc, nếu đứng ở bên ngoài quá lâu, chà lỗ tai một cái liền rớt xuống," Lâm Yến Vũ hơi cười cười. "Phải không, sao anh không biết." Tiêu Lỗi cũng cười, che giấu cảm xúc trước đó.

"Em cũng không biết là thật hay giả, cho nên vừa rồi em liền thử." Lâm Yến Vũ cười khanh khách. "Lỗ tai rớt xuống thật thì làm sao bây giờ? Đầu trống trơn sẽ biến thành cây tiên nhân cầu (1)." Tiêu Lỗi cố ý chau mày. "Rớt xuống thì em giúp anh dùng kim khâu lên lại." Lâm Yến Vũ nắm lấy vành tai Tiêu Lỗi, ngọt ngào cười với anh.

Xe chạy trên đường quốc lộ nhiều giờ liền, Lâm Yến Vũ mới phát hiện điều bất thường, hỏi Tiêu Lỗi: "Đây là đang đi đâu vậy?" "Đến nơi em sẽ biết thôi." Tiêu Lỗi cười thần bí. Lâm Yến Vũ liền hiểu, chắc chắn không phải trở về khách sạn.

"Anh không nói cho em biết, em không đi. Dừng xe! Dừng xe!" Trong lòng Lâm Yến Vũ có chút khẩn trương. Không phải chờ tuyết ngừng để trở về Bắc Kinh, anh lại muốn dẫn cô đến chỗ kỳ quái nào đó? Sẽ không giam cô lại nữa chứ? Ở đây cô không quen ai cả, cũng chỉ biết có mình anh, nếu anh lại nhốt cô, chỉ sợ cô chết già ở chỗ này cũng không có ai biết.

"Đừng lộn xộn!" Tiêu Lỗi đề cô xuống, không để cô quấy rầy tài xế. Lâm Yến Vũ không còn cách nào khác, đành phải phó mặc cho số phận. Tiêu Lỗi bảo cô uống nước, cô cũng không uống.

"Trong xe khô khan, uống nhiều nước để thông cổ họng." Tiêu Lỗi đưa chai nước khoáng tới trước mặt Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ quay mặt qua chỗ khác, từ chối không phối hợp. Tiêu Lỗi thấy cô ngoan cố, đưa tay qua quay mặt cô lại, nắm lấy cằm của cô, đổ nước vào trong miệng cô.

"Khụ..." Lâm Yến Vũ bị uống một hơi, nôn nước lên quần áo. Tiêu Lỗi lấy khăn giúp cô lau, vẫn bắt buộc cô uống nước: "Còn hơn một tiếng nữa mới đến nơi, không uống nước thông cổ, em sẽ bị mất tiếng, ngoan một chút." Lúc này Lâm Yến Vũ mới ngoan ngoãn nghe lời, uống nước.

Tài xế tình cờ nhìn thấy hành động của hai người họ từ gương chiếu hậu, thấy đầu tiên là hai người xô xô đẩy đẩy, sau đó lại ôm nhau chặt chẽ, cô phản kháng, anh ta liền hôn cô, cuối cùng cô cũng thành thành thật thật chui vào trong lòng anh ta, nhìn không được cười trong bụng.

Anh lái xe cho lãnh đạo nhiều năm, tình huống nào cũng đều gặp qua, ngồi ở phía sau xe liếc mắt đưa tình như vậy, cũng không phải lần đầu nhìn thấy, hai người này là khách quý của lãnh đạo, nghe giọng nói hình như là người Bắc Kinh, mùa đông khắc nghiệt tuyết rơi nhiều thế này lại đến Y Xuân, còn muốn đi vào trong rừng, không biết là muốn săn thú hay trượt tuyết.

Khi xe tiến vào rừng, trời đã tối, nơi này chỉ là bên ngoài khu rừng, trên đường rất ít xe cộ, đèn đường cũng rất sáng, 10 phút sau, xe chạy đến bên dưới một tòa biệt thự kiểu Nga.

Dọc đường đông đông đưa đưa, Lâm Yến Vũ gần như đã ngủ, khi Tiêu Lỗi gọi cô xuống xe, cô mới giật mình vận động tay chân đang tê cứng. Bước xuống xe, phả vào mặt là khí lạnh đến đóng băng làm cả người cô run rẩy, đi đứng mềm nhũn, cơ hồ sắp té ngã, Tiêu Lỗi kịp thời đỡ lấy cô. Lâm Yến Vũ giậm giậm chân, theo anh tiến về trước, đôi giày boots da hươu bước đi trên tuyết, lưu lại dấu giày bé nhỏ.

Tiêu Lỗi nói với Lâm Yến Vũ, một vùng công viên rừng rậm này là viện điều dưỡng của cán bộ quân khu tỉnh, bình thường vào ở đều là cán bộ cấp Sư đoàn trở lên, mùa đông sĩ quan đến đây nghỉ dưỡng không nhiều lắm, cho nên gọi điện thoại đến đây trước, để người ta dọn dẹp nơi này tốt một chút.

"Anh dẫn em đến nơi này làm gì?" Lâm Yến Vũ khó hiểu hỏi Tiêu Lỗi. "Nghỉ phép." Tiêu Lỗi thoải mái trả lời lại một câu. "Cái gì mà nghỉ với phép nhì, hiện tại em đang suy nghĩ tranh thủ thời gian trở về Bắc Kinh, không có tâm tư ở lại đây." Lâm Yến Vũ không có tâm trạng nghỉ phép gì hết.

Tiêu Lỗi thả lỏng tay xong, lập tức nắm chặt lại: "Anh thích như thế nào thì như thế ấy, em có bản lĩnh thì tự tìm máy bay trực thăng bay trở về Bắc Kinh đi." Ở đây tuyết rơi rồi ngừng, ngừng rồi lại rơi, không biết khi nào thì trời mới có thể trong lại, ở sân bay cũng chờ đợi vô ích, không chừng phải đợi đến một tuần.

Nhân viên cần vụ ở biệt thự đưa Lâm Yến Vũ đến một căn phòng ở lầu hai, nói với cô, phòng tắm ngay bên cạnh, cô có thể tắm bất cứ lúc nào. Lâm

Yến Vũ vừa nghe nói có thể tắm, lập tức lấy lại hứng thú. Đợi suốt một ngày ở sân bay, lại ngồi xe máy tiếng đồng hồ, xương cốt cả người cô đã sớm tan ra, nhu cầu cấp bách là tắm nước ấm để bổ sung năng lượng.

"Cô Lâm, đồ ngủ trong tủ quần áo đều là chuẩn bị cho cô, còn có các sản phẩm chăm sóc da, đều đặt trong tủ phía trên bồn rửa mặt ở phòng tắm." Nhân viên cần vụ cười tươi như hoa nói với Lâm Yến Vũ, tất cả các tiện nghi đều được chuẩn bị đầy đủ dựa theo yêu cầu.

Lâm Yến Vũ mở cửa tủ quần áo ra, trong tủ đầy đồ ngủ làm cho cô hoa cả mắt, không thể tưởng được ở đây tuy rằng hẻo lánh một chút, mức độ xa hoa không kém chút nào so với kinh thành.

Phòng tắm rất lớn, giống với phòng của cô, là phong cách cung đình Nga tráng lệ, nóc nhà rất cao, bức tranh lồng lộng trên trần nhà là bức tranh tôn giáo các thiên thần và tiên nữ, đồ dùng trong nhà và trang trí bên trong đều là màu vàng nhạt, nền nhà cũng là màu hồ đào đậm.

Viên bồn tắm lớn và vòi nước cũng thế, đều được mạ vàng, trên tường phía đối diện với bồn tắm lớn là một tấm gương thật lớn, gương mang phong cách Rococo (2), chung quanh được khảm các loại đá quý, rực rỡ loá mắt. Lâm Yến Vũ nghĩ, những viên đá quý này không phải là thật chứ, người thiết kế biệt thự này cũng thật rất biết hưởng thụ nha, ngay cả gương cũng sang quý như vậy.

Nhưng vì sao nước trong bồn tắm lớn lại mang theo chút màu xanh biếc, dường như còn có chút vị thảo dược? Lâm Yến Vũ nhăn mũi. Nhân viên cần vụ cùng cô đi vào phòng tắm, nhìn thấy biểu tình cô như vậy, liền nói: "Cô Lâm, bồn tắm thảo dược này dùng hơn 10 loại dược liệu trân quý, vô cùng hữu hiệu trong việc giảm mệt mỏi, cô có thể ngâm mình một lúc, có yêu cầu gì thì gọi cho tôi."

"Tắm thảo dược? Là Tiêu Lỗi yêu cầu các cô chuẩn bị?" Lâm Yến Vũ nghi ngờ hỏi. Nhân viên cần vụ gật đầu: "Buổi sáng gọi điện thoại đến, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị."

Hừ, ngay lập tức đoán được anh sớm có dự tính trước. Lâm Yến Vũ không suy nghĩ nhiều nữa, thoải mái để chịu ngâm mình tắm rửa, tìm một bộ áo ngủ nhung tơ màu đen kiểu dáng đơn giản mặc lên người. Chất liệu tơ tằm cùng lông cừu kéo sợi nhỏ, vô cùng vừa vặn.

Nhân viên cần vụ gõ cửa tiến vào, nói với cô, com-tôit một lát nữa mới có thể chuẩn bị xong, hỏi cô có muốn đến phòng mát xa bên cạnh trước để xoa bóp lưng hay không. "Cô Lâm, xoa bóp lưng vừa có thể giảm bớt mệt mỏi, vừa có thể giúp cô an giấc vào buổi tối." Nhân viên cần vụ là một cô gái ngoài 20 tuổi, lúc cười lên có hai cái răng khểnh rất đáng yêu. Lâm Yến Vũ không biết tên cô, trong lòng gọi cô là cô gái hồ.

"Được rồi." Lâm Yến Vũ đi đến phòng mát xa bên cạnh, cởi áo ngủ, nằm lên trên giường, nhìn cô gái hồ lấy các sản phẩm chăm sóc da từ trong tủ ra sử dụng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Trong phòng quá ấm áp và thoải mái, làm cho cô rất muốn ngủ.

Mềm mại ôn tồn thoa đều tinh dầu hoa hồng lên tay để mát xa, tay nghề của cô gái hồ rất tốt, theo lực đẩy từ lòng bàn tay cô, Lâm Yến Vũ cảm giác được nhiệt lượng từ lưng tỏa ra toàn bộ cơ thể, thích hợp để chịu không thể tả.

"Làn da của cô Lâm thật đàn hồi." Cô gái hồ mang theo chút ý cười khen tặng, động tác tay phát ra ngày càng mềm nhẹ. Tiêu Lỗi mang đến người đẹp này vừa nhìn thấy thì lạnh lùng nhưng ngược lại bộ dạng và cư xử lại tốt, ở trong lòng cô gái hồ đều đã đo lường được một phen khi cùng cô nói chuyện.

"Tinh dầu trà có chức năng kháng khuẩn và tái tạo, đặc biệt hiệu quả đối với làn da bị tổn thương do cháy nắng, tinh chất huân y thảo (oải hương) và hoa hồng thì giúp khép miệng vết thương và làm mờ dần các sắc tố lắng lại của vết sẹo." Cô gái hồ sớm chú ý tới hai vết sẹo rỗ rết trên lưng chỗ gần mông của Lâm Yến Vũ, rất chùng mịch nói với cô tinh dầu có thể cải thiện sắc tố da lắng đọng lại.

Lâm Yến Vũ vẫn không nói gì, nghe vậy, nhin không được hỏi: "Thật sao?" Cô gái hồ ừ một tiếng: "Đúng vậy, hiệu quả của tinh dầu đã sớm được công nhận rộng rãi, nếu cô Lâm không tin, có thể kiên trì làm thử một tháng để xem hiệu quả."

Ày. Làm sao mình ở lại đây một tháng được, trong lòng Lâm Yến Vũ nói, mắt nhắm lại.

"Cô Lâm, lát nữa nên thử một chút tinh dầu Xô thơm (3) xem sao? Loại tinh dầu này không những có tác dụng nâng ngực, còn có thể thúc đẩy tuần hoàn máu ở ngực, làm cho bộ ngực nở nang hơn." Giọng nói dễ nghe của cô gái hồ lại vang lên ở bên tai Lâm Yến Vũ.

"Không cần, cảm ơn." Lâm Yến Vũ từ chối. Cô không có thói quen để một người xa lạ vuốt ve bộ ngực của cô. Cô gái hồ cười cười, không nói nữa.

Mát xa nhẹ nhàng làm cho Lâm Yến Vũ buồn ngủ, cô cũng không chú ý đến bàn tay khẽ vuốt trên lưng trở nên có chút thô ráp, đến khi cảm giác được có người hôn lên lưng mình, cô mới đột ngột mở mắt ra.

Bình tĩnh xoay người lại, Lâm Yến Vũ bất ngờ nhìn thấy Tiêu Lỗi đang trên giường, thân người cúi xuống cách cô rất gần, tay anh vẫn còn đặt trên lưng trần của cô, vẻ mặt như cười như không thoạt nhìn có chút xấu xa.

"Anh vào đây khi nào thế?" Khóe mắt Lâm Yến Vũ chăm chú, lấy áo ngủ bên cạnh giường che lên người. Tiêu Lỗi nhún vai: "Anh vào đã lâu, em không cảm giác được sao?"

Lúc này Lâm Yến Vũ mới tỉnh ngộ, mát xa tinh dầu cái gì, đều là anh cố ý sắp xếp, anh chính là muốn thấy cảnh tượng hương diễm này, nhân lúc cô đang ngủ mới tiến vào.

Quay người đi, Lâm Yến Vũ mặc áo ngủ, lại bị Tiêu Lỗi ôm lấy thắt lưng, chỉ nghe anh trêu đùa bên tai ở cô nói: "Thật đáng yêu, thơm quá, bảo bối, để anh mát xa tinh dầu Xô thơm cho em nhé." Tay anh cũng không thành thật, làm càn sờ tới sờ lui ngực cô.

Lâm Yến Vũ không cảm kích, lấy tay anh ra: "Anh thích thì cứ thử đi." Cô bước xuống giường, chạy về phòng trước anh một bước. Đóng chặt cửa lại, anh gõ cửa, không mở cửa nên rời đi.

Sau khi chuẩn bị xong cơm tối, nhân viên cần vụ gõ cửa mời Lâm Yến Vũ xuống lầu dùng cơm, cô mới từ trong phòng đi ra. Tóc đã được sấy khô, không còn ẩm ướt nữa.

Trong phòng ăn, Tiêu Lỗi cũng đã thay quần áo, ngồi bên cạnh bàn ăn, khi Lâm Yến Vũ vào, thấy anh đang đưa một miếng thịt nướng vào trong miệng.

"Thịt bê nướng rất ngon, lại đây ngồi xuống cùng ăn nào." Tiêu Lỗi đón tiếp cô. Lâm Yến Vũ ngồi vào đối diện, nhìn thức ăn phong phú đầy trên bàn, nhưng lại không muốn ăn gì, chỉ ăn một chén canh nấm cùng một đĩa salad trứng cá muối.

Trứng cá tầm biển tốt nhất nước Nga, ăn vào rất ngon, Tiêu Lỗi ra hiệu với nhân viên cần vụ rót cho Lâm Yến Vũ một ly sâm banh, Lâm Yến Vũ tiếp nhận nhấp một ngụm, chất lỏng mát lạnh từ miệng chảy vào trong dạ dày, cảm giác thấm mát khiến cơ thể khoan khoái. Giương mắt nhìn vào ánh mắt của Tiêu Lỗi đang nhìn chăm chú vào mình, Lâm Yến Vũ từng mắt liếc anh một cái, hạ mi mắt xuống.

Ban đêm, Tiêu Lỗi ở trong thư phòng gọi điện thoại, không biết là vì chuyện gì, thời gian rất lâu cũng chưa ra. Một mình Lâm Yến Vũ xem tivi chốc lát, đến khi ngáp một cái, cảm giác vô cùng buồn ngủ, có lẽ là do tác dụng của việc ngâm thảo dược trước đó, cô không gọi anh, tự mình đi ngủ trước.

Trước kia lên giường luôn luôn lăn qua lộn lại thật lâu mới có thể ngủ, đêm nay rất nhanh liền đi vào giấc mộng. Trong phòng ảm áp, cô thật sự ngủ rất say.

Khi Tiêu Lỗi ra khỏi thư phòng cũng đã hơn 11 giờ, đi đến trước giường cô xem, cô đã ngủ rồi, về mặt khi ngủ điềm tĩnh ôn nhu, khe vuốt lên da thịt trắng nõn nà, cúi đầu hôn lên gương mặt cô, đi đến bên sofa cầm lấy chiếc túi hiệu Hermes tùy thân của cô đi vào thư phòng.

Trước đó anh đã bỏ một chút thuốc an thần vào trong ly sâm banh của cô, chắc chắn cô ngủ đến hừng đông sẽ không tỉnh lại, lục lọi trong túi của cô, quả nhiên thấy lọ thuốc tránh thai lúc trước vẫn còn trong đó.

Nha đầu kia đúng là không nghe lời như vậy, để cô đừng uống thuốc mà cô không nên uống nữa. Tiêu Lỗi vặn nắp lọ ra, đổ hết toàn bộ thuốc trong lọ ra, thay bằng thuốc vitamin có hình dạng tương tự. Muốn có em bé hay không chỉ là thứ yếu, không thể nhìn cô dày vò bản thân như vậy được. Làm xong mọi chuyện, anh bỏ lại lọ thuốc vào trong túi của cô, làm như không có việc gì trở về phòng ngủ.

Nằm trong chăn, Tiêu Lỗi sớm ôm Lâm Yến Vũ đang say giấc vào trong lòng, hôn nhẹ lên trán cô, mặt dán vào cô, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh.

Không biết cục cưng cô ôm có bộ dạng thế nào, có thể cúi đầu đùa giỡn với cục cưng hay không, cục cưng cười, cô cũng cười theo. Tiêu Lỗi chỉ cảm thấy ngực nóng lên, vô cùng khát khao hình ảnh này, cô ôm em bé, anh thì ôm cô, cả hai mẹ con đều là kho báu của anh, nhất định anh phải giữ họ ở bên người để bảo vệ thật tốt.

Nghĩ đến đây, bên môi Tiêu Lỗi hiện lên ý cười thần nhiên.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Yến Vũ còn đang ngủ, thì bị Tiêu Lỗi đánh thức: "Thu dọn nhanh lên một chút, lát nữa chúng ta đi săn thú." Tiêu Lỗi ngồi trên giường, cánh tay từ ngoài thò vào trong chăn của cô. "Em không đi, ngay cả súng em cũng chưa từng sờ qua, không biết săn thú như thế nào." Lâm Yến Vũ vẫn còn một mồi không muốn di chuyển.

"Em đi theo anh là được." Tiêu Lỗi túm Lâm Yến Vũ từ trong chăn dựng dậy, nhìn cô mềm mại phù phục tựa vào vai mình, vỗ vỗ lưng cô. Lâm Yến Vũ ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh: "Rốt cuộc anh muốn thế nào, đừng ép buộc em nữa. Em muốn ngủ, em buồn ngủ." Tiêu Lỗi thần nhiên cười, không để ý tới lời nói làm nũng của cô, ngón tay nhẹ nhàng búng lên mặt cô: "Có rất nhiều thời gian cho em ngủ, hiện tại phải theo anh ra ngoài."

Lâm Yến Vũ không nói gì, chậm rãi lùi vào trong chăn, Tiêu Lỗi xốc chăn lên, uy hiếp: "Em không thay quần áo, có phải chờ anh tự tay thay cho em hay không?" Tay anh nhẹ nhàng lôi kéo bên hông cô, dây lưng áo ngủ liền bị nói lỏng ra, cô bất ngờ không kịp đề phòng, lộ ra da thịt tuyết trắng.

"Anh làm gì vậy." Lâm Yến Vũ vội vàng mặc lại áo, che chở thân thể. "Anh bảo em thay quần áo nhanh lên. Cho em 10 phút, thu dọn xong thì xuống lầu dùng cơm." Tiêu Lỗi nói xong lời này liền đi ra khỏi phòng.

Phục vụ quân đội nên mắc bệnh nghề nghiệp, mặc quần áo còn phải hạn định thời gian, Lâm Yến Vũ nói thầm trong lòng, le lưỡi với bóng lưng của anh, ngoan ngoãn làm theo.

10 phút sau, cô thấy anh gọi người chuẩn bị tốt sẵn trang, đúng giờ xuất hiện ở phòng ăn, sau khi dùng xong bữa sáng, hai người chuẩn bị để xuất phát đi vào rừng săn thú.

Tiêu Lỗi hỏi Lâm Yến Vũ cười ngựa hay ngồi xe. Lâm Yến Vũ suy nghĩ, cười ngựa chắc lạnh lắm, vẫn nên ngồi xe tốt hơn, hơn nữa ngộ nhờ có dã thú chạy đến, ngồi trong xe còn an toàn, vì thế trả lời là ngồi xe. Tiêu Lỗi biết cô sợ lạnh, vì thế bảo người ta an bài xe.

Nhân viên công tác mang đến 2 con chó săn, để họ dắt theo, Lâm Yến Vũ hơi sợ chó, nhưng nhìn 2 con chó săn được huấn luyện kia tự lên xe, ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau, lại cảm thấy rất thú vị, nên mang theo chúng nó.

Xe chạy hơn 10 phút, anh dừng lại bảo cô xuống xe. Cô sợ lạc đường, bám sát sau lưng anh, một tay anh nắm chó săn, một tay kéo cô, xuyên qua rừng như là hết sức quen thuộc địa hình.



"Tại sao anh không mặc áo khoác ngoài, không lạnh ư?" Lâm Yến Vũ thấy anh không mặc áo khoác quân đội (military coat), tháo khăn choàng ca rô lông cừu trên cổ của mình xuống, cẩn thận giúp anh quàng lên cổ.

Tiêu Lỗi mỉm cười: "Không lạnh, bên trong anh mặc 2 cái áo lót lông cừu, 1 cái áo lông 3 lỗ, lớp da bên trong áo khoác là da cừu non, vô cùng vừa vặn ấm áp, hơn nữa với loại thời tiết này, anh đã sớm thích ứng."

Đàn ông và phụ nữ rốt cuộc không giống nhau, cô ra bên ngoài liền cảm thấy lạnh ghê gớm, còn anh lại nói không lạnh, với lại thật sự là anh không lạnh, tay vẫn ấm áp, nắm lấy tay cô bọc vào trong túi của anh.

Chú thích:

(1) Cây tiên nhân cầu (hay còn gọi là nắm tay tiên): Tiên nhân cầu là loại cây dễ sống, không cần tưới nước liên tục. Thân cây nhân cầu to và dài, xung quanh đầy gai. Không phải là cây xương rồng tuy hình dạng hơi giống.

(2) Kiến trúc Rococo là một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18. Đây là phong cách kiến trúc được sử dụng phổ biến ở thời của hoàng hậu Marie Antoinette. Các phòng thuộc phong cách Rococo thường được thiết kế thành một sản phẩm nghệ thuật tổng thể với vật dụng trang trí lộng lẫy và thanh tao, những vật phẩm điêu khắc nhỏ, những chiếc gương trang trí, thảm thêu, ngoài ra nó còn được bổ sung bởi những bức tranh tường tinh tế.

(3) Tinh dầu Xô thơm: có tên khoa học là cây *Salvia officinalis* L., thuộc họ Húng *Lamiaceae*. Xô thơm được phiên âm từ chữ Sauge "thom", vì cây này có mùi thơm đặc trưng. Xô thơm có nguồn gốc từ các vùng Địa Trung Hải và sau được trồng khắp châu Âu và cả Mỹ châu. Ở Việt Nam đã trồng thử *Salvia officinalis* tại Đà Lạt. Từ xưa, cây Xô thơm được xem là một loại thảo mộc thiêng liêng, đặc biệt là người La Mã tin rằng cây xô thơm có thể chữa khỏi tất cả mọi bệnh tật, kéo dài cuộc sống con người. Người Trung Quốc cũng đánh giá cao giá trị của cây Xô thơm, họ cho rằng xô thơm là 1 dược liệu có tác dụng chữa vô sinh. Trong thời Trung Cổ, xô thơm cũng được gọi là "Oculus Christi" có nghĩa là Mắt của Chúa Kitô. Trong suốt thời gian này, người ta cho rằng Xô thơm đã được thiên chúa ban tặng do hiệu quả đáng kinh ngạc của xô thơm trong trị bệnh cho người dân.

Tác dụng: Xô thơm cũng được sử dụng trong ẩm thực, tạo hương vị cho các món ăn. Trong ngành dược, xô thơm còn được sử dụng để làm mát và làm sạch, làm dịu mắt bị viêm. Cây Xô thơm có hương thơm độc đáo và mùi hương của Xô thơm được sử dụng phổ biến trong các loại nước hoa và các sản phẩm khác của nam giới. Xô thơm là một trong các sản phẩm tinh dầu tốt nhất có tác dụng thư giãn, giải tỏa stress và làm tỉnh táo, sáng suốt.

Trong liệu pháp tinh dầu, cây Xô thơm được sử dụng với nhiều mục đích điều trị khác nhau, từ tăng cường sức khỏe hô hấp đến tăng cường bộ nhớ. Xô thơm cũng là một hương thơm phổ biến trong nước hoa và các loại nước thơm, đặc biệt dành cho nam giới. Xô thơm cũng có thể được tìm thấy trong xà phòng, dầu gội, chất tẩy rửa cũng như các loại nước súc miệng, thuốc súc miệng và kem đánh răng. Cây Xô thơm cũng là một nguồn chất chống oxy hóa tự nhiên (mặc dù dùng dạng tinh dầu để ăn uống không được khuyến cáo). Có rất nhiều giống Xô thơm khác nhau tuy nhiên cây Xô thơm hoa đỏ được sử dụng trong hương liệu vì nó có tác dụng điều trị cũng như kinh tế. Xô thơm có trong Dược điển Dược Thảo Anh, hiệu quả đặc biệt khi pha trộn với tinh dầu cam quýt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 34

Phía sau cánh rừng tuyết xuất hiện rất nhiều động vật nhỏ ra kiếm ăn, thỉnh thoảng có chim tung kê và thỏ rừng chạy tới bên cạnh họ, Tiêu Lỗi thả chó săn, chó săn lao ra như tên bắn đuổi theo đám thỏ hoang cùng các động vật nhỏ khác.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Lỗi đã bắn được hai gà rừng, một con dê hoang đã cùng một con hoẵng. Con hoẵng bị thương không nặng, vùng vẫy vài lần mới ngã trên tuyết, Tiêu Lỗi lấy một con dao găm trong giày ừng ra, đi lên trước cắt vào miệng vết thương của con hoẵng, gấp viên đạn ra ngoài, rắc lên đó một chút thuốc bột.

"Đây là xạ, có khả năng sản sinh xạ hương, nếu không bị thương đến tánh mạng, vẫn nên thả đi." Sau khi Tiêu Lỗi xem xét miệng vết thương của con hoẵng xong, liền để nó chạy đi.

"Anh rành mấy thứ này ghê, rất giống một thợ săn." Lâm Yến Vũ tò mò nhìn động tác của anh. Trên người anh rốt cuộc mang theo bao nhiêu đồ nghề đi săn, lập tức có thể lấy ra một cái.

"Đi săn trong rừng, bất kỳ tình huống nào đều có khả năng gặp phải, không chuẩn bị tốt thì đi đâu. Con dao găm này của anh là một người bạn của Ngạc Luân Xuân tộc (1) tặng, xương thú cũng cắt ra được hết." Tiêu Lỗi bỏ con dao găm lại trong bao, thấy Lâm Yến Vũ cẩn thận nhìn tay anh, bỗng nhiên anh sinh hứng thú, hôn lên mặt cô.

"Săn thú thì săn thú, đừng phân tâm." Lâm Yến Vũ mỉm cười quay mặt đi. "Sợ cái gì, nơi này không có người nào khác." Tiêu Lỗi nghiêng ngả cười, nụ

cười này thật sự là suýt khí nói không nên lời.

Tiếng gió bên tai truyền đến âm thanh tất tất tác tác của dã thú tới gần, Tiêu Lỗi cảnh giác đảo tầm mắt qua, chắc chắn trong rừng cây cách đó không xa có dã thú ẩn nấp, liền bắn 3 phát súng, quả nhiên, từ trong rừng cây truyền tới tiếng tru của lợn rừng.

Lâm Yên Vũ nhìn động tác nổ súng của anh, kỹ thuật bắn vô cùng chuẩn xác phối hợp với tay và mắt, rất giống một thợ săn khôn khéo, chỉ cần anh vừa ra tay, không thể không trúng. "Em thử xem sao?" Tiêu Lỗi giao khẩu súng cho Lâm Yên Vũ. Lâm Yên Vũ do dự một lúc, không tiếp nhận: "Em không sát sinh." Tiêu Lỗi cười cười, không miễn cưỡng cô.

"Nơi này không có gấu chó à?" Lâm Yên Vũ có chút sợ hãi cầm lấy tay Tiêu Lỗi, khẩn trương hỏi anh. "Có chứ, không chỉ có gấu, còn có sói nữa." Tiêu Lỗi cố ý hù dọa cô. "Hà, thật sao, hay là chúng ta đi thôi." Lâm Yên Vũ vội kéo anh đi.

Tiêu Lỗi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, mới cười nói: "Khu vực này đã sớm khoanh vòng thành khu săn bắn, làm sao có gấu được, gấu chó là động vật được quốc gia bảo vệ, không phải em muốn săn bắn là có thể săn bắn." "Anh hù dọa em." Lâm Yên Vũ vỗ lên vai anh, thả tay ra.

Tiêu Lỗi vác súng nhắm thẳng vào một con cáo lửa đang kiếm ăn trong tuyết, sắp sửa bóp cò súng. Lâm Yên Vũ theo sau lưng anh bỗng nhiên đi lên, bắt lấy cánh tay anh khiến anh hạ súng xuống: "Đừng giết cáo, cáo là động vật có linh tính." "Ồi, em bắt cánh tay anh như vậy có khả năng súng sẽ cướp cò." Tiêu Lỗi buông khẩu súng xuống.

"Bắn từng kê đi, bên kia có kia, anh nhìn vài con xem." Lâm Yên Vũ chỉ vào trên cây hồng tùng cách đó không xa có mấy con chim từng kê đáp xuống. Tiêu Lỗi vác súng lên nhắm, bắn liên tục 4 phát súng, 4 con chim từng kê theo tiếng súng nổ mà rơi xuống, toàn bộ động tác săn bắn liền mạch lưu loát, như nước chảy mây trôi.

Thời điểm đàn ông cầm súng là đẹp trai nhất, Lâm Yên Vũ nhìn đến ngây người, nhìn không được khen: "Thật là đẹp trai nha." Tiêu Lỗi nháy mắt với cô, bước đến giúp cô sửa sang lại chiếc mũ, hôn thật sâu lên khuôn mặt lạnh như băng của cô.

"Kinh sương canh đêm, ngộ tuyết vu thanh" (Trải qua sương giá càng thêm rực rỡ, gặp phải tuyết lạnh càng thêm thanh khiết) nhìn Lâm Yên Vũ trước mắt, trong đầu Tiêu Lỗi chỉ có tám chữ này. Toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn cùng cái mũi của cô đều đông lạnh đến đỏ ửng, thế nhưng trong ánh mắt thần thái long lanh, như thể quay trở lại là cô bé chưa từng trải qua gian khổ.

Không khí trong rừng thật trong lành, càng đi sâu vào trong tuyết đọng càng dày, đến sau đó tuyết đọng dày gần một thước cơ hồ giẫm lên bất động. Tiêu Lỗi nhìn thời tiết, sắp tới giữa trưa, gọi Lâm Yên Vũ dừng đi vào bên trong nữa, hai người dẫn chó săn lên xe rời đi.

Anh cho xe chạy đến một căn nhà nhỏ bên ngoài khu rừng, một ông lão mặc trang phục thợ săn từ trong nhà đi ra, thấy hai người họ liền mời vào trong. Tiêu Lỗi nói với Lâm Yên Vũ, ông lão này trước kia là thợ săn của Ngạc Luân Xuân tộc, đã ngoài 70 tuổi, đời này qua đời khác đều sống tại dãy núi Tiểu Hưng An Lĩnh (2), là người bảo vệ rừng ở đây.

"Bác Cát, đây là bà xã của cháu, cháu dẫn cô ấy vào rừng để tham quan." Tiêu Lỗi giới thiệu Lâm Yên Vũ cho ông Cát Ngõa Y Nhĩ. Bà xã! Lâm Yên Vũ nhếch miệng cười cười, nhìn Tiêu Lỗi cột hai con chó săn ở cửa, theo chân anh vào nhà.

Trong nhà tuy nhỏ nhưng đầy đủ tất cả tiện nghi, Cát Ngõa Y Nhĩ thuận thực mang họ đến chỗ con mèo bị lột da sạch sẽ, đốt lửa nướng. Tiêu Lỗi nói với Lâm Yên Vũ, nhà ông lão ở trong thôn cách đây 10 dặm, mỗi ngày sớm ra tối về, bảo vệ rừng này cũng đã vài thập niên, trước đây anh cùng cha vào núi săn thú, thường xuyên đến gặp ông. Mùa đông là mùa dễ xảy ra cháy rừng, người gác rừng có khi phải ngủ lại trong rừng.

Sáng sớm Lâm Yên Vũ liền đi theo vào rừng, lạnh lẽo đến nổi mặt xanh môi tím, ngồi trên xe 10 phút cũng không thấy ấm lên, Tiêu Lỗi nắm bàn tay nhỏ bé lạnh băng của cô, nói với ông Cát Ngõa Y Nhĩ: "Bác Cát, cô gái của cháu lạnh đến chết đi được rồi, cho cô ấy một chút hơi nóng đi." Lâm Yên Vũ nghe được lời này của anh, trừng mắt liếc anh một cái, muốn rút tay đang trong tay anh về, anh không chịu buông ra.

Bác Cát Ngõa Y Nhĩ đi ra ngoài, ôm một đồng rom củi lớn bỏ vào giường lò, Tiêu Lỗi thu xếp cho Lâm Yên Vũ ở phòng trong, để cho cô ngồi ở trên giường lò, chỉ chốc lát sau, Lâm Yên Vũ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, hướng về phía Tiêu Lỗi nói: "Anh lại đây ngồi nè, nơi này ấm áp lắm."

Tiêu Lỗi bước đến, sờ lên giường lò, thấy nhiệt độ thích hợp: "Đây là giường đất Đông Bắc, phía dưới có ống dẫn nối liền với ống khói, sau khi đốt cháy rom củi và than đá, âm mây chục độ cũng rất ấm áp. Chân lạnh rồi, cởi giày ra, ngồi lên giường đi."

Lâm Yên Vũ ngồi trên giường lò, Tiêu Lỗi đắp chăn lông cừu lên đùi cô, từ trong túi áo da lấy ra một bình rượu màu bạc tự chế tác, vặn nắp, bên trong là rượu trắng, đưa cho Lâm Yên Vũ: "Uống một ngụm nhỏ đi, có thể khiến cơ thể em ấm áp lên rất nhiều."

Lâm Yên Vũ đón lấy khẽ uống một ngụm, rượu tiếp xúc với đầu lưỡi, vị rượu cay nồng lập tức nồng đầy khoang miệng, theo thực quản chảy xuống phía dưới, một đường như thiêu như đốt, chỉ chốc lát sau, cơ thể cô bắt đầu ấm lại, tay chân cũng nóng lên.

"Lúc trước khi cha anh làm Tư lệnh viện ở quân khu tỉnh Hắc Long Giang, ông thường xuyên dẫn anh ra ngoài săn thú, trong túi của ông luôn mang theo một bình rượu trắng để chống lạnh." Tiêu Lỗi vỗ nhẹ lưng của Lâm Yên Vũ, để cô thuận khí, nhìn sắc mặt cô dần dần hồng nhuận.

"Bình rượu này có phải khi em đi Anh đã tặng cho anh hay không?" Lâm Yên Vũ nhìn bình rượu nhỏ đẹp đẹp bề mặt hoa văn tinh xảo, cảm thấy có chút quen mắt. "Đúng vậy, đã dùng nhiều năm, anh đi Tây Tạng cũng mang theo nó." Tiêu Lỗi vặn chặt nắp lại, cất vào trong túi.

Anh luôn luôn thích sưu tầm các đồ vật chế tác tinh tế, trường đao Thụy Sĩ, bật lửa, hộp thuốc lá, bình rượu, được chế tác thuần thủ công số lượng hạn chế, phiên bản vật kỷ niệm lâu năm, trong nhà anh cất giữ nhiều đến nỗi có thể mở phòng triển lãm. Nhưng mà thường xuyên mang theo bên người chính

là bình rượu mà cô tặng.

Lâm Yến Vũ ngồi trên giường lò nóng, trên giường lò thực ấm áp, bất tri bất giác có chút mệt mỏi rã rời, dứt khoát nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật. Mấy ngày nay, cô chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhớ tới chuyện trước kia, những mảnh vỡ trong ký ức này, là những thứ quý giá nhất đời cô, giống như một viên trân châu sáng chói rực rỡ, bất luận cô lâm vào bất cứ hoàn cảnh nào, cũng sẽ không bị mất đi.

Lần đầu tiên cô đến nhà Tiêu Lỗi, là năm cô được 16 tuổi, anh dẫn cô đến thư phòng để xem bộ sưu tập của anh. Quân phục, quân hàm, phù hiệu của mỗi quốc gia qua từng thời kỳ, trường đao Thụy Sĩ, dao găm... vân vân... cô xem đến hoa cả mắt.

Cô đang nằm sấp ở trên bàn nghiên cứu sự khác biệt của mỗi quốc gia, sự khác biệt của hộp thuốc lá qua từng thời kỳ, nghe được anh gọi cô.

"Mộ Tinh, lại đây." Tiêu Lỗi ngồi trên sofa, nhìn cặp mông tròn trịa của cô vênh lên, hình như chính cô vẫn không hề hay biết, trong lòng ngứa ngáy không ngừng. Mộ Tinh ngoan ngoãn chầm chậm đi qua, trong tay vẫn còn cầm một hộp thuốc lá khảm đá quý.

"Đến đây, ngồi trên đùi anh." Tiêu Lỗi vỗ lên chân mình, ý bảo cô ngồi xuống. Mộ Tinh mỉm cười, xấu hổ: "Chỗ này lớn như vậy, tại sao muốn ngồi trên đùi anh chứ? Để người khác nhìn thấy sẽ xấu hổ lắm."

"Cha mẹ anh không có ở nhà, em trai anh cũng đi qua nhà ông nội rồi, người giúp việc cùng nhân viên cần vụ ở dưới lầu sẽ không đi lên đây, trên lầu chỉ có anh và em. Lại đây!" Tiêu Lỗi rất kiên trì. Mộ Tinh luôn luôn nghe lời, ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh, để anh ôm thắt lưng của cô.

Tiêu Lỗi ôm cô, ra vẻ thần bí nói: "Anh với em bàn bạc một chuyện được không?" "Chuyện gì anh nói đi." Cô nhóc đâu có chú ý tới ánh mắt khác thường của anh, thuận miệng trả lời.

Tiêu Lỗi rướn người lên phía trước tiếp cận, tựa vào bên tai cô: "Anh muốn... Muốn nhìn em một chút?" "Nhìn em? Có thể mà, không phải em đang ở trước mặt anh sao." Rất rõ ràng Mộ Tinh không hiểu được ý tứ của anh.

"Ý của anh là, nhìn bên trong người em." Tiêu Lỗi kiềm chế kích động, không muốn dọa cô sợ hãi. "Bên trong?" Mộ Tinh nhướn mày, chợt hiểu ra ý tứ của hắn, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, ngượng ngùng lắc đầu: "Không được không được."

"Anh cam đoan là chỉ nhìn thôi, anh không chạm vào em, được không? Anh chỉ là nhìn thôi." Tiêu Lỗi kiên nhẫn dỗ dành cô, giọng nói nghe qua rất ôn nhu. Mộ Tinh không tin anh đâu, lần này anh nghi hè trở về, còn tệ hơn so với trước kia, luôn động tay động chân với cô, vừa thấy cô liền ôm hôn, nếu để cho anh nhìn thấy thân thể của cô, anh không động tay động chân mới là lạ đó.

"Ghét nhất con trai các anh, luôn muốn chạm vào người ta, anh còn như vậy, em sẽ không để ý anh nữa." Mộ Tinh chu cái miệng nhỏ nhắn nói thầm một câu. Tiêu Lỗi lại nghe ra hàm ý khác trong câu nói của cô, vội la lên: "Ai? Còn có ai dám chạm vào em? Nói cho anh biết, thẳng nhóc đó là ai, anh đánh hắn đến chết."

Mộ Tinh thấy bộ dáng sốt ruột bốc hỏa của anh, cười cười: "Không có ai cả, anh không nên động một tí liền muốn đánh nhau với người ta." Cô sẽ không nói với anh, khi luyện tập khiêu vũ cùng với bạn nam thỉnh thoảng phải cọ xát vào người cô, ban đầu bạn nhảy kia của cô chính là bị anh đánh đến chạy mất, thật vất vả mới thay đổi được việc này, huấn luyện viên từng nói qua, khi luyện tập thỉnh thoảng tiếp xúc thân thể là không thể tránh khỏi, cô không cần quá yếu ớt như vậy.

"Mộ Tinh, cho anh nhìn em đi, nếu không, cho anh sờ em cũng được." Tiêu Lỗi xấu xa bắt lấy tay cô, khẽ vuốt cánh tay cô, tha thiết mong chờ nhìn cô.

Mộ Tinh vẫn lắc đầu, bản năng ngượng ngùng của con gái làm cho cô không thể dễ như vậy được, mặc anh muốn làm gì thì làm. Tuy cô chỉ mới 16 tuổi, thể nhưng rất thông suốt, cô biết cái gì nên cái gì không nên làm, cửa ải cuối cùng của con gái không thể dễ dàng bị đột phá được.

Tiêu Lỗi nhìn trái nhìn phải, tay sờ soạng khắp nơi, nhưng chỉ không dám sờ vào chỗ mẫn cảm của cô, anh hiểu rõ tính tình của Mộ Tinh, nếu chọc giận cô, anh phải tốn một thời gian dài mới có thể dỗ dành cô trở về.

Đến khi cảm thấy ẩm ướt, trái tim rung động, làm sao phóng đắc thủ. Tiêu Lỗi thấy Mộ Tinh bất động cả buổi, cho rằng cô ngầm đồng ý, nhẹ nhàng kéo khóa váy của cô, cởi bỏ áo lót, luồn tay vào trong, đến khi cô phát hiện ra, tay anh đã phủ trước ngực cô, đang nhẹ nhàng vân vê.

Cô lập tức giống như bị điện giật, thân thể căng cứng, không biết nên phản kháng, hay là vẫn để cho anh tiếp tục. Cô cảm thấy toàn thân đều đã tê rần, vô cùng nóng, thế nhưng dần dần, có một loại khoái cảm kỳ quái từ trong đáy lòng từng chút từng chút bùng lên, cô cũng không hề chán ghét sự đụng chạm của anh, trái lại, còn có chút chờ mong.

Anh ôm chặt cô vào trong lòng, môi anh yêu thương hôn lên mặt cô, đối với một vốc nhỏ nhỏ nằm trong lòng bàn tay rất thỏa mãn, mặc dù không phải rất đầy đặn, thế nhưng lại rất mềm mại. Chiếc váy lại tụt xuống một chút, anh đã có thể nhìn thấy da thịt non mịn của cô trong tay, trắng trắng hồng hồng hiện ra từ trong khe hở, rất đáng yêu.

Thấy anh cúi đầu muốn hôn lên đó, Mộ Tinh xấu hổ khuôn mặt đều đỏ ửng, đẩy khuôn mặt của anh ra, khiến anh thả tay ra, nhanh chóng mặc lại áo lót, kéo khóa váy xong, gắt gao ôm cánh tay, không cho anh có cơ hội xâm phạm mình nữa. Muốn tránh khỏi sự ôm ấp của anh, nhưng mà anh không tha.

"Mộ Tinh, lần đầu tiên anh nhìn thấy em thì rất thích em, anh yêu em, có thể yêu cả đời." Tiêu Lỗi thề thốt cũng như bày tỏ cõi lòng. Mộ Tinh cắn khước miệng, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn: "Nếu như có người hấp dẫn hơn em nhiều?"

"Không có ai hấp dẫn hơn em cả, trong lòng anh cảm thấy em xinh đẹp nhất, ngoại trừ em, người nào anh cũng thấy chóng mặt, các bạn học của anh

đều nói nữ minh tinh này kia xinh đẹp, nhưng anh cảm thấy không một ai có thể so sánh được với em, em giống như một cô tiên vậy." Tiêu Lỗi dễ dàng để Mộ Tinh vui vẻ.

Quả nhiên Mộ Tinh được dỗ đến nở nụ cười, rúc vào trong lòng anh, cảm thấy bản thân hạnh phúc như sùi bọt. Người con trai này nói gì cô cũng nguyện ý tin, hơn nữa anh thực sự không lừa gạt cô bao giờ, bất luận nói cái gì với cô, đều là nói được làm được. Anh là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời cô, và có lẽ là người quan trọng nhất, cô nhìn anh thế nào cũng cảm thấy không đủ, cảm thấy anh là người đàn ông đẹp trai nhất và tốt nhất trên đời.

"Anh... Anh..." Giọng nói của em trai Tiêu Miêu từ ngoài cửa truyền vào. Thằng nhóc này đã 11 tuổi, trở về nhà liền đi tìm anh trai, bám cả ngày giống như kẻ chuyên theo đuôi.

"Anh bận lắm, em đi chơi một mình đi." Tiêu Lỗi không kiên nhẫn, phải tạm thời dời mắt khỏi gương mặt của Mộ Tinh. Ai ngờ được thằng nhóc kia lại trở về nhà sớm, anh đang cao hứng, không có tâm tư lỗi thời cũng tên nhóc kia.

Tiêu Miêu đẩy cửa ra một chút, từ khe cửa nhìn thấy anh trai mình đang ôm con gái trong lòng, chẳng những hôn cô mà còn giống như đang sờ cô, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Anh trai hần giống như một tên lưu manh! Tiêu Miêu choáng váng. Bùm một tiếng, cái đầu nhỏ đụng vào cánh cửa, lúc cửa mở, ngã sấp xuống. Tiêu Lỗi nghe được tiếng động, đành phải buông Mộ Tinh ra, đến đỡ thằng em trai. Tiêu Miêu tự mình đứng lên, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Mộ Tinh, tỉ mỉ nhìn cô.

Chú thích:

(1) Ngạc Luân Xuân tộc: là một dân tộc tại miền bắc Trung Quốc. Đây là một trong 56 dân tộc được công nhận chính thức tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Theo thống kê năm 2000, 44,54% người Oroqen sống tại Nội Mông và 51,52% sống dọc theo Sông Hắc Long Giang (Sông Amur) thuộc tỉnh Hắc Long Giang. Kỳ tự trị Oroqen nằm tại Nội Mông.

Người Oroqen chủ yếu sống nhờ vào săn bắn và họ có phong tục sử dụng lông thú và da động vật để làm y phục. Nhiều người trong số họ đã từ bỏ săn bắn và tôn trọng luật lệ nhằm bảo vệ động vật hoang dã tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Chính phủ được cho là đã cung cấp nhà ở hiện đại cho những người đã bỏ lại phía sau cách sống truyền thống. Mặc dù chỉ có 8000 người song dân tộc Oroqen vẫn có một đại biểu trong Quốc hội Trung Quốc theo như quy định.

(2) Dãy núi Tiểu Hưng An hay Tiểu Hưng An Lĩnh nằm ở phía bắc tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc và một phần tỉnh Amur cùng tỉnh tự trị Do Thái của Nga. Tiểu Hưng An gồm các ngọn núi thấp, chủ yếu là các ngọn đồi, dài chừng 400 km, có hướng tây bắc-đông nam, các đỉnh cao trung bình từ 600–1000 m, đỉnh cao nhất là 1.429 m trên mực nước biển. Tiểu Hưng An Lĩnh có khí hậu ôn đới đại lục với mùa đông dài và lạnh còn một hệ ẩm áp những ngắn. Tài nguyên lâm nghiệp phong phú, là một trong những khu vực rừng chính tại Trung Quốc, ngoài ra còn giàu về tài nguyên động vật và khoáng sản.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 35

(\*): Càng già rét càng tươi đẹp.

"Em trai của anh, tên tiểu quỷ đáng ghét." Tiêu Lỗi chỉ vào Tiêu Miêu, xách cổ áo tên nhóc lên, muốn đuổi hắn ra ngoài. Mộ Tinh thấy bộ dạng Tiêu Miêu rất đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, đôi mắt đen lúng liếng không ngừng di chuyển, lộ ra nét lạnh lợi, trong lòng rất thích: "Nếu em có một em trai như vậy thì tốt rồi."

"Chị." Tiêu Miêu dè dặt, trực tiếp đã gọi chị. [ Vèo ] Tiêu Lỗi bay đến cốc đầu hắn một cái: "Từ nhỏ đã thích lấy lòng con gái, càng lớn càng không đứng đắn."

Tiêu Miêu cười khi, không chút phật lòng. Bạn gái của anh trai rất đẹp, Tiêu Miêu tiến lên ôm cổ Mộ Tinh, bắt chước những người trong tivi, trực tiếp hướng mặt cô hôn tới.

Tiêu Lỗi thấy thế, hỏn hển, vội vã đem em trai từ bên người Mộ Tinh ngăn lại: "Thằng nhóc nhà ngươi bản lĩnh lớn thật, ai cho ngươi dám nhào lên trên hà. Đây là bạn gái của anh trai ngươi."

"Em biết mà, đây là biểu hiện hữu nghị, ngốc thật, anh không thấy trên tivi đều diễn như vậy à. Chốc nữa em sẽ méc với cha mẹ, là anh dẫn một chị gái về nhà." Tiêu Miêu nói huyên thuyên.

"Ngươi dám!" Tiêu Lỗi đẩy em trai một cái, lực đạo hơi lớn, Tiêu Miêu bị đẩy té xuống đất. Ở bên ngoài anh cùng các cô gái chơi đùa không thiếu, cho tới bây giờ chưa từng dẫn về nhà, cho cha mẹ anh biết, giải thích rõ ràng rất phiền toái, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Mộ Tinh thấy anh em họ giống như đang cãi nhau, vội vàng kéo Tiêu Miểu lại, nói với Tiêu Lỗi: "Anh đừng hung dữ như vậy, sẽ làm nó hoảng sợ." "Tên tiểu ma đầu này, trước sau đều gây chuyện thị phi, ai có thể làm cho nó sợ được chứ. Em không cần để ý đến nó." Tiêu Lỗi đưa Mộ Tinh sang một bên, tự mình dẫn Tiêu Miểu ra ngoài.

Mộ Tinh cùng theo ra ngoài, thấy Tiêu Lỗi khom lưng nói chuyện cùng Tiêu Miểu, từ trong túi lấy tiền cho hắn, Tiêu Miểu phấn khởi cầm tiền chạy mất. "Tại sao anh cho nó nhiều tiền như vậy, nó vẫn còn là một đứa trẻ, cho nhiều tiền nó sẽ tiêu xài bừa bãi." Mộ Tinh trách Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi ngoảnh lại nhìn cô: "Em không phải là một đứa trẻ à?" "Em không phải, em đã 16 tuổi rồi." Mộ Tinh chu miệng, "Cho nó chút tiền, để cho nó biến đi chơi, đừng làm trở ngại chúng ta." Tiêu Lỗi chớp mắt nhìn, đến ôm lấy Mộ Tinh, trở về phòng của anh tiếp tục thăm thiết.

"Anh nói sẽ dạy em tín hiệu Moore mà." Mộ Tinh ở trong lòng anh ngoái đầu.

"Được, lát nữa sẽ dạy cho em, em cho anh hôn trước đi." Tiêu Lỗi cúi đầu hôn cô.

"Ai nói dối sẽ là chó con." Mộ Tinh quát mồm anh.

"Anh không lừa em mà, lập tức dạy cho em." Tiêu Lỗi cười hi hi.

Lâm Yến Vũ đang ngủ gật, cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo đặt lên cổ mình khẽ vuốt, bỗng nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy Tiêu Lỗi, khuôn mặt ửng đỏ, vội vàng giấu mặt vào gối, không cho anh nhìn thấy biểu tình của mình.

"Lại suy nghĩ cái gì đó?" Tiêu Lỗi thấy cô giấu đầu, tò mò hỏi.

"Nhớ anh." Lâm Yến Vũ không ngẩng đầu.

"Nghĩ đến anh tới nổi mặt đều đỏ, chắc chắn không phải là chuyện tốt." Tiêu Lỗi trêu chọc nói. Hèn chi anh nhìn thấy, cô nâng mặt lên, hơi hơi nheo mắt cười.

"Đừng nóng vội, sẽ cho em được toại nguyện." Tiêu Lỗi chớp mắt nhìn quý dị. Cái gì đây! Mặt Lâm Yến Vũ càng đỏ hơn, người này đang nói gì vậy, giống như đang châm chọc cô suy nghĩ vớ vẩn, lại giống như đang ám chỉ.

Chỉ chốc lát sau, bác Cát Ngõa Y Nhĩ nướng xong chân dê, gọi họ ra ăn. Mùi thịt tràn ngập, mùi Lâm Yến Vũ ngửi ngửi, cảm thấy mình cực kỳ đói.

Bác Cát Ngõa Y Nhĩ nâng bình rượu đưa cho Tiêu Lỗi, Tiêu Lỗi uống một ngụm lớn: "Bác, rượu này ngon, mạnh như dao nhỏ." Lâm Yến Vũ hiếu kỳ hỏi: "Có thể cho em uống một ngụm không?" "Em không thể uống, rượu này không phải để cho phụ nữ uống." Tiêu Lỗi vội ngăn cản. Bác Cát Ngõa Y Nhĩ cười sang sảng, cầm bình rượu trở về.

Tiêu Lỗi nói chuyện phiếm cùng bác Cát Ngõa Y Nhĩ, hỏi hình hình trong nhà bác, bác nói với Tiêu Lỗi, hiện tại con trai lớn của bác đang làm Phó cục trưởng lâm nghiệp bản địa, con thứ hai đang buôn bán ở vùng biên giới Nga, con gái làm y tá ở một bệnh viện địa phương, năm ngoái vừa kết hôn, cuộc sống của con cái trong nhà cũng không tệ.

"Con út làm ăn cũng không tệ, hai năm trước cháu nghe người ta nói, anh ta kiếm được nhiều tiền." Tiêu Lỗi hỏi ông về tình hình con út. Bác nhấp một chút rượu, chặc chặc lưỡi: "Có tiền, nhưng quanh năm suốt tháng không trở về nhà một lần, ở bên ngoài lâu ngày tư tưởng tự do thoải mái."

"Sức khỏe của bác gái thế nào, sau khi làm giải phẫu bệnh đục tinh thể, mắt nhìn mọi thứ có rõ ràng hơn không?" Tiêu Lỗi hỏi người bạn già của bác Cát Ngõa Y Nhĩ. Bác cười ngây ngô: "Tốt hơn nhiều, bà ấy rất thích xem tivi, mỗi ngày ở nhà đều xem phim nhiều tập, từ năm ngoái trong thôn trang bị truyền hình vệ tinh, kênh các nơi trong cả nước đều có thể thu được."

Nghe giọng điệu bác ấy nói chuyện, cuộc sống so với năm trước tốt hơn nhiều, lòng này Tiêu Lỗi giãn ra, tâm tình cực kỳ vui vẻ, ghé mắt nhìn xem Lâm Yến Vũ, thấy cô đang gặm xương, cũng cầm lấy một cái chân dê để ăn. Lâm Yến Vũ theo trong túi lấy ra một chiếc khăn tay, cẩn thận giúp anh lau mỡ trên khóe miệng.

Có lẽ là trước đó ở trong rừng vừa lạnh vừa đói lâu, hai người đều thèm ăn nhiều, ăn vài miếng thịt dê, lại ăn một miếng thịt thỏ thật to, sau khi ăn xong, Tiêu Lỗi trò chuyện với bác Cát Ngõa Y Nhĩ, Lâm Yến Vũ thì lại chạy về ngồi trên giường lò, làm ấm tay và chân.

"Ăn xong rồi các cháu nhanh chóng trở về, trong rừng sẽ có tuyết rơi, đêm nay cũng sẽ không ngừng." Bác Cát Ngõa Y Nhĩ nhắc nhở Tiêu Lỗi, nhanh chóng lái xe rời đi. "Tạm thời chúng cháu không quay về, tính ở lại trong rừng vài ngày." Tiêu Lỗi uống một ngụm rượu, nhìn về phía buồng trong. Anh đã dẫn Lâm Yến Vũ ra ngoài, không hoàn thành xong việc anh muốn làm, sẽ không dễ dàng trở về.

Ngón tay bác Cát Ngõa Y Nhĩ chỉ ra ngoài cửa sổ: "Rơm củi và than đá ở bên ngoài nhà đủ làm ấm giường lò mấy ngày, đến ban đêm các cháu đừng quên thêm than đá là được. Trong rừng lạnh lẽo, đến khuya mà không làm nóng giường lò, bà xã cháu sẽ lạnh chết, đồng lửa bên ngoài nhà cũng đừng tắt, đã thú nhìn thấy ánh lửa sẽ không dám tới gần. Nước sạch và lương khô đủ dùng trong 10 ngày, nếu không đủ dùng, cho lâm nghiệp gọi điện thoại đến đồn công an, họ sẽ phái người mang đến."

Bác Cát Ngõa Y Nhĩ tháo xuống một chùm chìa khóa ở bên hông giao cho Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi tiếp nhận, đồng thời để cho bác đem hai con chó săn về biệt thự: "Lúc chúng cháu đi đã đặt chìa khóa trên cửa sổ." Anh quyết định chủ kiến, muốn cùng với Lâm Yến Vũ ở đây rồi xa thế tục trong vài ngày.

Từ nhỏ Tiêu Lỗi đã lớn lên ở đại viện quân khu, trước đây không ít lần sinh sống trong rừng, cũng trải qua hai năm trong cơ sở quân đội, có phong phú kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, nhưng lại rất kiên nhẫn nghe bác Cát Ngõa Y Nhữ dặn dò anh một số chi tiết. Sau khi Bác Cát Ngõa Y Nhữ bàn giao hết công việc, liền vác súng săn đi tuần tra.

Lâm Yến Vũ ngồi ngật ở trên giường lò, Tiêu Lỗi đi vào ngồi xuống bên cạnh cô, thấy chân tay cô co cóngh ngồi ở chỗ kia, giống như một cô dâu nhỏ mới gả, rụt rè, lại rất đáng yêu, bàn tay khê đặt trên lưng cô vuốt ve, áo khoác da lông mềm, rất thoải mái.

Lâm Yến Vũ nghe được tiếng động tĩnh lại, hỏi anh: "Khi nào chúng ta trở về vậy?" "Không quay về nữa, ở chỗ này làm một đôi vợ chồng son đã ăn lông ở lỗ." Sau đó Tiêu Lỗi thích ý nằm ngửa trên chiếc chần lông cừu.

"Anh nói gì vậy, ai phải ở lại chỗ này, người sẽ chết vì lạnh mất." Lâm Yến Vũ đá anh một cước. Tiêu Lỗi ngồi xuống, nghiêm túc nhìn cô: "Thực sự em không muốn ở cùng một chỗ với anh?" Lâm Yến Vũ nhìn ánh mắt của anh, không trả lời.

"Mặc kệ sau khi em trở về Bắc Kinh sẽ lựa chọn như thế nào, mấy ngày ở Y Xuân này cho anh đi, để chúng ta cùng nhau hồi tưởng lại." Tiêu Lỗi ôm hai tay Lâm Yến Vũ vào trong ngực. Lâm Yến Vũ gập đầu gối, khuôn mặt tựa lên trên đầu gối.

"Em ngủ trưa một lát đi, tí nữa anh dẫn em đi câu cá." Tiêu Lỗi cởi áo khoác của Lâm Yến Vũ ra vắt lên trên tường, nhìn cô ngủ, thay cô đắp lại cái chần lông cừu dày, ra phòng ngoài chuẩn bị đồ đạc.

Buổi chiều, hai người rời căn nhà nhỏ trong rừng, đi sâu vào rừng rậm. Tiêu Lỗi nói với cô, gần đây có một dòng sông, từ trên núi thông ra ngoài, họ đến không phải lúc, nếu là mùa hạ, có thể ngồi bè gỗ phiêu lưu.

Dòng sông sớm đóng băng, Tiêu Lỗi chọn một nhánh cây tươi tốt ngay khúc sông, dùng rìu đục tạc một cái lỗ vừa phải trên mặt băng, thả cần câu xuống. Lâm Yến Vũ ngồi xôm cạnh chân anh, theo cái lỗ nhìn xuống, quả nhiên có rất nhiều cá bơi qua bơi lại, hưng phấn nói: "Lỗi, anh nhìn xem, rất nhiều cá."

Một câu xung hô trong lúc vô ý khiến trong lòng hai người đều chấn động, biểu tình Tiêu Lỗi khôi phục một chút: "Em còn nhớ rõ trước đây của chúng ta không, vừa đến mùa đông chúng ta liền đi biển Thập Sát (1) trượt băng."

Đương nhiên nhớ rõ, đám con trai các anh còn đánh khúc côn cầu trên băng. Trong đầu Lâm Yến Vũ bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh của mười năm về trước, khi đó cô mới 14- 15 tuổi, anh thường xuyên dẫn cô đi chơi.

Tuy rằng cô chính là nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói gì cả, vẻ mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng. Tiêu Lỗi đối với thái độ như gần như xa của cô sớm thành thói quen, cũng không thêm đề ý đến sự lãnh đạm của cô, kiên nhẫn ngồi ở trên băng kia câu cá.

Cá đối bụng nhất vào mùa đông, rất nhanh đã mắc câu, không đến một giờ nước trong thùng đã đầy. Lâm Yến Vũ đếm, tổng cộng 15 con, đều mập mạp. Trở về căn nhà nhỏ, Tiêu Lỗi ngồi ở nóc lò vừa thuần thực tẩy sạch vây cá, rửa thịt cá sạch sẽ sau đó bỏ vào trong nồi.

"Cái gì anh cũng biết a." Lâm Yến Vũ cảm thấy anh quả thực toàn năng, không khỏi có chút khâm phục. Tiêu Lỗi cười nhẹ: "Nếu như anh không tòng quân, có lẽ sẽ làm một nhà thám hiểm, anh thích lữ hành dã ngoại."

Cô còn không biết anh có sở thích này, trước kia anh chính là thích đến sân bắn quân khu tập bắn bia, hoặc là đi ngoại ô cưỡi ngựa, không nghĩ tới trong rừng cũng quen thuộc, nhớ tới hình như anh đã từng nói qua, trước năm 10 tuổi là lớn lên ở Đông Bắc, xem ra đi săn và thám hiểm bên ngoài là do thời thơ ấu phát triển thành sở thích.

Thời điểm nhìn anh ngồi bên cạnh lò sưởi trong phòng làm việc nặng nề này, biểu tình chuyên chú vẫn như cũ khiến người khác mê muội. Lâm Yến Vũ nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh bị ánh lửa chiếu rọi đỏ hồng, cảm thấy anh sinh động như một bức tranh, tỏa ra một loại mị lực làm người khác hít thở không thông, nhìn không được cười: "Em cảm thấy anh thật xinh đẹp thanh tú."

Tiêu Lỗi ghé mắt nhìn cô, ý cười bên môi: "Vậy sao, lần đầu tiên em nhìn đến anh sao?" Lâm Yến Vũ tới gần anh, hôn lên trán anh, trong lòng Tiêu Lỗi run lên, lúc cô ôn nhu làm người ta rung động không thôi.

Lâm Yến Vũ nhìn bốn phía, sự tĩnh mịch trong căn nhà nhỏ thật an tường, đuổi thân lười biếng: "Tuy rằng bên ngoài rất lạnh, nhưng trong nhà một chút cũng không thấy lạnh." "Vách tường của nhà này đều là đặc chế, so với tường bình thường dày hơn nhiều lắm, gió lạnh không thể tiến vào, cho nên có thể dự trữ hơi nóng trong nhà lâu một chút, lát nữa anh ra ngoài chuẩn bị một thùng tuyết mang vào, bằng không trong nhà sẽ rất khô." Tiêu Lỗi mở vòi nước trên bồn rửa chén, vo gạo kê và yến mạch xong thì bỏ vào trong nồi nấu cháo.

"Em giúp anh làm chút gì nhé." Lâm Yến Vũ muốn đứng dậy. Tiêu Lỗi ấn đầu vai cô: "Không cần, em ngồi xem là được rồi. Nước rất lạnh, tay em chịu không nổi đâu."

Lâm Yến Vũ ngồi một lát, bỗng nhiên cảm thấy thân thể có chút khác thường, nhìn nửa ngày không nhìn được nữa, đành phải ấp a ấp úng hỏi: "Cái kia... Em muốn đi nhà vệ sinh, anh dẫn em đi với."

Tiêu Lỗi ngẩng đầu, buồn cười nhìn cô: "Nơi này không có nhà vệ sinh, đều là giải quyết ngay trong rừng." Cái gì đây, đàn ông có thể giải quyết ngay tại chỗ, phụ nữ thì sao được, hơn nữa cô còn muốn...

"Suốt một ngày em không đi vệ sinh rồi, em muốn đi vệ sinh, anh nhanh chóng dẫn e đi đi." Lâm Yến Vũ làm nũng lay cánh tay Tiêu Lỗi. "Bảo bối, anh không lừa em, nơi này không có nhà vệ sinh, em cho đây là nội thành chắc, phương tiện gì cũng có, vùng thôn quê hoang dã, cần nhà vệ sinh làm gì."

"Vậy thì làm sao bây giờ? Bên ngoài lạnh như vậy, em sợ... cái mông sẽ đông cứng chết mất." Lâm Yến Vũ nói xong câu đó, thật sự là như đã chết. Tiêu Lỗi cười ha ha: "Em yên tâm đi, chỉ cần em đi mau một chút, không có việc gì đâu." "Anh đừng nói đùa, em cũng sắp vội muốn chết đây nè. Trời tối rồi, anh sẽ không để em đi một mình chứ, lỡ như em bị sói ăn thịt thì làm sao bây giờ?" Lâm Yến Vũ cho rằng anh có cách giải quyết.

Lúc này Tiêu Lỗi mới không cười nữa, đi vào trong nhà, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái thùng, đặt trên mặt đất: "Chỉ có cái này, cho em làm bồn cầu đó." Lâm Yến Vũ mở to hai mắt nhìn: "Cái này thì làm sao mà ngồi, anh sẽ không bắt em luyện đứng tấn chứ." "Dùng hay không tùy em, anh đi nấu cơm." Tiêu Lỗi đặt cái thùng ở chỗ đó, đi xào rau, bộ dáng bận rộn nấu ăn trong bếp, giống như một thợ săn chân chính.

Nhưng cả tâm trạng cười một chút Lâm Yến Vũ cũng không có, không còn cách nào khác, sắp không nhịn được nữa, đành phải cầm cái thùng vào buồng trong, thật cẩn thận ngồi xổm trên đó, thật vất vả mới đại tiện xong, cô nhanh chóng mang cái thùng thối hoắc ra ngoài cửa.

Tất cả cơm tối đều là do anh làm, khi hoàng hôn buông xuống, hai người ngồi bên bàn ăn đơn sơ dùng cơm. Cháo gạo kê yến mạch hầm đặc nóng hổi, ngoài ra còn có cả nướng than cốc sau khi rắc một ít hành lá thái nhỏ lên thoát nhìn rất ngon, còn có một đĩa thịt gà rừng xào ớt đỏ, Lâm Yến Vũ hít mùi thơm, cảm thấy bữa cơm này là bữa cơm có vị ngon nhất từ sau khi cô trở về nước ăn được.

"Anh không uống chút rượu sao?" Lâm Yến Vũ thấy anh vui đầu ăn cơm, không nhịn được hỏi một câu. Trước đó thấy anh cất bình rượu trắng nhỏ trong túi, tưởng rằng lúc này anh cũng sẽ lấy ra uống vài hớp nữa.

Tiêu Lỗi cười nhẹ: "Em lại không uống với anh, nếu em uống với anh, anh sẽ uống một chút." Lâm Yến Vũ biết anh nói đùa, nên không nói nữa, trong lòng chậm rãi nhận thức, lần này khó có được yên ổn. Anh ăn xong một chén cháo rồi, cô nhận lấy cái chén, thay anh múc một chén nữa, nhìn anh ăn, cao hứng hơn so với bản thân mình ăn.

Tiêu Lỗi chú ý tới ánh mắt nhu hòa của cô liên tục tỉ mỉ nhìn mình, tò mò hỏi: "Tại sao không ăn, thức ăn không hợp khẩu vị của em?" Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Không phải, thức ăn anh nấu ăn rất ngon. Em vẫn không biết, hóa ra anh cũng biết xào rau nấu cơm."

Tiêu Lỗi thân nhiên cười, vẻ mặt rất có ý tứ hàm xúc: "Anh chỉ nấu cho em ăn." Lâm Yến Vũ nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, cái mũi chua xót, nén xuống ảm ướt đang dâng lên trong mắt, lặng lẽ ăn một ngụm cháo gạo kê yến mạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36

Ăn xong, Tiêu Lỗi thu dọn chén đĩa, bỏ vào trong bồn rửa chén, đổ một ít xà bông rửa chén ra.

"Đề đó cho em." Lâm Yến Vũ cảm thấy mình cũng nên làm chút gì đó, không thể để cho một mình anh làm hết mọi việc. Tiêu Lỗi không cho cô nhúng tay vào: "Anh làm được mà, không cần em, em lên giường ngồi đi." Lâm Yến Vũ mang ấm nước rót vào trong bồn chút nước nóng: "Như vậy sẽ không lạnh." Cô kiên trì muốn rửa chén, Tiêu Lỗi cũng không ngăn cản nữa, đi ra ngoài cho thêm than đá vào giường lò.

Bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi, gió Bắc gào thét. Sau khi Lâm Yến Vũ rửa chén và chùi rửa bồn rửa chén sạch sẽ xong, trở vào buồng trong mặc lên người một cái áo khoác, lại nhanh chóng đội mũ và choàng khăn quàng cổ vào, mang theo đèn ra bên ngoài chiếu sáng giúp Tiêu Lỗi.

"Em mau vào đi, bên ngoài lạnh như thế." Tiêu Lỗi nhìn thấy Lâm Yến Vũ đi ra, sợ cô đông lạnh đến chết, vội vàng bảo cô trở về. Lâm Yến Vũ không nghe anh, đi lên phía trước: "Em cầm đèn cho anh, bên ngoài quá tối, xúc xong sớm một chút, rồi vào trong nhà để sưởi ấm."

Tuy rằng căn nhà nhỏ trong rừng này có đèn điện, nhưng ban đêm trong rừng cây tối đến nỗi khó có thể tường tượng được, huống chi lại gặp gió tuyết, không thấp đèn ở bên ngoài căn bản sẽ không nhìn thấy gì.

Tiêu Lỗi nhanh chóng xúc than đá vào trong giường lò, ước chừng đã đủ than đá, có thể cháy suốt một đêm, anh lại ôm chút rom cũi vào nhà, đặt bên cạnh lò sưởi trong tường.

Lâm Yến Vũ sớm ngồi đó, nhìn anh cầm cũi cho thêm vào lò sưởi trong tường. Trước đó đứng trong gió tuyết 10 phút, cô sắp đông cứng, lúc trở về liền cúi gối ngồi lên giường lò ấm áp.

Giường lò rất lớn, hai ba người nằm cũng đủ, Lâm Yến Vũ vén rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi Tiêu Lỗi: "Sáng sớm ngày mai có khi nào tuyết rơi nhiều quá bịt cửa lại hay không?"

"Rất có thể, rơi nhiều như vậy, sáng mai đẩy cửa sẽ không động đậy." Tiêu Lỗi vừa nói chuyện vừa bung một chậu nước tiến vào, đặt ở đầu giường, cùi áo khoác vắt lên tường, cũng đến ngồi lên giường lò, dùng chân lông cừu đắp chân. Nước trong chậu đều là nước sạch, dùng để hóa giải khô hanh trong phòng.

"Giường lò ấm rất tốt, cả người em đều ngứa ngáy, đáng tiếc không thể tắm nước nóng." Lâm Yến Vũ gãi gãi cổ, giọng điệu oán trách. Tiêu Lỗi không nói gì, nhắm mắt lại nằm ngửa trên giường lò ấm áp, nghe âm thanh gió thổi vào nhánh cây ngoài cửa sổ vù vù, cảm giác trong rừng đêm tuyết thật tĩnh.



mịch an tường.

"Em có muốn tắm rửa không?" Tiêu Lỗi bỗng nhiên ngồi dậy hỏi Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ mở to hai mắt: "Ồ trong này?" Cô không có nghe lầm chứ, nơi này cái gì cũng đều không có, tắm rửa làm sao?

Tiêu Lỗi từ trên giường lò bước xuống: "Chỉ cần em muốn tắm, anh có thể làm được, em chờ, anh làm ảo thuật cho em xem." Lâm Yến Vũ muốn Xuống giường, bị Tiêu Lỗi ngăn cản: "Em ngồi đó, chờ anh một tiếng." Không có biện pháp, cô đành phải nghe anh, ngoan ngoãn chui vào chăn lông cừu xem tivi. Trong tivi đang chiếu "Đông Thành Tây Tự" (1), khiến cô không ngừng cười được.

Một tiếng sau, anh thật sự cho cô một kỳ tích. Ở phòng ngoài, bên cạnh bếp, Lâm Yến Vũ thấy một cái thùng cao cao bằng vỏ cây hoa (2) đặt tại chỗ đó, đang bốc lên hơi nước màu trắng. Tiêu Lỗi mở chăn lông cừu ra, thả Lâm Yến Vũ vào trong thùng bằng vỏ cây hoa. Trước đó, cô đã chiều theo yêu cầu của anh, cởi hết toàn bộ quần áo.

Nước nóng thích hợp, ngâm bên trong vỏ cùng thoải mái, bên cạnh là bếp lò được đốt nóng, lửa trong lòng lò dồi dào, một chút cũng không lạnh. Lâm Yến Vũ thích thú ngâm mình trong nước, thuận tay búi mái tóc dài lên, dùng kẹp tóc kẹp lấy, hỏi Tiêu Lỗi: "Anh kiểm ở đâu ra cái thùng này thế?" "Người bảo vệ rừng dùng thùng vỏ cây hoa để chứa gạo và lương khô, vỏ cứng rắn chắc và bền bỉ." Tiêu Lỗi giải đáp thắc mắc.

"Vậy anh đem gạo bỏ ở đâu?" Lâm Yến Vũ khó hiểu hỏi. Tiêu Lỗi nói với cô, có hai ba cái thùng vỏ cây hoa, anh đem 2 cái thùng trong số đó đổ chung vào 1 cái.

"Ha, anh thật là có sáng ý, cái thùng này chứa em vừa vặn ghê. Chắc không phải anh muốn nấu em để ăn chứ? Thịt của em dai lắm, không thể ăn đâu." Lâm Yến Vũ cười tinh ranh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nước làm đỏ bừng.

Phóng tầm mắt nhìn lại, trên bếp nấu song song hai ấm nước lớn, cùng lúc nấu nước sôi, ngoài ra còn có một thùng nước nóng to có mờ điện, chả trách anh nhanh như vậy có thể nấu ra nước sôi, thì ra là có dụng cụ. Lâm Yến Vũ không thể không cảm thán, tất cả thiết bị trong căn nhà nhỏ này thật sự là đầy đủ hết cả, nhưng mà, anh cũng phải chịu tổn tâm tư, vừa là người thông minh, mới có thể cho cô kỳ tích như thế.

Tầm mắt của Tiêu Lỗi dừng rơi xuống trên vai cô: "Nước không nóng thì gọi anh, anh cho thêm nước ấm, tắm rửa ở loại thời tiết này, nước nhất định phải rất nóng mới được." Anh ngồi ở bếp tiếp tục thêm củi nấu nước, Lâm Yến Vũ thoải mái tắm nước nóng sạch sẽ.

Khi Tiêu Lỗi cảm ấm nước vội tới thêm nước nóng cho cô, Lâm Yến Vũ nhìn chăm chú vào động tác của anh, nghe tiếng nước ào ào, bỗng nhiên trong lòng tràn ngập nhu tình. Ban đêm ấm áp và yên tĩnh biết bao, nếu có thể như vậy suốt đời, thật không uổng phí cuộc sống này.

Lâm Yến Vũ vừa tắm rửa vừa nghe Tiêu Lỗi nói chuyện, anh nói với cô, trước kia cuộc sống của các hộ săn bắn trong rừng Tiểu Hưng An Lĩnh này đều vô cùng khó khăn gian khổ, rất nhiều người cả đời không lấy vợ, khi vừa giải phóng. Ngạc Luân Xuân tộc vẫn còn ở vào xã hội nguyên thủy, sống cuộc sống dân tộc du mục. Bác Cát Ngõa Y Nhĩ chính là hơn 30 tuổi mới lấy vợ người Mông Cổ.

"Cha anh có 8 năm tham gia quân ngũ ngay tại Đông Bắc này, ban đầu cũng là một đội trưởng, mỗi năm ông đi săn trong rừng, luôn luôn nhìn thấy bác Cát Ngõa Y Nhĩ vác súng đi tuần hộ núi rừng, thường xuyên qua lại nên quen thuộc."

Tiêu Lỗi nhìn thấy trong thùng hoa da nóng hơi hổi, kiểm tra thử xem nước đã vừa nóng tới chưa, Lâm Yến Vũ ngẩng mặt nhìn anh: "Em thấy bọn họ uống rượu mạnh như vậy, chắc chắn tính tình nóng nảy, có thể đánh vợ hay không?" Tiêu Lỗi mỉm cười: "Người mà hay đánh vợ, không uống rượu cũng sẽ đánh."

"Anh đấy à?" Lâm Yến Vũ trêu anh. Tiêu Lỗi nhướn miệng như cười như không: "Cho dù anh có đánh, cũng là đánh vợ anh, đâu có đánh em, em lo cái gì."

Tim của Lâm Yến Vũ vọt lên cao rồi chìm xuống, sự tình thường là như thế, một câu nói trong lúc vô ý, có thể trở thành lời tiên đoán trong tương lai. Tiêu Lỗi thấy cô bỗng nhiên không nói lời nào, ngón tay gõ gõ vào đầu cô: "Nha đầu ngốc." Lâm Yến Vũ vùng tay lên, bắn nước lên mặt anh.

"Lát nữa anh cũng tắm đi, em giúp anh thêm nước." Lâm Yến Vũ tựa vào thùng cây bên cạnh, nhìn Tiêu Lỗi đang thêm nước củi vào trong bếp lò. "Anh không tắm, trở về biệt thự mới tắm, ở nơi này dùng nước để tắm rửa là một thứ rất xa xỉ." Ánh lửa càng làm khuôn mặt của Tiêu Lỗi ánh đỏ, Lâm Yến Vũ nhìn anh đến mê mẩn.

"Đồ ngốc, anh ra ngoài lấy một thùng tuyết vào đun sôi, là có thể tắm rồi, nước để tắm không cần phải tinh lọc, nước tuyết rất là sạch sẽ." Lâm Yến Vũ xoa mái tóc của Tiêu Lỗi, cùng anh pha trò. Tiêu Lỗi nháy mắt với cô: "Em thông minh nhất."

Mặc dù trong ngàn vạn người, chúng ta đi qua nhau, bạn có biết, trên thế giới này chỉ tồn tại một người, người đó sinh ra dành cho bạn, mà bạn cũng là vì người đó mà sinh ra, chỉ duy nhất một người như vậy, gặp gỡ được chính là may mắn cả đời, bỏ lỡ, vĩnh viễn không thể bù đắp lại, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng thay thế được.

Chờ Lâm Yến Vũ tắm rửa xong, Tiêu Lỗi lại dùng chăn lông cừu bọc lấy cô, ôm cô đặt lên giường lò. Lâm Yến Vũ trần trụi chui vào trong chăn, chạm rai nhắm mắt lại, giường lò nóng trải thảm lông cừu thật dày, rất thoải mái rất ấm áp, không khí ấm áp khiến cho cô muốn ngủ. Sau khi tắt hết đèn, trong phòng chỉ còn ánh lửa giữa lò sưởi trong tường, đỏ rực.

Ngoài cửa sổ tiếng gió gào thét ngày càng kịch liệt, thỉnh thoảng còn có tiếng chim cú mèo kêu. Lâm Yến Vũ nghiêng tai lắng nghe, nói: "Thời học tiểu học em từng xem qua một cuốn tiểu thuyết, nói về một ngọn núi có thổ phi trước giải phóng, ở vùng Đông Bắc, nhóm thổ phi tên gọi là Hồ Tử, mỗi khi đến đêm trăng nhóm Hồ Tử sẽ đi đánh cướp, cướp của người giàu giúp cho người nghèo, cười tuần mã, mặc áo choàng màu đỏ, vô cùng oai phong."



"Em đang nói đến thổ phi sao? Nếu đúng là thổ phi thì sẽ rất hung tàn." Tiêu Lỗi đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được lời của cô, mở to mắt nhìn cô.

"Thế nào, anh không tin em hả? Em thật sự nhìn thấy trong tiểu thuyết viết như vậy, tên là gì thì em quên mất rồi." Lâm Yến Vũ chống tay lên má, tay còn lại đặt lên khuôn mặt của Tiêu Lỗi khẽ vuốt, lòng bàn tay mềm mại ấm áp, mang theo chút yêu thương lại mang theo chút quyến luyến.

Tầm mắt Tiêu Lỗi luôn luôn ờ tại vai cô trở xuống, tư thế lúc này của cô lại khiến cho anh nhìn thấy mơ hồ đường cong mê người. Lâm Yến Vũ hoàn toàn chưa phát hiện ra, vẫn đang tiếp tục nói với anh về một vài tình tiết trong cuốn tiểu thuyết kia, nói đến đoạn phần khích, cười khanh khách không ngừng, cơ thể theo động tác cười của cô mà khẽ rung động.

Chỗ lõm sượt trong tường truyền đến ánh lửa u tối nhưng nóng cháy, tầm mắt của Tiêu Lỗi chần chừ lướt qua mỗi một đường cong duyên dáng nhu hòa trên cơ thể cô, không bỏ qua tí xiu chi tiết nào, giống như đã thú đang nhìn con mồi của mình, con con đen thẫm dần dần nổi lên biến hóa.

Khi Lâm Yến Vũ nói đến cao hứng, nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, đột nhiên cảm giác được một sức lực cực mạnh kéo về phía thân thể mình, cô không kịp phản ứng, đôi môi nóng bỏng của anh đã dán tại môi của cô, chỉ dùng chút lực, đầu lưỡi đã tham tiến vào trong khoang miệng cô, chặt chẽ độc chiếm đôi môi của cô. Cô biết phản kháng thế nào cũng vô ích, cũng không dùng bất kỳ động tác nào, nhu thuận tựa như một con búp bê.

Trên cơ thể của cô rất thơm, là xà phòng thơm mùi gỗ đàn hương, rất dễ chịu, anh hít lấy hương thơm ở chiếc cổ của cô, tựa như loài thú đang tìm mùi của bạn tình.

"Tay anh thật thô ráp." Lâm Yến Vũ nhẹ giọng nói. Vuốt ve của anh luôn luôn rất ôn nhu, nhưng tay của đàn ông suy cho cùng cũng như thế, hơn nữa anh thích chơi sủng, ngón trỏ và mép trên của bàn tay đều có vết chai, tiếp xúc với làn da đều là cứng cứng.

"Em không thích? Hờ?" Tiêu Lỗi khẽ vuốt vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô. Mũi Lâm Yến Vũ khịt nhẹ một tiếng, tay lần mò nắm tay anh, mười ngón tay giao nắm với anh: "Em thích hết mọi thứ của anh, rất có mùi vị đàn ông."

Trên chiếc thảm lông cừu mềm mại, ánh lửa chiếu rọi xuống da thịt tuyết trắng của cô càng thêm trong suốt trơn mềm, ngũ quan rõ ràng giống như anh đã thấy trong mộng, tay anh nhẹ nhàng di chuyển, dán chặt lên đường cong cơ thể cô, hôn nồng nhiệt rải rác khắp toàn thân cô. Khẽ cắn đỉnh ngực, cảm giác rã rời tựa như lông vũ đang phe phẩy, lại lạnh lẽo như bị gió thổi qua. Loại cảm giác da thịt thân thiết này, khiến cho ngay cả tóc tơ của cô cũng đều run rẩy kỳ diệu.

Trong đêm đông này có bao nhiêu ấm áp, đủ để thiêu cháy cũng như khắc sâu triền miên vào trái tim của mỗi người. Lạnh lẽo- nóng rực- chua xót- ngọt ngào, đủ loại cảm giác kéo đến tựa như thủy triều, đó là một đêm của băng và hỏa kết hợp hết lần này tới lần khác, cô mê mẩn mà say sưa hưởng thụ kích tình của anh, cảm giác trong cơ thể của chính mình có một loại sức lực mới được hồi sinh, khiến cô chẳng biết mệt mỏi.

"Mộ Tĩnh..."

Khi nghe được cái tên này, đồng tử của cô đột nhiên co rút lại, theo bản năng kháng cự lại anh. Anh đang nắm giữ khuôn mặt của cô, gần từng chữ một: "Ở trong lòng anh, em vĩnh viễn là Mộ Tĩnh, là Mộ Tĩnh của anh, mặc kệ em biến thành bộ dáng gì đi nữa, em mãi mãi là của anh."

"MỘ TÌNH ĐÃ CHẾT RỒI!" Cô hung hăng gào to một câu, vẻ mặt giống như một con mèo hoang tức giận, không khống chế được cảm xúc, tựa như phát điên mà đánh đập anh. Mỗi lần cô muốn quên đi quá khứ, anh lại luôn nhắc tới cái tên trước kia của cô, làm cho hàng rào cô vất vả xây dựng sụp đổ trong nháy mắt.

Thân thể hai người xoay lại cùng một chỗ, thế nào cũng tách không ra. Anh nhìn cô, không biết vì sao cô lại thống hận cái tên này như thế, vỗ lên bờ vai non nớt của cô, lắng nghe cô khe khẽ thở dốc, thì thầm: "Được được được, anh biết rồi, Mộ Tĩnh đã trở thành quá khứ, em là Lâm Yến Vũ. Nha đầu nhà con, thật sự ngoan cố ghê gớm"

Lúc này cô mới không làm loạn nữa, an tĩnh lại, muốn bản thân phải ghi nhớ khoảnh khắc yêu thương này, vĩnh viễn cũng không quên, ngón tay nhẹ vỗ về gương mặt của anh, cô của anh, phía sau chiếc lưng cường tráng của anh, giống như trước kia, khôn khéo lại ngoan ngoãn, làm cho anh thương yêu không thôi.

Hai ngày điên cuồng, cô không biết bản thân làm thế nào để vượt qua, lúc thì cực lạnh lúc thì lại cực nóng, anh tràn trề tình lực, hoàn toàn "vắt kiệt" cô, cô bị bài bỏ không còn sức để chống đỡ, sống đảo lộn ngày đêm. Ngoại trừ lúc anh xuống giường nấu cơm cho cô ăn, nấu nước nóng cho cô tắm rửa mới rời khỏi cô một lát, thời gian còn lại chính là ngủ cùng cô, thời điểm tỉnh dậy thì để cô mềm mại trong lòng anh.

Cực lạc, buông thả dục vọng, cuồng dã, trong đầu của cô chỉ có mấy chữ này, cùng nhau lên trời xuống đất, như thể kích tình và ái dục suốt 4 năm qua đều được đền bù lại trong mấy ngày này, anh trở nên có phần đáng sợ. Tất cả những gì cô có thể và không thể tiếp nhận, anh đều khiến cô nhận lấy từng chút một, hóa ra trong cả tình yêu lẫn tình dục, anh lại sâu sắc như thế, phóng túng như thế.

Có đôi khi, thật sự là cô vô cùng mệt mỏi, mềm nhũn trên giường không chịu động đậy, anh cứ thế vỗ vỗ cô, cô cũng không chịu nhúc nhích. Anh đành phải kiên nhẫn chờ, chờ cô ngủ đủ giấc rồi, sẽ kéo cô từ trong chăn ra, hưng hăng yêu thương.

Cũng có đôi khi, cô cố ý khó chịu với anh, bọc chăn ngồi một bên xem tivi, bởi vì tín hiệu truyền hình không tốt, nhân vật đều bị biến dạng, cô vẫn xem ngon lành như cũ.

Thời điểm cô không chịu phối hợp, anh liền đem cô đặt lên trên giường, cơ thể không tiến vào, mà không ngừng dùng tay khiêu khích cô, đến khi nơi nhạy cảm của cô giãn nở, vẫn không thỏa mãn cô. Cô vô cùng khó chịu, khát vọng anh tiến vào, bản thân bắt đầu động dục, thân thể mềm mại uốn éo

tựa như rắn, ánh mắt mờ mịt trong suốt nhìn anh, đôi môi anh đào cắn đến hồng hồng, bắt lấy cổ tay anh siết chặt, như là cầm lấy cổ cứu mạng.

Vật nhỏ này, khi cao trào cực điểm cô thực mị điểm, có thể khiến cho đàn

ông cả đời khó quên. Tiêu Lỗi yêu hận rồi rắm, đủ loại hỗn hợp cảm xúc phức tạp cùng một chỗ. Có phải mỗi người đàn ông đều sở hữu tiềm chất biến thái hay không, trong tiềm thức đều thích ngược đãi người khác? Cô càng giãy dụa, anh lại càng muốn chinh phục cô, nhìn cô vận vẹo rên rỉ, cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có của anh tăng vọt.

Một lần, hai lần thì gọi là hưởng thụ, nhưng hơn thì chính là phát tiết, bất kể cô giãy dụa như thế nào, cũng không thay đổi được trạng thái thân thể hai người kết hợp nhau, anh lại ở trong thân thể cô mà không chịu đi ra.

"Anh rút ra trước được không? Bên dưới vừa đau vừa căng, có lẽ sẽ co rút." Lâm Yến Vũ chịu không nổi, liên tục van nài. Cô không biết, rõ ràng anh đã nhắm mắt lại ngủ rồi, còn muốn chiếm giữ cô không tha.

Tiêu Lỗi nheo mắt suy nghĩ sâu xa: "Nói em yêu ta."

"Em yêu ta." Lâm Yến Vũ học vẹt nói.

Tiêu Lỗi vỗ nhẹ hai má cô: "Lại không ngoan hả, phải chịu phạt." Anh cố ý động thân một cái, tiến vào càng sâu. Lâm Yến Vũ hét lên một tiếng, cầu xin tha thứ: "Em ngoan em ngoan, em yêu anh, em yêu anh chết mất... Em yêu anh!"

"Nói lại! Nói em thích ta như vậy muốn em." Tiêu Lỗi vẫn không chịu buông tha cô. Thời gian trước, cô lạnh nhạt với anh, tra tấn anh, một khi có được cơ hội, hẳn muốn làm tâm trọng thêm đòi lại đến.

"Em thích..." Lâm Yến Vũ đành phải nói lại y như lời anh nói.

"Nói em thích ta như vậy muốn em." Tiêu Lỗi không bỏ qua, không buông tha.

CHẾT TIẾT! Người đàn ông này thật là bệnh hoạn, dục vọng chiếm hữu đáng sợ. Trong lòng Lâm Yến Vũ mắng, nhưng ngoài miệng không dám nói như vậy, sẽ lại chọc giận anh, cái mạng nhỏ của cô vốn không có, đành phải hạ thấp làm nhỏ: "Em thích anh như vậy muốn em, đời này chỉ yêu một người là anh, chỉ ngủ với anh, được rồi chứ, tổ tông."

Tiêu Lỗi nhìn không được cười lớn ra tiếng, vẻ mặt cô không cam tâm nhưng lại phải nhận thua, bộ dáng thật sự rất đáng yêu. Nha đầu này thật xảo quyết, trong lòng cô nghĩ một đường, ngoài miệng lại nói một nẻo. Căn bản là cô chưa nói ra câu mà anh muốn nghe kia. Từ lần đi câu trên băng, cũng không gọi anh là Lỗi lần nào nữa.

"Trong lòng em mắng ta, ngoài miệng lại nói yêu ta, em không khác gì với một phụ nữ khẩu thị tâm phi." Tiêu Lỗi ở trên người Lâm Yến Vũ sờ soạng. Cơ thể Lâm Yến Vũ đau buốt, mỗi mấp máy nhưng lại không thốt ra tiếng.

"Nói lớn tiếng một chút! Mắng ta cũng mắng lớn tiếng một chút." Tiêu Lỗi cố ý kích cô, anh muốn nhìn thấy bản tính thật sự của cô một lần, nhìn thấy cô không chút nào che giấu cảm xúc, chứ không phải như bây giờ, mọi thứ đều nén ở trong lòng. Anh hiểu quá rõ con nhóc Bắc Kinh hay mắng chửi người thô tục, trước kia cũng không phải cô chưa từng mắng anh.

"Anh là cái đồ chết tiết, anh coi tôi là con người sao, hay chính là một con búp bê bơm hơi để anh mặc sức đùa giỡn hả." Lâm Yến Vũ mắng một câu. Mấy ngày nay, cô cũng sắp bị anh bóp nát rồi, chỉ chạm vào liền đau khủng khiếp. "Để anh xem xem." Tiêu Lỗi ôm cô, nhẹ nhàng ôn nhu hôn, tựa như che chở trân bảo, tựa như đồ dành cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37

Lần đầu tiên anh đối với cô như vậy, trước kia bất luận họ kích tình thế nào, anh cũng chưa từng như thế, không nhớ rõ đã ra vào trong thân thể cô mấy lần, chỉ nhớ rõ sau này dù có chết cũng không chịu để cho anh tới gần nữa, dùng chân quần chính mình lại thật chặt.

Anh lấy tay chống cằm, tay kia thì luồn vào trong tìm kiếm phần hạ vị của cô, thân thiết hỏi: "Em gái nhỏ đau không?" Cô không nói lời nào, trên mặt đỏ ửng lại cực kỳ mê người.

Tiêu Lỗi nhìn chăm chăm vào vẻ mặt kiều mỵ lúc ngủ của cô sau khi hoan ái, trong lòng thật vui sướng, anh tin tưởng giờ khắc này đủ để lưu lại trong trí nhớ của cô suốt đời. Thân là phụ nữ, sau khi bị một người đàn ông yêu cuồng nhiệt như thế, cô muốn quên cũng không thể anh.

"Anh được hay không?" Anh ôm cô hỏi. Cô không nói lời nào, anh liền tiếp tục quấy rầy cô, làm cho cô không thể không nói chuyện. "Anh ngủ một lát đi, đừng nào loạn nữa, nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn đều hốc hác hết cả." Cô u oán xoa nắn khuôn mặt của anh, ngăn cản tay anh tiếp tục làm càn, toàn

thân cô từ trên xuống dưới không một chỗ nào là không đau, hầu như hai chân không thể khép lại được, đều là do anh ban tặng.

"Anh muốn em vĩnh viễn nhớ rõ anh, nhớ rõ anh đã 'yêu' em như thế nào." Con người đen sâu thẳm của Tiêu Lỗi nhìn Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ cũng nhìn anh, nhanh chóng quán chấn lại: "Biến thái! Ngoại trừ anh thì còn ai có thể nghĩ ra nhiều kiểu tra tấn em như vậy, anh không làm cho em chết ở trong tay anh thì không thể mà."

Tiêu Lỗi nhẹ nhàng cười, vuốt ve tóc cô, nhân tiện kéo chăn: "Anh cũng mệt lắm, cho anh một chút chấn đi." Lâm Yến Vũ cũng không chịu buông tay: "Cũng không phải chỉ có một cái chấn này, anh lấy cái khác đi."

"Không, anh chỉ muốn cùng em đắp chung một cái chăn, chấp từ chi thủ dữ từ đồng miên (1), em chưa nghe nói qua sao?" Tiêu Lỗi thích thú trêu đùa. "Em cũng không phải là người đó, anh ngủ cùng với người đó là được rồi." Lâm Yến Vũ hắt hơi một cái, nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dày không hề chớp động.

Tiêu Lỗi thừa dịp cô lơ là, kéo chăn lại, tiến vào trong, găt gao ôm cô: "Vậy em sinh cho anh một đứa trẻ đi, trở về Bắc Kinh chúng ta liền kết hôn nhé?" Lâm Yến Vũ im lặng, đầu tựa vào vòm ngực ấm áp của anh, giả vờ ngủ rồi.

"Chúng ta sẽ sinh hai đứa nhóc, tốt nhất là một đôi song thai, đều là con trai, anh thích con trai, dĩ nhiên, một trai một gái cũng được." Tiêu Lỗi biết Lâm Yến Vũ không ngủ, mặc kệ cô nghe hay không nghe được, cứ lảm bảm.

"Cái gì mà gọi là cũng được, con gái có cái gì không tốt?" Lâm Yến Vũ nhịn không được nói thầm. Tiêu Lỗi cười nói: "Con gái rất phiền toái, sợ ngã lại sợ chạm vào, hơn nữa ta không thể dẫn theo để tắm rửa, cho nên con trai tốt nhất."

"Xi, gia đình anh có ghen sinh song thai sao." Lâm Yến Vũ lại nói thầm một câu. Tiêu Lỗi ôm cô: "Nhà anh không có, nhưng nhà em có. Cậu hai và cậu ba của em chính là một cặp song sinh, đi cả của em cũng sinh đôi, cái này là có di truyền đó."

Lâm Yến Vũ nghe anh nói đến Diệp gia, lại nhắm hai mắt không lên tiếng. Tiêu Lỗi hiểu được tâm tư cô, cho nên tiếp tục lảm bảm: "Diệp gia có bảy người con, mẹ em là con út. Cậu cả của em tên là Diệp Ngụy Nhiên, Thượng tướng, nguyên là Tư lệnh viên quân khu Bắc Kinh, năm ngoái mới về hưu, ông có hai người con trai, Diệp Tiểu Phảng và Diệp Tiểu Hiền, Diệp Tiểu Phảng em đã gặp qua, Diệp Tiểu Hiền học đại học ở Mỹ, hiện tại tự mở công ty ở Silicon Valley.

Cậu hai của em tên là Diệp Thần Nhiên, Không vụ Tham mưu trưởng, Trung tướng, con của ông- Diệp Tiểu Hàng em cũng đã gặp qua. Cậu ba - Diệp Diệu Nhiên và cậu hai của em là song sinh, cũng là Trung tướng, Viện trưởng Học viện Chỉ huy Pháo binh số 2, hiện tại cả nhà đang ở Vũ Hán, ông chỉ có một con gái tên Diệp Tiểu Khả, Diệp Tiểu Khả luôn luôn ở Anh để đi học, bây giờ cô ấy cùng bạn trai đang công tác ở Quảng Châu. Cô ấy là cháu gái đời thứ ba duy nhất của Diệp gia, rất được cưng chiều."

Nói xong câu này, Tiêu Lỗi ý thức được cái gì đó, bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, em cũng là cháu gái, chẳng qua không sống chung với họ, cho nên..." Trong đầu Lâm Yến Vũ nghĩ, còn nói những lời này chi bằng không nói. Cô chỉ theo họ mẹ mà thôi, cũng không phải thật sự mang họ Diệp.

Dừng một chút, anh cảm thấy tốt hơn là không nên mở xẻ tiếp vấn đề này, nên tiếp tục đề tài trước đó: "Cậu tư của em tên là Diệp Trác Nhiên, giáo sư Đại học Pennsylvania, nhà kiến trúc học Hoa kiều có tiếng, ở nước Mỹ đã rất nhiều năm, hẳn là em đã từng nghe nói qua ông, ông rất nổi tiếng. Ông có hai con trai, một cô con gái nuôi; em còn có hai người dì, đi cả tên là Diệp Diệu Nhiên, Phó chủ tịch Ủy ban Điều tiết Ngân hàng Trung Quốc (CBRC), bà chỉ có một cô con gái, tất cả đều ở Mỹ. Dì hai của em tên là Diệp Sảnh Nhiên, cùng chồng và con gái sinh sống tại Đức, là bác sĩ ngoại khoa."

Nói đến gia phả nhà họ Diệp, Tiêu Lỗi thuộc như lòng bàn tay, khi đó biết cô là con gái riêng Diệp gia, anh liền tìm hiểu quan hệ giữa những người trong Diệp gia rất rõ ràng.

Lâm Yến Vũ yên lặng nghe anh giảng thuật, chẳng nói câu nào. Đó là một đại gia tộc huy hoàng, nhưng tại sao có cảm giác, không hề liên quan gì đến cô, so với họ, bản thân bỗng chốc giống như một con vịt nhỏ xấu xí, hơn nữa khi đó mẹ cũng không hề cập tới chuyện trong nhà với cô, thậm chí cô còn không biết tên của các cậu các dì.

Tiêu Lỗi thấy từ đầu đến cuối cô không lên tiếng, cũng không nhắc lại nữa, giúp cô đắp chăn. Anh dần dần đi vào giấc ngủ, vài tiếng đồng hồ trôi qua, khi anh tỉnh dậy, mới thấy cô lui vào một góc, đầu vai không ngừng co rút, có lẽ là lén lút khóc nức nở.

"Đừng khóc, ngoan, đừng khóc, khóc nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe." Tiêu Lỗi biết cô nhất định lại nhớ đến thân thể của chính mình, bị thương ụa đến, mới có thể không nhịn được mà khóc lên, ôm chăm lấy cô để an ủi. Lâm Yến Vũ nâng hai mắt sưng đỏ lên: "Em muốn mẹ em."

Biểu tình yếu ớt ủy khuất kia, đáng thương tựa như một cô gái nhỏ, không biết cô đã khóc bao lâu, đôi mắt sưng húp không thể nhìn, Tiêu Lỗi đau lòng không thôi: "Đợi đến lúc chúng ta trở về Bắc Kinh, anh sẽ nghĩ cách để em gặp ông ngoại của em, em sẽ có một gia đình." Thấy vẻ mặt cô đau khổ và kinh ngạc nhìn anh, anh ôn hòa nói: "Anh sẽ cho em một gia đình." Lúc này cô mới an tâm, nhắm hai mắt lại.

Suốt ngày nay, dạo gần đây cô ngoan ngoãn hơn, anh cần anh cứ lấy, để cô ngủ, cô liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để cô ăn cơm, cô liền ăn sạch sẽ; lúc cô mệt mỏi, anh ôm cô đến thùng gỗ ngâm nước nóng; khi ở dưới thân anh uyển chuyển hầu hạ, ngoại trừ i i a a rên rỉ, cũng chỉ nói cười với anh.

Đến ngày thứ ba, Tiêu Lỗi nhận thấy Lâm Yến Vũ có chút không bình thường. Ban đầu anh còn tưởng rằng trên giường lò quá nóng, trên người cô mới có thể nóng như vậy, sau đó lại phát hiện hai gò má cô ửng đỏ không bình thường, hỏi cái gì cô cũng chỉ ừ, như là không có sức lực để nói gì cả. Mềm nhũn tựa vào lòng anh, anh hỏi cô có muốn ăn chút cháo loãng không, cô nhẹ nhàng lắc đầu, mặt chôn trong ngực anh. Lúc anh hỏi cô lần nữa, cô đã không nói lời nào, hỏi cô thế nào lay cô làm sao, cô cũng vẫn không tỉnh lại.

Bỗng chốc, hô hấp của anh đều rối loạn. Một cảm giác đáng sợ đột nhiên lan rộng ra từng tế bào toàn thân anh, anh ôm chặt cô, gọi tên cô: "Yến Vũ, Yến Vũ, tỉnh lại..."

Không thể ngủ, không thể ngủ nhanh như vậy được. Mùi chết chóc bao phủ trong lòng anh, ép anh đến không thở nổi. Không biết vì sao, cô có chút không ổn, anh thì có một loại dự cảm chẳng lành.

Cô mơ mơ màng màng nghe được giọng nói của anh, chỉ không mở mắt ra được, cảm thấy cả người đều bay bổng, cơ thể giống như không phải của chính mình. Đau đầu... Hệt như khi đó ở trong bệnh viện, đau đầu không chịu nổi.

Thật vất vả Tiêu Lỗi mới kiểm chế được tâm trạng, khuôn mặt dán lên trán của Lâm Yến Vũ, phát hiện trán cô nóng bất thường, lúc này mới ý thức được cô phát sốt đến hôn mê, sợ hãi, nhanh chóng giúp cô mặc quần áo, bọc kín chặt chẽ, ôm cô lên xe, lái xe đưa cô trở về biệt thự nghỉ dưỡng.

Một hồi thì đến biệt thự, anh liền gọi điện thoại cho Trung tâm y tế khu biệt thự, để họ phái bác sĩ qua đây chẩn trị cho Lâm Yến Vũ. Sau khi bác sĩ đến, rất nhanh làm kiểm tra giúp Lâm Yến Vũ, nói với Tiêu Lỗi, Lâm Yến Vũ nóng gần 40 độ.

"Tại sao không sớm cho chúng tôi biết để qua đây, người trưởng thành khi sốt cao sẽ hủy hoại thần kinh não, sức đề kháng của bệnh nhân lại yếu hơn so với người bình thường." Bác sĩ có chút trách cứ Tiêu Lỗi.

Lòng Tiêu Lỗi nóng như lửa đốt, nhìn y tá giúp Lâm Yến Vũ truyền dịch, từng giọt từng giọt, nước thuốc như nhỏ giọt lên tim anh. Đều do anh sơ sẩy, không lo lắng đến thể chất yếu ớt của cô, chăm sóc không chu đáo mới có thể làm cho cô biến thành như vậy, anh tự trách mình không tốt.

Để hạ nhiệt, y tá lấy cồn y tế thay Lâm Yến Vũ xoa vào mặt và cổ, Tiêu Lỗi thì cầm khăn nóng thay cô lau người, động tác vô cùng ôn nhu. Ánh mắt của y tá chăm chú nhìn, thấy trước ngực và trên cổ Lâm Yến Vũ khắp nơi đều là dấu hôn nông sâu không đồng nhất, trong lòng có chút suy nghĩ.

Chợt nhớ đến chuyện gì, Tiêu Lỗi nhờ y tá giúp Lâm Yến Vũ rửa sạch "vùng kín", nhân tiện kiểm tra một tý.

"Có chút nhiễm trùng." Y tá kiểm tra giúp Lâm Yến Vũ xong, nói với Tiêu Lỗi. Thấy anh giúp Lâm Yến Vũ lau phần trên cơ thể xong, thay áo sạch sẽ cho cô, lại giúp cô cởi quần cẩn thận lau hai chân, y tá nói: "Ngài nghỉ ngơi một lát đi, chuyện này để chúng tôi làm được mà."

"Cám ơn, tôi tự làm được." Tiêu Lỗi kiên trì muốn tự mình làm, y tá cũng không nói nhiều, lấy thuốc kháng viêm nhẹ nhàng cho Lâm Yến Vũ nuốt xuống. Người đàn ông này rất cuộc đã làm cái gì đối với cô gái này, sao có thể khiến cô bệnh ra như vậy, hơn nữa "vùng kín" của cô rõ ràng đã bị người khác hung hăng chà đạp, đều sưng hết lên cả.

Nhìn bề ngoài của người đàn ông này, tuổi còn trẻ, nhà nhận trầm tĩnh, bộ dáng trên giường với phụ nữ cũng là yêu thương bằng mọi giá, không giống như biến thái, làm sao có thể khiến cho người phụ nữ của mình bất tỉnh nhân sự? Làm chuyện yêu mà làm đến mức này, quả thực là tìm đường chết. Y tá âm thầm thở dài, mấy cậu ấm này lúc biến thái lên thật sự đáng sợ.

Cô công tác ở trung tâm y tế khu biệt thự này đã nhiều năm, chuyện như vậy cũng không hiếm thấy. Những người đến nơi này nghỉ phép, nhất là những người đàn ông kia, hầu như đều là cán bộ cao cấp trong hệ thống quân đội và con cái của họ, dẫn phụ nữ đến đây chơi, xảy ra chuyện cũng không phải không có.

Nhưng tình hình như hôm nay trái lại hiếm thấy, những người trước đó, đều là mang người ném vào trong bệnh viện, cho dù cũng có bàn giao vài câu, nhưng mời bác sĩ y tá đến nhà giống như vậy, lại tự mình chăm sóc thì chưa từng có.

Thấy vẻ mặt cô gái kia có chút thống khổ, anh ôn nhu lấy tay giúp cô chải lại tóc, nhẹ nhàng ấn huyết thái dương, xoa dịu cơn đau đầu của cô, y tá nhìn động tác của Tiêu Lỗi, có chút xúc động, chủ động nói với anh: "Chỉ cần cô ấy hạ sốt, thì sẽ không có việc gì."

"Cơ thể cô ấy không tốt, khả năng miễn dịch thấp, sức đề kháng yếu, là tôi quá sơ sót." Tiêu Lỗi nhìn thần sắc Lâm Yến Vũ bệnh đến tiều tụy, rất đau lòng, hết sức hối hận, lầm bầm. Y tá khuyên nhủ: "Chủ yếu là do lạnh lẽo, mấy ngày nay nhiệt độ không khí rất thấp. Ngài yên tâm đi, chúng tôi sẽ chăm sóc cẩn thận, sẽ không làm cho bệnh tình của cô ấy tăng thêm."

"Cô ấy... 'Chỗ đó' có nghiêm trọng không? Có thể ảnh hưởng đến sức khỏe hay không?" Tiêu Lỗi chỉ chỉ vào phần bụng dưới của Lâm Yến Vũ, tuy rằng khó mở miệng, nhưng vẫn cảm thấy hỏi rõ ràng có vẻ tốt hơn.

Y tá nói: "Có chút triệu chứng viêm, chỉ cần mấy ngày nay bôi thuốc đúng giờ, hẳn là không có vấn đề lớn, cơ thể phụ nữ rất mẫn cảm, vì bản thân và cũng là vì sự khỏe mạnh của thể hệ sau, sau này tốt nhất vẫn nên chú ý một chút, đừng dùng sức quá mạnh, nếu không chẳng những dễ dàng tạo ra các loại bệnh phụ khoa, mà còn dễ dàng dẫn đến vô sinh." Tiêu Lỗi ừ một tiếng.

Trên giường bệnh, Lâm Yến Vũ luôn luôn lơ mơ nằm mơ, mơ thấy sự tình khi cô 17-18 tuổi, khi đó cô đơn giản nhiều hơn, không có loại tâm tình tang thương như hiện tại, bất quá thời gian mới qua 7-8 năm, suy nghĩ của cô thoáng cái đã già đi rất nhiều, mà cô thân bất do kỷ (bản thân không tự chủ được), chỉ có thể thả bay theo gió, không biết bản thân mình sẽ trôi dạt về đâu.

Mùa hè năm 18 tuổi ấy, là lần đầu tiên cô về nước nghỉ hè sau khi qua Anh học. Tiêu Lỗi vừa mới được cử đi học nghiên cứu sinh ở trường, phải ở lại trong trường tham gia huấn luyện quân sự trong vòng nửa năm, không trở về Bắc Kinh.

"Em có thể đi thăm anh không?" Khi gọi điện thoại, Mộ Tĩnh hỏi Tiêu Lỗi, cô biết học viên quân sự giáo rất nghiêm, huấn luyện quân sự đều bị quản lý với hình thức khép kín.

"Sợ rằng không thể." Tiêu Lỗi tiếc nuối nói với cô, mặc dù anh rất muốn gặp cô, muốn đến đền rồi, vẫn phải chú ý đến quy định của trường học. "Được rồi, vậy khi anh rảnh rồi, hãy gọi điện thoại cho em." Mộ Tinh ngoan ngoãn nói.

Ngăn cách ở hai nơi, tưởng nhớ lẫn nhau sâu sắc, không đến một tuần trôi qua, Mộ Tinh lén lút nghĩ, muốn đi Trường Sa thăm anh, cho dù là chỉ có thể nhìn một cái cũng được. Có cách nghĩ như vậy, Mộ Tinh lập tức hành động, nói với Diệp Hình Nhiên, muốn ra ngoài du lịch vài ngày, Diệp Hình Nhiên biết rõ là cô muốn đi thăm Tiêu Lỗi, cũng không ngăn cản, nhắc nhở cô trên đường đi nên chú ý an toàn.

Lo lắng trường Đại học Khoa học - Công nghệ Quốc phòng quản lý nghiêm ngặt, Mộ Tinh suy nghĩ một biện pháp, đến gặp mẹ Tiêu nói, cô muốn đi Hồ Nam thăm Tiêu Lỗi. Đúng lúc mẹ Tiêu đã sớm muốn đi thăm con trai, về phương diện khác lại rất yêu thương đứa con dâu tương lai nhu thuận này, nghe nói như thế rất ăn ý với nhau, lập tức gọi điện thoại cho thư ký của Tiêu Tử Hoa, để thư ký liên hệ với phía nhà trường, bà muốn đi thăm con trai.

Tư lệnh phụ nhân ra lệnh một tiếng, thư ký há có thể không dốc sức an bài, không đến 3 ngày, mẹ Tiêu và Mộ Tinh đã đứng ở cổng trường Đại học Khoa học - Công nghệ Quốc phòng.

"Mẹ Tiêu, chúng ta đừng nói cho anh ấy biết là chúng ta đã đến đây, để cho anh ngạc nhiên mừng rỡ có được không?" Mộ Tinh đề nghị với mẹ Tiêu, muốn trêu đùa một phen. Mẹ Tiêu gật đầu: "Được, dọa thằng nhóc kia một cú sốc."

Phía trường học phái người tiếp đãi mẹ Tiêu và Mộ Tinh, trước tiên sắp xếp cho họ ở phòng tiếp khách của trường, lại lệnh cho người khác thay hai người mang hành lý đến chỗ ở đã sớm an bài sẵn.

Tiêu Lỗi đang chạy vòng cùng một đội nam sinh ở dưới ánh mặt trời, chính trị viên đến nói với anh, có người nhà đến thăm anh. Trong lòng Tiêu Lỗi nghi ngờ, là ai nhỉ? Trước đó cũng không nhận được điện thoại ở nhà nói sẽ có người đến thăm anh.

Tùy ý lấy tay lau mồ hôi, Tiêu Lỗi hướng về phía ký túc xá chạy tới, vừa rẽ vào cầu thang lầu 3, liền nhìn thấy vài cái nam sinh đứng ở đó nhìn quanh, tỏ mồ hôi bọt bọt: "Nhìn cái gì vậy?"

"Nghe nói có một cô gái đặc biệt xinh đẹp đến đây, chúng tớ muốn nhìn một chút, rốt cuộc bộ dạng có bao nhiêu xinh đẹp."

"Không biết là ai, có điểm phúc như vậy."

Các nam sinh thì thầm với nhau, một bộ tâm tư về mặt ngứa ngáy khó nhịn. Trong học viện quân sự, tỉ lệ nam sinh và nữ sinh mất cân đối nghiêm trọng, có một số chuyên ngành đến một nữ sinh cũng không có, bởi vậy các cậu trai đang tràn trề sinh lực này vừa nghe nói có một cô gái xinh đẹp đến đây, liền giống như ruồi nhặng thấy máu tươi, vây lại đây như ong vỡ tổ.

Tiêu Lỗi xuyên qua đám nam sinh kiêu căng hy vọng kia, đi vào phòng tiếp khách, liếc một cái liền nhìn thấy mẹ anh và Mộ Tinh, trong nháy mắt tâm tình quả thực chỉ có thể dùng mấy chữ mừng rỡ như điên để hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38

"Mẹ, hai người làm sao đến đây?" Tiêu Lỗi hưng phấn không thôi, đã bao nhiêu lâu rồi anh chưa gặp họ, ít nhất cũng hơn nửa năm. Anh kích động nhìn mẹ, lại nhìn Mộ Tinh, cơ hồ ngơ ngẩn. Mẹ Tiêu thấy con chạy đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cầm khăn tay lau giúp anh.

Anh đen nhem, cao lên, mới đầu trông thấy, gần như không thể nhận ra, Mộ Tinh muốn nói chuyện với Tiêu Lỗi, đã thấy anh nhìn mình ngơ ngẩn, quên mất muốn nói gì, khó hiểu hỏi: "Anh làm sao vậy?" Ngạc nhiên nhìn Tiêu Lỗi, không hiểu vì sao anh bỗng nhiên dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình, huých chạm vào cánh tay anh, khiến anh đang ở giữa trạng thái thất thần tỉnh táo lại.

Khà khà! Tiêu Lỗi lại cười ngây ngô. Xa cách một học kỳ gặp lại, lường trước đến lúc gặp lại sẽ có chút xúc động, nhưng Tiêu Lỗi không nghĩ tới bản thân lại có thể kích động đến vậy, cô gái nhỏ trong lòng anh, dường như đã trưởng thành thật rồi, nên suýt chút nữa anh không nhận ra. Không còn hai bím tóc, một mái tóc dài đen nhánh mềm mại buông xõa trên vai, mặc quần trắng trông có vẻ thanh thuần như một tiên nữ.

"Mộ Tinh..." Anh cuối cùng cũng gọi tên cô. Mộ Tinh lúc này mới cười: "Mẹ Tiêu muốn đến thăm anh, em liền đi theo." Cô cười rộ lên trông thật là đẹp, hàm răng nhỏ trắng bóng cắn vào đôi môi anh đào hồng nhuận, vừa khả ái lại vừa có vài phần ngượng ngùng.

Mẹ Tiêu kéo con trai đến nhìn trái nhìn phải, vô cùng hài lòng với con, quả thật rèn luyện rất tốt, Tiêu Lỗi trước kia có chút gầy, bây giờ nhìn có vẻ cường tráng không ít.

"Con trai, mẹ mang đến cho con rất nhiều thức ăn ngon, lát nữa con ăn về ký túc xá đi." Mẹ Tiêu sợ con trai theo không kịp thức ăn ở trường, nếu đói gầy, bà đau lòng lắm. Mộ Tinh ở một bên nói: "Mẹ Tiêu nói anh thích ăn chân giò hầm tương, đặc biệt mua cho anh một gói ép chân không, để anh bỏ vào tủ lạnh, để dành từ từ ăn."

Tiêu Lỗi nói: "Làm sao có thể từ từ ăn, chỉ cần anh đem thức ăn về, chắc chắn bị mấy đứa kia trong ký túc xá chia sẻ vài miếng." Mộ Tinh nhún miệng cười. Ánh mắt của hai người luôn luôn giằng co.

Trường học phái hai thầy giáo tiếp đãi phu nhân của Tiêu tư lệnh, mẹ Tiêu được lãnh đạo Học viện và lãnh đạo Khoa mời đi tham quan bảo tàng lịch sử và thư viện, Tiêu Lỗi dẫn Mộ Tinh đi dạo trong trường.

Bóng cây trên đường, hai người một trước một sau, bước chân anh dài, đi trước, bước chân cô ngắn, rút lại phía sau một chút, nhưng tay họ luôn luôn nắm chặt lấy nhau. Anh bước đi mau, Mộ Tinh có chút không theo kịp anh, báo oán: "Anh hành quân cấp tốc à, đi nhanh như vậy làm gì?"

Lúc này Tiêu Lỗi mới đi chậm lại một chút, quay đầu nhìn Mộ Tinh, Mộ Tinh đang cúi đầu nhìn giày của chính mình, dây giày bị lỏng, cô buông tay anh ra, muốn khom lưng cột lại dây giày. Tiêu Lỗi tranh giành ngôi xồm xuống trước, giúp cô cột lại dây giày.

Chân trần mang giày vải, chân cô trắng tấp trắng trơn bóng cân xứng, anh lặng lẽ nuốt nước bọt, khắc chế xúc động muốn chạm vào chân cô, sau khi giúp cô mang giày xong, anh đứng lên, lau mồ hôi trên trán.

"Anh xem anh nóng đến nổi đầu đầy mồ hôi, em đi mua kem cho anh nha." Mộ Tinh thấy mồ hôi trên trán anh không ngừng nhỏ giọt, lấy khăn tay muốn giúp anh lau. Hai người đứng gần nhau, có thể nghe được tiếng hô hấp.

Vừa tiếp xúc vậy, trong lòng lập tức bốc hỏa, anh giống như là bị bỏng, gần như nhảy dựng lên. Mộ Tinh nhìn bộ dáng kỳ quái của anh, suy đoán có phải anh hay muốn một cái hôn không, khẽ vuốt lỗ tai và sườn mặt của anh: "Lại kỳ lạ." Anh bỗng nhiên cầm lấy tay cô, nắm chặt.

Thời tiết mùa hè nóng bức, hàng cây bên đường đến một chút gió cũng không có, có trong nháy mắt, họ đối mặt nhau, một loại cảm xúc không giải thích được đang chảy bên trong nhau, tim của cô đập thình thịch, hô hấp đều trở nên không thông.

Dọc đường, bất kể nam sinh có mặc hay không mặc quân trang qua lại, nhìn thấy Mộ Tinh liền không thể không quay đầu lại nhìn lần thứ hai, lại có vài người vẫn đi theo phía sau họ, có thể nhìn được bao nhiêu lần thì nhìn bấy nhiêu.

"Tiêu Lỗi, đây là... em gái của cậu à?" Rốt cục cũng có một nam sinh to gan chạy đến gần, nhìn Mộ Tinh không dời mắt, đến nỗi trông mắt tựa như rót ra. Cô gái này nhìn chính diện hấp dẫn, thuần khiết hơn nhiều.

"Là bạn gái tớ." Tiêu Lỗi dùng một tay ôm chầm lấy Mộ Tinh, tuyên bố quyền sở hữu. Anh đã sớm nhìn ra mấy tên nam sinh ở chung ký túc xá luôn luôn thì thầm to nhỏ ở cách đó không xa, không biết đang bàn tính chuyện xấu gì, nếu không như thế, thì rõ ràng tên này muốn vây quanh để săn đón Mộ Tinh.

"Xin chào, tôi tên là Hàn Gia Hạo, là bạn cùng phòng với Tiêu Lỗi, hân hạnh làm quen với bạn." Nam sinh này chủ động vươn tay, muốn bắt tay với Mộ Tinh.

Mộ Tinh vừa định vươn tay ra bắt, tay còn chưa chạm được vào tay của Hàn Gia Hạo, đã bị Tiêu Lỗi ngăn cản, Tiêu Lỗi lôi hai tay của Hàn Gia Hạo dùng sức lắc: "Tớ đại diện cô ấy, thật hân hạnh được biết cậu."

Khóe miệng Hàn Gia Hạo nhếch lên, cảm thấy Tiêu Lỗi suy nghĩ hơi quá, không phải chỉ là bắt tay với bạn gái anh thôi sao, keo kiệt như vậy. Thế nhưng hắn đã cùng đánh cược với mấy nam sinh còn lại, đánh cược rằng hắn có thể bắt tay với Mộ Tinh.

Các nam sinh cách đó không xa kêu om sòm, Hàn Gia Hạo đành phải chạy ra. Mộ Tinh nở nụ cười, chuyện như vậy cô đã từng gặp qua rất nhiều lần, các nam sinh vì tìm cô bắt chuyện, chiều gì cũng đều dùng qua hết, bởi vậy cô đối với mấy trò vặt vãnh này cũng không thêm để ý.

Nhưng Tiêu Lỗi lại có chút xấu hổ, chân đạp vài cái trên mặt đất che giấu xúc động: "Chúng ta... Hay là chúng ta đi ra ngoài đi, khắp nơi trong trường đều là lâu, nóng..."

Nói năng lộn xộn! Trong lòng Mộ Tinh cười mãi, nóng nực thì có liên quan gì đến lâu, như vẫn đồng ý đi theo anh. Ra khỏi trường, Tiêu Lỗi thở phào nhẹ nhõm, sờ vào túi, hình như có mang theo tiền, anh phát sinh ý đồ xấu.

Anh vừa đi vừa nhìn, tìm kiếm hai bên đường có khách sạn nhỏ nào hay không, anh từng thấy mấy đứa bạn cùng phòng chuyển tay nhau xem sơ đồ khách sạn nhỏ ở gần trường đại học, nhưng nhìn không kỹ, ấn tượng không quá sâu.

"Lỗi à, anh mất tiền sao?" Mộ Tinh đột nhiên hỏi. Tiêu Lỗi quay đầu: "Không phải." "Vậy tại sao anh hết nhìn đông lại nhìn tây, như thể là rót đồ vậy." Mộ Tinh thấy ánh mắt anh rối loạn, rất là khó hiểu.

"Mộ Tinh, anh vừa mệt lại vừa khát, chúng ta... Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, được không?" Tiêu Lỗi đề nghị. Mộ Tinh không hiểu được dụng ý của anh, gật đầu: "Em cũng khát."

Tiêu Lỗi ghé vào quầy bán quà vặt ở ven đường mua mấy chai nước, vừa lặng lẽ hỏi thăm chủ tiệm, chỗ nào có khách sạn. Chủ tiệm nói với anh, qua một con phố sẽ có vài khách sạn tiện lợi.

Hai người đi ngang qua một khách sạn tiện lợi, Tiêu Lỗi muốn dẫn Mộ Tinh vào, Mộ Tinh ngập ngừng một chút: "Đến chỗ này làm gì?" Cô lại chậm chạp không hiểu rõ anh muốn làm gì, có chút rụt rè, lại có chút thẹn thùng.

"Đến để ngồi, em đi không thấy mệt sao." Tiêu Lỗi già mồm ắt lẽ phải, mặc kệ Mộ Tinh đáp ứng hay không đáp ứng, kéo tay cô bước vào khách sạn

tiện lợi, đến trước quầy lễ tân muốn đặt phòng.

"Thế học sinh được không? Chúng tôi chỉ cần một phòng theo giờ." Tiêu Lỗi không mang chứng minh thư, đành phải hỏi nhân viên lễ tân trước.

"Không được, phải là chứng minh thư." Nhân viên lễ tân cảnh giác đánh giá Mộ Tinh đứng phía sau Tiêu Lỗi, đoán xem cô đã đủ 18 tuổi hay không.

"Có thể chậm chước một chút hay không, chúng tôi đi bộ thật lâu, thời tiết lại nóng như vậy." Tiêu Lỗi có chút sốt ruột, dùng giọng điệu khẩn cầu hỏi nhân viên kia.

"Ai biết được hai người đã thành niên hay chưa, chúng tôi là khách sạn chính quy, cảnh sát có thể sẽ đến kiểm tra bất cứ lúc nào." Nhân viên lễ tân thấy anh để tóc húi cua, trên người mặc một cái áo thun không phân biệt được màu bị mồ hôi thấm ướt hơn phân nửa, đoán anh có phải là học sinh học viện quân sự gần đây hay không.

"Trà thêm tiền cũng không được sao?" Tiêu Lỗi còn chưa từ bỏ ý định. Bộ dạng có chút đáng ghét, anh rất muốn cho cô ta một trận, đáng tiếc cô ta là nữ, anh chưa bao giờ đánh con gái.

Mộ Tinh đi theo bên cạnh Tiêu Lỗi, thấy anh bị nhân viên lễ tân chèn ép mấy câu, mặt đỏ hồng, không nói nhiều, đem chứng minh thư của mình đẩy tới, thuận lợi đặt một phòng theo giờ.

Trong thang máy, hai người đều không nói lời nào, yên lặng nhìn biểu thị các tầng. Tiêu Lỗi chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc mất nước, sóng điện não giống như bị chập mạch, ngoại trừ cô thì cũng chỉ là cô, muốn khác cũng không được. Tầm mắt liếc trộm cô một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì trời nóng mà ửng hồng, kiều diễm như vậy thật giống như hoa đào.

Anh vội vàng thu tầm mắt lại, không dám nhìn tiếp, may mắn là lầu không cao, nếu không, anh cũng khó lường trước được mình có thể biến thành sói trước khi đến nơi hay không. Cửa thang máy vừa mở ra, anh kéo tay cô chạy đi.

Vào phòng, Tiêu Lỗi đóng cửa và treo tấm bảng "miễn quấy rầy" lên xong, xoay lại thấy Mộ Tinh đang uống nước, suýt nữa là bay ào đến chỗ cô, ôm cô vào lòng, mãnh liệt hôn cô.

Động tác của hắn rất đột nhiên, Mộ Tinh chưa kịp phản ứng, đang uống một ngụm nước lớn, Tiêu Lỗi lại vội vã chuyển thân thể cô qua, chưa kịp thở thì đã hôn lên môi cô, hôn mạnh mẽ khiến cô gần như nghẹt thở, lực lớn đến nỗi muốn đem thân thể nhỏ nhắn của cô vo tròn lại. Vừa rồi ở phòng tiếp khách khi thấy cô, anh đã muốn ôm cô như vậy, nhưng có mặt mẹ anh, nên anh có chút ngượng ngùng.

Trong đầu còn sót lại chút lý trí, Mộ Tinh lần mò, đẩy anh ra: "Trên người anh toàn là mồ hôi, đi tắm rửa trước đi." Tiêu Lỗi không nói lời nào, ôm cô, hôn đủ mới đi vào phòng tắm tắm rửa. Mộ Tinh đem cái áo thun anh vừa cởi ra đi phơi nắng, để tránh sau khi anh đi ra mặc áo ẩm ướt khó chịu.

Qua 10 phút, Tiêu Lỗi từ phòng tắm đi ra, cầm khăn lau tóc, Mộ Tinh liếc nhìn anh một cái, thấy anh ở trần, chỉ mặc quần quân phục, ngại ngùng dời tầm mắt: "Nhanh như vậy anh liền tắm xong rồi? Tắm sạch sẽ chưa?"

"Ồ trường anh tắm đều rửa nhanh như vậy." Tiêu Lỗi ngượng ngùng cười, anh chỉ là dội nước qua loa, thật sự là chờ không kịp để chậm rãi tắm rửa. Cho dù lý trí chờ kịp, thân thể cũng chờ không kịp.

Đề nghị cô xuống giường, Tiêu Lỗi giống như một con dã thú cực kỳ đói, ở trên người con mồi cắn xé. Nếu đúng là nụ hôn chào mừng ngày trùng phùng sau khi xa cách, thế này hình như đã đủ rồi, Mộ Tinh miễn cưỡng đẩy anh ra, thở phì phò: "Được rồi, buông ra, anh sắp đè bẹp em rồi."

Tiêu Lỗi không trả lời, anh không chịu buông ra, bàn tay phủ trước ngực cô, cảm giác nơi đó rõ ràng nhấp nhô hơn so với lúc trước một chút, mà còn mềm mại và co giãn hơn nữa.

"Anh không phải nói đi bộ một sao, chúng ta cùng nhau xem tivi đi. Đừng chạm vào em..." Mộ Tinh ở dưới thân anh thử đào thoát, anh như vậy khiến cho cô hoang mang, còn có chút sợ hãi.

"Em là của anh, anh sẽ chạm vào." Thái độ của Tiêu Lỗi trái ngược hẳn với vẻ ôn nhu trước kia, trở nên có chút không phân rõ phải trái, giống như một tên nhóc, sau khi mở áo lót của cô ra, bàn tay phủ lên ngực cô dùng sức xoa nắn nhào nặn, lại sát vào cách một lớp quần áo hôn lên đó.

Mộ Tinh không nghĩ tới anh sẽ vô lại như vậy, anh nào có dã man như thế, làm vậy sao cô không đau cho được, thét chói tai: "Đau quá! Anh không nhẹ một chút được sao, em đâu phải là búp bê."

Đau sao? Anh hơi nghi ngờ kéo khóa an toàn chiếc váy cô xuống, quả nhiên nhìn thấy trên bộ ngực sữa tuyết trắng nhọt nhọt tơ máu. "Anh không có dùng lực mà." Anh kinh ngạc sững sờ, đây là do anh làm?

"Anh là một tên đáng ghét, đáng chết." Mộ Tinh then quá hóa giận, kéo lại váy xong, liền đem khuôn mặt đỏ bừng vui vào trong gối. Thế nhưng anh cũng theo đến, dùng hai ba chiều đã đem váy trên người cô thốc lên đến hông, khiến cho phần trên của cô trần trụi.

Lúc cô không mặc quần áo vốn dĩ đẹp hơn, anh chỉ hận chính mình không có thêm vài con mắt, xem cảnh đẹp trước mắt không đủ. Cô muốn tránh, nhưng cả tay và chân đều bị anh đè lên, muốn động cũng không động được.

Đàn ông thật là đáng sợ, trên đùi của anh còn có lông nữa chứ, không ngừng cọ vào chân cô, vừa đau vừa ngứa; không biết có phải lâu rồi không gặp hay không, anh trở nên giống như một sắc lang, hôn lên mặt lên cổ cô chỗ nào cũng toàn là nước bọt; khí lực của anh cũng lớn đến dọa người, mặc kệ cô



thượng cẳng chân hạ cẳng tay, lực đạo tay kiềm lấy cánh tay của cô giống như muốn bóp nát cô. Cô cảm giác thân thể của chính mình đều đã bị anh đè ép đến biến dạng.

"Không muốn... Không muốn... Đau... Đau quá!" Mộ Tinh ở dưới thân Tiêu Lỗi phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, cả người anh nhào lên trên người cô, hết bóp rồi cắn, làm cho cô sợ hãi vô cùng, theo bản năng muốn chạy trốn. Cô muốn kéo vấy lên, nhưng thế nào cũng kéo không được, cô muốn khóc, nhưng lại cảm thấy không ủy khuất đến mức độ phải khóc, cô chính là sợ, sợ anh thô lỗ không thương tiếc như vậy.

"Thực xin lỗi, vừa rồi là anh không tốt, anh sẽ hôn nhẹ thôi, hôn nhẹ sẽ không đau đâu." Anh cúi đầu chôn mặt xuống dưới, nhẹ nhàng hôn.

"Ha... Anh..." Hô hấp của Mộ Tinh đều như ngừng lại, quả thực không biết nói gì cho phải, cái gì cũng không thể biểu đạt tâm tình lúc này của cô, anh vừa nết vừa liếm, cô còn nghe được rành mạch tiếng nuốt nước bọt, càng không đề cập đến sự biến hóa của cơ thể anh. Vì sao cô lại ngốc như vậy, đi tin vào chuyện ma quỷ của anh, cùng anh vào trong khách sạn nhỏ này, chẳng phải là đợi cho anh ăn sao?

"Ngoan, đừng lộn xộn nữa, sức lực của em chả là gì so với anh đâu, ngược lại còn làm chính mình bị đau." Tiêu Lỗi ngồi xổm trên giường, đẩy nịt quần sớm đã bung ra, lỏng lẻo trên lưng, chân vượt qua eo nhỏ của Mộ Tinh, hai tay ấn lên cánh tay cô, ở trên người cô muốn làm gì thì làm.

Anh dùng một cánh tay chống đỡ thân thể, tiện tay ném khăn trắng trên vai đi, cúi đầu xuống hôn cô, thân trên trần trụi của hai người gấu gao dán chặt vào nhau, vành tai và tóc mai cọ xát vào nhau, toàn bộ lý trí đều bị vứt lên đến chín tầng mây.

Hôn nồng nhiệt và âu yếm, cô dần dần mất đi ý thức, cảm giác được thân thể cứng rắn của anh đặt lên chỗ mềm mại của cô, từng chút từng chút trấn áp, tựa hồ đang tìm một nơi để phóng thích ra.

"Không được... Không được..." Cô lâm trận lùi bước, đôi mắt e lệ không dám mở, tuy rằng cách một lớp quần áo, cô vẫn cực kỳ sợ, nhớ tới bản thân mình còn đang đi học, chính mình mới 18 tuổi, không thể nhanh như vậy liền...

"Vừa rồi anh tắm rửa rất sạch sẽ, trên người anh còn có mùi sữa tắm nè, em ngửi thử xem, là mùi mà em thích đó." Tiêu Lỗi nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của Mộ Tinh, lại in lên đó vài nụ hôn vụn vặt.

Mộ Tinh mỉm cười, cảm thấy anh thật sự rất đáng yêu, nhưng mà cô vẫn sợ: "Nhưng mà... Em còn đi học, ngộ nhớ để cho mẹ em biết được... Em... Em không biết nên làm gì bây giờ."

"Anh dạy cho em mà, bảo bối, lát nữa anh đi mua thuốc tránh thai cho em, sẽ không để bị nguy hiểm. Lúc đến đây, anh nhìn thấy ở đối diện có một hiệu thuốc. Chuyện của tụi mình, em không nói, di Diệp sẽ không biết, cho dù di ấy biết, em cũng đã qua 18 tuổi rồi." Tiêu Lỗi biết cô đang băn khoăn điều gì, một bên kiên nhẫn dụ dỗ cô, một bên cời chiếc quần vương vãi ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tinh vừa nhăn lại: "Ngay cả điều này anh cũng biết rất rõ?" Cô cảm thấy anh rất đáng giận, suy nghĩ chu đáo như vậy, có thể thấy được mỗi ngày anh đều tính toán làm sao để ăn cô.

"Đương nhiên anh phải biết rồi, anh đã 21 tuổi, anh phải học được cách bảo vệ em thật tốt." Tiêu Lỗi nháy mắt cùng Mộ Tinh. Biểu tình kia thoát nhìn rất giáo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 39

Mộ Tinh sững sờ nhìn Tiêu Lỗi, anh cũng thay đổi không ít, thêm mấy phần tự vị đàn ông: tóc húi cua, làm cho anh thoát nhìn có chút tàn bạo; cánh tay thô cứng hơn so với trước kia, cơ bắp rắn chắc, cô gần như bị nắm đến bất động.

Ở học viện quân sự đã lâu, khí chất quân nhân dần dần biểu hiện rõ rệt, khiến hấn thoát nhìn vô cùng đặc biệt, làm sao lại đặc biệt? Cô thấy không phải, chỉ là cảm thấy anh khôi ngô hơn so với trước kia, nhìn cũng được.

"Nơi này của em tại sao vẫn chưa to lên được." Tiêu Lỗi có chút tiếc nuối vỗ nhẹ bộ ngực mềm mại của Mộ Tinh, để ý thấy bên cạnh ngực trái của cô có cái nốt nho nhỏ, tiếp cận hôn vào đó.

Mộ Tinh hừ một tiếng: "Thầy của tụi em nói, không thể để lớn lên nữa, như vậy là tốt nhất. Chiều cao của em đã vượt chỉ tiêu, nếu không không thể trọng, sau này sẽ không thể múa." Chiều cao 1m67, mới có tám mươi mấy cân, ngực làm sao có thể lớn được.

"Anh thích lớn hơn một tý, sờ vào cũng có cảm giác hơn." Tay anh ở trên người cô xoa nắn, suy nghĩ sau này sẽ giúp cô mát xa nhiều hơn.

Không thể nhảy nữa mới tốt chứ, tuy rằng anh cũng thích xem bộ dáng cô khiêu vũ, nhưng không thích cô cùng bạn nhảy nam khiêu vũ, nhất là thằng



nhóc cùng cô múa “Hồ Thiên Nga”, bởi vì có động tác nâng và xoay tròn, có thể danh chính ngôn thuận ôm cô, để cô chạm vào hân, vài lần anh nhìn động tác khi họ tập luyện, đều hận không thể đi đến tách hai người họ ra.

"Anh đã từng chạm qua bao nhiêu rồi?" Mộ Tinh cảnh giác bắt lấy câu nói của anh để làm đầu đề câu chuyện.

"Không có không có, chỉ có em thôi." Có đánh chết Tiêu Lỗi cũng không thừa nhận anh đã từng sờ qua cô gái khác, nhà trẻ này... không thể tính, tiểu học này... cũng không tính. (Sắc máu đỏ từ nhỏ >")

Mộ Tinh chu cái miệng nhỏ nhắn, không để ý đến anh. Lớn thì có gì tốt, giống như treo hai quả dưa, cô có vài bạn học do ngực quá lớn, không phù hợp với hình thể tiêu chuẩn của ballet, lúc thi vào Học viện Vũ đạo Hoàng gia bị rớt.

"Mộ Tinh..." Tiêu Lỗi nhẹ giọng gọi cô gái dưới thân. Cô gái mơ màng ừ một tiếng: "Làm sao?" "Em cũng sờ của anh nha." Anh cũng khao khát sự vỗ về của cô. "Hả." Cô còn rất ngây ngô, không biết nên làm như thế nào, bàn tay nhỏ bé hơi lạnh vô ý thức khẽ vuốt ở trên lưng trên cổ anh, lại giúp anh lau cái trán đầy mồ hôi.

Hai người dung hợp cùng một chỗ, hân ở trên người cô lên xuống, không có kinh nghiệm gì, chỉ biết phóng thích, lại phóng thích, anh cảm thấy thật thoải mái, cảm giác vui sướng làm cho tứ chi xương cốt khắp cơ thể hoàn toàn có cảm thụ mới, linh hồn nhỏ bé tựa như đang bay, anh cảm thấy bản thân là một người đàn ông thực thụ, một dòng tình trùng mạnh mẽ tự nhiên sinh ra, hoàn toàn không phát giác cô gái dưới thân bị anh tra tấn đến khốn khổ.

"Phía dưới đau." Mộ Tinh đau đớn rên rỉ, cắn nát cả môi. Thế này Tiêu Lỗi mới buông ra cô một chút, mở chân cô ra để nhìn, thực sự chảy máu, hơi bối rối: "Anh ôm em đi rửa sạch?" Vừa nói, anh vừa ôm lấy cô.

Vài năm ở học viện quân sự này, rèn luyện nhiều hơn, anh càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng thể trọng lại không tăng lên nhiều quá, nhẹ nhàng ôm lấy cô càng giống như đang ôm một con búp bê.

Cánh tay rất rắn chắc, Mộ Tinh tựa vào trong lòng anh, người được trên người anh hỗn tạp mùi mồ hôi cùng hoóc- môn nam tính, đưa tay bóp chặt cơ bắp trên cánh tay anh.

Cảm giác được thân thể nhỏ nhỏ của cô ở trong lòng mình vụn vụn, anh cúi đầu hôn cô, bế cô đưa vào trong phòng tắm. Cô đuổi anh ra ngoài, một mình trong phòng tắm tắm rửa.

"Em cứ tắm từ từ, anh đi mua thuốc cho em." Tiêu Lỗi ở bên ngoài phòng tắm gọi một tiếng. Tiếng nước trong phòng tắm ào ào, cô không trả lời.

Lúc anh quay lại, cô đã tắm rửa xong định mặc váy, tóc ẩm ướt buông xõa trên vai, càng nhìn càng thanh tú. Tiêu Lỗi đi qua đỡ thắt lưng cô: "Có thể đi được sao?" Cô liếc anh: "Em cũng không phải tàn tật."

"Anh sợ phía dưới của em đau đi không được, nghĩ rằng em phải nghỉ ngơi chốc lát mới có thể cử động." Tiêu Lỗi ngây ngốc gãi đầu, đối với hành vi lúc trước của mình lại không có ý hối hận. Trên thực tế, đang nhớ lại dư vị, làm sao cô có thể đẹp như vậy, động lòng người như vậy.

"Vừa rồi đau không chịu nổi, hiện tại thì tốt hơn nhiều." Tuy nói như thế, nhưng dáng đi của cô vẫn còn mất tự nhiên. Tiêu Lỗi nhanh chóng giúp đỡ cô: "Mau ngồi xuống đi."

Hai người ngồi ở trên giường, Tiêu Lỗi đưa thuốc tránh thai vừa mua về cho Mộ Tinh, nhìn cô uống, trong lòng có một loại cảm xúc kích động lại hưng phấn. Người con gái này đã hoàn toàn thuộc về anh, trên thế giới lần đầu tiên có một người thuộc về anh trọn vẹn, cảm giác thỏa mãn này bổ khuyết vào trái tim đang lang lang của anh.

Mùi vị của cô nghe cũng hay thật đấy, anh ghé vào cổ cô tham lam ngửi. Mộ Tinh buông bình nước khoáng, nhìn bộ dáng cực kỳ dối của anh, nhún nhún: "Anh dối bụng sao? Như thế nào mà giống hệt sói vậy?" "Không có a." Anh phủ nhận. Nhưng thiếu chút nữa nước bọt sẽ chảy ra ngoài.

"Vừa rồi anh rú cái gì vậy?" Trên mặt Mộ Tinh hơi hơi phồng hồng. "Vừa rồi? Anh rú?" Bỗng nhiên Tiêu Lỗi một chút cũng không nhớ nổi chuyện vừa rồi, anh rú sao?

"Đồ ngốc, rõ ràng là anh rú mà, giống như sói í. Em sợ hãi, may mắn là cặp mắt của anh không biến thành màu lục, bằng không em sẽ nghĩ rằng anh bị người sói nhập vào rồi." Mộ Tinh cười tình ranh. Nhờ thế Tiêu Lỗi mới biết cô đang chế giễu anh, ôm cổ cô, hôn lên mặt cô: "Mộ Tinh tốt của anh, từ hôm nay trở đi, em chính là bà xã của anh, cả đời anh chỉ yêu một người là em."

"Bà xã cái gì, sao gọi em già thế, em già đến như vậy sao?" Mộ Tinh không vui, tuổi của cô còn nhỏ, chưa có nghĩ tới chuyện kết hôn, cho rằng kết hôn với cô vô cùng xa xôi.

Tiêu Lỗi thì không nghĩ như vậy, anh rất tỉ mỉ lập kế hoạch cho tương lai: "Chờ anh tốt nghiệp nghiên cứu sinh, lấy được học vị, anh sẽ trở về Bắc Kinh công tác, khi đó em cũng đã tốt nghiệp đại học, gia đình anh có thể nhờ quan hệ để an bài cho em vào Đoàn Múa Ballet Trung Ương, sau khi chúng ta kết hôn, em có thể tiếp tục khiêu vũ."

"Nhưng mà, mẹ em dự định di dân, đang lo chạy thủ tục, chỉ chờ cấp visa, mẹ sẽ từ chức đi Anh." Mộ Tinh bối rối báo tin này với Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi ngăn người, cảm thấy đây là thủ đoạn của Diệp Hinh Nhiên muốn chia rẽ họ, có chút không vui: "Vì sao muốn đi Anh, không phải ở trong nước cũng có thể khiêu vũ sao, cần phải qua Anh khiêu vũ làm gì?"

"Không phải đâu, mẹ nói, sự phát triển của ballet cổ điển ở trong nước chưa được tốt, môi trường nghệ thuật kém xa so với Anh, mẹ hy vọng em ở lại

Anh, cho nên mẹ cũng muốn cùng qua đó." Mộ Tinh rất cẩn thận quan sát phản ứng của bạn trai, nhìn anh có phải sẽ tức giận hay không

"Như vậy sao được, em không thể ở lại Anh. Anh là quân nhân, quân nhân thì không thể tùy tiện xuất ngoại, càng không thể di dân, trừ phi là xuất ngũ, em ở lại Anh quốc, chúng ta làm sao có thể sống cùng nhau được." Tiêu Lỗi không đồng ý, trông mong cùng cô sum họp, anh đã trông mong nhiều năm rồi.

Mộ Tinh thấy biểu tình của anh đành lại, biết anh đang mất hứng, vội vàng an ủi anh: "Được rồi, chuyện này chúng ta còn có thể thương lượng lại mà, lần trước anh có nói với em, trường học của các anh cùng Học viện quân sự Sandhurst có trao đổi sinh viên, tại sao anh không đi thử xem?"

"Chuyện này không thương lượng nữa, anh không cho phép em ở lại Anh." Tiêu Lỗi vẫn chấp nhất với đề tài trước đó, không hề bị cô làm cho thay đổi suy nghĩ. Mộ Tinh biết anh rất cố chấp, đành nói: "Anh cũng không phải là người giám hộ của em, dựa vào cái gì quyết định chuyện đi hay ở của em?"

"Anh là bạn trai của em, trong tương lai rất có thể chính là chồng của em, anh có quyền quyết định." Tâm tư của Tiêu Lỗi luôn nghĩ đến việc cô sẽ ở lại Anh, con tức giận từ đầu kéo đến. Mấy năm nay bọn họ bị ngăn cách hai nơi, đã đủ khổ sở rồi, anh không bao giờ muốn trải qua những ngày như vậy nữa.

Mộ Tinh nghe anh nói chồng cái gì, bỗng nhiên có chút buồn cười, miễn cưỡng cười: "Ông cụ non, anh bao nhiêu tuổi rồi, đã nghĩ làm đến chuyện làm chồng người ta, chờ bản thân anh có thể tự kiếm ra tiền nuôi gia đình, anh hãy khoe mẽ với em, nói cách khác, anh có tư cách gì để nói muốn làm chồng em."

Tuy rằng cô chỉ mới 18 tuổi, nhưng thuở nhỏ đã lớn lên trong gia đình đơn thân, lo lắng nhiều hơn so với những cô gái đồng trang lứa, lúc trước cũng là bởi vì anh trầm ổn đáng tin cậy, cô mới có thể ở cùng một chỗ với anh, nhưng anh lại nói cái gì kết hôn, còn quá sớm.

"Em cứ yên tâm, chắc chắn trong tương lai anh sẽ nuôi em thật tốt, em chỉ cần ngoan ngoãn về nước, tất cả chuyện khác không cần em quan tâm." Tiêu Lỗi tưởng rằng Mộ Tinh hoài nghi năng lực của mình, cam đoan với cô. Mộ Tinh từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt anh kiên nghị, bộ dáng chắc chắn, bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng của anh rất tuần tú, hơn nữa rất có cảm giác an toàn, điều này khiến cho trong lòng cô kiên định.

"Ừ, dù sao chúng ta còn vài năm nữa mới tốt nghiệp, có rất nhiều thời gian để thương lượng, có lẽ khi đó mẹ em đổi ý cũng không biết chừng. Cho dù mẹ không thay đổi, cuộc đời em là của em, em sẽ tự mình quyết định lựa chọn như thế nào." Mộ Tinh nhẹ nắm lấy tay Tiêu Lỗi, nhớ tới lúc này tay anh đối với cô sờ sờ vì\* thật "Đáng ghét", cô liền oán hận, cắn lên tay anh.

(\*) ý chỉ tất cả những gì mà một người đã làm.

"Bảo bối, anh với em thương lượng chuyện này nhé." Tiêu Lỗi dỗ Mộ Tinh. Mộ Tinh nâng mắt liếc anh: "Em không thích nghe, anh mà nói có chuyện muốn thương lượng chắc chắn không phải là chuyện tốt."

Tiêu Lỗi không để ý tới thái độ của cô, tự quyết định: "Em từ xa xôi đến thăm anh, hẳn là anh nên ở bên em mấy ngày, nhưng mẹ lại cùng đi với em, chúng ta muốn ôm nhau cũng bất tiện, như vậy được không, chiều nào chúng ta cũng ra khách sạn này ngồi một lát, để trò chuyện."

"Anh thôi đi, không cần phải ra về thông minh với em, anh lừa em đến đây chỉ là để nói chuyện thôi sao? Căn bản chính là muốn... Đồ lưu manh!" Mộ Tinh ôm bụng dưới, mồm mép cực kỳ lưu loát chèn ép Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi cười ngô nghê, ôm cô: "Tội mình trước lạ sau quen mà, hôm nay chỉ là luyện tập thôi, không được tính, ngày mai ngày mốt ngày kia... Anh cam đoan sẽ tốt hơn so với hôm nay." "Vậy anh đừng giống như con chó hoang cuồng loạn mà cắn xé em nữa, phải nhẹ nhàng một chút." Mộ Tinh cong chiếc môi nhỏ nhắn hồng nhuận.

Tiêu Lỗi lại cười: "Hôm nay là do anh nhìn thấy em theo mẹ anh đến nên đã quá kích động, về sau chắc chắn không như vậy nữa, anh có thể dùng 'cái đó' để cam đoan." "Anh đừng có cam đoan bậy bạ, biết 'cái đó' của anh là gì." Mộ Tinh cười khanh khách.

"Ngày mai tội mình xem phim dạy... trước đi, để học hỏi chút kinh nghiệm." Tiêu Lỗi cười xấu xa. Mộ Tinh nhất thời không hiểu được, chỉ vì cô thông minh trong sáng, nhưng nháy mắt cũng rõ ràng ngay, cốc đầu anh: "Anh xấu lắm! Nghĩ cách lừa gạt em cùng anh chơi đùa à."

Tiêu Lỗi ôm cô, mặt dán lên tóc cô, nhẹ giọng nói: "Mộ Tinh, anh càng ngày càng có cảm giác, anh không rời khỏi em được, lúc ở trường học, chỉ cần anh rảnh rỗi, sẽ nhớ em, không có lúc nào là không suy nghĩ, mỗi ngày chờ điện thoại và tin nhắn của em, đếm ngày chờ đợi đến kỳ nghỉ, để trở về Bắc Kinh gặp em, em cũng không nên làm kẻ bạc tình, phụ một mảnh tâm ý của anh."

Mộ Tinh nghe giọng điệu của anh như một oán phụ khuê phòng, nhin không được cười: "Em cũng vậy, mỗi ngày đều nhớ anh, ở chỗ nào nhìn thấy người Hoa thì đều liên tưởng đến anh, dáng vóc của người này giống anh, tóc của người kia giống anh, chiều cao của người này xấp xỉ anh, hay giọng của người kia khi nói chuyện nghe qua có chút giống anh. Có đôi lúc em cũng suy nghĩ, lúc em không ở trong nước, ngộ nhờ anh yêu thích cô gái khác thì làm sao bây giờ..."

"Không có ngộ nhờ, không phải em vừa rồi không phát hiện ra, trường học của tội anh căn bản không có bao nhiêu nữ sinh, cho dù có thì bộ dạng cũng rất xấu, chưa kể đến không được một nửa xinh đẹp so với em, tính cách cũng không có đáng yêu như em." Tiêu Lỗi vì để làm Mộ Tinh vui, cố ý hạ thấp giá trị của nữ sinh cùng trường.

Trên thực tế cũng là như vậy, tính cách của nữ sinh trong học viện quân sự quân đều không sai biệt lắm so với nam sinh, lần lê bò lết đánh nhau, các loại huấn luyện, không mong manh giống như con gái bình thường. Nhưng đôi khi đàn ông, lại yêu cái dạng yếu ớt này, tựa như Mộ Tinh, có đôi khi nũng nịu, có đôi khi lại rất lý tưởng.

"Không nhất định như vậy, nếu có con gái theo dõi anh, em thấy anh chưa chắc ngăn cản được." Mộ Tinh nâng mắt liếc anh. Vốn dĩ lúc cô lên Trung học, anh lái xe đến trường học đón cô, xung quanh cô có một đám nữ sinh thích anh, nói bộ dạng anh thật đẹp trai, còn nói anh tốt với Mộ Tinh, đều rất hâm mộ.

"Anh còn sợ em ở Anh được người đàn ông khác nhìn trúng đó chứ." Tiêu Lỗi bĩu môi. Anh không phải chưa từng lo lắng như vậy, trên thực tế anh luôn lo lắng chuyện này, Mộ Tinh xinh đẹp như vậy, chưa bao giờ thiếu con trai thích cô, vạn nhất có người cậy cận thù lâu dài\*, đề xuất tấn công cô, anh không thể ở bên cạnh canh giữ cô, không chừng sẽ phát sinh ra tình huống gì ấy chứ.

(\*) Nguyên văn: 近水楼台先得月: Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt: nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng; gần quan được ban lộc; gần gũi người có thể lực nên được lợi trước; làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.

"Anh phải tin tưởng em, em sẽ không thay lòng đổi dạ, nếu như em theo người khác, sẽ khiến cho em cả đời không thể khiêu vũ được nữa." Mộ Tinh quật cường cong cái miệng nhỏ nhắn. Tiêu Lỗi hừ một tiếng: "Anh cũng sẽ không thích người khác, nếu anh thích người khác, sẽ khiến cho toàn bộ bảo bối anh sưu tầm bị mất hết."

Hai đứa ngốc lập lời thề son sắt, ngón tay móc vào một chỗ, hứa hẹn đời này đều sẽ không thay lòng. Thượng đế làm chứng, khoảnh khắc này họ yêu nhau như thế nào.

Giữa giấc mơ Lâm Yến Vũ không ngừng nói mê sảng, sẽ không thay lòng đổi dạ, sẽ không thay đổi tâm, nếu không thì vĩnh viễn không thể khiêu vũ, hiện tại cô đã không thể khiêu vũ rồi, cô không thay lòng cũng không thể múa nữa, có phải Thượng đế trêu đùa cô quá tàn nhẫn hay không?

"Lỗi ơi... Lỗi ơi..." Giữa lúc lơ mơ, cô càng không ngừng gọi tên anh. Tiêu Lỗi nhìn thấy môi cô mấp máy, kề sát tai lại nghe cô nói chuyện, nghe được giọng nói của cô, chính gối kê đầu của cô cao một chút.

"Ngoan, anh ở đây." Anh nói nhỏ bên tai cô, tin chắc cô có thể nghe được, cũng sẽ không làm ầm ỹ đến cô. Cô vẫn không mở mắt ra được, chỉ có thể vươn tay túm lấy áo anh, anh đặt tay cô trong tay anh.

"Em muốn anh... Em muốn anh..." Cô sợ anh sẽ đột nhiên biến mất, nắm chặt lấy tay anh, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Tiêu Lỗi nhẹ nhàng hôn khóe môi cô, làm cho cô có thể cảm giác được anh, ở bên tai cô lưu luyến: "Ngoan nào nhóc con, nghỉ ngơi cho tốt, chờ sức khỏe của em tốt hơn, anh sẽ đưa em về Bắc Kinh, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa."

Dường như cô nghe được anh nói, dần dần bình tĩnh lại, nhưng tay một chút cũng không chịu buông ra. Khi cô còn nhỏ, một khi anh cao hứng sẽ gọi cô là nhóc con, đây là cách xưng hô thân mật giữa hai người họ.

Anh ôn nhu nựng hai má cô, vẻ mặt yêu thương kia làm người ta xúc động. Y tá đứng ở một bên nhìn thấy lòng chua xót, số mệnh cô gái này thật tốt, có một người đàn ông yêu cô như vậy, lần này cô sinh bệnh phát sốt hẳn là chuyện ngoài ý muốn, xem ra anh không phải cố ý, chắc chắn về sau anh sẽ chăm sóc cô tốt hơn. Suy nghĩ vậy, cái nhìn của y tá đối với Tiêu Lỗi tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Lỗi không ngủ tức trực bên giường bệnh của Lâm Yến Vũ chăm sóc suốt hai ngày, con sốt của cô dần dần hạ xuống, anh mới yên tâm, y tá sợ anh chịu đựng không nổi, để anh đi nghỉ ngơi, sau khi anh bàn giao xong, đến phòng ngủ sát vách ngủ một giấc.

Đánh một giấc suốt mười mấy tiếng đồng hồ, đến khi anh hoàn toàn tỉnh lại, đã là hoàng hôn ngày thứ ba. Tắm rửa qua loa, thay quần áo sạch sẽ, anh đi xem Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ đã tỉnh lại, y tá đang cho cô ăn chút gì đó.

"Đề cho tôi." Tiêu Lỗi tiếp nhận nửa chén cháo trong tay của y tá. Lâm Yến Vũ thấy anh ôm hơn, đoán anh có phải chăm sóc mình nên mệt mỏi quá hay không, hỏi anh: "Anh ăn gì chưa?" "Vẫn chưa." Vì thế Lâm Yến Vũ nhìn về phía y tá: "Cho anh ấy một chén." Y tá gật đầu, nhấn chuông gọi nhân viên cần vụ.

Tiêu Lỗi từng múng từng múng dứt Lâm Yến Vũ ăn cháo, di động trong túi bỗng nhiên vang lên, lấy ra xem, là số điện thoại ở nhà anh gọi đến, nên đặt chén cháo sang bên cạnh. Lâm Yến Vũ lấy khăn lau miệng, nhìn chăm chú anh, thấy biểu tình anh khi tiếp điện thoại dần dần ngưng trọng, tựa hồ rất tức giận, cuối cùng thậm chí còn có chút kích động, cầm lấy tay anh.

"Được, con sẽ mau chóng trở về. Mẹ, mẹ yên tâm đi, con có biện pháp đối phó với thằng nhóc đó. Mẹ hãy chú ý đến sức khỏe của cha, đừng để bị chọc giận nữa." Tiêu Lỗi nói xong liền ngắt điện thoại, tức giận đến nổi ngực phập phồng.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì khiến anh tức giận như vậy?" Lâm Yến Vũ thấy anh tức giận không nhẹ, vội vàng hỏi anh, không ngờ tới do nói quá gấp rút, khiến cô liên tiếp ho khan, như thế nào cũng không dừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40

Tiêu Lỗi ngồi vào giường bệnh, vỗ vỗ của lưng cô: "Không có gì, em không cần lo lắng, là tên tiểu tử thôi Tiêu Miểu kia, nó lại gặp rắc rối. Lúc này anh phải trông trị nó cho tốt, nếu không, sớm hay muộn nó sẽ làm cha mẹ anh tức chết."

Lâm Yến Vũ thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi, nhẹ nhàng lấy tay xoa ngực anh: "Anh nói rõ ràng một chút, Miểu Miểu gây ra họa gì? Nó vẫn còn là đứa trẻ, lại là em trai anh, anh không cần quá tức giận với nó."

Tiêu Lỗi bèn đem chiến tích "Vinh quang" của cậu em trai Tiêu Miểu của anh kể lại cho Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ nghe xong cũng nhũn mảy. Tiểu tử Tiêu Miểu kia, đích thực có chút cả gan làm loạn, hai nhà Lê Tạ đều không thể đắc tội nổi người ta, nó làm như vậy, không chỉ có bản thân xui xẻo, còn liên lụy đến gia đình, nên giáo huấn cho tốt.

"Có đúng là anh phải trở về Bắc Kinh hay không?" Lâm Yến Vũ hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi gật đầu: "Anh phải trở về, cha anh bị cao huyết áp, tuyệt đối không thể tức giận, mẹ anh lại không có chủ ý gì, chú anh thì ở Thượng Hải, trong lúc nhất thời cũng không giúp được việc gì."

"Em thì sao, em cùng anh trở về?" Sức khỏe của Lâm Yến Vũ còn chưa hồi phục, ngồi một lát đã cảm thấy choáng váng. Tiêu Lỗi khẽ vuốt vai cô: "Em còn chưa hết bệnh, để em một mình ở chỗ này, anh không yên tâm. Như vậy cũng tốt, anh nói một tiếng với Nam Hồn, để anh ta điều đến một trực thăng không quân, sáng mai chúng ta lên đường."

Lâm Yến Vũ gật đầu, nằm lại trên giường. Cô bệnh, đúng là thời điểm yếu ớt nhất, nhìn không thấy anh, trong lòng sẽ bất an. Hôn mê suốt hai ngày, cô hốt hoảng vẫn mơ thấy chuyện trước kia, ý nghĩ kiên định ban đầu nay đã bị dao động, không muốn lại xa anh lần nữa.

Cha cô là ai thì có gì quan trọng, dù sao cô cũng không thích người đó, về phần kẻ cầm đầu vụ nổ mạnh, chắc chắn bà ấy cũng đã trải qua mỗi ngày như trong Địa ngục, chú Lâm nói đúng, hà tất phải đem lòng mình sa vào bể khổ phục thù.

Lúc trước cô có ý về nước, chú Lâm tìm mọi cách ngăn cản nhưng không thành, đành phải cung cấp hết thảy mọi hỗ trợ mà cô muốn, thật sự là việc làm bất đắc dĩ. Lâm Yến Vũ nghĩ đến đây, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

"Tại sao lại khóc, em phải tốt lên. Chuyện của Miểu Miểu em cũng không cần phải lo lắng, anh có biện pháp xử lý." Tiêu Lỗi bắt gặp trên mặt Lâm Yến Vũ có nước mắt, sợ cô sinh bệnh hại tâm bất lợi cho hồi phục, lấy khăn giúp cô lau mặt, ôn nhu an ủi cô.

"Lỗi, có thể cha mẹ anh sẽ không thích em hay không?" Con người đen thẫm của Lâm Yến Vũ nhìn Tiêu Lỗi, nỗi băn khoăn này vẫn chôn sâu trong lòng của cô, càng nghĩ kỹ càng cảm thấy lo lắng.

Nhà họ Tiêu không phải gia đình bình thường, cho dù con dâu không phải thuộc xuất thân danh môn, ít nhất cũng phải có gia thế trong sạch. Lúc trước cô cùng Tiêu Lỗi yêu nhau, cha mẹ anh cũng không phản đối, nhưng mà yêu đương dù sao cũng là yêu đương, không giống với kết hôn, hai người họ có thể đồng ý một đứa con gái ngoài giá thú ngay cả mạng họ gì cũng không biết hay không?

Tiêu Lỗi hiểu rõ bối rối của cô, ôm cô trấn an: "Sao có thể như vậy được, cũng không phải em chưa gặp qua cha mẹ anh. Họ rất thích em, đã xem em như là con gái ruột thịt rồi." Lâm Yến Vũ hơi hơi nghiêng đầu: "Nhưng đã vài năm trôi qua, cách nghĩ của họ chưa hẳn sẽ không thay đổi, nói như thế nào thì em cũng là một đứa con gái không cha không mẹ, tuy rằng anh không chê em, nhưng mà..."

Không đợi cô nói xong, Tiêu Lỗi ngón tay đặt lên môi cô, ngăn cản cô nói tiếp: "Đừng nghĩ như vậy, chỉ cần lòng dạ của hai đứa kiên định, bất luận có trở ngại nào cũng không thành vấn đề, huống chi cha mẹ anh căn bản sẽ không cản trở."

Lâm Yến Vũ thở dài yếu ớt: "Chờ em hết bệnh, em muốn trở về Mỹ." Không còn khí lực để nói chuyện lớn tiếng, tiếng của cô rất nhẹ. Tiêu Lỗi biến sắc: "Vì sao phải về Mỹ? Em lại muốn trốn tránh cái gì?" Lâm Yến Vũ biết anh đang hiểu lầm, nắm tay anh hé miệng cười: "Em muốn gặp chú Lâm, sau đó, để chú theo em cùng nhau về nước định cư."

Lúc này Tiêu Lỗi mới cười, cúi đầu hôn thăm thiết lên khuôn mặt cùng đôi môi tái nhợt của cô, nói với cô, Nam Hồn đã giúp họ an bài xong trực thăng, sáng sớm hôm sau là có thể xuất phát trở về Bắc Kinh.

"Hồn rất hào phóng, trực tiếp cấp cho chúng ta một chiếc Black Hawk, sử dụng bộ đội đặc chủng trực thăng vũ trang, có thể bay ở mọi điều kiện thời tiết xấu và giữ vững độ cao. Máy ngày nay thời tiết ở Y Xuân luôn không tốt, ngoại trừ trực thăng, máy bay khác không thể nào bay được." Lúc Tiêu Lỗi giúp Lâm Yến Vũ đắp lại chăn đã nói với cô.

"Em cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, chẳng lẽ anh lại muốn vũ trang?" Lâm Yến Vũ cười yếu ớt. Tiêu Lỗi nói: "Em là gián điệp nước Mỹ, Obama phải em tới lôi kéo ăn mồi anh- Thượng tá tình báo viên Tiêu Lỗi."

Lâm Yến Vũ cười nhẹ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đêm đó, nhân viên công tác giúp Lâm Yến Vũ thu dọn hành lý thật tốt, nhằm để đảm bảo an toàn, Tiêu Lỗi sắp xếp bác sĩ và y tá đi cùng, mang theo đầy đủ dược phẩm và thiết bị, bất cứ lúc nào ở trên máy bay cũng có thể sẵn sàng cho Lâm Yến Vũ.

Lâm Yến Vũ bệnh đến cơ thể suy nhược, nhân viên y tế giúp cô chuẩn bị các thiết bị dưỡng khí, để cho cô có thể thở oxy bất cứ lúc nào. Sự ỳ tai khi bay trên không cộng với cảm giác khó chịu khiến cho cô vẫn mê mê man man, Tiêu Lỗi luôn nắm tay cô, nhẹ nhàng mát xa lòng bàn tay cô, giảm bớt đau đầu.

Có một khác, Lâm Yến Vũ mở to mắt nhìn thấy Tiêu Lỗi đang cúi đầu, như là ngủ gật, biết anh suốt hai ngày nay vô cùng mệt mỏi, muốn nói với y tá tìm cho anh một tấm thảm để anh nghỉ ngơi trong chốc lát. Cô vừa động, anh liền tỉnh, trong ánh mắt đều là sự khẩn trương.

Cô tháo mặt nạ dưỡng khí ra, nhìn anh nói: "Em không sao, anh nghỉ ngơi một lát đi, cũng đã mệt muốn chết rồi. Y tá, lấy giúp cho anh ấy một tấm thảm." Y tá cầm thảm đưa cho Tiêu Lỗi, Tiêu Lỗi phủ lên trên người, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay quân khu Bắc Kinh, đã sớm có xe đứng bên ngoài sân bay chờ đón họ. Tiêu Lỗi an bài cho Lâm Yến Vũ ở phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của Bệnh Viện Đa Khoa Quân Đội Giải Phóng Nhân Dân, vị chuyên gia khoa Trung y mà anh từng đưa Lâm Yến Vũ đến bắt mạch cũng được điều động đến, phụ trách chuyên môn điều trị giúp Lâm Yến Vũ.

Sau khi dàn xếp hết thảy đều ổn thỏa, Tiêu Lỗi về nhà xử lý chuyện của em trai anh. Gây ra đại họa, cũng không thích hợp ở lại trong quân đội nữa, Tiêu Lỗi đề nghị với cha mẹ, đưa Tiêu Miêu đến Đức du học, trước tiên phải tách nó ra khỏi đám bạn xấu trong nước, lại chậm rãi khai thông. Dưới tình huống lúc này, mẹ Tiêu cũng không có biện pháp ngăn cản nữa, chỉ đành đồng ý với đề nghị của con trai lớn, đưa con trai út ra nước ngoài.

Mỗi ngày, Tiêu Lỗi vừa phải vội vàng giúp Tiêu Miêu làm thủ tục xuất ngũ để xuất ngoại, vừa phải đến bệnh viện thăm Lâm Yến Vũ, còn phải đi làm, bận rộn tít búi. Vài lần Lâm Yến Vũ có nói, để anh không cần mỗi ngày đều đến bệnh viện, cô đã tốt hơn nhiều, nhưng anh luôn không yên lòng, mỗi tối đều phải gặp cô, cho đến cô ngủ, anh mới rời đi.

Vị chuyên gia Trung y kia sau khi giúp Lâm Yến Vũ kiểm tra toàn diện, cảm thấy thân thể cô suy yếu, đề nghị cô ở lại trong bệnh viện vài ngày, để cho ông có thể khám và điều trị thêm một bước nữa, thay cô giao thân thể đã được điều trị tốt. Tiêu Lỗi tiếp thu đề nghị của bác sĩ, để Lâm Yến Vũ an tâm ở lâu trong bệnh viện một khoảng thời gian.

Chạng vạng hôm nay, đã sắp đến thời điểm tan tầm, Tiêu Lỗi bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, khiến anh cùng vài đồng sự phải đi vào phòng họp để họp. Trong cuộc họp, lãnh đạo Bộ nói với mọi người, nhân viên trong hệ thống tình báo có một hội nghị quan trọng ở quân khu Thành Đô, yêu cầu các cơ quan, các bộ ngành trực thuộc quân khu phải nhân viên nòng cốt đi tham gia hội nghị.

"Không đi không được?" Tiêu Lỗi ở phía sau lên hỏi lãnh đạo của anh. Thủ trưởng nói: "Tôi biết trong gia đình cậu gần đây xảy ra chút chuyện, nhưng mà hội nghị lần này thật sự rất quan trọng, cậu là nhân viên nòng cốt trong Bộ của chúng ta, không phải cậu đi thì không thích hợp, tôi nhận được thông báo, mục đầu tiên của chương trình nghị sự trong cuộc họp lần này là khen ngợi các sĩ quan có công, chúng ta đã đem tài liệu của cậu báo lên trên, cơ hội cậu được khen ngợi là rất lớn."

"Phải đi bao lâu?" Tiêu Lỗi hỏi tiếp. Thủ trưởng nói: "Chắc cũng mất nửa tháng, chấm dứt hội nghị còn an bài du lịch trong 7 ngày, nếu cậu vội vã trở về, có thể không theo họ đi du lịch."

"Chắc chắn em không có thời gian để đi du lịch." Tiêu Lỗi kéo thật dài khẩu khí. Quân lệnh như núi, anh không muốn đi cũng không được, dù sao cũng không thể vì chuyện cá nhân mà chậm trễ công tác, hơn nữa anh cũng biết, hội nghị lần này quả thật mang ý nghĩa trọng đại.

Suy nghĩ lại cặn kẽ, thật đúng là không thể không đi, anh từng nghe được tin đồn, khi hết một năm tầm tháng Tư và tháng Năm, Tổng cục Chính Trị sẽ có một cuộc khảo hạch cán bộ, có thể sẽ đề bạt một nhóm người thăng chức, không đến một năm nữa chủ nhiệm khoa của họ sẽ về hưu, với anh mà nói đúng là một cơ hội tốt để thăng chức. Điều kiện tiên quyết trong cuộc khảo hạch cán bộ khẳng định sẽ có sự đánh giá dân chủ, đến lúc đó tất yếu phải làm nhiều động tác mua chuộc nhân mạch.

Ở Thành Đô không hề thiếu bạn bè cũ, lợi dụng cơ hội này đi thăm bọn họ, đúng là chủ ý không tệ. Tiêu Lỗi nghĩ như vậy, quyết định trở về thương lượng cùng cha anh. Về phần Lâm Yến Vũ, tình dưỡng cũng hơn một tuần, thân thể đã tốt hơn nhiều, chính là an bài thêm vài người chăm sóc.

Sau khi Tiêu Lỗi về nhà, anh thương lượng cùng cha anh Tiêu Từ Hoa sự việc anh sẽ đi quân khu Thành Đô họp. Sau đó hai cha con nói chuyện một lát, Tiêu Lỗi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Tiêu Từ Hoa: "Cha, cha có từng nghe nói qua người có tên Phùng Khiên hay không?" "Phùng Khiên?" Mí tâm của Tiêu Từ Hoa nhú lại, lập tức nói: "Con làm sao có thể biết đến cái tên này?"

Tiêu Lỗi vẫn chưa đem chuyện Lâm Yến Vũ chính là Diệp Mộ Tinh nói cho cha mẹ biết, trước đó Lâm Yến Vũ cũng dặn dò anh tạm thời không nên đề cập đến, vì thế anh cũng không nói bất cứ điều gì, chỉ là nói cho Tiêu Từ Hoa, lúc ở đơn vị anh ngẫu nhiên nghe có người đề cập qua cái tên này.

Tiêu Từ Hoa nói với con: "Nguyên lai Phùng Khiên với chú con là chiến hữu trong cùng liên đội, sau này hắn được điều động vào một ngành thuộc Tổng Tham Nhị Bộ ở quân khu Thành Đô, cụ thể ngành đó ở đâu cha cũng không rõ, vào thập niên 80 thì hắn xuất ngũ. Phùng Khiên là tên giả hắn dùng khi ở trong đơn vị."

"Vậy rốt cuộc ông ta mang họ là gì?" Tiêu Lỗi suy tư. Quả nhiên anh đoán không sai, lúc trước Phùng Khiên công tác ở Tổng Tham Nhị Bộ, Nhị Bộ cùng Tam Bộ giống nhau, cùng là ngành tình báo quân sự.

"Họ Lâm." Tiêu Từ Hoa chỉ nói hai chữ này, cũng không nói thêm gì nữa. Tiêu Lỗi có chút nghi hoặc, dường như cha anh không tình nguyện nhắc tới tên Phùng Khiên này, chắc có lẽ sẽ liên lụy đến một số sự kiện bí mật quân sự của nội bộ Đảng, không thể nhiều lời, với tư cách là một quân nhân, việc giữ bí mật hay là phải giữ bí mật, đặc biệt một số chuyện đề cập đến cơ mật quốc gia.

Thân phận thực sự của Phùng Khiên chính là Lâm Lệ Sinh, rất có thể cho đến bây giờ vẫn chỉ là một bí mật. Quanh năm ông ta ở nước ngoài, lấy việc kinh doanh làm lá chắn để làm công tác thu thập tình báo cũng không phải là không có khả năng. Mọi người ở Mỹ tra không rõ tư liệu của ông, có thể thấy được bối cảnh của người này khá phức tạp.

Nghĩ đến đây, vốn dĩ Tiêu Lỗi cũng không muốn nghiên cứu sâu hơn nữa, dù sao Lâm Lệ Sinh cũng không phải là cha của Mộ Tinh, làm sáng tỏ điểm này, nhưng cái khác cũng không còn quan trọng nữa.

"Nghe nói lần này con đi Đông Bắc, có dẫn theo một cô gái?" Tiêu Từ Hoa nói xong chính sự, bắt đầu thăm vấn việc tư của con. Tiêu Lỗi ừ một tiếng. Quả nhiên tin tức truyền mau thật, ngay cả cha anh cũng đã biết.

"Cô gái kia là ai, tại sao chưa từng nghe con nhắc qua?" Tiêu Từ Hoa lại hỏi. Tuy rằng, đứa con lớn nhất luôn luôn chừng chặc khéo léo, không để cha mẹ nóng lòng quan tâm lo lắng mọi chuyện, nhưng nghe người ta ở sau lưng nghị luận, khó tránh khỏi suy nghĩ muốn biết chuyện gì xảy ra.

"Chỉ là bạn bè bình thường gặp gỡ nhau thôi." Tiêu Lỗi thần nhiên cười. "Được rồi, đi thôi." Tiêu Từ Hoa nghe anh nói vậy, cũng không hỏi thêm nữa. Con trai vẫn luôn không kết giao với bạn gái, ngẫu nhiên dẫn một cô gái ra ngoài chơi, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm.

Tiêu Lỗi theo cha anh từ thư phòng đi ra, nhìn thấy mẹ anh cùng cô giúp việc Tiểu Tương ở phòng khách xem tivi, đi về phía đó. Tiêu Miêu sắp sửa đi Đức, mẹ Tiêu liên hệ điện thoại đường dài với em gái ở Đức, để người cùng một nhà có thể chăm sóc chiếu cố nhiều đến Tiêu Miêu.

"Anh Lỗi tới rồi, ngồi đi, em gọt hoa quả cho anh." Tiểu Tương nhìn thấy Tiêu Lỗi, vô cùng nhiệt tình nhường chỗ cho anh, đi vào trong bếp dọn hoa quả cho anh ăn.

Mùa đông vừa rồi, bạn trai Tiểu Tương đã xuất ngũ, Tiêu Lỗi giúp anh ta liên hệ 3-4 đơn vị ở Bắc Kinh, để cho anh ta tự chọn một cái, Tiểu Tương cùng bạn trai cô sau khi bàn bạc, lựa chọn cục cảnh sát Bắc Kinh, công tác ổn định không nói, thu nhập cũng không thiếu, đủ cho hai người bọn họ ở Bắc Kinh an cư lạc nghiệp.

Tiêu Lỗi nhìn tiểu Tương bung khay hoa quả đến, đưa mắt ra hiệu với cô, Tiểu Tương hiểu ý, chỉ chốc lát sau, lặng lẽ đi theo anh lên lầu, tiến vào thư phòng của anh.

"Anh Lỗi, anh có chuyện gì cứ việc phân phó cho em làm." Tiểu Tương thành khẩn nói. Tiêu Lỗi ý bảo cô ngồi xuống: "Gần đây anh có một người bạn phải nằm viện, vừa vận mấy ngày nay anh phải đi Thành Đô dự họp, lúc em có thời gian rảnh có thể nấu chút canh mang cho cô ấy."

"À, bị bệnh gì, là nam hay nữ?" Tiểu Tương hỏi. "Là con gái, không có gì nghiêm trọng, chỉ là thân thể suy nhược, trước đó vài ngày bị cảm mạo phát sốt vẫn không khỏi, nấu cho cô ấy chút canh để tắm bổ là tốt rồi." Tiêu Lỗi đem tình hình của Lâm Yến Vũ nói với Tiểu Tương.

"Được, ngày mai em liền cùng đi Ngô đi mua thức ăn, hầm canh gà ác đương quy cho cô Lâm uống. Anh yên tâm, anh Lỗi, trước khi em đến Bắc Kinh từng học qua trường y tá, căn bản hộ sĩ em đều biết. Di Ngô là cao thủ hầm canh, em sẽ đi nói với dì một chút." Tiểu Tương nói.

Tiêu Lỗi ngẫm lại liền nói: "Nếu mẹ anh hỏi em, em đừng nhiều lời, chỉ nói là anh giao nhiệm vụ cho em đi chăm sóc cô ấy, tất cả chuyện khác chờ anh trở về sẽ giải thích sau." Tiểu Tương liền tục gật đầu.

"Em đó, học tập cho tốt, tranh thủ thi vào khoa chính quy, đến lúc đó anh nhờ cậu anh sắp xếp cho em vào mạng lưới điện quốc gia, công việc nhàn hạ, kiếm được nhiều tiền hơn." Tiêu Lỗi cùng cười với Tiểu Tương. Ánh mắt Tiểu Tương sáng rực: "Anh Lỗi, anh thật sự rất tốt, em không biết phải cảm tạ anh thế nào, anh thật tốt quá."

"Muốn báo đáp anh, chăm sóc cho tốt người mà anh nhờ em chăm sóc là được rồi, đừng lười biếng là được." Tiêu Lỗi lại cười. Tiểu Tương vội nói: "Em tuyệt đối sẽ không lười biếng, em luôn luôn rất cần cù, anh Lỗi anh cứ yên tâm đi công tác đi, em nhất định giúp anh vỗ béo cô Lâm." Không cần Tiêu Lỗi nói, Tiểu Tương cũng có thể đoán được, cô Lâm kia ở trong lòng anh rất quan trọng.

Chiều hôm sau, Tiêu Lỗi dẫn Tiểu Tương đến bệnh viện thăm Lâm Yến Vũ. Tiểu Tương vừa thấy Lâm Yến Vũ, không khỏi mở to hai mắt nhìn, ánh mắt cũng quái lạ.

"Như thế nào lại sưng sờ ở đó, còn không mau đổ canh ra đi, để lâu uống sẽ không còn tốt nữa." Tiêu Lỗi lấy bình giữ ấm trong tay Tiểu Tương, để y tá đem canh đi hâm nóng, lại đem tới.

Tiểu Tương cười ngây ngô: "Em thấy cô Lâm rất quen mắt, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra, trong ngăn kéo của anh Lỗi có ảnh chụp của cô." "Làm sao em lại biết trong ngăn kéo của anh có ảnh chụp?" Tiêu Lỗi thấy lạ nên hỏi. Tiểu Tương nói với anh, lúc quét dọn vệ sinh, giúp anh dọn dẹp phòng nhìn thấy.

Lâm Yến Vũ liếc mắt nhìn Tiêu Lỗi một cái, thấy anh giống như có chút xấu hổ cúi đầu, nhìn không được cười thầm: "Tiêu Lỗi nói em làm mỳ sợi ăn rất ngon, có phải hay không? Nếu tương lai có cơ hội, nhất định em phải làm một chén cho chị nếm thử."

"Điều đó rất dễ dàng, ngày mai em có thể làm, cô Lâm, cô muốn ăn gì, em đều làm cho cô ăn, cô không cần khách sáo." Tiểu Tương cười hớ hớ.

Y tá bung canh đã hâm nóng tới, Tiêu Lỗi nhìn Lâm Yến Vũ uống xong, ở bên giường cùng cô nói chuyện trong chốc lát, nói đến lúc cao hứng, tay còn có thể rất tự nhiên giúp cô buộc lại tóc, nhất cử nhất động đều lộ ra sự thân mật và yêu thích nói không nên lời.

"Ngày kia anh đi Thành Đô công tác, mất hai tuần mới trở về." Tiêu Lỗi đem chuyện này nói với Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ ừ một tiếng, đôi mắt nhìn anh. Tiêu Lỗi biết cô muốn nói cái gì, cười nhẹ: "Em yên tâm, anh sẽ an bài mọi thứ ổn thỏa, về phía bệnh viện anh đã chào hỏi qua, ngoại trừ anh và Tiểu Tương, sẽ không để bất cứ ai đến thăm em."

"Sáng nay Tần Tuyền có gọi điện thoại cho em, anh ấy nói cuộc phẫu thuật của mẹ anh ấy hoàn thành rất thuận lợi... Anh ấy cũng sắp trở về." Lâm Yến Vũ nói rất cẩn thận, quan sát biểu tình của Tiêu Lỗi. Vốn dĩ Tiêu Lỗi đang nắm tay cô vuốt ve, nghe nói như thế, tầm mắt hướng lên trên: "Anh ta trở về về khẳng định sẽ tìm em, tốt nhất em nên gặp mặt anh ta một lần, nói cho rõ ràng."

Dạ. Lâm Yến Vũ lên tiếng, suy nghĩ đắn đo. Nên giải thích như thế nào với Tần Tuyền? Nói rằng cho tới bây giờ chưa từng yêu anh ta, chỉ yêu Tiêu

Lỗi? Tản Tuyền cũng không phải là tuýp người có thể nói vài ba câu có là thông suốt ngay được.

"Nếu em không tiện nói chuyện với anh ta, hãy chờ đến khi anh trở về." Tiêu Lỗi nhìn ra tâm sự của cô. Lâm Yến Vũ than nhẹ: "Không cần. Việc này vẫn nên để em nói với anh ấy có vẻ tốt hơn, có chuyện em phải giáp mặt nói với anh ấy mới được... Anh ấy cũng..." Đắn đo một lát, tiếp tục nói: "Anh ấy cũng không có làm gì sai cả, là do em không tốt." Tiêu Lỗi đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng nắm chặt.

Tiểu Tương ngồi ở bên cạnh nhìn họ, thấy cảm tình của họ tốt như vậy, trong lòng cũng vui mừng thay cho họ. Ánh mắt của Tiêu Lỗi nhìn Lâm Yến Vũ không giống với khi nhìn người khác, sau khi thấy cô, trong ánh mắt liền chỉ có cô.

Thu xếp cho Lâm Yến Vũ xong, Tiêu Lỗi yên tâm đi Thành Đô công tác. Nhưng anh tuyệt đối không ngờ tới, anh mới vừa đi chưa được hai ngày, tình hình liền hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát của anh. Tản Hạc An tự mình tìm đến bệnh viện thăm Lâm Yến Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41

Ngày đó, Bệnh Viện Đa Khoa Quân Đội Giải Phóng Nhân Dân được một phen náo nhiệt, Lý Học Chu gọi điện thoại thông báo với bệnh viện, thủ trưởng sắp đại giá quang lâm, sau khi bệnh viện nhận được thông báo, nhanh chóng bắt tay vào sắp xếp. Ngoại trừ bệnh nhân nội trú đang được nhân viên y tế khám chữa bệnh, bất luận là nhân viên tạp vụ hay người nhà là bệnh nhân cũng không được phép tới gần, tất cả đều phải chờ nhận được thông báo của bệnh viện, mới được sắp xếp thăm hỏi lại.

Thủ trưởng đích thân đến đây, mục đích là thăm cô con gái bị bệnh, cô gái kia tuổi không lớn lắm, khoảng 24- 25, không biết là con gái hay là con dâu của ông.

Từng tiếp đãi qua vô số đại nhân vật, nhưng mấy năm nay Tản Hạc An luôn luôn không phô trương, không phải trường hợp trọng yếu thì hiếm có khả năng nhìn thấy ông lộ diện, cao thấp trong bệnh viện đều thảo luận sôi nổi.

Đến thăm con dâu, khả năng này không cao, cho dù đến cũng là cha con ông ta cùng nhau đến, nhưng chỉ có một mình ông ta vào phòng bệnh, chứng tỏ không phải là con dâu; thăm con gái, dường như khả năng cũng không lớn, cô gái kia bất quá chỉ là cảm mạo phát sốt, làm cha quan tâm lo lắng cũng không cần thiết phải huy động lực lượng chạy đến bệnh viện thăm hỏi, còn khiến cho thần thần bí bí.

Như vậy thì chỉ có một khả năng, mọi người ngầm hiểu trong lòng không nói ra. Cô gái kia ở trong lòng thủ trưởng khẳng định là rất rất quan trọng, cho nên đích thân đến thăm cô, hơn nữa một mình gặp mặt. Loại sự tình này, mọi người cũng không ngạc nhiên lắm khi gặp phải, là một đại cán bộ, rồi cuộc cũng chỉ là một người đàn ông, cũng có thất tình lục dục.

Trong lòng nghĩ như vậy, ai có thể dám nói ra, bên ngoài phòng bệnh có một loạt vệ sĩ cùng nhân viên đi theo, khuôn mặt đều nghiêm túc, thỉnh thoảng có bác sĩ y tá to gan lớn mật muốn ở xa xa liếc nhìn một cái, khi nhìn thấy những người này, cũng đều tự thấy khiếp đảm.

Trong phòng bệnh, vốn dĩ Lâm Yến Vũ đang nằm nghỉ ngơi, nhìn thấy Tản Hạc An tiến vào, kinh ngạc tốt đỉnh, lập tức ngồi dậy. "Bác Tản..." Giọng nói của Lâm Yến Vũ run run, thật sự cô không nghĩ tới sẽ phải nhìn thấy Tản Hạc An dưới tình huống như vậy.

Về mặt của Tản Hạc An rất kỳ lạ, vừa ôn hòa, lại vừa mang theo một tia ngờ vực, tóm lại là làm cho người khác suy nghĩ không ra được, thời gian làm lãnh đạo lâu năm, hi vọng đều không biểu lộ ra mặt, làm sao để cho người khác dễ dàng biết trong lòng ông đang nghĩ gì.

Tản Hạc An vừa ngồi xuống giường bệnh vừa đánh giá Lâm Yến Vũ, từ lúc ông nhìn thấy ảnh chụp bên Mỹ gửi đến, nhận ra Lâm Lệ Sinh chính là Phùng Khiên, đã sớm muốn gặp mặt Lâm Yến Vũ, thật vất vả mới có cơ hội, nhưng lại là ở trong phòng bệnh.

Sau một lúc lâu, ông mới dùng một giọng nói rất nhẹ nhàng rất ôn hòa mà hỏi: "Mẹ cháu có phải tên là Diệp Hình Nhiên hay không?" Lâm Yến Vũ nghe hỏi như thế, sắc mặt thay đổi kinh hoàng, cô họng nghẹn ngào, như thế nào cũng nói không ra lời được. Tản Hạc An thấy sắc mặt cô trắng bệch, cô không cần trả lời cũng hiểu được, cô chính là con gái của Diệp Hình Nhiên.

"Mẹ cháu có từng nói qua với cháu, cha cháu là ai hay không?" Tản Hạc An nhìn chằm chằm Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ cúi mặt, lắc đầu, biểu tình rất là thống khổ.

Tản Hạc An đứng lên vỗ vai của cô, cân nhắc lại câu chữ, nhưng chỉ nói: "Bác biết mẹ cháu." Bỗng nhiên Lâm Yến Vũ ngẩng đầu nhìn ông, ánh mắt bình tĩnh, nhìn không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu biểu tình trên mặt ông, ánh mắt của cô làm người khác cảm thấy lo sợ.

"Bộ dạng của cháu và mẹ cháu rất giống nhau, tính cách cũng giống... Những bức thư này đều là cháu gửi cho bác? Cháu đã biết từ lâu." Tản Hạc An cố hết sức kiềm nén cảm xúc phức tạp trong lòng, nhưng mà thiên tính giữa cha và con gái, nay con gái ruột ngay tại trước mặt, ông làm thế nào để không chế, cũng vẫn khó tránh khỏi toát ra cảm xúc chân thật.

"Cháu không biết bác đang nói cái gì." Lâm Yến Vũ thề thốt phủ nhận. Chân mày Tần Hạc An hơi nhíu lại, lập tức dẫn ra, quyết tâm cùng cô làm rõ: "Bác chính là cha cháu." Lâm Yến Vũ nghe xong, đột nhiên tim đập thình thịch, rốt cục cũng đợi được đến ngày này, chính miệng ông ta thừa nhận.

"Ông không phải là cha tôi!" Lâm Yến Vũ hất tay ông ta ra, không cho ông đụng đến mình dù chỉ một chút. "Yến Vũ, đừng như vậy... Cha là cha của con!" Tần Hạc An thấy tâm tình của con gái kích động, muốn trấn an cô.

"Ông tránh ra, ông căn bản không phải là cha tôi, cha tôi đã chết từ lâu rồi! Ông không xứng làm cha tôi!" Lâm Yến Vũ nhìn Tần Hạc An, toàn bộ cảm xúc đều bộc phát ra hết. Từ lâu cô đã muốn phát tiết một lần như vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy ông ta, đã muốn mắng ông ta như vậy, vì mẹ của cô phải chết thảm ở tha hương, vì hai mẹ con cô mấy năm nay phải chịu ủy khuất.

Bên ngoài cửa, nhóm nhân viên đi theo nghe được âm thanh từ trong phòng bệnh truyền ra, trong lòng đều chấn động. Rốt cuộc cô gái này là ai, lại có thể dám hô to gọi nhỏ đối với Tần Hạc An như vậy, Tần Hạc An làm quan chức đã nhiều năm, nay lại quyền cao chức trọng, chưa từng có người nào dám nói với ông ta như vậy. Nhưng nghe lại một cách cẩn thận, dường như nghe được chữ cha, mọi người càng thêm nghi hoặc.

Lý Học Chu vẫy tay ra hiệu cho mọi người cách phòng bệnh xa một chút, để tránh một số người nghe tiếng được tiếng không, liền tung tin đồn nhằm nhá ra bên ngoài. Thư ký trưởng đã có chỉ thị, mọi người đành phải lui về phía sau.

Tiểu Tương xách theo bình giữ ấm từ trong thang máy đi ra, đi được vài bước trên hành lang, thì có người đến ngăn cô lại, không cho cô tới gần, hơn nữa nói với cô, thời gian thăm hỏi bị tạm hoãn lại.

"Ngày nào vào thời gian này chị Lâm cũng đều phải dùng canh." Tiểu Tương ôm bình giữ ấm, đối với nhóm người thoát nhìn có chút dửng dưng, trong lòng nghĩ ngợi. Cô ở Nhà họ Tiêu vài năm, cũng có chút kiến thức, xem tư thế này, cô cũng đoán được là có đại nhân vật tới đây.

"Cô chờ một lát nữa rồi hãy vào trong." Đội trưởng cảnh vệ rất cảnh giác, cặp mắt quét qua vài lần trên bình giữ ấm cô ôm trong lòng. Tiểu Tương gặp phải tình hình này, đành phải tránh sang một bên, ngồi chờ ở băng ghế dài.

Trong phòng bệnh, hai cha con vẫn đang tranh chấp. "Yến Vũ, con hãy nghe cha nói, mấy năm nay cha cũng là vất vả rồi... Cha nghe nói hai mẹ con ở Anh quốc gặp chuyện không may, cha..." Tần Hạc An nói tới đây, cảm xúc bỗng nhiên dao động, khổ sở đến nói cũng không được.

Lúc này Lâm Yến Vũ đã lấy lại bình tĩnh, hờ hững đáp: "Tôi không muốn nghe ông giải thích gì cả, ông cũng không phải là cha tôi, cho dù mẹ tôi còn sống, cũng sẽ không muốn gặp lại ông." Cô nằm lại trên giường một lần nữa, kéo chăn đưa lưng về phía Tần Hạc An, Tần Hạc An không còn cách nào khác, đành phải rời khỏi đó.

Lý Học Chu nhìn thấy Tần Hạc An từ trong phòng bệnh đi ra, sắc mặt âm trầm, vội vàng nghiêng đón. "Sao rồi?" Lý Học Chu thân thiết hỏi. Tần Hạc An thở dài: "Tìm người thu xếp, để cho con bé xuất viện."

"Xuất viện? Bây giờ?" Lý Học Chu kinh ngạc. Tần Hạc An nói: "Con bé phải xuất viện! Ta muốn thế, cứ vậy đi, an bài cho con bé đến sống ở biệt thự Hoài Sơn, không có lệnh của ta, đừng để con bé rời đi."

Thủ trưởng lên tiếng, Lý Học Chu cũng không dám hỏi nhiều, vội đáp: "Được, việc này để tôi đi thu xếp." Giọng điệu Tần Hạc An chậm lại: "Con bé đó có thành kiến rất lớn đối với ta, ta phải giải thích với nó cho tốt, bằng không nó sẽ luôn luôn có khúc mắc."

Nói xong, Tần Hạc An dẫn nhóm nhân viên đi theo xuống lầu. Lý Học Chu tuân theo chỉ thị của ông, tìm cách liên hệ chuyện Lâm Yến Vũ xuất viện. Lý Học Chu từng chút cân nhắc liên hiểu được, trong lòng thủ trưởng còn có một tầng băn khoăn.

Nếu Lâm Yến Vũ kia đã sớm biết Tần Hạc An là cha ruột của mình, tất nhiên cũng sẽ biết Tần Tuyên là anh cùng cha khác mẹ với cô, cô có ý tiếp cận Tần Tuyên, mục đích rất rõ ràng, cô muốn cho trên dưới Tần gia không người nào được yên. Tâm tư của cô gái kia kín đáo, hết thấy đều nằm trong kế hoạch của cô, chính là cô không nghĩ tới, Tần Hạc An từ lâu đã bắt đầu hoài nghi thân phận của cô.

Nhưng mà, đối với cô con gái nhỏ này, trong lòng Tần Hạc An cuối cùng vẫn cảm thấy áy náy và yêu thương sâu sắc, không nói đến chuyện từ nhỏ cô đã không bên cạnh ông, dù chỉ một ngày ông cũng chưa từng hoàn thành trách nhiệm làm cha, tuy rằng mẹ cô đã qua đời, cô một thân một mình lẻ loi hiu quạnh, kẻ làm cha lại không thể sự độc tình thâm (\*).

(\*) Nguyên văn là 舐犢情深: Sị là động tác liếm, độc là con bê, con nghé. "Sị độc tình thâm" nguyên là động tác liếm âu yếm của bò mẹ đối với bò con. Sau thường được dùng để chỉ tình yêu thương vô bờ bến của bố mẹ đối với con cái.

Lúc trước, khi nhận được tin hai mẹ con đã chết, trong lòng Tần Hạc An có bao nhiêu thống khổ, Lý Học Chu là tâm phúc thân cận, đều nhìn thấy trong mắt, biết nhiều năm nay tình cảm của vợ chồng Tần Hạc An bất hòa, cũng là có liên quan rất lớn đến chuyện này.

Tiểu Tương chờ đoàn người Tần Hạc An đi khỏi, mới đi vào trong phòng bệnh. Nhìn thấy trên mặt đất, đồ đạc bị ném khắp nơi, không khỏi ngẩn đầu nhìn Lâm Yến Vũ, thấy cô nằm nghiêng trên giường, nhìn không thấy mặt, chỉ nhìn thấy lưng không ngừng co rút, đoán cô có phải đang khóc hay không.

"Chị Lâm, em đến rồi, em có đem cho chị canh đu đủ chưng tổ yến." Tiểu Tương thử đặt tay lên người Lâm Yến Vũ vỗ nhẹ. Một lát sau, Lâm Yến Vũ xoay người lại, đôi mắt hồng hồng, hiển nhiên là vừa khóc, nhìn Tiểu Tương miễn cưỡng cười: "Cám ơn em, mang qua đây đi."

"Chị Lâm, người vừa rồi là ai vậy, trông bộ dạng rất hung dữ." Trong lòng Tiểu Tương cân nhắc, chuyện này có nên báo lại với Tiểu Lỗi hay không.



Lâm Yến Vũ mở miệng nói với cô: "Là bạn của cha chị, nghe nói chị bị bệnh, nên đến thăm. Tiểu Tương... Trước hết chuyện này em đừng nói với anh Lỗi." Tiểu Tương gật đầu: "Em biết rồi, em sẽ không nói." Lâm Yến Vũ cười cười: "Chờ anh ấy đi công tác trở về, tự chị sẽ nói với anh ấy." Tiểu Tương cũng nhìn cô cười cười.

Sau khi Lý Học Chu lo xong thủ tục xuất viện cho Lâm Yến Vũ, gọi điện thoại đến biệt thự Hoài Sơn, để nhân viên công tác biệt thự chuẩn bị, một cô con gái thân thích bên nhà thủ trưởng phải đến đó sống. Việc này dù sao không nên làm lớn, thân phận Lâm Yến Vũ vẫn phải được giữ bí mật.

Sau khi Tiểu Tương ra về, Lâm Yến Vũ đang ngủ, bỗng nhiên có một nhóm y tá tiến vào giúp cô thu dọn mọi thứ, làm cô hoảng sợ, muốn gọi điện thoại cho Tiểu Lỗi, lại phát hiện không thấy di động đâu cả.

Lâm Yến Vũ không chịu đi, nhóm y tá kia tiến lên dẫn cô ra ngoài. Lâm Yến Vũ đang định kêu cứu, nhìn thấy Lý Học Chu đứng ở bên cạnh, vội hỏi: "Bác Lý?" Lý Học Chu nói: "Trong bệnh viện nhiều người lắm, bác Tần của cô muốn giúp cô thay đổi hoàn cảnh, không cần sợ, chúng tôi đã sắp xếp cho cô đến sống ở biệt thự Hoài Sơn."

Nghe được bốn chữ biệt thự Hoài Sơn, Lâm Yến Vũ không từ chối, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. Đó là nơi đóng vai trò quan trọng trong việc cải bỏ quan hệ của Diệp Hình Nhiên cùng Tần Hạc An, cô vẫn muốn có cơ hội tìm lại nữa, không nghĩ tới lúc này lại được toàn bộ mà không uống công sức. Thôi được, cho dù là long đàn hổ huyết (nơi cực kỳ nguy hiểm), cô cũng phải xông vào một lần.

Trước khi đi, Lâm Yến Vũ gọi điện thoại cho Tiểu Tương, nói với cô, cảm ơn cô hai ngày nay đã chăm sóc, cô đã xuất viện rồi, để cho cô không cần mang canh đến đây nữa. Mặc dù Tiểu Tương buồn bực, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Trong biệt thự Hoài Sơn, nhân viên công tác đã sớm thay Lâm Yến Vũ bố trí một căn phòng vô cùng xinh đẹp, giống y hệt phòng ngủ của công chúa, hết thấy vật dụng trong phòng cùng trang sức đều được thay mới. Sáng sớm bọn họ nhận được chỉ thị, thủ trưởng vô cùng yêu mến cô con gái của họ hàng này, sức khỏe cô gái không được tốt, đến Bắc Kinh dưỡng bệnh, sắp xếp cho cô sống trong biệt thự của chính mình, chính là để thuận tiện thăm hỏi.

Tất cả mọi người sau khi rời khỏi, một mình Lâm Yến Vũ ngồi trong phòng tự hỏi. Trước sau cô ngã bệnh đã 20 ngày, cơ thể cũng sắp sửa tốt lên, nhưng tinh thần lại luôn không được tốt, cũng không biết là vì sao. Sau khi Tiểu Lỗi đi công tác, có thể là do quá bận rộn công tác, cũng không thường xuyên gọi điện thoại cho cô, khiến trong đầu cô luôn suy nghĩ miên man.

Có phải cô sắp chết hay không, nếu không thì làm sao có thể cả người đều cảm thấy mệt mỏi? Lâm Yến Vũ nằm trên giường, một khi nằm xuống gối thì lại muốn ngủ. Nhưng cô biết, lúc này không thể ngủ được, ký lai chi tắc an chi (\*), cô phải đem sự tình suy xét cho rõ ràng.

(\*) Nguyên văn là 既来之则安之: nếu đã tới thì phải an tâm bình tĩnh mà đối phó; cái gì tới thì sẽ tới; nếu đã làm thì phải an tâm mà làm.

Chuyện cô ở tại biệt thự Hoài Sơn, tạm thời không thể để Tiểu Lỗi biết, Tiểu Lỗi cũng không biết đến ân oán của cô cùng với người nhà họ Tần, lúc này nói cho anh biết chỉ thêm phiền, hơn nữa thời gian này anh đang đi công tác ở nơi khác, nên tốt nhất là đừng để anh bị phân tâm. Nếu anh có hỏi đến, sẽ nói với anh, là chính cô đã làm thủ tục xuất viện.

Biệt thự Hoài Sơn cảnh phòng nghiêm ngặt, không phải cô muốn vào là vào được, nghĩ ra là ra được, Tần Hạc An sắp xếp cô ở nơi này, hiển nhiên là có dụng ý của ông ta. Ông ta và Diệp Hình Nhiên trong lúc đó đã từng phát sinh cái gì, tất nhiên là hai người họ rất rõ ràng, từ chỗ ông ta hẳn là cô có thể biết không ít sự tình.

Lâm Yến Vũ cẩn thận suy xét, cảm thấy việc cấp bách của mình chính là tìm hiểu rõ ràng xem rốt cuộc Tần Hạc An có biết hung thủ tạo ra sự cố nổ tung là ai hay không. Từ mọi lời nói và hành động của ông ta với Diệp Hình Nhiên còn lưu lại trong những bức thư miêu tả phán đoán, ông ta không có khả năng là hung thủ, nhưng là ông ta có thể vì mục đích riêng nào đó mà đi bao che hung thủ.

Lâm Yến Vũ suy nghĩ trong chốc lát, thật sự cảm cực không nổi, nhắm mắt lại ngủ. Ngủ một giấc, đã là vài giờ, lúc mở to mắt ra, trời đã sắp tối.

Bất ngờ phát hiện Tần Hạc An đang ngồi ở trước cửa sổ, Lâm Yến Vũ theo bản năng ôm lấy chân ngồi xuống, để phòng nhìn ông. Tần Hạc An thấy trong ánh mắt cô có một tia hoảng hốt, an ủi cô: "Đừng sợ, ta đến thăm con."

Nóng lòng về con gái yêu, Tần Hạc An đã từ chối hết thảy xã giao buổi tối, lệnh cho tài xế trực tiếp lái xe về biệt thự Hoài Sơn. Nghe nhân viên cần vụ nói Lâm Yến Vũ đang ngủ, ông đi vào phòng cô, nhìn cô. Từ lúc cô được sinh ra, hơn 20 năm không gặp, vừa gặp lại, cô đã lớn như vậy, nhưng mẹ cô lại...

Trong lòng Tần Hạc An có muôn vàn xúc động, thấy rằng dù thế nào cũng đều cảm thấy nhìn không đủ. Không cần kiểm nghiệm ADN, ông biết đây chắc chắn là con gái của ông cùng Diệp Hình Nhiên, ông mong nhớ ngày đêm ngóng trông một ngày có thể nhận lại cốt nhục tình thân.

Cô rất giống mẹ, có ngũ quan thanh tú minh diễm, tóc mềm mượt tinh tế, ngay cả biểu tình trầm mắt khi nổi giận cũng giống nhau như đúc. Hai mươi mấy năm qua, tuy rằng từ lâu ông đã đoạn tuyệt qua lại với Diệp Hình Nhiên, nhưng ông vẫn ngầm chú ý đến tình hình của hai mẹ con họ, tấm ảnh trong ngăn kéo ở thư phòng kia, chính là chụp lên ở nhà trẻ.

"Đây là nhật ký của mẹ con, sinh con ra không lâu, cô ấy đã gửi cho ta, sau khi con xem qua, sẽ biết được chuyện năm đó." Tần Hạc An đem một quyển nhật ký có bìa màu lam nhạt giao cho Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ nhận lấy thì nhìn thấy, biết đây chính là một trong số những quyển nhật ký bị thất lạc của mẹ cô. Cô đoán không sai, quả nhiên có tồn tại quyển nhật ký này.

"Trước tiên đi theo ta xuống ăn cơm, đã tám giờ hơn rồi." Tần Hạc An nhìn đồng hồ. Lâm Yến Vũ không phản đối, đi theo xuống lầu. Mấy ngày nay cô quả thực rất bất thường, nằm xuống giường đã muốn ngủ, vừa tỉnh ngủ đã nghĩ đến ăn cái gì, ngực thì lúc nào cũng khó chịu, như là bị cái gì đó đè nặng

vậy, làm cô khó thở.

Lúc dùng cơm, Lâm Yến Vũ ăn rất nhiều. Những việc trải qua của 4 năm trước làm cho cô sớm học được cách thích ứng với hoàn cảnh, cho dù gặp phải tình huống gì, đừng khiến cuộc sống khó khăn với chính mình, không ăn cơm thì không thể giải quyết được vấn đề, có đủ thể lực mới có tinh thần đối mặt với hoàn cảnh phức tạp.

Nhưng mà, ngay lúc cô ăn cái bánh bao gạch cua thứ ba, một cơn buồn nôn theo dạ dày sộc thẳng lên, cô không thể không buông cái bánh bao, nôn khan một tiếng.

Tần Hạc An ngồi ăn cơm ở đối diện cô, nhìn thấy bộ dáng của cô, bị dọa chết khiếp, vội vàng phân phó nhân viên cần vụ: "Đỡ con bé, mau đỡ con bé về phòng nằm nghỉ ngơi, gọi bác sĩ chăm sóc sức khoẻ đến." Nhóm nhân viên cần vụ chạy nhanh đến, đưa Lâm Yến Vũ về phòng.

Bản thân Lâm Yến Vũ cũng sợ hãi, nghĩ rằng có phải bệnh cũ tái phát hay không, cấy ghép tủy xương bắt đầu xuất hiện hiện tượng bài xích? Đã nhiều ngày cô không có uống thuốc, không loại trừ các phát sinh ngoài ý muốn.

Nằm ở trên giường, bác sĩ đến kiểm tra giúp Lâm Yến Vũ, giúp cô đo nhiệt độ cơ thể và huyết áp, lại rút của cô một ít máu, cô cảm thấy có chút chóng mặt, mê man rơi vào giấc ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Yến Vũ tỉnh lại, nhìn thấy Tần Hạc An. "Nằm đi, bác sĩ nói tình hình của con không được tốt lắm, phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày." Tần Hạc An đứng lên, thay cô đắp lại chăn, biểu hiện trên mặt vô cùng khó coi.

"Có phải tôi sắp chết hay không?" Lâm Yến Vũ thấy sắc mặt ông u ám, nghĩ đến chắc là ông nghe bác sĩ nói gì đó, bỗng nhiên dâng lên nỗi sợ hãi. Tần Hạc An thở dài: "Không phải, đừng suy đoán lung tung."

Lâm Yến Vũ thấy ông muốn nói lại thôi, vội hét lên: "Tôi bị làm sao? Mấy ngày nay tôi vẫn luôn cảm thấy trong người khó chịu, không có khả năng không có chuyện." Tần Hạc An lại thở dài, nói với cô: "Con đã mang thai, bác sĩ nói sau này sẽ giúp con kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ hơn. Hai người các con... Đây là các con..." Một tư thế "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép" bi thương sâu sắc.

Quả thực Tần Hạc An không chịu đựng nổi, con trai cùng con gái của ông cứ nhiên lại... còn có em bé nữa, cái này gọi là làm bậc trưởng bối phải tiếp nhận như thế nào! Khoảnh khắc bác sĩ nói với ông Lâm Yến Vũ đã mang thai, ông cảm thấy đầu của mình ong ong, thiếu chút nữa nổ tung.

"Ta đã liên hệ với bác sĩ xong rồi, mau chóng giúp con làm phẫu thuật lấy ra, đứa nhỏ này không thể giữ lại." Tần Hạc An nói như đinh đóng cột. Nếu giữ lại kết quả, ai biết được sẽ sinh ra một quái thai như thế nào. Chuyện này đối với tất cả mọi người sẽ là một kích thích.

Lâm Yến Vũ lại nở nụ cười, nhìn thấy bộ dáng hỗn hển thờ không ra hơi của Tần Hạc An, cô cảm thấy rất hả hê, cô ý nói: "Vì sao không thể giữ lại, đây là cốt nhục của ta, ta có quyền sinh ra nó." "Mây! Mây đám!" Tần Hạc An không giữ được bình tĩnh, đây không phải là lúc dung túng cho con cái làm loạn, ông quả thực bị chọc giận đến điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 42

Lâm Yến Vũ ung dung ngồi xuống, lười biếng duỗi thẳng lưng, xoa bụng mình: "Tôi sẽ sinh nó ra, để cho nó được nhìn thấy cha của nó, sẽ không trở thành đứa trẻ không cha. Cục cưng, con có chịu không?"

Tần Hạc An tức giận đến nỗi ngực không ngừng phập phồng: "Đứa nhỏ này không thể giữ lại!" "Vì sao không thể giữ lại, đứa nhỏ này cũng không phải là của Tần gia các người, là con của tôi và Tiêu Lỗi." Lâm Yến Vũ biết chừng mực, trêu cợt đủ rồi, liền nói ra chân tướng. Ngộ nhờ Tần Hạc An thực sự xem đứa nhỏ này thành nghiệt chủng, buộc cô phải phá thai, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.

Tần Hạc An nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên hòa nhã lại, ngạc nhiên hỏi: "Tiêu Lỗi là ai?" Lâm Yến Vũ không để ý đến ông, cứ khẽ xoa bụng mình, khát khao hình dáng của cục cưng.

Tiêu Lỗi là ai? Tên này nghe quen tai, như là con trai của một người trong nhóm bạn bè, đúng rồi, là con của Tiêu Từ Hoa, Tần Hạc An nhớ lại, vào sinh nhật 50 tuổi của ông, Tiêu Lỗi có đến Tần gia chúc thọ.

Không biết tụi trẻ này đang làm cái gì nữa, như thế nào trong bụng Yến Vũ lại có con của Tiêu Lỗi, Tần Hạc An hoàn toàn hồ đồ. Sau khi nghĩ lại, càng cảm thấy bản thân thật sự là quá hồ đồ rồi. Lý Học Chu từng nói qua, Yến Vũ cùng đi Đông Bắc với Tiêu Lỗi, sau khi trở lại Bắc Kinh cũng là Tiêu Lỗi thu xếp cho nó ở Bệnh Viện Đa Khoa Quân Đội Giải Phóng Nhân Dân, khó trách!

"Tại sao con lại cùng với hắn... Rốt cuộc ai là bạn trai của con?" Tần Hạc An cũng giống như toàn bộ những người cha khác, ra vẻ kẻ cả. "Không cần ông lo." Lâm Yến Vũ liếc Tần Hạc An một cái, phớt lờ ông.

Tần Hạc An không có biện pháp, đành rời khỏi phòng cô, phân phó nhân viên công tác chăm sóc cô thật tốt. Không phải con của Tần Tuyền là được, không phải nghiệt chủng là được, Tần Hạc An cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Đúng lúc, bác sĩ phụ sản cũng đến đây, gấp thủ trưởng khoe môi nhếch lên có chút cười, rất ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi, sau khi chào hỏi một tiếng, đi vào phòng giúp Lâm Yến Vũ kiểm tra thân thể.

Trong thư phòng, bác sĩ phụ sản nói với Tần Hạc An, Lâm Yến Vũ đích thực đang mang thai, hơn nữa dựa vào kiểm tra, cô có triệu chứng dọa sanh non, mấy ngày này không được phép vận động nhiều, phải dưỡng thai thật tốt.

"Triệu chứng dọa sanh non? Sao có thể như vậy?" Tần Hạc An nghe xong lời nói của bác sĩ, trong lòng nhất thời căng thẳng. Bác sĩ nói: "Cô Lâm huyết hư hàn, thể chất vốn dĩ không dễ dàng thụ thai, thụ thai không bao lâu lại cảm mạo phát sốt, cho nên xuất hiện triệu chứng dọa sanh non. Chúng tôi chuẩn bị liên hệ với phía bệnh viện, xác định trong thời kỳ mang thai cô Lâm đã sử dụng qua những loại thuốc gì, nếu như có ảnh hưởng, đề nghị không nên giữ lại cái thai này."

"Được rồi, các anh nhanh chóng chứng thực cho rõ ràng, sau đó bố trí thêm nhiều người để chăm sóc con bé." Tần Hạc An vừa nghe nói con của Lâm Yến Vũ có khả năng không giữ được, cũng không thể bình tĩnh được, dặn dò bác sĩ phải kiểm tra rõ ràng. Con gái bảo bối, không thể để cho cô bất kỳ sơ xuất gì, không thể khiến cho mẹ cô trên trời có linh thiêng thất vọng được.

Sau khi bác sĩ liên hệ với phía bệnh viện, xác định trước đó Lâm Yến Vũ không sử dụng qua thuốc có ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đi khỏi, Lâm Yến Vũ trăm mối lo không thể giải quyết mà vuốt ve cái bụng, làm sao có thể mang thai được? Không phải Tiêu Lỗi đã nói cô không dễ dàng thụ thai sao, hơn nữa cô vẫn lên dùng thuốc tránh thai, mấy ngày ở Y Xuân cũng đều không quên uống thuốc, tại sao vẫn mang thai?

Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng Lâm Yến Vũ vẫn rất cao hứng, dù sao cũng là cốt nhục của cô cùng Tiêu Lỗi, làm sao có thể mất hứng được. Lâm Yến Vũ tưởng tượng, chờ đến khi Tiêu Lỗi trở về, nói với anh tin tức này, anh sẽ vui mừng thành dạng gì.

Suốt hai ngày, Lâm Yến Vũ bình an vô sự ở trong biệt thự, nhiều lần nghiên cứu nhật kí của Diệp Hình Nhiên, nghiền ngẫm toàn bộ sự việc đã xảy ra. Tiêu Lỗi gọi điện thoại cho cô, hỏi tình hình sức khỏe của cô.

"Em đã xuất viện rồi, hai ngày sau em sẽ bay qua New York, thăm chú Lâm." Lâm Yến Vũ suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy vẫn nên tìm một lý do hợp lý, tránh để anh lo lắng. Chuyện cô mang thai, cũng phải dối anh.

"Trở về Mỹ nhanh như vậy ư?" Tiêu Lỗi nghi hoặc. Trước đó đích thực cô từng đề cập qua phải về thăm cha nuôi, nhưng không nghĩ tới lại phải gấp như vậy, thậm chí không kịp chờ anh trở về.

"Dù sao nhiều ngày nữa anh mới trở về mà. Lỗi, anh đã họp từ sáng đến tối rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng lo lắng cho em." Lâm Yến Vũ nhìn thấy xe của Tần Hạc An tiến vào đại viện của biệt thự, muốn mau chóng kết thúc đối thoại với Tiêu Lỗi.

"Em nói chuyện với anh một lát nữa đi." Lâm sao Tiêu Lỗi bằng lòng gác điện thoại nhanh như vậy chứ, nhưng anh nói còn chưa dứt lời, chợt nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Lâm Yến Vũ gác máy.

Điều này làm cho trong lòng Tiêu Lỗi nảy sinh chút nghi ngờ, ngoại trừ lần mới vừa về nước, cô thỉnh thoảng có cúp điện thoại của anh, sau này luôn chưa từng xảy ra, lúc họ tán gẫu sẽ mất một đến hai tiếng đồng hồ, có rất nhiều lời để nói. Từ sự nghi ngờ, Tiêu Lỗi gọi điện thoại hỏi Tiêu Tương, Tiêu Tương không dám nhiều lời, chỉ đem lời nói lúc trước Lâm Yến Vũ đã dặn dò nói lại với Tiêu Lỗi, cứ như vậy, Tiêu Lỗi cũng không để chuyện này ở trong lòng nữa.

Sau khi Tần Hạc An trở về biệt thự, đầu tiên là tìm y tá chăm sóc sức khỏe hỏi tình hình của Lâm Yến Vũ, lại trực tiếp lên lầu đi đến phòng cô, thấy cô vui đùa dưới đèn đọc sách, đoán được cô đang xem nhật kí của Diệp Hình Nhiên, ông chưa bước vào.

Dưới đèn, Lâm Yến Vũ lật một tờ rồi một tờ xem. Trong nhật kí của Diệp Hình Nhiên có nói, khoảng thời gian khi mẹ bà dưỡng bệnh, bà luôn đi theo ở tại biệt thự Hoài Sơn, cũng trong thời gian đó đã gặp gỡ Tần Hạc An trong bộ phận công tác thuộc văn phòng Quốc Vụ Viện.

Bộ phận này phụ trách sự vụ cho cán bộ kỳ cựu, dựa theo quy định, mẹ của Diệp Hình Nhiên đã tham gia vào cuộc "Vận lý trường chinh" (1934-1935 do Mao Trạch Đông chỉ huy) của các cựu chiến sĩ Hồng Quân Trung Quốc nên được hưởng thụ đãi ngộ về hưu cao nhất của quốc gia, hưởng chi bà là phu nhân của tướng quân Diệp Nhất Dân, đã từng đảm nhiệm chức Thư ký của Ban Bí Thư Hội Liên Hiệp Phụ Nữ.

Tần Hạc An tuân theo trách nhiệm của tổ chức, phụ trách hết thảy sự vụ của phu nhân Diệp trong lúc bà dưỡng bệnh ở biệt thự, chính là nhân lúc này, đã cùng với Diệp Hình Nhiên bắt đầu một đoạn tình yêu sai lầm.

Nhật kí Diệp Hình Nhiên từng ghi lại như thế này: "Anh ấy và Sương Khiết là bạn học chung đại học, trước kia ở hôn lễ tôi có gặp qua anh một lần, nhưng không có ấn tượng sâu lắm. Hôn lễ của bọn họ được cử hành rất gấp gáp, gần như không chờ được đến khi tốt nghiệp, không biết là vì sao, Diệp Bình cũng từng nói qua với tôi một lần, chúng tôi suy đoán nguyên nhân, nhưng trên thực tế chúng tôi đều đã đoán sai, bọn họ không hề nhanh chóng sinh em bé."

Theo như đoạn này viết thì có thể thấy được, Trữ Sương Khiết và Diệp Hình Nhiên đã biết nhau từ trước, không chỉ biết, quan hệ còn khá tốt, thậm chí Diệp Hình Nhiên còn tham gia vào hôn lễ của bà ấy. Chuyện này không khó hiểu lắm, tại sao sau này Diệp Hình Nhiên lại quen với Tần Hạc An, hóa ra ngay từ đầu ông ta là chồng của bạn tốt, nhưng không nghĩ sau này lại..

Lâm Yến Vũ tiếp tục xem phía dưới, trong nhật kí Diệp Hình Nhiên viết đến đoạn, bà muốn chăm sóc người mẹ ngã bệnh, không có thời gian vào thành phố, thường xuyên nhờ Tần Hạc An giúp bà đến nhà sách mua vài quyển sách về xem, đôi khi ông cũng sẽ mua vài băng nhạc đưa cho bà, không phải nhạc giao hưởng mà chính là khúc đàn dương cầm, bà cảm thấy gu thưởng thức của ông rất giống với mình, đối với ông dần dần có thiện cảm.

"Tình cảm của anh ấy cùng Sương Khiết thật không tốt, hai người thường xuyên cãi nhau, tôi nghe được vài lần, bọn họ âm ỉ trong điện thoại, sau đó tôi có hỏi qua Hạc An, anh ấy nói bọn họ đã sống riêng, đang làm thủ tục thỏa thuận ly hôn, nhưng vì đứa con mới hơn 2 tuổi, anh ấy lại luyến tiếc con."

Theo đoạn miêu tả này có thể thấy được, lúc Diệp Hình Nhiên qua lại cùng Tần Hạc An, đúng ngay thời điểm hôn nhân của ông ta xuất hiện nguy cơ. Hôn nhân không được như ý sẽ khiến cho tâm trạng của người đàn ông luôn phiền muộn, Diệp Hình Nhiên chẳng những tuổi trẻ xinh đẹp mà còn hiền lành hiếu lòng người, thường xuyên qua lại, đã nảy sinh cảm tình.

Rất nhiều đoạn sau đó, đều là đoạn Diệp Hình Nhiên miêu tả tâm tình của mình, mất mát như thế nào, mâu thuẫn ra sao, lúc thì cảm thấy rất có lỗi với bạn; lúc thì thấy thương cảm cho Tần Hạc An bị vây trong một cuộc hôn nhân không tình yêu, sản sinh đồng tình đối với ông; lúc thì lại lo lắng mình có phải đang phá hoại gia đình người khác hay không.

Lâm Yến Vũ vừa đọc vừa nhớ lại, khi cô bắt đầu có trí nhớ, mẹ cô luôn luôn nghiêm khắc hơn yêu thương, không nghĩ tới mẹ lại có tình cảm phong phú như vậy, từng câu từng chữ đều bộc lộ cảm tình đối với Tần Hạc An, giống như linh hồn của người đàn ông kia đang đau khổ, chờ đợi bà đến cứu rỗi.

Đọc đến một đoạn, Lâm Yến Vũ bất ngờ phát hiện, hóa ra Diệp Hình Nhiên đã đính hôn cùng với Lâm Lệ Sinh. Sự tình diễn ra như vậy, quan hệ của Diệp Hình Nhiên cùng Tần Hạc An rốt cục cũng bị vợ của ông Trữ Sương Khiết biết được, vì thế Trữ Sương Khiết đến biệt thự Hoài Sơn quấy phá một hồi, kinh động đến mẹ của Diệp Hình Nhiên, sau khi Diệp phu nhân biết được sự tình, khuyên con gái đoạn tuyệt quan hệ với Tần Hạc An, Diệp Hình Nhiên đồng ý, hơn nữa theo ý của gia đình, ngay lúc ấy còn đính hôn với Phùng Khiên - Lâm Lệ Sinh.

Sau khi Trữ Sương Khiết quấy phá, quả thật Tần Hạc An cùng Diệp Hình Nhiên cắt đứt qua lại trong một thời gian, nhưng sau đó Tần Hạc An vẫn đề nghị ly hôn, Trữ Sương Khiết không đồng ý, vẫn gây sự, cuối cùng lãnh đạo đơn vị phải đứng ra hòa giải, mới khiến sự tình lắng xuống. Nhưng trong lúc này, bên ngoài vẫn không biết sự tình này có liên quan tới Diệp Hình Nhiên.

Sau khi sức khỏe của Diệp phu nhân hồi phục, rời khỏi biệt thự Hoài Sơn. Diệp Hình Nhiên tham gia diễn xuất trong đoàn, đi Vienna (thủ đô nước Áo), ai ngờ lại gặp Tần Hạc An ở đó. Lúc này, vốn dĩ ông đã chuyển ngành, theo chuyển thăm đoàn đại biểu của Chính phủ về kinh tế và thương mại đến châu Âu khảo sát, đi ngang qua Vienna.

Trong phòng nơi đất khách, lừa tình nhen nhóm, cũng chính tại thời điểm này, Diệp Hình Nhiên mang thai. Sau khi thương lượng với Tần Hạc An, hai người quyết định mau chóng kết hôn, chỉ chờ Tần Hạc An làm xong thủ tục ly hôn.

Nào ngờ, Trữ Sương Khiết thà chết cũng không chịu ly hôn, Tần Hạc An về nhà bàn bạc về vấn đề ly hôn với bà, hai người lại có một phen cãi vã, Trữ Sương Khiết kích động từ lan can hành lang lầu hai nhảy xuống, bị gãy xương chân, từ đó về sau khiến chân có chút khuyết tật, Tần Hạc An sợ gây ra tai nạn chết người, cha mẹ Trữ Sương Khiết lại không ngừng tạo áp lực với ông, đành phải từ bỏ chuyện ly hôn.

Diệp Hình Nhiên đem chuyện mang thai thẳng thắn thừa nhận với cha mẹ, cũng đưa ra ý muốn hủy bỏ hôn ước với Lâm Lệ Sinh, kết hôn cùng Tần Hạc An, bị cha mẹ phản đối gay gắt. Vì thế, Diệp Nhất Dân một mạch đuổi con gái ra khỏi gia môn, Diệp Hình Nhiên vừa mất đi sự quan tâm của người thân, lại không còn hy vọng kết hôn với người trong lòng, dứt khoát cắt đứt quan hệ với mọi người, từ nay về sau đóng cửa từ chối tiếp khách, một mình tự nuôi dưỡng con gái, tính cách cũng trở nên cô độc.

Sau khi chia tay cùng Diệp Hình Nhiên, Tần Hạc An chủ động yêu cầu đến Thanh Hải làm thư ký ủy ban địa phương, sau đó lại đảm nhiệm chức phó bí thư tỉnh ủy Thanh Hải, ở Thanh Hải suốt 7 năm.

Nhật kí viết đến đây, chỉ có một đoạn ngắn về Tần Hạc An rồi im bất, phía sau đều là ghi chép lại Lâm Lệ Sinh quan tâm và an ủi bà như thế nào. Diệp Hình Nhiên là một phụ nữ quật cường, bà luôn luôn không tiếp nhận tình yêu của Lâm Lệ Sinh, cho dù ông đối với bà rất bao dung, bà vẫn vững lòng, không yêu chính là không yêu.

Xem đến nơi, Lâm Yến Vũ cảm thông sâu sắc với cha nuôi, tại sao ông lại chấp nhất như vậy, tại sao ngốc như vậy, trên thế giới có rất nhiều cô gái tốt kia mà, vì sao lại yêu người không nên và không thể yêu như Diệp Hình Nhiên? Theo như trong nhật kí, Lâm Yến Vũ có thể thấy được, mẹ cô là người phụ nữ cảm tính, mâu thuẫn, tình cảm phong phú lại cực kỳ đơn thuần, dường như bà còn không biết, lúc trước chính mình có chấp như vậy, làm cho ngày sau gặp phải mằm mống tai họa chôn thân.

Trữ Sương Khiết vì để giữ lại Tần Hạc An, dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào, thậm chí trong rất nhiều năm, luôn luôn quấy rối tinh thần Diệp Hình Nhiên. Suốt nhiều năm, bà ta không ngừng viết thư cho lãnh đạo đoàn múa ballet, lời lẽ cay nghiệt tiến hành công kích nhân thân Diệp Hình Nhiên, chuyện này trong đoạn sau nhật kí đều có ghi lại. May mắn là Diệp gia cũng rất có thể lực ở Bắc Kinh, lãnh đạo đoàn cũng không làm lớn sự việc thư nặc danh, đổi lại là người khác, đã sớm bị ép phải thân bại danh liệt.

Đọc đoạn này, nghĩ ngợi trong lòng Lâm Yến Vũ dần dần tiêu tan, rất rõ ràng, vụ nổ mà hai mẹ con cô gặp phải ở Luân Đôn không thoát được có can hệ với Trữ Sương Khiết. Mặc dù, Diệp Hình Nhiên đã cắt đứt quan hệ với Tần Hạc An rất nhiều năm, nhưng mối hận của Trữ Sương Khiết vẫn không hề tiêu tan, vẫn phải đưa đôi phương vào chỗ chết.

Lâm Yến Vũ đứng lặng trước cửa sổ, trong đầu rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, cảm thấy mẹ mình mẹ quả thực là một người phụ nữ ngốc nghếch nhất thế giới, vì hai người ngoài, mất đi tính mạng vô ích. Lệ ý từ đáy mắt dâng lên, cô lấy mu bàn tay lau đi.

Đột nhiên, cô cảm giác được phía sau có người đang đến gần, người nọ trong nháy mắt ôm lấy thắt lưng của cô, toàn bộ thân thể dán lên người cô. Là Tần Tuyền, cô có thể cảm giác được, ngoại trừ hắn có cách ôm như vậy, không có người nào khác.

Quả nhiên, giọng nói trầm thấp của Tần Tuyền từ phía sau tai vang lên: "Bảo bối, đang suy nghĩ gì vậy?" Lâm Yến Vũ hết hồn, mạnh mẽ tự trấn an: "Là anh... Anh đã trở lại?"

"Ừ, mới trở về hôm qua, vừa nghe nói cha đón em đến đây sống, anh lập tức đến ngay. Thế nào, mấy ngày nay em có nghĩ đến anh không?" Giọng nói của Tần Tuyền nghe qua rất ôn nhu, hình như chưa biết chuyện gì đã xảy ra, bàn tay khẽ vuốt ve trên người cô.

Lâm Yến Vũ xoay người, đẩy anh ra một chút: "Em, em bị bệnh... Anh đừng dựa sát vào em quá, sẽ lây bệnh cho anh." Tần Tuyền nở nụ cười, hôn lên mặt cô, hôn trượt xuống cổ cô, mút nhẹ một cái: "Tôi còn không biết, mang thai cũng bị lây nhiễm, có phải tôi bế cô ôm cô, tiểu tạp chủng trong bụng cô sẽ chạy sang bụng tôi không?"

Lời nói chậm rãi này của hắn gần như khiến cho Lâm Yến Vũ kinh hãi muốn ngắt đi, hắn đã biết, cái gì hắn cũng biết hết! Thế nhưng hắn lại có vẻ mặt này, đáng sợ! Thực sự đáng sợ! Hắn sẽ làm ra chuyện gì đối với cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 43

Mất thấy Lâm Yến Vũ bởi vì sợ hãi mà hô hấp dồn dập, Tần Tuyền khẽ vươn tay kéo cô lại, đặt tay lên bụng cô: "Nếu cục cưng này là của anh với em, sẽ tốt biết bao nhiêu? Tương tượng thử xem, đứa con của chúng ta, lúc trưởng thành sẽ có bộ dáng gì, giống em hay là giống anh? Nó nhất định sẽ rất đẹp, là đứa trẻ xinh đẹp nhất thế giới, so với tên tiểu tạp chủng này xinh đẹp gấp trăm lần."

"Chết tiệt, anh điên rồi!" Lâm Yến Vũ hất tay hắn ra, vẻ mặt phẫn nộ. Tần Tuyền vung một cái tát lên mặt cô, gầm lên: "Điên không phải là tôi, là cô! Cô là cái đồ đê tiện, cô lại dám gạt tôi, đem tôi ra làm trò đùa giỡn, đúng không! Cô rất đắc ý hả, cô mẹ kiếp đồ đê tiện!"

Lâm Yến Vũ bị hắn tát một cái choáng váng, cơ hồ muốn đứng không vững, vẫn còn chống đỡ được. Tần Tuyền thấy vẻ mặt quật cường của cô, lại hung hăng cho cô thêm mấy cái tát nữa.

Nhìn cô đau đớn gục trên giường, trên mũi còn lưu lại máu tươi, lại không lo lau đi, chỉ để ý che chở cái bụng, như thể nó là báu vật quý giá nhất của cô, điều này làm cho hắn cảm thấy đến tận cùng.

"Cô đứng lên, cô đứng lên, nói rõ ràng cho tôi, vì sao cô phải lừa dối tôi?" Tần Tuyền cố gắng nắm cánh tay của Lâm Yến Vũ để kéo cô lên, cô lại nằm sấp ở đó, không chịu đứng lên. Hắn túm lấy tóc cô, bắt buộc cô phải ngửa mặt lên, khuôn mặt máu me làm cho cô thoát nhìn dữ tợn kinh khủng.

Tần Tuyền đau khổ không chịu nổi, lớn tiếng quát tháo: "Không được giả chết, nói cho tôi biết, tôi có lỗi gì với cô, cô lại phải đối xử với tôi như vậy?"

"Anh muốn biết tại sao ư, thế thì phải hỏi Trữ Suong Khiết, là bà ấy đã tạo nghiệt!" Lâm Yến Vũ trừng mắt nhìn chăm chăm vào hắn mà không sợ hãi, hai má sưng đỏ đau đến nóng rát.

Tần Tuyền cuồng loạn gầm lên giận dữ: "Chuyện này thì có, cô nói cho tôi biết, liên quan gì đến tôi! Vì sao cô phải lừa dối tôi?"

"Ai bảo anh là con trai của bà ấy!" Lâm Yến Vũ đứng lên, ánh mắt vô cùng dữ tợn. Tần Tuyền kiềm chế cơn phẫn nộ muốn xé nát cô ra, lấy lại chút bình tĩnh mới nói: "Tôi sẽ không cho cô được toại nguyện, cô chờ xem, tôi sẽ cho cô và Tiêu Lỗi tận mắt chứng kiến đối phương chết."

"Tôi và Tiêu Lỗi sẽ sống chết có nhau." Lâm Yến Vũ cũng không thêm để ý tới lời uy hiếp của hắn. Tần Tuyền khó tin nhìn cô, nắm tay siết lại chặt chẽ, móng tay gần như cắm vào trong thịt.

Trên đường rời khỏi biệt thự Hoài Sơn, sắc mặt Tần Tuyền âm trầm đáng sợ, Kiều Dương và tài xế cũng không dám hỏi nhiều. Đến một ngã ba, Kiều Dương mới hỏi: "Tuyền thiếu, bây giờ đi đâu?" "Quay về Hương Sơn." Tần Tuyền phản phô một câu. Chiếc xe chạy thẳng về hướng biệt thự Hương Sơn.

Từ khi hắn nghe nói Lâm Yến Vũ bị cha hắn phái người dẫn đến biệt thự Hoài Sơn, quả thực rất lo lắng. Ngày phòng đêm phòng, cũng không ngờ chuyện hắn sợ hãi nhất đã thật sự xảy ra.

Lâm Yến Vũ là bạn gái hắn, sao cha hắn có thể không có một chút luân thường nào, trực tiếp dẫn người về biệt thự của chính mình. Hai cha con tranh giành một cô gái, chưa kể nếu việc này truyền ra ngoài đúng là một vụ tai tiếng âm ỹ, đối với hắn cũng là một kích thích.

Bất chấp tất cả, sau khi làm xong thủ tục, Tần Tuyền vội vàng dẫn theo mẹ hắn Trữ Suong Khiết cùng nhau ngồi máy bay về nước, trước tiên đến công

ty xử lý một chút chuyện, lập tức quay về Tàn gia ở Hương Sơn. Nhưng mà, trong thư phòng của cha, hắn nghe được tiếng cha mẹ cãi nhau kịch liệt.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện cãi vã như thế không biết đã xảy ra biết bao nhiêu lần, hắn đã sớm nghe mãi thành quen, cũng không có hứng thú nghe họ đang âm ỹ cái gì. Nếu không phải mẹ hắn cố chấp không chịu ly hôn, hắn cảm thấy cuộc hôn nhân như vậy từ lâu không còn cần thiết để tồn tại nữa.

Nhưng đêm nay, cha và mẹ cãi nhau vô cùng kịch liệt, hơn nữa nội dung khiến cho hắn hiểu kỳ.

Giọng của Tàn Hạc An: "Nếu cha cô năm đó không lợi dụng chức vụ giám bằng tốt nghiệp của tôi, còn vận dụng quan hệ khiến tôi không cách nào tìm được việc làm, lấy chuyện này để ép tôi kết hôn với cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ lấy cô sao?"

Tần Tuyền nghe nói như thế, trong lòng cả kinh, đoán lời nói của cha mình có phải sự thật hay không. Tàn Hạc An nguyên quán ở Hồ Nam, là con cháu quân nhân, lúc ấy gia đình đã mất hết thế lực, hoàn toàn dựa vào sự phấn đấu của bản thân, mới thi vào trường Đại học Bắc Kinh hạng nhất trong nước, khi đó Trữ Suông Khiết ở cùng một trường đại học, đối với tương mạo anh tuấn lại tài hoa hơn người của Tàn Hạc An sinh ra thiện cảm, khả năng này vô cùng lớn.

Nghĩ lại, với chức vụ ở đại học của ông ngoại năm đó, không phải không có khả năng giám bằng tốt nghiệp của học sinh, nếu cách nói này thành lập, vậy sự việc cũng không khó hiểu lắm, mấy năm nay vì sao cha vẫn lãnh đạm đối với mẹ, căn bản là cha không phải tự nguyện trong hôn nhân, làm sao cha có thể vui vẻ được.

Lời nói tiếp theo của Trữ Suông Khiết, càng làm cho Tần Tuyền giật mình đến tận cùng. Trữ Suông Khiết nói như thế này: "Tôi nghĩ chắc lòng anh toàn là thịt, anh vỗ vào lưng tâm mà hỏi một chút, nhiều năm như vậy tôi đối xử với anh như thế nào, tôi đối với anh toàn tâm toàn ý, chăm sóc cho hai cha con anh từ cái ăn, cái mặc đến nơi ở, đi lại. Những năm anh ở Thanh Hải, tôi một mình mang thai không hề có một câu oán hận, nhưng trong lòng anh thủy chung chỉ nghĩ tới con hồ ly tinh Diệp Hinh Nhiên kia, nay con hồ ly tinh đó đã chết, anh lại tìm một con tiểu hồ ly khác bộ dạng giống hệt cô ta, còn nuôi nó ở trong biệt thự, khiến cho nó có thai. Tàn Hạc An, anh đã bao nhiêu tuổi rồi, thì ra khuôn mặt này vẫn không biết xấu hổ."

Tần Tuyền nghe đến đó, tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên hết. Hắn không nghĩ tới mẹ hắn có thể nắm được tin tức nhanh như vậy, hơn nữa còn chất vấn cha. Suy đi nghĩ lại, tuy rằng Trữ Suông Khiết nhiều năm nay đi đứng không tiện, nhưng hành tung của hai cha con họ, không chút nào thoát được cặp mắt của mẹ? Tần Tuyền biết mẹ hắn rất lợi hại.

"Cái miệng của cô sạch sẽ một chút đi, cái gì mà tiểu hồ ly, đó là con gái của tôi! Cô nghĩ rằng tôi không biết cô đã làm ra chuyện tốt gì sao? Hai mẹ con Hinh Nhiên ở Luân Đôn gặp sự cố nổ khí gas, tất cả đều do một tay cô bày ra, Trữ Suông Khiết, tôi không tố giác cô, là để lối thoát cho con trai, không muốn cho nó biết, nó có một người mẹ tâm địa độc ác." Tàn Hạc An đang nổi nóng, đem bí mật cất giữ nhiều năm trong lòng nói ra hết.

Cha mẹ đều những người có trình độ học vấn cao, lại có địa vị cao, xé rách mặt cãi vã như vậy, đây là lần đầu tiên, trước kia lúc Trữ Suông Khiết nổi giận, Tàn Hạc An nhiều lắm chỉ trả lời một hai câu, lần này xem ra là oán hận chất chứa đã lâu một lần dốc ra hết.

Tần Tuyền ở bên ngoài nghe đến đoạn đó, cơ hồ không thể thở nổi. Hóa ra chuyện hắn hoài nghi trước đó là sai, cha hắn không phải nhầm trúng Lâm Yên Vũ, mà vì Lâm Yên Vũ là con gái riêng đã thất lạc nhiều năm của cha. Khó trách lần đầu tiên cha hắn nhìn thấy cô, biểu tình rất kỳ lạ.

Tần Tuyền đi xuống lầu, chạy thật lâu trong bóng đêm. Sự việc tàn khốc này thực sự làm cho hắn quá khiếp sợ, tận đáy lòng sinh ra tức giận. Hắn chỉ cần tự hỏi một chút, là có thể suy ra cặn kẽ, rất hiển nhiên là Lâm Yên Vũ biết được mối quan hệ này, mới chủ động tiếp cận hắn, mục đích của cô rất đơn giản, chính là trả thù người của Tàn gia.

Chuyện này không khó giải thích, vì sao khi đó vừa mới gặp gỡ ở New York, Lâm Yên Vũ liền tỏ ra vô cùng thân thiện với hắn, cô là có dã tâm tiếp cận hắn, lợi dụng hắn, đi vào Tàn gia.

Tần Tuyền suốt đêm không ngủ, tỉ mỉ đem toàn bộ chi tiết hắn gặp gỡ cùng Lâm Yên Vũ suy xét trong đầu, lại liên hệ đến Tiêu Lỗi, lập tức hiểu được toàn bộ mọi chuyện.

Không hề nghi ngờ, cô cùng Tiêu Lỗi đã biết từ trước, rất có khả năng trước kia họ là người yêu, trong vụ nổ khí gas mà Tàn Hạc An nói tới, cô may mắn còn sống sót, cũng biết phía sau có người thao túng chuyện này, trăm phương ngàn kế về nước báo thù, một lần nữa gặp lại Tiêu Lỗi. Tất nhiên, Tiêu Lỗi đối với cô tình cũ khó quên, cho nên vẫn dây dưa với cô, cuối cùng hai người còn có đứa trẻ.

Nhưng là Lâm Yên Vũ biết rõ hai người họ là anh em cùng cha khác mẹ, vẫn mạo hiểm như vậy, có thể thấy được lòng dạ của con nhà đầu kia không những thâm trầm, thậm chí còn có chút biến thái. Cô muốn thông qua loại quan hệ loạn luân này, tra tấn từng người trong Tàn gia, không thể không nói, làm như vậy quả thật quá tàn nhẫn.

Mẹ kiếp, chuyện này quá khủng khiếp! Từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua chuyện nào bệnh hoạn như vậy. Tần Tuyền ngồi trên xe, liên tục suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. Sau khi phấn nộ, chỉ còn lại một loại xót xa trước nay chưa từng có xâm chiếm. Lâm Yên Vũ chưa từng yêu hắn, từ đầu đến cuối, cô chỉ yêu Tiêu Lỗi. Những lời này giống như lời nguyên không ngừng lặp lại trong đầu hắn, làm hắn không thể nào yên ổn, cũng không thể suy xét chuyện khác.

Chưa từng yêu hắn, chưa từng yêu hắn! Cái vẻ mặt dứt khoát đó của Lâm Yên Vũ trước đó cứ lần lượt kích động sâu đến Tần Tuyền.

"Dừng xe, trở lại biệt thự Hoài Sơn." Bỗng nhiên Tần Tuyền hạ lệnh. Tài xế và Kiều Dương đều sửng sốt, lại chỉ có thể làm theo chỉ thị của hắn. Tần Tuyền quyết định, không thể chịu thiệt thòi như vậy, không chỉ đối đầu chính diện với cha hắn, mà còn muốn đích thân giám sát Lâm Yên Vũ, không để cô ở sau lưng phá rối, quấy rầy cha mẹ hắn.

Rất hiển nhiên, với dạng tính cách cực đoan cùng tâm tư kín đáo của Lâm Yến Vũ, trong lòng cô thật sự rất khó tha thứ cho Tần Hạc An, sở dĩ bề ngoài cô thừa nhận ông, là vì trong lòng cô còn có âm mưu khác. Cô muốn cho mỗi người trong Tần gia đều không được yên, bao gồm cả cha ruột của cô.

Trở lại biệt thự, đúng lúc nhìn thấy xe của Tần Hạc An chạy vào. Tần Tuyền bước xuống xe, chờ sau khi Tần Hạc An xuống xe, gọi một tiếng cha.

"Đến thăm Yến Vũ?" Tần Hạc An quan sát con trai thật kỹ. Tần Tuyền gật đầu: "Nghe nói cô ấy bị bệnh, nên đến thăm." "Trước tiên con hãy theo ta đến thư phòng, ta có lời muốn nói với con." Tần Hạc An cảm thấy hai cha con cần phải nói chuyện với nhau cho tốt, nếu đã muốn công bố thân phận của Lâm Yến Vũ, bằng không hai đứa con này sao có thể giống như trước đây được.

Trong thư phòng, Tần Hạc An không hề giấu diếm, trực tiếp nói với Tần Tuyền, Lâm Yến Vũ là con gái của ông, là em gái cùng cha khác mẹ với Tần Tuyền. "Điều đó không thể nào!" Tần Tuyền kích động đứng dậy, nói với chính mình, muốn già bộ làm ra cái gì cũng không biết.

"Ta đã điều tra qua, cũng làm xét nghiệm DNA, con bé là con gái của ta, con ngồi xuống, nghe ta từ từ nói chuyện." Giọng điệu Tần Hạc An hòa hoãn, đem ân oán năm đó kể lại hết một lần cho con trai nghe. Tần Tuyền nghe xong mọi chuyện, cũng không quá bất ngờ, so với sự việc hấn đã lường trước thì không sai biệt lắm.

Bởi vì hôn nhân của cha và mẹ không được như ý, nên đã ngoại tình, mẹ lấy cái chết ra uy hiếp, cũng bởi vậy mà đã tàn tật, cha mới không ly hôn, duy trì cuộc hôn nhân không hạnh phúc nhiều năm như vậy, mẹ đối với việc cha ngoại tình nhiều năm không thể tiêu tan, phải người bí mật tạo ra tai nạn nổ khí gas, nổ chết hai mẹ con kia.

Cha biết được hành vi của mẹ, xuất phát từ nhiều sự cân nhắc, tiếp tục che giấu. Nhưng mà, bọn họ đều không nghĩ tới, trong sự cố nổ tung đó đứa con gái may mắn còn sống sót, không biết đứa con gái từ đâu biết được thân thế của chính mình, quyết định về nước báo thù.

"Tiểu Tuyền, ta hy vọng con đừng hận Yến Vũ, con bé thực sự rất đáng thương, lại là con em gái của con, lúc này đây con hãy tha thứ cho con bé." Tần Hạc An rất không hy vọng con cái của mình vì chuyện này mà tranh cãi huyên náo.

Tần Tuyền nghĩ: Cô ta đáng thương, còn tôi thì không ư, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng được các người quan tâm yêu thương dù chỉ một chút? Mẹ thì bị rối loạn thần kinh, cha thì lo sự nghiệp, có ai từng thực sự quan tâm đến tôi? Đứa em gái giả tạo kia, nó không chỉ lợi dụng tôi, mà còn lừa gạt tình cảm của tôi, món nợ này, tôi không dễ dàng quên đi như vậy được.

Trong lòng nghĩ, nhưng trên miệng hấn lại không nói như vậy, nhìn Tần Hạc An nói: "Cha, cha yên tâm đi, chuyện này con sẽ không theo bất kỳ lời nói của kẻ nào. Nếu Yến Vũ là em gái con, cô ấy lại yêu người khác, con cũng sẽ không làm cô ấy khó xử."

Trong lòng Tần Hạc An hiểu rõ con trai không thể không oán hận được, nhưng hấn đã nói như vậy, cũng không còn cách nào để nói thêm gì nữa, đành nói: "Tạm thời, ta sắp xếp cho con bé ở nơi này, là muốn để cho con bé điều trị sức khỏe cho tốt. Hai ngày nữa ta phải đi năm tỉnh ở phía nam để khảo sát, con có thời gian, hãy về thăm mẹ con nhiều hơn, nơi này không cần con quan tâm."

Trong lòng Tần Tuyền hừ lạnh, cha hấn rõ ràng sợ hấn tiếp cận Lâm Yến Vũ, kích thích Lâm Yến Vũ, cho nên nhắc nhở hấn, không cần đến biệt thự Hoài Sơn nữa. Tâm tư vừa chuyển, Tần Tuyền nói: "Cha, trước tiên để con đi thăm cô ấy đã, cha có muốn đi cùng hay không?"

Hai cha con cùng đi lên lầu, vào phòng Lâm Yến Vũ, sau khi gõ cửa, một nhân viên cần vụ bước ra mở cửa. Lâm Yến Vũ đang ngồi trên ghế xích đu nghe nhạc, nghe được tiếng bước chân, đứng lên.

Gương mặt của cô vừa đỏ vừa sưng, sau khi bôi thuốc mỡ thoát nhìn rất là kỳ quái. Tần Hạc An lo lắng hỏi: "Mặt con làm sao vậy?" Lâm Yến Vũ không lập tức trả lời, nhìn ông, rồi nhìn Tần Tuyền, thấy trên mặt Tần Tuyền có chút không được tự nhiên, có ý nói: "Ngồi ghế xoay không quen, hơi dùng sức, bị té ngã."

"Con bé này, tại sao không cẩn thận như vậy, lỡ như ngã làm hư cục cưng thì sao?" Tần Hạc An rất quan tâm đến cháu ngoại bé bỏng của mình, không thể xảy ra sơ xuất. Lâm Yến Vũ xoa bụng: "Vẫn tốt mà."

"Khi nào Tiêu Lỗi mới trở về? Nhanh chóng gọi nó đến nhà, thương lượng chuyện hôn sự của hai con một chút, cái bụng này của con không quá hai tháng nữa sẽ lộ ra ngoài, kết hôn sớm một chút mới được." Tần Hạc An lo lắng thay con gái, cảm thấy ngoại trừ để cho cô mau chóng kết hôn với Tiêu Lỗi, không còn biện pháp nào khác. Hai ngày nay, ông đã sớm hỏi thăm qua gia thế cùng điều kiện cá nhân của Tiêu Lỗi một cách tỉ mỉ, cảm thấy rất vừa lòng, cho dù không hài lòng, cũng không có cách nào tốt hơn, đã mang thai rồi, nên tranh thủ gả đi mới tốt.

"Hai ngày nữa anh ấy sẽ trở về." Lâm Yến Vũ đỡ Tần Hạc An ngồi xuống, mâu quang thoáng nhìn thấy cơ miệng của Tần Tuyền hơi co giật, quăng cho hấn một cái liếc mắt.

"Hai ngày nữa cha phải rời khỏi Bắc Kinh để đi khảo sát, con nên cẩn thận một chút, không cần quá mệt nhọc, dưỡng thai cho tốt." Tần Hạc An dặn dò con gái. Ông đã dặn dò nhân viên công tác ở biệt thự, cô ở lại đây mà không dặn dò mấy câu chung quy vẫn lo lắng.

Lâm Yến Vũ nghe nói Tần Hạc An phải rời khỏi Bắc Kinh để đi khảo sát, có chút sợ hãi, có ông ở đây cũng tốt, Tần Tuyền còn không dám làm gì, một khi ông rời khỏi, Tần Tuyền sẽ đối phó cô như thế nào, cô không chắc chắn lắm.

"Tôi nghĩ tôi nên về nhà sống, ở lại đây không tiện." Lâm Yến Vũ muốn rời đi. Tần Hạc An ngăn cản: "Về nhà người nào, ở đây không phải là nhà của con sao, hiện nay tình trạng sức khỏe của con không tốt lắm, vẫn không nên di chuyển nhiều, ở đây cái gì cũng có, con sống ở đây cha yên tâm hơn, sống chỗ khác cha lo lắng."



Nếu con gái đang không có thai bất tiện, Tần Hạc An làm sao bỏ lại cô một mình ở biệt thự, rất muốn dẫn cô theo ra ngoài khảo sát; huống chi, bên ngoài có chỗ nào là an toàn, chỗ này khắp nơi đều là người do ông sắp xếp, cho dù ông không ở đây, cũng không ai động vào cô được.

Lâm Yến Vũ biết không có khả năng ông đồng ý cho mình rời khỏi biệt thự, suy nghĩ mới nói: "Tôi ở đây một mình sẽ rất buồn, ông đưa chìa khóa thư phòng cho tôi đi, tôi muốn tìm vài quyển sách đọc để giết thời gian." Tần Hạc An ừ một tiếng: "Lát nữa ta sẽ nói một tiếng với căn vụ, mỗi căn phòng ở đây con đều có thể tự do ra vào."

Tần Hạc An ngồi một lát thì đi, Lâm Yến Vũ đưa hai cha con họ xuống lầu. Tần Tuyền nhận lúc Tần Hạc An không chú ý, đặt tay trên lưng Lâm Yến Vũ, khẽ đẩy cô. Lâm Yến Vũ nghĩ hán muốn đẩy mình xuống lầu, hoảng hốt không thôi, vịn vào lan can: "Anh muốn làm gì?"

Tần Tuyền cười yếu ớt: "Đừng khẩn trương, anh sợ em ngã từ trên cầu thang xuống, muốn đỡ em mà." Lâm Yến Vũ bình tĩnh lại, nói to: "Tôi không tiến hai người nữa, hai người đi đường cẩn thận."

Tần Hạc An nghĩ rằng con gái vẫn chưa tha thứ cho ông, cũng không quan tâm đến việc cô không tiến mình, đi xuống lầu. Tần Tuyền quay đầu liếc nhìn Lâm Yến Vũ một cái, thấy cô xoay người lên lầu, chẳng qua trong lòng có một chút tư vị, khó chịu nói không nên lời.

Sau khi Tần Hạc An đi năm tỉnh phía Nam khảo sát, hầu như mỗi ngày Tần Tuyền đều đến biệt thự thăm Lâm Yến Vũ. Có đôi khi, Lâm Yến Vũ khóa trái cửa không chịu gặp hán, hán gọi người đến đục mở ra, không thể không gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 44

Tiếng vang thật lớn làm Lâm Yến Vũ bừng tỉnh từ trong giấc mộng, mở mắt ra liền nhìn thấy Tần Tuyền đang đứng ở trong phòng cô, cửa cũng bị đập hư, trong lòng kinh hoàng, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh vô cùng: "Anh làm cái quái gì vậy? Phá cửa xông vào à?"

Tần Tuyền đi đến trước mặt cô, thăm dò nhìn cô, trong ánh mắt chứa ý tứ sâu xa: "Vì sao lại khóa cửa? Cô làm chuyện gì trái với lương tâm nên sợ người khác hăm hại cô à?"

"Phòng này là của tôi, tôi muốn thế nào thì thế ấy, tôi và cục cưng cần được nghỉ ngơi, không muốn bị ai quấy rầy." Lâm Yến Vũ chậm rãi ngồi xuống, lấy điều khiển từ xa bật tivi, xem kênh dành cho bà mẹ và trẻ em, nghe nhạc dưỡng thai.

Tần Tuyền thấy thái độ ngạo mạn của cô, không hiểu sao trong lòng lại căm tức: "Cô dựa vào cái gì mà nghĩ tất cả những chuyện cô làm đều là hợp tình hợp lý như vậy? Lâm Yến Vũ, cô cho rằng cô không tìm không phổi như thế thì tôi sẽ bỏ qua cho cô?"

"Anh không dám làm gì với tôi đâu, nếu tôi cùng cục cưng có sơ xuất gì, cha anh sẽ không bỏ qua cho anh." Lâm Yến Vũ cười quyến rũ, thoạt nhìn ánh mắt mang theo tia xảo trá cùng nham hiểm.

Tần Tuyền thấy cô hơi hốt, nảy sinh ác độc cười khẩy: "Tôi muốn giết chết cô, có rất nhiều thủ đoạn, cô đừng lấy cha tôi ra để dọa tôi sợ, cho dù tôi giết cô ngay tại đây, ông cũng sẽ không làm lớn chuyện, lấy thân phận cùng địa vị hiện tại của ông ấy, lòng dạ của ông ấy so với trong tưởng tượng của cô tàn nhẫn hơn nhiều."

"Anh phải giết tôi sao?" Lâm Yến Vũ ngẩng đầu nhìn hán khiêu khích. Tần Tuyền không hề bị cô chọc giận, vẫn cười lạnh: "Cô yên tâm, tôi sẽ không cho cô chết thoải mái như vậy, cô và mẹ cô đã làm cho gia đình chúng tôi thống khổ nhiều như vậy, tôi sẽ từ từ chậm rãi từ chỗ của cô đòi lại hết, để cho cô sống không bằng chết."

Lâm Yến Vũ không quan tâm tới lời nói của hán, tầm mắt chuyển hướng đến tivi, bỗng nhiên cổ bị hai tay Tần Tuyền bóp nghẹt, lực mạnh mẽ cơ hồ làm cho cô thở không nổi, nhưng cô không chút phản kháng, cô rất hiểu con người của Tần Tuyền, biết rõ toàn bộ nhược điểm tính cách của hán.

Trong lòng Tần Tuyền tràn đầy khoái cảm ác độc, nhìn thấy Lâm Yến Vũ ngã nhào xuống giường, miệng mở to hít thở không khí, giống như người sắp chết, sắc mặt đỏ hồng nhưng lại bất lực suy yếu, cảm thấy vô cùng hả giận, tay vô thức nói lỏng ra. Nhưng là chỉ cần tầm mắt của hán vừa tiếp xúc đến bụng cô, hán ý liền không thể tiêu tan, làm cho hán muốn liều lĩnh mà bóp chết người phụ nữ này.

Lâm Yến Vũ rất bình tĩnh vuốt lại tóc, tay đặt trên bụng nhẹ nhàng xoa xoa, như thể đang an ủi cục cưng trong bụng, khiến cục cưng không phải hoảng sợ.

Tần Tuyền không thể nhịn được nữa, lần nữa lôi cô đứng lên khỏi giường, phẫn nộ nói: "Tại sao cô phải lừa dối tôi! Tôi lại chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô." Chuyện hán không thể buông bỏ được nhất chính là chuyện này. Cô không yêu hán, lừa dối hán, làm cho hán chịu mọi đã kích, đau lòng buồn bã.



Lâm Yến Vũ cười thê lương: "Tôi cũng muốn làm một người tốt, tiếp tục múa ballet, cho đến khi nào múa không được nữa, gả cho người đàn ông mà tôi luôn yêu từ năm 14 tuổi, sinh hai cục cưng, lặng lẽ sống qua ngày, nhưng có người không đáp ứng, có người không muốn thấy tôi trải qua cuộc sống hạnh phúc, không chỉ đã hại chết mẹ tôi, còn làm cho tôi và người tôi yêu gặp nhau mà không thể nhận nhau, chỉ sợ người mẹ điên khùng mất nhân tính của anh lần nữa hãm hại anh ấy. Mỗi ngày tôi đều suy nghĩ, tôi muốn cho linh hồn của các người vĩnh viễn đều không được yên ổn, còn sống một ngày thì sẽ thống khổ một ngày!"

Tần Tuyền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dùng sức ném cô sang một bên, Lâm Yến Vũ như sớm biết được hần sẽ dùng đến chiều này, nhẹ nhàng tránh đi, không có té ngã. Tần Tuyền vừa định giơ tay lên, Lâm Yến Vũ đã cầm lấy điện thoại, uy hiếp hần, chỉ cần hần dám động đến cô một chút nữa, cô lập tức gọi điện thoại cho Tần Hạc An. Tần Tuyền đập vào cửa đi khỏi.

Thấy hần rời đi, Lâm Yến Vũ thở dài một hơi, đóng cửa lại gọi điện thoại cho Tiêu Lỗi. Nhưng cũng giống như hai ngày trước, cho dù gọi như thế nào, chính là điện thoại của anh cũng gọi không thông, luôn nhắc nhở nằm ngoài vùng phủ sóng.

Rốt cuộc anh đang ở chỗ nào, chẳng lẽ đi vào vùng cấm phải quản chế thông tin, hoặc là tín hiệu di động bị che chắn? Không phải không có khả năng này, vì quản chế an toàn thông tin, trong quân đội thường xuyên tiến hành quản chế đối với điện thoại và thư từ của sĩ quan, nhất là các công việc đặc thù, Lâm Yến Vũ từng nghe Tiêu Lỗi nói qua.

Nhưng không phải anh đang đi họp sao, làm sao có thể không liên lạc được? Chẳng lẽ hội nghị lần này của họ thuộc cấp bí mật, yêu cầu mọi người phải giao nộp điện thoại? Hay là hiện tại anh đang chấp hành nhiệm vụ gì đặc biệt? Lâm Yến Vũ suy đoán tới nhiều khả năng, đều chưa nắm được trọng điểm, chỉ có thể chờ đợi, chờ một ngày nào đó Tiêu Lỗi lại gọi điện thoại cho cô.

Ngày ngày hôm sau, Tần Tuyền cũng chuyển đến sống trong biệt thự, cho người giám sát chặt chẽ hành tung của Lâm Yến Vũ, không được để cô ra ngoài, cũng không cho cô gọi điện thoại, giam lỏng cô.

Đối với chuyện này, Lâm Yến Vũ không khóc cũng không gây rối, an tâm dưỡng thai, đối với cô mà nói quan trọng nhất chính là bảo vệ tốt cục cưng trong bụng. Về phần Tiêu Lỗi, cô tin tưởng anh có thể tự bảo vệ mình.

Mỗi tối, bất luận Tần Hạc An bận rộn nhiều việc cũng đều gọi điện thoại cho con gái, hỏi tình hình cô và cục cưng, loại tâm trạng này đúng là vài thập niên qua chưa từng có, giống như đứa con gái này là đứa con độc nhất mà ông có, loại tình cảm yêu thương có thể cảm nhận được trong lời nói. Nhưng Lâm Yến Vũ chưa bao giờ gọi ông là cha, về điểm này ông cũng không có coi trọng lắm.

Cứ để từ từ sẽ đến, Tần Hạc An biết trong nhất thời con gái có chút khó chấp nhận, dù sao ông đã rời bỏ hai mẹ con nhiều năm như vậy, mẹ cô lại chết thảm ở tha hương, ông chẳng qua chỉ muốn tận lực chăm sóc con gái thật tốt, cho cô tất cả mọi thứ mà ông có thể cho để bồi thường.

Lúc Lâm Yến Vũ nói điện thoại, Tần Tuyền an vị bên cạnh ở cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, âm thầm gây áp lực cho cô, chỉ cần cô dám tố cáo với Tần Hạc An, hần lập tức có thể giết chết cục cưng ở trong bụng cô.

"Tiêu Lỗi có liên lạc với con không? Nó có nói khi nào thì trở về hay không?" Tần Hạc An còn chưa biết Lâm Yến Vũ đã mất liên lạc với bên ngoài, nghe giọng điệu của cô dường như cũng không có bất thường.

Lâm Yến Vũ vừa định mở miệng, cảm giác được bàn tay của Tần Tuyền đặt ở bụng cô tăng thêm chút lực, đành nuốt xuống lời muốn nói, đổi giọng: "Không có, bọn họ... Anh ấy còn có ít ngày nữa, anh ấy nói khi trở về sẽ đến tìm tôi."

"Thằng nhóc kia tại sao lại không đáng tin như vậy chứ, nhận hay không nhận trách nhiệm cũng không có tin tức gì, hôm khác ta phải gọi gọi điện thoại cho cha của nó, nói về hôn sự của hai con." Tần Hạc An cảm thấy thằng nhóc Tiêu Lỗi này thật là không có thành ý, làm bụng con gái ông lớn ra, còn nó thì buông tay nặc kệ.

"Không không... Ông đừng tìm bác Tiêu, chuyện này Tiêu Lỗi còn chưa nói với gia đình anh ấy, trước tiên ông đừng đi tìm." Lâm Yến Vũ vội vàng ngăn cản Tần Hạc An đi tìm cha của Tiêu Lỗi. Người nhà họ Tiêu cái gì cũng không biết, lúc này để bọn họ khuấy đảo vào sẽ thành một mớ hỗn độn, vẫn nên nói trước với Tiêu Lỗi, để anh tự nói với cha mẹ anh mới tốt.

Tần Hạc An nghe ra giọng nói của con gái có chút lo lắng, nhanh chóng dỗ dành cô: "Được được được, không tìm không tìm, cái gì cha cũng đều nghe lời con, con ngoan ngoãn dưỡng thai cho tốt, hết thấy chờ Tiêu Lỗi về tới sẽ nói sau." Bây giờ con gái là bảo bối cục cưng của ông, cô nói cái gì thì là cái đó.

Lâm Yến Vũ cảm giác được hô hấp của Tần Tuyền ở bên cạnh đều thay đổi, đoán được là hần đang tức giận. Hần không thể không tức giận, trong mắt cha hần chỉ có đứa con gái là Lâm Yến Vũ, căn bản không có đứa con trai là hần.

"Đúng rồi, hai ngày này Tiểu Tuyền thế nào, có làm khó con hay không? Nếu nó dám khi dễ con, con hãy nói cho ta biết, ngàn vạn lần đừng giấu giếm." Tần Hạc An nghe được phản ánh của nhân viên công tác biệt thự, Tần Tuyền cũng chuyển đến sống ở biệt thự, cảm giác có chút không ổn.

Lâm Yến Vũ liếc nhìn Tần Tuyền một cái, vẻ mặt hơi có chút khinh thường. Tần Tuyền tức giận đến cắn chặt răng, đoạt lấy điện thoại từ trong tay cô, thay đổi giọng điệu: "Cha, con cùng Yến Vũ rất tốt, cô ấy thân thiết với con như em gái, con cũng đối xử thân thiết với em gái như vậy, cha, cha cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy."

Đứa con của mình có tính tình thế nào, Tần Hạc An sao có thể không biết, nghe được hần nói quái gở, Tần Hạc An đáp: "Thằng nhóc nhà ngươi đừng bày bộ dáng đó với ta, từ nhỏ ngươi đã tranh cường hão thắng, hiện tại có thêm em gái, ngươi dung nạp con bé mới là lạ, nhanh chóng trở về Mỹ cho ta, chuyện của em gái ngươi, ngươi không cần nhúng tay vào." Tần Tuyền nghe rằng nhếch miệng với cái điện thoại, nhưng chung quy giận cũng không dám

nói gì, Lâm Yến Vũ chỉ không phát hiện, tâm tư của chính mình vừa chuyển.

Sau khi Tiêu Lỗi trở lại Bắc Kinh, suốt mấy ngày vẫn không nhận được điện thoại của Lâm Yến Vũ, gọi cho cô thì gọi thế nào cũng gọi không được, bắt đầu nghi ngờ, đến Black Swan Gallery hỏi nhân viên cửa hàng, nhân viên nói với anh, chị Lâm đã rất nhiều ngày không đến đây.

"Các cô biết cô ấy đi đâu không?" Tiêu Lỗi hỏi Tuyết Nhi. Tuyết Nhi nói: "Nhiều ngày trước, chị Lâm có gọi điện đến nói, chị ấy phải về Mỹ thăm người thân, có thể mất một hai tháng."

"Gần đây, cô ấy có từng liên lạc với các cô không?" Tiêu Lỗi suy nghĩ, nếu cô có liên lạc với phòng tranh, mà không liên lạc với mình, đây là vấn đề lớn. Tuyết Nhi lắc đầu.

Trên đường, Tiêu Lỗi vừa lái xe vừa tự hỏi, vì sao Lâm Yến Vũ sau khi về Mỹ liên lạc vô âm tín, ngay cả một tin nhắn cũng không gửi về, chuyện này thật quá kỳ lạ. Rõ ràng khi đó cô nói, trước tiên muốn về Mỹ khuyên Lâm Lệ Sinh về nước để định cư, sau đó kết hôn với mình, chẳng lẽ cô lại đổi ý?

Tiêu Lỗi quyết định về nhà hỏi lại Tiểu Trương, xem cô ấy có biết chuyện gì hay không.

Tiểu Trương nghe anh nói không liên lạc được với Lâm Yến Vũ, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhớ lại nói: "Chị Lâm vẫn rất tốt mà, chẳng qua khi chị ấy xuất viện rất hấp tấp, hơn nữa cũng rất kỳ quái."

"Kỳ quái như thế nào?" Trong lòng Tiêu Lỗi có một chút khẩn trương. Vì thế, Tiểu Trương đem chuyện hôm đó nhìn thấy Tần Hạc An đến thăm Lâm Yến Vũ nói với anh, hơn nữa còn nói: "Khả năng là một cán bộ rất lớn, một nhóm người đi theo, còn có bảo vệ, giống như lãnh đạo quốc gia đi thị sát trong tivi ấy, em muốn đem canh vào, có người ngăn cản không cho em đi vào."

Tiêu Lỗi chỉ cần suy nghĩ một chút, liền biết người mà Tiểu Trương nói tất nhiên là Tần Hạc An. Yến Vũ từng nói với anh một lần, Tần Hạc An đối với cô khá chiều cò. Thậm chí có khả năng, căn bản Lâm Yến Vũ không trở về Mỹ, mà cô bị người của Tần gia mang đi.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Tiêu Lỗi tìm đến phía bệnh viện, cũng không biết vì sao, cho dù anh hỏi ai, đối phương đều nói năng thận trọng, tựa hồ có lo ngại. Tiêu Lỗi suy nghĩ, đoán được là có người khiến bọn họ ngậm miệng lại, cấm bọn họ tiết lộ hành tung của Lâm Yến Vũ ra ngoài, dưới tình huống này, hỏi cũng như không hỏi.

Không có đầu mối, Tiêu Lỗi đành phải tìm tới Tần Tuyền, hy vọng từ chỗ hắn có thể thăm dò được Lâm Yến Vũ đang ở nơi nào.

"Tôi không biết cô ấy đang ở đâu." Tần Tuyền nhìn thấy Tiêu Lỗi, trong lòng hận không thể tiến đến hung hăng đánh anh, nhưng bên ngoài lại biểu hiện lạnh lùng thản nhiên.

Tiêu Lỗi nhìn vào ánh mắt của hắn: "Người thật đang ở trước mặt không cần phải ngại ngùng, cậu cũng đã biết chuyện của tôi và Yến Vũ, tôi cũng không muốn giấu giếm thêm nữa. Chuyện này không phải lỗi của cô ấy, cậu không nên trách cô ấy, muốn thế nào, cậu nhắm vào tôi là được, đừng làm hại cô ấy."

"Tôi nói tôi không biết. Tiêu Lỗi, tôi với cậu không có gì để nói, mời cậu đi cho." Tần Tuyền quyết không nhận, đuổi khách. Tiêu Lỗi lo lắng cho an nguy của Lâm Yến Vũ, đành nói tiếp: "Cậu giấu cô ấy như vậy cô ấy sẽ chết cậu có biết không, thân thể cô ấy rất không tốt, mấy năm trước lại làm phẫu thuật. Cậu hà tất phải gây khó dễ với một cô gái, cậu muốn tôi làm gì, tôi nhất định sẽ nghe theo, mất cũng sẽ không chớp."

"Mày dẫn cô ta đi Đông Bắc hơn 10 ngày, cũng đã chơi đùa chán rồi, thành sống dở chết dở mới mang về, mày có tư cách gì muốn cô ta từ chỗ tao, tao khuyên mày nên bỏ ý định đó đi, tao sẽ không để mày gặp lại cô ta nữa, cô ta là người phụ nữ của tao, cho dù tao chơi chán tàn tạ muốn vứt đi, cũng sẽ không đem cô ta cho mày." Rốt cục Tần Tuyền không quanh co nữa.

Tiêu Lỗi nổi giận, đập mạnh xuống bàn: "Tần Tuyền, cậu đừng đi quá xa như vậy. Lâm Yến Vũ là người, không phải đồ chơi của cậu, cô ấy có quyền quyết định ở cùng một chỗ với ai, tôi cảnh cáo cậu, cậu mà dám động vào một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ không tha cho cậu. Tiêu Lỗi tôi nói được thì làm được!"

Tần Tuyền thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của anh, vẫn rất ung dung thản nhiên, chậm rãi nói: "Mày yên tâm, tao sẽ chiều đãi cô ta thật tốt, tìm một trăm người hầu hạ cô ta, còn có tiểu tạp chùng trong bụng cô ta nữa, tao đều sẽ hầu hạ hết, bất quá, nếu cô ta chọc tao mất hứng, tao sẽ lấy cái gậy, từng roi từng roi đánh vào bụng cô ta, mày nói xem, sẽ thế nào?"

Tiêu Lỗi trừng mắt, vung mạnh nắm đấm lên trên bàn viết của Tần Tuyền, máu tươi nhất thời văng tung tóe khắp nơi, cực kỳ phẫn nộ nói: "Mày dám động đến cô ấy, tao sẽ khiến mày chết không được từ tế!"

Tần Tuyền thấy thế, cũng ngồi không yên, đứng lên đối chọi gay gắt với anh: "Mẹ kiếp mày chơi phụ nữ của tao mà còn có mặt mũi đến nơi này tìm tao, tao cũng muốn xem là ai chết không được từ tế."

Một lời không hợp, hai người bắt đầu ẩu đả. Đều là chuyên gia trong đánh nhau, lại đều hận đối phương hận đến nghiến răng, đều ôm ý nghĩ muốn đưa đối phương vào chỗ chết, không thấy máu sẽ không chịu bỏ qua, cả hai đều rất hung hãn. Cho đến khi Kiều Dương nghe được tiếng động, dẫn theo người đẩy cửa tiến vào, thật vất vả mới tách hai người này ra được.

Trên đường đến bệnh viện, miệng vết thương trên tay Tiêu Lỗi chảy máu không ngừng, nhưng anh căn bản không chú ý tới đau đớn của vết thương, lời nói kia của Tần Tuyền làm cho anh lo lắng bất an.

Lâm Yến Vũ mang thai, mặc dù đã có chút linh cảm trước sự việc này, nhưng thật không ngờ lại trở thành sự thật, nếu biết sớm một chút, chắc chắn anh sẽ không để cô một mình ở lại trong bệnh viện, tất nhiên sẽ tìm một nơi an toàn bố trí cho cô. Một mình cô cô đơn lẻ loi ở Bắc Kinh, nếu rơi vào tay Tần Tuyền, khẳng định kết cục sẽ rất thảm, nghĩ đến đây, trái tim Tiêu Lỗi đều tan nát.

Đến bệnh viện, Tiêu Lỗi lấy số, trước khi tiến vào phòng khâu vết thương ở tay, anh gọi một cú điện thoại cho Diệp Tiểu Phảng và Diệp Tiểu Hằng, sự việc đến nước này, không thể tiếp tục giấu giếm hai người bọn họ nữa. dù sao Lâm Yến Vũ cũng là người của Diệp gia, phải để cho người của Diệp gia biết chuyện của cô.

Tần Hạc An có thể đích thân đi bệnh viện thăm Lâm Yến Vũ, chứng minh cô có quan hệ rất lớn với người của Tần gia. Nghĩ lại tên trước kia của cô, Mộ Tinh, Tinh đồng âm với Tần, Diệp Mộ Tinh, phải yêu rất sâu đậm mới có thể đặt cho con gái một cái tên như vậy? E rằng chính vì thế, sau này Lâm Yến Vũ mới có thể vô cùng có ác cảm với cái tên này. Tiêu Lỗi rất nhạy bén, dù là sự tình gì chỉ cần liên tưởng từ đầu đến cuối, anh đều có thể phân tích ra điểm mấu chốt.

Nhớ lại tất cả chuyện trước kia, quả thật là trong lòng Lâm Yến Vũ mang oán hận, lại liên tưởng đến chuyện cô đem danh thiếp của Tần Tuyền ném vào trong hồ cá, dường như có thể phán định, cô cùng người của Tần gia xác thực có ân oán không muốn người khác biết. Tần Hạc An có thể chính là cha cô? Rất có thể!

Nếu sự cố nổ khí gas có liên quan đến Tần Hạc An, điều này có thể giải thích, vì sao cô lại ở cùng một chỗ với Tần Tuyền, cô trở về nước, là muốn trở về để báo thù, mục đích thực sự của cô là tiếp cận Tần Hạc An, trả thù Tần Hạc An. Nghĩ đến đây, Tiêu Lỗi lo càng thêm lo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 45

Lúc hai anh em nhà họ Diệp chạy tới bệnh viện, Tiêu Lỗi đã ra khỏi phòng phẫu thuật, đang ngồi trong phòng bệnh.”Tại sao anh lại thành ra như vậy? Đánh nhau với lưu manh à?” Diệp Tiểu Hằng vừa bước vào cửa nhìn thấy trên tay Tiêu Lỗi quần băng trắng, ồn ào một hồi.

Diệp Tiểu Phảng cũng đang bức bối, Tiêu Lỗi này làm sao vậy, gào rống cấp bách gọi họ tới, bản thân lại ngồi ở giường bệnh không nói lời nào. Nhìn thấy đôi mắt của Tiêu Lỗi có chút ướt át, Diệp Tiểu Phảng ngạc nhiên nói: “Tôi thấy cậu cũng chưa đến nỗi nào mà, khóc cái gì?” “Xem ra là rất đau, tay rất đau.” Diệp Tiểu Hằng đứng bên cạnh cười vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Được rồi.” Diệp Tiểu Phảng ngăn cản lời đùa giỡn của anh ta. Nhìn biểu tình của Tiêu Lỗi, khẳng định là đã xảy ra chuyện rất quan trọng. Tiêu Lỗi ổn định cảm xúc, nói với họ, không tìm được Lâm Yến Vũ, anh tìm thế nào cũng tìm không được cô, rơi vào đường cùng đành phải đi tìm Tần Tuyền, Tần Tuyền đã giấu cô đi.

“Lại là cô ta.” Diệp Tiểu Hằng nói thảm một câu, anh không có ấn tượng tốt với Lâm Yến Vũ lắm, cảm thấy cô có nhiều mưu tính, không phải một cô gái đơn giản.

Diệp Tiểu Phảng cau mày: “Cô ấy là bạn gái của Tần Tuyền, chúng ta cũng không tiện đi đòi người.” Tiêu Lỗi thấy bọn họ đã hiểu lầm ý của mình, vội lên tiếng: “Tại sao hai người còn chưa hiểu nữa, Yến Vũ là em gái của hai người, là con gái Diệp Hình Nhiên - cô của hai người, bây giờ cô ấy đang mang thai con của em, Tần Tuyền đã biết chuyện này, sẽ giết chết cô ấy.”

“Cái gì!” Hai anh em Diệp gia đồng thời trợn mắt há hốc mồm. Tiêu Lỗi kể rõ chân tướng sự việc với hai người họ, lúc này hai người họ mới có chút hiểu được, vì sao Tiêu Lỗi vừa thấy Lâm Yến Vũ liền không bỏ xuống được.

“Em hoài nghi cha của Mộ Tinh chính là Tần Hạc An.” Một câu nói long trời lở đất của Tiêu Lỗi khiến sắc mặt của hai người còn lại đều thay đổi khiếp sợ.

Diệp Tiểu Hằng nói: “Nếu nói như vậy, xem ra cô ấy đã biết thân thế của mình từ trước, cô ấy về nước, là để báo thù thay cho cô. Nhưng làm sao cô ấy lại biết được chứ?”

Tiêu Lỗi nói: “Cha nuôi của Mộ Tinh là bạn tốt của di Diệp năm đó, rất có thể ông ấy biết được chút tình hình, hơn nữa lúc còn sống di Diệp có lưu lại vài quyển nhật kí, Mộ Tinh thường xuyên xem nhật kí này, có lẽ cô ấy đã sớm phát hiện ra điều gì, nhưng lại cố tình che giấu em.”

Diệp Tiểu Phảng suy nghĩ nói: “Đừng vội, muốn biết rõ ràng chuyện này cũng không phải là không có cách. Theo anh được biết, gia đình chúng ta có ít nhất hai người biết cha của Mộ Tinh là ai, một người là ông nội, một người khác là... hẳn là thím hai - Phương Nhã Huệ rồi. Thím hai là người trong gia đình có quan hệ tốt nhất với cô, năm đó cô cùng gia đình trở mặt rời khỏi nhà, thím hai còn đi tìm cô vài lần, hy vọng cô có thể quay về nhà.”

“Mẹ em? Mẹ em biết ư?” Diệp Tiểu Hằng nghi hoặc nhìn anh họ của mình. Diệp Tiểu Phảng gật đầu: “Thím ấy không biết thì chúng ta phải đi hỏi ông, dù sao, phải có người biết. Chuyện này có liên quan đến an nguy của Mộ Tinh, bọn họ sẽ nói.”

Anh suy nghĩ, nói với Tiêu Lỗi: “Tuổi tác của ông nội cũng đã cao, trước mắt vẫn là không nên làm kinh động đến ông cụ thì tốt hơn. Lỗi, cậu yên tâm, anh cùng Tiểu Hàng sẽ đi tìm thím hai của anh, để hỏi cho rõ ràng, cậu về nhà trước đi, chờ tin tức của chúng tôi.”

Việc này không được chậm trễ, hai người bọn họ nói đi là đi. Tiêu Lỗi cũng không dám trì hoãn nữa, đi đến đơn vị. Nhờ các bộ phận có liên quan, để họ thông qua vệ tinh theo dõi xác định vị trí di động của Lâm Yên Vũ, nhưng trước mắt kết quả mấy lần vẫn giống nhau, điện thoại của Lâm Yên Vũ đang trong khu vực bị che chắn, căn bản không tra ra được phương hướng vị trí của cô.

Sau khi Tiêu Lỗi về nhà, đợi đến khi 11h, hai anh em Diệp gia mới đến. Tiêu Lỗi nghe được báo vệ công hồi báo lại, tự mình xuống lầu tiếp hai người họ.

“Mẹ em nói, chính là Tần Hạc An. Năm đó, ông ta đã kết hôn và có con nữa, còn dụ dỗ, lừa gạt cô của em, còn làm cô mang thai nữa.” Diệp Tiểu Hàng tức giận nói.

Diệp Tiểu Phảng chờ em trai nói xong, mới nói tiếp: “Việc cấp bách của chúng ta hiện tại là phải biết bọn họ mang Mộ Tinh đi đâu. Theo anh thấy, nếu Tần Hạc An biết Mộ Tinh là con gái ông, chắc là không đến mức gây bất lợi cho nó, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, còn Tần Tuyền thì khó nói lắm, hẳn hận các người.”

Tuy nói như thế, Tiêu Lỗi làm sao yên tâm được, con người Tần Tuyền có tính khí thế nào, thời gian qua anh đã hiểu rõ, phân tích nói: “Những nơi mà Mộ Tinh có thể đến em đều đã đi tìm qua, chỗ nào cũng không có, em cũng đã đến phòng tranh tìm, nhân viên cửa hàng nói cô ấy chỉ gọi một cú điện thoại, dặn dò chút chuyện rồi không gọi lại nữa. Em cũng đã tìm người theo dõi Tần Tuyền, mấy ngày nay nếu hẳn không phải ở công ty thì trở về nhà của hẳn ở Hương Sơn, mẹ hẳn sống ở đó, em cảm thấy hẳn sẽ không mang Mộ Tinh tới đó đâu.”

Diệp Tiểu Hàng nói: “Lát nữa em sẽ nói một tiếng với Trương Nhạc, nhờ anh ta điều tra xem Tần Tuyền có bao nhiêu chỗ ở, nếu không được nữa, chỉ có thể lục soát từng nơi.” “Cậu cảm thấy hẳn ta gốc đến nỗi mang Mộ Tinh về nhà để chờ cậu đến tìm hay sao? Chắc chắn là bố trí ở bên ngoài.” Diệp Tiểu Phảng nói chen vào.

Sợ Tiêu Lỗi lo lắng, Diệp Tiểu Phảng lại nói: “Nghe cậu miêu tả, rõ ràng là Tần Hạc An biết thân phận của Mộ Tinh, bằng không sẽ không đích thân đến thăm nó, theo tình hình này, Tần Tuyền cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa không phải cậu từng nói, sau đó Mộ Tinh lại gọi điện cho cậu, nói dối rằng nó đang ở Mỹ sao, nói như vậy tạm thời nó sẽ không bị nguy hiểm, chỉ là không muốn để cho cậu biết được hành tung của nó, sợ cậu lo lắng, đưa em gái này của anh, tâm tư không nhất quán.”

Tiêu Lỗi thở dài: “Em rất sợ cô ấy có tâm tư, cô ấy căn bản không phải là đối thủ của Tần Tuyền.” Diệp Tiểu Hàng nói: “Chỗ Tần Tuyền tốt nhất là để em đi nói, hẳn từng gặp phải một chút phiền toái, em đã giúp qua hẳn ta một lần, hẳn nợ em một ân tình.”

Ba người thảo luận trong chốc lát, Tiêu Lỗi thấy thời gian không còn sớm nữa, tiễn anh em Diệp gia ra cửa. Nhất định là một đêm mất ngủ, Tiêu Lỗi trần trọc không ngủ được, nhớ thương Lâm Yên Vũ và cục cưng trong bụng cô.

Tại sao không nghĩ tới chuyện cô sẽ mang thai, anh quá sơ sót, mấy ngày ở Y Xuân, căn bản không dùng biện pháp tránh thai, anh vẫn nghĩ là thể chất của cô không dễ dàng thụ thai, bởi vậy ngay cả thuốc cũng không để cô uống, tiếp theo đó cô lại ngã bệnh, vốn không còn rảnh rỗi để lo lắng đến chuyện khác. Vừa nghĩ đến chuyện cô mang thai cục cưng còn bị Tần Tuyền giam giữ, trái tim anh như bị dao cắt.

Về phía Lâm Yên Vũ, cô nhắm tính, Tiêu Lỗi cũng đã trở về Bắc Kinh. Cô cần phải nghĩ ra biện pháp đem hành tung của cô nói với anh. Tần Tuyền cũng không động tay với cô nữa, nhưng giám sát cô rất chặt chẽ, gần như hạn chế toàn bộ hành động của cô, có đôi khi vào luôn trong phòng ngồi trên ghế sofa, nhìn cô suốt một hai giờ đồng hồ.

Chiều nay, Tần Tuyền đi đến cửa phòng của Lâm Yên Vũ, từ cánh cửa nhìn thấy cô đang đứng ở cửa sổ, hơi hơi cúi đầu, khe vuốt bụng, hình như đang nói chuyện với cục cưng, rục rờ của sự thỏa mãn bản năng làm mẹ khiến cho cả người cô thoát nhìn rất sinh động.

Lâm Yên Vũ không biết ngoài cửa có người đang rình để xem cô, lầm bầm: “Cục cưng, mẹ hơi khát, muốn đi pha một tách trà sữa để uống. Cha con sẽ mau chóng trở lại, mẹ nhất định phải tiếp tục chống đỡ, con cũng phải ngoan, cùng với mẹ chờ cha con.” Cô lấy cái tách thường dùng, bước về phía cửa phòng.

Ngoài cửa, Tần Tuyền sớm trốn sang một bên, nhìn cô từ trong phòng đi ra, hướng xuống nhà bếp ở dưới lầu, chỉ chốc lát sau, bưng một tách trà sữa trở lại. Hẳn cố ý đi qua chỗ cô, quả nhiên, cô bị hoảng sợ, tách trà sữa trong tay bị đổ ra ngoài hơn phân nửa.

“Tiểu Trương —— Tiểu Trương ——” Lâm Yên Vũ kêu nhân viên cần vụ, để cho cô ấy đến lau sàn nhà. Tiểu Trương nghe tiếng gọi liền chạy đến, nhìn thấy Lâm Yên Vũ đứng mặt đối mặt với Tần Tuyền, âm thầm thề lời.

Cô thực sự không rõ quan hệ của hai người này, ngoài mặt thì họ giống như nước với lửa, nhưng bên trong, Tần Tuyền đối với Lâm Yên Vũ không phải quan tâm bình thường, ăn, mặc, ở, đi lại, nhất cử nhất động, hẳn đều bắt họ phải báo cáo cho hẳn một cách tỉ mỉ, có một lần Lâm Yên Vũ bị sốt nhẹ, trong lúc vô ý cô nhắc tới một câu với Tần Tuyền, không đến nửa giờ Tần Tuyền đã đến biệt thự.

Lâm Yên Vũ đưa cái tách cho Tiểu Trương, dặn cô rửa sạch, xoay người trở về phòng, Tần Tuyền đi theo phía sau cô, cô muốn đóng cửa để hẳn bên ngoài, nhưng không thành công.

Lâm Yên Vũ ở ngủ trên giường một lát, lo lắng bất an, lại ngồi dậy, bật tivi lên xem, chuyên mấy chục kênh cũng không có tiết mục nào hay, ngẫu nhiên chuyển tới một kênh, cũng là tin tức Tần Hạc An xuống dưới cơ sở để khảo sát, dứt khoát tắt tivi.

"Rốt cuộc là anh muốn thế nào?" Lâm Yến Vũ nhìn Tần Tuyền, hần ngồi trên sofa ở trong phòng cô không chịu đi, cuối cùng cô không nhịn được bèn đặt câu hỏi. Tần Tuyền xem xét cô, kỳ lạ: "Tôi xem cô có thể chống đỡ được bao lâu."

"Anh có thời gian như vậy, chỉ bằng đến thăm người mẹ điên của anh đi, để tránh cho bà ta trở chứng ra ngoài quấy phá." Lâm Yến Vũ cố tình chọc giận hắn. Cô biết, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, phải tăng cường mâu thuẫn gay gắt, sau đó mới có thể hóa giải được.

"Chuyện của mẹ tôi không cần cô quan tâm, không phải mỗi ngày cô đều mong chờ bà chết sớm một chút sao, mẹ kiếp đừng có ở đó mè nheo khóc chuột già từ bì." Tần Tuyền ôm cánh tay, nhìn Lâm Yến Vũ như nhìn một thằng hề, muốn nhìn một chút xem cô còn có thể giờ ra những thủ đoạn gì.

Lâm Yến Vũ và hắn nhìn nhau trong chốc lát: "Người đang làm trời đang nhìn, bất luận kẻ nào cũng phải trả giá cho hành vi do chính mình gây ra. Mẹ tôi can dự vào cuộc hôn nhân của cha mẹ anh là bà ấy không đúng, cho nên bà ấy phải chịu đựng nỗi khổ chia cách với người mình yêu suốt 20 năm, nhưng bất cứ ai cũng không có quyền cướp đoạt tính mạng của bà, ngày hôm nay sở dĩ Trữ Suông Khiết phải chịu như vậy, chính là báo ứng của bà ta. Anh có thể lấy tôi ra để trút giận, thậm chí giết tôi, cũng không thay đổi được sự thật này!"

Lời nói của cô mạnh mẽ. Tần Tuyền trừng mắt nhìn cô không nói được một lời, càng không thể phủ nhận, trước kia bản thân đã xem thường cô. Cô không chỉ có suy nghĩ rõ ràng, hơn nữa còn có ý chí kiên định.

Lâm Yến Vũ không để ý tới hắn, bắt đầu dùng điểm tâm ngọt và trà chiều mà nhân viên cần vụ đưa tới, cô càng ngày càng mập lên, càng ngày càng lười biếng hơn, mỗi ngày không phải ăn thì là ngủ, không chỉ có ăn nhiều hơn, còn thay đổi đủ loại thức ăn đa dạng, đầu bếp ở biệt thự theo cô mà thảo ra thực đơn, chuẩn bị cho cô các loại điểm tâm cùng quả vặt, cô muốn vỗ béo bản thân cho mập mập lên, sinh một cục cưng khỏe mạnh.

"Làm thế nào mà cô biết được sự thật?" Tần Tuyền hỏi Lâm Yến Vũ. Mấy ngày nay anh dành thời gian để điều tra, lại không hiểu tại sao Lâm Yến Vũ có thể biết được.

"Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm." Lâm Yến Vũ không thèm ngẩng đầu lên, ăn một miếng bánh ga-tô nhân thơm "Cô ở cùng một chỗ với tôi, là để báo thù? Cho dù cô phải gánh chịu hậu quả?" Tần Tuyền lại hỏi. Lâm Yến Vũ không trả lời, lấy khăn tay lau miệng, chuẩn bị ăn một miếng bánh trà xanh khác.

Tần Tuyền bước đến, nắm lấy cổ tay của cô, dùng sức siết chặt: "Trả lời tôi!" "Vậy anh trả lời cho tôi trước, có đúng là anh không yêu tôi không? Anh nói cho tôi biết, tôi sẽ trả lời anh." Lâm Yến Vũ rất giáo hoạt, cô hỏi một vấn đề mà Tần Tuyền không thể trả lời. Vấn đề này thực sự trí mạng, hiện nay chính là mấu chốt trong mối quan hệ của hai người họ.

Lâm Yến Vũ rất thận trọng, cô biết Tần Tuyền thích cô, thậm chí có thể nói là yêu cô. Quả nhiên cô vừa hỏi như vậy, sắc mặt Tần Tuyền có một tia biến hóa không dễ phát hiện ra, nhưng mà dù cho hắn che giấu tốt cỡ nào, cũng không thoát khỏi cặp mắt giỏi quan sát của Lâm Yến Vũ.

"Cô cho rằng cô là ai!" Tần Tuyền khinh thường hừ một tiếng. "Tôi không cho rằng..." Lâm Yến Vũ vừa mới nói vài tiếng, liền bị sặc, đồ ăn trong miệng thiếu chút nữa phun hết ra ngoài, ho khan hồi lâu cũng không ngừng.

Tần Tuyền theo bản năng vỗ nhẹ phía sau lưng cô, động tác ôn nhu cẩn thận, người khác không biết khi bắt gặp sẽ cảm thấy hình ảnh này rất ấm áp, như người chồng che chở cho người vợ đang mang thai. Nhưng chỉ có chính họ mới biết, sự ám muội của họ trong lúc đó thực đáng ghê tởm.

Lâm Yến Vũ ngừng ho khan, ngẩng đầu nhìn Tần Tuyền, ánh mắt kia làm người khác phát lạnh, giống như thoáng một cái là có thể nhìn thấu tâm sự của người khác.

Tần Tuyền buông tay ra, không nói gì mà rời đi. Lâm Yến Vũ thoáng thờ phào nhẹ nhõm, cô chỉ cần nhìn thấy Tần Tuyền, lúc nào cũng đều khản trương, sợ hắn bắt lợi với cục cưng trong bụng cô, cục cưng là vận mệnh của cô, cô không thể mất đi đứa bé này.

Sáng nay, khi Tần Tuyền bước vào phòng ăn, thấy Lâm Yến Vũ đang ngồi ở bàn ăn vặt nướng. Bánh bao trắng (lạt) bọc hành, tương ngọt cùng với hương thơm của da thịt nướng giòn tan, trên miệng cô ăn dính toàn là tương.

"Ngồi xuống ăn chút cháo đi, hầm với vịt đó, đặc biệt bổ dưỡng, có thể trị được khuôn mặt nhị ngũ bát vạn\* của anh." Lâm Yến Vũ liếc Tần Tuyền một cái, chủ động chào hỏi với hắn.

(\*) Nhị ngũ bát vạn: là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon, nên cụm từ này được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người như kéo được nhị ngũ bát vạn vậy.

Tần Tuyền tức giận đến thở hắt vì kinh ngạc, hắn hoàn toàn không hiểu cô gái này, tại sao còn có thể nuốt trôi được. Cô không biết tình cảnh hiện giờ của mình là gì sao, hay là, cô lại có chủ ý quỷ quái gì khác?

Ngoài miệng thì ăn nói hung hăng, trong lòng hắn trước sau lại không nhẫn tâm độc ác với cô, luyến tiếc, chính là như vậy, hận chính mình vô dụng, hận chính mình ti tiện, nhưng hận như thế nào, vẫn không thể không thừa nhận, đối với cô thực sự luyến tiếc.

Hắn yêu cô, cho tới bây giờ tình yêu không phải muốn yêu là yêu, muốn không yêu thì sẽ không yêu nữa, tình yêu chính là không tự chủ được, mặc dù đã biết dự tính lúc đầu của cô, biết được sự phản bội của cô, trong lòng hắn rất đau, nhưng tình cảm của hắn vẫn còn sót lại ở tận đáy lòng.

Hắn cũng biết, Lâm Yến Vũ chỉ ngụy trang được vẻ bên ngoài, nội tâm cô cũng không vui vẻ gì, cô chỉ vì đứa nhỏ, cố chống đỡ, không để cho bản thân ngã xuống, có vài lần, hắn thừa dịp cô đang ngủ vào phòng nhìn cô, nghe thấy cô ở trong mộng gọi mẹ gọi Tiểu Lỗi, trên mặt đều là nước mắt.

Trong tận sâu thẳm tâm hồn, hai người họ đều là những đứa trẻ bơ vơ, sự đồng cảm này khiến cho họ không thể coi thường sự tồn tại của đối phương. Nhưng xem ra, cô may mắn hơn hẳn, ít nhất cô còn có một người yêu thương cô chân thành, cô cùng với người đó sống chết có nhau.

Tần Tuyền chậm rãi ăn cháo, nhìn thấy Lâm Yến Vũ một hơi ăn hết 6 miếng bánh kem, ngăn cản cô ăn miếng thứ 7: "Ăn nhiều như vậy không sợ no chết hay sao, bác sĩ nào nói phụ nữ mang thai có thể rượu chè ăn uống quá độ như vậy. Ăn đi ăn đi, ăn cho no chết luôn đi." Lâm Yến Vũ không để ý đến lời nói của hắn, ăn luôn miếng thứ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46

Chiều nào, Lâm Yến Vũ cũng phải ngủ một lát, có khi ngủ liên tục đến chạng vạng mới thức dậy. Chờ cô tỉnh giấc, nhân viên cần vụ sẽ giúp cô chuẩn bị chút cơm, ăn nhiều cơm, là biện pháp tốt để chăm sóc dạ dày đối với phụ nữ mang thai.

Chú ý tới không thấy chủ gấu Teddy trước giờ vẫn không rời khỏi mình đâu cả, Lâm Yến Vũ có chút sốt ruột, canh gà cũng không uống, vội vã đi tìm Tiểu Hùng.

"Tiểu Trương, lúc tôi ngủ, có ai vào phòng tôi không?" Lâm Yến Vũ hỏi nhân viên cần vụ phụ trách chăm sóc ăn uống và sinh hoạt hàng ngày cho cô. Tiểu Trương lắc đầu: "Không để ý." Lâm Yến Vũ biết đám nhân viên cần vụ này chỉ nghe chỉ thị của Tần Tuyền, không hỏi nữa, trực tiếp đi tìm Tần Tuyền.

Tần Tuyền đang ở trong thư phòng xử lý văn kiện kinh doanh, thấy Lâm Yến Vũ nổi giận ùng ùng tiến vào, nhướn mày hỏi: "Cô tới đây làm gì?" "Anh đem Tiểu Hùng của tôi đi nơi nào rồi?" Lâm Yến Vũ không nghĩ ra ngoại trừ hắn còn có ai dám tự tiện động vào đồ của cô.

"Vừa bản vừa rách, tôi sai người đem đốt rồi." Sau khi Tần Tuyền liếc nhìn cô một cái, tiếp tục vui đùa vào đồng văn kiện. Lâm Yến Vũ lo lắng, xoay người chạy ra ngoài. Dư quang của Tần Tuyền chú ý tới động tác của cô, theo bản năng cũng cùng đi ra ngoài.

Lâm Yến Vũ một mạch chạy ra khỏi biệt thự, nói cho cùng mang thai cũng hơi bất tiện, Tần Tuyền hai ba bước liền đuổi kịp cô, thấy cô chạy về phía cái thùng rác.

Nhìn thấy hai nhân viên công tác không biết đang đốt thứ gì, Lâm Yến Vũ giống như điên mà chạy tới, Tiểu Hùng bị đốt chỉ còn lại nửa người, Lâm Yến Vũ bất chấp khói bụi, chạy đến ôm chặt Tiểu Hùng vào lòng, lại bị mùi cháy khét trên người Tiểu Hùng làm cho ho khan.

Tần Tuyền vừa thấy cảnh này, cũng nóng nảy, trách cứ hai nhân viên công tác kia: "Các người bị mù sao, tại sao không ngăn cản cô ấy." Nhân viên công tác uất ức không thôi: "Chúng tôi cũng không ngờ cô Lâm bỗng nhiên lại xông đến." Nhanh chóng lôi Lâm Yến Vũ ra, định đoạt lấy Tiểu Hùng từ trong tay cô đi.

Lâm Yến Vũ gất gao ôm Tiểu Hùng không buông, Tần Tuyền cá giận: "Một món đồ chơi rách nát có gì đặc biệt hơn người, cô không sợ làm bỏng tay mình à?" Xem xét kỹ tay cô, cũng may không bị gì.

Nhân viên công tác ở bên cạnh vốn khản trương đến thở cũng không dám thở mạnh, lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, trong đầu đều suy nghĩ, cô gái này rốt cuộc là loại người nào, tại sao khiến cho hai cha con đều vô cùng khản trương như vậy.

Lâm Yến Vũ ôm Tiểu Hùng bị đốt đến không ra hình dáng gì, khóc hết sức thương tâm. Tiểu Hùng bị đốt đến hoàn toàn biến dạng, nhất định tấm ảnh của Tiểu Lỗi cũng đã bị đốt thành tro, điều này làm cho cô có dự cảm rất xấu, có thể mình sẽ không còn được gặp lại anh nữa? Mấy ngày nay, cô cũng giống như trước kia, không ôm Tiểu Hùng thì sẽ không ngủ được, có tấm ảnh của anh trong đó, thật giống như đang ôm anh.

"Bệnh thần kinh!" Tần Tuyền oán hận trừng mắt liếc nhìn cô một cái, xoay người bỏ đi.

Trong thư phòng ở biệt thự, Tần Tuyền từ sọt rác phía dưới bàn làm việc lấy lên tấm ảnh bị hắn xé thành nhiều mảnh, dùng bật lửa đốt từng mảnh từng mảnh, nhìn tấm ảnh biến hình, vụn vụn, cuối cùng bị đốt thành một đồng tro đen, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại khoái cảm trả thù.

Cả đêm, Lâm Yến Vũ chưa từng bước ra khỏi cửa phòng, Tiểu Trương đến gọi cô xuống lầu ăn cơm, gõ cả buổi cô cũng không mở cửa. Không có biện pháp, Tiểu Trương đành phải báo với Tần Tuyền, Lâm Yến Vũ ở trong phòng không chịu ra ngoài.

"Tiếp tục gọi." Sắc mặt Tần Tuyền không chút thay đổi ngồi ở bàn ăn dùng cơm, còn cố tình ăn rất chậm, hình như là đang đợi Lâm Yến Vũ. Tiểu Trương có chút khó xử, thì thầm: "Tuyền Thiếu, lúc chạng vạng cô Lâm đã ăn rồi, nếu cô ấy không muốn ăn, có phải nên..."

"Tôi bảo cô tiếp tục đi gọi cô ấy, có nghe không!" Tần Tuyền nâng cao giọng, làm Tiểu Trương hoảng sợ. Cô công tác ở biệt thự đã nhiều năm, mặc dù Tần Tuyền không hiền hoà giống như Tần Hạc An, nhưng chưa từng cao giọng như vậy để nói chuyện với cô, không biết bị cái gì kích thích, nhưng cô

vẫn có thể cảm giác được, nhất định là có liên quan đến Lâm Yến Vũ.

Tiểu Trương gõ cửa thật lâu, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, khi đang có hơi sốt ruột, Tần Tuyền đi lên lầu đến đây. "Tìm bảo vệ đến mở cửa ra." Tần Tuyền phản phó Tiểu Trương.

Tiểu Trương có chút khó xử: "Chuyện này không tốt lắm, có lẽ cô Lâm đang ngủ, mấy hôm trước thủ trưởng có gọi điện thoại về nói..." "Tại sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy." Tần Tuyền trừng mắt nhìn Tiểu Trương. Tiểu Trương không thể làm gì khác hơn, đành phải đi tìm người đến mở khóa.

Nhưng mà nằm ngoài dự kiến của họ, trong phòng một mảnh tối đen, sau khi bật đèn lên, lại nhìn không thấy bóng dáng của Lâm Yến Vũ. Trên giường không có, khắp nơi đều không có, cửa sổ lại mở rộng.

Sẽ không phải nhảy lầu chứ! Tần Tuyền tức giận công tâm, chạy về phía cửa sổ, bên dưới cửa sổ tối đen như mực, đều không nhìn thấy cái gì cả. Trong nháy mắt, Tần Tuyền chỉ cảm thấy tâm trạng bị một trận trống rỗng mờ mịt xâm chiếm, như thế này còn chưa vừa lòng sao, cả ngày hẩn ở chỗ này là vì cái gì, là để giãy vò cô à? Thật muốn hành hạ sớm giết cô chết đi, trong lòng hẩn thật tình lo lắng chính là mẹ hẩn sau khi đã biết được thân phận của cô, sẽ đến hại cô.

"Tuyền Thiếu..." Tiểu Trương gọi Tần Tuyền, chỉ vào một góc bên cạnh tủ quần áo. Tần Tuyền nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Lâm Yến Vũ đang ôm đầu gối lui ở trong góc.

Tần Tuyền bước đến, nhìn thấy trên người Lâm Yến Vũ chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà phong phanh, đi chân trần, ôm chặt con Tiểu Hùng bị cháy sạch không ra hình dáng gì trong lòng, cả người ngay cả động cũng không động, tựa hồ muốn tự phong bế bản thân, một hồi quần đau trong lòng, muốn nói gì đó, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Đưa tay lay lay vai của cô, cô vẫn bất động, đôi mắt cũng nhắm chặt, Tần Tuyền lại sờ đến chân của cô, lạnh lẽo hết như một khối băng, thở dài một tiếng, bế cả người cô lên.

Tiểu Trương giương mắt nhìn Tần Tuyền ôm Lâm Yến Vũ vào phòng của hẩn, còn đóng cửa lại, không khỏi mở to hai mắt, cân nhắc xem chuyện này có nên báo lại với thủ trưởng hay không. Thủ trưởng rất để ý cô con gái họ này, chưa nói đến việc mỗi ngày đều gọi điện thoại, nóng lòng chú ý nhất cử nhất động của cô.

Tần Tuyền đặt Lâm Yến Vũ lên giường, kéo chăn đắp lên trên người cô, cô vẫn không chịu mở mắt, hẩn khẽ vuốt tóc xoắn trên trán cô, tư vị trong lòng không rõ là gì. Từ trước đến giờ, hẩn luôn không có biện pháp xem cô là em gái của mình, thừa nhận chuyện này hoàn toàn là trở ngại lớn nhất giữa hai người họ.

Lâm Yến Vũ ôm chặt Tiểu Hùng, Tần Tuyền không nhìn thấy, cô giấu một con dao gọt hoa quả sắc bén ở trong tay, lưỡi dao hướng ra ngoài, khi có thể sẽ chuẩn bị cho hẩn một dao.

Ngay lúc cô dự định hành động, bỗng nhiên cảm giác được hẩn từ trong chăn ôm lấy mình, cô có chút khẩn trương, không dám thở mạnh. Giữa lúc hoảng hốt, cô cảm giác được có cái gì đụng vào trán cô, vừa mềm vừa nóng, hẩn là đôi môi của hẩn.

Lâm Yến Vũ kinh ngạc vô cùng, không biết tại sao Tần Tuyền lại có động tác như vậy, tay nắm con dao gọt hoa quả chặt hơn nữa.

"Cô muốn giết tôi, tại sao còn chưa ra tay đi?" Đột nhiên giọng nói của Tần Tuyền truyền đến tai. Lâm Yến Vũ mở to mắt, biểu cảm rất phức tạp.

Tần Tuyền nâng cánh tay cô lên, trêu tức: "Không phải cô nghĩ tôi ngốc đến nỗi không nhìn thấy trong tay cô đang cầm cái gì sao, cô ngồi trong góc tường cả đêm không phải đã dự đoán được chắc chắn tôi sẽ đi tìm cô hay sao."

Lâm Yến Vũ không trả lời, tay nắm con dao ném sang một bên, con dao lăn hai vòng trên sàn nhà thì dừng lại. Tần Tuyền cúi đầu xuống nhặt lên, đưa cho cô: "Ra tay đi, đừng có không nói lời nào." Về mặt của hẩn làm cho Lâm Yến Vũ cảm thấy rất đáng sợ, ôm chân lui về phía góc giường bên kia.

Tần Tuyền đem dao ném sang một bên, đi qua phía cô, đặt cô ở dưới thân. "Anh muốn làm gì?" Lâm Yến Vũ cảm giác được vẻ mặt của Tần Tuyền có chút khác thường, như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt, theo bản năng che chở cơ thể.

Tần Tuyền dừng tại mắt cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt và cổ của cô: "Chúng ta đến một nơi không có ai, chỉ có em và anh, mua một hòn đảo nhỏ em thấy thế nào?" Lâm Yến Vũ nghe nói như thế, cả người run lên, không biết hẩn đang hù dọa cô hay là đang nói thật, nếu hẩn thực sự quyết định như vậy, cô sẽ rất khó khăn để chạy trốn, mờ mịt biến người, Tiểu Lỗi đến đâu để tìm cô?

"Làm sao đây? Anh rất yêu em, không thể xem em là em gái được. Chúng ta đi đến một nơi không người, thì sẽ không có ai biết chúng ta là anh em rồi." Tần Tuyền vui đầu vào lòng cô. Lâm Yến Vũ sợ hãi, đẩy đầu của hẩn ra, tránh qua bên cạnh, nhưng vô dụng, cô căn bản không nhúc nhích được, sợ ánh hưởng đến cục cưng trong bụng, cô lại không dám cử động mạnh.

Lỗi, Lỗi, anh mau đến cứu em... Lâm Yến Vũ ngoại trừ kêu cứu trong lòng, một chút biện pháp cũng không có. Cô giãy dụa một chút, Tần Tuyền liền ôm cô chặt hơn, tay còn vuốt ve người cô.

"Anh đừng như vậy! Anh không thể như vậy!" Lâm Yến Vũ cố hết sức trốn tránh Tần Tuyền. Tần Tuyền nhìn cô giận dữ: "Muốn tôi đừng làm như vậy, vì sao chính cô lại có thể làm? Cô biết rõ tôi với cô có quan hệ huyết thống, còn dụ dỗ tôi!"

"Anh đừng chạm vào tôi, sẽ làm cục cưng bị thương, không được đụng vào tôi..." Lâm Yến Vũ khóc không thành tiếng, gắt gao ôm chặt, Tần Tuyền

đang ở trên người cô, không ngừng hôn lên mặt lên cổ cô, giống như kẻ điên.

"Mẹ... Mẹ ơi..." Trong lúc nguy cấp, Lâm Yến Vũ nhanh trí, đổi giọng kêu cứu. Quả nhiên, Tần Tuyền nghe thấy cô gọi mẹ thì ngừng động tác lại, Lâm Yến Vũ thừa cơ hội này trốn vào trong chăn. Tần Tuyền đang muốn túm cô ra khỏi chăn, ở cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

"Tuyền Thiếu, Tần phu nhân gọi điện thoại tìm người, nói có chuyện rất quan trọng." Tiểu Trương đứng ở cửa lớn tiếng gọi. Tần Tuyền vốn không quan tâm, nhưng lại sợ Trữ Surong Khiết thật sự có chuyện gì, đành phải buông Lâm Yến Vũ ra, mở cửa đi tiếp điện thoại.

Tiểu Trương đứng ở cửa, nhìn thấy Tần Tuyền lúc bước ra thì mấy cái nút ở cổ áo sơ mi đều còi ra hết, cổ áo có hơi nhăn, trong lòng cả kinh, muốn bước vào phòng xem Lâm Yến Vũ, nhưng lại không dám.

Sau khi Tần Tuyền đi khỏi, Lâm Yến Vũ mới bước xuống giường. Tiểu Trương ở cửa lo lắng nhìn cô, thấy mắt cô sưng đỏ, trên mặt toàn là nước mắt, tinh thần hết hoảng, quần áo trên người cũng có nhiều nếp nhăn, trên cổ có hai dấu đỏ lên rất rõ ràng, nhìn như là dấu hôn, trong lòng thấy hơi có lỗi: "Cô Lâm, cô không sao chứ."

"Hôm nay là ngày mấy?" Lâm Yến Vũ đột nhiên hỏi Tiểu Trương. Tiểu Trương sững sốt, lập tức trả lời cô: "Ngày 12." "Ngày 12..." Trong lòng Lâm Yến Vũ thầm lẩm nhẩm, trong đầu lại suy tư, hẳn là Tiểu Lỗi đã trở về Bắc Kinh 2- 3 ngày rồi, nhất định phải cách báo cho anh biết, cô bị giam lỏng ở đây.

"Tiểu Trương, mỗi ngày tôi ở trong biệt thự không làm gì thật rất nhàm chán, cô đi tìm mấy quyển sách cho tôi đi, để giết thời gian." Lâm Yến Vũ nói. Tiểu Trương thấy vẻ mặt của cô đã khôi phục lại như bình thường, trong lòng thầm cảm thán, quả nhiên mọi người trong nhà này không phải người bình thường, có thể không chế cảm xúc của bản thân tốt như vậy.

"Được, cô Lâm, cô muốn xem sách gì?" Tiểu Trương chủ động hỏi. Lâm Yến Vũ suy nghĩ: "Muốn mấy bản gốc sách tiếng Anh, quay lại tôi sẽ viết tên ra cho cô, đúng rồi, tôi còn muốn một quyển tự điển Oxford và bút nữa." "Được, để tôi đi tìm." Tiểu Trương mở miệng đáp ứng, vừa định đi, nhìn lại Lâm Yến Vũ: "Cô yên tâm, tôi sẽ không nói với Tuyền Thiếu đâu." Lâm Yến Vũ nhìn cô một cái, không nói gì.

Trong thư phòng, Trữ Surong Khiết trong điện thoại gọi Tần Tuyền trở về nhà một chuyện. "Mẹ, có thể để lần khác hay không, hôm nay con có việc." Tần Tuyền không muốn nhìn thấy người mẹ rối loạn thần kinh của hắn, từ chối.

Trữ Surong Khiết không đồng ý: "Không được, bây giờ con phải về nhà ngay. Con cho rằng mẹ không biết chuyện tốt mà con đang làm à, cả ngày con cùng với cha con ở biệt thự Hoài Sơn chuẩn bị trở lại với đứa con hoang kia. Mẹ không biết hai cha con con làm trò ma quỷ gì, đều bị quỷ mê hoặc hết đầu óc rồi." Tần Tuyền biết không thể gạt được bà, đành phải từ bỏ, đáp ứng với bà sẽ lập tức về nhà.

Tần gia ở Hương Sơn, trong phòng vợ chồng Tần Thị, Trữ Surong Khiết xét hỏi con trai.

"Con nhỏ đang ở trong biệt thự Hoài Sơn kia là con gái riêng của cha con, con có biết không?" Trữ Surong Khiết trừng mắt nhìn con. Tần Tuyền gật đầu: "Cha đã nói với con rồi."

Trữ Surong Khiết thấy con trai không kiên dè mà thú nhận, càng thêm hỗn hển: "Con có biết con với nó ở cùng một chỗ là loạn luân hay không? Người ở biệt thự nói với mẹ, cả ngày con vây quanh con nhỏ đó, không nhìn thấy nó một chút thì không được, con có phải điên rồi hay không?"

"Mẹ, không phải mẹ rất hận hai mẹ con nó hay sao, đã cướp đi cha con, con ở đó là để giúp mẹ trả thù, tại sao mẹ lại không hiểu chứ, con đùa giỡn với nó, với tính cách sợ mất thể diện của cha, cũng không thể làm gì con, nếu đùa chơi con nhỏ đó đến chết, không phải vừa đúng với ý muốn của mẹ sao?" Tần Tuyền mỉm cười, biểu tình thoạt nhìn rất bí hiểm.

Trữ Surong Khiết quan sát hắn: "Con đang nói thật?" "Đúng vậy, mẹ, con trai của mẹ có bao giờ lừa gạt mẹ chưa? Con thấy cha xem con nhỏ đó hết như bảo bối, trong lòng khó chịu, nó dựa vào cái gì chứ, con mới là con trai duy nhất của cha, mẹ thấy đúng không, ai biết con nhỏ kia là đứa con hoang từ đâu chui lên. Không cần thấy cũng biết mẹ nó có tính lăng lợ hết như một kỹ nữ, nhất định là đã qua tay rất nhiều đàn ông, cha con đúng là ngu ngốc, xem con hoang thành con gái ruột của mình." Tần Tuyền nói chậm rãi.

Trữ Surong Khiết nghe xong lời nói này của con, cảm thấy vô cùng hả giận, nhảy mất biểu tình thoải mái hơn rất nhiều: "Con nói đúng, con đàn bà họ Diệp chẳng những dụ dỗ cha con, còn mưu toan dùng một con nhỏ không rõ lai lịch giả mạo con gái của cha con, cũng là con trai của mẹ khôn ngoan."

Tần Tuyền nằm xuống, gối đầu lên trên đùi của Trữ Surong Khiết: "Mẹ, con đem con nhỏ đó đến một nơi không có ai, để cho nó tự sinh tự diệt, mẹ chịu không, hiện nay thân phận của nó tựa như một trái bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiết lộ cho đối thủ chính trị của cha biết, ảnh hưởng đến con đường làm quan của cha, mẹ thấy có đúng không?"

Trữ Surong Khiết hơi gật đầu, cảm thấy đề nghị này của con quả thực không sai, bất luận có phải là con gái của Diệp Hinh Nhiên hay không cũng nhắm mắt làm ngơ, suy đi nghĩ lại, lại nói: "Cha con sẽ đồng ý sao?" "Có cái gì mà không đồng ý, cha con rất yêu thương nó, chỉ cần kêu nó đi nói với cha, nó muốn đi nước ngoài để nghỉ ngơi, cha con sẽ không thể không đồng ý." Tần Tuyền một lòng muốn thuyết phục mẹ hắn.

Trữ Surong Khiết nhìn con trai cảnh giác: "Thằng ranh, không phải là có ý đồ không đứng đắn sao, có phải con muốn dẫn con nhỏ đó đi hay không, sau đó không bao giờ quay trở lại nữa?" Tần Tuyền cười cười: "Mẹ, làm sao có thể có chuyện đó, mẹ và cha đều ở Bắc Kinh, con làm sao có thể bỏ hai người mà không trở lại chứ, huống hồ, công việc kinh doanh của con đang phát đạt, con không thể bỏ xuống được."

Trữ Surong Khiết thở dài, khẽ vuốt đầu con, giống như lúc hắn còn nhỏ vậy, ý vị thâm trường mà nói: "Con, mẹ chỉ có duy nhất một mình con, mẹ hiểu rõ nhất chính là con, cha con rất có tham vọng, con không cần học ông ta, mẹ vẫn trông chờ nhìn thấy tương lai con cưới vợ sinh con, hy vọng có thể ẵm cháu trai khỏe mạnh mập mạp."



"Mẹ muốn ẵm cháu thì dễ thôi, con chắc chắn sẽ chuẩn bị cho mẹ vài đứa cháu trai cháu gái." Tần Tuyền đứng dậy, duỗi thẳng lưng. Trữ Suong Khiết ngẩng đầu nhìn hân: "Đừng trách mẹ không nhắc nhở con, con nhỏ đó, con đừng đùa quá, đến lúc thu dọn không sạch, trong trường hợp đó, mẹ sẽ không tha cho nó."

Tần Tuyền nghe nói như thế, tuy rằng trong lòng hốt hoảng, nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh bơ như không: "Mẹ không cần quan tâm, chăm sóc sức khỏe bản thân cho thật tốt, chuyện của con nhỏ đó hãy giao cho con, mẹ không tin ai chẳng lẽ cũng không tin con à." Nói xong lời này hân liền ra khỏi phòng.

Trữ Suong Khiết nhìn bóng dáng con trai, thờ dài. Đứa con này, càng ngày càng giống cha hân, ngoài miệng nói một đằng, trong lòng lại nghĩ một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47

Trở lại biệt thự Hoài Sơn, đêm đã khuya, Tần Tuyền không nhìn thấy Lâm Yến Vũ ở trong phòng mình, hỏi Tiểu Trương: "Cô ấy đâu?" "Cô Lâm trở về phòng rồi." Tiểu Trương không dám nhìn vào ánh mắt của hân.

Tần Tuyền không nói gì, muốn đến phòng xem Lâm Yến Vũ. Tiểu Trương ngăn cản hân: "Tuyền Thiếu, cô Lâm vừa mới ngủ, đã khóc cả đêm... Bác sĩ nói, cô ấy không thể chịu kích thích nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi. Thủ trưởng gọi điện thoại về hỏi, lệnh cho chúng tôi phải chăm sóc cô ấy thật tốt, bằng không liền đuổi chúng tôi."

"Cô không nghe lời ta, ta lập tức có thể đuổi cô." Tần Tuyền không thèm để ý tới lời nói của Tiểu Trương, Tiểu Trương vẫn chắn trước người hân: "Hiện tại ngài có đuổi tôi cũng không sao, nhưng lời phải nói tôi vẫn sẽ nói, thân thể cô Lâm rất yếu ớt, lại là phụ nữ mang thai, cô ấy không thể chịu kích thích nữa, ngài cũng biết tính tình của cô, nóng vội dòn ép, cô ấy sẽ làm ra chuyện gì không ai đoán trước được, nếu ngài muốn cô ấy chết, vậy thì hiện tại ngài đi tìm cô ấy đi."

Tiểu Trương nói xong lời này, không quay đầu lại mà tiêu sái bước đi. Tần Tuyền thờ dài một hơi, cuối cùng không đến tìm Lâm Yến Vũ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Tuyền ăn xong điểm tâm thì đi ra ngoài, Lâm Yến Vũ nhìn xe của hân chạy khỏi sân, liền đi tìm Tiểu Trương, đưa cho cô ấy một tờ giấy.

"Hơn một tháng trước tôi có đặt một đôi hoa tai đính ngọc trai ở cửa hàng, vẫn không có thời gian đến lấy, cô cầm theo tờ giấy này, đem theo thẻ tín dụng của tôi, đến cửa hàng lấy đôi hoa tai về đây. Nói với nhân viên cửa hàng, tôi không tìm được hoá đơn nhận hàng, để cho các chị ấy kiểm tra liên còn lại, nhân viên cửa hàng biết nét chữ của tôi, sẽ đem hoa tai giao cho cô."

Tiểu Trương nhận lấy, nhìn mấy chữ viết thanh tú, còn có mặt mã của thẻ tín dụng, không nghi ngờ gì, tìm tài xế lái xe đưa cô vào trong thành phố. Tiểu Trương suy nghĩ lại, quyết định vẫn nên đến tìm Tần Tuyền trước, để cho hân xác nhận không có vấn đề gì, rồi hãy đi lấy hoa tai giúp Lâm Yến Vũ.

Sau khi Tần Tuyền đọc tờ giấy kia, nghiên cứu từng chữ một, cũng không phát hiện có gì không ổn, để cho Tiểu Trương đi lấy.

Trong cửa hàng, sau khi Tiểu Trương giao tờ giấy cho điểm nhân viên cửa hàng trang sức, nhân viên cửa hàng lục lại hồ sơ, đem đôi hoa tai mà Lâm Yến Vũ đặt hàng trước đó giao cho Tiểu Trương mang về.

Ngày hôm sau, cảnh sát theo dõi thấy Lâm Yến Vũ từng sử dụng thẻ tín dụng chi tiêu ở tại cửa hàng này, thông báo cho Tiêu Lỗi. Sau đó, Tiêu Lỗi và Diệp Tiểu Hàng cùng đến cửa hàng, tìm nhân viên cửa hàng hỏi rõ tình huống, nhân viên cửa hàng lấy tờ giấy của Lâm Yến Vũ ra giao cho anh.

Tiêu Lỗi xem đi xem lại, không thấy có gì bất thường, hỏi nhân viên cửa hàng: "Tờ giấy này có thể để cho chúng tôi mang đi không?" Nhân viên cửa hàng lắc đầu: "Thật ngại quá, bởi vì cô Lâm không giao ra hoá đơn nhận hàng cho chúng tôi, nên chúng tôi chỉ có thể dùng tờ giấy này làm biên lai, làm bằng chứng thay cho hoá đơn nhận hàng." "Sao chép lại đi." Diệp Tiểu Hàng nhắc nhở Tiêu Lỗi.

Sau khi Tiêu Lỗi sao chép xong tờ giấy thì mang đi, trên xe, anh xem hết lần này đến lần khác, cảm thấy mấy chữ Lâm Yến Vũ viết có chút kỳ lạ, linh quang chợt lóe, nói Diệp Tiểu Hàng cho xe chạy về Bộ.

"Có thể là Yến Vũ dùng tín hiệu Morse để viết, anh phải về sắp xếp lại một chút mới có thể hiểu được." Trong lòng Tiêu Lỗi ôm một tia hy vọng. Ngại vì có liên quan đến Tần Hạc An, bọn họ không có cách nào làm to chuyện, cho nên cũng không có đến chỗ Tần Tuyền để ép hỏi, chẳng qua chỉ điều tra nghe ngóng, mấy ngày qua ngoại trừ có ghi chép về chi tiêu của thẻ tín dụng này, họ không tìm được manh mối có lợi gì.

Trở về Bộ, Tiêu Lỗi dẫn Diệp Tiểu Hàng đến văn phòng của anh. Tiêu Lỗi chú ý từng chữ viết của Lâm Yến Vũ trên tờ giấy, sự dụng cách phiên âm Hán ngữ ghi chép ra, ra được một chuỗi ký tự, lại đem chuỗi ký tự này sắp xếp dựa theo tín hiệu Morse.

"Từ gốc là gì?" Diệp Tiểu Hàng cũng là người trong nghề, vừa nhìn thấy chuỗi ký tự kia chỉ biết đó là mã điện tín được mã hóa. "« Mang hoa tai ngọc trai cho cô gái », Tracy? Tiểu thuyết Chevrolet, thử xem xem có đúng là cái này hay không." Tiêu Lỗi nhiều lần nghiên cứu tờ giấy của Lâm Yến Vũ, mạnh

dạn suy đoán.

"Cô ấy làm sao biết được tín hiệu Morse?" Diệp Tiểu Hàng hỏi Tiêu Lỗi.

"Anh dạy cô ấy, sau khi cô ấy xem trong một bộ phim nào đó mà không hiểu, cảm thấy rất hứng thú, đòi học, anh chỉ dạy cho cô ấy cái đơn giản nhất, là nhập môn tín hiệu Morse, người không chuyên yêu thích mà đạt đến trình độ này cũng khá lắm rồi." Tiêu Lỗi giải thích.

"Chắc, em lại học được một chiêu." Diệp Tiểu Hàng nói. 《Mang hoa tai ngọc trai cho cô gái》 sắp xếp lại cho phù hợp, rất nhanh, hai người họ liền giải mã được tín hiệu Morse mà Lâm Yên Vũ viết.

"Các ngọn núi bao quanh biệt thự, đây là ý gì?" Diệp Tiểu Hàng trầm ngâm, bỗng nhiên anh và Tiêu Lỗi cùng đồng thanh: "Biệt thự Hoài Sơn!" Hai người lập tức hiểu ra.

Khó trách một nhóm người tìm như thế nào cũng đều tìm không ra, hóa ra người của Tần gia đem cô đến đó. Tiêu Lỗi thầm tự trách mình hồ đồ, khi đó Yên Vũ có nói qua, Tần Hạc An phái người mời cô đến biệt thự Tiểu Thương Sơn nói chuyện, tại sao trong lúc cấp bách lại không nghĩ ra.

Sống ở nơi đó toàn là nhân viên quan trọng của quân đội và chính phủ, cảnh giới cao cấp một, muốn ra vào phải có giấy thông hành màu đỏ, xe ra vào đều phải bị kiểm tra nghiêm ngặt, đừng nói là cảnh sát, cho dù là quân đội, không có giấy thông hành cũng vào không được.

"Làm sao bây giờ, giấy thông hành của quân đội chúng ta sử dụng đều là màu lam, cho dù là các anh có giấy thông hành đặc chủng của cục cơ mật cũng không đi qua được biệt thự Hoài Sơn, trong khoảng thời gian ngắn đến chỗ nào làm giấy thông hành màu đỏ đây? Phải là cái loại đẳng cấp cao nhất này? Trường bối trong gia đình em mấy ngày nay không có trong thành phố, không giúp được gì." Diệp Tiểu Hàng suy nghĩ khổ não.

Chính phủ và quân đội vốn thuộc hai nhánh quản lý khác nhau, trên cơ bản không can thiệp đến chuyện của nhau, muốn đến khu vực quản chế, không có giấy thông hành thì nửa bước cũng khó đi, tuyệt đối không có khả năng xông vào, không ai có thể bảo đảm không gây ra chuyện âm ỷ, từ nhỏ bọn họ đã nghe quen tai nhìn quen mắt, biết chuyện gì có thể làm chuyện gì không thể làm, nếu là chuyện bình thường thì thôi, liên quan đến Tần Hạc An, liên quan đến lãnh đạo Đảng và Chính phủ, mọi chuyện đều phải thận trọng, không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Lại nói tiếp, muốn làm giấy thông hành đối với bọn họ mà nói không phải là việc gì khó, nhưng dù sao cũng phải nhờ vào quan hệ tìm người, không phải thoáng một cái là có thể biến ra, nếu có sẵn thì không còn gì tốt hơn. Chuyện của Lâm Yên Vũ không thể trì hoãn nữa, càng chậm trễ lập tức càng nguy hiểm hơn.

"Nếu không thì tìm anh của em suy nghĩ biện pháp?" Tuy rằng Diệp Tiểu Hàng và anh họ không thể nào đối phó được, trong lòng anh biết, trong kinh thành không có chuyện gì mà anh họ làm không được.

Tiêu Lỗi suy nghĩ một lát, gọi điện thoại cho Tạ Vũ Dương. Sau khi Tạ Vũ Dương tiếp điện thoại, Tiêu Lỗi nói: "Số điện thoại của Tiểu Lê là bao nhiêu, có thể nói cho tôi biết hay không? Tôi có chút việc tìm cô ấy."

Tiểu Lê là vị hôn thê của Tạ Vũ Dương, chức vụ của ông nội cô ấy thuộc vào nhóm người tối cao, tìm cô ấy mượn giấy thông hành màu đỏ, cô ấy chắc chắn có. Tạ Vũ Dương nghe nói vậy, ngạc nhiên hỏi: "Cậu tìm cô ấy có chuyện gì? Nói với tôi cũng được."

Tiêu Lỗi nghe trong lời nói của anh ta có chút chua, không khỏi cười nhạt: "Tôi tìm cô ấy, không tìm cậu, nhanh lên, đưa cho tôi số điện thoại." "Cậu không nói cho tôi biết, tôi cũng sẽ không nói cho cậu, lúc này Tiểu Lê nhà tôi đang ở trường, không rảnh nói chuyện với cậu đâu." Tạ Vũ Dương không biết chuyện gì đã xảy ra, còn chậm rãi.

"Tôi có chuyện rất rất gấp, tôi tìm cô ấy để cứu người, được rồi chứ." Tiêu Lỗi tăng âm lượng. Diệp Tiểu Hàng nói: "Anh khỏi cần đòi co với Vũ, anh ta quản tiêu nha đầu kia rất chặt, sẽ không dễ dàng cho anh liên hệ với cô ta đâu."

Tạ Vũ Dương nghe được lời hai người họ nói, ngạc nhiên hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lúc này Tiêu Lỗi mới đem tình hình nói đơn giản với anh ta. Tạ Vũ Dương vừa nghe xong tình hình, lập tức nói số điện thoại của Tiểu Lê cho Tiêu Lỗi.

Một tiếng đồng hồ sau, Tiêu Lỗi cùng Diệp Tiểu Hàng và Tạ Vũ Dương đứng bên ngoài biệt thự Hoài Sơn ở Tiểu Thương Sơn chờ đợi, thấy Tiểu Lê ngồi trên chiếc xe kiểu dáng thể thao chạy đến, Tạ Vũ Dương bước đến trước đón cô. Tiểu Lê bước xuống xe, đầu tiên là ôm vị hôn phu Tạ Vũ Dương của mình, sau đó chạy đến chỗ Tiêu Lỗi.

"Anh Lỗi, anh muốn giấy thông hành, em đã trộm đến đây cho anh, trên xe của ông nội em có nhiều lắm, em không biết anh muốn cái nào, đều lấy hết đến đây, cho dù đi Trung Nam Hải cũng không có vấn đề gì. Anh cầm lấy để sử dụng, ông sẽ không phát hiện đâu, em có nói qua với chú Trần, em muốn đến biệt thự Hoài Sơn để thăm một người chị, lập tức sẽ quay về." Tiểu Lê giao giấy thông hành cho Tiêu Lỗi.

Thấy Tiểu Lê giống như hiến vật quý, cầm một xấp giấy thông hành đưa cho Tiêu Lỗi, bên này Tạ Vũ Dương có chút dờ khóc dờ cười, những cái anh cũng có thể làm được, anh cũng có sẵn mà không cần nhờ Tiểu Lê phải mang đến.

"Ai da, Tiểu Lê à, có thể coi như là em đã cứu anh Lỗi một mạng rồi đó, anh ta cũng sắp vội muốn chết." Diệp Tiểu Hàng nhìn thấy giấy thông hành, cũng cao hứng, khen Tiểu Lê có năng lực làm việc.

Tiểu Lê sớm chú ý tới vẻ mặt kỳ quái không được tự nhiên của Tạ Vũ Dương, đảo mắt nhìn xung quanh, cố ý cười với Tiêu Lỗi: "Chuyện của anh Lỗi chính là chuyện của em. Anh Lỗi, anh yên tâm đi, chuyện lớn cỡ nào cũng có ông nội của em chịu trách nhiệm." "Cảm ơn." Tiêu Lỗi gật đầu.

Tạ Vũ Dương bước đến dắt tay của Tiểu Lê, đưa cô lên xe: "Tụi anh còn có chút việc, em về trước đi." "Không được, em muốn theo các anh đi cứu người." Tiểu Lê không chịu, cô thích nhất là đi xem nào nhiệt, huống hồ chuyện này lại hồi hộp và kích thích như vậy.

"Nghe lời anh, về trước đi, đừng làm cho ông nội của em lo lắng." Tạ Vũ Dương tìm một lý do lừa cô đi, kéo cửa xe, ôm cô đưa vào trong xe, chỉ thị tài xế lái xe đi. Tiểu Lê xoay người cười gian xảo, đưa tay sờ mặt anh ta: "Thế nào, em làm trở ngại việc của các anh à?"

"Đi nhanh đi." Tạ Vũ Dương đóng cửa xe, chỉ mong sao xe của Tiểu Lê chạy càng xa càng tốt. "Sau khi anh về nhà thì kể lại cho em nghe với nha." Tiểu Lê quay kính xe xuống, quyến luyến nhìn biệt thự đằng xa, thầm nghĩ nơi đó sẽ phát sinh ra chuyện gì nhỉ?

Vừa nhìn xuống, thấy Tạ Vũ Dương đang đứng ở bên ngoài xe nhìn mình, Tiểu Lê chu cái miệng nhỏ nhắn lên, làm động tác hôn. Tạ Vũ Dương khẽ cười, nháy mắt với cô.

Nhóm Tiểu Lỗi cầm giấy thông hành, thuận lợi tiến vào khu biệt thự, đến ngoài cổng cụm biệt thự mà Tần Hạc An thường sống thì dừng lại. Nhân viên cần vụ Tiểu Trương tưởng rằng Thủ Trưởng trở về nhà, đi ra ngoài xem tình hình, kết quả nhìn thấy ba quân nhân trẻ tuổi mặc quân trang từ trên chiếc xe quân sự Hummer bước xuống.

Tiểu Trương thăm thán phục, mấy vị này cũng thật đẹp trai, mặc quân trang, tư thế oai hùng rắn rỏi, lại nhìn ngũ quan, càng cảm thấy ngạc nhiên, đều là mỹ nam, chỉ bằng vào tư thế khuôn mặt cùng dáng đi, cũng biết thân phận của họ tuyệt đối không tầm thường.

Tiểu Lỗi nói một tiếng với Tiểu Trương, nhờ cô mời người quân sự ra để nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, cần vụ trưởng của biệt thự Hoài Sơn đi ra, nhìn thấy bọn họ đang đứng ở trong sân, tiến lên hỏi rõ mục đích đến đây.

"Lâm Yến Vũ đang ở đâu, mời cô ấy xuống đây, tôi là anh trai của cô ấy." Diệp Tiểu Hàng lên tiếng đầu tiên. Có thể có giấy thông hành màu đỏ, cần vụ trưởng vừa nghe cũng biết cấp bậc của mấy người này không thấp, nghe thấy câu hỏi của Diệp Tiểu Hàng, đầu tiên là sửng sốt, lập tức chú ý tới quân hàm Thượng tá của anh ta, xem ra còn chưa đến 30 tuổi, sau khi nghĩ hoặc một lúc lâu thì nói: "Cô Lâm không có ở đây, một tiếng trước, Tần Tuyền đã phải xe đến rước cô ấy đi rồi."

"Không thể nào, nhất định cô ấy còn ở đây." Mắt thấy hy vọng tan vỡ, Tiểu Lỗi có chút không kiềm chế được, kích động túm lấy cổ áo của cần vụ trưởng. Cần vụ trưởng rất bình tĩnh, nói: "Xin buông tay, tôi nói lại lần nữa, trước khi Thủ trưởng đi khỏi đã căn dặn, ngoại trừ người của Tần gia, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào biệt thự này. Hiện tại, mời các người đi cho."

"Lỗi, nhiều lời với hắn cũng vô dụng, chúng ta đi tìm Tần Tuyền, trực tiếp đòi người." Tạ Vũ Dương đề nghị. Lúc này Tiểu Lỗi đã bình tĩnh lại, không âm ỷ nữa, ba người cùng nhau rời khỏi.

Đến bên dưới công ty của Tần Tuyền, Diệp Tiểu Hàng nói với Tiểu Lỗi: "Em thấy để em và Vũ lên đó tìm Tần Tuyền trước thì tốt hơn, hẳn nhìn anh tâm tình chắc chắn sẽ không tốt, làm căng sự việc sẽ khó thỏa thuận." Tiểu Lỗi suy nghĩ, nghe theo đề nghị của anh.

Tần Tuyền đang ngồi trong văn phòng, nghe thư ký nói có hai vị quân nhân tìm hắn, để thư ký đưa bọn họ vào. "Ngọn gió nào thổi hai người cùng nhau đến đây vậy? Tiểu Lỗi còn ở dưới lầu à, chỉ bằng gọi hắn lên đây luôn, chúng ta cùng nhau nói chuyện." Tần Tuyền ung dung tựa vào lưng ghế da.

"Tuyền, cậu giao em gái tôi ra đây, cô của tôi chỉ có một đứa con gái này, là huyết mạch của Diệp gia chúng tôi." Diệp Tiểu Hàng quyết định tiên lễ hậu binh, trước tiên nói đạo lý với hắn. Tần Tuyền nhún vai: "Chuyện cô ấy ở đâu thì có liên quan gì đến tôi, tôi cũng đâu có giấu cô ấy."

"Cậu lại thế nữa rồi, tôi còn không hiểu cậu sao. Tôi xem cậu là anh em mới đến tìm cậu, cậu làm gì người khác tôi cũng mặc kệ, đừng đụng đến người của Diệp gia chúng tôi. Từ nhỏ em gái tôi đã không có cha, hiện tại mẹ cũng không có, cậu coi như thương hại cô ấy, đừng chơi đùa cô ấy nữa." Diệp Tiểu Hàng khuyên nhủ.

"Cậu đến trễ rồi, tôi đã an bài xong với bọn đầu rấn, bán cô ta đến Đông Nam Á rồi, bọn đàn ông ở chỗ đó sẽ nhiệt tình chăm sóc cô ấy." Trên mặt Tần Tuyền có một tia cười lạnh.

Diệp Tiểu Hàng nổi giận đùng đùng, đứng bật dậy, túm chặt cổ áo của Tần Tuyền, tức giận mắng: "Mày mẹ kiếp dám làm như thế tao sẽ băm mày ra." Tạ Vũ Dương thấy thế, vội vàng chạy tới tách hai người họ ra.

"Được rồi được rồi, các người đừng như vậy. Tuyền, nhiều năm như vậy Tạ Vũ Dương tôi hiểu rõ con người cậu, tôi biết cậu cố ý nói như vậy, cậu sẽ không làm như vậy đâu. Ba cậu cũng sẽ không đồng ý, cô ấy là em gái của cậu, cậu ngấm lại đi. Còn có tôi cùng nhóm bạn bè nữa, nếu cậu làm như vậy, không bằng cả heo chó. Là cô ấy có lỗi với cậu, nhưng hiện tại cô ấy đang mang thai, cậu không thể cứ như vậy được." Lời nói này của Tạ Vũ Dương hiểu chỉ đi lý, động chỉ đi tình \*(dùng tình cảm đã động đối phương, dùng đạo lý để thuyết phục đối phương).

Tần Tuyền thờ dài, sau một lúc lâu mới nói với họ: "Hiện tại cô ấy đang ở Hương Sơn, mẹ tôi đòi gặp cô ấy." "Tôi nói đây chính là cậu cố tình làm thế, cậu biết rõ mẹ cậu hận cô ấy bao nhiêu, hiện tại cô ấy là phụ nữ đang mang thai, không thể chịu xúc động, không thể chịu kích thích, là cậu cố tình, chắc chắn là cậu cố tình." Diệp Tiểu Hàng thờ hờn hển, không ngoảnh lại nhìn Tần Tuyền, trực tiếp chạy thẳng ra bên ngoài, sợ rằng nếu muộn một bước, Lâm Yến Vũ sẽ gặp phải bất trắc.

## Chương 48

Đoàn người lái xe đến biệt thự Hương Sơn, trong lòng Tiêu Lỗi nóng như lửa đốt, thỉnh thoảng hối thúc Tạ Vũ Dương lái xe nhanh lên một chút. Bởi vì Tiêu Lê mang đến một xấp giấy thông hành, bọn họ chạy thông suốt không bị ngăn trở. Sau khi mọi người xuống xe, mới phát hiện xe Tần Tuyền theo sát phía sau, chỉ chốc lát, Tần Tuyền cũng bước từ trên xe xuống.

Không thèm nói chuyện, mọi người cùng nhau đi vào phòng khách Tần gia. "Mẹ tôi ở đâu?" Tần Tuyền hỏi người giúp việc. Người giúp việc nói, Tần phu nhân và cô Lâm đang cùng nhau ở trong hoa viên của biệt thự.

Bọn họ chạy nhanh đến hoa viên, quả nhiên nhìn thấy Trữ Sương Khiết đang ngồi trên xe lăn, đứng bên cạnh là Lâm Yên Vũ. Tiêu Lỗi quên hết tất cả, chạy vội về phía Lâm Yên Vũ, không xem ai ra gì, ôm chặt cô vào lòng. Trong nháy mắt, ba hồn bảy vía đều quay về vị trí cũ, cuối cùng cũng tìm được cục cưng yêu quý của anh.

"Yên Vũ, em khỏe không? Cục cưng khỏe không?" Tiêu Lỗi hôn lên mặt của Lâm Yên Vũ không ngừng, bàn tay thăm dò vuốt ve bụng cô, hỏi thăm tình hình. Mặt Lâm Yên Vũ đỏ hồng, trên mặt đầy nước mắt, nước nỡ nói: "Đã em rời khỏi đây đi, em không muốn nhìn thấy bọn họ nữa." "Đi, đi thôi." Tiêu Lỗi dịu dàng cô thật cẩn thận.

Mà bên kia, Trữ Sương Khiết hết như một tượng gỗ, ngồi ngây ngốc ở chỗ đó, mặc cho con trai của bà gọi như thế nào, bà cũng không phát ra bất kỳ âm thanh gì, giống như đã chết, không có biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào cả.

Tần Tuyền bỏ nhào về phía Lâm Yên Vũ, chụp lấy bả vai của cô mà lay, hỏi cô: "Cô đã nói gì với mẹ tôi? Cô đã nói gì với mẹ tôi?" "Tôi chỉ nói với bà ấy, tôi tên là Diệp Mộ Tinh." Lâm Yên Vũ bình tĩnh đáp.

"Cô chính là ma quỷ, người phụ nữ như cô chính là ma quỷ!" Tần Tuyền gào lên như điên, lại nhào qua chỗ Trữ Sương Khiết mà quỳ gối xuống, nỗ lực thức tỉnh mẹ hắn.

Phụ nữ mang thai không thể công chi có thể ảm, Tiêu Lỗi ảm ngang Lâm Yên Vũ lên, Lâm Yên Vũ ôm cổ anh, khuôn mặt chôn vào ngực anh, âm thầm khóc nức nở.

Diệp Tiểu Hằng cùng Tạ Vũ Dương đi theo phía sau hai người họ, trong lòng đều nghi ngờ, đến tận cùng Lâm Yên Vũ đã nói gì với mẹ của Tần Tuyền-Trữ Sương Khiết? Vì sao Trữ Sương Khiết lại có biểu cảm như là mất hết hy vọng vậy.

Ngồi trên xe, Tiêu Lỗi lại hỏi về đứa nhỏ, lúc này Lâm Yên Vũ mới nói với anh: "Cục cưng khỏe lắm, mỗi ngày em có thể ăn lại có thể ngủ, nên nó rất khỏe mạnh mà." Tiêu Lỗi nắm tay cô: "Em có biết mấy ngày nay anh lo lắng nhiều lắm không, anh cũng lo lắng tới sắp chết rồi."

Lâm Yên Vũ nhìn thấy tay anh bị thương, hỏi: "Tay anh bị làm sao vậy? Tay bị thương à?" "Lái xe không cẩn thận nên bị cọ quẹt thôi mà, khâu hai mũi, đừng lo, hai ngày nữa sẽ khỏi thôi." Tiêu Lỗi không muốn làm cho Lâm Yên Vũ lo lắng.

Lâm Yên Vũ nắm chặt tay anh: "Tại sao anh lại không cẩn thận, không phải em đã nói lúc anh lái xe phải cẩn thận hay sao? Tại sao anh lại không cẩn thận, ngày nào em và cục cưng cũng trông ngóng anh đến cứu. Anh có biết hay không, em và cục cưng đều là vì anh mà tiếp tục sống, tính mạng của hai mẹ con em đều cho anh hết." Nói xong lời này, cô khóc to lên. Mấy ngày nay trải qua nỗi sợ hãi, nháy mắt bùng nổ, cô khóc không thành tiếng. Ở trước mặt người khác, cô có chết cũng phải chống đỡ, ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn không chống đỡ được.

"Được rồi, đừng khóc nữa, hiện tại em là phụ nữ đang mang thai, không thể khóc." Tiêu Lỗi ôm chặt cô, ôn nhu an ủi cô, giống như bảo vệ kho báu sợ lại bị mất nữa. Lúc này, Diệp Tiểu Hằng nhận được điện thoại, ra hiệu với mọi người đừng nên lên tiếng.

Sau khi gấp điện thoại lại, Diệp Tiểu Hằng nói với Tiêu Lỗi: "Anh họ gọi điện đến báo, ông đã biết chuyện của Mộ Tinh, muốn gặp cô ấy, trước tiên chúng ta hãy dẫn cô ấy đến gặp ông."

Ông cụ muốn gặp cháu ngoại gái, đạo lý hiển nhiên. Tiêu Lỗi không có ý kiến gì, nhìn Lâm Yên Vũ, thấy trên nét mặt Lâm Yên Vũ có chút lo sợ nghi hoặc, nắm tay cô: "Đừng sợ, anh cùng đi với em."

Ngọc Tuyền Sơn, nhà Diệp gia. Diệp Tiểu Phảng đứng trong sân, nhìn thấy xe của Diệp Tiểu Hằng chạy vào. Sau khi dừng xe lại, Tiêu Lỗi dịu dàng Lâm Yên Vũ bước xuống xe, Diệp Tiểu Hằng chạy xe đến chỗ đậu xe.

"Ông đang ở lầu hai, muốn gặp em một mình." Diệp Tiểu Phảng nói với Lâm Yên Vũ. Lâm Yên Vũ vẫn nắm chặt tay Tiêu Lỗi, có chút sợ hãi. "Đi đi! Anh ở dưới lầu." Tiêu Lỗi vỗ thắt lưng Lâm Yên Vũ. Một mình Lâm Yên Vũ đi lên lầu.

"Tuyền thế nào rồi?" Diệp Tiểu Phảng hỏi hai người còn lại. Diệp Tiểu Hằng hừ một tiếng: "Bị loạn thần kinh." "Đợi qua vài ngày anh sẽ đi tìm hắn, khuyên nhủ hắn, chuyện này không thể trách em gái hận gia đình hắn, cô chết thảm như vậy, cho dù là ai cũng không thể không động lòng." Diệp Tiểu Phảng không dám nói sự thật với ông của anh, tính tình của ông cực kỳ nóng nảy, bác sĩ dặn, nhất thiết không thể để cho ông tức giận được.

"Em nói này, anh, đứa em gái này của chúng ta, không phải nhân vật tầm thường, không biết cô ấy nói gì đó với mẹ của Tuyền, bà ấy liền giống như bị

ngờ ngẩn." Diệp Tiểu Hàng vẫn lạnh nhạt thờ ơ, cảm thấy Lâm Yến Vũ thực sự rất lợi hại.

"Làm chuyện trái với lương tâm, đương nhiên thấy người sẽ sợ hãi thôi." Diệp Tiểu Phảng lại không cảm thấy Trữ Suông Khiết chỉ vì mấy câu nói của Lâm Yến Vũ liền trở nên ngờ ngẩn, có lẽ lòng của bà vẫn còn khúc mắc ở chuyện đã làm hại người khác. Con người nếu không chiến thắng được tâm ma của chính mình, tùy lúc tùy nơi đều có khả năng sẽ ngã quỵ.

Trong phòng ở lầu hai, tướng quân Diệp Nhất Dân tuổi đã cao chống gậy ngồi ở trên sô pha, thấy người giúp việc dẫn Lâm Yến Vũ vào, kiềm chế không được kích động. Đứa nhỏ này quá giống với Hình Nhiên, ông vừa nhìn thấy cô, nước mắt già nua lưng tròng.

Lâm Yến Vũ bước lên phía trước, nhìn ông lão râu tóc bạc phơ trước mắt này, không biết xưng hô với ông cái gì cho phải, nên không lên tiếng. Cô từng vụng trộm xem qua album của mẹ, để biết ông bà ngoại trông như thế nào. Nhìn lướt qua, Diệp Nhất Dân trông già hơn so với mấy tấm ảnh. Khi đó ông cũng đã 70 tuổi, hiện tại cũng đã ngoài 90 tuổi.

"Lại đây, để ông ngoại nhìn xem nào!" Diệp Nhất Dân run run vươn tay về phía Lâm Yến Vũ, ý bảo cô ngồi vào bên cạnh ông. Sau khi Lâm Yến Vũ ngồi xuống, nước mắt tràn đầy, gọi ông một tiếng.

Diệp Nhất Dân vội nắm chặt tay của cháu ngoại gái, nhìn cô: "Mẹ con... Mẹ con..." Lâm Yến Vũ nức nở, giọt nước mắt tràn đầy rơi xuống trên tay lấm đốm đồi mồi của Diệp Nhất Dân: "Mẹ mất rồi." Nói về Diệp Hình Nhiên, hai ông cháu tương đối im lặng, thật lâu sau đó mới bắt đầu tiếp tục nói chuyện.

Tiêu Lỗi ở dưới lầu đợi đã nhiều giờ, hơi sốt ruột, anh có nhiều thắc mắc muốn hỏi Lâm Yến Vũ, ắt phải làm cho cô đem toàn bộ tình hình kể rõ ràng rành mạch, không để cô giấu diếm gì nữa.

Lúc Lâm Yến Vũ xuống lầu, lên tiếng gọi Tiêu Lỗi, nói với anh, cô muốn ở lại đây, Diệp Nhất Dân muốn cô ở lại đây sống với ông một thời gian.

"Nhưng cái bụng của em như vậy, chúng ta phải nhanh chóng kết hôn." Tiêu Lỗi nhìn bụng cô, mới hơn một tháng, cũng không có thay đổi gì rõ rệt. Lâm Yến Vũ dạ một tiếng: "Anh về bàn bạc trước với cha mẹ đi, sau đó bàn bạc đến chuyện của chúng ta cũng không muộn."

Tiêu Lỗi suy nghĩ, cũng cảm thấy sắp xếp cô ở chỗ này khá thích hợp, không nói đến chuyện bất cứ lúc nào anh cũng có thể đến thăm cô, nhà của lão tướng quân bảo vệ nghiêm ngặt, cho dù là Tần Hạc An, không được mời cũng không tiện đến nhà thăm viếng, càng khỏi nói đến Tần Tuyền.//////////

"Tiểu Hàng, nhà ông của cậu có phòng dành cho khách hay không, anh có chuyện muốn nói với Yến Vũ." Tiêu Lỗi quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Hàng. Diệp Tiểu Hàng gọi nhân viên cần vụ tới, dẫn hai người họ đi đến phòng dành cho khách nói chuyện.

Đóng cửa lại, Tiêu Lỗi lại ôm Lâm Yến Vũ vào lòng, sau khi hôn thắm thiết, mới bắt đầu đặt câu hỏi.

"Vì sao em không nói với anh, em đã sớm biết Tần Hạc An chính là cha em?" Tiêu Lỗi chất vấn, Lâm Yến Vũ không tin nhiệm anh làm anh nối cẩu, nhưng cô đang mang thai, không thể chịu xúc động cùng kích thích, anh chỉ có thể tận lực làm giọng nói của mình ôn hòa hơn.

"Em nói với anh, anh sẽ biết ngay mục đích về nước của em, em không muốn anh bị cuốn vào những chuyện thị phi." Lâm Yến Vũ ngồi trên sô pha, hai tay nắm chặt.

Tiêu Lỗi cũng ngồi xuống, tay vịn lên vai cô, nhìn biểu cảm trên gương mặt cô: "Làm sao em biết được?" "Trước khi mẹ em sinh em ra luôn luôn thư từ qua lại với ông ấy, tất cả thư đều đặt trong một cái rương khóa lại, sau khi xảy ra sự cố, chú Lâm đem cái rương giao cho em, em đã xem qua những bức thư này." Lâm Yến Vũ kể chi tiết.

"Vụ nổ lần đó ở Luân Đôn có phải có liên quan đến người của Tần gia hay không?" Tiêu Lỗi cảm thấy suy đoán này là khả năng cuối cùng, nếu không có sẽ không hận Trữ Suông Khiết như vậy.

Lâm Yến Vũ im lặng một lát. Tiêu Lỗi cảm lấy bà vai cô, gia tăng âm lượng: "Em phải nói cho anh biết, không được giấu diếm gì cả!" Lúc này Lâm Yến Vũ mới nói: "Chú Lâm đã tìm thám tử tư điều tra qua, vụ nổ lần đó không phải là sự cố ngoài ý muốn, chú Lâm là người làm việc rất có phương pháp, lại có tiếng, ngay từ đầu chú đã nghi ngờ đây không phải là sự cố, cho nên lúc ấy liền thay đổi thân phận cho em, sau này lại điều tra được chứng minh phán đoán của chú là đúng."

Lâm Yến Vũ nói với Tiêu Lỗi, có một lần Lâm Lệ Sinh ra ngoài, cô lên đến thư phòng của Lâm Lệ Sinh, trong thư phòng của ông phát hiện một chồng hồ sơ, đều là điều tra có liên quan đến sự cố nổ khí gas đó, trong tài liệu có nói, là một người Trung Quốc mua chuộc hai sát thủ trong hắc bang Hoa kiều, tì mị vạch ra sự cố nổ khí gas lần đó.

Dựa vào tính cách của Lâm Lệ Sinh, tất nhiên phải đối gạt Lâm Yến Vũ chuyện này, để tránh cô chịu đã kích, nhưng ông lại không bố trí phòng vệ với Lâm Yến Vũ, cho nên Lâm Yến Vũ nhân lúc ông không có ở nhà mà vào thư phòng của ông, ông không nghĩ tới, đứa con gái nuôi này của ông cũng đã sớm hoài nghi vụ nổ này không phải là ngoài ý muốn.

"Vì sao em lại nghi ngờ?" Tiêu Lỗi khó hiểu. "Bởi vì chú thay đổi thân phận cho em, vội vã đưa em sang Mỹ, em cảm thấy chú làm như vậy rất kỳ lạ, vì thế đã bắt đầu chú ý." Lòng mày Lâm Yến Vũ nhíu lại, dường như không muốn nhớ lại chuyện đã trải qua trước kia.

"Em có biết em làm như vậy là rất nguy hiểm hay không, hai mẹ con Trữ Suông Khiết và Tần Tuyền không phải chỉ dựa vào một mình em là có thể đối phó được, ngộ nhờ em bị thương tổn, anh và cha nuôi em đều sẽ không chịu nổi." Tiêu Lỗi cảm thấy Lâm Yến Vũ mạo hiểm như vậy thật sự là rất không sáng suốt, cô đâu biết rằng Tần gia thâm sâu khó lường đến cỡ nào. Với sự khôn khéo và năng lực của Lâm Lệ Sinh, cũng lựa chọn giấu kín, cô là một cô gái yếu đuối, lại muốn báo thù, quả thực đây là lấy trứng chọi đá.

Lâm Yến Vũ vẫn đau đớn ôm mặt, đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt tàn nhẫn: "Em muốn bọn họ phải trả cái giá thật đắt." "Chuyện này không phải em muốn thì đơn giản như vậy, ngay cả chú Lâm cũng ăn binh bất động, em có năng lực gì để đi báo thù, đến lúc đó chẳng những không đạt được mục đích, còn đem bản thân mình đi nộp mạng." Tiêu Lỗi đau lòng nắm lấy vai cô, bóp chặt vai cô đến đau.

"Mục đích em về nước, chú Lâm chỉ giả vờ không biết thôi, trên thực tế rất nhiều chuyện đều do chú âm thầm an bài giúp em, nhà em ở là chú ấy mua, trong nhà cũng có nhiều vệ tinh, có thể tùy thời ứng phó với các loại tình huống." Lâm Yến Vũ đem tất cả mọi chuyện nói với Tiêu Lỗi.

Bây giờ Tiêu Lỗi mới hiểu được, vì sao cô căn bản không sợ mời anh và Tần Tuyền về nhà, hóa ra cô không phải chỉ có một mình, không đến nỗi vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không kinh động đến người mà Lâm Lệ Sinh an bài.

"Tại sao em nói tất cả mọi chuyện cho anh biết sớm một chút, tại sao muốn gạt anh? Lúc Tần Hạc An dẫn em về biệt thự Hoài Sơn, em vẫn còn gạt anh!" Tiêu Lỗi nhìn vào mắt của Lâm Yến Vũ, muốn nhìn cho rõ ràng rốt cuộc cô còn có bao nhiêu bí mật.

Lâm Yến Vũ cúi đầu, dường như đang tự hỏi, một lúc lâu sau mới trả lời: "Mục đích em trở lại Bắc Kinh chính là để tiếp cận người của Tần gia, không nghĩ tới sẽ gặp lại anh, anh là quân nhân, có tiền đồ và cuộc sống tốt đẹp, em không muốn để anh bị cuốn vào. Trừ Sưong Khiết hận mẹ em và em như vậy, em sợ bà ta sẽ liên đới mà đối phó với anh."

Cô ngẩng đầu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt và cổ của Tiêu Lỗi: "Lỗi à, những điều em nói đều rất thật lòng, bản thân em thế nào cũng không quan trọng, nhưng em không thể nhìn thấy anh chịu liên lụy, nếu vậy, thà rằng em chết đi."

Tiêu Lỗi thấy trong mắt cô có nước mắt, vẻ mặt đau khổ, trong lòng không khỏi cảm động, nhẹ ôm lấy cô: "Tần Hạc An đã biết thân thế của em, em có muốn nhận lại ông ấy hay không?" Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Em không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Ông ta đã có vợ và con, chuyện của ông ta không liên quan gì tới em cả."

Nhớ tới lúc này nhìn thấy tình hình của Trừ Sưong Khiết ở biệt thự Hương Sơn, Tiêu Lỗi lo lắng, lại hỏi: "Em đã nói gì với mẹ của Tần Tuyền, vì sao bà ấy lại có biểu tình như vậy?" "Em không nói gì hết." Lâm Yến Vũ không thừa nhận.

"Không thể nào, chắc chắn em đã nói gì đó với bà ấy." Tiêu Lỗi hiểu rõ tính cách của Lâm Yến Vũ, lúc cô tàn nhẫn, khẳng định sẽ tìm đúng nhược điểm trí mạng của đối phương mà hung hăng đánh trả.

"Em nói với bà ta, Tần Hạc An đã nói với em rằng, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu bà ta, người mà ông ấy yêu mãi mãi là mẹ của em, em mới là người thân duy nhất của ông ấy." Lâm Yến Vũ nói chậm rãi. "Còn gì nữa?" Tiêu Lỗi không tin chỉ đơn giản như vậy. Cô còn giấu diếm.

Anh tấn công dữ dội, cô không còn cách nào giấu diếm nữa, chỉ phải bất chấp nói hết: "Em còn nói... Đứa nhỏ này là của Tần Tuyền, em muốn làm cho hai mẹ con họ vĩnh viễn không thể yên lòng, mãi cho đến chết!"

Về mặt Tiêu Lỗi khó có thể tin được, dường như không thể tin vào lỗ tai của chính mình, Lâm Yến Vũ lại có thể nói như vậy với Trừ Sưong Khiết, cô lại có thể nói như vậy... Cô lại có thể đem đứa con của anh mà nói thành con của Tần Tuyền! Điều này khiến anh không thể nhận được nữa.

Lâm Yến Vũ nhìn thấy anh nắm thật chặt tay lại, sắc mặt u ám dọa người, nhưng càng làm cô khiếp sợ hơn chính là trong ánh mắt ôn hòa của anh giờ đây tràn đầy uy khuất cùng căm phẫn, kéo cánh tay anh: "Lỗi à, em biết em sai rồi, em sẽ không bao giờ nói như vậy nữa, em không phải muốn làm tổn thương trái tim anh, anh tha thứ cho em... Em không bao giờ nói như vậy nữa đâu!"

"Tôi từ trước đến nay luôn không nỡ làm tổn thương em, thế nhưng em đây, em ý vào việc tôi yêu em, muốn làm gì thì làm, em đã bao giờ nghĩ tới vì sao tôi lại dung túng em như vậy, bao dung sự thay đổi thất thường của em? Đó là bởi vì tôi tin tưởng rằng em cũng yêu tôi, sâu sắc giống như tôi yêu em, kết quả hiện tại tôi phát hiện ra tôi đã sai rồi, em của bây giờ, không có trái tim cũng không có tình yêu, thù hận đã làm mất bản tính của em rồi, em không còn là em chân thật đáng yêu của trước kia nữa, chỉ còn lại có một thể xác thối nát!"

Tiêu Lỗi nói một hơi một tràng dài, sự phẫn nộ mãnh liệt làm cho anh không rảnh để bận tâm đến sự biến hóa biểu tình của Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ khóc, liều mạng lắc đầu: "Không phải không phải... Em không phải như anh nói... Em thực sự rất yêu anh... Nhưng em vừa nhìn thấy Trừ Sưong Khiết liền không khống chế được, nhớ tới mẹ em đã chết thảm như vậy... Lỗi à, em sai rồi, em biết em sai rồi..."

Tiêu Lỗi đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Yến Vũ vẫn đi theo anh, nhưng anh nắm tâm xua tay cô ra, cô không bỏ cuộc, khóc lóc đuổi theo anh: "Lỗi à... Anh hãy tha thứ cho em, em sẽ không bao giờ nói như vậy nữa..." Tiêu Lỗi cũng không thèm để ý đến cô, bước nhanh ra khỏi cửa.

Lâm Yến Vũ khóc đến giàn giụa nước mắt, ngã ngồi xuống đất.

Cô trăm phượng ngàn kể trở về báo thù, kết quả đổi lại được gì? Người cô yêu nhất không còn tin tưởng cô, chính cô đã bị thù hận làm mất phương hướng, cô cố chấp tổn thương đến mọi người, cũng sâu sắc làm tổn thương chính cô.

Nghĩ đến đây, lòng Lâm Yến Vũ đau khôn xiết, bụng một trận quặn đau, đành phải vội vã rung chuông gọi nhân viên cần vụ. Nếu cục cựa xảy ra chuyện gì, chắc chắn Tiêu Lỗi sẽ hận cô suốt đời, cô không thể để cho cục cựa xảy ra chuyện được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 49

Mấy ngày liên tiếp, Tiêu Lỗi không đến Diệp gia, trong lòng Lâm Yến Vũ nhớ thương, lại không dám gọi điện thoại cho anh, sợ anh còn chưa nguôi giận. Trái lại, Tần Hạc An có gọi đến vài lần, đều bị cô qua loa gác máy. Bây giờ cô không còn lòng dạ để bận tâm đến chuyện khác, việc cấp bách là phải giải thích rõ ràng hiểu lầm trong lúc đó với Tiêu Lỗi.

Chiều nay, Tiêu Lỗi đang đi làm, nhận được điện thoại của người giúp việc ở Diệp gia, trong điện thoại người giúp việc nói với anh, tình hình của Lâm Yến Vũ thật không tốt, sợ rằng sẽ bị sảy thai.

"Đêm qua thấy ra nước hồng, bác sĩ đã tiêm cho cô ấy, sáng nay tình hình vẫn chưa có chuyển biến tốt, bác sĩ nói, có thể giữ được hay không phải xem hai ngày này." Tuy rằng người giúp việc rất sốt ruột, theo lời dặn dò của Lâm Yến, nói rõ ràng với Tiêu Lỗi.

Tiêu Lỗi vừa nghe xong liền nóng nảy: "Tại sao hôm qua cô không báo cho tôi biết?" "Yến Vũ không cho tôi nói." Người giúp việc ủy khuất nói. Giờ là lúc nào rồi, cô còn không cho nói, Tiêu Lỗi vừa sốt ruột vừa tức giận, vội vàng lái xe chạy đến Diệp gia.

Lúc anh đến Diệp gia, Lâm Yến Vũ đang nằm trên giường trong phòng mình. Diệp Nhất Dân để cho nhân viên cần vụ sắp xếp phòng của Lâm Yến Vũ ở bên cạnh phòng mình, thuận tiện nhìn thấy cháu ngoại bất cứ lúc nào.

Cửa vừa mở ra, Lâm Yến Vũ liền tỉnh giấc, nhìn thấy Tiêu Lỗi bước vào, cô cố gắng chống đỡ muốn ngồi dậy. Tiêu Lỗi nhanh chóng giúp đỡ cô, cô ôm chặt vai của Tiêu Lỗi liên tục khóc lóc, sợ anh rời đi.

"Đừng khóc, không phải anh đã đến đây rồi sao." Tiêu Lỗi vừa thấy cô, mọi loại ưu tư lúc trước đều xóa tan hết, chỉ muốn trấn an cô. Lâm Yến Vũ tựa vào ngực anh, nức nở: "Em cứ tưởng rằng anh không cần em nữa."

"Đừng nói ngu ngốc như vậy, em và cục cưng đều là của anh, cả hai đều phải khỏe mạnh." Tiêu Lỗi sợ cô xảy ra sơ xuất, muốn đỡ cô nằm xuống. "Tình hình không có nghiêm trọng như anh tưởng đâu, là em bảo người giúp việc lừa anh đến." Lâm Yến Vũ chủ động nói thật.

"Cái gì! Em!" Tiêu Lỗi hơi bực bội, nhưng cuối cùng cũng yên tâm. Cô không có việc gì là tốt rồi, anh chỉ có ý niệm này trong đầu. Lâm Yến Vũ mỉm cười: "Anh lâu như vậy không đến thăm em, em sợ anh không bao giờ đến nữa, anh không cần em thì em sẽ không sống nổi nữa." Hai mắt nhìn anh, trong ánh mắt đều là sự tha thiết.

"Em đồng ý với anh, không được giấu diếm anh bất cứ chuyện gì nữa." Tiêu Lỗi một tay ôm lưng cô, một tay vuốt ve chơi đùa tóc mái trên trán cô. Lâm Yến Vũ gạt đầu, ánh mắt mong lung sáng lên nhìn thẳng vào anh, lông mi cũng không động.

Ngày đó sau khi cãi nhau cùng Lâm Yến Vũ, Tiêu Lỗi cũng có chút hối hận, bởi vậy vừa nghe nói cô khó chịu liền vội vã chạy đến Diệp gia, thấy tình thần cô không tốt lắm, an ủi cô: "Lời nói của anh hôm đó, giọng điệu nặng nề, em không cần để ở trong lòng. Anh biết trong lòng em có rất nhiều ủy khuất và không cam lòng, nhưng anh không hy vọng em tiếp tục sống trong thù hận, anh tin tưởng di Diệp trên trời có linh thiêng cũng không hy vọng em như vậy, hiện tại em đã quay về Diệp gia, có người thân yêu thương, không cần suy nghĩ nhiều đến chuyện trước kia nữa, em phải làm lại từ đầu để bắt đầu một cuộc sống mới."

Lâm Yến Vũ im lặng không nói. Tiêu Lỗi tiếp tục: "Em ở đây, Tần Hạc An nhanh chóng sẽ biết được, nếu ông ấy tới tìm em, em đừng ngại tiếp chuyện với ông, bất luận thế nào, khúc mắc của cha con hai người phải được tháo gỡ, em có nhận lại ông ấy hay không là quyền tự do của em, nhưng không cần phải trốn tránh vấn đề."

"Em nghĩ ông ấy sẽ không đến, ông ngoại em cũng không để cho ông ấy đến, ông ấy có mặt mũi mà vào cửa Diệp gia mới là lạ." Lâm Yến Vũ lên tiếng, vẫn oán hận Tần Hạc An. Tiêu Lỗi nhướng mày: "Anh biết. Yến Vũ... Làm sao anh có thể không biết, nhưng anh thật sự hy vọng em đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, cuộc sống của em còn rất dài, hơn nữa hiện tại em sắp làm mẹ, vì cục cưng, em phải kiên cường lên. Chuyện của chúng ta, anh đã nói qua với cha mẹ rồi, họ đồng ý bảo chúng ta phải mau chóng kết hôn." Tiêu Lỗi ôn nhu khuyên giải an ủi.

Lâm Yến Vũ vô cùng ngạc nhiên vui mừng: "Thật sao? Cha mẹ anh không chê bai khi dễ em?" "Họ làm sao có thể ghét bỏ em được, mẹ anh luôn luôn rất thích em, biết em không chết thì vô cùng mừng rỡ, huống chi hiện tại em đã danh chính ngôn thuận là cháu ngoại của Diệp gia, sắp tới chú Lâm cũng sẽ về nước." Tiêu Lỗi nói tin tức này với Lâm Yến Vũ.

Hai mắt Lâm Yến Vũ càng sáng hơn: "Chú Lâm trở về nước ư? Tại sao em lại không biết, em vẫn không dám nói tình hình của em với chú ấy, sợ chú ấy lo lắng."

"Là cậu của em bảo anh gọi điện cho chú ấy, thông báo với chú, em đã nhận lại Diệp gia. Ông ngoại cùng mấy cậu của em đã thương lượng qua rồi quyết định, không cần công khai quan hệ giữa em và Tần gia."

Người của Diệp gia quyết định như vậy đều có dẫn dắt của họ, Lâm Yến Vũ cũng biết, cô vốn dĩ không có suy nghĩ sẽ nhận lại Tần Hạc An, lúc này nếu đã quay trở về gia tộc, càng không thể nhận lại ông ta. Cho dù là Tần Hạc An, vì cân nhắc đến con đường làm quan của mình, cũng nhất định sẽ không công khai thân phận của đứa con gái riêng.

"Từ nay về sau chú Lâm chính là cha của em, em cũng sẽ không đổi họ, cùng mang họ Lâm với chú." Lâm Yến Vũ cảm thấy như vậy rất tốt. Cô không



muốn sửa lại tên lúc trước. Diệp Mộ Tinh, cái tên này đã chết theo Diệp Hình Nhiên, đem kia đoạn tình yêu không muốn nhớ lại kia mà chôn sâu trong lòng đất.

"Lỗi à, em cũng nói với anh một tin tức tốt lành nè." Lâm Yến Vũ nháy mắt, ra hiệu bảo Tiêu Lỗi dựa sát vào cô một chút. Biểu tình Tiêu Lỗi thả lỏng, chờ cô nói tiếp.

Lâm Yến Vũ ôm cổ của anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: "Bác sĩ sau khi kiểm tra giúp em xong, nói em có khả năng đang mang song thai, cho nên bụng của em so với phụ nữ có thai bình thường sẽ lớn hơn. Anh có vui không?"

"Thật quá tốt, thật sự đây là một tin tức quá tốt." Tiêu Lỗi ôm hôn Lâm Yến Vũ, đây thật là rất ngọt ngào. Rốt cuộc anh vẫn đạt được nguyện vọng, anh đã nghĩ lập tức muốn hai đứa con trai. Lâm Yến Vũ ngẩng mặt lên nhìn anh, nũng nịu mỉm cười: "Vậy từ nay về sau anh không được tức giận với em, vất vả lắm em mới có thể quay về bên cạnh anh, anh không được tức giận với em."

"Em không làm loạn nữa chắc chắn anh sẽ yêu chiều em cho đến tận mây xanh luôn, nhưng nếu như em vẫn còn suy nghĩ lung tung, anh vẫn phải giáo huấn em." Tiêu Lỗi say đắm cưng chiều véo cái mũi nhỏ thanh tú của Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ biết thực sự anh sẽ không đối với cô như vậy, an tâm tựa vào trong lòng anh: "Em sẽ dùng cả đời của em để báo đáp cho anh thật tốt."

Tiêu Lỗi cười nhẹ: "Lúc này giữa chúng ta còn nói cái gì đến chuyện báo đáp, em ở cùng một chỗ với anh, chăm sóc em cả đời là trách nhiệm của anh." Khóe miệng Lâm Yến Vũ khẽ nhếch lên, mỉm cười ngọt ngào lan cả vào trong tim.

"Mấy ngày nay em ở Diệp gia có quen không, người trong gia đình đối xử với em có tốt không?" Tiêu Lỗi quan tâm hỏi. Từ nhỏ, cô cùng với mẹ đã rời khỏi nhà sống riêng, lần này trở về gia tộc có thể dung hợp hay không vẫn còn rất khó nói. Tuy rằng cao thấp ở Diệp gia khẳng định sẽ không bạc đãi cô, nhưng mỗi người đều có gia đình của riêng mình, chưa hẳn có thể chăm sóc cô chu đáo.

"Rất tốt, từ cậu đến dì đều đến thăm em, đều rất chiều cô em." Lâm Yến Vũ nói lời tự đáy lòng.

"Thật sao?" Tiêu Lỗi luôn luôn cảm thấy lời nói này của cô rất hơi hợt. Lâm Yến Vũ gật đầu: "Em rất dễ thỏa mãn."

Hai người dựa sát vào nhau, thương lượng chuyện hôn sự một lát. Người giúp việc gõ cửa tiến vào, nói với Lâm Yến Vũ, anh họ Diệp Tiểu Phảng của cô muốn gặp cô. Lâm Yến Vũ bước xuống giường, choàng thêm áo khoác, để Tiêu Lỗi ngồi chờ một lúc.//////////

Trong thư phòng, Diệp Tiểu Phảng nói với Lâm Yến Vũ, cha đẻ của cô Tần Hạc An gửi lời thông qua ba anh, muốn nhận lại con gái. Lâm Yến Vũ vừa nghe tin tức này, vội lắc đầu.

Diệp Tiểu Phảng trấn an cô: "Cha anh cùng mấy chú cũng không tán thành việc em nhận lại ông ta, nhưng dù sao em cũng đã trưởng thành rồi, cho nên quyền quyết định chuyện này vẫn là ở em thôi, ý định của các trưởng bối bảo anh đến nói với em chính là, bất luận em có quyết định như thế nào, mọi người trong gia đình đều sẽ ủng hộ em."

Lâm Yến Vũ cúi đầu suy tư, một lúc lâu sau mới nói: "Em cũng đã bàn bạc với Tiêu Lỗi, muốn cùng Tần Hạc An gặp mặt một lần, bất luận như thế nào, dù sao cũng phải nói cho rõ ràng." Diệp Tiểu Phảng gật đầu: "Như vậy cũng tốt, cũng nên có một kết thúc. Anh sẽ thu xếp chuyện này, em chờ tin tức của anh."

Nhớ ra chuyện gì đó, Lâm Yến Vũ do dự một lát, rốt cục lấy hết dũng khí: "Anh họ, chỗ Tần Tuyền... Xin các anh đừng đối phó với anh ấy, anh ấy thực sự không có lỗi gì với em, là em đã hại anh ấy."

Đây là lần đầu tiên Lâm Yến Vũ gọi anh là anh họ, Diệp Tiểu Phảng hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu được ý tứ của cô, khẽ gật đầu: "Anh biết, chuyện này anh sẽ tìm anh ta nói chuyện. Trước đó Lỗi có xung đột với anh ta, cũng là bởi vì lo lắng cho em, chỉ cần em bình an vô sự, tội anh cũng sẽ không truy cứu gì cả."

"Cám ơn." Lâm Yến Vũ mở miệng, Diệp Tiểu Phảng cười thân thiện. Tâm tư của cô gái này quả thật không nhất quán, cô kế thừa toàn bộ sự thông minh của cô, so với cô còn có hơn một phần lý trí, vừa có chủ kiến lại vừa có tầm nhìn, thật hiếm thấy!

Sau khi Diệp Tiểu Phảng đi khỏi, Lâm Yến Vũ trở về phòng nói với Tiêu Lỗi, cô đã được Diệp Tiểu Phảng cho biết, sẽ an bài thời gian gặp mặt Tần Hạc An.

"Có muốn anh đi cùng với em không?" Tiêu Lỗi lo lắng hỏi. Lâm Yến Vũ gật đầu: "Đương nhiên, nếu anh không có ở đó, ông ta lại cho người bắt cóc em nữa thì sao." "Anh thấy chắc không đến mức đó đâu." Tiêu Lỗi thân thiện cười.

Lâm Yến Vũ cùng cha đẻ Tần Hạc An gặp lại là 10 ngày sau đó, địa điểm được an trong phòng riêng của một hội sở xa hoa. Tiêu Lỗi theo bên cạnh, cũng không tham gia vào cuộc đối thoại của hai cha con họ.

Tần Hạc An thấy bụng của con gái so với trước kia hình như là lớn hơn, hỏi: "Tại sao mới có một tháng không gặp thì lớn lên nhiều như vậy?" "Bác sĩ nói có thể là song thai." Lâm Yến Vũ không có biểu cảm gì, ngời mặt đối mặt với Tần Hạc An.

"Yến Vũ, nếu con không thích sống ở biệt thự Hoài Sơn, cha có thể sắp xếp cho con một chỗ ở khác..." Tần Hạc An biết rõ con gái bài xích ông, nhưng vẫn muốn sống cùng một chỗ với cô.

"Tôi sẽ không đi theo ông, ông cũng không phải là cha tôi." Lâm Yến Vũ không đợi ông nói tiếp, mĩa mai một câu. Môi Tần Hạc An khẽ động, dường



như muốn nói gì đó, lại nuốt xuống, chuyển đề tài: "Nhật ký của mẹ con, con không phải đều đã xem qua sao, con không thừa nhận thì cha cũng là cha của con."

"Tôi chỉ biết là, mẹ tôi một mình nuôi nấng tôi trưởng thành, sau đó lại còn chết ở tha hương, ông có dám ở trước mặt tôi thừa nhận, ông sớm đã biết ai là người đứng sau thao túng sự cố nổ khí gas lần đó hay không?" Lâm Yến Vũ cố tình nhắc tới chuyện này, quan sát phản ứng của Tần Hạc An.

Quả nhiên, ngay lập tức ánh mắt của Tần Hạc An sụp xuống, cho dù ông giỏi che giấu cảm xúc, nhưng nhắc tới cái chết của Diệp Hình Nhiên, vẫn là không thể không lộ vẻ xúc động, mi tâm nhíu lại rất sâu, ánh mắt cũng ảm đạm, chậm rãi thở dài: "Cha biết."

Lâm Yến Vũ nhìn ông, nức nở nói: "Vậy ông vẫn còn muốn nói gì với tôi, muốn tôi gọi ông là cha ư, có thể sao? Là người thân cận nhất bên cạnh ông hại chết mẹ tôi, ông lại làm ngơ, ngay mấy hôm trước, con trai ông còn giam lỏng tôi ở trong biệt thự, mỗi ngày đều giày vò tôi..."

Tiêu Lỗi nghe nói như thế, im lặng ngẩng đầu nhìn Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ chạm ngay ánh mắt anh, quay mặt qua chỗ khác lau nước mắt.

Đoạn đối thoại này khiến Tiêu Lỗi khiếp sợ không thôi, cho dù trước đó anh đã biết người đứng sau bày ra màn sự cố nổ khí gas mà mẹ con Diệp gia gặp phải chính là Trữ Surong Khiết, nhưng lại không nghĩ rằng Tần Hạc An cũng biết chuyện này. Khó trách khi đó Lâm Yến Vũ có chết cũng không chịu nói chân tướng với anh, cũng không chịu nhận lại anh, loại sự tình này để nhiều người biết, chính là thêm một phần nguy hiểm, lấy địa vị ngày nay của Tần Hạc An, mặc dù là có quan hệ đến tình cảm chân thành ở trong lòng, ông cũng sẽ lựa chọn ẩn nhẫn không nói ra, để tránh ảnh hưởng đến con đường làm quan của chính mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Lỗi sinh ra một cỗ cảm giác ớn lạnh.

Tần Hạc An biết ác cảm của con gái đối với mình đã sâu đậm, đành nói: "Yến Vũ, cha cũng có nỗi khổ." Lúc Diệp Hình Nhiên gặp chuyện không may, ông mới được triệu hồi từ Thanh Hải về Trung Ương, đúng là muốn làm tốt quan hệ với thế lực khắp kinh thành, chuẩn bị phô trương sức mạnh, vạch sẵn kế hoạch trong đầu dùng thời gian vài năm để gột chân có thể đứng vững vàng, sau khi cùng có thế lực sẽ tìm một lý do để Trữ Surong Khiết xuất ngoại chữa bệnh, đón hai mẹ con Diệp Hình Nhiên từ nước ngoài trở về, người một nhà đoàn tụ để an hưởng tuổi già.

Khi nhận được tin tức hai mẹ con gặp chuyện ngoài ý muốn phải bỏ mạng, không thể nghi ngờ đúng là sấm sét giữa trời quang, Tần Hạc An nhanh chóng ý thức được, Trữ Surong Khiết có thể đã phát hiện ra ý đồ của ông, tuy rằng hai người bọn họ quanh năm vẫn bằng mặt mà không bằng lòng, nhưng đối với tính nết của đối phương thì lại quá quen thuộc. Sự cố ở Luân Đôn, Trữ Surong Khiết không thoát khỏi can hệ, có vài lần ông về nhà đều muốn tự tay bóp chết người đàn bà đó, song hết lần này đến lần khác ông đều suy nghĩ, ông vứt bỏ ý nghĩ kích động này, ngược lại âm thầm xuống tay trong thức ăn của Trữ Surong Khiết.

Chuyện ông làm thần không biết quỷ không hay, cả đời Trữ Surong Khiết cũng sẽ không biết được, chồng của bà ấy lại có thể tâm chất độc mẫn tính vào trong thức ăn của bà, bà luôn luôn cẩn thận, nhưng chung quy khó mà đề phòng được. Sử dụng loại thuốc này trong thời gian dài, sẽ gây tổn thương đến thần kinh não, làm cho người đó nóng nảy cáu kỉnh và còn xuất hiện ảo giác, chẳng những bác sĩ không điều tra ra được nguyên nhân phát bệnh mà còn bó tay không có cách điều trị, kết quả cuối cùng chính là não bệnh nhân sẽ bị chết.

"Tôi đã suy nghĩ rồi, cứ tiếp tục thù hận như vậy, chỉ bằng hãy nghĩ thoáng hơn, từ nay về sau, tôi với ông không có liên quan gì đến nhau, vĩnh viễn cũng đừng nhận lại nhau, ông có con đường làm quan cùng gia đình của ông, tôi cũng có cuộc sống của tôi, kết quả như vậy, đối với ai đều tốt cả." Lâm Yến Vũ kiềm chế cảm xúc, nói với Tần Hạc An quyết định của cô.

Tần Hạc An biết cô rất có chủ kiến, lời nói này tất đã trải qua suy tính cẩn kẽ mới có thể nói ra, trong lòng đau đớn, hít vào một hơi: "Yến Vũ, con không thể tha thứ cho người cha này sao? Không thể cho cha một cơ hội, để cha có thể chuộc tội?" "Tôi cho ông cơ hội, vậy ai cho mẹ tôi cơ hội?" Lâm Yến Vũ phản bác một câu.

Đối với người đàn ông ích kỷ cùng dối trá này, trong lòng Lâm Yến Vũ rất rõ ràng, cô cũng sẽ không ngu ngốc giống mẹ cô, bị mê hoặc bởi mấy câu nói của ông ta. Bất luận ông ta có làm chuyện gì, cũng đều xuất phát từ góc độ có lợi nhất cho bản thân, ông ta đã sớm không còn là người đàn ông năm đó yêu say đắm Diệp Hình Nhiên nữa. Ông ta của bây giờ, vô tình, máu lạnh, hết thảy đều là vì chính bản thân mình.

Tần Hạc An liếc nhìn Tiêu Lỗi một cái, làm như hy vọng anh có thể giúp đỡ khuyên nhủ Lâm Yến Vũ, nhưng Tiêu Lỗi cũng không để ý đến ánh mắt của ông ta, ánh mắt chỉ đảo quanh trên người Lâm Yến Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 50

Lần này gặp mặt này của hai cha con ra về chẳng vui, đến tận lúc Lâm Yến Vũ lên xe, tâm tình vẫn không bình tĩnh được. Tiêu Lỗi ngồi ở ghế sau cùng cô, nhìn cả buổi, rốt cục không nhìn được hỏi: "Ồ biệt thự Tần Tuyền đã làm gì em?" Không biết vì sao, gặp phải chuyện có liên quan đến Tần Tuyền, anh liền trở nên vô cùng mất cảm, sợ Tần Tuyền gây bất lợi với Lâm Yến Vũ.

"Anh ta có thể giờ trò gì, chẳng qua là đe dọa, uy hiếp, giam lỏng." Lâm Yến Vũ không có tâm trạng để trả lời vấn đề này, nói hai ba câu thì không nói nữa. Tiêu Lỗi nghe ra ưu tư của cô, nắm lấy tay cô: "Anh sợ hấn tổn thương em, khi anh nghe nói em bị hấn giam lỏng, anh đã lo lắng muốn chết."

Lâm Yến Vũ than một tiếng: "Bây giờ không phải em đang rất tốt sao, anh yên tâm đi, em chịu đựng được, huống hồ thực sự anh ấy cũng không muốn làm gì em." Trong lòng Lâm Yến Vũ hiểu, Tần Tuyền chẳng qua chỉ nhất thời hận cô, nói đúng hơn, chưa từng bạc đãi cô, cô dưỡng thai ở biệt thự, tuy rằng hấn cho người theo dõi cô, hạn chế hành động của cô, nhưng những người luôn chăm sóc tỉ mỉ đến chế độ ăn uống cùng sinh hoạt hàng ngày của cô.

"Có phải hấn thật sự thích em hay không?" Tiêu Lỗi chậm rãi hỏi. Ở trong lòng anh đã có suy đoán này rất lâu, bằng những hiểu biết của anh đối với Tần Tuyền, anh có thể cảm giác được, Tần Tuyền đối xử với Lâm Yến Vũ không tàn nhẫn như ngoài miệng Tần Tuyền đã nói, hấn hận, phần lớn vẫn xuất phát từ tình yêu. Yêu càng sâu, hận càng sâu.

"Anh ấy có thích em hay không thì có gì quan trọng, em cùng anh cũng không có khả năng. Anh ấy vẫn luôn có phụ nữ bên cạnh, em đều biết, tuy rằng em... em đã làm một điều hết sức tồi tệ, nhưng em thực sự cũng không hy vọng làm như vậy với anh ấy. Khi đó em ở cùng một chỗ với anh ấy chỉ là muốn tiếp cận Tần Hạc An, tìm hiểu một chút sự tình mà mẹ em đã viết trong nhật ký, vì thế khi anh ấy hận em đến thấu xương, em cũng có thể hiểu được, cho nên em cũng nói với anh Tiểu Phăng, đừng làm gì Tần Tuyền, là em nợ anh ấy." Khi Lâm Yến Vũ nói về Tần Tuyền, tâm tình cũng khá phức tạp.

"Anh có cảm giác rằng Tần Tuyền rất thích em." Tiêu Lỗi thẳng thắn nói ra lời trong lòng. Lâm Yến Vũ nhận thấy được cảm xúc của anh biến hóa rất nhỏ, nắm tay anh: "Vốn dĩ em không nên làm tổn thương người vô tội, nhưng vẫn tổn thương. Không có cách nào, ân oán giữa em và mẹ anh ấy Trữ Suong Khiết vĩnh viễn không thể hóa giải được."

Tiêu Lỗi ôm cô: "Được rồi, đừng nghĩ nữa, ngoan, ngày mai anh đưa em đi khám thai, sau khi khám xong thì dẫn em đến gặp mẹ anh." Lâm Yến Vũ nghe nói như thế, tâm tình mới tốt hơn: "Em có cần mang theo lễ vật gì tặng mẹ Tiêu hay không?" Tiêu Lỗi cười cười: "Không cần, mẹ anh không xem trọng đâu, cục cưng trong bụng em chính là lễ vật tốt nhất rồi."

Lâm Yến Vũ cúi đầu trầm tư, giống như một cô dâu nhỏ sợ gặp cha mẹ chồng. "Mẹ anh hỏi sau khi kết hôn anh muốn sống ở nhà hay là chuyển ra ngoài sống, ý của em thế nào?" Tiêu Lỗi hỏi. Lâm Yến Vũ nói: "Chúng ta sống ở nhà đi, đông người náo nhiệt một chút, lúc anh không có ở nhà, em có thể ở cùng với mẹ Tiêu, còn có Tiểu Tương, em thích uống canh cô ấy nấu."

Tiêu Lỗi tiến sát lại hôn lên cổ cô, cắn một cái: "Em không nghĩ đến anh à? Chúng ta sẽ không có được thế giới của hai người đâu." "Đều đã có cục cưng rồi, làm sao còn thế giới của hai người nữa. Em chỉ biết, anh dẫn em vào trong rừng Tiểu Hưng An Lĩnh, không có ý tốt." Lâm Yến Vũ cười rạo rờ.

Hôm sau, Tiêu Lỗi xin phép đưa Lâm Yến Vũ đến bệnh viện khám thai, đã sớm hẹn trước với bác sĩ, bởi vậy không cần xếp hàng, sau khi kiểm tra xong, đưa cô đến Nhà họ Tiêu.

Dưới lầu Nhà họ Tiêu, mẹ Tiêu và Tiểu Tương đứng ở cửa, chờ Tiêu Lỗi đưa Lâm Yến Vũ đến. Nhìn thấy xe chạy tiến vào sân, Tiêu Lỗi xuống xe trước, vòng qua mở cửa xe, thật cẩn thận dìu Lâm Yến Vũ xuống xe.

Mẹ Tiêu nhìn thấy cảnh tượng này, một trận kích động, nước mắt lưng tròng.

"Mẹ Tiêu." Lâm Yến Vũ tiến lên trước chào hỏi mẹ Tiêu. Từ sự cố 4 năm trước, cô không hề có hy vọng quá xa vời là có thể bước vào cửa Nhà họ Tiêu lần nữa, hiện tại tất cả đang phát sinh, nhưng vẫn không hề có cảm giác chân thật.

Mẹ Tiêu nắm lấy hai tay cô, cẩn thận đánh giá: "Tiểu Mộ Tình một chút cũng không thay đổi, hấp dẫn hơn."

Cô vợ trẻ này của con trai, khi lần đầu tiên gặp mặt bà liền thích ngay, không chỉ xinh đẹp, quan trọng là khôn khéo nghe lời, gia giáo rất tốt, vài năm trước biết được tin cô chết, đau khổ một thời gian, nay Mộ Tình còn sống sờ sờ trở về, trong bụng còn mang cốt nhục của con trai, thân làm mẹ có thể nào không xúc động ngàn vạn lần.

"Người cũng không thay đổi, vẫn trẻ như vậy." Nước mắt của Lâm Yến Vũ rơi xuống là chảy. Khi đó mỗi lần cô đến Nhà họ Tiêu, mẹ Tiêu đều vô cùng thân thiết với cô. Ở trong lòng cô, mẹ của Tiêu Lỗi cũng giống như mẹ cô, nay cô nhìn thấy mẹ Tiêu, không khỏi nhớ tới mẹ mình.

"Con gái ngoan, đừng khóc, đã là quá khứ rồi, lại đây, để cho ta xem bụng của con." Mẹ Tiêu nắm tay kéo Lâm Yến Vũ đi vào phòng khách. Bà nghe Tiêu Lỗi nói Lâm Yến Vũ đang mang song thai, quả thực hết sức cao hứng.

Người một nhà ngồi xuống nói chuyện, Tiểu Tương bưng một đĩa hoa quả đến, đặt lên bàn trà, lặng lẽ ngồi ở bên cạnh. Mẹ Tiêu hỏi Lâm Yến Vũ một vài chuyện mang thai, Lâm Yến Vũ nói với bà, sau khi bác sĩ kiểm tra xong thì nói sự phát triển của đứa bé rất bình thường.

"Là song thai sao, có thể khẳng định không?" Mẹ Tiêu quan tâm nhất chính là cục cưng. Lâm Yến Vũ nói: "Trước đó, bác sĩ vẫn chưa thể khẳng định, hôm nay vừa vận đúng 9 tuần, sau khi khám thai xong thì bác sĩ chắc chắn là song thai."

"Thật sự quá tốt." Mẹ Tiêu càng nghĩ càng cao hứng, nếu là hai đứa cháu trai mập mạp thì tốt, nhưng lời nói này bà chỉ để ở trong lòng, không có nói ra. Người trẻ tuổi bây giờ không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, quan niệm của bậc trưởng bối cũng nên thay đổi.

"Con, con dẫn Mộ Tình vào phòng con nghỉ ngơi đi, ba tháng đầu mang thai dù sao cũng phải chú ý, không thể mệt nhọc được. Chờ lát nữa cha con trở về, cả nhà chúng ta cùng nhau ăn cơm." Mẹ Tiêu chỉ lo xảy ra điều gì sơ xuất, thúc giục Tiêu Lỗi dẫn cô lên lầu nghỉ ngơi.

Tiêu Lỗi nói: "Mẹ, cô ấy đã đổi tên rồi, không còn là Diệp Mộ Tinh, mà là Lâm Yến Vũ, cùng họ Lâm với cha của cô ấy." Mẹ Tiêu gật đầu: "Ừ ừ, xem trí nhớ của mẹ này, sau này phải gọi là Yến Vũ."

Bà đã sớm biết được thân thế của Lâm Yến Vũ từ chỗ con trai, biết cô kỳ thật là con gái riêng của Diệp Hình Nhiên cùng Tần Hạc An, nhưng mà người đó dù sao cũng là người đàn ông đã có gia đình, lại quyền cao chức trọng, việc này không nên truyền ra ngoài, tuyên bố với bên ngoài Lâm Yến Vũ là con gái của Lâm Lệ Sinh là tốt nhất.

Tiêu Lỗi đưa Lâm Yến Vũ đến phòng của anh, Lâm Yến Vũ đi theo anh vào phòng, nhìn thấy tất cả mọi thứ, giống như đi vào cảnh trong mơ quen thuộc, bao nhiêu thứ từng xuất hiện trong giấc mơ của cô, đều là đáng vẻ tươi cười trong sáng của anh trước kia.

"Đã mệt rồi, ngồi một lát đi." Tiêu Lỗi dịu dàng nói với Lâm Yến Vũ. "Đừng lo, em muốn quan sát xung quanh." Lâm Yến Vũ đến bên cạnh cửa sổ quan sát, hoa viên dưới lầu cũng giống hệt như mấy năm trước, chỉ là mấy cây ngọc lan cô thụ đều đã cao hơn.

Thấy Lâm Yến Vũ đứng trước cửa sổ không nói gì, Tiêu Lỗi tiến lên ôm cô, thân thiết hỏi: "Làm sao vậy, tâm trạng không tốt à?" Lâm Yến Vũ lắc đầu, lặng lẽ tựa vào lòng anh. Tiêu Lỗi đoán được trong lòng cô đang thương cảm khi nghĩ về những chuyện xảy ra trong quá khứ, cũng không truy vấn cô, khẽ vuốt lưng của cô để an ủi.

"Lại một mùa xuân nữa." Lâm Yến Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, lầm bầm một mình. Tiêu Lỗi ừ một tiếng: "Anh đã bàn bạc với cha mẹ, tháng sau chúng ta sẽ kết hôn, muộn hơn thì cái bụng của em sẽ càng lớn, không tiện đi lại."

"Chúng ta còn chưa chụp ảnh cưới nữa mà." Lâm Yến Vũ tiếc nuối nói, cô mập hơn rất nhiều so với lúc không mang thai, đã bỏ lỡ thời cơ chụp ảnh tốt nhất. Tiêu Lỗi cười yếu ớt: "Chờ sinh cục cưng xong, chúng ta đi chụp sau."

"Em không thích hình thức rườm rà, người của hai gia đình cùng nhau ăn cơm là được rồi." Lâm Yến Vũ đề nghị. Hình thức càng náo nhiệt hoa lệ, càng dễ dàng thấy cảnh sinh tình, cô cần sự yên ổn, rời xa ưu thương.

"Được, chúng ta chỉ mời người trong nhà, khoảng tám đến mười bàn là được rồi, ý của mẹ anh cũng không muốn làm hình thức quá lớn, để tránh ảnh hưởng đến thân thể của em, động thai khí." Tiêu Lỗi cảm thấy kết hôn là chuyện cá nhân, muốn hay không muốn làm hình thức rườm rà là do ý thích của mỗi người, Nhà họ Tiêu luôn không thích khoe khoang, cũng không muốn làm náo động.

"Anh mua nhẫn cho em đi, em muốn một chiếc nhẫn kim cương xanh. Lâm Yến Vũ giờ nắm ngón tay khép chặt lại lên cao. Tiêu Lỗi lại cười: "Chuyện này còn phải nói, kiểu dáng do chính em chọn, chỉ cần em thích, anh mua trọn bộ trang sức kim cương xanh cho em." Ngón tay hai người đan khít vào nhau, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.//////////

Việc chuẩn bị hôn sự rất thuận lợi, dựa theo ý của Lâm Yến Vũ, phòng tân hôn của họ vốn là phòng của Tiêu Lỗi được thiết kế lại, vì để cho cô dâu mới cưới được có thêm chút không gian, thư phòng bên ngoài được dọn sạch sang phòng sát vách, Lâm Yến Vũ mang thai, không kịp chờ đến khi sửa chữa phòng, chỉ có thể thay mới toàn bộ đồ nội thất.

Trong khoảng thời gian trước khi kết hôn, Lâm Yến Vũ dưỡng thai ở Diệp gia, cùng với trên dưới Diệp gia dần dần cũng quen, nhưng không hiểu vì sao, cô không có cách nào thật sự hòa hợp với gia đình này, dù sao hai mươi mấy năm qua cô vẫn luôn sống ở bên ngoài. Đối với chuyện này, cô cũng không xem trọng lắm, dù sao những ngày cô sống ở ngôi nhà này có thể đếm được trên đầu ngón tay, Nhà họ Tiêu mới thực sự là nhà của cô.

Vì hôn sự của con gái, Lâm Lệ Sinh từ Mỹ trở về, hai nhà Tiêu- Diệp chuẩn bị gặp mặt cùng bàn bạc hôn sự. Tại sân bay, Tiêu Lỗi cùng Lâm Yến Vũ đi đón cha nuôi của cô. Vốn không có ý định để cô đi ra đây, nhưng cô một mực muốn đến, Tiêu Lỗi đành phải chiều cô.

Nhìn thấy một người trung niên tướng mạo hiền ngàng, bước chân vững vàng đẩy xe hành lý từ trong bước ra ngoài, Lâm Yến Vũ buông tay Tiêu Lỗi ra để nghiêng đón. Tiêu Lỗi đi theo sau lưng cô thì thấy, người ấy có thân hình cao lớn, đeo kính râm, cực kỳ phong độ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, vốn dĩ không tin ông đã ngoài 50 tuổi. Một người thật có phong thái tài hoa tuyệt vời, Tiêu Lỗi nghĩ rằng, đây chính xác là cha vợ của anh, trông thật trẻ trung!

"Cha." Lâm Yến Vũ bước lên trước ôm chầm lấy cha nuôi, dường như khi nhìn thấy ông thì rất kích động. Lâm Lệ Sinh tháo kính râm xuống, vỗ nhẹ lưng con gái: "Làm sao mới có bao lâu không gặp, con liền cho cha một sự ngạc nhiên vui mừng lớn đến như vậy." Lâm Yến Vũ đương nhiên biết ông đang nói đến cục cưng trong bụng cô, là cháu ngoại của ông, nhoeo miệng cười.

"Cha, đây là Tiêu Lỗi." Lâm Yến Vũ quay đầu kéo Tiêu Lỗi lên phía trước, giới thiệu cho Lâm Lệ Sinh. "Cha, người khỏe chứ ạ." Tiêu Lỗi chủ động chào hỏi Lâm Lệ Sinh. Lâm Lệ Sinh nhìn trộm con rể, gật đầu, tuy rằng ông chưa từng thấy qua Tiêu Lỗi, nhưng cũng đã nghe Lâm Yến Vũ nhắc tới anh vô số lần.

Trên đường trở về, Tiêu Lỗi lái xe, Lâm Yến Vũ ngồi ở ghế sau nói chuyện phiếm cùng với cha nuôi. "Con nói có đúng không, bây giờ Bắc Kinh mỗi năm mỗi thay đổi, nếu cha không quay về đây, chắc chắn sẽ không biết đường đâu." Lâm Yến Vũ kéo cánh tay Lâm Lệ Sinh, líu ríu giống một đứa con gái nhỏ. Lâm Lệ Sinh chỉ mỉm cười, cũng không nói lời nào, nhưng mà loại tình cảm yêu thương đối với con gái nuôi, cũng là loại tình cảm bọc lẹ trong lời nói.

Tiêu Lỗi quan sát hai người họ qua kính chiếu hậu, hai cha con này cũng thật đặc biệt, ngược lại giống như tình nhân hơn, có một loại ngọt ngào nói không nên lời, hơn nữa có cảm giác Lâm Yến Vũ làm nũng ở trước mặt Lâm Lệ Sinh, còn đặc biệt ngọt ngào hơn so với anh.

Suy nghĩ đi đâu vậy! Tiêu Lỗi cốc lên đầu của chính mình. Làm sao có thể suy nghĩ vớ vẩn như vậy, nếu để Lâm Yến Vũ biết được, thế nào cũng không tức chết mới là lạ đó.

"Anh bị đau đầu à, tại sao lại tự cốc vào đầu mình vậy?" Lâm Yến Vũ ngồi ở ghế sau bắt ngờ hỏi thăm dò, vẻ mặt vô cùng tinh ranh.

"Không có gì, anh vận động di chuyển một chút, ngồi lâu nên cái cổ khó chịu." Tiêu Lỗi giả vờ làm động tác xoay cổ. Lâm Yến Vũ áp sát vào, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Đồ ngốc, em biết anh đang suy nghĩ cái gì, lúc về sẽ tính sổ anh sau." Tiêu Lỗi muốn quay đầu lại nhìn cô, bị cô đem khuôn mặt xoay ngược lại.

Lúc đầu Lâm Yến Vũ muốn sắp xếp cho Lâm Lệ Sinh ở nhà của mình, từ khi cô đi Đông Bắc cùng Tiêu Lỗi, cũng không trở về căn nhà đó nữa, Lâm Lệ Sinh không đồng ý, kiên trì muốn ở trong khách sạn.

"Để cha ở trong khách sạn được rồi, ở khách sạn tiện hơn." Mặc dù cha mẹ Lâm Lệ Sinh vẫn còn sống khỏe mạnh, nhưng ông cũng không muốn quay lại nhà cha mẹ ở, đừng nói đến sẽ ở nhà của con gái nuôi.

Tiêu Lỗi đã sớm giúp Lâm Lệ Sinh sắp xếp khách sạn để nghỉ ngơi xong xuôi, xe chạy đến dưới sảnh khách sạn, người gác cửa đi đến đỡ hành lý xuống. Lâm Yến Vũ kéo cánh tay Lâm Lệ Sinh đi lên phía trước, Tiêu Lỗi đi theo sau họ, đến quầy lễ tân làm thủ tục thay Lâm Lệ Sinh.

Thu dọn xong hành lý, Tiêu Lỗi cùng hai cha con xuống nhà hàng ở lầu một của khách sạn dùng cơm. Lâm Yến Vũ gọi một bàn đầy ắp thức ăn, Tiêu Lỗi đã hiểu biết khẩu vị của cô, không cảm thấy kỳ lạ, còn Lâm Lệ Sinh rất kinh ngạc: "Con gọi nhiều như vậy, đủ cho 5 người ăn." Lâm Yến Vũ cười ngược: "Hiện tại con có thể ăn phần cơm dành cho 2- 3 người."

Sau khi nhân viên phục vụ dọn hết thức ăn lên, Lâm Lệ Sinh và Tiêu Lỗi chỉ động đũa để tượng trưng, chỉ có Lâm Yến Vũ là ăn không ngừng. Hai người đàn ông một già một trẻ lúc nào cũng đánh giá đối phương, phán đoán tính cách cùng cách đối nhân xử thế của đối phương trong đầu.

"Nghe nói ông nội cậu đã qua đời hồi năm ngoái, lão tướng quân ra đi được thanh thản chứ?" Lâm Lệ Sinh chủ động hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi gật đầu: "Ông nội hưởng thọ 94 tuổi, là hi vọng."

Lâm Lệ Sinh gật đầu: "Ông là một vị lão thủ trưởng mà ta kính trọng, khí phách kiên cường. Cha cậu đâu, thân thể thế nào rồi?" Sức khỏe cha của Tiêu Lỗi- Tiêu Tử Hoa không được tốt lắm, vẫn ở trong tình trạng bán nghỉ hưu.

"Hai năm nay rất ít quản lý sự vụ, sức khỏe thì vẫn tốt, hai năm nữa cha con hết nhiệm kỳ sẽ về hưu." Tiêu Lỗi đáp. Lâm Lệ Sinh thấy anh không kiêu ngạo không xiểm nịnh, vừa thấy liền biết tính cách trầm ổn, trong lòng rất vừa ý với anh.

"Cậu công tác ở ngành nào trong Bộ Tổng Tham Mưu?" Lâm Lệ Sinh hỏi. Tiêu Lỗi nói cụ thể nhiệm vụ cùng chức vị của mình cho ông nghe. Từ khi anh và cha anh Tiêu Tử Hoa có nói qua một lần, kỳ thật đối với thân phận của Lâm Lệ Sinh đã sớm hiểu rõ trong lòng, Lâm Yến Vũ chắc chắn không biết, nhưng cũng không cần thiết phải nói cho cô biết.

Nghe Tiêu Lỗi vừa nói như vậy, trong lòng Lâm Lệ Sinh liền hiểu rõ, ôn hòa nói: "Chức vụ và năng lực cũng không tệ, vừa có thể tích lũy kinh nghiệm vừa có thể tạo ra thành tích, chỉ có điều, dễ dàng bị giới hạn trong công tác chuyên trách, hai năm nữa..." Ông nói một nửa, bỗng nhiên không nói tiếp. Tiêu Lỗi tự nhiên hiểu được ý tứ của ông, Lâm Lệ Sinh muốn hai năm nữa anh nên chuyển ngành, làm công tác quản lý, như vậy sẽ dễ dàng thăng chức hơn.

Lâm Yến Vũ không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Lệ Sinh, đối với vị hôn phu của mình thì lại lạnh nhạt, Tiêu Lỗi thỉnh thoảng liếc nhìn Lâm Yến Vũ một cái, hình như từ lúc cha cô vừa bắt đầu xuất hiện, cô cũng không thêm để mắt nhìn anh một lần.

Lâm Lệ Sinh cười nhạt, con rể đang suy nghĩ cái gì ông làm sao có thể nhìn không ra được, vẫn không quên duy trì khoảng cách với Lâm Yến Vũ. Đưa con gái nuôi xinh đẹp này của ông, bộ dạng càng ngày càng giống mẹ cô, ông thật sự rất muốn đây là con gái ruột của ông thì tốt biết bao nhiêu.

Và lại cái thằng nhóc Tiêu Lỗi này, bất luận là gia thế bộ dạng hay điều kiện cá nhân, làm con rể của ông ông đặc biệt rất vừa ý, hướng hồ năm đó giao tình của Tiêu Tử Hoa và ông cũng khá tốt, con gái gả đến gia đình ông ta, người làm cha này có thể yên tâm.

Nhưng về phương diện khác, Lâm Lệ Sinh lại cảm thấy, lòng dạ của thằng nhóc này có vẻ khá sâu sắc, đừng thấy anh tinh bơ như không, nhưng lại nhìn Yến Vũ chăm chú, giống như cô là tài sản tư hữu của anh, không chấp nhận được cô thân thiết cùng người đàn ông nào khác, cho dù đó là cha cô.

Suy cho cùng cũng còn trẻ, lòng dạ còn có chút hẹp hòi, không biết rằng khoan hồng độ lượng là phẩm chất tốt nhất của một người đàn ông. Lâm Lệ Sinh nghĩ muốn tìm cơ hội nói chuyện này với Tiêu Lỗi, nhưng ngẫm lại thì nên quên đi, con cháu có cái phúc của con cháu, bậc làm trưởng bối quan tâm quá cũng không phải tốt, chỉ cần hai vợ chồng trẻ sống tốt với nhau, điều đó là tốt hơn bất cứ điều gì khác.

Lâm Yến Vũ đâu biết hai người họ đang suy nghĩ cái gì, liền tiếp nói cha ăn cái này đi, ăn cái này ngon lắm, cha ăn cái kia đi, cái kia là món ăn đặc sắc nhất của nhà hàng này.

"Đừng quan tâm cha quá, con cũng gấp thức ăn cho Tiêu Lỗi đi." Lâm Lệ Sinh cười bảo con gái. Lâm Yến Vũ ý thức được gì đó, múc cho Tiêu Lỗi một chén canh: "Lỗi à, đây là đuôi bò hầm sẫm anh thích nè, uống nhiều một chút." Cô đặt chén canh trước mặt anh, tha thiết nhìn anh, anh cúi đầu cười với cô, bưng chén canh lên ăn.

Tần Tuyền cùng hai người bạn từ bên ngoài tiến vào, xa xa nhìn thấy Lâm Yến Vũ cùng Tiêu Lỗi, trong lòng trầm xuống, nhìn đến người đàn ông trung niên ngồi đối diện với họ, càng thêm ngạc nhiên, hẳn nhận ra đó chính là Lâm Lệ Sinh. Lâm Lệ Sinh không trở về nước đã rất nhiều năm, không cần nói, chắc là vì hôn sự của con gái mà trở về.

Tạm thời thay đổi chủ ý, Tần Tuyền từ biệt mấy người bạn, quay ra ngoài. Nhìn thấy bộ dáng ngọt ngào của hai người kia, ngay cả ăn com hán cũng không có tâm trạng, buồn bã lặng lẽ rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51

Buổi tối, Tiêu Lỗi lái xe đưa Lâm Yến Vũ về Diệp gia. Trong xe hơi nóng, Tiêu Lỗi kéo mở nút cổ áo ra, Lâm Yến Vũ chú ý tới chi tiết này, dựa sát vào: "Nóng à? Anh cũng không có uống rượu mà."

"Còn không phải tại em sao, mức cho anh uống liền mấy chén canh đuôi bò hải sâm thập toàn đại bổ, bây giờ thì phát huy tác dụng rồi." Tiêu Lỗi nói đùa. Mặt mày Lâm Yến Vũ hớn hở, ôm thắt lưng anh: "Em thấy anh cả ngày bận rộn chuyện hôn lễ, bồi bổ sức khỏe cho anh không tốt sao?"

Tiêu Lỗi nhìn về mặt có chút hờ hê của cô, trong lòng nhủ thầm nếu không phải cô đang mang cục cưng, nhất định từ trên người cô mà đòi lại hết, cần thận đấy ra cô: "Ngồi đang hoàng chút đi, như vậy sẽ không an toàn." Lâm Yến Vũ ngồi lại, hai mắt đảo quanh, lại nói: "Chú Lâm nhìn qua còn rất trẻ ha?" Tiêu Lỗi ừ một tiếng.

Lâm Yến Vũ lại nói: "Anh suy nghĩ lệch lạc." "Anh không có." Giọng điệu này của anh có vị chua, Lâm Yến Vũ vừa nghe chột hiệu ra. "Không có mới lạ." Ngón tay Lâm Yến Vũ chỉ vào đầu của Tiêu Lỗi, Tiêu Lỗi không lên tiếng.

Lâm Yến Vũ mới nói tiếp: "Từ nhỏ đến lớn, chú Lâm vẫn luôn chăm sóc em và mẹ, ở trong lòng em chú ấy chính là cha em, em thương chú kính trọng chú, đối với chú thân thiết một chút cũng là chuyện nên làm, một mình chú lẻ loi hiu quạnh ở nước ngoài, kỳ thật cũng rất đáng thương. Lúc trước chú rất không tán thành việc em về nước, nhưng em không thể không trở về."

"Em thương chú?" Tiêu Lỗi bất mãn nói thầm. Khóe miệng Lâm Yến Vũ nhếch lên: "Đúng vậy, chú ấy là cha em, em không thể thương chú ấy sao? Lòng độ lượng của anh nhỏ như vậy à?" Tiêu Lỗi nhìn cô: "Em chính là ý lại vào chú ấy."

Lâm Yến Vũ nói: "Em cảm thấy rất áy náy, cũng rất đau lòng, bởi vì sự cố chấp của mẹ, làm lỡ hết cả đời chú ấy, nếu không, với tuổi này của chú, đã có thể ẵm cháu rồi."

"Yến Vũ, em đừng băn khoăn quá nhiều, anh và cha em đều không hy vọng thấy em như vậy." Giọng điệu của Tiêu Lỗi chậm lại. Lâm Yến Vũ gật đầu: "Sau này em chỉ chuyên tâm nuôi dưỡng cục cưng." Tiêu Lỗi gật đầu, trong lòng lại luôn nặng nề.

Lúc đèn đỏ, Lâm Yến Vũ đặt bàn tay lên tay anh: "Anh muốn em đừng có tâm sự quá nặng, tại sao bản thân anh lại có ngổn ngang tâm sự vậy, hay là anh không muốn kết hôn với em?" "Em nghĩ đi đâu vậy, làm sao anh có thể không muốn kết hôn với em chứ." Tiêu Lỗi vẫn nắm vô-lăng, nhìn thấy đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, giẫm chân ga.

"Vậy anh nói cho em biết, anh suy nghĩ gì vậy?" Lâm Yến Vũ biết chắc chắn là anh có tâm sự. Tiêu Lỗi suy nghĩ, quyết định nói với cô: "Tần Hạc An chào hỏi cha anh, nói muốn đến tham dự hôn lễ của chúng ta, cha anh còn chưa trả lời ông ấy, suy cho cùng hai gia đình đều là người trong nhà cả."

"Tại sao ông ta lại nhiều chuyện như vậy, đem tai họa đến cho mẹ em xong rồi còn chưa đủ, lại còn muốn phá hoại em, em chỉ mong cách ông ta xa ra một chút. Ông ngoại em cũng rất chán ghét ông ta, em nghe người khác nói, có một năm tết âm lịch họp mặt để chúc tết, bởi vì Tần Hạc An muốn tham gia, ông ngoại em liền không đi." Lâm Yến Vũ phiền chán.

"Cha anh nói, ông ta rất muốn nhận lại em, dù sao con gái xuất giá chuyện đại sự như vậy, làm cha mẹ ai lại không muốn tận mắt chứng kiến." Tiêu Lỗi nghĩ sự việc này cũng rất đau đầu, theo tâm tư của anh, cũng không muốn Tần Hạc An ra mặt, nhưng về phía ba anh, muốn từ chối đối phương phải có một lý do chính đáng.

Lâm Yến Vũ hừ một tiếng: "Hai người có thể nói với ông ta, ông ngoại em không muốn thấy ông ta, tuy chức quan của ông ta lớn, ở trước mặt ông ngoại em, cũng chỉ là một vãn bối thôi." Tiêu Lỗi nhướn mày: "Em cảm thấy cha anh có thể nói như vậy với ông ấy sao! Đây đều là em nói lúc tức giận."

"Vậy anh nói xem nên làm cái gì bây giờ?" Lâm Yến Vũ nghiêng đầu hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi nói: "Để cho ông ấy tham dự, nhưng chỉ có thể lấy thân phận là khách mời, đến lúc đó hôn lễ vẫn là cha anh cùng chú Lâm hai bên làm chủ trì, ông ngoại em làm người chứng hôn."

"Chủ ý này của anh không được, anh để cho ông ta đến tham dự, lại tìm chú Lâm làm đại diện nhà gái, điều này không phải có tình không cho ông ta thể diện hay sao, ông ta sẽ hận chú Lâm chết mất." Lâm Yến Vũ cảm thấy chủ ý này của Tiêu Lỗi thực sự rất tệ.

Tiêu Lỗi ngẫm lại cảm thấy lời cô nói cũng không phải không có đạo lý, phiền não càng sâu, Lâm Yến Vũ nói: "Hay là như vậy đi, khi hôn lễ, nếu có phát biểu gì, sẽ để cho cha Tiêu lên làm chủ trì, chú Lâm sẽ không đọc diễn văn, bởi vậy, Tần Hạc An cũng không thể làm gì, chờ đến khi hôn lễ của chúng ta kết thúc, ông ta cũng không thể tìm lý do khác để gặp em, em cũng sẽ không gặp ông ta nữa."

"Được rồi, trước tiên cứ làm như vậy đi." Tiêu Lỗi đồng ý, trong lúc nhất thời anh cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Lâm Yến Vũ có thể không thừa nhận Tần Hạc An, có thể tùy tiện với ông ta, suy cho cùng cũng là hai cha con, trong lòng Tần Hạc An lại không thoải mái, sốt ruột với con gái yêu cũng sẽ không so đo với cô, Nhà họ Tiêu lại không tiện lạnh nhạt với ông ta, dù sao cũng là thông gia.

"Con người Tần Hạc An bụng dạ nham hiểm, còn tệ hơn cả Trữ Suong Khiết, tuy rằng thời gian em tiếp xúc với bọn họ không lâu, nhưng em có thể cảm giác được, nhiều như vậy năm ông ta luôn luôn tra tấn tinh thần của bà ấy, Trữ Suong Khiết bây giờ giống như người điên. Anh lúc nào cũng trách em không chịu nói hết toàn bộ với anh, nhưng nếu em nói ra, chẳng lẽ trong lòng anh không có gánh nặng sao?" Lâm Yến Vũ đem ý tưởng trong lòng của chính mình nói rõ với Tiêu Lỗi.

"Em..." Tiêu Lỗi hầu như không thể tin được, Lâm Yến Vũ lại có thể nói ra chuyện này một cách bình tĩnh như thế. Dù sao Tần Hạc An cũng là cha đẻ của cô, làm sao cô có thể bình tĩnh làm người khác sợ đến như thế.

Lâm Yến Vũ thở dài: "Em muốn sống thật tốt, nhất định phải kiên cường đứng lên, quên đi một vài thứ. Em vẫn thường nói với anh, Diệp Mộ Tinh đã chết từ lâu, sự thật là như vậy, em của trước kia đã sớm không còn tồn tại nữa." Cô nhắm mắt một lát, âm thầm gạt nước mắt đang trào ra từ đáy mắt.

Tiêu Lỗi nghe xong lời này, trong lòng không rõ có tư vị gì, cô từ một cô gái nhỏ thuần khiết đang yêu, hôm nay biến thành một người phụ nữ trưởng thành lý trí, anh hiểu rõ cái loại lột xác đau đớn này, giống như con bướm phá kén để sống lại, chỉ một sơ sẩy, liền có thể muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

"Sau này em chỉ sống vì anh và cục cưng, hai người là tất cả của em, vì hai người, cái gì em cũng có thể buông bỏ, cái gì em cũng có thể không cần." Lâm Yến Vũ nhìn Tiêu Lỗi, nhẹ nhàng đặt tay trên đùi anh. Tiêu Lỗi cầm tay cô lên hôn, sinh mệnh của họ từ nay về sau sẽ tiếp nối ở cùng một chỗ, tâm đầu ý hợp, cho dù là ai cũng không thể tách họ ra được.

Dưới lầu đại viện của Diệp gia, Tiêu Lỗi mở cửa xe, dìu Lâm Yến Vũ bước từ trên xe xuống dưới. "Đi lên ngồi một lát?" Lâm Yến Vũ hỏi. Tiêu Lỗi lắc đầu: "Thôi, em nghỉ ngơi đi."

Lâm Yến Vũ vừa muốn đi, thấy chăm chú quan sát bụng của mình, hiểu rõ tâm trạng đó, nắm tay anh đặt lên bụng: "Còn có mấy tháng nữa, anh sẽ được nhìn thấy chúng." "Ừ." Tay Tiêu Lỗi khẽ vuốt ve bụng cô.

"Được làm cha, có phải anh rất mong chờ hay không?" Lâm Yến Vũ cười khanh khách. Tiêu Lỗi lại gật đầu, càng ngày càng cảm giác tình thương của cha từ tận đáy lòng nhẹ nhàng thấm thấu ra bên ngoài: "Nôn nóng muốn xem mặt bọn chúng." Lâm Yến Vũ khẽ vuốt cổ anh, nhẹ nhàng hôn anh: "Đợi đến khi bọn chúng ra đời, anh phải giúp đỡ nhé." Tiêu Lỗi cười ha ha.

Việc tiến hành sắp xếp các hạng mục trong hôn lễ đều rất thuận lợi, sau khi báo cáo kết hôn của Tiêu Lỗi được phê duyệt xong, cùng với Lâm Yến Vũ chọn một ngày lành đến Cục Dân Chính để đăng ký kết hôn.

"Oa, cái bụng này, chắc cũng được 5-6 tháng rồi." Nhân viên công tác ở Cục Dân Chính nhìn đến cái bụng của Lâm Yến Vũ, đoán được đây chắc là một đôi vợ chồng từ thành hôn.

Lâm Yến Vũ cười nói: "Là song thai, vừa mới được 19 tuần." "Trông cũng giống thật, cái bụng to hơn so với người bình thường." Nhân viên công tác đóng con dấu màu đỏ lên giấy chứng nhận kết hôn. Lâm Yến Vũ tiếp nhận giấy kết hôn từ trong tay cô, đưa cho Tiêu Lỗi nhìn xem, đôi vợ chồng son ôm nhau rất hạnh phúc.

"Tuần sau chúng ta đãi tiệc cưới, hôm nay nên bắt đầu dọn dẹp mọi thứ, căn nhà trước kia của em còn có cái gì muốn thu dọn không?" Tiêu Lỗi dìu Lâm Yến Vũ xuống thang lầu. Lâm Yến Vũ nói: "Ở nhà đó còn có trang sức quý giá, có một số là di vật của mẹ em, tốt nhất là anh dẫn em đến đó lấy." Tiêu Lỗi gật đầu.

Gần Cục Dân Chính có một cửa hàng áo cưới, Lâm Yến Vũ đứng nhìn trong chốc lát: "Em muốn mặc áo cưới." Tiêu Lỗi nói: "Sau này hãy mặc, chờ em sinh cục cưng xong đã."

"Lỗi à, nhẫn kết hôn anh mua cho em đâu?" Lâm Yến Vũ đột nhiên hỏi. Tiêu Lỗi cười: "Đã sớm mua rồi, để ở ngăn kéo trong phòng anh." "Anh dẫn em đi xem đi." "Được."

Nhẫn kim cương vô cùng xinh đẹp, chính giữa có một viên kim cương xanh thâm thụy khoảng 4 cara, viền xung quanh là một vòng kim cương trắng chói mắt, rạng ngời rực rỡ, đeo lên ngón tay thon thả của Lâm Yến Vũ hết như một ngọn lửa màu xanh.

"Em rất thích chiếc nhẫn này, cảm ơn chồng yêu." Lâm Yến Vũ nhìn tỉ mỉ xung quanh chiếc nhẫn trên tay, cảm thấy rất hài lòng. Tiêu Lỗi nghe cô gọi chồng yêu, trong lòng cũng thật cao hứng, ôm lấy thắt lưng của cô: "Vợ mập ơi, bây giờ eo của em lớn đến nỗi anh cũng ôm không hết." "Ngốc, anh có thể ôm em từ phía sau mà." Lâm Yến Vũ cười duyên, nhìn chiếc nhẫn trên tay quyến luyến không rời.

"Đến đây, hôn anh một cái nào." Tiêu Lỗi đưa cái đầu kề sát vào cô. Lâm Yến Vũ ngoan ngoãn hôn lên mặt anh, hai người thật cẩn thận ôm nhau, ngọt ngào không thôi.

Ngày hai người họ kết hôn, dinh thự khách sạn giăng đèn kết hoa, náo nhiệt vô cùng, hai nhà Tiêu- Diệp bao toàn bộ phòng đãi tiệc, tuy rằng chỉ mời bạn bè thân thích của hai nhà, nhưng tiệc cưới được tổ chức cũng khá có phong thái.

Diệp Tiểu Khả làm phù dâu cho Lâm Yến Vũ, hai người bằng tuổi, trước đó cũng chưa từng gặp mặt nhau, nhưng bởi vì đều đã từng sinh sống ở Anh,

hai chị em vừa gặp đã thân.

Sau khi tiệc cưới chính thức mở màn, các hạng mục nghi thức được tiến hành rất thuận lợi, Diệp Nhất Dân với tư cách là người chứng hôn được cháu trai Diệp Tiểu Hàng đưa lên đài đọc lời chào mừng, sau đó Tiêu Tử Hoa lại đại diện chủ trì hai bên nói vài câu.

Dưới khán đài, bạn bè thân thích của hai nhà Tiêu- Diệp đều đến đông đủ, các cậu ở Mỹ và Đức, các dì của Lâm Yến Vũ cũng đều dẫn theo con cái trở về nước, các trưởng bối ngồi hai bàn, nhóm văn bối ngồi ở mấy bàn còn lại.

Diệp Tiểu Phảng cùng em trai anh Diệp Tiểu Hiền ngồi cùng nhau, Diệp Tiểu Hiền đánh giá Lâm Yến Vũ trên đài, cười nói: "Tiêu Khả của chúng ta cũng được coi như là một mỹ nữ, nhưng tại sao đem so với Yến Vũ thì không bằng nhỉ?"

"Ai nói, anh cảm thấy Tiêu Khả xinh đẹp hơn." Diệp Tiểu Hàng lại không đồng ý với lời nói của em họ anh. Diệp Tiểu Hiền liếc anh ta một cái: "Anh nhìn ai cũng không xinh đẹp bằng Tiêu Khả."

"Các anh, các anh lại nói mấy cái chuyện nhảm chán nữa rồi, vừa nhìn thấy con gái thì đánh giá xinh đẹp hay không xinh đẹp, chỉ bằng lát nữa đi chơi mát chược đi?" Một cô gái cao gầy xen vào một câu. Cô là con gái của cậu tư Diệp gia- Diệp Trác Nhiên nhận nuôi ở Mỹ, có quan hệ rất tốt với trên dưới Diệp gia.

"Chơi mát chược à, anh thích nhất." Diệp Tiểu Hàng hưởng ứng đầu tiên. Cô gái mỉm cười, chế nhạo: "Không cần phải đi xin phép Trình Dục à?" Diệp Tiểu Hàng khinh thường: "Anh mà phải xin phép cô ấy? Anh muốn làm gì thì làm cái đó, sao phải cần quan tâm đến cô ấy?" Cô gái bĩu môi, nhìn thấy Diệp Tiểu Hiền nháy mắt nhìn mình, cũng nháy mắt nhìn lại anh ta.

"Hai người làm gì vậy, nháy mắt ra hiệu." Chu Tiểu Tiêu chú ý tới động tác nhỏ của hai người họ trong lúc đó, cười quý dị. "Chắc, người ngoài cuộc ăn com hót, người một nhà chúng ta nói chuyện, cậu với người này liên kết gây hỗn loạn gì đó." Diệp Tiểu Hiền cười chế nhạo anh ta.

Chu Tiểu Tiêu cũng cười: "Cậu đem những lời này nói lại một lần cho Tiêu Khả nghe, xem cô ấy đứng về phía cậu hay vẫn là đứng về phía tôi." Diệp Tiểu Hiền vừa định lên tiếng, Chu Tiểu Tiêu nháy mắt với anh, ý bảo anh nhìn xem, Lâm Yến Vũ và Tiêu Lỗi đến ngồi xuống bàn của Tần Hạc An kính rượu.

Không khí có chút khẩn trương, bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm, nội tâm Tần Hạc An kích động và khẩn trương không thua gì những người xung quanh khác. Lúc cô dâu mới bước đến, ông theo bản năng đứng lên.

"Bác Tần, hoan nghênh bác đến tham gia hôn lễ của tôi và Tiêu Lỗi." Lâm Yến Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh chủ động kính rượu ông ta. Tuy gần trong gang tấc nhưng Tần Hạc An cũng không thể nhận con gái, trong lòng thống khổ, nhưng lại không thể biểu hiện kích động ra ngoài, lạnh nhạt cười: "Chúc mừng các cháu: Trăm năm hảo hợp, Loan Phụng hòa minh (trăm năm hạnh phúc, vợ chồng hòa thuận)... Sống thật tốt."

Nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, Lâm Yến Vũ và Tiêu Lỗi lại đi kính người khác. Trong lòng mọi người ở đây bao gồm cả Tiêu Lỗi, nội tâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đi đến trước mặt Lâm Lệ Sinh, Lâm Yến Vũ hơi mỉm cười: "Cha..." Chỉ nói chữ này với ông, Lâm Lệ Sinh xúc động khác thường, khóe mắt lại có chút ướt át, tâm tình này không có bất cứ ngôn ngữ nào có thể miêu tả được, là đau khổ, là chua xót, cũng là một loại ngọt ngào không nói nên lời.

Tiêu Lỗi theo bản năng nhìn qua Tần Hạc An, đã thấy vẻ mặt mất hứng của ông ta, như là trong nháy mắt già đi rất nhiều, trong lòng thầm than. Chúng kiến con gái của chính mình lúc xuất giá gọi người khác là cha, loại tâm tình này có bao nhiêu chua xót có lẽ chỉ có chính ông ta mới có thể lĩnh hội được, nhưng mà Tiêu Lỗi cũng không có đồng tình bao nhiêu với ông, quả đáng này là chính ông ta tạo thành.

Lâm Yến Vũ mang thai nặng nề nên cảm thấy rất mệt mỏi, Tiêu Lỗi chỉ dẫn cô kính rượu hai bàn liền dặn dò cô trở về phòng ngồi nghỉ ngơi một lát. "Em không sao, có thể kiên trì." Lâm Yến Vũ không muốn anh một mình đơn độc, bất luận thế nào cũng là hôn lễ của chính mình, không có cô dâu, chỉ có một mình chủ rể đi kính rượu, như thế nào cũng đều cảm thấy không được tự nhiên.

"Không việc gì, em đi nghỉ ngơi đi, đều là thân thích trong nhà, không cần chú ý như vậy. Tiêu Khả, em đưa Yến Vũ về phòng nghỉ đi." Tiêu Lỗi nói sao cũng không chịu để cho cô tiếp tục đi kính rượu nữa, nháy mắt ra hiệu với Diệp Tiểu Khả. Diệp Tiểu Khả hiểu ý, dìu cánh tay Lâm Yến Vũ.

"Em rể này của chị cũng thương em thật." Diệp Tiểu Khả nhoen miệng cười. Lâm Yến Vũ hếch môi: "Chu Tiểu Tiêu không thương chị sao? Ngày hôm qua anh ấy vừa về Bắc Kinh liền đi tìm chị." "Nếu anh ấy thực sự thương chị, không nên ở lại Huệ Châu, nên trở về Bắc Kinh mới đúng." Diệp Tiểu Khả bất mãn chu môi.

Khi nói chuyện, Diệp Tiểu Khả vô ý quay đầu lại thì chạm phải ánh mắt của Chu Tiểu Tiêu, anh vẫy cô lại. "Yến Vũ, chị đi qua đó một chút, lát nữa sẽ trở lại giúp đỡ em." Diệp Tiểu Khả nói với Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ biết cô nhớ thương bạn trai, ừ một tiếng.

Phòng nghỉ rất lớn, có một bàn trang điểm để cô dâu có thể nhìn vào gương trang điểm lại. Lâm Yến Vũ tháo giày, đặt chân lên trên ghế sofa, đứng cả ngày, cô đã sớm mệt mỏi.

Trên sofa có sẵn một miếng bánh dâu tây, nhất định là bánh cưới vừa rồi đã cất trong hôn lễ, Tiêu Lỗi để cho người ta đưa vào, để lúc rảnh rồi cô có thể ăn một miếng. Anh suy nghĩ luôn rất chu đáo, biết cô cố gắng đi kính rượu, nhất định không có thời gian ngồi xuống ăn cái gì.

Bánh cưới của chính mình, hương vị khi ăn vào đúng là có khác, tay của Lâm Yến Vũ lấy điện thoại mang theo bên người ra, xoay ống kính tự chụp mình một cái. Cô mặc lễ phục cưới truyền thống màu đỏ, tuy rằng hơi mập mạp, nhưng thoát nhìn cũng rất được.



Đang muốn thể hiện một biểu cảm buồn cười, nháy mắt biểu tình của cô lại ngưng đọng. Trong gương hóa trang ở đối diện, cô nhìn thấy Tần Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 52

Cổ lau nhanh khoe miệng đang dính kem, Lâm Yến Vũ nhìn hẩn cảnh giác, một vẻ mặt tự vệ. Tần Tuyền đi đến trước mặt cô, ngồi xổm bên cạnh đầu gối cô, nhìn cô: "Hôm nay em rất đẹp." Lâm Yến Vũ không để ý tới hẩn, tiếp tục đưa bánh ngọt lên miệng, bộ dạng đang ăn rất đáng yêu.

Tần Tuyền giơ tay lau kem trên khoe miệng cô, đặt vào miệng mút một cái: "Rất ngọt." Lâm Yến Vũ vẫn không để ý tới hẩn, nhưng biểu tình cũng không còn thoải mái nữa. Muốn hỏi hẩn vào đây bằng cách nào, nhưng cảm thấy có hơi cứng vô dụng, với bản lĩnh của hẩn, muốn có thiệp mời đi vào trong khách sạn là một việc không quá khó.

"Làm cho em đi theo anh, khẳng định em sẽ không đồng ý, nhưng anh vẫn muốn hỏi rõ em, nếu không anh sẽ không cam lòng, em có nguyện ý đi theo anh hay không?" Tần Tuyền ngồi kế bên cô.

"Tôi chỉ yêu một mình Tiêu Lỗi." Lâm Yến Vũ cố gắng duy trì khoảng cách với hẩn. Tần Tuyền gật đầu, lại hỏi: "Nếu không có hẩn, người mà em gặp trước là anh, lựa chọn của em có thể không giống với hiện tại hay không?"

Lâm Yến Vũ nghe nói như thế, tâm tình vô cùng phức tạp: "Quan hệ huyết thống là không có cách nào thay đổi được." "Nếu chúng ta không có quan hệ huyết thống gì cả?" Tần Tuyền lơ đãng nắm tay cô đặt trong tay mình. Lâm Yến Vũ khẩn trương không biết nói vậy là tốt hay không nữa, lén cầm điện thoại, muốn gọi cho Tiêu Lỗi.

Tần Tuyền như đã đoán trước được tâm tư của cô, giơ tay đoạt lấy điện thoại, ánh mắt dừng ở trên người cô: "Đừng gọi người đến, anh chỉ muốn một mình nói vài câu với em, nói xong anh sẽ đi ngay." Lâm Yến Vũ không biết làm thế nào, than thở: "Tôi đã kết hôn, anh còn bức tôi, tôi cũng đã nói với anh, đời này tôi chỉ yêu một mình Tiêu Lỗi thôi."

"Em nói cho anh biết đi, anh thua kém hẩn chỗ nào, hẩn đối xử tốt với em, anh đối với em không tốt sao? Em đã... Em ở sau lưng anh có thai với người đàn ông khác, anh cũng chưa hề làm hại em? Lúc em sống trong biệt thự, nếu không phải anh ngày đêm canh gác, em có thể tiếp tục sống dưới mắt mẹ anh cho tới tận hôm nay cũng khó mà nói được." Cuối cùng Tần Tuyền cũng đem khúc mắc nghẹn trong lòng thật lâu nói ra hết.

Mất thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Yến Vũ, Tần Tuyền quyết tâm đem toàn bộ những chuyện mà hẩn biết nói hết cho cô, nghe được lời nói của hẩn, nước mắt Lâm Yến Vũ như chuỗi hạt châu bị đứt, không ngừng tuôn rơi.

Lúc Diệp Tiểu Khả đẩy cửa bước vào, nhất thời bị giật mình. Lâm Yến Vũ ngơ ngác ngồi trên sofa, có một người đàn ông nửa quỳ bên cạnh chân cô, mặt chôn giữa đầu gối cô, bả vai không ngừng run rẩy, như là đang khóc.

"Yến Vũ..." Diệp Tiểu Khả kêu lên một tiếng. Lâm Yến Vũ cũng giàn giụa nước mắt, đẩy Tần Tuyền ra: "Anh đi nhanh đi, có người đến anh muốn đi cũng không được." Tần Tuyền không nhúc nhích, vẫn đang khóc. Ai nói đàn ông không dễ dàng khóc, chẳng qua là đau lòng chưa tới mà thôi. Từ lúc thân phận của Lâm Yến Vũ bị công bố, trong gia đình hỗn loạn, Tần Tuyền cảm thấy sự nhản nại của chính mình đã đến cực hạn.

Tiêu Lỗi cùng những người khác nghe tiếng thì đi vào phòng liền nhìn thấy tình hình này, kinh ngạc tột đỉnh, không đợi Tiêu Lỗi hành động, Diệp Tiểu Hàng bước nhanh đến kéo Tần Tuyền đang bên cạnh Lâm Yến Vũ ra chỗ khác, Tần Tuyền hất tay anh ra, tự mình đứng lên.

Tiêu Lỗi không tiếng động tiêu sái đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Yến Vũ, ôm Lâm Yến Vũ đang khóc không ngừng vào trong lòng, không hỏi gì cả, chỉ che chở cô.

"Cậu mẹ nó vẫn không để yên à, em gái tôi cũng đã kết hôn, cậu còn quấy rầy con bé." Diệp Tiểu Hàng vô cùng bức bối, xô đẩy Tần Tuyền. Sắc mặt Diệp Tiểu Pháng cũng khá khó coi.

Tần Tuyền trầm mặc, ánh mắt tha thiết nhìn Lâm Yến Vũ chằm chằm, thấy cô không còn sức tựa vào trong lòng Tiêu Lỗi, nhắm chặt mắt lại, im lặng giống như không còn hơi thở.

"Yến Vũ... Yến Vũ... Tỉnh lại, đừng làm anh sợ." Tiêu Lỗi ôm chặt vợ yêu, gọi tên của cô. Diệp Tiểu Khả cảm lấy mặt nạ dưỡng khí đã sớm chuẩn bị cho Lâm Yến Vũ thở, một hồi lâu, Lâm Yến Vũ mới mở mắt.

Nhìn đến Diệp Tiểu Hàng cùng Chu Tiểu Tiêu muốn bắt Tần Tuyền đưa ra ngoài, Lâm Yến Vũ thở dài suy yếu, mấp máy môi: "Thả anh ấy đi đi." Tiêu Lỗi nghe được giọng nói của cô, đoán được tâm tư cô, gật đầu với Diệp Tiểu Hàng và Chu Tiểu Tiêu. Nếu hai vợ chồng họ không muốn truy cứu Tần Tuyền, người ngoài tất nhiên cũng không nhiều chuyện, để cho Tần Tuyền đi.



Sau khi mọi người rời khỏi, Tiêu Lỗi ôm Lâm Yến Vũ vào lòng, mặt dán vào khuôn mặt có chút lạnh của cô, nói mê: "Đừng sợ, ngoan, đừng sợ, nhìn anh đi, anh ở ngay đây, ở bên cạnh em, vĩnh viễn bảo vệ em."

"Anh ấy điên rồi." Lâm Yến Vũ thống khổ chảy nước mắt. Hốc mắt Tiêu Lỗi ướt át, hôn lên mặt cô: "Bảo bối, đừng như vậy được không, em như vậy khiến anh rất đau lòng, mọi chuyện đều đã trôi qua rồi, anh yêu em, anh mãi mãi yêu em."

Lâm Yến Vũ vẫn không nói lời nào, Tiêu Lỗi nghe cô ho khan một tiếng, nhìn về phía Diệp Tiểu Khả, Diệp Tiểu Khả nói: "Con bé vẫn có khúc mắc, không đối mặt thì vĩnh viễn cũng không thể giải thoát được, cậu phải nghĩ biện pháp để con bé nói ra hết tâm sự."

Tiêu Lỗi đau lòng không nguôi, cúi đầu nhìn Lâm Yến Vũ, Lâm Yến Vũ dán khuôn mặt vào lòng anh, giống như ngại ngùng không dám nói gì cả. Diệp Tiểu Khả nói: "Yến Vũ, ngày mai chị và em cùng đi tảo mộ cô được không? Cũng để cho cô nhìn thấy, hiện tại em thật sự quá hạnh phúc, em có một người chồng rất rất yêu thương em, còn có hai cục cưng sắp chào đời nữa."

Lâm Yến Vũ nghe nói như thế, từ Tiêu Lỗi trong lòng quay sang, ừ một tiếng. Diệp Tiểu Khả cười nhẹ, nhường chỗ đó cho hai người họ: "Hai người nói chuyện đi, chị ra ngoài ăn chút gì đó, cái bụng của chị cũng nhanh đói ghê."

Sau khi Diệp Tiểu Khả đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Lỗi và Lâm Yến Vũ. Tiêu Lỗi nói: "Tần Tuyền đến tìm em làm gì?" Lâm Yến Vũ không trả lời ngay, sau một lúc lâu mới nói: "Anh ấy điên rồi, giống như Trữ Surong Khiết, hoàn toàn điên rồi."

"Em thế nào, đã làm gì em?" Lúc này Tiêu Lỗi lo lắng nhất chính là tinh thần trạng thái của Lâm Yến Vũ. Lâm Yến Vũ nói: "Em đã nói với anh ấy rất rõ ràng, em chỉ yêu một mình anh." Tiêu Lỗi chau mày căng thẳng, đoán được mục đích Tần Tuyền đến nơi này tìm cô. Rất dễ dàng nhận thấy, Tần Tuyền trước giờ chưa từ bỏ ý định với cô, cho dù biết rõ là anh em ruột, nhưng hẳn vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lúc này Lâm Yến Vũ đã không còn nước mắt, thờ dãi: "Tần Tuyền nói cho em biết, anh ấy đã nghe được đối thoại giữa cha mẹ, đã biết hết toàn bộ sự việc xảy ra. Sau lần gặp em, tinh thần của Trữ Surong Khiết càng ngày càng gục gảy, Tần Tuyền không còn cách nào, đành phải tìm bác sĩ khoa thần kinh giúp bà ấy làm kiểm tra toàn diện."

Bác sĩ kiểm tra ra được bà ấy đã dùng một loại độc dược mẫn tính có thể kích thích hệ thần kinh trong một thời gian dài. Biệt thự Hương Sơn cạnh phòng nghiêm ngặt, có thể kẻ đơn hại Trữ Surong Khiết không có ai khác, khẳng định là Tần Hạc An, Tần Hạc An đã sớm biết nguyên nhân mẹ em chết, luôn hận Trữ Surong Khiết thấu xương."

Quả thực Tiêu Lỗi không thể tin được, một mối tình ngoài giá thú có thể liên lụy ra nhiều ân oán như vậy, nghĩ đến Trữ Surong Khiết, trong lòng anh có chút bất an: "Hiện tại Trữ Surong Khiết đang ở đâu?" Lâm Yến Vũ nói: "Tần Tuyền muốn đưa bà ấy sang Mỹ an dưỡng, bác sĩ nói tế bào não của bà ấy đã bị tổn thương nghiêm trọng, không còn sống được mấy năm."

Tiêu Lỗi im lặng không nói, trong đầu suy tư. Lâm Yến Vũ như nhìn ra sự nghi ngờ của anh: "Lỗi à, toàn bộ bí mật em đều nói hết với anh, trước mặt Tiểu Khả em không nói, là vì ông ngoại em, ông ngoại em không biết chuyện mẹ em chết không phải là sự cố, bí mật này, cả đời tốt nhất cũng đừng cho ông ngoại biết."

"Yến Vũ, anh rất yêu thương em..." Tiêu Lỗi ôm chặt vợ yêu. Lâm Yến Vũ thất thần nói: "Em không muốn hại Tần Tuyền, nhưng hôm nay anh ấy biến thành như vậy, em có một nửa trách nhiệm trong đó, cho nên anh ấy đến tìm em để nói những lời này, anh cũng đừng trách anh ấy, anh ấy cũng giống như em, đều là người bị hại. Anh ấy nói với em, phải về Mỹ, cả đời này cũng không bao giờ quay về đây nữa. Từ nay về sau, em và anh ấy sẽ không còn bất kỳ ân oán nào nữa."

Tiêu Lỗi hiểu được ý tứ của cô, đối với Tần Tuyền, cô không phải không áy náy, chẳng qua vẫn chôn giấu thật sâu ở tận đáy lòng, khoảng thời gian ở tại biệt thự Hoài Sơn kia, tuy nói là Tần Tuyền tra tấn cô, chỉ bằng nói rằng bọn họ tra tấn nhau thì đúng hơn.

Nhưng cô thật sự có thể rộng lượng giống như cô đã nói? Tiêu Lỗi nhìn cô, thấy cô cầm miếng bánh ngọt ở trên bàn tiếp tục ăn, như là chuyện trước đó chưa từng xảy ra, ôm vai của cô: "Chúng ta về nhà trước thôi." Lâm Yến Vũ lắc đầu: "Như vậy sao được, hôn lễ của chính mình, em phải kiên trì đến cuối cùng."

"Anh sợ em chống đỡ không được." Tiêu Lỗi nói. Lâm Yến Vũ nói: "Em chống đỡ không được thì anh có thể giúp đỡ em, hơn nữa, em còn có cục cưng mà, cục cưng cũng sẽ bảo vệ em." Lúc này Tiêu Lỗi mới cười chưa xốt, bàn tay khẽ đặt lên bụng cô mà vuốt ve.//////////

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tiêu Lỗi nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Phảng. Trong điện thoại, Diệp Tiểu Phảng hỏi anh, tình hình của Lâm Yến Vũ như thế nào, mọi người trong nhà rất quan tâm cô.

"Chúng ta đã quá sơ sót, không nghĩ tới thằng nhóc kia lại trà trộn vào, Tiểu Hàng và Chu Tiểu Tiểu vốn muốn đánh hắn một trận, nhưng Yến Vũ muốn tha hắn đi, nên anh liền ngăn cản." Diệp Tiểu Phảng đã đồng ý với Lâm Yến Vũ, buông tha Tần Tuyền.

Tiêu Lỗi ừ một tiếng: "Yến Vũ đã không có việc gì, chuyện này dừng tại đây, sau này em sẽ chú ý, không để cho bất cứ người nào của Tần gia tiếp cận cô nữa." Diệp Tiểu Phảng nói: "Thật sự không có việc gì là tốt rồi, chúng ta đều sợ con bé chịu không nổi, anh thấy thằng nhóc Tần Tuyền kia chắc là điên rồi, không biết hắn nói gì đó với Yến Vũ, để Yến Vũ khóc thành như vậy."

"Không có chuyện gì, em sẽ từ từ khuyên bảo cô ấy, tin tưởng em, cô kiên cường hơn so với trong tưởng tượng nhiều." Tiêu Lỗi nói. Diệp Tiểu Phảng cười một tiếng: "Anh tin cậu, dù không tin ai nhưng không thể không tin cậu, những người làm công tác đặc nhiệm như cậu, giỏi nhất chính là tẩy não."

"Yên tâm đi, giao cô ấy cho em, em sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Tiêu Lỗi cam đoan với Diệp Tiểu Phảng. Diệp Tiểu Phảng nói: "Được, anh đại diện toàn thể gia đình giao em gái cho cậu, cậu phải làm cho con bé khỏe mạnh và an khang, mở rộng trái tim vui vẻ mà sống."

Gác máy, Tiêu Lỗi trở về phòng tìm Lâm Yến Vũ, nhìn thấy cô đang bỏ nhật ký của Diệp Hình Nhiên vào trong một túi đựng hồ sơ, hỏi: "Chuẩn bị mang đi đốt à?" "Tại sao anh lại thông minh như vậy?" Lâm Yến Vũ quay đầu nhìn người chồng mới.

"Anh không biết em nghĩ gì sao?" Tiêu Lỗi ôm cô từ phía sau. Lâm Yến Vũ nói: "Khó trách người ta nói gần sơn thì đỏ, anh thông minh như vậy đều do em lây truyền sang cho anh."

"Vậy hai đứa nhóc của chúng ta gọi là Thông Thông, Minh Minh, có được không?" Tiêu Lỗi đề nghị. Lâm Yến Vũ gật đầu, ôm anh làm nũng: "Được, tên này rất hay. Chồng yêu à, buổi tối lúc em không ngủ được, anh làm con gấu bông cho em nha, em muốn ôm anh ngủ."

Hôm sau, trong nghĩa trang tĩnh mịch và trang nghiêm, Diệp Tiểu Khả cùng Lâm Yến Vũ đều đặt bó hoa trên tay xuống, đứng một bên, nhìn Tiêu Lỗi ngồi xổm bên cạnh mộ bia, đem mấy quyển nhật ký cùng thư từ, ảnh chụp của Diệp Hình Nhiên tất cả đặt trước mộ châm lửa đốt, im lặng cầu khẩn, xin nguyện cho linh hồn người chết có thể thanh thản bay lên thiên đường.

Những trang giấy óng vàng này, nhảy múa trong ngọn lửa một chút rồi hóa thành tro tàn, Lâm Yến Vũ khẽ lau khóe mắt, nhìn Tiêu Lỗi đứng dậy, đưa tay về phía anh, Tiêu Lỗi dịu cô, hai người cùng nhau cúi đầu trước mộ bia.

Diệp Tiểu Khả đứng bên cạnh nói: "Cô, con gái cùng con rể đến tảo mộ cô, cô ở trên trời nhất định phải phù hộ Yến Vũ sinh một đôi cục cưng trắng trẻo mập mạp."

Sau khi hai vợ chồng họ cúi đầu, Diệp Tiểu Khả hướng về phía mộ bia của người cô hồng nhan bạc mệnh này cúi đầu ba cái. Ba người nhìn ngọn lửa trước mộ bia hoàn toàn dập tắt, cùng sánh vai đi xuống núi.

Tiết trời tháng Tư, trong không khí thoang thoảng mùi hoa không biết tên, Diệp Tiểu Khả đề nghị đến Ngọa Phật Tự gần đó xem vườn hoa anh đào.

"Đi qua Ngọa Phật Tự, chúng ta lại đến Ngọc Uyên Đàm xem cây anh đào, rồi đến Nguyên Đại thưởng thức hoa hải đường, ở tại đó dùng cơm trưa, hai người đồng ý không?" Diệp Tiểu Khả là một cô gái coi mở yêu đời.

Tiêu Lỗi chưa thoát nên lời, nhìn Lâm Yến Vũ, trong lòng Diệp Tiểu Khả biết đây là anh ta lo lắng Lâm Yến Vũ mệt nhọc quá mức sẽ động thai, khuyên nhủ: "Người mang thai tốt nhất nên đi lại nhiều, hít thở chút không khí thiên nhiên trong lành, khỏe hơn so với ở lâu trong nhà. Em rảnh à, em có thể yên tâm 100%, có tiến sĩ Y khoa là chị ở đây, cam đoan em gái sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Tiêu Lỗi cười, đồng ý với đề nghị của cô. Diệp Tiểu Khả hết sức phấn khởi, gọi điện thoại cho Chu Tiểu Tiểu, nhân lúc anh ta còn chưa quay về Huệ Châu, rủ anh ta cùng ra ngoài dạo chơi.

Lâm Yến Vũ nhìn bóng dáng của Diệp Tiểu Khả, thấy cô vừa đi vừa nói chuyện phiếm với bạn trai, nhìn Tiêu Lỗi nói: "Đến khi nào thì em mới có thể không buồn không lo vui vẻ giống như Tiểu Khả?"

Tiêu Lỗi nói: "Cảnh tùy tâm sinh, nghĩ thoáng hơn, bỏ xuống hết mọi thứ, xem nhẹ được mất như một hiển nhiên, chỉ có người xem nhẹ được và mất, tâm tình mới có thể thực sự cởi mở được."

Cảnh tùy tâm sinh... Lâm Yến Vũ nghe lời của anh, có chút suy nghĩ. Tiêu Lỗi ôm thắt lưng của cô, lặng lẽ nói một câu với cô, Lâm Yến Vũ cười khanh khách, Tiêu Lỗi nhân cơ hội này hôn lên cổ cô.

Diệp Tiểu Khả vừa quay đầu lại, bắt gặp đôi vợ chồng mới cưới vô cùng ân ái, cười đến thoải mái, âm thầm thở dài, đến khi nào, cái hạnh phúc như vậy mới có thể đến lượt cô đây?

Một ngày đi chơi vô cùng vui vẻ, về đến nhà, Lâm Yến Vũ cảm thấy hơi mệt, ăn cơm xong liền lên giường nghỉ ngơi. Tiêu Lỗi vào thư phòng vẫn chưa ra ngoài, không biết làm trò gì trong đó nữa, Lâm Yến Vũ xem tivi một lát, cảm thấy nhàm chán, gọi anh: "Lỗi ơi... Lỗi à..."

Tiêu Lỗi nghe giọng cô gọi, nghĩ đến chắc là thân thể cô không thoải mái, từ trong thư phòng chạy qua, thân thiết hỏi: "Làm sao vậy, có phải thấy khó chịu ở chỗ nào hay không? Ban ngày mệt mỏi?" Lâm Yến Vũ lắc đầu, ôm lấy cánh tay anh làm nũng: "Anh đừng làm nữa, ở lại với em đi, chúng ta mới kết hôn có hai ngày, mà anh đã không ở cùng với em rồi."

"Một lát nữa nha, anh còn có chút việc phải giải quyết. Em ôm Tiểu Hùng ngủ trước đi." Tiêu Lỗi vuốt ve mái tóc cô, dỗ dành cô, đưa chú gấu Teddy mới mua cho cô ôm. "Em không cần Tiểu Hùng, Tiểu Hùng cũng không thể thay thế anh được." Lâm Yến Vũ giống như một đứa bé mè nheo không buông tha, ném Tiểu Hùng sang một bên.

Phụ nữ mang thai nữ nhân vui buồn thất thường, hơn nữa từ trước đến nay anh luôn ngoan ngoãn phục tùng cô, đành phải thỏa hiệp: "Được được, em chờ anh 2 phút, anh đi tắt mấy tính, ngoan, đừng làm loạn nữa, 2 phút là được rồi." Tiêu Lỗi rút tay ra, đi đến thư phòng. Lâm Yến Vũ đành phải nằm trong chăn đợi.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Lỗi đi ra, cùng cô nằm ở trong chăn, ôm cô, cùng cô nói chuyện, ngón tay ấn ý dây dưa cùng một chỗ.

Lâm Yến Vũ nói: "Ngay kia cha em sẽ trở về Mỹ, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đến sân bay tiễn cha có được không?" "Một mình anh đi cũng được, bụng em đã lớn như vậy rồi, đừng chạy khắp nơi nữa." Tiêu Lỗi không đồng ý để cô đi cùng.

"Em không sao mà, cũng không phải là không thể vận động." Lâm Yến Vũ kháng nghị. Chuyển trở về này của Lâm Lệ Sinh, hai cha con không biết khi nào thì mới có thể gặp lại nhau, về tình về lý đều phải đến tiền ông."Được rồi, đến lúc đó bàn sau." Tiêu Lỗi không muốn tranh cãi với cô, chỉ là một chút việc nhỏ thôi mà.

Tay Lâm Yến Vũ ôm lấy cổ đang đeo nhẫn của anh, cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt lại. Anh là quân nhân, lúc mặc quân trang thì không thể đeo bất kỳ trang sức gì, cho dù là nhẫn kết hôn cũng không được, vì thế cô đã suy nghĩ ra một biện pháp, dùng một sợi dây chuyền bạch kim lồng chiếc nhẫn cưới vào để đeo, như vậy anh có thể đem theo nhẫn mỗi ngày mà không bị người khác phát giác.

Nhà mới xinh đẹp, người chồng ôn nhu, cục cưng sắp chào đời, mọi thứ tốt đẹp hết như truyện cổ tích, vừa thực vừa hư, Lâm Yến Vũ mở to mắt, thấy ở bên cạnh Tiêu Lỗi đang cầm quyển sách xem dưới ánh đèn. Từ lúc cô mang thai, anh bỏ thuốc lá và rượu, trước mặt của cô cũng rất ít dùng điện thoại di động và máy tính, trước kia khi anh nhàn rỗi liền lên mạng, hiện tại chỉ có thể đọc sách.

Lâm Yến Vũ nhìn anh, đường cong sườn mặt anh tuấn rõ rệt, tự đáy lòng nói: "Cảm ơn anh đã cho em tất cả mọi thứ." "Gi?" Tiêu Lỗi khó hiểu ghé mắt nhìn cô một cái. Lâm Yến Vũ cười tươi như hoa: "Em nói cảm ơn anh, chồng yêu, anh cho em mọi thứ, làm cho em nhìn thấy hy vọng của cuộc sống."

Trái tim Tiêu Lỗi xúc động, ôm cô, dán vào mặt cô: "Anh cũng cảm ơn em, bởi vì em đã giao em cho anh, là một không hai trên thế giới này, có em ở bên cạnh anh, anh rất hạnh phúc."

Trên đời còn cái gì có thể so với một người hiểu mình lại là người yêu thân thiết của mình? Cảm xúc thăng trầm, sự đòi vui vẻ khó lường, nhiều năm như vậy, bên cạnh không thiếu những người khác phái ưu tú lui tới, nhưng không ai có thể giống như anh hoặc như cô, đem lại cho đối phương nhiều rung động, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau trải qua mọi chuyện, chia sẻ vui buồn yêu ghét, vốn dĩ đối phương đã sớm trở thành một dấu ấn trong thế xóa nhòa trong cuộc sống lẫn nhau.

Trong cuộc đời của mỗi người, tình yêu có thể đến vài lần, nhưng thực sự yêu thì chỉ có một. Không có anh hay cô, cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục, thời gian cũng sẽ luân chuyển như thường, chẳng qua là đóa hoa trong lòng kia sẽ héo úa không bao giờ có thể nở rộ lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 53

Thời gian nghỉ kết hôn trôi qua, cuộc sống trở lại bình thường. Lâm Yến Vũ không tiếp tục kinh doanh phòng triển lãm tranh nữa, mỗi ngày đều ở nhà an tâm dưỡng thai. Người của Nhà họ Tiêu chăm sóc cô vô cùng chu đáo, nhất là Tiêu Tương, mỗi ngày đều theo đề xuất của bác sĩ bảo vệ sức khỏe, nghĩ nhiều phương pháp hầm canh bổ dưỡng cho cô, cô càng ngày càng mập hơn, mập đến nỗi ngay cả đi lại rất vất vả.

Lúc hai đứa trẻ đủ tháng, cô thuận lợi sinh ra một đôi nam song sinh ở bệnh viện, hai cục cưng đều hết sức khỏe mạnh, diện mạo rất giống với Tiêu Lỗi.

Khi mẹ Tiêu mẫu và Tiêu Lỗi mỗi người ôm một cục cưng đem tới trước mặt cô, Lâm Yến Vũ không kìm được vui mừng mà bật khóc, khe vuốt khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của cục cưng, cục cưng vừa ra đời hai mắt vẫn chưa mở, bộ dáng mê ngủ trông thật đáng yêu. Từ lúc bắt đầu mang thai chúng, trong lòng cô luôn luôn lo lắng cục cưng có thể khỏe mạnh bình an mà ra đời không, bây giờ rốt cuộc cũng yên lòng rồi.

Lâm Yến Vũ nhìn con, nhìn đứa con của chính mình thế nào cũng nhìn không đủ, nhìn mẹ chồng và chồng nói: "Cục cưng thật đáng yêu." Mẹ Tiêu vui vẻ nói: "Hai đứa nhóc này, một đứa 5 cân 4 lạng (=2.9kg), một đứa 5 cân 7 lạng (=3.2kg), con nhìn xem, đứa nhóc có khuôn mặt nhỏ nhắn này, giống cha nó nhiều hơn ha."

Tiêu Lỗi ngồi bên cạnh giường, hôn lên trán vợ yêu, nói với cô: "Đứa mà mẹ ẵm là anh, còn anh ẵm là em." Lâm Yến Vũ nhìn cục cưng, lại nhìn Tiêu Lỗi, tự đáy lòng sinh ra một cỗ mẫu tính dịu dàng: "Lỗi à, cho em ẵm cục cưng một lát."

Tiêu Lỗi lại không đồng ý: "Tạm thời còn chưa được, em vừa sinh con, chỉ có thể nằm không thể ngồi dậy, đợi hai ngày nữa có thể xuống giường thì ẵm cục cưng cũng không muộn."

Thân thể của cô yếu hơn so với sản phụ bình thường, lại sinh song thai, bác sĩ đã sớm dặn dò, nhất định không thể để cô mệt nhọc. Phụ nữ ở cữ, không bồi dưỡng thân thể cho tốt, sau này sẽ để lại rất nhiều di chứng; nếu bồi dưỡng tốt, ngược lại có thể loại trừ một số bệnh trước kia. Nhà họ Tiêu đã sớm thuê một bảo mẫu và cô trông trẻ giàu kinh nghiệm, chuyên chăm sóc mẹ con cô.

"Ngủ một lát đi, giấc ngủ rất tốt cho sức khỏe, ngủ nhiều mới có thể bồi dưỡng sức khỏe tốt." Tiêu Lỗi giao cục cưng trong lòng cho y tá ẵm đi, thúc giục Lâm Yến Vũ đi ngủ.

"Anh ở đây cùng em nha." Lâm Yến Vũ mong anh ở bên cạnh mình lúc này hơn bao giờ hết."Được, anh sẽ không đi, dù sao anh cũng được nghỉ phép, có thể ở bên em 10 ngày. Ngủ đi, anh ở ngay đây." Tiêu Lỗi lại cúi đầu hôn nhẹ cô, giúp cô đắp lại chăn, còn bản thân thì dựa vào bên cạnh giường đọc

sách. Lâm Yến Vũ rất nhanh chìm vào giấc ngủ, ngủ thật ngon lành.

Khi cục cưng được 2 tuổi, Lâm Yến Vũ dẫn bọn chúng đến Mỹ sống với cha nuôi Lâm Lệ Sinh một khoảng thời gian, mỗi ngày Tiêu Lỗi đều gọi điện thoại cho cô, thúc giục cô về nhà sớm một chút.

“Không phải anh ở Đại Học Quốc Phòng bồi dưỡng à, chờ đến khi anh tốt nghiệp thì em và con lại trở về, bằng không cả ngày anh đều lên lớp, cũng không thời gian dành cho em và con.” Trong điện thoại, Lâm Yến Vũ trêu chọc chồng yêu.

Tiêu Lỗi đứng ở cửa sổ thư phòng, nghe nói vậy vội hỏi: “Em vẫn nên trở về nhanh chút đi, cha mẹ anh đều rất nhớ cháu nội, nhất là mẹ anh, chắc cũng sắp phát điên rồi, cảm rằm cả ngày.” Lâm Yến Vũ cười thâm trong bụng: “À, thì ra là vậy, do ông bà nhớ cháu nội, anh mới thúc giục mẹ con em trở về. Được rồi, để em nói bảo nẫu dẫn hai cục cưng về nước trước, còn em ở lại đây thêm 2 tháng nữa.”

“Em dám!” Tiêu Lỗi biết rõ cô đang nói đùa, nhưng vẫn sốt ruột nhìn không được. “Em có gì mà không dám, anh lại không thể bay sang Mỹ để bắt em” Lâm Yến Vũ cười khanh khách. Tiêu Lỗi hừ một tiếng, giọng điệu chậm rãi: “Mau quay về đi! Hừ... Anh nhớ em.” Lâm Yến Vũ hài lòng, không nói nhiều nữa.

Trên máy bay trở về Bắc Kinh, bảo mẫu ẵm hai cục cưng ngồi đằng trước, hai vệ sĩ ngồi ở phía sau, một mình Lâm Yến Vũ ngồi ở giữa, lật xem tạp chí mới nhất.

“Khí chất cao sang, dáng người cũng đẹp, không giống như đã từng sinh hai đứa con.” Nhóm tiếp viên hàng không lên lút bàn tán về Lâm Yến Vũ, đánh giá trang phục của cô từ trên xuống dưới.

Một chiếc quần Givenchy cắt may tinh xảo cùng với chiếc áo sơ mi tơ tằm trắng, phối với một chiếc thắt lưng cổ điển màu xám, mái tóc dài đặc trưng của châu Á tùy ý buông xõa trên vai, vừa chấm ngang lưng, trên chân mang một đôi giày cao gót hẹp và nhọn màu đen để độ cao khoảng 8 phân, trên ngón tay trắng nõn đeo một chiếc nhẫn kim cương xanh, chắc là sợ ngồi lâu trên máy bay có chút lạnh, trên vai cô có khoát một cái áo choàng len màu be sáng, toàn thân phối hợp không tầm thường, hiển nhiên đây là người vợ được người chồng có tiền nuông chiều.

Người còn lại nói: “Đúng vậy, có một ông chồng giàu có, sợ ba mẹ con ngồi không thoải mái, liền bao cả chiếc máy bay.” “Tôi nghe giọng điệu máy chị bảo mẫu kia, nói cái gì mà Tư Lệnh Viên, phòng chừng người này là con dâu của lãnh đạo nào đấy.” Một người đề thấp giọng, nói cho hai người còn lại biết.

Hai người kia giạt mình: “Chả trách, chuyến bay này của chúng ta là mô hình chuyến bay khứ hồi Mỹ tốt nhất, nếu không được đặt trước, căn bản không thể thuê cả chiếc máy bay.” Kiến thức của nhóm tiếp viên hàng không ở khoang hạng nhất rộng rãi, nhân vật nổi tiếng giàu có, chính khách quyền quý, có người nào mà chưa từng thấy qua, quan sát đánh giá sẽ biết được thân phận đối phương.

Sau khi xem xong tạp chí, Lâm Yến Vũ cầm lấy tờ báo, đây là nhật báo tiếng Trung ở New York, khi cô ở Mỹ vẫn thường đặt mua, tin tức nổi tiếng khách quan và công chính.

Có điều nội dung hấp dẫn cô là tin tức đề cập đến lĩnh vực chính trị trong nước, căn cứ vào danh sách đề cử của Thủ Tướng Chính Phủ, hội nghị lần thứ X của quốc hội khóa Y đã thảo luận và thông qua đề nghị Z vị đồng chí đảm nhiệm chức vụ Phó Thủ Tướng Chính Phủ, đề ra một danh sách thành viên chính phủ mới.

Khó hiểu là, Tần Hạc An trước đó rất được ủng hộ lại không được liệt kê ở đây, Lâm Yến Vũ kinh ngạc rất nhiều, pha vài phần há hê. Có mấy lần cô về nhà mẹ, trên bàn cơm nghe được người trong gia đình thảo luận, hình như cô đã từng nghe ai nhắc qua, danh tiếng của Tần Hạc An ở trong Đảng không tệ, sau hai phiên họp rất có khả năng được đề bạt vào vị trí Phó Thủ tướng, tại sao trong nháy mắt gió lại đổi hướng thế này?

Lâm Yến Vũ lấy điện thoại vệ tinh từ trong túi ra, muốn gọi điện cho Tiêu Lỗi hỏi một chút, nhìn đồng hồ, còn không đến một giờ máy bay sẽ hạ cánh, vẫn nên đề về nhà hỏi lại thì tốt hơn.

Đoàn người mới từ cửa đi ra, Lâm Yến Vũ liền nhìn thấy Tiêu Lỗi đứng cách đó không xa đợi đón máy bay, bước nhanh tới, ôm chầm lấy anh, gần một tháng không gặp, vừa nhìn thấy anh, một cảm xúc nhớ thương đột nhiên dâng trào.

Hai thằng nhóc vừa nhìn thấy cha, cũng giẫy dụa trong lòng bảo mẫu đòi tụt xuống dưới, tập tễnh chạy đến ôm chân của cha chúng. “Cha... Ôm... Cha...” Hai thằng nhóc nói chuyện vẫn chưa lưu loát, chỉ có thể phát ra từng từ một.

Tiêu Lỗi nhìn hai anh em mặc quần áo giống nhau như đúc một trái một phải ôm chân mình, bế đưa anh lên, lại tiếp đưa em, tươi cười rạng rỡ, Lâm Yến Vũ nhìn bộ dáng ba cha con họ thân thiết với nhau, cười nhẹ.

Nhóm tiếp viên hàng không nhìn thấy cả nhà bốn người họ từ xa, đã sớm không nén được tò mò, muốn nhìn xem diện mạo chồng của người phụ nữ xinh đẹp kia một chút, nhìn thấy, đều hâm mộ kinh ngạc, áo sơ mi quần tây đơn giản, khuôn mặt sáng sủa, thân hình anh tuấn tiêu sái, người đàn ông này đứng ở đâu cũng đều là một phong cảnh.

Về đến nhà, hai chú nhóc kia được bà nội dẫn đi chơi, Tiêu Lỗi khóa trái cửa lại, muốn cùng vợ yêu thăm thiết một trận. Lâm Yến Vũ vừa rửa mặt sạch sẽ, vừa xõa tóc dài xuống, còn chưa kịp thay quần áo, nhìn vào gương thấy hoa tai bỏ lại vào trong hộp trang sức. Tiêu Lỗi đứng một bên nhìn cô, cái miệng tròn trịa được chiếc quần tây khéo léo ôm chặt, từ lưng xuống dưới là một đường cong S mê người, trông hết sức gợi cảm, tiến lên ôm cô cổ.

“Vợ yêu à, em càng ngày càng đẹp.” Tiêu Lỗi luồn tay vào ngực cô vân vân. Lâm Yến Vũ đẩy anh ra: “Tại sao anh tạm thời chờ một lát cũng chờ không nổi vậy, người ta vừa mới trở về, còn chưa được nghỉ ngơi, buổi tối đi, trước tiên em muốn ngủ một lát.” “Buổi tối em hãy ngủ.” Tiêu Lỗi đã chờ không

được nữa, trực tiếp tháo nút áo somi của cô, ẵm cô lên giường trườn miên.

“Anh cũng đã làm cha rồi, còn đùa như vậy.” Lâm Yến Vũ xoa khuôn mặt chồng, cười quỵên rũ. Tiêu Lỗi dùng sức trên người cô, hung hăng hôn cô: “Dù cho anh làm ông nội, anh vẫn muốn yêu thương vợ mình.”

Dần dần, đã không còn tiếng nói chuyện nữa, có hơi thở trầm khàn của đàn ông và tiếng rên rỉ của phụ nữ, một cái, hai cái, tam cái, va chạm vào ở chỗ sâu nhất trong linh hồn, mạnh mẽ và ôn nhu được kết hợp hoàn mỹ, nhuộm đắm cảnh xuân bên trong hết sức long lanh.

Nhắm mắt lại lang thang trong vương quốc của tình yêu, chốc lát cô lại mở mắt nhìn anh, trên lưng anh phủ một tầng mồ hôi, nắm tay của cô nhẹ nhàng gõ anh, ý bảo anh, bà nội và bọn nhóc đang ở dưới lầu.

Sau khi “ăn uống thích thú no nê” xong, sắc mặt Lâm Yến Vũ kiều diễm hồng nhuận, rúc vào trong lòng Tiêu Lỗi lặng lẽ nói chuyện với anh. Trung Y chú trọng điều hòa âm dương, tính khí của người đàn ông có thể bảo dưỡng khí huyết của phụ nữ, điều trị hai năm, sức khỏe của cô tốt hơn nhiều so với trước kia.

“Khoảng thời gian em không ở nhà, anh bị dồn nén lắm phải không, tại sao tính lực lại tràn trề như vậy.” Lâm Yến Vũ cười khanh khách không ngừng, cánh tay quàng lên cổ anh. Tuy rằng sinh khí của anh luôn luôn rất dồi dào, nhưng những lúc tạm xa nhau hình như càng uy mãnh hơn.

“Đã kìm nén một tháng rồi, anh có thể được mà.” Tiêu Lỗi thích ý ôm vợ yêu, vùi đầu vào trong mái tóc nâu dài mềm mượt tinh tế của cô, hơi buồn ngủ. Trước đó anh đã tiêu hao rất nhiều thể lực, phải ngủ một lát thì buổi tối mới có tinh thần được.

Lâm Yến Vũ nhớ tới tin tức nhìn thấy ở trên báo khi nãy, hỏi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi không đồng ý ngập dài một cái: “Chuyện này không phải rất bình thường sao, thay đổi cấp lãnh đạo bất cứ ai cũng không có cách nào đoán trước được, cũng không phải là chuyện mà một người có thể quyết định.”

“Nhưng lúc trước em ở nhà cậu hai ăn cơm, nghe anh của em nói, Tàn Hạc An rất được ủng hộ.” Lâm Yến Vũ luôn luôn cảm thấy sự tình có chút kỳ lạ. Tiêu Lỗi thần nhiên cười: “Ông ta không được lên chức, chẳng lẽ không đúng với ý của em sao?”

“Em chỉ cảm thấy kỳ lạ.”

“Không có gì kỳ lạ cả, quyết định của Trung Ương, đồng chí Tàn Hạc An bởi vì vấn đề cá nhân không thích hợp đảm nhiệm chức vụ Phó Thủ Tướng Chính Phủ, có sắp xếp khác.”

“Anh nói thật?” Lâm Yến Vũ nghi hoặc nhìn Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi cười: “Em cũng quá coi trọng anh rồi, anh có cấp bậc gì, làm sao biết được quyết định của Trung Ương, chẳng qua anh chỉ đùa một chút thôi.”

Thấy Lâm Yến Vũ vẫn hoài nghi nhìn mình, Tiêu Lỗi ôm cô: “Em đừng lúc nào cũng quan tâm những chuyện mà em không nên quan tâm. Không phải mới nãy còn nói là buồn ngủ sao, bây giờ không mệt nữa à? Mau nhắm mắt lại đi, nhiệm vụ trước mắt của em chính là chăm sóc giấc ngủ của chồng.” Lâm Yến Vũ nghĩ lại cũng đúng, việc này thì liên quan gì đến cô, ngồi máy bay lâu như vậy, vẫn nên ngủ một giấc, nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc Tiêu Lỗi thức dậy, thấy Lâm Yến Vũ vẫn chưa tỉnh, rút cánh tay đang ôm cô ra, tay chân nhẹ nhàng mặc áo ngủ bước xuống giường, đi vào thư phòng, bật máy tính lên, đem một báo cáo mật từ Mỹ gửi đến hoàn toàn xóa sạch trong máy tính, lại đem chương trình giải mã báo mật điện tín tương ứng xóa sạch sẽ. Sau khi làm xong hết thảy, anh thích thú dựa đầu lên lưng ghế xoay rộng lớn.

Trên áo ngủ dính một sợi tóc dài mềm mại của cô, thuận tay lấy nó quăn quanh ngón tay, sợi tóc quăn quanh ngón tay anh, cũng quăn quanh trái tim anh, làm cho trong lòng anh tràn ngập ngọt ngào và ấm áp.

Hai năm trước, anh từ chỗ của Lâm Lệ Sinh thu thập rất nhiều tư liệu và ảnh chụp có liên quan đến sự cố nổ khí gas ở Luân Đôn của hai mẹ con Diệp gia, hơn nữa còn có các cung cấp trước đó của Diệp Tiểu Pháng, sau khi chỉnh lý lại, làm thành một bản tư liệu chi tiết, ủy thác Lê Tiểu Lê đem tư liệu này đặt lên bàn làm việc của ông nội cô là Lê Minh Thành.

Đây cũng là ý của Lâm Lệ Sinh, muốn báo thù, một phát nhất định trúng, hai mạng người, không thể ra đi vô ích. Tiêu Lỗi nói với chính mình, nếu không thành công, liền dựng lại tiền đồ đến lúc tuổi già. Về phía Diệp gia, Tiêu Lỗi đã sớm thương lượng cùng với họ, người của Diệp gia được xem như là đệ nhất gia tộc trong quân đội cũng giống như hai người họ, không hy vọng Tàn Hạc An lại tiếp tục thăng chức.

Lê Minh Thành sau khi nhìn thấy những tư liệu đó thì rất kinh ngạc, lập tức âm thầm triển khai điều tra, chứng minh được tính thật chân thật của tin tức trong tư liệu cung cấp, vô cùng tức giận, nhưng mà, Lê Minh Thành cũng không có dùng bất cứ hành động gì.

Đối với chuyện này, Tiêu Lỗi và Lâm Lệ Sinh cũng không cảm thấy bất ngờ, Lê Minh Thành quyền cao chức trọng, có ảnh hưởng đến thượng cấp, làm bất cứ chuyện gì ông đều phải có động cơ và cân nhắc kỹ lưỡng, ông án binh bất động, không có nghĩa là trong lòng ông không tồn tại khúc mắc đối với Tàn Hạc An.

Chỉ cần nhân vật thượng cấp có nhận định đối với Tàn Hạc An, con đường làm quan của Tàn Hạc An tất nhiên đã bị ảnh hưởng, với tuổi tác hiện giờ của ông ta mà nói, lần này không thăng chức, sau này cũng sẽ không còn cơ hội.

Lúc Tiêu Lỗi ra khỏi thư phòng, nhận được điện thoại gọi về của em trai Tiêu Miêu từ Đức, trong điện thoại Tiêu Miêu nói, nó muốn nhân dịp nghỉ hè về nước thăm người thân, nó đã muốn gặp hai đứa cháu từ lâu.

“Anh, cả nhà khỏe không, cha mẹ khỏe không?” Tiêu Miêu hỏi. Tiêu Lỗi mỉm cười: “Cha mẹ khỏe lắm, không có người cả ngày gây phiền phức cho họ,

hai người họ cái gì cũng tốt.”

“Anh với chị dâu sao rồi? Hai người tốt cả chứ? Còn có hai đứa cháu của em nữa.”

“Chị dâu người vừa dẫn theo hai đứa nhóc thăm người thân từ Mỹ trở về, cô ấy cũng khỏe lắm.” Tiêu Lỗi nhìn thấy Lâm Yến Vũ không có trên giường đoán chắc là cô đã đi xuống lầu.

Cùng nói vài câu với Tiêu Miểu, Tiêu Lỗi thay quần áo đi xuống lầu, nhìn thấy Lâm Yến Vũ đang ôm nhóc em Minh Minh để dứt cháo cho nó ăn, còn nhóc anh Thông Thông thì ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng bà nội.

“Mẹ, Tiêu Miểu nói tuần sau nó về nước.” Tiêu Lỗi bước đến, nói tin tức tốt này cho mẹ. Quả nhiên, mẹ Tiêu vô cùng cao hứng, bà đã gần một năm không nhìn thấy con trai út, đang rất nhớ nó.

“Tuần sau sẽ về, nhanh chóng dọn dẹp phòng cho nó. Đứng rồi, mẹ phải gọi điện thoại cho cha con, để ông nói với thư ký, điều chỉnh lại công tác biểu của tuần sau, gần đây cha con hay đi dự hội nghị, cũng chưa có thời gian về nhà ăn cơm.” Mẹ Tiêu buông cháu nội ra, để cho bảo mẫu ẵm, bản thân mình thì đi đến bên cạnh gọi điện thoại cho chồng.

Tiêu Lỗi ừ một tiếng, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Yến Vũ, cầm lấy muỗng và chén trong tay cô, tự mình dứt con ăn cháo, một bên dứt một bên nói với Lâm Yến Vũ: “Miểu Miểu hỏi, chị dâu khỏe không, anh nói với nó, thật sự rất khỏe.”

Lâm Yến Vũ nói: “Một mình Miểu Miểu ở nước ngoài rất cô đơn, còn mấy năm nữa mới có thể tốt nghiệp?” “Còn 2 năm.” Tiêu Lỗi cẩn thận giúp con lau khô miệng dính nước canh. Hai vợ chồng vừa dứt con ăn, vừa nói chuyện phiếm.

Thông Thông nhìn thấy cha mẹ ẵm em trai, từ trong lòng bảo mẫu tụt xuống dưới, vịn sofa đi đến bên cạnh cha, há to cái miệng nhỏ nhắn, cũng chờ cha dứt cháo cho nó ăn, Tiêu Lỗi đứng lúc đang múc 1 muỗng cháo, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của con, buồn cười, đưa muỗng cháo vào trong miệng con.

Minh Minh nhìn cha dứt muỗng cháo cho anh trai ăn, hai mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm vào chiếc muỗng trong tay cha, có chút sốt ruột nắm chặt tay nhỏ xíu lại, vẫy vẫy.

Lâm Yến Vũ sợ hai đứa nhóc tranh nhau, gọi bảo mẫu bưng thêm một chén cháo lại, cô cùng Tiêu Lỗi một người dứt một đứa. Tiêu Lỗi mỉm cười ngăn cản: “Không cần đi lấy, cứ dứt như vậy mới có thể ăn nhiều một chút, bình thường dứt như thế nào cũng không chịu ăn, có người giành giật, sẽ tập trung vào ăn.” “A, anh xem con là con chó nhỏ sao, đứa nào há miệng to hơn thì cho đứa đó ăn.” Lâm Yến Vũ mỉm cười.

Cả gia đình hoà thuận vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 54

Lúc nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Phảng, Tiêu Lỗi đang đọc sách ở trong phòng làm việc tại doanh bộ.

“Lỗi, tối nay có sắp xếp gì hay không, cậu thấy sao nếu chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm?” Diệp Tiểu Phảng dứt khoát yêu cầu. Tiêu Lỗi vừa nghe tâm tư trong lòng anh, từ lúc anh tốt nghiệp Học Viện Quân Sự xong, hàng ngày nếu không phải họp thì là báo cáo công việc, hoặc là học chính trị, đang chán không có trò tiêu khiển, vui vẻ nhận lời: “Đi ngay, bây giờ em đang ở cơ sở, có chuyện gì vậy, anh nói địa điểm đi.” Diệp Tiểu Phảng nói một địa điểm.

“Được rồi, đừng lái xe đến, chúng ta uống với nhau vài ly.” Diệp Tiểu Phảng lại lo lắng mà căn dặn một câu. Tiêu Lỗi đồng ý, nhưng gác điện thoại rồi vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Không tính đến việc Diệp Tiểu Phảng hẹn anh cùng đi ăn, là anh em, họ cũng thường uống với nhau, nhưng việc Diệp Tiểu Phảng chủ động nói muốn uống vài ly, ngược lại rất ít xảy ra. Diệp Tiểu Phảng bị viêm dạ dày mãn tính, lúc bình thường không bao giờ uống rượu.

Bữa cơm này cũng rất kỳ lạ, Diệp Tiểu Phảng uống chút rượu, nhưng trước sau cũng không nói mục đích của anh. Tiêu Lỗi thấy dường như anh đang có tâm sự nặng nề, hơi mất kiên nhẫn, lại thấy anh uống hết ly này tới ly khác, hiếu kỳ hỏi: “Anh làm sao vậy, có phải đang có tâm sự hay không, có tâm sự thì nói ra, để anh em giúp anh nghĩ cách.”

Lúc này Diệp Tiểu Phảng mới đặt ly rượu xuống, nhìn thẳng vào Tiêu Lỗi, giọng nói ôn hòa: “Lỗi, đều là đàn ông, đều là quân nhân, anh tin tưởng cậu nhất định có đủ sức chịu đựng, tiếp sau đây anh muốn nói với cậu một chuyện mà có thể sẽ rất tàn khốc đối với cậu, thế nhưng anh nghĩ, thông báo cho cậu sớm một chút có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Chuyện gì vậy? Không phải anh thay mặt cho tổ chức đến nói với em, cả đời em sẽ bị cấm rẽ ở cơ sở chứ, đừng nha, cái em học là tình báo, ở mãi tại cơ sở thì em không có cách nào để phát triển được.” Tiêu Lỗi cũng không nghĩ ra được Diệp Tiểu Phảng sẽ có chuyện nghiêm túc gì để nói với anh, nhưng về mặt của anh ta lại thực sự rất nghiêm trọng.

Diệp Tiểu Phảng thở dài: “Cô của anh và Mộ Tinh đều đã qua đời.” “Cái gì?” Tiêu Lỗi có cảm giác trái tim đột nhiên đau đớn, nhưng lại không nói được nguyên nhân do đâu. Ý niệm đáng sợ bỗng nhiên lóe lên trong đầu, nhưng anh không thể tin.

“Cậu hãy bình tĩnh một chút để nghe anh nói!” Diệp Tiểu Phảng nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Lỗi bởi vì kinh ngạc mà có chút biến dạng, trấn an anh. Tiêu Lỗi khoát tay, ý bảo bản thân không sao cả.

Diệp Tiểu Phảng tiếp tục nói: “Chuyện xảy ra vào 3 ngày trước, đường ống dẫn gas bị nổ, lúc đó cô và Mộ Tinh đều ở nhà, cảnh sát Luân Đôn đã khám nghiệm hiện trường, xác định là sự cố, anh...”

“Anh nói vậy!” Không đợi anh ta nói xong, Tiêu Lỗi ngắt lời anh và nói: “Diệp Tiểu Phảng anh nói vậy, ba ngày trước Mộ Tinh vẫn còn gọi điện thoại cho em mà.” Tiêu Lỗi từ chối tin vào lời nói của Diệp Tiểu Phảng. Vào 3 ngày trước, Mộ Tinh còn gọi điện cho anh, khi cô tốt nghiệp sẽ quay về nước kết hôn với anh, chỉ còn 4 tháng nữa cô sẽ tốt nghiệp.

“Anh làm sao có thể đi nói vậy chuyện như vậy được, một người là cô út một người là em họ của anh, Lỗi à, cậu phải bình tĩnh một chút.” Diệp Tiểu Phảng có thể hiểu được tâm trạng của Tiêu Lỗi, nhưng anh ta lại nóng nảy như thế này, anh căn bản không có có nào nói cho xong được.

Tiêu Lỗi cứng đờ ngồi ở chỗ kia, toàn thân đều căng đại, vẻ mặt vừa đáng sợ vừa đáng thương. Viên mắt của Diệp Tiểu Phảng ướt át: “Chúng ta cũng không tin đây là sự thật, chuyện phát sinh rất đột ngột, ai cũng không kịp chuẩn bị tâm lý, cảnh sát Anh gọi điện thoại cho thư ký của cha anh, thông báo thân nhân đi làm thủ tục nhận xác.”

Đầu Tiêu Lỗi phình to, hốt hoảng, Diệp Tiểu Phảng đưa cho anh một điều thuốc, anh hút một hơi thật mạnh. Diệp Tiểu Phảng còn tiếp tục nói với anh một số tình hình, ngực của Tiêu Lỗi giống như là luôn có một tảng đá lớn đè nặng, có một sự thống khổ không cách nào giảm bớt, từ từ lan tràn ra từng tế bào của cơ thể.

Cô đã chết... Ba chữ này, giống như một lời nguyên mệnh mẽ, không ngừng lượn quanh trong đầu anh. Không thể nào, cô không thể chết được, một người đang sống sờ sờ như vậy, làm sao thoảng cái thì có thể chết được, nhất định là có sai ở chỗ nào rồi! Anh không có khả năng tiếp nhận, hoàn toàn không thể!

“Anh đã gửi báo cáo cho đơn vị, muốn đi Anh giải quyết thủ tục tử vong của cô và em gái, báo cáo trả lại nhanh nhất cũng phải mất 10 ngày, quân nhân xuất ngoại, thủ tục thật phiền phức.” Diệp Tiểu Phảng rít một hơi thuốc lá thật sâu, tâm trạng cũng vô cùng tồi tệ. Ông nội của anh từ khi nghe chuyện này xong thì ngã bệnh, toàn bộ người trong gia đình đều giữ kín như bưng trước mặt ông cụ.

Trên đường ngồi xe quay về đơn vị, tề xế ngồi lái xe ở phía trước, Diệp Tiểu Phảng và Tiêu Lỗi ngồi song song ở ghế sau. Tiêu Lỗi một mực im lặng, không biết đang suy nghĩ gì, Diệp Tiểu Phảng nhìn bộ dạng đờ đẫn của anh, quả thực trong lòng cảm thấy không dễ chịu.

Là thanh mai trúc mã, yêu nhau vài năm bỗng nhiên người yêu chết thảm ở tha hương, sự thay đổi này ai có thể chịu đựng nổi, nhất là khi đó tình cảm của hai người họ cực kỳ tốt, Diệp Tiểu Phảng suy nghĩ lại cũng thấy lòng chua xót.

“Lỗi à, sự việc đã xảy ra rồi, cậu phải nghĩ thoáng một chút, đời người vẫn còn dài.” Lúc xuống xe, Diệp Tiểu Phảng thành khẩn vỗ vai Tiêu Lỗi nói. Anh không phải không biết, lúc này có nói gì cũng không cần thiết, nói gì cũng không thể giảm bớt được đau đớn trong lòng của Tiêu Lỗi, thế nhưng làm bạn bè, không thể không khuyên nhủ.

Tiêu Lỗi vẫn im lặng, xoay người đi, Diệp Tiểu Phảng nhìn bóng lưng của anh trong đêm tối, nhìn một lúc mới rời khỏi.

Tự mình trở về phòng, Tiêu Lỗi đóng chặt cửa lại, gọi điện thoại cho Mộ Tinh. Mấy ngày nay, anh vội vàng chuẩn bị tài liệu cần thiết cho cuộc họp ở doanh bộ, vẫn chưa gọi điện cho cô, có phải như vậy nên cô tức giận, mới cố ý thông đồng với anh họ để lừa gạt anh? Nhất định là vậy, trong đầu Tiêu Lỗi chỉ có ý tưởng này, liên tục nhấn số điện thoại quen thuộc kia, mặc dù đầu dây bên kia luôn có tiếng tút tút báo hiệu bận máy.

Mau nhận điện thoại! Tiêu Lỗi nhin không được hét lên thành tiếng.

Vẫn là tiếng máy bận.

Diệp Mộ Tinh, ta bảo cô mau nhận điện thoại! Tiêu Lỗi gào thét như bị bệnh tâm thần, đầu dây bên kia cũng không hề có phản ứng, một loại đau đớn trước nay chưa từng có bất ngờ quất vào lòng, gào thét kéo đến trong nháy mắt, tình hình thực tế chiếm lấy toàn bộ tâm trí của anh, thoảng cái, nghẹn ngào khóc nức nở. Muốn kiềm chế như thế nào, cũng không kiềm chế được.

Đám quân nhân ở sát vách nghe được âm thanh đó, gõ cửa dồn dập, nhưng Tiêu Lỗi vẫn không ra mở cửa, ngoài trừ tiếng khóc, bọn họ cũng không nghe ra được có bất cứ âm thanh nào khác.

Mọi người rất bất ngờ, Tham Mưu Tiêu tại sao lại một mình khóc ở trong phòng? Gia thế và năng lực của anh ta như thế, gặp phải chuyện gì có thể khiến anh khóc ra như vậy? Tuy rằng trong lòng suy đoán, mọi người cũng không gõ cửa nữa, giải tán.

Không biết đã khóc bao lâu, Tiêu Lỗi gọi một cú điện thoại cho Diệp Tiểu Phảng, nói với anh, mình muốn đi Anh với anh, anh phải làm cho rõ, rốt cuộc Mộ Tinh chết như thế nào.

“Cảnh sát nhận định là sự cố.” Lần thứ hai, Diệp Tiểu Phảng nhắc nhở anh. “Không thể, sáng hôm đó cô ấy vẫn tốt mà, nơi cô ấy sống cũng không phải là khu vực bình dân, đường ống dẫn gas và nước đều có người kiểm tra định kỳ, làm sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chung quy, em không tin kết quả điều tra của cảnh sát, bọn họ thấy người chết là Hoa kiều, chắc chắn không nỗ lực đi điều tra.” Tiêu Lỗi phát hỏa trong điện thoại.

“Lỗi à, trước tiên cậu đừng kích động, bình tĩnh rồi 2 ngày nữa chúng ta sẽ bàn lại chuyện này.” Diệp Tiểu Phảng không biết làm thế nào để an ủi Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi cũng không nói nhiều với anh nữa, ngắt điện thoại.

Suốt đêm, anh hút mấy bao thuốc lá, khắp nơi trên mặt đất đều là tàn thuốc, cho dù là tưởng tượng cũng không thể có khả năng này, từ đầu đến cuối anh không tin là cô lại chết trong im lặng như vậy. Cô làm sao có thể chết được, cô chỉ mới 21 tuổi, ông trời làm sao lại nhẫn tâm như vậy, vừa nghĩ đến sẽ không còn gặp lại người yêu nữa, Tiêu Lỗi đau lòng đến tận tận.

Liên tục 2 đêm, Tiêu Lỗi làm thế nào cũng không ngủ được, trước mắt luôn luôn ẩn hiện khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Tinh. Đến ngày thứ ba, anh bắt đầu nghe được tiếng nói, tiếng cười và giọng nói của Mộ Tinh trong trẻo như tiếng chuông bạc cứ vang vang bên tai.

“Lỗi à, anh nhất định phải đợi em về nhà, mùa hè thì em tốt nghiệp rồi.”

“Không được nhìn cô gái khác đâu, chỉ cho phép nghĩ đến em thôi.”

“Anh mua cho em ăn đi, em muốn ăn hạt dẻ Thu Hương.”

“Chúng em diễn vào cuối tuần, anh nhất định phải đến xem nhé, anh không đến thì em sẽ không để ý đến anh nữa, không bao giờ để ý đến anh nữa.”

Doanh bộ vẫn nghiên cứu báo cáo xuất ngoại của Tiêu Lỗi, thảo luận trước sau vẫn chưa có kết quả, theo quy định, chỉ có các thành viên trong gia đình phát sinh sự cố, quân nhân đang thi hành nghĩa vụ quân sự mới có khả năng xin xuất cảnh, mặc dù như vậy, còn phải trải qua phê duyệt của thủ trưởng quân khu, tuy rằng thủ trưởng là cha của anh, nhưng dù sao anh cũng đang phục vụ cho quân đội, hơn nữa Diệp Mộ Tinh cũng chỉ là bạn gái của anh, chưa phải là vợ hợp pháp, theo quy định, không phù hợp với các điều kiện được xuất ngoại.

Vì vậy, Tiêu Lỗi đã suy nghĩ rất nhiều cách, cũng tìm đến chỗ của cha anh, nhưng cha anh cũng không đồng ý với ý kiến xuất ngoại của anh, hai cha con xảy ra một trận tranh cãi kịch liệt.

“Con là một quân nhân, lại học ngành tình báo quân sự, con không thể muốn làm gì thì làm, nhất cử nhất động của con không chỉ có quan hệ đến tôn nghiêm và an toàn của quốc gia, mà còn quan hệ đến cá nhân con.” Không phải Tiêu Tử Hoa không đau lòng khi đưa con dâu tương lai qua đời, nhưng ông là một Phó tư lệnh quân khu, không thể để con trai mình dẫn đầu, quân nhân chưa được phê duyệt thì không được xuất cảnh là quy định đầu tiên trong quân kỷ, bất cứ ai cũng không được vi phạm.

“Quân nhân cũng là người, cũng có thất tình lục dục, con là người lính, chứ không phải là hòa thượng, nếu mọi người không cho con đi Anh, con thề rằng không làm lính, con xuất ngũ.” Tiêu Lỗi quá kích động, tháo quần hàm xuống, ném lên trên bàn.

Tiêu Tử Hoa vô cùng tức giận: “Phục vụ quân đội há lại là trò đùa sao, con lớn như vậy rồi, nói năng phải chính chắn.” Tiêu Lỗi suy nghĩ, buồn bực, không nói lời nào, viên mắt vừa đỏ vừa ướt.

Suy cho cùng, Tiêu Tử Hoa cũng nóng ruột cho con trai yêu, mắt thấy vẻ mặt con trai thương tâm gần như chết, đau lòng mà khuyên nhủ: “Cha và mẹ con đều rất thích con bé Mộ Tinh, nhưng nó đã chết rồi, hậu sự của nó có người nhà họ Diệp lo liệu, còn con danh bất chính ngôn bất thuận, đi Anh thì có thể làm được gì, vì thế chịu xử phạt chỉ là chuyện nhỏ, nếu con bị hủy đi tiền đồ, con ngẫm lại xem có phải là tham nhỏ mất lớn hay không.”

“Con thề rằng không cần tiền đồ này cũng được.” Tiêu Lỗi tức giận nói. Tiêu Tử Hoa tức giận đến run rẩy: “Nói nhảm! Vì một cô gái mà con không cần tiền đồ, tại sao con không có tiền bộ như vậy. Cha nói cho con biết, Tiêu Lỗi, ngày nào còn cha ở đây, sẽ không để cho con muốn làm gì thì làm đâu.”

Tiêu Lỗi không nói gì nữa, xoay người rời khỏi. Tiêu Tử Hoa nhìn đứa con trai không nghe lời, kiềm chế tâm tình, nhưng lửa giận vẫn còn bốc lên ngàn ngạt. Suy nghĩ một chút, Tiêu Tử Hoa gọi điện đến đơn vị của Tiêu Lỗi, thông báo họ phải người đến dẫn Tiêu Lỗi về, nghiêm cấm anh tự tiện tách khỏi đơn vị, lúc cần thiết thì giam anh lại, quyết không để cho anh làm ra bất cứ chuyện gì vượt quá giới hạn.

Thủ trưởng đích thân gọi điện thoại, lãnh đạo doanh bộ vừa mừng vừa lo, nhiều lần cam đoan với thủ trưởng, tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không để Tiêu Lỗi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Muốn nói một cấp dưới như Tiêu Lỗi, đúng là quản lý rất khó khăn, không nói đến bối cảnh gia đình rất cao, bản thân anh cũng là một sinh viên giỏi của Học Viện Quân Sự, người khác phải mất 5 năm mới có thể hoàn tất chương trình học nghiên cứu sinh, còn anh không đến 3 năm đã học xong, tốt nghiệp học vị cao nhất đã có quân hàm Thiếu tá, nhưng lại là đứa con cưng, các lãnh đạo muốn quản cũng quản không được, mệnh lệnh của thủ trưởng không phải chỉ là hình thức, mọi người được phép áp dụng tất cả các biện pháp để đảm bảo Tiêu Lỗi không phạm sai lầm.

Ngày đó. Tiểu đoàn trưởng đích thân ủy thác hai sĩ quan âm thầm giám sát Tiêu Lỗi, có chuyện gì xảy ra thì phải báo cáo ngay lập tức. Từ khi báo cáo xuất ngoại của Tiêu Lỗi bị bác bỏ, không buồn xuất hiện trong doanh trại, ngay cả giờ học chính trị cũng vắng mặt; nhưng lại bắn súng ở sân tập bắn, một lần tập sẽ đến chiều, giống như phát tiết, không bắn nát bia ngắm thì không chịu dừng lại.

Tiểu đoàn trưởng nghĩ, như vậy dù sao vẫn tốt hơn so với phạm sai lầm, anh thích tập bắn, thích ngồi uống rượu giải sầu ở trong phòng thì để cho anh ngồi, chỉ cần không phạm sai lầm là được, sẽ gây rối chức vụ của một số người.

Sau khi mẹ Tiêu nhận được tin tức rất sợ con trai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đích thân ngồi xe đến doanh trại thăm. Gõ cửa cả buổi, Tiêu Lỗi mới ra mở cửa. Mẹ Tiêu vừa nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ của con trai, nước mắt rơi xuống là chảy.

“Con ơi, con không thể như vậy được.” Mẹ Tiêu đau lòng vô cùng. Bà vừa bước vào phòng đã nghe nồng nặc mùi rượu và mùi thuốc lá, tiến sâu thêm



thì phát hiện thấy khắp nơi đều lộn xộn, quân trang bị ném xuống đất, chân cũng không xếp, chỗ nào trên mặt đất cũng có chai rượu và tàn thuốc lá.

“Mẹ, con không sao đâu.” Tiêu Lỗi cũng không muốn mẹ đi theo lo lắng cho anh, thế nhưng giọng nói khàn đặc đã bán đứng anh, mẹ Tiêu chỉ vừa nghe tiếng, là biết được mấy ngày nay con trai đã sống như thế nào.

“Mẹ với cha con đã bàn bạc rồi, chỉ bằng con xin nghỉ phép vài ngày, về nhà sống với mẹ một thời gian.” Mẹ Tiêu lo lắng một mình con trai ở lại trong quân đội, anh cứ day đọa bản thân như vậy, người làm mẹ sẽ lo lắng đến chết mất.

“Không cần đâu, con rất tốt mà.” Tiêu lỗi cảm ẩm nước rót nước ra, nhưng phát hiện trong ấm không còn giọt nào. Cũng là, mấy hôm nay anh vẫn cứ mơ hồ, ẩm nước cũng rỗng tuếch.

“Con như vậy mà nói là rất tốt? Tự con đến soi gương xem, không còn ra dáng của một quân nhân nữa rồi!” Mẹ Tiêu vừa tức giận vừa thương con, con trai lại suy sụp tinh thần thành ra thế này, trước đây còn hăng hái, làm cho bà rất tự hào về đứa con trai lớn? Không có thần sắc!

Tiêu Lỗi ngồi ở sô pha, rầu rĩ không nói lời nào. Mẹ Tiêu thương con, cố lau đi nước mắt đọng trên mi, đẩy vai con trai: “Đi tắm rửa, về nhà với mẹ, lát nữa báo với lãnh đạo của con, xin nghỉ phép.”

“Con không muốn về nhà... Muốn một mình yên tĩnh một chút.” Tiêu Lỗi ngẩng đầu. Mẹ Tiêu khẽ vuốt khuôn mặt thon gầy của con trai, thấy ria mép của con đã dài hơn, đau lòng nói: “Con ơi, con không thể chà đạp bản thân như thế, con như vậy, mẹ phải làm sao đây?” Nhìn thấy mẹ khóc, Tiêu Lỗi lấy khăn tay đưa cho bà: “Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng, con tự biết lo cho mình.”

Mẹ Tiêu thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, gọi điện thoại cho nhân viên cần vụ đi cùng, để cô ấy bắt đầu cùng bà giúp Tiêu Lỗi dọn dẹp lại phòng một chút, để lung tung lộn xộn như vậy, con người sao có thể ở được.

Bất luận Tiêu Lỗi đồng ý hay không, mẹ Tiêu đẩy anh vào phòng tắm, để anh tắm rửa cạo râu sạch sẽ. Làm quân nhân thì phải ra dáng quân nhân, tác phong và kỷ luật quân đội cũng không thể xem nhẹ, không thể vì chuyện cá nhân mà ảnh hưởng đến hình tượng quân nhân, quan trọng hơn là, làm một người đàn ông, anh phải có sức chịu đựng, sinh lão bệnh tử thì ai cũng phải đối mặt cả.

Trước gương ở phòng tắm, Tiêu Lỗi nhìn ảnh phản chiếu ốm như bộ xương của mình trong gương, không thể không cảm thấy thống khổ. Lúc anh mới vừa được phân công đến đơn vị, Mộ Tinh đã từng đến thăm anh một lần, đúng lúc anh đang cạo râu, nhận được điện thoại của cô thì hưng phấn đến nổi ria mép cũng chưa cạo xong, vội vàng rửa mặt chạy đi đón cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55

Mộ Tinh chưa từng tới doanh trại quân đội, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, hết nhìn bên trong đến nhìn bên ngoài phòng của anh, một hồi cũng không nghỉ, Tiêu Lỗi muốn ôm cô, cũng không được, buộc lòng phải đi theo sau lưng cô.

“Hiện tại điều kiện căn phòng của anh còn tốt hơn nhiều so với ở Học Viện Quân Sự nha, có phòng riêng, còn có nhà vệ sinh nữa.” Sau khi Mộ Tinh kiểm tra một lượt hoàn cảnh sống của đơn vị thì rất hài lòng.

“Ừ, đây là khu cảnh vệ của bọn anh, điều kiện tốt, đã là cấp trên thì có thể có phòng riêng.” Tiêu Lỗi có chút đắc ý nói. Khi anh còn chưa tốt nghiệp, ba anh đã giúp anh sắp xếp rồi, xuống cơ sở học tập rèn luyện trước, sau đó mới đến bộ phận then chốt của Trung Ương.

Mộ Tinh nhướn miệng cười, tầm mắt rơi vào quân hàm trên vai anh, ngón tay chạm vào ngôi sao trên quân hàm, ngẩng đầu nhìn ria mép của anh, ngạc nhiên nói: “Chuyện gì xảy ra với ria mép của anh vậy, tại sao một bên có một bên không thế này?”

Lúc này Tiêu Lỗi mới nhớ tới đang cạo râu mép giữa chừng, cười to: “Còn không phải đều tại em sao, anh đang cạo một nửa thì nhận được điện thoại của em, nôn nóng gặp em.” Ôm cô, dùng bên có râu cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gặp lại người yêu nhỏ bé xa cách đã lâu, phải thân thiết nhiều một chút, cùng nằm ở trên giường ôm chặt nhau, không tách ra, thế nào cũng không tách ra.

“Mộ Tinh...”

“Dạ?”

“Người con gái xinh đẹp của anh ơi, lần này em về sao anh lại thấy em xinh đẹp đến vậy, quay lại coi quần áo để anh kiểm tra xem nào.” Tiêu Lỗi cười xấu xa. Mộ Tinh bấu chặt lưng anh: “Đồ chó con, anh càng ngày càng tệ đó, còn là sĩ quan nữa, vừa mở miệng là bộc lộ ra bản tính rồi, giống một tên lưu manh.”

Mỗi lần Mộ Tinh về nước đều sẽ mua nhiều đồ cho Tiêu Lỗi, có quần áo, có đồ dùng cá nhân, tuy rằng anh ở trong nước không thiếu thứ gì, nhưng trong lòng cô vẫn nhớ thương, vừa nhìn thấy cái gì thích hợp với anh, cô liền mua để đem đến cho anh.

Có lúc là một cái khăn quàng cổ, một cái áo len, có lúc là một quyển tiểu thuyết thú vị, gạt tàn thuốc bằng bạc, bình rượu, hộp xì gà, tất cả cũng không đáng giá lắm, nhưng mỗi một cái đều là cô tự mình lựa chọn kỹ lưỡng.

Buổi tối, lúc cô giúp anh thu dọn lại quần áo, anh ôm máy tính lên mạng, cô nói chuyện với anh, anh bao giờ cũng ừ một câu, không một câu, không khiến cô có chút giận dữ, cô từ xa đến để thăm anh, cả ngày anh cũng không thêm tâm sự với cô.

“Em đói bụng, anh chuẩn bị cho em chút đồ ăn đi.” Mộ Tinh nhanh trí, muốn làm khó Tiêu Lỗi. Tiêu Lỗi vẫn đang tán gẫu với bạn học trong trường quân đội và bộ đội trong mạng nội bộ, cũng không quay đầu lại: “Không phải mới vừa ăn cơm tối xong à, làm sao lại đói bụng?”

“Nhưng em đói.” Mộ Tinh muốn đuổi anh đi ra ngoài một lúc. “Được rồi, anh xuống căn tin mua cho em mấy cái bánh bao.” Tiêu Lỗi mặc quần trang vào. Mộ Tinh lắc đầu: “Em không muốn ăn bánh bao, anh đến tiệm tạp hóa mua nỳ ăn liền cho em đi, em muốn ăn, lúc em đến, em thấy ở có tiệm tạp hóa mà.”

“Muốn đến tiệm tạp hóa đó phải đi hơn 10 phút, hay ăn bánh bao nhé.” Trời tối rồi, Tiêu Lỗi cũng không muốn đi xa như vậy. Mộ Tinh lắc đầu, làm nũng, không phải mỳ ăn liền thì không được. Tiêu Lỗi không có cách nào, đành phải đi ra tiệm tạp hóa mua mỳ ăn liền cho cô ăn.

Đuổi anh đi, cô lập tức triển khai hành động, lấy điện thoại ra tải một bức ảnh màn hình bị vỡ vụn, lại dùng bluetooth gửi đến máy tính của Tiêu Lỗi, thay đổi hình nền máy tính của anh, cứ như vậy, biểu hiện của anh sẽ giống như chiếc bình bị vỡ nát, làm xong hết thảy, cô cười trộm không ngớt.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh từ hành lang truyền tới, cô cố ý làm ngã cái ghế, tin chắc anh sẽ nghe được tiếng động, k“Á-----“ để thật hơn, cô kêu lên một tiếng. Quả nhiên, lúc Tiêu Lỗi nghe được tiếng kêu, chạy ào thật nhanh vào trong phòng xem có chuyện gì.

“Xin lỗi.” Mộ tinh chỉ vào màn hình máy tính. Tiêu Lỗi thấy màn hình máy tính bị vỡ thành từng mảng lớn như vậy, vẻ mặt vô cùng ỉu xiu, tiêu từng cái máy tính Apple mới mua rồi, hơi tiếc một chút, nhưng cũng không thể trách cô, cười khổ: “Không sao đâu, lại đây, coi chừng bị mảnh vỡ đâm trúng.”

Trò đùa của Mộ Tinh đã được thực hiện, cười đến khom lưng, Tiêu Lỗi liền cảm thấy khả nghi, chạy đến xem, lấy tay sờ vào, căn bản là màn hình không bị vỡ. Con nhóc gian xảo này, chắc chắn là chuyện tốt của cô làm, đầu tiên là điệu hồ ly son, tiếp theo là đùa dai, cố ý trêu chọc anh.

“Nhóc con hư hỏng, em dám chọc anh.” Đẩy ngã tên đầu sỏ, đặt ở dưới thân, Tiêu Lỗi trả thù cô một phen. Mộ Tinh cười khanh khách không ngừng: “Ai bảo anh ngốc như vậy, đại ngốc.”

Tiêu Lỗi hung hăng cắn vào cổ cô: “Nhóc, em còn rất đặc ý nữa, anh sợ em bị mạch điện trong màn hình máy tính giật cho.” Mộ Tinh tránh trái tránh phải, cơ thể xoay tới xoay lui, thừa dịp anh không để ý, từ trên giường nhảy xuống chạy về phía phòng tắm.

Tiêu Lỗi đuổi theo qua đó, bắt được cô ở trước gương, ôm vào lòng, hai người cùng nhau nhìn chiếc gương, đối mặt với chiếc gương làm mặt xấu, cô đẩy mũi của anh lên, khiến anh như một Trư Bát Giới, anh cũng đẩy mũi cô, hai người đều là Trư Bát Giới.

Trong phòng tắm, vòi nước ấm chảy xuống ào ào, Tiêu Lỗi nhìn chiếc gương từ từ bị hơi nóng làm cho nhìn không rõ nữa, lấy tay lau, lặng lẽ lấy dao cạo râu ra đặt lên mặt, từng chút từng chút chăm chú cạo râu, sự đau đớn trong lòng, có tăng chứ không hề giảm.

Đến trưa, Tiêu Lỗi dẫn mẹ anh đến nhà ăn dành cho khách để ăn cơm, phu nhân tư lệnh hiếm khi đến, nhóm lãnh đạo vốn định nhường phòng ăn lại, mẹ Tiêu nhiều lần từ chối, không muốn nhân viên gặp phiền phức, nhà ăn cũng theo ý của bà, không làm gì đặc biệt.

Nhìn đĩa cá chưng tương trên bàn, Tiêu lỗi có chút sững sờ. Mộ Tinh cũng thích ăn cá, lần trước cô đến doanh trại, cũng nói căn tin làm món này. Tuy rằng, nguyên liệu nấu khá phổ biến, cái khó chính là tay nghề của đầu bếp phải tốt, cá chiên ngon vô cùng.

Lặng lẽ gấp một đĩa bỏ vào trong chén, Tiêu Lỗi tỉ mỉ lấy xương cá ra, đưa thịt cá cho mẹ Tiêu. Nước mắt của mẹ Tiêu thoáng trào ra, rót cục con trai cũng đã lớn, cũng biết thương mẹ rồi, khi anh còn nhỏ, mẹ cũng gấp xương cá ra thế này, cho anh thịt cá, hôm nay đến phiên con trai hiếu kính với mẹ.

“Con trai, chuyện quá khứ để cho nó qua luôn đi, đừng suy nghĩ nữa.” Mẹ Tiêu tận tình khuyên bảo, Tiêu Lỗi dạ một tiếng, cúi đầu ăn không nói lời nào. Mấy ngày nay, anh không có ăn bữa cơm nào cho ra hồn, nhớ đến Mộ Tinh liền nuốt không vô, nhưng mà đời người có đôi khi là như thế, ăn không vô cũng phải ăn, con người sống không phải chỉ có một mình, còn có cha mẹ người thân nữa.

Giống như con cá chưng tương này, tên khoa học là cá thồn bon, trong sách cổ thì gọi là cá bon, nghe nói là lúc trưởng thành hai mắt dần dần di chuyển đến một bên đầu, cho nên không thể đi một mình, phải tìm một con cá khác để kết bạn, cái gọi là kiếm điệp tình thâm, chính là chỉ chim liền cánh và cá thồn bon. Hôm nay đây lại trở thành một món ăn ở trên bàn, không biết con cá kết bạn với nó sống ở nơi nào.

Tiền mẹ Tiêu đi thì trời cũng đã tối, một mình Tiêu Lỗi ở lại nơi đóng quân, một nhóm chiến sĩ đang chơi bóng rổ ở cách đó không xa, trái bóng bay qua bay lại đúng lúc rơi xuống chân anh, anh ngồi xổm xuống nhặt lên.

Một chiến sĩ đuổi bóng chạy đến, nhìn thấy Tiêu Lỗi đầu tiên là đứng nhìn, sau đó lập tức khép năm ngón tay lại chào theo nghi thức quân đội: “Chào Tham Mưu Tiêu.” Tiêu Lỗi gạt bỏ sự đau khổ mà mỉm cười, trả trái bóng rổ lại cho anh ta. Người chiến sĩ thấy vẻ mặt của anh có hơi lạ, có chút kỳ quái, gãi gãi ót, ôm bóng đi.

Bên cạnh sân bóng, Tiêu Lỗi tìm một nơi không người ngồi xuống, mở điện thoại ra tìm hình của Mộ Tinh, có một hai trăm tấm, mỗi tấm đều vô cùng đẹp, bắt đầu từ lúc cô 14 tuổi, trong 7 năm, anh giúp cô chụp vô số hình và quay phim, chọn những tấm thật đẹp lưu vào trong điện thoại, đã xem vô số lần.

Trong ảnh, vẻ mặt của cô hoặc là khả ái hoặc là an tĩnh, ai khi xem cũng nói, vừa nhìn qua nhất định là một cô gái dịu dàng thông minh. Tiêu Lỗi không dám nhắm mắt lại, sợ gặp phải hình ảnh cô bị nổ tung máu thịt lẫn lộn, người con gái xinh đẹp như thế, chỉ trong chớp mắt đã bị tước đoạt đi mạng sống.

Mở ra tấm ảnh anh chụp lúc cô luyện múa, cô gái thon thả mặc bộ trang phục múa trắng toát, cánh tay thon dài xòe ra, hai chân thẳng tắp, tư thế của cô duyên dáng hết như một con thiên nga.

Anh còn nhớ rõ ngày đó, anh thấy cô và một tên con trai cùng nhau luyện múa, hẳn thừa cơ hội luyện tập thì đặt tay lên chiếc hông tròn trịa của cô khẽ vuốt, lúc đó anh lập tức nổi giận, tiến lên đánh thẳng đó một trận, thẳng đó bị anh đánh đến nổi gãy xương mũi, lúc được người ta đem ra ngoài thì mặt đã đầy máu me.

Rồi người bạn nhảy thứ hai cũng cô cũng bị anh đánh đến nổi chạy mất, vì thế cô rất tức giận, mấy ngày liền không thèm để ý đến anh. Anh đi theo phía sau năn nỉ cô suốt hai ngày, cô cũng ngó lơ.

“Anh đưa em về nhà.” Tiêu Lỗi thấy Mộ Tinh tan học, ân cần đến đón. Mộ Tinh không để ý đến anh, đeo ba lô lên lưng quay đầu đi. Tiêu Lỗi đi theo sau lưng cô, muốn cầm ba lô giúp cô, ba lô rất lớn, chắc là rất nặng, cô gầy như vậy, có thể đeo mới là lạ.

“Anh làm gì vậy.” Mộ Tinh rất giận dữ kêu lên. Tiêu Lỗi muốn lấy ba lô từ trong tay cô, khiến cô không vui. Tiêu Lỗi cười cười: “Ba lô nặng quá, anh đeo giúp em.” “Không cần anh lo.” Mộ Tinh tức giận, trừng mắt liếc anh. Theo bản năng, Tiêu Lỗi đuổi theo cô.

Mộ Tinh thấy Tiêu Lỗi vẫn đi sau lưng mình, muốn gọi taxi, mới vừa mở cửa xe, đã bị Tiêu Lỗi cản lại, nhất định không để cô đi.

“Anh đưa em về.” Tiêu Lỗi chơi xấu, túm chiếc ba lô màu xanh của cô lại, ôm thật chặt. Mộ Tinh tức giận: “Anh có biết là anh rất đáng ghét hay không? Anh đắc tội với toàn bộ bạn học của em, hiện tại không ai đồng ý làm bạn nhảy với em, mẹ em còn phải đến bệnh viện giúp anh nhận lỗi với gia đình người ta, em không muốn gặp lại anh nữa.”

Tiêu Lỗi thấy khuôn mặt của cô xị ra, biết là cô rất tức giận, lúng túng: “Thằng đó nó sờ em, anh nhìn thấy nên tức giận.” “Ai sờ em chứ, đó chỉ là tiếp xúc cơ thể không tránh khỏi trong lúc luyện tập. Hơn nữa, anh là người tốt gì chứ, anh vừa thấy em liền sờ em.” Mộ Tinh căm giận, nhớ tới chuyện này liền tức giận, nghĩ đến bình dấm chua Tiêu Lỗi, chỉ có một chuyện nhỏ như vậy cũng ghen.

“Anh làm sao giống thằng đó chứ, anh là bạn trai của em, anh sờ em thì... Là đạo lý hiển nhiên mà.” Lúc đó, Tiêu Lỗi chỉ mới 19 tuổi, là cái tuổi yêu đương, đánh nhau, gây sự.

“Em chính thức tuyên bố em ghét anh, anh không còn là bạn trai của em nữa, từ giờ trở đi, hai chúng ta không có bất cứ quan hệ gì nữa.” Mộ Tinh giận dỗi hất tay Tiêu Lỗi ra, muốn chạy đến ven đường đón xe.

Tiêu Lỗi hốt hển, dùng sức cầm cánh tay cô kéo về, ôm chặt eo cô, muốn hôn cô. Mộ Tinh liều mạng tránh né, nhưng mặt của cô chuyển tới chỗ nào, anh cũng đến chỗ đó, chỉ chốc lát sau trên mặt toàn là nước bọt của anh.

Hu hu... Mộ Tinh tủi thân khóc lớn, nước mắt nghẹn ngào. Tiêu Lỗi hơi lúng túng, bọn họ quen nhau lâu như vậy, cho đến bây giờ cô chưa bao giờ khóc trước mặt anh.

Tiêu Lỗi cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng tay lau đi nước mắt của cô, khẽ sát lại, hôn lên mặt cô: “Mộ Tinh, đừng khóc nữa, em nói cái gì anh cũng nghe em hết, em đừng khóc nữa được không?” Cô càng khóc càng lớn, anh dỗ dành thế nào cũng khóc, anh bối rối lo lắng đến nỗi không biết làm sao.

“Di Diệp đến.” Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Lỗi gạt cô. Quả nhiên, Mộ Tinh nghe nói như thế thì hết hờn, bị sợ hãi làm cho hết khóc. Từ lúc chuyện Tiêu Lỗi đánh người bị Diệp Hình Nhiên biết, Diệp Hình Nhiên đã cảnh cáo Mộ Tinh, tính tình của tên nhóc Tiêu Lỗi không tốt, không muốn để hai người họ qua lại nữa.

Không thấy Diệp Hình Nhiên, Mộ Tinh ý thức được mình đã bị mắc mưu Tiêu Lỗi, tủi thân cắn môi nghẹn ngào, tuy rằng tức giận, nhưng nước mắt cũng không chảy ra nữa.

Tiêu Lỗi vòng tay ôm lấy cô, nói nhỏ vào tai cô: “Mộ Tinh, là anh quá yêu em, mới không thể khống chế được, mà thằng nhãi múa cặp với em, nhìn người khác bằng nửa con mắt, anh vừa nhìn là biết nó không phải là người tốt, không gạt em đâu, anh nhìn người vô cùng chuẩn xác, nó chính là nhân cơ hội để chiếm tiện nghi của em. Nếu như anh không dạy dỗ nó, sau này nó cướp luôn em thì sao.”

Tiêu Lỗi không hề có ý hối cải về hành vi đánh người của mình, cho dù đối phương có đến nhà hay đến trường anh làm loạn, anh cũng không hối hận, cô gái của anh, ai cũng không thể đụng vào. Từ nhỏ đến lớn, anh đánh nhau vô số lần với người khác, coi như là thằng nhóc đó không may, không đánh trả được chút nào.

“Anh quá kích động rồi, điều này không tốt cho anh đâu.” Mộ Tinh vừa khóc thút thít vừa nói. Anh cũng là sinh viên rồi, lại còn là Học Viện Quân Sự, đánh người là phạm phải kỷ luật, ngộ nhờ bởi vì chuyện này mà bị nhà trường đuổi học, người trong nhà anh nhất định sẽ trách cô, đạo lý này Diệp Hình Nhiên cũng đã từng nói với cô.

“Anh bảo đảm với em, sau này sẽ không bao giờ đánh người nữa.” Tiêu Lỗi thề thốt. Mộ Tinh nghi ngờ nhìn anh, bĩu môi: “Em không tin anh đâu, anh động một chút thì lại bảo đảm bậy bạ, giống như con sói hoang dã, nói nhiều nhưng không tin được bao nhiêu.”

Tiêu Lỗi vừa nghe xong thì nổi nóng: “Anh bảo đảm bấy bả khi nào, anh nói được nhưng làm không được với em sao?” Mộ Tinh liếc anh một cái: “Nói chung, anh là mẫu người không đáng tin.”

“Anh không đáng tin thế nào, em nói xem, anh sao mà không đáng tin chứ, hể em nói ra được thì anh không có cách nào bác bỏ, anh lập tức đập đầu với em.” Tiêu Lỗi cũng là một người tâm cao khí ngạo, người khác không được phép nói anh cái gì cả, nhất là cô gái mà anh thích.

Mộ Tinh khịt mũi với anh: “Anh chính là một người không đáng tin, em mà tin anh thì em mới là kẻ ngốc, suốt ngày anh nói yêu em, động một chút là không phải thề thốt thì cũng xin thề, thầy em nói, một người mà chỉ nói thì không nên quan tâm, quan trọng là làm như thế nào, anh hả... Hừ, cũng không khác biệt với nam sinh khác, mồm mép tép nhảy.”

Tiêu Lỗi không ngờ cô sẽ nói như thế, nghĩ không ra tuổi cô còn nhỏ như vậy mà cũng hiểu rõ những đạo lý này, cười xòa: “Anh cũng không kém mà, anh hiểu lòng em mà không cần dùng nhiều lời, anh nói anh yêu em cũng không phải là gạt em, lẽ nào em không thích anh nói với em rằng anh yêu em sao? Em đã thích nghe, tại sao anh không thể nói nhiều hơn một chút chứ.”

Mộ Tinh cười, cô nghe nhiều lời ba hoa của anh chàng này rồi, bởi vậy Tiêu Lỗi nói một tràng dài, cô cũng không rõ cái nào là thật cái nào là giả. Quen biết anh lâu như vậy, anh vẫn càng lúc càng yêu thương cô hơn, bởi vậy cho dù cô có tức giận, cũng không phải muốn chia tay với anh thật.

Tiêu Lỗi thấy viên mắt cô hồng hồng, trong lòng sinh ra thương tiếc: “Có đói không, chúng ta đi ăn món Nhật đi, ăn xong rồi anh sẽ dẫn em đi ra biển chơi.” “Dạ.” Mộ Tinh vừa nghe nói được ra biển chơi, thật vui vẻ.

Chuyện quá khứ còn rõ ràng trước mắt, người ấy cũng đã ngọc nát hương tan. Không bao giờ có thể nuông chiều khi cô làm nũng nữa; không bao giờ có thể ôm cô, dỗ dành cô ngủ nữa; không còn trao đổi suy nghĩ; không còn độ ẩm khi hô hấp; trong lòng Tiêu Lỗi như có dao, từng nhát từng nhát lẳng trỉ bộ phận mềm nhát trong đó.

Cái ngày mà chôn cất mẹ con Diệp Hình Nhiên, Diệp Tiểu Phảng báo cho Tiêu Lỗi. Từng là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, bây giờ đã thành một linh hồn lạnh lẽo trong hủ tro cốt, Tiêu Lỗi nhìn hủ tro cốt sắp bị đặt tron huyết mộ, trong lòng trái lại có một chút bình tĩnh. Bất luận là linh hồn của cô về đâu, trọn kiếp này, tâm trí của anh chính là chốn trở về cuối cùng của cô.

Không rời, không bỏ.

Không oán, không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Đen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.